75
1961

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul V — Nr. 194 * Sîmbătă 24 iunie 1961 * 8 pagini — 1,50 lei

Vizita conducătorilor de partid și de stat în regiunea Banat

În zilele de 15, 16 și 17 iunie a.c. tovarășii Gheorghe Gheorghiu-Dej, Petre Borilă, Chivu Stoica și Leonte Răutu au vizitat regiunea Banat.

La Reșița, la Arad, la gospodăria agricolă de Stat din comuna Grabați, la gospodăria agricolă colectivă din comuna Lenauheim, la Timișoara, pretutindeni pe unde au fost, conducătorii de partid și de stat au fost primiți cu o însuflețire deosebită. In mase compacte, care se închegau cît ai clipi, acolo unde conducătorii de partid și de stat se opreau mai mult, în grupuri sau izolați, cetățenii salutau și aplaudau cu fețele strălucind de bucurie pe înalții oaspeți.

Vizita conducătorilor de partid și de stat în regiunea Banat constituie o nouă și puternică manifestare a unității de monolit a poporului în jurul partidului și guvernului, o expresie a hotărîrii oamenilor muncii de a traduce în viață, neabătut, marile sarcini trasate de cel de-al III-lea Congres al partidului, pentru desăvîrșirea construcției socialiste în patria noastră.

Șantierul celor două noi furnale de 700 m.c. fiecare, domină peisajul industrial al „Cetății de foc". Conducătorii de partid și de stat se interesează de capacitatea de lucru, de procesul de producție mecanizat și automatizat al noilor furnale ale Reșiței, proiectate în țara noastră.

Abrigadă de femei

Centralele telefonice automate care deservesc întreprinderile și instituțiile noastre, aceste aparataje complicate, cu fire, cu fișe, cu clape, cu Jack-uri, cu sistem de schimbătoare — mașini însuflețite, cu atenția lor proprie, specială, cuprinzătoare, cu reacția promptă, imediată, — turburătoarele mașini prin care mii de glasuri se ating într-o singură zi, învingînd distanțele, intemperiile, obstacolele, sînt produsele uzinelor „Grigore Preoteasa" din Capitală.

Munca la secția de centrale automate este una din cele mai importante, — ea cere o înaltă calificare profesională. Și, totodată, atenție, forță de concentrare, meticulozitate, precizie. Jumătate din efectivul de muncitori din această secție e constituit din femei.

De mult nu mă mai miră — dar totdeauna mă emoționează, mă încîntă, limbajul evoluat, cu o perfectă proprietate a expresiei, cu un vocabular bogat, sensibil și nuanțat — pe care îl folosesc muncitoarele din zilele noastre. Aici, tot ce s-a dobîndit înseamnă efort, acumulare temeinică de cunoștințe, lectură — înseamnă ridicarea continuă a nivelului profesional și cultural, înseamnă continuu progres.

Fata aceasta, de pildă, Julieta Roșu, avea șaptesprezece ani cînd a terminat școala profesională. S-a specializat în construcția radiofonică. După absolvirea școlii, în anul 1955, a fost angajată la uzinele „Grigore Preoteasa", unde, în acea perioadă se lucrau și aparate de radio. Am întrebat-o ce a îndemnat-o inițial spre profesia de radiofonistă. Mi-a răspuns că de cînd era mică voia să găsească răspunsuri la o serie de probleme legate de propagarea sunetului. O mare dorință de a înțelege, cu ajutorul științei, o serie de fenomene care ne apăreau pline de mister. Această receptivitate, aliată cu aplicația pentru desen, i-a ușurat munca de la început. A fost o elevă harnică și dotată. A avut profesori buni. Pe urmă, cînd uzinele „Grigore Preoteasa" au încetat să mai fabrice aparate de radio, Julieta Roșu a fost transferată la secția centrale telefonice. Aici a trebuit să-și însușească cunoștințele practice de specialitate — pe lîngă cele teoretice, generale, pe care le stăpînea într-o bună măsură. Apoi își completează mereu cunoștințele, prin cursurile de minim-tehnic care se țin în secție. Și nu uită ajutorul pe care i l-au dat muncitorii mai vîrstnici, predîndu-i din experiența lor. Nici ajutorul permanent pe care l-a primit de la comitetul U.T.M. al uzinei.

Îmi vorbește de tovarășele de muncă din brigada pe care o conduce. Relevă, ceea ce spune că a fost subliniat și apreciat și într-o ședință recentă de analiză a muncii, spiritul de echipă cu care se îndeplinesc sarcinile, ajutorul pe care și-l dau reciproc în toate problemele, coeziunea, armonia, disciplina din brigada lor. Are cuvinte deosebit de bune pentru Iosef Maria, membră de partid, muncitoare foarte capabilă și conștiincioasă.

O întreb dacă-i place literatura. Îmi răspunde cu modestie, cu simplitate, că a citit aproape toate operele care au fost traduse din Shakespeare. Îi sînt familiare, de asemenea, romanele lui Tolstoi „Război și Pace", „Ana Karenina". Îi place Dickens. Dintre poeți, Eminescu și Pușkin. Urmărește poezia și proza noastră nouă și veche, cunoaște bine operele lui Sadoveanu și ale lui Creangă. Citește romane ale scriitorilor sovietici. Citește, citește, citește ! Vrea să-și continue studiile. Dar se gîndește — și are dreptate — că e mult mai plăcut

Sidonia DRĂGUȘANU

• *(Continuare în pag. 4-a)*

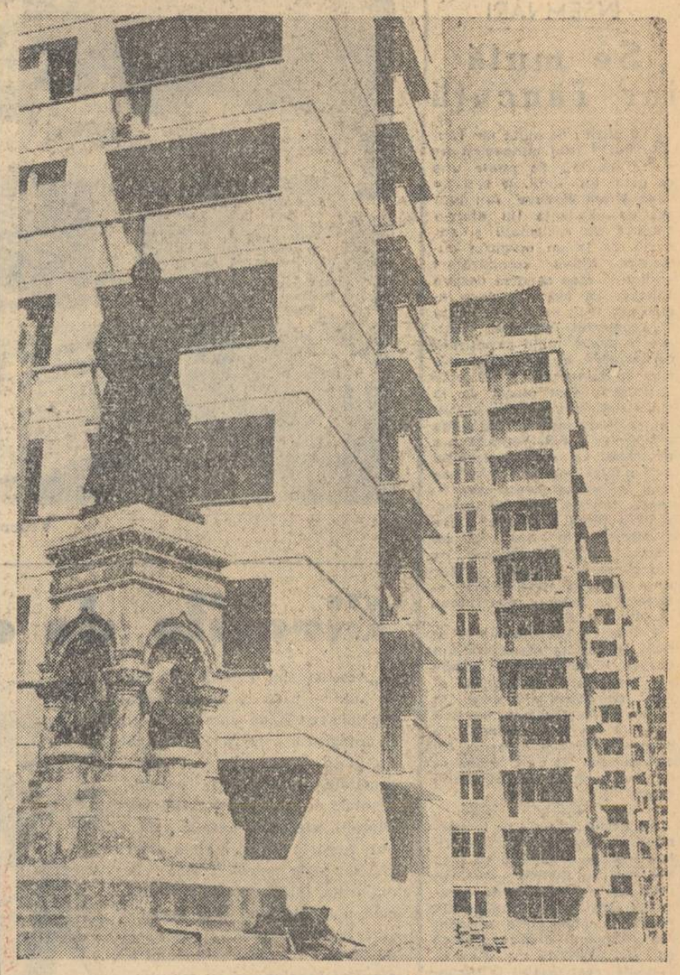

CRONICA STRĂZII

INSTANTANEE

STATUIA REGASITĂ

În rondul din fața blocului nou, de curînd terminat, Dinicu Golescu privește cu simpatie lumea care foiește încolo și încoace pe bulevardul ce-i poartă numele și bronzul. Cei din tramvaiele 12 și 2 care se duc și vin de la gară, de la fabrici, cei din autobuzele pline de dimineață pînă-n miezul nopții, pietoni, abia acum de puține zile i-au descoperit prezența aflătoare totuși acolo de multe decenii. Ca și mine, n-au remarcat-o, într-atît se confunda pînă mai deunăzi cu casele vechi, cenușii, de care era lipită statuia vrednicului pașoptist.

Îmi amintesc că odată, de mult, cineva, curios să-mi pună la încercare simțul de observație reportericesc, m-a supus unui test. Tema examenului era să înregistrez detaliile mai tăinuite în peisajul străzii pomenite: Popa-Tatu, Gara de Nord, pe care vorba lui, „numai ochiul ager și exersat al reporterului le poate capta". Am zîmbit. Auzi probă ! Moft, îi arăt eu amicului ce-i în stare să prindă o retină vulturească de reporter rutinat ! Îl bag în cofă.

Am parcurs, firește, pe jos, distanța competiției. Și ca să-i arăt că-s veteran în asemenea documentări vizuale, conversam în timp ce-mi aruncam cu nonșalanță privirea în dreapta și în stînga, ca un acrobat care merge pe sîrmă, citind concomitent cu glas tare foiletonul din gazetă.

La destinație nici n-am avut răbdarea să suflu în gulerul halbei că m-am și grăbit să-i înșir prin clăbuci, inventarul imaginilor memorizate. Eram sigur că prietenul trecuse pe lîngă ele, fără să le înregistreze, căci ochiul lui nu era extrafin ca acel al unui reporter, deprins să vadă ce nu vede toată lumea. Adică milesimul ros de intemperii de pe frontispiciul clădirii bătrîne „1902". Sau piticul de ipsos din grădina părăginită, din care numai tichia țuguiată apărea peste încălcitura buruienilor. Sau fereastra șopronului acoperită cu o foaie din „Realitatea ilustrată" (nu-mi scăpase, deși îngălbenită și sbîrcită de intemperii, figura miss Rominiei 1938). Sau olteanul dormind pe locul viran, între coșurile cu păstîrnac nevîndut. Sau covrigii mumificați (în total șapte) din „vitrina" băcănioarei, învecinați cu tenia fitilului de lampă și cu caietul dictando, avînd pe copertă mutra punctată de muște a fostului rege. Sau...

Prietenul mă asculta dînd din cap, aprobativ, dar fără admirație, ca și cum asemenea tururi de forță oculare și mnemonice erau de așteptat din partea unui reporter cu ochi de lynx.

— Asta-i tot ? m-a întrebat. N-ai omis nimic ?

— Nu cred. Poate vreun amănunt insignifiant, ce desigur nici nu era demn de a fi reținut, din moment ce nu e intercalat spontan printre celelalte.

— Așa ! Dar statuia ?

— Ce statuie ? Glumești !

— Statuia lui Golescu.

— Aha, vrei să mă mistifici. Nu există nici o statuie.

— Pe o halbă ?

— Pe cinci.

Am pierdut, firește, rămășagul. Dar cum s-o distingi, resorbită cum era în materia plumburie a pereților vechi,

F. Brunea-FOX

• *(Continuare în pag. 4-a)*

DIN SUMAR:

● *Cîteva cuvinte despre MAXIM GORKI*
de acad. Victor EFTIMIU
IN PAGINA 8-a

● *Impresii de la Congresul internațional de teatru*
Relatările artistei Dina Cocea
IN PAGINA 8-a

● *PRIMUL COSMONAUT*
Viața lui IURI GAGARIN povestită de el însuși
IN PAGINA 2-a

● *ȘCOALA PĂRINȚILOR*
Sfaturi și îndrumări pentru tinerele mame
IN PAGINA 4-a

„În numele tuturor colectiviștilor, vă urez bun venit dumneavoastră și celorlalți conducători ai partidului nostru", le spune oaspeților cel mai bătrîn colectivist de la G.A.C. „Victoria" din Lenauheim, Pavel Fluture, întîmpinîndu-i cu tradiționala pîine și sare.

Populația Timișoarei a făcut o primire caldă conducătorilor de partid și de stat. De-a lungul străzilor, pe șantierele de construcții ale noilor blocuri, în toate locurile vizitate, mii de cetățeni au manifestat cu entuziasm pentru partid, pentru Comitetul său Central în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Fotografii : Gh. VINTILĂ și A. PASAT

INSEMNĂRI

Se mută iar Tăncuță

Ați auzit? Se mută iar Tăncuță! Nu-l cunoașteți pe Tăncuță? Se poate una ca asta. Eu, unul, îl știu de vreo 7 ani și ceva. Am luat act de existența lui dintr-o condică de reclamații și sugestii de la un magazin alimentar. Cîțiva cumpărători scriau în acea condică despre Tăncuță că are asemenea apucături încît nu are ce căuta în comerțul socialist. Forurile în drept, luînd cunoștință de sesizare, au dispus și măsuri în consecință. Nicolae Tăncuță a fost mutat de la magazinul din centrul orașului la magazinul din preajma atelierelor C.F.R. Tăncuță n-a protestat. La drept vorbind nici n-avea motive: rămînea doar în același oraș, avea aceeași funcție, primea același salariu. Omul se socotea chiar avantajat: în noul loc de muncă nu era cunoscut de cumpărători. Putea așadar să-și mențină nestingherit apucăturile pentru care fusese mutat disciplinar.

Firește că Tăncuță n-a făcut mult purici la magazinul din cartier. Cetățenii i-au observat de îndată năravurile și i-au demascat. Forurile în drept au luat măsuri. Întrucît Tăncuță era prea cunoscut în oraș, s-a dispus mutarea lui disciplinară la un magazin dintr-o comună reședință de raion.

. . . . . .

Au trecut cîțiva ani. Îl pierdusem urma lui Tăncuță. Zilele trecute m-am întîlnit însă din nou cu numele lui. În unul din plicurile sosite la redacție am găsit următoarele rînduri: „Cercetînd scrisoarea cititorului dumneavoastră privind abaterile tov. Nicolae Tăncuță, responsabil la magazinul de desfacere a produselor alimentare, s-a constatat că cele sesizate sînt întru totul adevărate. Mulțumind pe această cale cititorului dumneavoastră pentru sesizarea făcută, vă aducem la cunoștință că sîntem gata a lua măsurile cuvenite astfel ca tov. Tăncuță să fie mutat disciplinar pentru abaterile săvîrșite".

Aflînd de toate acestea am dat o fugă pînă la Tăncuță. Era în toiul pregătirilor. Aflase că cineva îi „băgase o rangă" la gazetă și se aștepta să fie mutat. Deși era grăbit, omul mi-a povestit totuși că în ultimii ani a „vizitat" Bacăul, de unde a fost mutat, disciplinar bineînțeles, la Ploiești. De aici a fost trimis la Pitești, apoi la Craiova, iar în cele din urmă, datorită unei sancțiuni mai „drastice" a ajuns responsabil la magazinul alimentar, de unde cineva, de bună-seamă un subaltern de-al său, i-a „băgat o rangă" la gazetă. Dar nu i nimic. Se descurcă el. Cu ocazia asta poate o ajunge să lucreze la Cluj sau Timișoara, orașe care, după cîte a auzit, sînt destul de frumoase.

. . . . . .

L-am lăsat pe Nicolae Tăncuță să-și vadă de mutarea sa. M-am reîntors la redacție și am pus pe hîrtie rîndurile de față. Și în timp ce scriam, mă gîndeam: folosește oare cuiva că unii lucrători din comerț și din alte domenii de activitate sînt mutați disciplinar dintr-un loc în altul pentru anumite abateri? Contribuie oare această măsură la educarea celor în cauză sau dimpotrivă? În ceea ce ne privește, noi credem că nu-i bine să muți răul dintr-un loc în altul, ci mai nimerit este să iei asemenea măsuri care să-i stîrpească. Adică, revenind la Tăncuță al nostru, e cazul să i se aplice măcar acum sancțiuni mai „concrete" încît să i dezbare de apucăturile pentru care e mutat de 7 ani de zile dintr-un loc în altul. La aceste lucruri e bine să chibzuiască cei vizați, care scriu cu atîta ușurință că „sesizarea dumneavoastră e justă și ca urmare tov. Cutare va fi mutat disciplinar..."

D. TĂRNĂUCEANU

Vedere din București: Piața Palatului Republicii

Cireșile de aur...

„Acestea sînt cireșile noastre de aur" — pare că spune tînăra Maria Eremia pe care o vedeți în fotografia noastră. Să știți că nu greșește cu nimic. Cireșile recoltate la stațiunea experimentală de la Istrița — regiunea Ploiești, sînt într-adevăr de... aur. Această însușire nouă și-au căpătat-o de puțină vreme, la expoziția internațională horticolă a țărilor socialiste organizată la Erfurt — R. D. Germană. Ochiul obiectiv al juriului a cercetat îndelung și cu minuțiozitate exponatele țărilor participante. A analizat riguros, a comparat și țara noastră a mai primit încă o medalie de aur pentru cireșe.

Soiul premiat face parte din cele timpurii. A fost cultivat mai de mult la Istrița. S-ar putea arăta felul în care acest soi, ca și celelalte aflate în livada de opt hectare a acestei stațiuni experimentale, a fost îngrijit, ce măsuri agrotehnice s-au aplicat întreținerii pomilor, care au fost metodele pe care specialiștii de aici s-au străduit să le aplice. Firește că s-ar putea arăta toate acestea, care sînt deosebit de importante în obținerea celor mai bune rezultate. Dar ele n-ar fi prins viață dacă n-ar fi existat din partea cercetătorilor și a tehnicienilor, din partea fiecărui om care muncește la Istrița îndemnul reciproc și entuziasmul, ajutorul și sfatul celor competenți, grija permanentă față de culturi. În esență, dragostea față de ceea ce fac. De acest lucru mi-am dat ușor seama, nu de mult, cînd i-am văzut pe acești oameni muncind, cînd am stat de vorbă cu inginerul V. State din cadrul stațiunii. Erau mîndri și bucuroși. Temeinicia muncii lor a căpătat de astădată o confirmare internațională. Și odată cu ea, respectul și faima cuvenită.

Victor TEODORU

— Dă fuga, că vine un tramvai
— Degeaba, nu mai am... „chef!"

Desen de Al. CLENCIU

Un nou procedeu de producere a șampaniei

Cînd s-a spus degustătorilor care au luat parte anul trecut la concursul vinurilor de la Budapesta că șampania sovietică a uzinei din Moscova, care căpătase medalia de aur, era extrasă din recolta precedentă, aproape că nici nu le venea să creadă. Și totuși asta era realitatea. Specialiștii sovietici obținuseră delicioasa băutură în decursul unui singur an, datorită aplicării unei noi metode. Calitățile biochimice și medicobiologice ale acestei șampanii sînt probate de analizele de laborator și ea nu e cu nimic inferioară celei îmbuteliate. Mai mult încă, Șampania produsă prin noul procedeu conține mai mult acid ascorbic, adică vitamina C.

Cum se fabrică această șampanie? Din vinuri tinere, riesling, silvaner, aligote, a căror fermentație e terminată, obținute din strugurii de șampanie aduși din sud la Moscova. După tratare, aceste vinuri sînt amestecate în proporții determinate și lăsate să fermenteze a doua oară. Metoda constă în trecerea vinului printr-un sistem de aparate speciale unde ele fermentează la o presiune constantă, superioară presiunii normale. La început, se încorporează în mod continuu drojdie de bere și la sfîrșit se adaugă un sirop de zahăr.

În felul acesta procesele biochimice și fizicochimice care durează mai mulți ani, se efectuează în numai trei săptămîni. În acest timp vinul e saturat de gaz carbonic care facilitează digestia și stimulează pofta de mîncare.

Grație aplicării acestei noi metode elaborate de savanții sovietici G. Agabalianț, S. Brusilovski și A. Merjania, toți trei laureați ai premiului Lenin pe anul 1961, la uzina de vinuri de șampanie din Moscova productivitatea a crescut mult și prețul de cost a scăzut de cinci ori.

BIOLOGUL

Istoria creșterii animalelor consemnează un fapt deosebit de interesant în țara noastră. Din moși strămoși, locuitorii satelor de la poalele munților Bucegi, Gîrbova, Ciucaș și Teleajen au crescut oi cu lînă groasă și de rasă turcană. Dar iată că în jurul anului 1900, ciobanii din partea locului au început să prefere oi țigăi, cu firul de lînă mult mai fin. De atunci au trecut zeci de ani. Datorită încrucișărilor practicate ani de-a rîndul și a influenței condițiilor naturale, treptat s-a format un tip nou de oaie — „țigaie de munte". Oile țigăi existente în regiunile muntoase (unde mulți specialiști consideau că este zona exclusivă a oilor turcane!) reprezintă — putem spune — o operă colectivă a sutelor de ciobani.

În anii puterii populare, partidul și guvernul — punînd în centrul atenției sporirea producției de carne, lapte, ouă, lînă etc., — au cerut cercetătorilor științifici să pornească la crearea unor rase și varietăți noi de animale. Într-una din lucrările sale, marele savant sovietic Miciurin scria: *„chemarea înaltă a biologului constă acum nu numai în explicarea naturii vii, ci și în modificarea ei planificată, dirijată, conform intereselor omului"*. Se pune întrebarea: de ce sînt necesare rase noi de animale? Răspunsul nu este greu de dat. Este știut că teritoriul țării noastre este destul de variat sub raportul condițiilor climaterice. Animalele pot da producții ridicate numai dacă caracterele lor economice corespund cerințelor respectivei zone, numai dacă caracterele lor biologice sînt în concordanță cu factorii climaterici. Această legătură strînsă între organismele vii și condițiile de mediu se realizează cel mai bine în cazul raselor și varietăților de animale special create pentru diferitele zone.

Se știe cît preț se pune în industrie pe aprovizionarea cu cele mai bune sorturi de lînă din producția internă. Cea mai productivă oaie cu lînă fină din țara noastră este rasa merinos de Palas, creată în Dobrogea. Deși turma ajunsese destul de omogenă acum 30 de ani, totuși, abia în ultimul timp această rasă a fost perfecționată, definitivată și consolidată. La perfecționarea rasei, cercetătorii de la Stațiunea experimentală zootehnică Palas au folosit, cu foarte bune rezultate, berbeci merinos de Stavropol din U.R.S.S. (îndeosebi pentru sporirea cantității de lînă, prin mărirea lungimii șuviței și extinderea liniei pe abdomen). În ultimii 10 ani, de pildă, s-a realizat o sporire a producției de lînă pe turmă de 42,8 la sută (în 1960, s-a obținut în medie de la fiecare animal cîte 7,570 kg lînă de la un efectiv de aproape 2.000 capete). Rasa de oi nou creată, care este mult apreciată de colectiviștii dintr-o seamă de raioane ale regiunilor Dobrogea și Galați, a fost recunoscută și pe plan internațional. În numărul pe anul 1957 al publicației „World Dictionary of breed" (dicționarul universal al raselor), merinosul de Palas este prezent...

La Institutul de cercetări zootehnice din București am fost informați că, în colaborare cu cercetătorii din unele stațiuni, se lucrează la crearea unui tip perfecționat de țigaie ruginie (la Rușețu-Galați), a unui tip de oaie cu lînă fină și carne, adaptat pentru creștere în cîmpia Bărăganului (la Slobozia-București) precum și a două tipuri de karakul local pentru pielicele negre și brumării (în nordul Moldovei).

Stațiunea experimentală zootehnică Palas va fi în curînd „leagănul" unui nou tip de porc de carne, pigmentat, specializat pentru producția de carne și rezistent la condițiile din Dobrogea (îndeosebi la arșițele din timpul verii). Cercetătorii au folosit cu succes metoda încrucișării pentru formarea de rase noi de animale elaborată de savantul sovietic M. F. Ivanov (între vierii Marele negru și scroafele Marele alb). Noul tip de porc valorifică bine hrana, consumînd în medie 4 kg. grăunțe pentru 1 kg. de spor în greutate la îngrășarea timpurie, iar purceii obținuți la o fătare sînt mai grei cu 1-2 kg decît produșii de rasă Marele alb.

În cazul acestei încrucișări pentru formarea de rase noi s-au folosit, așa cum s-a văzut, două rase perfecționate de porci, în scopul îmbinării pe un nou tip a diferitelor însușiri productive. Iată că, cîțiva cercetători din centrala institutului și de la stațiunea experimentală zootehnică Rușețu, au mers pe altă cale. Ei au practicat încrucișarea porcului local Stocli (bine adaptat condițiilor locale, puțin pretențios și cu rezistență organică mare) cu o rasă perfecționată de carne: Marele alb sovietic. Rezultatul? Noul tip de porc — care în prezent se crește în multe unități agricole socialiste din raionul Făurei — sub forma actuală este mai puțin pretențios decît Marele alb, dar incomparabil mai productiv decît Stocli.

Una din preocupările de seamă ale cercetătorilor a constituit-o transformarea rapidă și în masă a rasei locale de vaci sură de stepă, în tipuri și rase mai productive, pe baza încrucișării cu rasele ameliboratoare stabilite în acest scop în mod diferențiat, pe zone de creștere. În urma cercetărilor efectuate s-au obținut „elite" cu producții ridicate, puncte de plecare pentru formarea de familii și linii productive.

★

Rezultatele obținute de cercetătorii științifici în domeniul creării de rase și varietăți noi de animale dovedesc că „chemarea înaltă a biologului" de care vorbea marele Miciurin, devine o realitate. Fără îndoială că mai sînt multe de făcut. Unitățile agricole socialiste așteaptă de la oamenii de știință rase și varietăți de animale tot mai perfecționate, capabile să dea producții superioare. Ceea ce s-a obținut pînă acum îndreptățește aceste speranțe.

Ing. Th. MARCAROV

MORAVURI ȘI NĂRAVURI

Examen de canto lîngă un autocamion

Trebuia să ajung foarte degrabă din comuna X-ul din deal în comuna Y-ul din Vale. Cale de vreo 28 de km. Tren aveam tocmai seara, iar cursa I. R. T. A. trecuse. Ce să fac? De ajuns trebuia să ajung. Am ieșit la șoseaua națională, cu intenția să călătoresc cu autostopul. Adică, cu ce pică. M-am așezat pe piatra de kilometraj, bineînțeles, tot cu ochii în susul șoselii (Eu trebuia să merg în josul șoselii). După vreo zece minute de așteptare, hop că sosește... un cetățean. Și el avea treburi în comuna Y-ul din Vale.

— Ce facem?

— Păi, să așteptăm, că trebuie să pice ceva...

După vreo alte zece minute, am auzit huruit de motor și în coama dealului a apărut un autocamion, pavoazat cu două drapele și încărcat cu tîrgoveți. Am făcut obișnuitul semn și autocamionul a stopat lîngă noi. Șoferul a coborît din cabină și a început:

— Unde mergeți?

— Y-ul din Vale.

Foarte bine. Vă luăm. Numai că trebuie să dați un mic examen... Și-a săltat șapca mai pe ceafă și-a strigat spre platformă.

— Costică, ia examinează-i.

A coborît Costică și m-a luat primul

— Ce examen trebuie să dau? Trebuie să trag vreo întrebare?

— Nu tragi nici o întrebare. Îmi răspunzi mie la întrebări: știi să cînți?

— Da.

— Ce?

— Ce vrei: „Lume, lume", „Inel, inel de aur", „Se mărită Leanca mea", „La șalul cel negru"...

— Nu, tovarășe. Nu ne interesează cîntece de pahar, ci cîntece de masă.

— Știu și d-astea. După textele lui Ion Socol, Serebreanu, Ștefan Iureș, Nina Cassian...

— Ia cîntă-ne ceva!

I-am dat drumul. Nu m-a lăsat însă să cînt decît foarte puțin.

— Ești bun. Dă zece lei și urcă sus

M-am conformat. Celălalt a căzut la examen. Am mai văzut eu afoni, dar ca ăsta n-am pomenit. A rămas pe jos. Autocamionul a luat-o din loc. dar de Costică n-am scăpat. A început:

— Fiți atenți aici la mine. Toată lumea repetă cu mine.

A dat tonul la „Cîntecul brigadierilor". Să știți că acest Costică ne-a selecționat grozav de bine. A ieșit un cor...

— Gata. Încetarea! Nu cîntați decît atunci cînd vă fac eu semn. Și s-a întors cu fața în josul șoselii.

Prin dreptul comunei Z s-a întors deodată brusc.

— Dați-i drumul!

Am început să cîntăm. Și după o bucată de drum mașina și-a încetat viteza. Noi cîntam. Am reușit, cu toată gălăgia pe care o făceam, să aud următorul dialog cu un milițian de la circulație.

MILIȚIANUL: — Încotro?

ȘOFERUL: — Am ieșit la muncă obștească!

MILIȚIANUL: — Foarte frumos din partea dv. dar ia să văd și eu foaia de parcurs.

La care șoferul a amuțit și bineînțeles că și corul nostru...

În comuna Y-ul din Vale am ajuns tot cu trenul. Și trecusem, domnule, examenul de canto...

Nicuță TĂNASE

Din întîmplările lui Năică

P. corl. E. ARNO

— Azi, cînd am fost în vizită la nea Alecu, mama i-a spus: „Lasă-l pe Năică să se joace cu lampa nu vezi că are aplicații spre electrotehnică?".

„Lasă-l, frate = mai spuse mama — să desfacă avionul băiatului tău, nu vezi că Năică are aplicații spre aeronautică?"

„Lasă-l, mai interveni mama, să se joace cu statuieta, nu vezi că are aplicații spre sculptură?"

— Azi i-am spus mămichii, acasă: de ce nu mă lași? Nu vezi că am și aplicații spre pictură?

Primul cosmonaut

VIAȚA LUI IURI GAGARIN POVESTITĂ DE EL ÎNSUȘI (V)

De Valia mă legau multe. Și interesul pentru cărți, și faptul că-i plăceau și ei patinajul, teatrul. Deseori se întîmpla ca de îndată ce obțineam o învoire, să dau fuga la familia Goreacev. De multe ori veneam cu tovarășii de-ai mei. Mă simțeam acolo ca acasă.

Sărbătoarea Marelui Octombrie am petrecut-o cu Valia, iar apoi am plecat în concediu. La Gjatsk nu mă văzuseră încă în uniformă militară, aveam și galoane de sergent, eram acum ajutor al comandantului de pluton.

Deși mă aflam din nou în sînul familiei, duceam dorul Orenburgului, școala de aviație devenise pentru mine a doua casă. Mă gîndeam tot timpul și la Valia. Mama a simțit că se petrece ceva cu mine și într-o seară, în amurg, cînd am rămas acasă numai noi doi, a început cu blîndețe să mă întrebe de ce sînt atît de îngîndurat, ce-mi frămîntă inima. Și așa precum eram obișnuit din copilărie să nu ascund nimic părinților, i-am povestit mamei despre Valia.

— Ai de gînd să te însori? m-a întrebat mama.

Am dat din umeri. Chestiunea aceasta nu fusese încă hotărîtă. Nu eram partizan al căsătoriilor încheiate pe negîndite. Fiind încă elev, firește nu puteam să întrețin o familie.

— Dac-o iubești, însoară-te, dar s-o iubești tare, viața întreagă, așa cum ne-am iubit cu tatăl tău, mi-a spus mama. Și bucuriile și necazurile, toate să le împărțiți.

Parcă crescusem în ochii ei, mama mi-a dat cîteva sfaturi utile pentru viitor.

N-am mai stat pînă la expirarea concediului și m-am întors la Orenburg. Tovarășii din escadrilă și comandanții m-au înțeles fără cuvinte. Valia s-a bucurat: știa de ce m-am întors așa de repede.

Prietenia mea cu Valia se întărea mereu și se transforma treptat în dragoste. De ziua mea Valia mi-a dăruit două fotografii. Pe una din ele Valia era în halatul alb de elevă la școala sanitară, pe cealaltă era îmbrăcată într-o rochie elegantă. Pe această fotografie Valia mi-a scris, cu scrisul ei ce seamănă atît de mult cu al meu: „Iura, ține minte. Noi înșine sîntem făuritorii fericirii noastre. Nu-ți pleca capul în fața destinului. Nu uita: așteptarea este o adevărată artă. Păstrează acest sentiment pentru clipa cea mai fericită. 9 martie 1957, Valia".

Avea dreptate Valia — am fost într-adevăr făuritorii fericirii noastre.

Se apropia perioada grea a examenelor de absolvire. Zile întregi eram pe aerodrom. În acea perioadă a avut loc un eveniment care a zguduit lumea întreagă. A fost lansat primul satelit artificial al Pămîntului. Îmi amintesc ca și-acum, Iuri Dergunov a venit fuga la aerodrom și a început să strige:

— Satelitul! Satelitul nostru se rotește în cer!

Am simțit un fior cald, cunoscut. Lucrul despre care se scrisese atît de des în presa mondială, despre care s-a vorbit atît de mult, se înfăptuise! Oamenii sovietici întrecînd în întrecerea neoficială S.U.A. au realizat primii în lume un satelit artificial al Pămîntului și cu ajutorul unei puternice rachete purtătoare l-au plasat pe orbită.

— ...Peste 15 ani, băieți, a spus agitat prietenul meu Valentin Zlobin, și omul va zbura în Cosmos.

— De zburat va zbura, dar cine anume? a adăugat Kolia Repin. Pînă atunci noi o să fim cam bătrîiori. O dată cu trecerea anilor reflexele slăbesc, văzul nu mai este același, omul nu mai sesizează atît de rapid ca înainte.

Discutam despre cei care vor fi primii în Cosmos. Unii afirmau că va fi neapărat un savant academician. Alții erau de părere că va fi un inginer. Alții iarăși considerau că o să fie un medic, în timp ce unii dintre noi dădeau preferință unui biolog sau unui scafandru. Eu însă doream să fie un pilot de încercare. Firește, dacă va fi un pilot, îi vor fi necesare cunoștințe vaste din numeroase domenii ale științei și tehnicii. Căci aparatul de zbor în Cosmos ale cărui contururi nici nu le puteam imagina, va fi fără îndoială mai complex decît toate tipurile de avioane cunoscute. Dirijarea unui asemenea aparat va fi cu mult mai dificilă.

Încercam să întocmim schița viitoarei nave cosmice. Unii îl vedeau ca o rachetă, alții ca un glob, ca un disc, ca un romb. Fiecare completa această schiță, întocmită cu creionul, cu propunerile sale inspirate din cărțile scriitorilor de literatură științifico-fantastică. Iar eu întocmind o schiță a acestei nave, desenînd-o în caietul meu, am simțit din nou acest alean oarecum bolnăvicios nu pe deplin conștient, aceeași atracție spre Cosmos pe care mă temeam s-o mărturisesc chiar mie însumi. Am înțeles de îndată întreaga însemnătate a evenimentului. Zburase prima rîndunică care vestea începutul primăverii — primăvara cuceririi spațiilor Universului.

Examenele de absolvire s-au desfășurat într-o atmosferă înălțătoare a entuziasmului întregului popor pe care-l stîrnise zborul satelitului. Fiecare elev se străduia să fie demn de acest eveniment istoric, să dovedească comisiei de stat de examinare că este un fiu al timpului său și că prin cunoștințele sale excelente își aduce contribuția pe măsura puterii sale, la succesele întregului popor.

Președinte al Comisiei de stat de examinare a fost locotenent-colonel Kibalov, un ofițer binecunoscut în cercurile de aviație, care pregătea cadre pentru forțele militar-aeriene și care a examinat nenumărate serii de absolvenți. Privindu-l pe fiecare candidat drept în ochi cu privirea sa tinără, vioaie, el asculta răspunsurile candidaților la întrebările de pe bilețele, apoi urmărea zborurile noastre deasupra aerodromului. Zîmbea deseori și după expresia feței sale înțelegeam: este mulțumit de cunoștințele noastre și de priceperea de a pilota avioane cu reacție. Pedagog militar experimentat și ofițer de aviație desăvîrșit, el înțelegea totul: și gradul cunoștințelor noastre și ceea ce se petrecea în sufletul fiecăruia din noi. Examenele de absolvire reprezintă clipa cea mai solemnă și de cea mai mare răspundere în viața fiecărui pilot tînăr. Aș numi-o a doua naștere a omului.

S-a păstrat un document în care se spune: „Recomandare privind obținerea gradului de locotenent de către cursantul Gagarin Iuri Alexeevici. În timpul studiului la școala de aviație s-a dovedit un cursant disciplinat, cu nivel politic. Cunoaște regulamentele Armatei Sovietice și le înfăptuiește riguros. Pregătirea de instrucție și fizică bună. Pregătirea teoretică excelentă. Programul de zbor și l-a însușit cu succes. Iar cunoștințele dobîndite sînt solide. Îi place avionul, zboară curajos și sigur. Examenele de stat la tehnica pilotajului și la aplicații de luptă le-a luat cu calificativul „foarte bine". Latura materială a avionului o cunoaște satisfăcător. A terminat școala, atribuindu-i-se categoria profesională gradul I. Este devotat cauzei P.C.U.S. și Patriei socialiste". Acest document scump inimii mele a devenit însoțitorul meu în aviația cea mare.

În timp ce diplomele noastre se aflau la Moscova, la Ministerul Apărării, noi eram în așazisa „carantină albastră", în așteptarea plină de nerăbdare a gradelor de ofițeri.

În aceste zile eram în al nouălea cer. Valia a acceptat cererea mea în căsătorie. Însoțit de tovarășii mei de la școală, de prietenele ei, am fost la starea civilă, ne-am pus iscălitura în registrul de căsătorii și ne-am dat unul altuia cuvîntul să fim credincioși dragostei noastre. Ne-am înțeles cu rudele ca nunta s-o sărbătorim de două ori: mai întîi la Orenburg în zilele festive ale celei de-a 40-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, apoi în cursul concediului meu, la Gjatsk. Pentru a porni o viață nouă aveam nevoie de sfaturi bune și le-am primit din belșug în ajunul nunții.

Toți se bucurau că dragostea noastră se ține de doi ani se consolida prin căsătorie. Valia și cu mine am privit căsătoria cu toată seriozitatea. Doi ani reprezenta un termen suficient pentru a cunoaște pe cineva, pentru a te convinge că privești în același mod viața, că sîntem gata să înfruntăm împreună toate greutățile — o știam prea bine — greutățile ce se ivesc pe un drum lung și de loc ușor. Încă la starea civilă, de față cu tovarășii, i-am amintit mireselei mele cuvintele mamei:

— Și bucuriile și necazurile — totul o să-mpărțim.

— Totdeauna, împreună — a răspuns din toată inima Valia și cuvintele ei răsunau ca un legămînt. Era aproape totul gata pentru nuntă cînd a avut loc încă un eveniment care zguduise din nou lumea întreagă. La 3 noiembrie și-a luat zborul spre înălțimi un nou satelit artificial al Pămîntului lansat în Uniunea Sovietică. După primul al doilea! Era cu mult mai mare și mai greu, pe bordul său într-o cabină etanș călătorea cățeluța Laika.

Citind în acele zile ziarele care descriau zborul celui de-al doilea satelit artificial al Pămîntului, cugetam astfel: devreme ce o ființă vie se și găsește în Cosmos, de ce să nu zboare în Cosmos și un om. Și pentru prima oară m-am gîndit: de ce n-aș deveni eu acest om! M-am gîndit și pe dată m-am speriat de cutezanța mea: în țara noastră se vor găsi doar mii de oameni mai bine pregătiți pentru aceasta decît mine. Gîndul s-a ivit și a dispărut. Meritase să mă gîndesc la ceva ce urma să se-ntîmple probabil nu foarte curînd? Absolvirea școlii, nunta, concediul, repartizarea într-o unitate, toate erau mai apropiate, erau ziua mea de azi. Și totuși al doilea satelit al Pămîntului mă afectase și înțelesesem pe neașteptate că aștept ceva, ceva ce trebuie să vină.

În ajunul sărbătoririi celei de-a 40-a aniversări, toți absolvenții în uniformele noi de ofițeri însă cu epoleți de cursanți eram aliniați în sala mare. În liniștea solemnă a intrat în sală comandantul școlii, generalul Makarov. Ridicînd sus mîndru capul său, a citit clar și răspicat ordinul prin care ni se acorda gradul de locotenenți ai Armatei Sovietice și titlul de piloți militari. A strîns fiecăruia din noi mîna, înmînîndu-ne epoleții de ofițeri.

De fapt solemnitatea urma să aibă loc la 8 noiembrie, însă generalul fusese și el cîndva cursant și a înțeles că noi cursanții am fi vrut să prăznuim sărbătoarea întregului popor, a 40-a aniversare a lui Octombrie, ca ofițeri. Și ne-a făcut într-adevăr ca sărbătoarea să aibă o dublă strălucire.

Împreună cu prietenii mei am plecat direct de la școală spre locuința familiei Goreacev. Acolo ni se și pregătise o cameră. Valia m-a primit în rochia albă de mireasă. Am scos mantaua și m-am înfățișat ei în toată strălucirea mea de ofițer. Nu mă văzuse încă niciodată în uniforma aceasta și pentru prima oară ne-am sărutat față de alții, față de părinții ei. Am devenit soțul ei, ea soția mea. Eram fericiți, doream să împărtășim fiecăruia din fericirea noastră.

A fost o nuntă frumoasă. Mireasa era mai elegantă decît toți. Ivan Stepanovici s-a întrecut într-adevăr cu arta sa de bucătar. Tovarășii m-au felicitat, au strigat tradiționalul „amar". Într-un cuvînt, totul a fost așa ca la adevăratele nunți rusești. Varvara Semionovna a deschis radioul și am auzit: „Doi trimiși ai Uniunii Sovietice — doi astri ai Păcii — zboară în jurul Pămîntului. Savanții, constructorii, inginerii, tehnicienii și muncitorii noștri au închinat oamenilor sovietici în ajunul celei de-a 40-a aniversări a lui Octombrie un dar de preț realizînd un vis cutezător al omenirii".

Am recunoscut vocea dragă și apropiată a lui Nikita Sergheevici Hrușciov. Se transmitea în acea zi raportul său prezentat la Palatul sporturilor, al Stadionului central „V. I. Lenin", în cadrul sesiunii jubiliare a Sovietului Suprem al U.R.S.S.

— Iată că și Nikita Sergheevici a fost la nunta noastră — a spus Valia.

Toți au toastat pentru partidul nostru, pentru poporul nostru, pentru Guvernul sovietic.

Așadar, iată-mă ofițer, pilot de vînătoare. Am o soție care mă iubește și, pentru prima oară în viață, am casa mea. Școala am terminat-o printre primii și mi s-a acordat dreptul să-mi aleg locul unde doream să fac serviciul. Puteam să plec în sud — mi se propunea Ucraina, — unde erau garnizoane de aviație bine organizate. Însă comandamentul școlii nu mi-a dat drumul, m-a oprit în funcția de pilot instructor.

— Unde ai să pleci — mi s-a spus la comandamentul școlii Orenburg e un oraș frumos. Aici ai familia, locuința, soția ta învață aici...

Hotărîsem însă mai de mult să plec acolo unde este mai greu. Mă obliga la aceasta tinerețea mea, exemplul Comsomolului, care a fost întotdeauna în primele rînduri ale construcției socialismului și arăta și acum minuni de eroism în muncă, valorificînd noi și noi milioane de hectare de pămînturi virgine și înțelenite, ridicînd furnale și cuptoare Martin, stăvilind marile fluvii prin barajele hidrocentralelor, construind noi șosele în taigaua siberiană... Într-un cuvînt, mă simțeam un fiu al puternicei generații comsomoliste și nu mă consideram îndreptățit să caut un colțișor liniștit și să arunc ancora la primul debarcader.

Sentimentele de care eram stăpînit îi animau și pe prietenii mei, Valentin Zlobin, Iuri Dergunov, Kolia Repin. Cu toții am cerut să fim trimiși în Nord...

— De ce la Nord? — m-a întrebat Valia, care nu întelesese încă năzuințele mele.

— Pentru că acolo este totdeauna greu — am răspuns.

Ușor de spus, trebuia însă și explicat. Căci întrebarea ți-o punea nu un pilot, un confrate, ci o femeie tînără, plăpîndă, ce-și trăise toată viața într-un oraș confortabil, într-o familie asigurată cu de toate. O înțelegeam: să pleci cu mine însemna pentru ea să renunțe la învățătură, să-și părăsească rudele, să renunțe la felul de trai cu care se obișnuise. Nu plecase niciodată din Orenburg și nu se putea să n-o sperie puțin ceea ce era complet necunoscut. Aflînd că intenționez să plec și nu singur, chiar m-a întrebat:

— Adică cum, tovarășii îți sînt mai scumpi decît mine?

Ce puteam să răspund? Am îmbrățișat-o și am hotărît împreună ca, la început, să plec numai eu, să-i scriu amănunțit despre tot, iar cînd va termina școala sanitară, să vină de îndată și ea. Aceasta a bucurat-o. Valia a înțeles că în noua ei specialitate va fi mai necesară în Nord decît la Orenburg.

Pînă la plecare mai rămăsese suficient timp și am plecat împreună cu Valia la Gjatsk. Am fost primiți cu bucurie. Soția mea a plăcut tuturor. Tata însă și-a exprimat nemulțumirea că am făcut nunta la Orenburg și nu aici, la Gjatsk. Cunoscînd firea tatălui meu, căruia nu-i place să fie contrazis, am tăcut, iar Valia i-a explicat:

(Continuare în numărul viitor)

meridiane

Recunoaşteri amare...

Telespectatorilor americani li se prezintă adesea programe care arată cum a fost comisă o crimă sau cum a fost efectuată „tehnic" o acţiune violentă. Aceasta se întîmplă nu pentru că cei ce redactează aceste programe doresc să o facă. În multe cazuri celui care redactează programul, să luăm de pildă un scriitor, i se spune să scrie după o formulă stabilită de organizatorii programelor, care insistă asupra crimei şi violenţei pentru a abate atenţia cetăţenilor de la problemele majore cu caracter politic, social etc.

In acest sens, după cum relatează agenţia U.P.I., în cadrul unor audieri organizate de Comisia federală a comunicaţiilor au făcut depoziţii doi scriitori care scriu pentru televiziune: Erik Barnouw, profesor la universitatea Columbia şi fost preşedinte al Uniunii Scriitorilor din S.U.A., şi David Davidson, actualul preşedinte al acestei uniuni.

Barnouw a declarat că tendinţa de comercializare a programelor de televiziune americană „a fost dezastruoasă din punct de vedere al scriitorului", pentru faptul că acestuia din urmă i se spune că trebuie să scrie după formule stabilite de organizatorii programelor.

In prezent, televiziunea americană nu constituie un cîmp de activitate pentru literatura bună. „Tristul adevăr", a spus Davidson, este că niciodată în istorie scriitorilor nu li s-a plătit atît de mult pentru că au scris atît de prost".

HENRY LUCE I

şi regatul său publicistic

- **Dna Clara Booth este belicoasă**
- **Corespondentul special din... tavernă**
- **A scrie „obiectiv" despre Congo**

De curînd, în ziarul „New York Herald Tribune" a apărut o scrisoare care îndemna la intervenţie militară făţişă a S.U.A. în Laos. Scrisoarea era semnată: Clara Booth Luce. Numele acestei doamne belicoase nu este cunoscut numai din vremea cînd dînsa era ambasador al Statelor Unite în Italia. Şi mai bine este cunoscut numele ei datorită soţului: Henry Luce, conducătorul celei mai mari corporaţii editoriale americane, care în tipăriturile sale propagă tot timpul idei războinice, asemănătoare cu cea exprimată de fosta diplomată americană. Pe scurt, familia Luce face parte din tagma acelui mănunchi de familii americane de mari bogătaşi care se opun cu înversunare destinderii încordării internaţionale, urăsc mişcarea de eliberare naţională a popoarelor din colonii, se situează pe poziţiile perimate, primejdioase ale politicii războiului rece.

★

Mulţi ziarişti americani sînt geloşi pe confraţii lor care lucrează în cadrul corporaţiei lui Luce, întrucît salariile acestora sînt mult mai mari, ca urmare a supunerii necondiţionate a conştiinţei lor crezului politic al lui Henry I şi al celorlalţi bossi. Următorul episod este semnificativ.

În urmă cu un an şi ceva, la Addis Abeba, a avut loc conferinţa statelor independente din Africa, eveniment remarcabil în lupta anticolonialistă a popoarelor continentului negru. Revista „Time", proprietate a lui Henry Luce I, a avut la conferinţă un trimis special, pe L. Grigs, corespondent din Africa de sud. Dar Grigs a fost trimis la Addis Abeba nu ca să relateze obiectiv despre hotărîrea popoarelor Africii de a se elibera pentru întotdeauna de colonialism, ci în cu totul alte scopuri. Iată cum a descris ulterior activitatea lui Grigs ziarul „L'Ethiopie d'Aujourd-hui" din Addis Abeba: „Creierul acestui — fie-ne iertat — ziarist, este în permanenţă înceţoşat de aburii alcoolului. De multe ori el nu este în stare să se ţină pe picioare. Colegii săi ziarişti îl dispreţuiesc. Grigs îşi petrece tot timpul în taverne şi în localuri. Iar „Time" publică relatările acestei nulităţi „speciale".

Şi ce au aflat din „Time-ul" lui Luce cititorii americani? Că ar fi fost supuşi unor inexistente măsuri jignitoare etc. În loc de adevăr, Grigs deşerta sacul calomniei...

Henry Luce a primit însă o replică usturătoare din partea presei etiopiene. „Time", scrie ziarul etiopian amintit mai sus, „se pronunţă cu furie împotriva autodeterminării africanilor şi îşi exprimă regretul pentru slăbirea poziţiilor colonialiştilor şi imperialiştilor. ...Fondatorul revistei, fascistul Henry Luce, vorbeşte în numele monopoliştilor ale căror poziţii în Africa, Asia şi America latină slăbesc pe măsură ce se dezvoltă lupta pentru independenţă".

Nu-i lipsit de interes faptul că în ultimii 15 ani revista „Time" a fost interzisă sau pusă la punct la o manieră compromiţătoare în peste 30 de ţări!

Înainte de invazia contrarevoluţionară din Cuba, „Time" n-a prididit cu proslăvirea bandelor de mercenari pregătite la Miami, pe teritoriul S.U.A. Fotografii, reportaje, interviuri apăreau mai în fiecare număr elogiind landele de rebeli. Înfrîngerea rebelilor a provocat furia corporaţiei lui Luce, ale cărui reviste au cerut pur şi simplu intervenţia infanteriei marine a S.U.A...

Pentru publicaţiile lui Henry Luce I. orice acţiune populară anticolonialistă este comunistă. Lupta poporului din Kenya pentru obţinerea independenţei este prezentată ca „o acţiune organizată de comunişti". Lupta japonezilor împotriva transformării ţării lor într-o bază de arme nucleară a S.U.A. este apreciată la rîndul ei drept comunistă.

Foarte instructiv este felul în care a oglindit evenimentele din Congo o altă revistă din regatul lui Luce, „Life". Să-i laude pe banditii lui Mobutu pentru crimele pe care le săvîrşesc ar fi fost prea de tot. Să-i critice ar fi însemnat manifestarea simpatiei faţă de forţele patriotice anticolonialiste. Şi, dat fiind că Congo trebuia totuşi prezentat în paginile revistei ţinînd seamă că era la ordinea zilei, redacţia, „obiectivă", a găsit o soluţie ingenioasă. Din paginile luxoasei reviste, cititorii „Life-ului" au putut afla despre suferinţele grele ale unui şef de trib congolez care, datorită situaţiei din ţară, rămăsese doar cu cinci neveste din cele 200 pe care le avusese înainte... Reportajul era însoţit bineînţeles de fotografii care prezentau negrese dezbrăcate şi alte imagini asemănătoare. Obiectivitate de tip „Luce"...

O altă piesă grea din artileria publicistică a lui Luce este şi revista „Fortune" care se adresează în special cercurilor de afaceri americane, marelui business. Revista face o reclamă deşănţată marilor familii de milionari. Iată titlurile cîtorva rubrici: „Lumea business-ului", „Businessmanul şi noutăţile", „Cronica businessului". Revista se pronunţă, fireşte, pentru continuarea şi intensificarea cursei înarmărilor.

Luce mai tipăreşte revistele „Forum", „House and Home". „Sport illustrated" şi altele. El este şi proprietarul unor mari exploatări forestiere care asigură hîrtia necesară publicaţiilor, posedă vase necesare transportului, companii petrolifere...

Iată, aşadar, ridicată cortina din faţa unuia din mecanismele propagandei monopolurilor americane interesate în cursa înarmărilor. Cîteva familii bogate, acaparînd un număr important de publicaţii mai mult sau mai puţin arătoase au la dispoziţie un uriaş aparat prin care încearcă să infiltreze în conştiinţa oamenilor simpli concepţiile cercurilor cele mai reacţionare şi războinice din S.U.A. Scrisoarea plină de furie a doamnei Luce publicată de „New York Herald Tribune" arată că în ultimul timp aceasta afacere suferă eşecuri.

U. VALUREANU

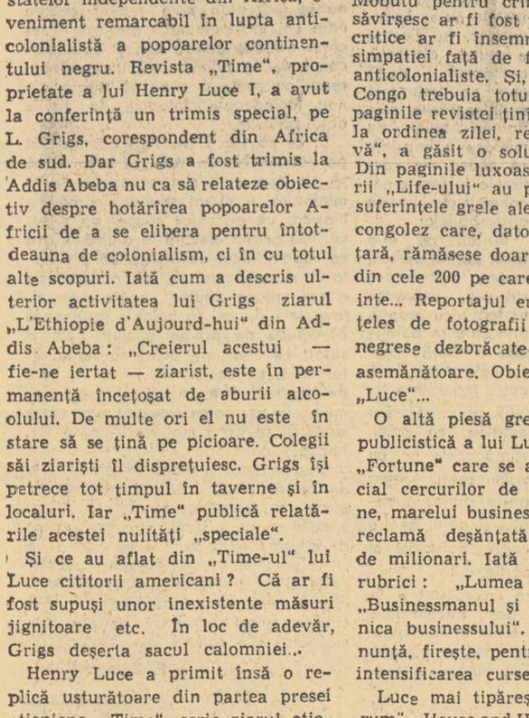

— Asta e Constituţia sud-africană. Pentru că literele erau negre Verwoerd a ordonat ca paginile să rămînă albe.

Desen de VERDINI (după „Vie Nuove")

Afluenţă de vizitatori la secţia dedicată Cosmosului, din pavilionul U.R.S.S. din Expoziţia de la Torino (Italia).

In culisele unei... „demisii"

- **Cum a fost îndepărtat Dayal din funcţia de reprezentant special al O. N. U. în Congo • Hammarskjoe'd a acţionat, din nou ca unealtă a imperialiştilor**

In versiunea oficială a O.N.U. — dată publicităţii prin intermediul unei declaraţii tot „oficiale" a lui Hammarskjoeld — recenta eliberare a diplomatului indian, Rajeshwar Dayal din funcţia de reprezentant special al O.N.U. în Congo, a fost prezentată drept rezultat al satisfacerii „cererii sale personale" de demisie. Că această versiune este cusută cu aţă albă ce se vede cale de o poştă, e limpede.

Chiar din primele rapoarte trimise de Dayal la O.N.U. a reieşit clar că, spre deosebire de predecesorul său american Bunche, el socoteşte drept principalii vinovaţi pentru haosul creat în Congo pe colonialiştii belgieni şi clica Mobutu-Kasavubu-Chombe. Au urmat apoi alte rapoarte care au stîrnit în tabăra imperialiştilor o nemulţumire greu de ascuns iar în rîndurile marionetelor lor din Congo, o reacţie de-a dreptul furibundă. I-au înfuriat mai ales acele rapoarte în care Dayal se referea la asasinarea lui Lumumba şi a celorlalţi oameni de stat din Congo şi anunţa O.N.U. despre deportarea altor personalităţi congoleze, subliniind că „circulă în mod persistent zvonuri despre lichidarea fizică a persoanelor deportate". Lacheii congolezi ai colonialiştilor au făcut spume la gură cînd au aflat că Dayal a denumit „guvernul" trădătorului Ileo „gangsteri aflaţi la putere" şi au dezlănţuit o campanie vehementă, nu numai împotriva diplomatului indian ci chiar împotriva poporului şi a ţării sale. „D.D.T.-ul se foloseşte împotriva insectelor. Cînd în sfîrşit se va pune în folosinţă un insecticid anti-indian — a vociferat fiţuica marionetelor din Leopoldville intitulată „Courrier d'Afrique".

Că această campanie nu este la origine congoleză, a recunoscut chiar şi revista vest-germană „Der Spiegel" care nu poate fi în nici un caz suspectată de lipsă de simpatie faţă de colonialişti. Iată ce scrie revista: „Politicieni belgieni înfuriaţi pe Dayal care a înfierat în faţa O.N.U. continua lor intervenţie în Congo, au început să şuşotească despre planuri indiene de colonizare. ...Că nu existau nici un fel de dovezi pentru asemenea planuri, nu i-a deranjat nici pe ei, nici pe congolezii care au răspîndit aceste zvonuri"...

Apoi au început insistentele demersuri ale lui Kasavubu la O.N.U. pentru rechemarea lui Dayal. Şi Dayal o fost rechemat; chipurile pentru „consultări", la sediul O.N.U. din New York. Ceva mai tîrziu, după unele „discuţii" cu ambasadorii Angliei şi S.U.A. la Leopoldville, Kasavubu a transmis lui Hammarskjoeld, prin cablu, dorinţa sa ca: „Dayal să rămînă acolo unde este". Adică la sediul O.N.U. din New York. Şi Dayal a rămas...

Aceasta se întîmpla *tocmai* în perioada cînd a început complotul de la Coquilhatville pentru dezmembrarea Congoului... Şi nu mult timp după încheierea bilciului de la Coquilhatville, Hammarskjoeld a anunţat demisia diplomatului indian...

Toate aceste fapte sînt desigur edificatoare în ce priveşte motivul îndepărtării lui Dayal din funcţia sa. Dar amănunte asupra celor ce s-au întîmplat în culise, asupra felului în care el a fost îndepărtat, au început să fie cunoscute de abia, ca urmare a unor dezvăluiri ale presei occidentale.

S-a aflat astfel că cel care a acţionat în primul rînd pentru ca diplomatul indian să nu se mai reîntoarcă în Congo în calitate de reprezentant special al O.N.U., a fost ambasadorul Angliei în Congo, Ian Scott, acelaşi care a acordat ajutor „miniştrilor" congolezi în campania lor împotriva acestuia. După rechemarea lui Dayal la New York, relatează tot revista vest-germană „Der Spiegel", a început o serioasă dispută diplomatică la O.N.U. (mai precis în culisele ei) în „problema Dayal". „Decizia a fost luată de abia după intervenţia diplomatului britanic Scott pe care guvernul său l-a trimis special pentru aceasta la New York. Şi colegul american al lui Scott s-a ridicat împotriva lui Dayal... Numai intervenţia ambasadorului britanic l-a determinat pe Hammarskjoeld să decidă îndepărtarea lui Dayal din funcţia sa.

„Unul din argumente folosite de Scott în „discuţia" sa cu Hammarskjoeld, a fost că diplomatul indian „a dus în Congo o politică antioccidentală". Un asemenea argument nu putea fi desigur, decît decisiv în faţa lui Hammarskjoeld care l-a „sacrificat pe... indian pentru a nu se pune rău cu puterile occidentale"...

Cu alte cuvinte Hammarskjoeld a acţionat din nou, ca de obicei, ca unealtă a imperialiştilor, servindu-le orbeşte interesele.

Ba mai mult: serviciile sale în această chestiune nu s-au oprit aici. Pe baza propunerilor sale (fără îndoială nu numai ale sale) Dayal nu va fi înlocuit în postul ce-l ocupă în Congo de nici un alt diplomat pentru că, chipurile, şi urmaşul său ar urma să aibe de luptat acolo, cu aceleaşi greutăţi de care s-a ciocnit Dayal (sic!?!). Drept care „operaţia Congo" va fi condusă direct de la Ney York din biroul lui Hammarskjoeld...

Comentînd îndepărtarea diplomatului indian din postul său şi aranjamentele ulterioare, ziarul „New York Times" nici nu încerca să-şi ascundă satisfacţia mai ales pentru faptul că acum „răspunderea va reveni în ansamblul lui Hammarskjoeld şi membrilor comitetului său consultativ de la cartierul general al O.N.U."

Înfierînd manevrele imperialiştilor la O.N.U. săptămînalul indian „Blitz" scria la rîndul său că înlăturarea lui Dayal reflectă un aspect din vastul complot împotriva libertăţii Africii, complot care se urzeşte la Washington şi Londra cu ajutorul lui Hammarskjoeld care are rolul de unealtă docilă".

Iată, deci încă un fapt în plus, care pledează în favoarea schimbării actualei structuri a aparatului executiv al O.N.U. spre a corespunde intereselor popoarelor şi păcii.

A. STANCIU

O provocare compromisă

În urmă cu cîtva timp, între asociaţia vest-germană „Salvaţi libertatea!" şi proprietarii imobilului care servea drept sediu asociaţiei a intervenit o neînţelegere. Nemai primind banii pentru chirie, proprietarii au refuzat să mai pună la dispoziţie clădirea lor şi au declarat că îşi caută noi chiriaşi. Cîteva mici intervenţii n-au mai folosit. „Rettet die Freiheit!", asociaţie cu nume atît de răsunător, a rămas fără sediu.

O întrunire constitutivă la care nu a lipsit Strauss

Să întoarcem puţin îndărăt filele calendarului. Era în anul 1958, cînd ziarele de dreapta din R.F.G. anunţau cu surle şi trîmbiţe crearea unei noi organizaţii revanşarde, asociaţia „Rettet die Freiheit!" („Salvaţi libertatea!"). La şedinţa de constituire a asociaţiei a participat şi ministrul de război al Bonnului, Strauss. Acesta a adus astfel prin prezenţa sa, „binecuvîntarea" guvernului vest-german pentru noua organizaţie ce se năştea proclamînd drept lozincă: „Treziţi-i pe cetăţenii Republicii Federale din apatia politică şi redaţi-le o conştiinţă istorică". Despre ce fel de trezire este vorba s-a putut vedea curînd. Sub această chemare iniţiatorii noii asociaţii începeau o vastă campanie anticomunistă, împotriva coexistenţei paşnice, împotriva destinderii internaţionale.

Autorităţile de la Bonn au privit cu simpatie noua organizaţie. Dacă la constituirea ei a participat Strauss, la congresul următor care a avut loc în Colognia şi-a făcut apariţia chiar cancelarul Adenauer, cu o cuvîntare de salut instigatoare. Alături de Adenauer au păşit secretarul general al N.A.T.O. din acea vreme, Spaak, faimosul Globke, al cărui nume e legat de legislaţia rasială a lui Hitler, şi un reprezentant al monopolurilor, financiarul Abs.

Asociaţia a dovedit că merită cu prisosinţă sprijinul revanşarzilor. „Rettet die Freiheit!" a publicat cîteva cărţi calomnioase despre comunism, a constituit diverse comitete de lucru a căror activitate a fost orientată în direcţia propagării concepţiilor cercurilor revanşarde, a înarmării nucleare a Germaniei occidentale.

„Vînătorii de vrăjitoare" se agită

In Germania occidentală începea să se audă din ce în ce mai răspicat glasul acelora care se împotriveau politicii Bonnului. Organizaţii şi personalităţi individuale se declarau împotriva promovării în aparatul de stat vest-german a foştilor nazişti, cereau să se renunţe la înarmarea atomică, preconizau îmbunătăţirea relaţiilor intergermane.

Impotriva acestor tendinţe din viaţa politică a Republicii Federale Germane, asociaţia „Salvaţi libertatea!" s-a aruncat cu furie. „E mîna comuniştilor!" ţipau conducătorii asociaţiei. L-au denunţat ca comunist pînă şi pe pastorul Martin Niemoeller, conducătorul bisericii protestante din Hessen, care s-a pronunţat pentru coexistenţa paşnică, pentru înţelegerea între Est şi Vest. Asociaţia a tipărit o cărticică defăimătoare, asociind la campania împotriva pastorului şi revista ilustrată de mare tiraj „Quick". O altă broşură îi înjura pe cei ce sprijineau planul de reunificare paşnică a Germaniei.

5000 mărci nefaste...

Cu încurajarea oficială a N.A.T.O., exprimată într-o telegramă a lui Spaak adresată asociaţiei, „Salvaţi libertatea!" a iniţiat la Paris un aşa zis congres al libertăţii, în realitate un congres ultrareacţionar al duşmanilor păcii şi independenţei popoarelor. La organizarea acestui „congres" şi-au dat concursul şi organizaţii reacţionare din alte ţări occidentale, unite toate prin ura lor faţă de progres. Dar Congresul a fost şi un duş rece pentru organizatorii lui. Orientarea sa vădit ultrareacţionară nu putea atrage simpatia publicului şi de aceea o serie de personalităţi cunoscute — Schumann şi Pleven, de pildă — evitînd să se compromită au refuzat să patroneze direct acest bilci. O serie de publicaţii binecunoscute, între care şi săptămînalul „Der Spiegel", au început să critice acţiunile prea grosolane ale asociaţiei. In mod vizibil acţiunile organizaţiei „Salvaţi libertatea!" începeau să scadă. Simpatia publică pe care se sconta întîrzia să vină. Reacţionarismul extrem al asociaţiei ducea la izolare, începea să devină prea compromiţător pentru o serie de personalităţi politice din Germania occidentală.

In aceste împrejurări a urmat „bomba" care a adus pînă la urmă falimentul asociaţiei. In zilele în care mărturii zdrobitoare îl ţinteau la stîlpul infamiei pe Oberländer, pentru crimele făptuite în timpul naziştilor, asociaţia i-a luat făţiş apărarea şi l-a mituit cu 5000 mărci pe olandezul Swart, preşedintele aşa-numitei Comisii internaţionale pentru instruirea procesului Oberländer, care încerca să-l scoată basma curată pe fostul ofiţer hitlerist.

Acest ultim gest a părut prea stînjenitor, prea compromiţător pentru cei ce sprijineau asociaţia. Aşa se face că Camera de Industrie şi Comerţ a Bonnului a încetat subit să mai subvenţioneze asociaţia. Aşa şi-a încheiat activitatea de tristă faimă, unul din numeroasele organisme naziste revanşarde care au crescut ca ciupercile la Bonn.

Dar celelalte zeci şi zeci de organizaţii asemănătoare acestei asociaţii revanşarde, continuă să-şi ducă nestingherite activitatea în Republica Federală Germană, bucurîndu-se de sprijinul oficial al autorităţilor de la Bonn şi al marilor monopoluri vest-germane. Nu încape însă îndoială că şi ele sînt sortite eşecului. Politica pe care o promovează este falimentară, detestată de opinia publică.

Florin UDREA

DE PRETUTINDENI • DE PRETUTINDENI

PALATUL *din Versailles, atacat de anumita boală a pietrelor, urmează să fie supus unui „tratament" care să-l apere de degradare sigură. După eliminarea „umflăturilor", zidurile vor fi stropite cu soluţii antibacteriene. Catedrala Notre-Dame şi alte monumente culturale franceze vor fi conservate prin acelaşi procedeu.*

● *AUTORITĂŢILE portuare din Londra deţin 35 de pisici care au menirea de a feri portul de şobolani. Autorităţile primesc săptămînal o anumită sumă de bani pentru întreţinerea acestora. Suma este trecută regulat în registrele de contabilitate.*

● *VÎNZĂTORII din cele cinci tutungerii din Knin (Iugoslavia) sînt toţi nefumători. Conducătorul marelui magazin de desfacere a tutunului din localitate evită şi el nicotina.*

● *„AISBERGURI" — răsună strigătul de groază al timonierului de pe transatlanticul „Hanseatic", cînd ma-*

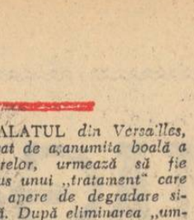

rea navă fu pe neaşteptate puternic zguduită, în plin ocean. Nu erau temutele bancuri de gheaţă. Nava se lovise de o balenă, care îşi făcea, sub apă, somnul de amiază.

● *UN ŞOFER englez a fost surprins la volan în stare de ebrietate. Infracţiunea urma să fie judecată imediat şi şoferul se putea aştepta la o detenţiune. L-a înduplecat însă pe judecător arătînd că, în lipsa sa, vor avea de suferit cele şapte broscuţe ţestoase pe care le ţine acasă. Astfel, a scăpat doar cu o amendă. Se spune că după acest proces, numeroşi şoferi englezi au început să crească „animale domestice".*

● *VÎNĂTORI dintr-un colhoz situat în Siberia centrală, au găsit 50 kg. argint şi 78 monede de aur, datînd din secolele XVII—XVIII. Comoara era ascunsă în ruinele unei colibe, unde un „şaman" (vrăjitor) făcea jertfe. Secole de-a rîndul, asemenea şarlatani au pretins ţăranilor şi vînătorilor daruri, ameninţîndu-i, în caz de nesupunere, că vor chema asupra lor urgia zeilor.*

● *Dr. CHARLES HOFFE, de la Universitatea Yale (S.U.A.) a studiat timp îndelungat osemintele lui Cristofor Columb. Precum se ştie, marele navigator a fost*

înmormîntat pe teritoriul de azi al Republicii Dominicane. Pînă la urmă, a ajuns la următoarea concluzie: Cristofor Columb a suferit de podagră. Un diagnostic care, chiar dacă e precis vine cu mai bine de patru secole prea tîrziu.

● *O RIMĂ gigantică, probabil cea mai mare din lume, a fost achiziţionată de parcul zoologic din Londra. Viermele, găsit în Anzii Columbieni, are lungimea uimitoare de un metru şi jumătate.*

● *UN CRESCĂTOR de animale din Neustadt-Glewe (R.D. Germană) deţine un pui cu patru picioare. Cînd puiul aleargă, greutatea corpului este susţinută numai de două picioare, cu toate că celelalte două sînt pe deplin dezvoltate. Animalul posedă şi în aceste picioare puterea normală.*

● *INSTITUTUL pentru îngrăşăminte artificiale din voivodatul Cracovia (R. P. Polonă) efectuiază cercetări*

privind creşterea productivităţii ciupercilor. Institutul a pus la punct o formulă de îngrăşăminte necesare creşterii rapide a mînătărcii.

● *UN ŞOFER din Köln (R.F.G.) a fost condamnat pentru cruzime faţă de animale cu o amendă deoarece a întrat cu taxiul într-un stol de porumbei omorînd trei. La argumentul acuzatului care a socotit că porumbeii se vor ridica în aer — ca de obicei — procurorul obiectă: La volan, şoferii trebuie să ţină seama de psihicul porumbeilor.*

MAGAZIN MEDICAL

Regimul alimentar

Astăzi nu mai este un secret pentru nimeni faptul că regimul alimentar (dieta) pe lîngă rolul de cruțare și prevenire a organismului bolnav, poate deveni uneori chiar mai important decît tratamentul medicamentos. Cercetările științifice au arătat că tratamentul prin dietă (dietoterapia) poate fi utilizat nu numai în înlăturarea sau prevenirea unor tulburări de boală, dar și în influențarea pozitivă a anumitor stări constituționale care predispun pe descendenții unor familii la boli ereditare ca obezitate, hipertensiune arterială etc.

Regimurile alimentare diferă după boala pentru care sînt recomandate; în același timp ele pot suferi modificări pentru a fi adaptate diferiților indivizi care deși suferă de aceeași boală reacționează diferit față de anumite alimente. În aceste condiții numărul regimurilor alimentare pentru diferite grupe de boli, împreună cu variantele lor, poate crește necontenit. Iată cîteva regimuri alimentare mai utilizate:

Regimul lactat care se recomandă deobicei în ulcerul gastric și duodenal, precum și în bolile infecțioase, febrile, poate fi alcătuit exclusiv din lapte. Însă i se pot adăuga și unele derivate ale acestuia. După cazul și stadiul bolii respective laptele poate fi luat simplu sau amestecat cu ceai, ape minerale, cafea, cacao. Laptele bătut, iaurtul, brînza de vacă, smîntîna, frișca intră în grupa dietelor aparținînd regimului lactat.

În enterite, diaree regimul recomandabil este cel făinos, fiind alcătuit din orez, gris macaroane, tăieței, fierte în apă.

La unele cazuri, cum ar fi perioada de convalescență în boala ulceroasă, regimul poate fi modificat, astfel încît laptele să fie combinat cu făinoase. Se permite chiar o anumită preparare cu unt proaspăt. În multe boli — de ficat, de rinichi, de inimă — acestui amestec de lapte și făinoase i se adaugă cu timpul zarzavaturi și fructe pasate (trecute prin sită).

Unul din regimurile cele mai importante, care se recomandă în boli de inimă și de rinichi, în hipertensiune arterială și obezitate etc. este cel compus din zarzavaturi și fructe nepregătite, adică nesupuse acțiunii căldurii. Aici este vorba în special de sucuri și salate, bogate în vitamine și substanțe minerale. În perioade mai ușoare ale acestor boli acest regim de cruditățI poate fi îmbogățit, pentru a fi mai nutritiv, cu cantități mici de lapte, ouă, brînză, pîine.

Regimurile mai pot avea și alte caractere, în funcție de afecțiunea și tulburările date de aceasta. Astfel, sînt regimurile: lichide, fără sare, carnate etc.

Elementul esențial în aplicarea unui regim este stricta sa respectare. Orice abatere de la un regim alimentar impus de o anumită stare a bolii poate aduce grave tulburări. În același timp însuși bolnavul poate aduce o contribuție însemnată în găsirea celei mai corespunzătoare diete alimentare, sprijinind astfel pe medic în tratamentul său.

Dr. A. P.

Caleidoscop marin

● ATMOSFERA climatului marin conține o importantă cantitate de electricitate negativă, care exercită o acțiune calmantă asupra sistemului nervos, activează circulația sîngelui, favorizează dezinflamarea unor procese cronice de boală și calmează multe stări dureroase.

● LUMINA solară pe litoral este mai bogată în raze ultraviolete decît în alte locuri, datorită faptului că atmosfera fiind aici lipsită oarecum de impurități, lasă să ajungă pe sol o cantitate mai mare din aceste raze.

La abundența razelor ultraviolete mai contribuie într-o oarecare măsură, și reflectarea pe sol a unei cantități de raze solare căzute pe suprafața mării și a nisipului de pe plajă.

● PE LITORAL, unde climatul este deosebit de excitant, organismul are nevoie la început de 1—2 zile de aclimatizare la condițiile de mediu. De aceea, pentru menajarea funcțiunilor inimii și respirației precum și a menținerii echilibrului nervos este necesar să nu se înceapă tratamentul balnear sau helioterapic, înainte de trecerea perioadei de aclimatizare.

Cum să ne odihnim

Prin odihnă înțelegem posibilitățile care se creează organismului în scopul de a se reface după o activitate obositoare, fizică sau intelectuală, ori după o stare de boală.

Dacă omului bolnav îi este indicată odihna pasivă, adică acea formă de odihnă care constă într-un repaos mai mult sau mai puțin prelungit, în funcție de starea respectivă de boală, omului sănătos îi este indicată odihna activă, adică odihna prin diverse acțiuni la care participă întregul organism, atît prin mișcare, cît și prin alte activități de natură a-i produce o stare sufletească plăcută.

Odihna activă se practică sub diferite aspecte. În timpul procesului de muncă, exercițiile fizice care se efectuează în majoritatea întreprinderilor noastre în pauza rezervată pentru gimnastica în producție, asigură reîmprospătarea forțelor muncitorilor și reluarea lucrului se face cu mai multă vigoare.

Odihna de la sfîrșitul săptămînii trebuie folosită nu printr-o viață sedentară sau prin exagerarea duratei de somn, ci prin plimbări în aer liber, băi și plaje la ștranduri, participări la manifestări sportive și culturale, distracții.

Trebuie renunțat la ideea greșită că odihna înseamnă cît mai mult somn, lecturi prelungite în pat și în general mișcări cît mai puține. Acestea nu fac decît să contribuie la slăbirea organismului, precum și la micșorarea capacității sale de refacere și de muncă.

Clasicii fiziologiei ruse, printre care Secenov și Pavlov, au demonstrat că după eforturi intelectuale, odihna activă prin alternarea muncii intelectuale cu cea fizică produce o restabilire mai rapidă și mai completă a organismului obosit, decît repaosul și liniștea completă.

În unele cazuri de oboseală, schimbarea locului de muncă constituie încă o formă a odihnei active, deoarece prin aceasta se pun în repaos anumite organe sau centri nervoși obosiți și se utilizează alte elemente ale corpului care sînt odihnite.

Oricare ar fi forma de exercitare a odihnei active, aceasta trebuie în general să producă plăcere individului respectiv, deoarece plictiseala influențează nefavorabil organismul și scade capacitatea de muncă, în timp ce mulțumirea sufletească stimulează funcțiunile vitale și creează posibilități pentru sporirea randamentului în muncă.

De modul în care înțelege fiecare să-și organizeze timpul rezervat pentru odihnă, depinde în mare măsură menținerea și restabilirea echilibrului normal al sistemului nervos, asigurarea bunei funcționări a diferitelor organe, refacerea organismului după oboseală precum și menținerea, reîmprospătarea și sporirea rezistenței fizice și a capacității de muncă.

Dr. I. LEGIC

HEMOGRAMA

Probabil că fiecăruia dintre cititorii noștri li s-a făcut o dată în viața o hemogramă și au fost curioși să o înțeleagă și s-o interpreteze. Treaba însă nu este de loc ușoară, pentru că datele furnizate de hemogramă nu au valoare decît dacă sînt interpretate împreună cu semnele clinice și cu rezultatul altor examene de laborator. Totuși unele lucruri în legătură cu aceste analize e bine de cunoscut.

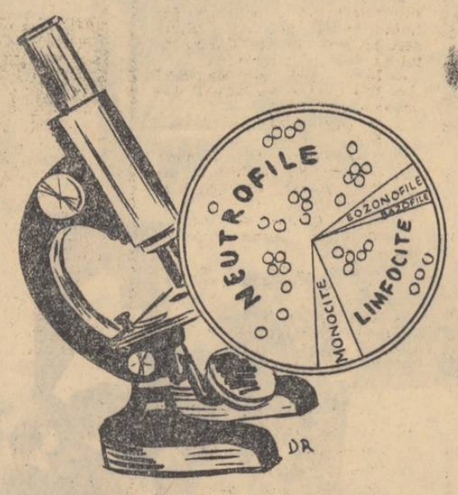

În mod normal, există 4 — 4,5 milioane de globule roșii sau hematii pe mmc de sînge la bărbat și 3,5 — 4 milioane de globule roșii pe mmc de sînge la femeie, 5 — 8.000 de globule albe sau leucocite pe mmc și 2 — 300.000 de trombocite. Leucocitele nu sînt toate de același fel și examenul lamei de sînge arată cinci feluri de celule: polinuclearele neutrofile, polinuclearele eozinofile, polinuclearele bazofile, limfocitele și monocitele. Formula leucocitară stabilește procentul din cele cinci tipuri de celule care fac parte din globulele albe ale sîngelui. În mod normal, formula leucocitară este următoarea: 60 — 65 la sută neutrofile, 1-3 la sută eozonofile, 0-1 la sută bazofile, 23 la sută limfocite, 3-6 la sută monocite.

În diferite boli se poate întîmpla să existe o scădere a numărului de globule roșii sub cifrele normale. Se vorbește în aceste cazuri de anemie. Alteori se produce o creștere a lor peste cifrele normale. Se vorbește în astfel de cazuri de poliglobulie. Dacă scăderea hemoglobinei este paralelă cu scăderea globulelor roșii, valoarea globulară (care arată încărcarea hematiilor cu hemoglobină) se menține egală cu 1 cît este și normal; se vorbește în aceste cazuri de o anemie normocromă (hemoglobina fiind cea care dă culoarea globulelor roșii). Dacă hemoglobina scade mai mult decît globulele roșii, valoarea globulară trece sub 1 și se vorbește în aceste cazuri de o anemie hipocromă. Din contra, cînd scăderea hematiilor este mai marcată decît a hemoglobinei, valoarea globulară rămîne mai mare decît 1 și se realizează o anemie hipercromă.

Cauzele care pot să producă o anemie sînt foarte numeroase și stabilirea lor nu poate fi făcută decît de medic, care trebuie consultat de îndată ce se constată o anemie importantă. Același lucru trebuie spus și despre poliglobulii.

Creșterea numărului de leucocite se numește leucocitoză. Leucocitoza însoțește de regulă infecțiile și în special cele acute, dacă sînt produse de bacterii. Infecțiile virotice, chiar acute, produc deobicei leucopenie. (adică număr mai mic de leucocite). Leucocitoza cu cifre uneori foarte mari 100.000 — 500.000 globule albe pe mmc de sînge) se întîlnește în leucemii. Leucopenia apare sub acțiunea iradiațiilor (raze X, izotopi radioactivi, etc.) și a unor substanțe și medicamente toxice pentru măduva osoasă (săruri de aur, benzen etc.).

Formula leucocitară dă și ea indicații prețioase. În infecțiile bacteriene acute crește procentul de neutrofile astfel că se întîlnește o leucocitoză cu neutrofilie. În infecțiile cronice cresc mai ales limfocitele și monocitele. În infecțiile virotice cresc de asemenea limfocitele și monocitele astfel că se găsește o leucopenie cu limfomonocitoză. O semnificație deosebită are eozinofilul care este moderat crescut în convalescența diferitelor infecții dar este mult crescut în prezența unor boli alergice (urticarie, astm etc.) dar mai ales a paraziților intestinali. În aceste ultime situații procentul de eozonofile poate fi de 50 la sută sau mai mult din totalul globulelor albe.

A. B.

Noi produse farmaceutice

Dicarbomat de 2 metil — 2 n — propil — 1 — 3 — propandiol... Un nume greu de citit și care desigur pentru multă lume nu înseamnă decît o formulă chimică încîlcită. Sub această denumire se ascunde însă un medicament nou, cu numeroase aplicații în medicină și pe care industria noastră farmaceutică l-a dat pe piață sub numele de Carbaxin.

Similar produsului străin cunoscut sub numele de meprobomat, Carbaxinul este un liniștitor, un relaxant. Fără a acționa asupra intelectului, fără a provoca somn, Carbaxanul este un medicament sedativ în stările de neliniște, hiperemotivitate sau hiperexcitabilitate, împiedicînd acțiunea unor traumatisme exterioare asupra sistemului nervos.

Dar Carbaxinul mai are și alte indicații de folosire. Este utilizat cu bune rezultate în pediatrie la copiii iritabili, hiperemotivi sau cu diferite ticuri. În unele boli acționează asupra sistemului nervos tulburat împiedicîndu-l să provoace manifestări patologice în organism și întărește acțiunea altor medicamente. Carbaxinul poate fi folosit astfel în hipertensiunea arterială, nevroza cardiacă, în ulcerul gastric și duodenal, tulburările de menopauză, diferite boli ale sistemului nervos etc.

Prin realizarea noului tranchilizant Carbaxin, industria noastră farmaceutică pune la îndemîna medicilor un produs terapeutic de mare valoare, cu utilizare largă.

IMAGINI BUZOIENE

Prima oară mi s-a vorbit de școala nr. 10 din Buzău ca despre o construcție nouă; apoi ca despre o școală modernă, cu săli de clasă spațioase și luminoase, cu laborator și sală de gimnastică. Era o prezentare din punctul de vedere al constructorilor. Dar dincolo de zidirea propriu zisă, de pereți, de curte, de instalații și de mobilier, școala — mi-am zis — trebuie că înseamnă multe încă. Aceste multe am pornit să le aflu în cartierul „Mihai Viteazu".

Felurite învățături și deprinderi bune

Cartierul „Mihai Viteazu" înainte de război n-avea nici lumină, nici apă, nici drumuri pietruite. Piața lui, hulită de negustorii buzoeni, se numea **„piața săracă"**. Sărac cum era cartierul nici școala nu-i putea fi arătoasă: patru odăițe și o tindă. Școlarii erau puțini la număr: iarna fiindcă era greu de haine și de încălțări; vara fiindcă era de preferat odăii strîmte o goană în Crîng ori la scăldat...

Cînd s-a schimbat din temelii rînduirea în țară, cînd gospodăria Buzăului și a țării au prins a o purta cei mulți și muncitori, au început a se primeni din adîncuri și rosturile din cartierul „Mihai Viteazu". În pas cu schimbările s-a înnoit și școala. Cea veche a devenit un hol, un antreu, cancelarie și bibliotecă primind de-a dreapta și de-a stînga aripi noi, alcătuite fiecare din cîte patru săli de clasă și laboratoare. În acest an construcția a fost gata, iar la 8 mai, în zi de sărbătoare, în holul școlii și la intrare s-au aprins, pentru prima oară în cartier, cele dintîi lumini fluorescente.

Sălile de clasă, toate cîte le-am văzut, au pe jos parchet curat și lucitor; picior de om pare să nu le fi călcat dar mi-te sute și sute de harnice și neastîmpărate picioare de copil. Cum se poate, mi-a arătat un cuier în bună rînduială de pe sală; erau acolo pantofi și ghetuțe, școlarii umblînd prin clase numai în cipici. Deprinderea păstrării parchetului și-a covorului din fața catedrei s-a înrădăcinat într-atîta încît o dată, un profesor, intrînd din neatenție cu galoși în clasă a simțit între școlari un freamăt neobișnuit. Cercetînd cauza, un copilandru s-a ridicat și plin de politețe i-a răspuns: **„ați uitat tovarășe profesor că noi sîntem în întrecere pentru curățenia clasei..."**

Și încă ceva: pe toate pupitrele am văzut învelitori de pînză de culoarea cerului. Toate curate, toate scrobite: **„De ce le puneți pe bănci?** — am întrebat. **„Fiindcă fețele de bancă se spală, dar lemnul pupitrului nu!"** Răspunsul atîta de limpede și de răspicat era, într-un anume fel, concluzia unei discuții purtate cu părinții și apoi cu elevii. **„Avem bănci noi, frumoase. Ce facem, cum le păstrăm?"** — a fost întrebarea. Au urmat răspunsuri multe, propuneri, sugestii din care a fost aleasă cea adineaori arătată.

Așa se face că fiecare copil își are papucii și fața lui de bancă. Efectul măsurii luată de școală e apreciat foarte de mame: **„A căpătat deprindere bună copilul; cînd vine acasă se descalță la ușă și-și pune papuci. Se uită cu grijă unde mănîncă și unde-și face lecțiile. Păstrează curățenia în casă, că noi, încă, cum vedeți, n-avem asfalt pe străzi..."**

Dacă școala dă celor mici, în afară de cunoștințe, deprinderi bune, tot școala e cea care îi atrage și pe cei mari la preocupări culturale. Părinții au legătură cu școala. Discută cu profesorii, cu directorul ei. Adesea chibzuiesc împreună și se sfătuiesc, iar serile, la televizorul instalat în hol, mulțime de lume vine să urmărească emisiunile. Nu de mult cei mari și cei mici au avut de sărbătorit un eveniment: echipa de handbal a băieților, elevi ai școlii, a cucerit o cupă la un campionat inter-școlar.

Una din bucuriile vacanței

Tovarășului Constantin Iordan, directorul școlii, vacanțele-i aduc o bucurie pe care totdeauna, după cum singur mărturisește, o așteaptă emoționat: în vacanță vin acasă absolvenți ai școlii plecați mai departe, la învățătură. Directorului îi plac mai ales elevii școlii militare. **„Vin acuș, acuș. Parcă-i văd: înalți, în haine albe, mîndrețe de flăcăi".**

În urmă cu trei ani, cînd i-a propus lui Tudor Gheorghe, lucrător la C.F.R., la întreținere, să-și lase feciorul — elev bun de altfel — să meargă la școala militară, omul a rămas cumva cam descumpănit: **„Știu eu? Mă gîndesc că școala asta o fi prea înaltă pentru noi"...** Dar s-a convins că n-avea dreptate. Acum e mîndru cînd îi vine feciorul. Dar parcă numai el? Lazăr Gheorghe nu se bucură? Ori Grigore Hrișcanu care are trei copii, toți fruntași la învățătură? Cu toții se bucură cînd vin, în vacanță, Constantin al lui Lazăr, Ștefan Popescu, Emil Lefter, Nicolae Ulmeanu, Gheorghe Zamfir și alții încă, toți foști elevi ai școlii, toți elevi fruntași azi, la școli superioare.

În acest an directorul mai are o bucurie: în lunile vacanței va fi gata și sala de gimnastică, o sală spațioasă, frumoasă care, socoate el, va putea prea bine folosi — cîtă vreme în cartier căminul cultural nu va avea un sediu propriu—drept sală de conferințe, de adunări. **„Sala are să ne ajute mult în munca culturală. Are să creeze un cadru plăcut adunărilor..."**

Școala cartierului

Cu oricine ai vorbi în cartierul „Mihai Viteazu" despre școală, auzi rostită, ca o apreciere: **„Școala noastră"**. N-o spun numai elevii și foștii elevi, numai părinții, ci toți locuitorii, cu mic, cu mare. De ce? Pentru că școala, prin școlarii ei, leagă instituția de toți locuitorii: îi leagă printr-un proces educativ de masă, cu rezonanțe largi în orice casă. Îi leagă prin participarea activă, conștientă, entuziastă, la ridicarea construcției de azi, la continua ei înfrumusețare. Dacă privești gardul școlii, întocmit din plase de sîrmă, proaspăt oloite; dacă privești fîntîna arteziană din mijlocul curții, grădina cu straturi măsurate din compas, florile de la marginea trotuarului, toate îți vorbesc despre munca locuitorilor din cartier. **„Școala noastră" trebuie să fie frumoasă, să fie de cinste în tot orașul!"**. Și vrerea se împlinește. Au trebuit turnați stîlpii de beton la gard? Costa scump? Uzinele metalurgice au dat formele, oamenii au pregătit betonul, l-au turnat. Lucrarea a costat pe sfert. La fel a fost cînd s-a cărat molozul de la vechea clădire, cînd s-a făcut „fîntîna" — tot cu sprijinul muncitorilor de la uzine — cînd s-a făcut grădina. Comitetul de părinți (președinte e muncitorul lăcătuș Radu Dumitrașcu de la Uzinele metalurgice) e sprijinul de nădejde al școlii. Alături de el sînt părinții, sînt deputații din cartier. Tuturora școala le e dragă și toți sînt, totdeauna, în jurul ei. Legătura puternică, trainică, rodește o seamă de inițiative gospodărești, de inițiative urmate toate cu amenajări, de înfrumusețări care costă te miri ce și mai nimic. (Pomenesc la întîmplare: din scîndurile vechilor dumele s-au făcut în curte bănci: să odihnească copiii cînd obosesc în recreație; din stinghiile hărților rupte și inutilizabile, rame de tablouri; din materiale ieftine, aranjate cu un bun gust și chiar brodate, draperii la ferestre). Acestea toate, lucruri aparent mărunte, vădesc o preocupare vrednică de toată lauda.

★

La Buzău, în centru, erau școli de multă vreme, licee vechi, cu tradiție. Dar la „Mihai Viteazu" în cartier, unde trăiau muncitorii, făclia școlii abia pîlpîia într-o căsuță amărîtă. Așa a fost. Azi școala din „Mihai Viteazu" e **Școala cartierului**, a cartierului în care oamenii muncii trăiesc o viață din ce în ce mai bună, cu largi ferestre deschise spre viitor. Și asta se cunoaște. Și bucură.

Virgil DĂNCIULESCU

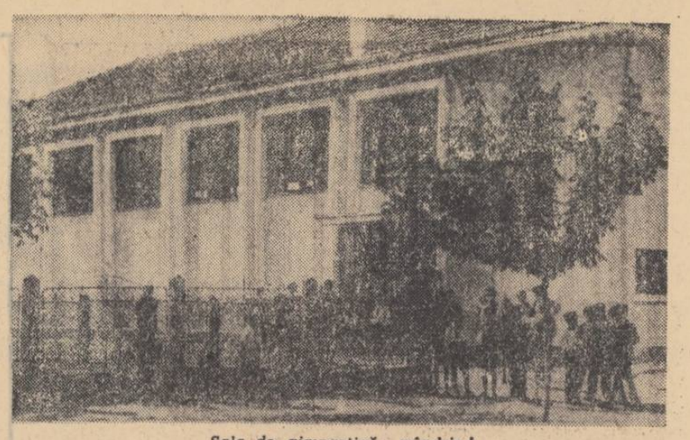

Sala de gimnastică: mîndrie!

Clasa II-a: învățătoare Victoria Georgescu

Instantanee

(Urmare din pag. 1-a)

unde și oamenii păreau cenușii ca o frescă decolorată?

Și iată că magia arhitecților, urbaniștilor, zidarilor, dulgherilor care înlătură șandramalele, ridicînd pe locul lor un București modern, punînd în valoare monumente istorice, construind

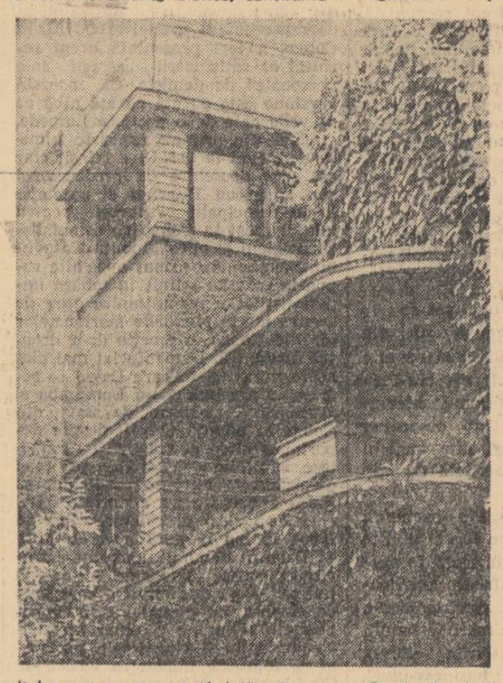

altele contemporane; și iată că arderea de creație a acestora, l-a repus în lumină în fața unui bloc înalt și elegant, pe luptătorul progresist, despre care cîntecul popular de la Izlazul lui 1848 îi pomenește astfel:

Să trăiască popa Șapcă
Care ne-a scăpat de japcă
Și Goleștii cîteși trei
Că ne-au dat cîte-un bordei.

Eliberat de carapacea colbului anonim, din surghiunul vetustității, Dinicu Golescu e prezent în epocă. În epoca noastră socialistă.

ȘTIUBEIUL DIN BALCON

Bzz! Bzz! Am auzit bzîitul, pentru că oricît de compact era, s-ar fi contopit cu atîtea sunete ale orașului în alt cartier. Însă strada Hajdeu e liniștită, în cutia ei de rezonanță zgomotele nu se înmulțesc, au fiecare o strună distinctă, autonomă, după cum pe trotuarele și în ogrăzile sale floarea teilor nu miroase a benzină, ca aceea din cartierele fulgerate necontenit de goana automobilelor.

Bîzîitul ce m-a făcut să mă opresc, emana dintr-o casă stil vilă, îmbrăcată toată cu iederă, prin care se bulbucau în afară balcoanele celor două etaje îndreptate nu spre stradă, ci spre grădina cu pomi, zarnacadele și un vișin ce-și scotea peste zăplaz crengile singerii, pentru copiii pofticioși ai cartierului.

O să vă mirați că un zumzet e în stare să imobilizeze pașii trecătorului.

La drept vorbind, m-am oprit pentru că îmi place muzica asta a gîzelor. Nu cea de țînțari — o nu! — ci cea a albinelor, care e un fel de fredonare, ca a gospodinei trebăluind prin casă, poate că e și un ris al lor, ca al copiilor cînd se joacă, după cum susține un entomolog vienez, care ar fi descoperit „graiul mușteloi de miere". Unde-s salcîmi, tei și grădină cu flori, sînt și albine.

Dar nicidecum nu știu de ce capul, ca să urmăresc evoluțiile unei „escadrile" mai mărișoare de albine, care de la tei de pe trotuar zburau către casa în chestiune, am făcut fără să vreau o descoperire uimitoare. Gîzele nu se îndreptau spre iederă despre care îmi închipuiam că prezintă o secretă atracție pentru ele, ci spre balconul de la primul etaj unde dispăreau, ca peste o clipă să apară din nou, făcînd cale întoarsă la florile abia părăsite.

Și ce să vezi? Un stup era instalat pe balcon. Nu un stup de salon — ca să zic așa, cum sînt acuariumurile în miniatură, — ci un știubei de mărime clasică, un adevărat știubei de prisacă. Mă pricep olecuță la albinărit, așa că mi-am făcut socoteala că proprietarul stupului trebuie că adăpostește cîteva mii de „muște", poate chiar cîteva zeci de mii (o colonie insumează 50—60.000 de albine într-un singur stup), că doar n-o prăsi cîteva în dital ladă, ca doi sticleți într-o voaliera de cincizeci Hm, ce cobză în casa omului, în apartamentele vecinilor toată vara! Și ce de-a mai faguri cu miere. Îmi lasă gura apă.

Stup în odaie! Faină inspirație. Dar de ce în plasa locatarei venind din piață am remarcat, cu oroare, niscai cutiuțe cu care și eu sînt familiarizat de acasă? Niște cutiuțe pe care scrie „moartea muștelor", efectul acelor panglici cu clei destinate nesuferitelor insecte care cînd n-au treabă în bucătărie, ți se instalează pe nas tocmai cînd ți-e somnul mai scump.

F. Brunea-FOX

O brigadă de femei

(Urmare din pag. 1-a)

să studiezi în doi. Un soț deci, un om tînăr ca și ea, împreună cu care, după orele de muncă în uzină, să învețe!

★

În încăperea anexă — alte cîteva femei, majoritatea tinere, lucrează concentrat, în liniște, la o operație care în secție este efectuată numai de femei și care se numește spițuire — operație de dezizolare a sîrmei de la capetele formei de cablu.

Nu e o muncă prea dificilă, dar ea cere atenție, migală. Are toate aspectele, și prin poziția în care lucrează femeile, așezate pe scaune, în fața unor mese pline cu smocurile de fire divers colorate — a unei munci gospodărești domestice. De aceea este și rezervată, în exclusivitate, în secție — femeilor. Lor li se încredințează însă și confecționarea formelor de cablu de dimensiuni mai reduse, pentru ca nivelul lor profesional să nu stagneze.

O preocupare continuă pentru progres. Ea se exprimă și în felul în care sudoritele din secție se îngrijesc să formeze noi cadre, selecționînd elemente din alte secții, cărora le predau din experiența lor.

★

Secția a cucerit, încă din luna trecută, steagul de brigadă fruntașă Brigadă de calitate pe uzină. Aici la „Centrale" — cum v-am mai spus, lucrează muncitori cu o înaltă calificare profesională. Ei fac operațiuni de mare răspundere, de testare și verificare. Dar s-a mai realizat o altă însemnată biruință: s-a ajuns la o conștiință profesională atît de exigentă încît, în general, în această secție controlul este aproape desființat. Ramele de centrale automate se livrează prin auto-control. Producție fără testare, care se predă direct beneficiarului, eliminîndu-se, astfel, timpii morți.

Iar acele puține operațiuni de control care se mai efectuează în secție sînt încredințate și utemistei Minodora Drăgan.

★

Plec lăsînd secția de centrale să lucreze mai departe — în liniștea ei bună, creatoare, la echipamentul care se asamblează pe cadrele speciale. Această liniște pregătește întîlnirile sonore dintre mii și mii de glasuri care se caută.

Sidonia DRĂGUȘANU

Școala părinților

Lecția a 6-a

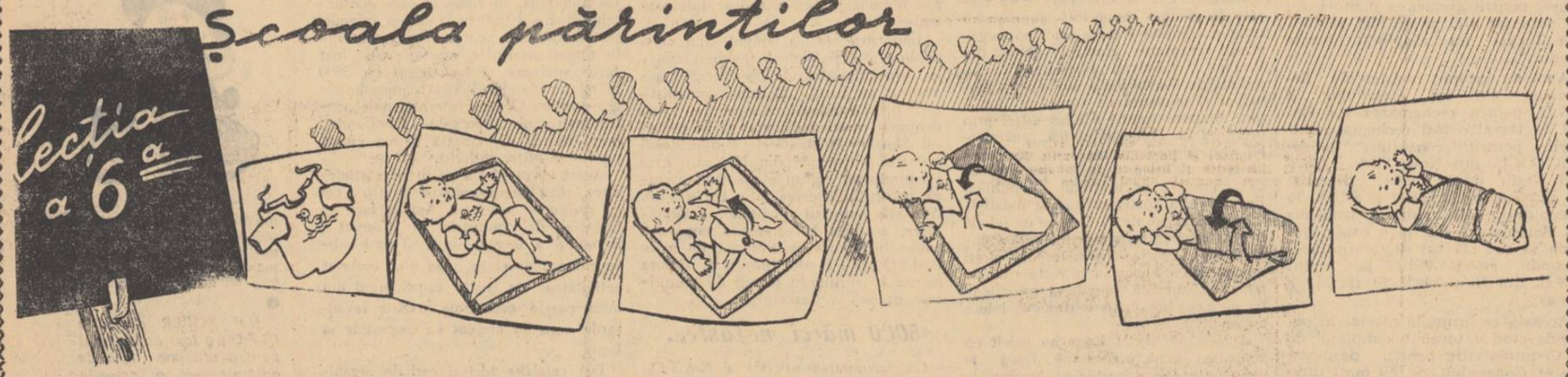

Înfășatul nu este o operație chiar atît de complicată pe cît îi pare la început mamei. E adevărat că el trebuie executat repede, pentru a feri copilul de răceală și, în același timp, cu blîndețe. Aceasta presupune ca, de la început, să pregătim la îndemînă rufăria necesară. Pe o masă acoperită cu o pătură se așează scutecele, întinzîndu-se întîi scutecul mare din molton, deasupra scutecul pătrat din finet și pe acesta scutecul de pînză, îndoit în triunghi. Între cel mare și cel pătrat se poate așeza și o mușama. Se pregătește și cămășuța și pieptărașul, tre cîndu-se mînecile cămășuței prin mînecile pieptărașului.

Copilul este așezat pe scutecul triunghiular. I se îmbracă mai întîi cămășuța și pieptărașul. Mama trece mîna prin mînecuța cămășuței și a pieptărașului, apucînd pumnul copilului și scoțîndu-l afară prin mînecuță.

Iată cum se face înfășatul propriu zis: colțul de jos al scutecului triunghiular se trage între picioarele copilului, pe burtă. Ce lelalte două colțuri se trec și ele unul peste altul, în jurul burții. Scutecul pătrat, ca și scutecul mare, se trec în jurul corpului, îndoindu-se în partea de jos, pentru a nu se desface. Mîinile copilului rămîn libere. În niciun caz să nu-l înfășăm prea strîns, să nu-i facem pachet cu fețe trecute cruciș deasupra scutecelor.

De la 3—4 luni în sus, copilul nu mai trebuie înfășat. Va fi de ajuns, peste scutecul triunghiular, un pantalonaș scurt.

Scutecele sînt spălate, fierte și călcate cu fierul fierbinte, folosite o singură dată și spălate separat de celelalte rufe din casă.

Nu folosiți scutece nespălate și numai uscate. Rezultatul unei asemenea nechibzuințe va fi iritarea și infectarea pielii copilului. Să introducem ritmicitate în schimbarea copilului, cel mai bine e înainte de fiecare supt — dar nu mai des.

ISTORICUL VOLEIULUI
în cuvinte și imagini

Orașului de aur îi revine cinstea să organizeze în anul 1958, campionatele europene. Înaintea acestor întreceri părerea unanimă era că voleibaliștii țării-gazdă își vor păstra titlul de campioni europeni cucerit cu trei ani în urmă la București. Jucătorii cehi au reușit această frumoasă performanță într-un campionat deosebit de atractiv în care rezultatele surpriză au abundat. Revelația campionatului a fost echipa R. P. Ungară, care a reușit să întreacă într-un meci spectaculos echipa țării-gazdă. Cu trei etape înainte de încheierea turneului voleibaliștii maghiari neînvinși pînă atunci urmau să-și susțină meciul cu sporticii noștri, singurii care mai puteau întrerupe șirul victoriilor maghiare. După un meci disputat într-o mare tensiune, echipa țării noastre a terminat învingătoare

cu scorul de 3—2. Sute de spectatori au invadat terenul și au purtat pe brațe jucătorii noștri minute în șir.

Echipa română, după un început slab, a reușit să revină la valoarea ei avînd astfel posibilitatea să aspire la unul din locurile fruntașe. In ultima zi a întrecerilor trebuia, pentru a ocupa locul II în clasamentul general, ca unul din meciuri și anume Iugoslavia—Ungaria să se termine cu un rezultat surpriză, adică să cîștige echipa Iugoslaviei, trebuia ca echipa țării noastre să cîștige meciul cu Polonia iar Cehoslovaciu să întreacă echipa Uniunii Sovietice. Pe rînd toate acestea s-au întîmplat și astfel am rămas în continuare vicecampioni europeni. După cum am arătat turneul s-a desfășurat sub semnul rezultatelor neașteptate, fapt ce a determinat pe după fiecare zi de întreceri jucătorii să stea seara ore întregi cu hîrtia în față și creionul

în mînă pentru a calcula șansele ce le mai au de a cuceri un loc cît mai bun.

Încă din anul 1956 brazilienii au cerut Federației internaționale de volei organizarea viitoarelor campionate mondiale ce urmau să aibă loc în 1960.

După îndelungate discuții cererea le-a fost aprobată și astfel Rio de Janeiro și alte două orașe din Brazilia aveau să adăpostească întrecerile dintre cele mai bune echipe. Campionatele din Brazilia au readus pe primul plan echipa Uniunii Sovietice care s-a dovedit de-a lungul întrecerilor a fi cea mai bună. O comportare demnă de laudă au avut-o jucătorii brazilieni care au reușit o serie de rezultate remarcabile. Echipele participante din America de Sud, cu excepție Braziliei, au găsit în campionatul mondial un minunat prilej de îmbogățire a cunoștințelor. Jucătorii acestor echipe găseau mult mai intere-

sant să asiste la marile întîlniri sau să discute despre volei decît să-și dispute întîietatea pentru ocuparea locurilor de la 10 în jos. Pentru a arăta dezinteresul cu care acești jucători își priveau întîlnirile, remarcă, de multe ori, arbitrii fluierau începutul meciurilor iar ei, jucătorii, încă nu se ridicau de la bar unde își consumau liniștiți cafeaua, așa zisa băutură a campionilor.

Paralel cu jocurile de volei organizatorii au inițiat un concurs pentru cea mai frumoasă jucătoare.

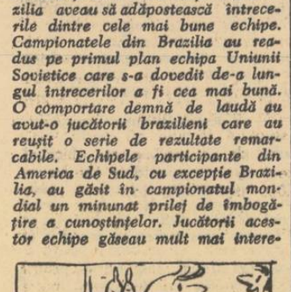

Aceasta a făcut ca echipele feminine să întîrzie minute în șir în cabine pentru a se aranja cît mai cochet înainte de începerea jocurilor. Premiul cel mare a fost cîștigat de o poloneză care, pe lîngă faptul că era frumoasă juca și foarte bine volei.

„Mondialele" din Brazilia au fost ultima mare competiție din istoricul voleiului. Să așteptăm acum să vedem ce lucruri interesante ne vor aduce viitoarele confruntări internaționale.

Text: Marcel RUSESCU
Desene: Matty ASLAN

(Sfîrșit)

Poveste despre un record

Există în sport recorduri care rezistă de decenii. Înscrise pe tabele, ele sfidează încercările temerare ale sportivilor de pretutindeni. Infructuoase, tentativele cad una după alta. Recordul se încăpățînează să viețuiască. Recent însă am fost martor la o situație contrarie. Trecuseră puține zile de cînd ziarele au anunțat extraordinarul record mondial obținut de parașutista română Elisabeta Popescu. Avizată se aștepta ca Federația Aeronautică Internațională să omologheze recordul, (aterizare față de punctul fix — 3,105 metri, lansare de la 1000 metri cu deschidere întîrziată a parașutei).

Iată însă că puțin mai tîrziu, la 18 iunie, maestra sportului Elena Băcăoanu în aceiași probă aterizează la 2,56 metri. Ziarele n-au apucat să publice știrea, deoarece proba nu se terminase încă, iar pe bordul avionului se mai afla o concurentă...

Un nou viraj al avionului. Barograful indică exact altitudinea de 1000 metri. E rîndul parașutistei Angela Năstase. Privește involuntar mînerul de declanșare, fixează încăodată locul cercului cu punctul 0 de aterizare și, fulgerător, se aruncă în gol.

Angela Năstase în timpul coborîrii și după ce a luat contact cu pămîntul

Fotografii: Dan BÎRLĂDEANU

— În prima clipă, îmi povestea mai tîrziu tînăra sportivă din Galați, am simțit că inima a rămas undeva sus și numai trupul se prăbușește ca un bolovan. Mi se părea că pămîntul vine ca un bolid înspre mine. Apoi, mi-am corectat pilotajul corpului în aer. Cădeam parcă mai ușor printr-o pernă de aer transparent. Am obligat apoi parașuta să se deschidă. Un șoc puternic și de îndată am zărit cupola de mătase multicoloră. În vreme ce mînuiam suspantele parașutei o ușoară pală de vînt mă aruncă într-o parte. Vedeam cu ciudă că voi trece deasupra cercului. Am hotărît deodată să fac o întoarcere, am tras cu toată puterea într-o parte și, strîngînd brusc genunchii, mi-am aruncat picioarele spre punctul 0. În vreme ce potoleam parașuta ce mă tîra prin iarba moale, așteptam emoționată să aflu rezultatul saltului. Aterizasem la 0,51 m.

Media salturilor: 1,725 m. Deci, reușisem! Un nou record al lumii. Trecuseră exact 21 de minute de cînd arbitrul de concurs consemnase doborîrea recordului mondial al Elisabetei Popescu de către concurenta Elena Băcăoanu.

Am văzut-o pe Angela Năstase puțin mai tîrziu. Își dezbrăcase greoaia șalopetă de parașutist și, într-un simplu costum de sport, își plia liniștită parașuta. Eliberat din casca de piele, părul blond se revărsa bogat.

Am întrebat-o ce-și propune în viitor și mi-a răspuns cu simplitate:

— La Galați mă așteaptă planșeta de desen, iar la viitoarele întreceri sportive — punctul 0, adică recordul absolut. Este visul oricărui parașutist.

P. ALEXE

ÎN 4 RÎNDURI

La campionatele republicane de parașutism Angela Năstase a doborît recordul mondial.

A concurat cu hotărîre
Și cu elan, n-avem ce zice.
Urmarea? Dintr-o coborîre
A reușit să... se ridice.

Iolanda Balaș a corectat pentru a 12-a oară recordul mondial.

Cu performanțe tot mai senzaționale
Întreaga ei activitate este plină
Și prin duzina de recorduri mondiale
Arată că nu-i săritoare... de duzină.

Voleibaliștii de la Rapid s-au calificat în finala Cupei Campionilor Europeni.

După succesul excepțional,
Iată concluzia de căpătîi:
Acum, în voleiul continental
Rapidul e pe... linia întîi.

Vîslașii noștri au cîștigat două probe la „Regata Praga".

Porni la urmă să exclame
Un spectator cu vioiciune:
— Văd că la-ntrecerea cu rame
Au și romînii... cadre bune!

V. D. POPA

Și cînd Lundgvist nu va mai avea ce vinde?

Cîți mari campioni din Occident n-au terminat în mare mizerie? S-ar putea răspunde cu o listă lungă, care să enumere campioni mondiali și olimpici, ca și recordmani mondiali, ce-au cunoscut mizeria după ce cîndva au adus mare glorie sportivă țărilor lor.

La această listă s-a mai adăugat recent un nume nou Erik Lundgvist. Pentru cei mai tineri, cărora acest nume nu le spune nimic, vom aminti că este vorba de atletul suedez care primul din lume a zvîrlit sulița dincolo de granița celor 70 de metri, înscriind numele lui și al țării lui în palmaresul recordului mondial al probei.

Aceasta a făcut vîlvă în epoca aceea. În Suedia, țara lui, ca și pretutindeni... El era, în 1928, un atlet în plină forță. Apoi, atins de un reumatism cronic, zdrobit de durere, Lundgvist a trebuit să înceteze orice activitate. Acum are 53 de ani, nu dispune decît de o pensie mică și de ajutorul care i-l aduce fiul lui, în vîrstă de 18 ani. Bătrînul Erik, campionul olimpic de la Amsterdam, își vinde trofeele, unul cîte unul. Speră să realizeze 10.000 coroane și un club suedez îi și oferă 20 de coroane pentru medalia lui de aur de la Jocurile Olimpice din 1928!

Cîte nu s-ar putea adăuga pe marginea acestei tragedii a unui om care, în tinerețea lui, a ridicat în picioare mulțimea stadioanelor și a adus marea glorie sportivă patriei lui. Lundgvist își vinde trofeele sportive să poată trăi. Dar cît îl vor putea hrăni ele și mai ales ce se va întîmpla cînd nu va mai avea nimic de vîndut? Vor rămîne desigur fără răspuns, de la cei în drept s-o facă, aceste întrebări legitime. Ca în atîtea alte împrejurări similare în care este vorba de sportul și sportivii din occident...

Părinți și copii

Duminică după-masă, cînd cozile la suc și la telefon creiau dificultăți de circulație în toate ștrandurile Capitalei, bazinul acoperit Floreasca și-a deschis larg ușile, ca în miezul vacanței de iarnă.

„Ce-o fi la bazin"? — se întrebau trecătorii, urcînd agale dinspre lac, obosiți de povara caniculei.

Într-adevăr. Ce-o fi la bazin, pe zăpușeala asta, în prag de solstițiu?

În fața ușii, cerberul atît de temut în timpul iernii, invita pe toată lumea și repeta mereu: **„Dar, vă rog liniște. Sîntem în examene".**

Ce fel de examene?

★

Am intrat. Prin peretele de sticlă, soarele zvîrle „katiușe" de lumină pe oglinda apei. Săgețile se sparg fără zgomot.

Tribuna din dreapta trambulinei e plină de copii în slipuri. Pe genunchi — bonete multicolore.

Peste cîteva minute va începe examentul de înot al Școlii sportive de elevi nr. 1.

Tribuna de vizavi e rezervată părinților. Predomină femeile și albul. Foșnetul mereu crescînd al evantaielor trădează emoția mamelor...

★

Comisia de examinare s-a întrunit. Conduce profesorul-antrenor Dumitru Plopa, a cărui grupă e în examen. Pe masa-catedră: flori, bomboane și bilețele cu întrebări. Lîngă bordură, o altă masă, plină cu cărți-premii.

Prima serie de cinci își face apariția. Mîini mici și tremurînde aleg „răvașele" cu întrebări. La vederea textului, ochii se rotunjesc și cresc. **„Ce este înotul?", „Ce este școala sportivă?"**

Răspunsurile debutează timid, dar capătă fluență la vederea bomboanelor.

★

Primul start învolburează apa. 20 de metri bras! Un fluierat scurt și... începe imediat bătaia de picioare la craul. Un nou fluier readuce calmul alu-

specializării înguste a rămas în urmă.

★

— Baș Baxim!
— Prezent!
— Prima întrebare.

Micul Maxim răspunde prompt, rotind ochi de veveriță: **„Cum se execută startul"** Și continuă fără respirație: **„Ne suim pe blocul de start, ne prindem degetele picioarelor de marginea blocului, îndoim picioarele, ducem mîinile la spate și împingem puternic. Brațele, de dinapoi înainte, în avînt. În apă corpul trebuie să stea drept. Cufundarea corpului nu trebuie să depășească 40 de centimetri".**

— Demonstrează!

Micul Baș pornește într-un suflet spre blocul de start, patinînd pe cimentul ud. Izbucnesc primele aplauze. E momentul să iau un interviu:

— **În ce clasă ești, Maxime?**
— **Într-a IV-a, la Mihail Sadoveanu.**
— **Și cum merge cu cartea?**
— **Bine... 9,33.**

O nouă serie de aplauze. Poate chiar mai puternice. Aplaudă și Maxim, care pare să fi uitat de mine.

— **Cine-i în apă, Maxime?**
— **Vladimir, fratele meu... E într-a VI-a.**

Încerc să împușc doi iepuri:
— **Dar el ce medie are?**
— **9,38.**
— **Ți-a luat-o înainte...**

Maxim își compune un botișor de iepure:
— **Dar el n-are caligrafie...**

★

De ce se agită în jurul mesei cu cărți bărbatul acesta brun, cu cămașa albă? Să-l întreb:

— **Sînteți profesor?**
— **Nu. Sînt tată. Vreau să dau și eu o mînă de ajutor acestui examen de care copilăria mea n-avea habar. Vreau să uit gîrla neagră și rău mirositoare din apropierea Caracalului.**

Peste un minut, Eugen, băiatul muncitorului-tîmplar Alexandru Ionel, va plonja în apa limpede a bazinului.

★

Am plecat. Examenul continuă. Curînd se vor aprinde becurile. Mă gîndesc la „răvașele" cu întrebări: **„Ce este înotul?", „Ce este școala sportivă?"**. La răspunsurile simple și firești ale copiilor.

Duminica trecută, în plină vară, bazinul de iarnă Floreasca a oferit încă o imagine din seria nesfîrșită a albumului pe care l-am putea intitula: **„Cum cresc copiii noștri".**

Ioan CHIRILA

Prima întrebare a pus capăt emoției: răspunsul elevei-înotătoare va avea o „alunecare" perfectă

Fotografii: T. CHIOREANU

Un punct de plecare

Lîngă podul Grant, în cartierul despre care un scriitor spunea cîndva că este o adevărată „faleză a huruitului", se află un mic teren de sport, acoperit cu zgură roșie. Pitit în umbra salcîmilor, aproape că nici nu-l bagi în seamă cînd treci pe lîngă el. Deunăzi, însă și-au dat aici întîlnire numeroși amatori de handbal redus. Ei au fost martorii unei emoționante solemnități: 15 fete au primit tricouri cu tricolorul țării pe ele și însigne de campioane. Erau componentele echipei Rapid București. Formația aceasta a izbutit în ultimele luni să realizeze un adevărat tur de forță. Ea a cîștigat toate competițiile de anvergură organizate în țară: „Cupa 16 februarie", „Cupa F.R.H.", titlul de cea mai bună echipă de handbal în 11, iar acum și pe cel de campioană la handbal în 7. Niciodată nu s-a mai întîmplat la noi, ca o echipă să-și domine cu atîta autoritate adversarii.

Și numai cu un an în urmă „garnitura" Rapidului era apreciată ca modestă, ea ocupînd în scara valorilor un loc undeva după Știința București și după Progresul... Îmi amintesc ce se întîmpla astă-toamnă. Echipa se afla într-o situație critică. La Tg. Mureș fusese învinsă iar alte vreo două întîlniri le cîștigase cu destulă greutate. M-am întîlnit atunci cu antrenorul ei, Gabriel Zugrăvescu.

— Nu prea vă merge locomotiva. A cam pierdut presiunea, i-am spus în glumă.

— A pierdut-o, a răspuns el îngrijorat. Dar știți cum spune zicala, urma alege.

Venise la Rapid de puțină vreme. Observase că această echipă avea o meteahnă. Nu forma un tot unitar. Semăna cu acele trupe muzicale care se bazează mai mult pe calitățile unui artist sau altul decît pe armonia ansamblului. Rolul de „soliști" îl jucau aici Ana Boțan și Maria Constantinescu. Asupra lor cădea greul construirii acțiunilor ofensive, ele executau loviturile libere. Celelalte păreau un fel de acompaniatoare. Nu îndrăzneau să ia vreo inițiativă pe teren, nu-și asumau riscul șuturilor. Și dacă nu puneau toate umărul în egală măsură se înțelege că potențialul echipei scădea. Aici era buba. Antrenorul și-a dat seama numaidecît. Și întocmai cum un dirijor caută să-și armonizeze orchestra temperînd zelul unor interpreți, și dînd relief altora, tot așa și el s-a apucat să-și omogenizeze echipa. În orele de antrenament le-a explicat elevelor sale în ce consta greșeala pe care o săvîrșeau. Apoi a stabilit diferite scheme tactice la a căror aplicare urmau să participe alături de cele două jucătoare amintite și celelalte. Ore întregi au fost consacrate exersării diferitelor modalități de construire a contraatacurilor. Maria Constantinescu era încă din anii trecuți recunoscută ca maestră desăvîrșită în materie. Dar numai cu ea nu se puteau declanșa acele fulgerătoare demarări care se încheie mai întotdeauna cu goluri și pe care spectatorii le gustă atît. Au fost pregătite să participe la aceste operațiuni și chiar să le inițieze și Elena Hedeșiu și Florica Coșug și Elena Nebunoiu. Și nici o apărare — nici măcar cea a Științei București, cunoscută prin robustețea și dîrzenia ei — n-a mai putut să reziste pătrunderilor acestor jucătoare. De altfel mai bine de jumătate din golurile marcate în returul actualului campionat au fost urmarea unor contraatacuri.

N-a fost uitată nici apărarea. Aici antrenorul a încercat o combinație între sistemul 4 + 2 și 5 + 1. Ca „zburătoare" erau folosite pe rînd fie Ana Boțan, fie Ana Lixandru, fie Elena Ștefănescu. Multă bătaie de cap a avut tov. Zugrăvescu cu portarii. Vechea titulară a echipei, Zăinescu, s-a îmbolnăvit și n-a mai putut să fie folosită. S-a apelat atunci la Margareta Hanek, o fată talentată, dar cam emotivă și cam molcută. De apărat apăra ea destul de bine, dar îi era frică să arunce mingea pentru contraatac. Se temea să nu greșească și să fie mustrată. Antrenorul a ajutat-o să-și înfrîngă reținerile, i-a arătat cum și cînd să arunce. Și pe măsură ce Hanek a căpătat experiență rolul ei în pornirea acțiunilor ofensive ale echipei a crescut mult.

Treptat, treptat echipa Rapid a înlăturat vechiul său cusur. Acum ea nu mai contează numai pe cîteva jucătoare; fiecare componentă a sa își aduce contribuția atît în stăvilirea atacurilor adverse cît și în fazele de finalizare. Omogenizarea echipei a accentuat procesul ei de maturizare. Fiecare meci este pregătit cu chibzuință. Se studiază adversarii, se adoptă diverse formule tactice în funcție de jocul lor. Și chiar dacă în cursul întîlnirilor se ivesc anumite situații neprevăzute jucătoarele știu să le rezolve colaborînd strîns între ele, suplinindu-se. Așa se explică uimitorul salt valoric înregistrat de această echipă în ultimul timp, așa se explică frumoasele sale performanțe. În momentul de față Rapid București constituie o formație redutabilă. Bagajul ei tehnic, simțitor îmbogățit, puterea sa de luptă — tenacitatea am putea spune — spiritul de disciplină, moralul ridicat pe care-l are, fac din ea un adversar deosebit de puternic pentru orice echipă nu numai din țară ci și de pe continent.

Am discutat recent cu antrenorul Gabriel Zugrăvescu și l-am întrebat ce obiective are echipa sa. „Cîștigarea campionatului, ne-a spus el — ne bucură mult. Acesta este însă, ca să spun așa, numai un punct de plecare. Căci planurile noastre țintesc mai departe. Vrem să reprezentăm cu cinste țara în Cupa campionilor europeni și să continuăm tradiția inaugurată de Știința București, adică s-o cîștigăm." Nu putem decît să-i urăm ca echipa pe care o antrenează să-și îndeplinească cu cinste sarcina de onoare care-i revine.

Ion PAVELESCU

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERA"

Redacția și administrația, piața Scînteii tel. 17.60.10

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10 interior 1400.

VIZITAȚI REPUBLICA POPULARĂ POLONĂ

Un concediu în Polonia — prietenă vă oferă nu numai prilejul celei mai bune recreări, dar și posibilitatea de a cunoaște:
— cultura și arta populară poloneză
— monumentele și arhitectura socialistă a noilor orașe
— frumusețea unică a Masivului Tatra
— încîntătoarele plaje cu nisip ale Mării Baltice
— lacurile Mazuriene și ținuturile împădurite din jurul lor
— stațiuni climaterice și băi-neare de renume mondial.
Pe toată durata excursiei, Biroul Polonez de Voiaj

ORBIS

vă ajută să petreceți concediul în mod PLĂCUT, CONFORTABIL ȘI FOLOSITOR.
Cereți informații detaliate la:
OFICIUL NAȚIONAL DE TURISM CARPAȚI, București, B-d. Republicii 10.

• Varietăți • Varietăți

„O societate putredă pînă la rădăcină"

Scandalul recent din lumea baschetului profesionist american unde, după cum s-a mai anunțat, s-a descoperit că jucătorii au „vîndut" meciurile permițînd obținerea de pe urma pariurilor a unor cîștiguri importante, continuă să fie comentat pe larg de presa americană. De curînd ziarul „New York Herald Tribune" a publicat declarațiile făcute în legătură cu acest scandal de Bob Cousy, de la echipa profesionistă Celtic din Boston, pe care ziarul îl prezintă drept „unul dintre cei mai mari jucători de baschet". „Consider — a spus Cousy — că este dificil de aruncat asupra acestor jucători o vină mai mare decît asupra acelora care au frustat statul de impozite în valoare de milioane de dolari sau au obținut profituri ilegale de pe urma asigurărilor. Aceasta este societatea în care au crescut acești jucători — **a adăugat el** — și, după părerea mea, jucătorii implicați în scandal poartă vina cea mai mică dintre toți cei vinovați de aceste imprejurări. Societatea noastră americană a devenit putredă pînă la rădăcină".

Ziarul american se arată supărat pe „cutezanța" lui Bob Cousy de a spune lucrurilor pe adevăratul lor nume. Aceasta este însă realitatea pe care a recunoscut-o chiar și „cel mai mare jucător de baschet" din S.U.A.

Archie Moore — un fenomen al boxului

Boxerul american de culoare Archie Moore este considerat în prezent drept un fenomen al sportului cu mănuși. Luna aceasta, la vîrsta de 47 de ani, Moore și-a apărat pentru a noua oară cu succes titlul de campion mondial la categoria semigrea învingîndu-l într-un meci desfășurat la New York pe italianul Giulio Rinaldi, mai tînăr cu 22 de ani decît dînsul.

Archie Moore, care este campion al lumii din anul 1952, a obținut 181 victorii din 212 meciuri disputate în cariera lui de boxer profesionist. El deține recordul victoriilor obținute prin k.o. totalizînd 128 de succese înainte de limită. Vechiul record era de 125 victorii și aparținea boxerului Young Stibling.

Și cu toate acestea, oricît ar părea de curios, Archie Moore nu este recunoscut drept campion al lumii decît de federațiile de box din statele New York și Massachusetts. În celelalte state ale S.U.A. titlul suprem este recunoscut ca aparținînd lui Harold Johnson. Aceasta este de altfel una din „metodele" folosite curent de conducătorii boxului profesionist din S.U.A. pentru a obține profituri cît mai mari recunoscînd, în același timp, mai mulți boxeri drept campioni ai lumii.

Romanul nostru ilustrat

BRAVUL SOLDAT SVEJK

Adaptare după Jaroslav Hasek

Desene de Gh. CHIRIAC

Revenit la cancelaria sa, căpitanul Sagner convocă ofițerii și le comunică conținutul noii telegrame pe care o primise și prin care li se aducea la cunoștință că regele Italiei, uitînd de legăturile sale frățești cu curtea imperială austriacă, declarase război Austro-Ungariei.

Ostașii fură din nou îmbarcați în vagoane, iar în locul celor 150 grame de brînză Emental, se aleseră doar cu războiul împotriva Italiei.

Printre ofițeri și ostași circula acum zvonul că trenul va fi întors din drumul spre Galiția și trimis spre Italia. La zvonul acesta contribui și faptul că veni să inspecteze trenul un general bătrîn, care părea mulțumit de tot ceea ce vedea. Îi plăcea mai ales să-i audă pe ostași cum numără din doi în doi.

Veniră apoi două babe sulemenite, care înmînară comandantului regimentului douăzeci de cutiuțe cu bombonele pentru parfumatul gurii.

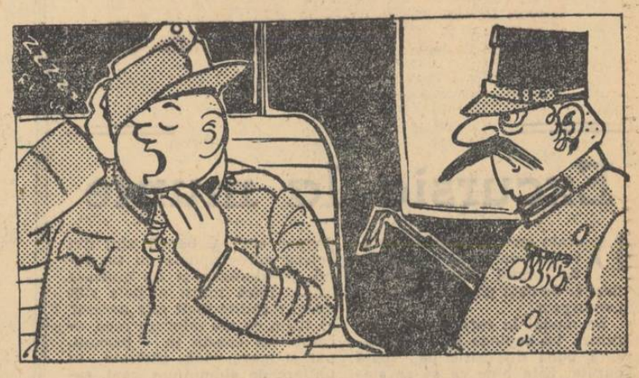

— Pentru ostașii regimentului, spuseră ele, în numele „Asociației pentru întîmpinarea eroilor". Soldații nu se arătară prea entuziasmați de acest dar. Hămesiți de foame, ei se plimbau prin preajma gării, în căutarea vreunor filantropi care să le dea cîte un chiștoc de țigară.

Plecarea trenului fu amînată întîi cu trei, apoi cu patru ore. Prin gară treceau mereu trenuri cu răniți. Se făcuse seara cînd sosi în inspecție un alt general, care se arătă indignat că trupa nu doarme, deși trecuse de ora 9.

— La ora asta ostașii trebuiau să doarmă. În tren ca și în cazarma regimentului.

Dădu apoi ordine precise.

— La ora 6 masa, la ora 8 ½ vizitarea latrinei și la ora 9 stingerea! Executarea!...

Apoi porni să controleze vagoanele. În vagonul lui Svejk, generalul fu întîmpinat de un căscat zgomotos. Era însăși ordonanța companiei.

— German sau ceh? îl întrebă generalul.

— Ceh, raportez supus, răspunse Svejk.

— La latrină ai fost?

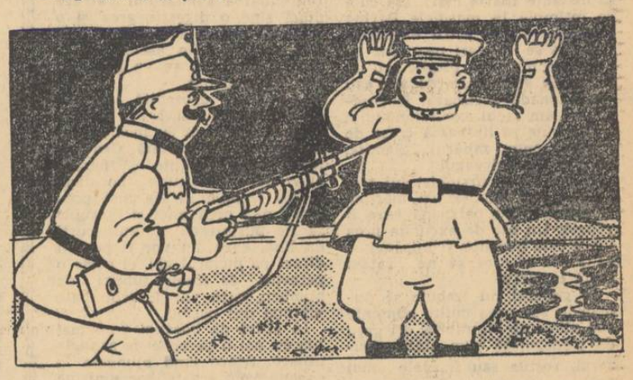

— N-am fost, să trăiți. Eu am învățat de la colonelul Wacht, în timpul manevrelor din Pisek, că în timp de război soldatul nu trebuie să se gîndească la toate astea. Toate gîndurile lui trebuie să fie îndreptate spre luptă! Și, pe urmă, nici n-am avut de ce merge la latrină. N-am mîncat nimic. Eu știu o vorbă: „Cu burta goală, nu te înghesui la latrină!".

Multe întîmplări ar mai fi de povestit despre drumul acesta, parcă fără de sfîrșit, al trenului militar care transporta batalionul lui Svejk spre zona frontului.

Printr-o întreagă înlănțuire de fapte și coincidențe, Svejk se trezi îmbrăcat în uniformă rusească și luat prizonier chiar de proprii săi camarazi de arme. În coloana prizonierilor ruși făcu o mulțime de cunoștințe noi, cu care se înțelese și el cum putu, mormăind acele cuvinte rusești pe care le învățase. Pe de altă parte, aflîndu-se că vorbește nemțește, Svejk deveni foarte suspect comandanților coloanei de prizonieri, care descoperiseră că Svejk îmbrăcase de bună voie și nesilit de nimeni uniforma de ostaș rus.

— L-ai trădat pe majestatea sa împăratul! îl acuză maiorul judecător.

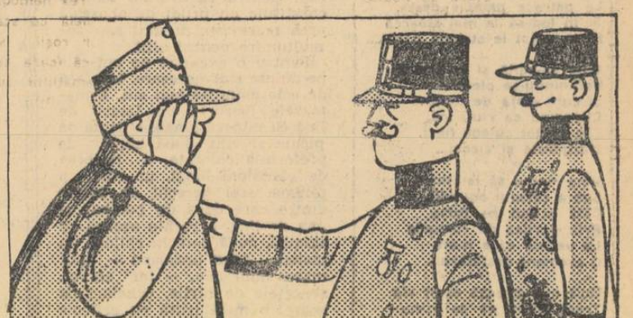

— Eu? Eu l-am trădat pe împăratul nostru, pe luminăția lui, pentru care am îndurat atîtea în războiul ista? sări ca ars Svejk. Asta e prea gogonată! Eu sînt ostaș al regimentului 91.

Cazul Svejk ajunse totuși în fața cumplitului general Fink von Finkestein, care avea teoriile lui proprii în materie de judecată. Pentru el, judecata nu trebuie să se împiedice de nici o formă, acuzatul trebuie condamnat și, la maximum trei ore după pronunțarea sentinței, executat prin spînzurătoare.

Toate ar fi mers strună, dacă n-ar fi fost împotrivirea maiorului judecător, care nu încuviință „procedura" generalului fără prealabila verificare a declarației acuzatului, care susținea că e soldat ceh, că este ordonanța companiei a 11-a de marș din regimentul 91. Generalul Fink ceda, sigur că răspunsul regimentului nu poate fi altul decît că au de-a face cu un impostor — probabil un spion inamic.

Dar iată că veni răspunsul regimentului 91, care confirmă că Svejk Iozef este ordonanța companiei a 11-a și că s-a pierdut de regiment pe cînd se afla într-o misiune. Telegrama cerea ca infanteristul Svejk să fie trimis, fără întîrziere, la Statul major al brigăzii, din Wojalyez.

După o oră Svejk fu condus sub escortă la gară. Cu multă bucurie își regăsi Svejk camarazii. Se prezentă căpitanului Sagner și locotenentului Lukas.

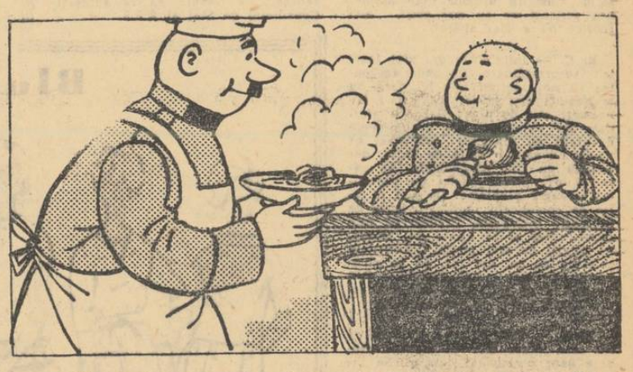

— Vă raportez, cu respect, că au vrut să mă împuște, pentru că l-am trădat pe majestatea sa împăratul, dacă e posibil să gîndească cineva așa-ceva despre mine. Apoi le povesti toate prin cîte trecuse.

Ofițerii, amuzați, îl trimiseră la bucătărie, să se mai refacă, iar bucătarul Juraida îl servi ca pe un frate regăsit. Mult se bucură și plutonierul Vanek de înapoierea lui Svejk. În timp ce înfuleca o bucată de friptură oferită de Juraida, Svejk tot îndruga și tot povestea.

— Ei, după ce ai văzut și după cîte ai auzit — îi spuse Vanek — ce crezi? Cît o să mai dureze războiul ăsta?

— Cincisprezece ani, răspunse de îndată Svejk. Socoteala e simplă. Dacă am avut cîndva un război de 30 de ani, acum, cînd sîntem pe jumătate mai deștepți ca atunci, vom avea 30 : 2 = 15 ani de război...

Acestea sînt principalele întîmplări ale lui Svejk în primul război mondial. I s-ar mai fi întîmplat lui încă multe altele pînă la încheierea ostilităților, dar despre peripețiile bravului soldat atît a apucat să scrie Jaroslav Hașek — înainte ca moartea prematură să-l fi răpus, la 3 ianuarie 1923.

— Sfîrșit —

SFATURI MODĂ COSMETICĂ GOSPODĂRIE

Excursie la munte

Durata unei excursii la munte este variabilă în funcție de timpul de care dispunem și de ruta pe care vrem s-o parcurgem.

De modul în care ne vom organiza va depinde în mare măsură buna dispoziție pe toată durata. Este bine ca să se stabilească în prealabil itinerariul și să nu se plece la întîmplare. Itinerariul va fi desigur stabilit în conformitate cu posibilitățile celui mai puțin antrenat din grup și este bine să fie astfel alcătuit încît să se ajungă la cabane înainte de cădcrea nopții

Atunci cînd o excursie are o durată mai mare, etapele ușoare vor fi stabilite la început (pînă ne antrenăm) și la sfîrșit (cînd sîntem obosiți). Se va ține seama dacă pe drum sînt izvoare cu apă bună de băut sau nu. În caz că acestea lipsesc sau sînt la distanțe foarte mari, așa cum se întîmplă în masivele Paring sau Retezat, în sacul excursionistului se va găsi neapărat o sticlă de material plastic sau un bidon de aluminium cu apă sau cu limonadă acrișoară. De asemenea din sacul excursionistului nu trebuie să lipsească trusa de medicamente, zahărul, lămîia, ciocolata și briceagul.

Rucsacul excursionistului trebuie să fie adaptat ca mărime și greutate cu persoana care îl poartă. Un sac de excursie prea mare este obositor și folosindu-l ca atare riscăm să ne ratăm toată excursia.

În general nu trebuie să punem în sac prea multe alimente sau alimente alterabile, ori greu de transportat cum sînt: parizerul, roșiile sau fructele moi (căpșuni, fragi, pere pergamute, piersici etc). Cabanele sînt din belșug aprovizionate cu tot felul de alimente și cu mîncare caldă. Dacă totuși etapele sînt astfel stabilite încît este necesar să luăm cu noi mîncare rece, aceasta va consta în: biscuiți, unt și marmeladă, păstrate în untiere de aluminium, ceai, cacao și alte alimente cu valoare nutritivă mare dar care ocupă spațiu puțin. Este bine ca rucsacul să cuprindă și un recipient în care se fierbe apă pentru ceai sau în care se poate face cacao. O băutură caldă întăritoare este reconfortantă pentru întreg organismul și sănătoasă pentru stomac.

Lichidul din recipient va fi încălzit cu ajutorul comprimatelor inflamabile speciale care se găsesc la orice magazin de sport.

În general se va evita să se mănînce mult și lacom la opriri. Îngreunarea stomacului atrage după sine o digestie grea și o stare de oboseală mai rapidă și mai intensă. De asemenea, în timpul mersului se va bea cît mai puțin lichid.

O atenție deosebită trebuie dată încălțămintei. Nu se va pleca la drum decît cu încălțăminte verificată și purtată. Cea mai bună încălțăminte pentru excursie o constituie bocancii. Ei nu trebuie să fie nici prea mari, nici prea mici și trebuie să fie purtați cu ciorapi scurți de lînă, care nu vor fi purtați direct pe piciorul gol, ci peste o pereche de șosete subțiri de bumbac, care vor fi schimbate cît mai des posibil.

În afară de bocanci vom mai lua cu noi o pereche de sandale ușoare. Seara cînd ajungem la cabană vom scoate bocancii, ne vom frecționa timp de 5 minute picioarele cu alcool și ne vom pune sandalele.

După ce am încheiat etapa din ziua respectivă este bine să ne spălăm cu apă călduță. Apa rece o vom folosi dimineața la sculare.

Dacă excursia durează un timp mai îndelungat este bine ca să petrecem la anumite intervale de timp cîte o zi întreagă la cabană pentru o odihnă mai completă și pentru a verifica echipamentul. De asemenea este bine ca grupul să fie cît mai omogen în ce privește posibilitățile fizice ale excursioniștilor pentru ca drumul să nu constituie un prilej de oboseală prea mare pentru unii sau nemulțumire pentru alții.

Pentru o excursie de opt zile pe munte sînt necesare, în afară de cele amintite mai sus, următoarele lucruri: un jerseu de lînă cu mînecă lungă, o haină de ploaie și vînt, două bluze, de preferință colorate, o pereche de pantaloni lungi, un șort, o pijama, trei perechi de șosete dintre care două de bumbac și una de lînă, o rochie ușoară de stambă, două perechi chiloți, un maieu, două prosoape — unul mare, unul mic, — un șervet, șervețele de hîrtie, ochelari de soare, o mică trusă cu articole de farmacie și toaletă.

Avînd în vedere că cea mai mare parte din lucrurile enumerate vor fi purtate chiar de excursionist, sacul nu va fi prea încărcat.

Două vecine

Mama dragă spală rufe
Pieptăraș, bărbițe, scufe...
La un loc vreo două vrafuri
Socotind și trei cearșafuri,
C-a rămas, ce să mai spun,
Doar o coajă de săpun.

Spuma albă, numai frișcă
În talazuri mici se mișcă,
Mîinile voios ridică
Albituri de majolică,
De trei ori le limpezește,
Le petrece printre dește,
Și în loc să le mai stoarcă
Ea la piept le strînge parcă...

Cum se-naltă și s-apleacă,
Hodinindu-se oleacă
Și cum cîntă de duios,
Clipocind ca riul, jos,
Zici că tot culege flori,
Margarete și cicori...

Vine rîndul să le-ntindă
Sub a cerului oglindă,
Cată ochiul pe furiș
Prin perdea de rămuriș
La vecina care n-are
O asemeni desfătare...

Mult mai brează decît ele
Trece gîsca să se spele
Escortată d-un convoi
De boboci — doi cîte doi...
Rîde gîsca: „c-un boboc
Nu m-aș mai făli deloc
Bată-te-ar norocul, soră,
Eu cu-ai mei întind o horă!"

V. DIMA

CURIERUL NOSTRU

GH. PRODAN — Zalău: Faptul că filmele nu ajung să ruleze prea repede și în orașul dv. se datorește și faptului că nu există numărul corespunzător de copii. Trebuie să aveți în vedere însă că în orașele de subordonare regională ele rulează de cele mai multe ori, concomitent cu cinematografele din Capitală.

Rubrica „Vreau să știu" apare ori de cîte ori un număr de cititori vor să știe ceva și ca atare, ne scriu. Cum în ultimul timp asemenea scrisori nu au mai sosit, nici rubrica nu a mai apărut.

R. C. — Întrebările dv. sînt foarte... surprinzătoare. De unde am putea ști noi sentimentele lui dacă nu le bănuiți nici măcar dv. care-l cunoașteți atît de bine? Dar mai ales, cum am putea ști noi sentimentele dv. față de el? Este adevărat că ne-ați povestit o serie de fapte, dar acestea nu sînt concludente. Se pare că dv. priviți destul de superficial această problemă. De aici o serie de complicații inutile, o serie de probleme închipuite. Credem că este cazul, chiar și la vîrsta dv. tînără, să priviți cu mai multă seriozitate relațiile cu cei din jur, să vă comportați cu mai multă demnitate. Vă rugăm să ne iertați că am fost aspri, dar o facem în interesul dv.

EMIL — Rm. Vîlcea: Credem că vă este foarte clar că ați dat crezare unor promisiuni deșarte. Se încearcă acum să vi se dea noi asigurări pentru un viitor mai îndepărtat, asigurări lipsite de orice bază ca și în trecut. Este neplăcut faptul că sînteți dispusă să le dați crezare. Nu vă înșelați singură cu iluzii. Aveți curajul să priviți lucrurile așa cum sînt. Nu trebuie să mai repetați vechile greșeli. Părerea noastră este să închideți definitiv acest capitol și să vă preocupați de învățătură. Aveți doar atîtea de făcut încît n-o să mai aveți timp să vă gîndiți le ceea ce a fost.

BRIG G. — Gura Humorului: Iurie Darie nu este un pseudonim, ci numele adevărat al actorului. Ce este un autograf? Să deschidem Dicționarul limbii române literare contemporane, vol. I, la pagina 170 și să citim: „Scris de propria mînă a autorului". În practică, autografele constau fie din simple semnături, fie dintr-o dedicație pe care autorii o așternpe cartea scrisă de aceștia, pentru un cititor al lor, care le solicită acest lucru.

M. W. — Tecuci: Este posibilă împlinirea dorinței dv. Pentru problema care vă interesează în mod deosebit va trebui să vă adresați Consiliului de Stat al R.P.R.

Să fim elegante și acasă

Peste o pijama din zefir imprimat, cu două buzunare (unul pe șold, celălalt pe piept), purtați un halat din poplin uni, cu bordurile din materialul pijamalei.

— La o pereche de pantaloni negri, din poplin, gon „pescar" faceți o cazacă dintr-un material de bumbac roșu cadrilat cu alb. Decolteul, oval, se fixează pe umeri cu doi nasturi prinși în butoniere. Bordură de pichet albă la buzunare și mînecuțe.

— Un halat confortabil dintr-o țesătură de in corail. Gulerul cu revere mari. Buzunarele sînt fixate în cusătura din talie.

— Un halat tineresc din zefir imprimat. Guler cu volan încrețit. Aceeași garnitură la buzunar și mînecuțe. O panglică de catifea dă o notă de eleganță deosebită halatului.

De la muncă la ștrand

După orele de muncă, vreți să vă destindeți, făcînd mișcare, înnotînd, la ștrand. Minutele trec însă repede, nu aveți timp să vă duceți acasă să vă luați echipamentul. Ce-ar fi dacă, peste costumul de baie de olandă imprimată, ați purta, din același material, o fustă practică, închelată cu nasturi, și o jachetă dreaptă — atît de modernă în vara aceasta — pe care, o dată ajunse la strand, le veți dezbrăca ușor, rămînînd în costumul de baie? Această soluție, părîndu-ni-se interesantă, o dăm și cititoarelor noastre. În felul acesta am răspuns și cititoarei Adina Gheorghe care ne cerea un sfat în această direcție.

Bluze și fuste

De la stînga la dreapta:

— Bluză din olandină cu mînecuță chimono și gîtul croit pe bie. Se închide cu un fermoar la spate. Fusta pe linie dreaptă se închide în față cu nasturi. Se va executa din doc sau balon.

— Fustă dintr-o stofulită cu desen în coaste. La cordon și buzunare garnitură din panglică de gogrenă. Bluză cu linie dreaptă, închisă în față cu doi nasturi.

— Fustă din materiale cu dungi late, viu colorate. Dintr-un imprime mărunt, această bluză are la tiv o croială originală, formînd un colț spre mijloc.

— Fustă din doc cu cute mici duble și buzunare laterale.

— Această bluză și fustă sînt executate din olandină în două culori cu aceeași garnitură din material în dungi, la decolteul bluzei, pe lungimea fustei și la buzunare.

Desene de Raia SOLOMONICA

Răspundem cititoarelor

Cititoarea noastră Lucia Ionescu din Vulcan ne cere modelul apărut în revista noastră al unei rochițe în patru variante, din material de in, pe care nu a mai reușit să-l găsească, spre a ști exact cum să și-o facă. Ca să fim de folos și altor cititoare nu repetăm în revistă acel model ci dăm altul (desen nr 1) care cu mici artificii de modă ne apare sub mai multe aspecte. Astfel în desenul nr. 2 se vede cum arată cu o eșarfă lată de culoare vie legată în talie, sau mai jos, cu o fundă mare. În desenul nr. 3, reverele băgate înăuntru, un mic detaliu la gît și o floare în talie și... iată altceva. În desenul nr. 4, un guler mare prins în copci (sau cîteva împunsături) terminat în nasturele unui cordon îngust, simplu. În desenul nr. 5 o bordură nu prea lată aplicată circular la gît cu o mică fundă în față. Și se mai pot face atîtea alte aplicații, depinde de fantezia și gîcul purtătoarei. Rochia, din material de vară (cînepă, in) lavabil și — neapărat — uni.

Cititoarea noastră Maria Florea din Oradea, ne cere sfatul în privința modernizării și adaptării unui dulap — bun dar vechi — în camera copilului.

După cum vedeți în schița de mai jos dulapul trebuie să sufere mici modificări și completări utile. În primul rînd, ușile (demodate) vor fi înlocuite cu altele, simple, drepte, din indiferent ce material — să nu uităm că sînt în camera copilului. Din același motiv dulapul (la origine roșu închis) trebuie vopsit alb, crem, sau altă culoare deschisă, în ton cu zugrăveala camerei. De asemenea, să nu uităm, perdeaua să fie în culori vii. Deasupra dulapului o planșetă mare, solidă, pe care se pot pune jucăriile mai mari, mai încolo cîteva cărți sau vreun vas cu flori.

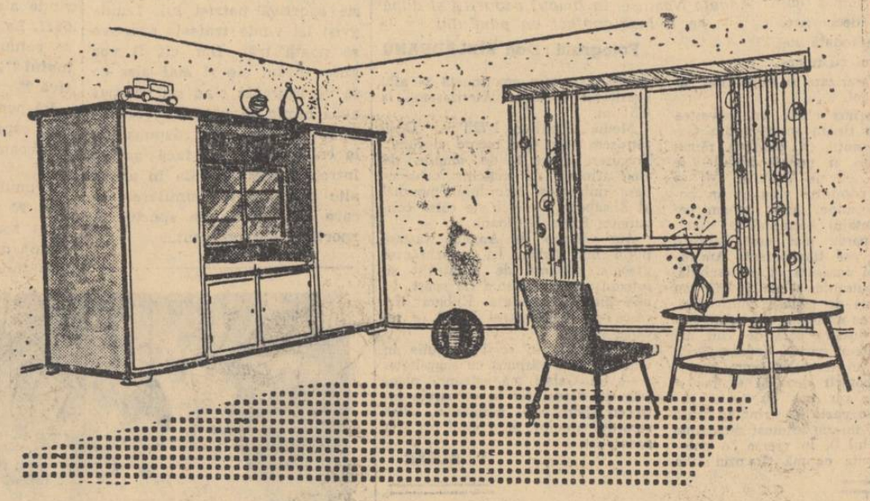

GHIDUL GOSPODINEI

MENIUL SĂPTĂMÎNII

— Salată de vinete; ghiveci călugăresc; plăcințele cu vișine.

— Supă de pasăre; mîncare de fasolică verde cu pasăre; fructe.

— Omletă cu roșii; gulii umplute cu carne; înghețată de fructe.

— Ciorbă rusească; musacă de dovlecei; fructe.

— Fasole țucăre sote cu smîntînă; mîncare de mazăre cu carne; spumă de fragi.

— Varză dulce cu smîntînă la cuptor; dovlecei umpluți cu carne; compot de vișine.

— Ciorbă de rață; friptură de rață pe varză călită; tort de smeură.

TORTĂ DE BISCUIȚI CU SMEURĂ

Această prăjitură trebuie pregătită cu 24 ore înainte de a fi servită și nu durează decît 20 de minute pentru a o face. Cantitățile sînt următoarele: 200 biscuiți, 500 g. smeură sau fragi, 1 pahar de liqueur, de preferință kirsch — rămîne la aprecierea dvs. Crema: 4 gălbenușuri de ou, o jumătate litru de lapte, 125 g. zahăr. Ungem foarte subțire o formă de tort sau de chek, cu puțin unt. La fundul ei punem un strat de biscuiți îmbibați cu liqueur. Deasupra așezăm un rînd de smeură. Alternăm astfel straturile pînă umplem forma. Terminăm cu biscuiții. Separat facem o cremă din cele 4 gălbenușuri frecate cu zahăr peste care adăugăm laptele călduț. O punem pe mașină la foc mic și amestecăm tot timpul pînă se îngroașă. Această cremă o vărsăm imediat peste biscuiți. Deasupra punem un capac cu o greutate. După ce s-a răcit, așezăm această formă în frigider sau pe gheață pînă a doua zi. Înainte de a o servi, muiem forma în apă caldă și o răsturnăm pe o farfurie lungă sau rotundă. Depinde de forma în care am pregătit-o.

CUPE CU FRAGI

Timp de preparare 35 minute, timp de congelare, 3 ore. Proporții pentru 6 persoane: 2 ouă, un pahar de lapte, 200 g. zahăr, 2 pachețele de vanilie, 250 g. frișcă, 500 g. fragi sau smeură. Separăm gălbenușurile de albușuri. Amestecăm gălbenușurile cu jumătate din cantitatea de zahăr, turnăm deasupra laptele călduț și punem această compoziție pe foc, amestecînd continuu pînă se îngroașă. Nu trebuie să fiarbă. O parfumăm apoi cu vanilie și lăsăm să se răcească. Jumătate din fragi le strivim ca un piure la care adăugăm zahărul care ne-a mai rămas. Batem albușurile spumă pe care le amestecăm apoi cu frișca, crema rece, piureul de fragi. Punem această compoziție în cupe, o garnisim de jur împrejur cu fragii rămași și o lăsăm la rece timp de 3 ore.

ȘARLOTĂ DE FRAGI

Timp de preparare 30 minute, proporțiile pentru 6 persoane: 300 g. biscuiți, o cană de dulceață de fragi, 250 g. frișcă, 150 g. zahăr pudră, 2 linguri de rom și 2 de apă. Luăm o formă de șarlotă pe care o tapetăm cu biscuiți. Acolo unde este nevoie rupem biscuiții bucățele mici, pentru a nu lăsa nici o părticică din pereții formei netapetat. Înainte de a începe această operație, amestecăm romul cu apa și muiem fiecare biscuit în el. Cu biscuiții rupți, tapetăm fundul formei. Și pe ei îi stropim cu romul diluat cu apă. După aceea, umplem această formă cu un rînd de dulceață de fragi, unul de frișcă, unul de zahăr și un rînd de biscuiți bine sfărîmați. Repetăm această operație pînă umplem forma. Avem grijă să terminăm cu biscuiți. Punem șarlota la gheață, cel puțin 4 ore. Dacă avem frigider nu trebuie să stea decît 2 ore. În acest timp batem frișca care ne-a mai rămas cu restul de zahăr. Cînd o servim o răsturnăm pe un platou și o acoperim cu frișcă.

Reglarea aței la mașinile de cusut

Industria noastră produce astăzi o mașină ușoară, rezistentă și practică: mașina de cusut „Ileana". Desigur că în legătură cu folosirea acestei mașini de cusut persoanele respective cunosc principalele reguli De aceea ne marginim să vorbim despre o singură problemă, care dă bătaie de cap uneori chiar unei experimentate minuitoare. Este vorba de buna tensionare a celor două ațe, ața de sus și cea de la suveică (de jos). O cusătură este corect realizată, cînd cele două ațe se încrucișează la mijlocul materialului. Dacă ața de sus este prea întinsă, ea nu mai formează lanțul normal, respectiv buclarea cu ața de jos se face la partea de sus a materialului. Dacă ața de jos este prea întinsă, atunci această buclare se realizează la partea inferioară a materialului. Și într-un caz și în altul există deci pericolul destrămării cusăturii. Controlul tensionării nu trebuie făcut prin urmare numai prin verificarea cu mîna a întinderii aței, oricît de experimentată am fi, ci este bine să facem o primă cusătură de probă, pe o bucată oarecare de material, reglînd tensiunea după aspectul (pe cele două fețe) al cusăturii rezultate. Întinderea aței de sus o vom face, numai cu piciorușul fixat de material, de la butonul de reglare. Ața de jos se reglează, la rîndul ei, direct de la suveică. În ambele cazuri vom întinde sau „lăsa" ața, în funcție de felul cum a ieșit cusătura de control, ghidîndu-ne după cele ce am arătat mai sus.

Sfaturi cosmetice

Ce este lăptișorul de matcă? Ce proprietăți are? Cum și cînd se folosește? Ce produse se pot prepara?

Iată cîteva din întrebările la care vom încerca să răspundem. Lăptișorul de matcă este un produs rezultat dintr-o secreție a albinelor tinere care procură hrana necesară pentru matcă. Albinele produc mai multe feluri de hrană și anume: pentru matcă (larva ei), pentru albinele muncitoare și pentru trintori. În decursul timpului s-au efectuat numeroase cercetări pînă s-a putut stabili ce rol ar putea să joace acest produs pentru organismul uman, multe proprietăți nefiind deplin clarificate nici în prezent.

Lăptișorul de matcă este de fapt un concentrat biologic, avînd proprietăți deosebite în grăbirea ritmului creșterii celulelor, înriurind dezvoltarea anumitor organe. El poate furniza organismului uman diferite substanțe într-o formă și într-un dozaj care niciodată nu ar putea fi atins în cazul îngerării de substanțe realizate pe cale sintetică. Astfel el conține proteine, zaharuri, grăsimi, vitaminele A. B. C. E. H, fermenți, hormoni precum și acid pantotenic.

Folosirea lăptișorului de matcă în cosmetică dă rezultate foarte bune cu condiția ca acest produs să fie recoltat în condiții speciale deoarece din cauza naturii nestabile în mai puțin de 4 zile după extragerea lui din stup lăptișorul de matcă își pierde proprietățile sale specifice. Cînd e proaspăt are o consistență semifluidă, de culoare lăptoasă translucidă, care în contact cu aerul devine după un timp opalescent, îngălbenindu-se ușor, are un miros caracteristic, ușor aromat, gust acrișor, ușor astringent. La o temperatură de 15° se descompune. Lăptișorul de matcă dă rezultate excelente luat și pe cale bucală, însă cel mai indicat este asocierea tratamentului intern cu cel extern.

Pentru aplicații externe ne putem prepara o cremă cu lăptișor de matcă adăugînd la orice fel de cremă hrănitoare fie pe bază de lanolină, fie cold cremă 2 g. lăptișor la 100 g. cremă. Aceeași proporție este indicată și în cazul preparării loțiunilor pentru păr. Aplicarea cremei se va face după ce în prealabil am curățat bine obrazul cu o cremă sau un lapte de demachiat și după ce ne-am spălat cu apă. Crema se va întinde în strat subțire. Pentru a facilita absorbția vom aplica pe față comprese calde.

Un astfel de tratament este bun atît în cazul unui ten gras cît și în cazul unui ten uscat deoarece lăptișorul de matcă echilibrează funcțiile aducîndu-le la secreția normală. Loțiunile de păr vor fi masate la rădăcina părului. Acestea sînt indicate în cazul mătreții, căderii părului etc., ca întăritor al firelor de păr.

Anca Bogdan

Secretul frumuseții?

Crema de față Minola

IOIL TR SEVERIN

Crema „MINOLA" aprobată de Ministerul Sănătății și Prevederilor Sociale, fabricată de I O I L. Turnu Severin Omologat de M. C. cu nr. 11978/1961. Element substanțial al pielei, menținînd permanent un ten fraged și catifelat

Cutia lei 3,25. De vînzare la toate magazinele de stat.

ALARMĂ ÎN TORIDA

Adaptare după romanul

„Secretul inginerului Mușat"

de Crișan Făgerașu

Desene de Beca RIND

75 — *Trebuie să trecem granița. Cînd Rockepont ne cheamă, Trifan să răspundă că drumul spre laboratorul din Blacktown e barat de avioanele serviciului secret și că...*

— Alo, alo, unu! strigă o voce imperioasă. De ce n-ai sosit încă?

Bill scoase fulgerător un revolver și-l înfipse în coastele lui Trifan, lipindu-și buzele de urechea lui.

— Te omorîm ca pe un cîine — spuse Mușat și restabili contactul. Acum orice vorbă rostită în helicopter se auzea la mii de kilometri.

— Calea ne e tăiată de avioane de vînătoare, spuse Trifan-Cristea pe o voce strangulată.

— Mă mir, n-am aflat nimic, spuse Rockepont — căci al lui era glasul. Șeful suprem luase în mîinile lui comanda operațiunilor.

— Tovarăși! strigă Trifan, așa după cum îi poruncea Bill — cum de nu le-ați văzut! Doar sînteți în uzină! Avioanele zboară deasupra capului vostru.

Rockepont, care vorbea, chipurile, din Blacktown, dar care de fapt se afla în Otlanto, tăcu pentru o clipă, încurcat. Specialistul de lîngă el îi șopti ceva.

— Am fost într-o ședință, spuse el, tovarășe și poate nu le-am auzit.

— Stăm pe loc, zise Trifan, așteptăm să le goniți.

— Bine, vom face totul. Țineți însă seama că n-avem decît mijloace de revoluționari modești.

— Înțeleg, zise Trifan. De aceea tovarășul Mușat și cu mine ne-am gîndit să trimitem helicopterul doi peste graniță. O să atragă după el avioanele vrăjmașe. Luați pe furiș contactul cu ai noștri, să nu-l doboare. În timpul acesta noi ne furișăm pe locul stabilit.

Rockepont tăcu. Acum se hotăra totul.

76 — *Dacă mai vorbești atît de rar și speriat trag, amenință Bill în șoaptă. Altfel ai un premiu frumos: viața.*

Se auzi vocea lui Rockepont.

— Dar, dragi tovarăși, spuse el, decît să trimiteți helicopterul doi peste graniță, nu-i mai simplu s-o treceți voi înșivă, cu helicopterul unu?

Bill nu găsi destul de iute răspunsul. Cristea tăcea.

— Iertați mă că mă amestec, glăsui Mușat, dar cred că aveți dreptate. De ce să-și riște viața pentru noi pilotul helicopterului al dvoastră? Mai bine ne-o riscăm noi de-a dreptul. Nu știu de ce domnul Cristea vrea mereu să mergem la laborator.

Protestul lui Mușat înlătură — pentru moment — temerile lui Rockepont.

— Nu, nu, spuse el, nu vrem să riscați. Revoluția are nevoie de formula dv. Mai mult: ca să vă camuflăm, îi vom da ordin pilotului de pe doi să se lase doborît. În felul acesta dușmanii vor crede că dv. ați pierit și veți putea, mai tîrziu, să plecați fără riscuri.

Dintr-o lovitură, propunerea lui Rockepont răsturna tot planul de evadare. Căci Bill și cu Mușat voiau să treacă granița. Bill se gîndi că un refuz ar fi fost suspect și îi șopti lui Cristea răspunsul.

— De acord! spuse acesta. Să fie doborît doi!

— Domnilor! interveni Mușat. Nu fac parte din organizația dv., dar mă mir: e oare demn să vă sacrificați tovarășul numai în scopuri de camuflaj?

77 — *Rockepont se liniști.*

— S-a făcut, zise el. Dta, unu, stai pe loc deasupra mării: îți vom trimite cîteva avioane de escortă. Iar doi să fugă în direcția mării, peste graniță: vom lua contact cu tovarășii noștri de la graniță să dea indicații false avioanelor de patrulare. Astfel, omul va scăpa cu viața!

— Întrerupem legătura! zise Trifan-Cristea

Porniră să se mute în helicopterul doi, care avea mai mult carburant.

— Ce facem cu Trifan? întrebă Mușat.

— Să-l aruncăm în mare.

— I-am promis viața.

— Îl lăsăm aici — zise Bill — dar cu helicopterul în mers. Fără să vrea, o să camufleze fuga noastră.

În helicopterul unu rămaseră doar Cristea Trifan și cu Bill Mașina începu să se înalțe încet. Cînd era la vreo trei metri înălțime, ușa i se deschise și Bill sări pe nisipul țărmului.

— L-am potrivit bine spuse el sunîndu-se alături de Mușat. La vreo 2 3000 metri deasupra mării, rotoarele o să-l mențină pe loc.

(Va urma)

Jocuri distractive

DE LA 1 LA 10

Tăiați din carton 10 cartonașe și numerotați-le de la 1 la 10. Apoi așezați cartonașele unul peste altul și luați teancul în mînă. Acum, începînd cu cartonașul de sus, puneți primul cartonaș pe masă, al doilea sub teanc, al treilea pe masă, al patrulea sub teanc etc. Se poate afirma cu certitudine că ele nu vor fi așezate în ordine numerică crescîndă.

Se cere să aflați în ce ordine trebuie grupate inițial cartonașele în teanc, pentru ca, respectînd condiția de mai sus, să așezați cartonașele pe masă în ordine numerică de la 1 la 10.

CUTIILE

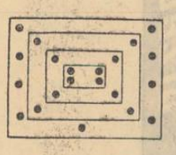

Există o jucărie de forma unei cutiuțe. Cînd o deschizi, găsești înăuntrul ei altă cutiuță, deschizi și pe aceasta și găsești o cutiuță și mai mică, ș.a.m.d.

Să presupunem că aveți și dvs. o asemenea jucărie formată din patru cutiuțe. În cea mai mică puneți patru bomboane. Tot cîte patru bomboane puneți și în cele două cutiuțe următoare și nouă bomboane în cea mai mare. În felul acesta în cele patru cutiuțe se vor găsi în total 21 bomboane (așa cum vă arată desenul).

Vă invităm să mîncați cele 21 bomboane dar cu următoarea condiție: așezați bomboanele în așa fel încît în fiecare cutiuță să se afle un număr par de perechi de bomboane plus una.

Știți cum ?

PROBLEMA

Folosind o singură dată fiecare din cifrele 0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, alcătuiți fracții mixte a căror sumă să fie egală cu 100 (există mai multe soluții).

Soluțiile jocurilor apărute în numărul 193

4 DISCURI

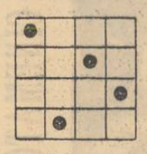

49 DE PUNCTE

CU CE VITEZĂ ?

Trebuia să vă uitați la fumul care ieșea din coșul locomotivei. Dacă trenul ar sta pe loc, fumul locomotivei s-ar abate în sensul în care suflă vîntul. Din desenul publicat se vedea că fumul locomotivei *în mers* se ridică drept în sus. Deci trenul merge cu o viteză egală vîntului adică cu 7 m. pe secundă sau aproximativ 25 km. pe oră.

PROBLEMA

$79 + \frac{1}{3} + 5 = 84 + \frac{2}{6}$

RIK AUERBACH

— Mitică, tu ești sigur că pe tren scria „București-Borsec"?

— Și dacă vine un val mare și mă ia cu el, tu ce faci, Costică ?
— La anul plec și eu la munte...

— Vezi, Nae, ce bine e cînd mă asculți ? Tu nu ai vrut să iei bastonul !...

FRED GHENADESCU

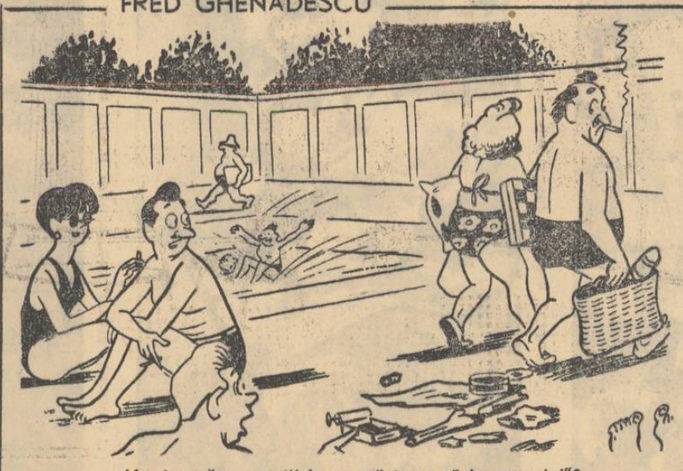

— Alo, tovarășe, nu știi la ce oră trece să ia „gunoiul"?...

V. VASILIU

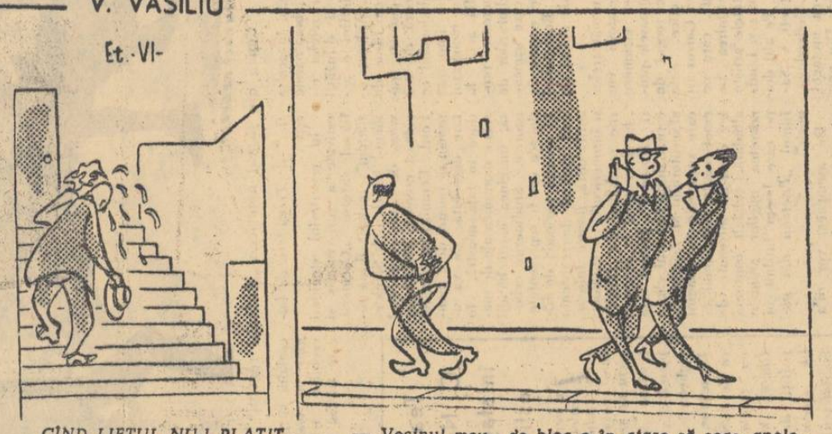

CÎND LIFTUL NU-I PLATIT
— Adevărat! Unde nu-i cap, vai... de picioare.

— Vecinul meu de bloc e în stare să secе apele... Nu-și plătește cota și atunci I.C.A.B.-ul ne oprește apa...

„La iarbă verde"

UNUL NU PREA ACTIV :

Aici la iarbă verde e plăcut
Și, cum să spun, mă simt
în largul meu
Căci dorm pe cinste
ca un nou născut
De parc-aș fi la mine la birou.

UN ANUME REGIZOR „MODERN" :

La iarbă verde ?
Nu mă prăpădesc
Căci iarba e prea verde,
prea normală.
Izvorul susură mult prea firesc
Și chiar natura e prea...
naturală.

UN SCRIITOR :

La iarbă verde mă simt bine,
dragă,
Și am de gînd să stau
chiar ziua-ntreagă.
Cu-acest prilej fac
și-o documentare
Căci scriu o carte
pe probleme agrare.

UNUL CARE PLEACĂ CAM PREA DES ÎN DEPLASARE :

Excursiile mi-ar plăcea
Dacă s-ar găsi cu cale
La plecare să se dea
Și diurnele legale.

I. Atanasiu-ATLAS

ȘAH

O victorie de prestigiu a șahiștilor romîni

În mod cu totul neobișnuit pentru mijloacele rapide de comunicație existente astăzi, rezultatele întîlnirii dintre reprezentativele R.P.R. și R. D. Germane au parvenit la București cu mare întîrziere. Întîrzierea a fost răsplătită de vestea unei victorii de prestigiu. Dar, în afară de scor și de amănuntul încălzitor că un alt mare maestru internațional a cedat în fața unui jucător romîn (este vorba de victoria mezinului Florin Gheorghiu la Uhlmann) n-am prea mai aflat altele. N-au folosit nici telefoanele date în grabă la revista berlineză „Schach", al cărui redactor ne-a declarat că nu i-au parvenit încă rezultatele detailate. Abia după înapoierea la București a echipei noastre am putut intra în posesia rezultatului complet al întîlnirii.

Așa dar, după cum se știe, echipa noastră a totalizat după două tururi scorul general de 10,½—9,½. În primul tur victoria noastră a fost categorică : 7-3. În retur echipa a jucat slab și jucătorii germani au cîștigat cu 6,½—3,½.

Rezultatele detailate, în ordinea meselor, sînt următoarele :

Masa I-a : Gheorghiu—Uhlmann 1-1.
Masa a II-a : Ciocîltea—Zinn 1,½-½.
Masa a III-a : Ghițescu—Pietsch 1,½-½.
Masa a IV-a : Drimer—Malich ½-1,½
Masa a V-a : Mititelu—Mädler 2-0.
Masa a VI-a : Soos—Fuchs 1-0, Soos—Goltz ½-½.
Masa a VII-a : Pavlov—Möring ½-½, Gunsberger—Händel 0-1.
Masa a VIII-a : Szabo—Goltz ½—½. Radovici—Baumbach 0-1.
Masa IX-a : Nicolau—Scheineitet ½—½. Teodorescu—Zura 0-1.
Masa a X-a : Polihroniade—Zura 1-0. Polihroniade—Scheineitet 0-1.

Victoria este firește îmbucurătoare și dă imbold la o muncă spornică pentru a obține noi progrese. Jucătorii noștri au dovedit la primele mese o formă bună. Dar examinarea rezultatelor arată și cîteva lucruri mai puțin plăcute. Este vorba de comportarea slabă a unor membri ai lotului nostru. În timp ce șase jucători (Gheorghiu, Ciocîltea, Mititelu, Ghițescu, Soos și Polihroniade) au reușit să obțină 8,½ puncte din 12 partide adică aproape 75 la sută alți șapte (Drimer, Pavlov, Gunsberger, Szabo, Radovici, Nicolau și Teodorescu) au scos doar 2 puncte din 8 posibile, adică doar 25 la sută ! Pe de altă parte, dacă echipa masculină a învins cu 9-7, fetele au pierdut cu 1,½—2,½. Or, este vorba de a treia înfrîngere consecutivă a reprezentantelor noastre : (de două ori în întîlnirile cu R.S.S. Gruzină) și aceasta nu poate fi admisibil pentru o echipă care în urmă cu numai cîțiva ani a ieșit vicecampioană olimpică. Apropierea turneului zonal individual, unde avem două reprezentante, trebuie să fie un îndemn pentru remedierea deficiențelor constatate pînă acum (emotivitate, lipsa de fermitate în transformarea în cîștig a avantajelor obținute în deschidere și în mijlocul de partidă etc.).

Victoria obținută asupra R. D. Germane confirmă din nou valoarea bună, a șahului nostru. Victoria actuală e cu atît mai valoroasă cu cît formația R.D.G. s-a clasat înaintea noastră la Leipzig.

În curînd semifinala „Cupei Magazin" ediția a II-a !

În curînd vor începe semifinalele celei de-a doua ediții a „CUPEI MAGAZIN". Din cei aproape 300 jucători care au participat în sferturile de finală aproximativ 50 se vor înfrunta pentru a căpăta dreptul de a juca în finala cupei.

Iată mai jos pe cei ce, trecînd primul „hop", s-au calificat în semifinală : Suzana Makai (Oradea), Dan Nestor (București), Noica Nicolae (București), Bololoi St. (Vișeul de sus), Buzilă Gh. (com. Dumbrăveni), Maria Someșan (Timișoara), Beștea Constantin (Dumbrăveni), Ad. Porcescu (Craiova), Adriana Ivan (București), M. Candin (București), I. Goga (Mediaș), N. Popa (Brașov), Creangă Antoniu (Tîrnăveni), Schachter Norbert (Podul Iloaiei), M. Dabija (Cîmpina), Kugel Sigismund (Brad), Ad. Ionescu (București), Em. Popescu (București), Pop Dumitru (Arad), Pîrvu Mihai (Făgăraș), Hang Eug. (Cluj), Th. Munteanu (București), Ion Stoian (Năsăud), Ioana Ștefănescu (București), Val Petrovici (București), Pașca Traian (dr. Petru Groza), Dan Nițescu (Tulcea), I. Fotopolis (Hunedoara), I. Grigoraș (Galați), M. Ciobanu (Tulghеș), Romeo Neștianu (Medgidia), Gh. Elian (Cîmpulung Mușcel), Anghel Radu (București), V. Zaharescu București), Pavel Dan (Dumbrăveni) Zabłotchi Petru (București), Paul Popescu (București), Zogas Vasilis (București), Corneliu Marinescu (București), Cornel Murgu (Turnu Severin), Ioniță P. Ion (com. Coseștî), Drîmbă Mircea (Ploiești) Petriuc Gh. (Vatra Dornei), Nae Popescu (București), și Ilie Ion (Brașov).

Semifinalele vor începe în cursul lunii august urmînd ca pînă atunci să fie publicate și grupele de turneu. Jucătorii care au obținut dreptul de joc și care vor să participe în semifinale sînt rugați să trimită redacției pînă la 10 iulie o carte poștală în care să indice adresa exactă (inclusiv oficiul poștal) și angajamentul de a nu abandona concursul fără motive justificate.

Eventualele contestații privind participarea în semifinale trebuie făcute de asemenea pînă la 10 iulie.

Nicolae NASTA

REBUS magazin

ȘCOLARĂ

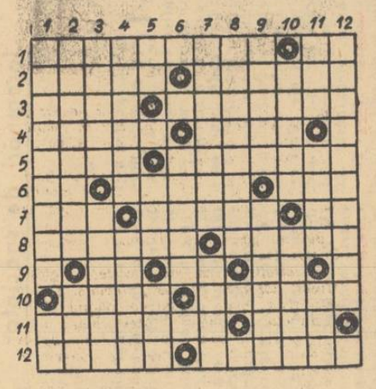

Programe școlare — Cal 8) Limbă clasică — Poezie pastorală, bucolică 9) De ce ?! — Pronume — Început de aritmetică. 10) A cădea — Oră de curs 11) Obiecte de studiu — Interjecție 12) Sală de cursuri — Însemnări la lecție, pe maculator.

VERTICAL : 1) „Oglinda clasei" (pl.) — 1.100 roman 2) Cartea întîia din clasa întîia—Palid 3) N-a trecut ! — A pregăti un elev pentru examene 4) Demonstrativ—Intrarea în școală! 5) G.—În bancă—A brăzda 6) Curs ținut seara, pentru elevii din producție 7) Acum (fem.) — Grec 8) Clădiri de școală 9) Școlari — Crescut de școală 10) Lista de greșeli de la sfîrșitul manualului — Anul „bobocilor" 11) Anul Geofizic Internațional — Examen vorbit — Acest 12) Examen la terminarea cursurilor medii.

S. C. OLARU

ORIZONTAL : 1) Clasic romîn, autorul schiței satirice „Un pedagog de școală nouă" — Înainte de masă sau.. acum ! 2) Instrument de calculat cu bile colorate, folosit la cursul elementar (pl.) — Vecină de bancă 3) Lucrări scrise — Sarcina elevilor în fața cetății științei 4) Locul pregătirii temelor — Coautor al piesei „Nota zero la purtare" 5) Luat în balon ! — Școlar cu tragere de inimă 6) Odinioară (abr.) — Prenumele lui Russo — Decametri pătrați 7) Veche măsură olandeză de capacitate — Programe școlare — Cal 8) Limbă clasică — Poezie pastorală, bucolică 9) De ce ?! — Pronume — Început de aritmetică. 10) A cădea — Oră de curs 11) Obiecte de studiu — Interjecție 12) Sală de cursuri — Însemnări la lecție, pe maculator.

VERTICAL : 1) „Oglinda clasei" (pl.) — 1.100 roman 2) Cartea întîia din clasa întîia—Palid 3) N-a trecut ! — A pregăti un elev pentru examene 4) Demonstrativ—Intrarea în școală! 5) G.—În bancă—A brăzda 6) Curs ținut seara, pentru elevii din producție 7) Acum (fem.) — Grec 8) Clădiri de școală 9) Școlari — Crescut de școală 10) Lista de greșeli de la sfîrșitul manualului — Anul „bobocilor" 11) Anul Geofizic Internațional — Examen vorbit — Acest 12) Examen la terminarea cursurilor medii.

S. C. OLARU

ÎN BATAIA VÎNTULUI

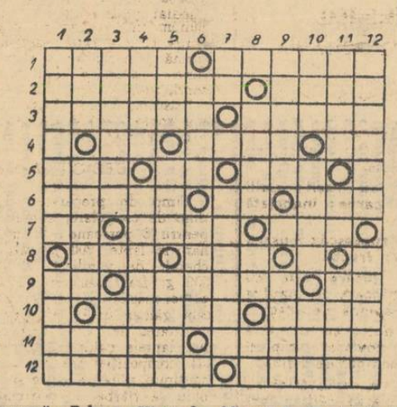

ORIZONTAL : 1) „Dialogul vîntului cu...", volum de versuri de Nina Cassian — Suflare lină de vînt 2) „Vînt de libertate" de I. Dunaevski — Îndărătnic 3) Iute ca vîntul — Vînt ușor care suflă la țărmul mării (pl.) 4) Crește în centru ! — Castel în bătaia vînturilor de munte — Un ocol în jurul soarelui 5) Noroc în plic ! — Una și una ! — Geniul vîntului la perși 6) Reședința alpină a lui Eol, zeul vînturilor — Pronume — Insuliță lîngă Noua Caledonie 7) Literă grecească — Pelerina bunicii — Mișcările sale provoacă vîntul 8) Măcinat de vînt și ploi — Aceea 9) Dimpotrivă — Vînt foarte puternic în partea de apus a oceanului Pacific — Dintr-o bucată ! 10) Bătut de toate vînturile, e în căutarea liniei drepte ! — „Clavirile plîng în... / Afară o vreme de plumb / Și vîntul împrăștie ploaia" (Bacovia — Toamnă) 11) „Vîntul nu se stîrnește din senin" de I. Asztalos — Vînt cald care bate pe coastele Mării Mediterane 12) Vînt puternic specific regiunilor tropicale — Vînt fierbinte și uscat care bate în Sahara.

VERTICAL : 1) „Moartea... de vînt", volum de versuri de R. Boureanu — Spectacol după care se dau în vînt copiii și... însoțitorii lor ! 2) „Cu vîntul, sălcii strîmbe și fără sălbi la gît, / Se răsucesc de mijloc pe... stătătoare" (Z. Stancu — Gravură de toamnă) — A bate vîntul încet și neregulat — Nu le pasă de vîntul rece 3) A face vînt — Centimetru cub 4) Superstițiile vîntoaselor — Vînt puternic, rece și uscat, care suflă în valea Ronului 5) Poet-cîntăreț din Grecia antică — O încrețește adierea vîntului — Vechi locuitor japonez 6) Oraș al Egiptului antic, acoperit de vîntul pustiului — Recunoaște că a greșit 7) Abis ! — Vorbe în vînt 8) Bătrîne de piatră măcinate de vînturile Bucegilor — Prima și ultima vocală — Sînt 9) Sezonul vînturilor reci — Cirezile cerului mînate de vînt 10) Literă cirilică — Mario și Stela din opereta „Vînt de libertate" — Băutură alcoolică 11) ...vînturilor, reprezentarea punctelor cardinale — Erbiu — Oraș în U.R.S.S. 12) Poet sovietic, autorul poeziei „Vînturi, vînturi pline de zăpadă" — Vînt periodic în părțile sudice ale Asiei.

Valentin MIREA

Pe cărările timpului

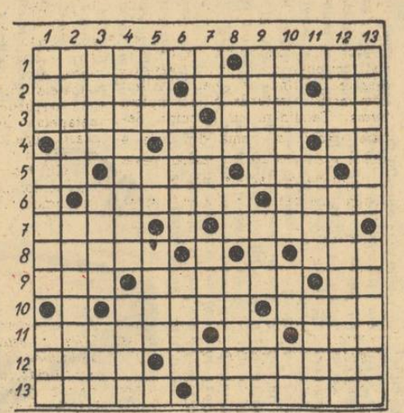

ORIZONTAL : 1) Coautor al piesei „Anii negri" — Aproximație tematică. 2) Porțiune de timp dintr-un plan-program — Le obține elevii în fiecare trimestru — O mărgea pe firul vieții. 3) Scriitor sovietic, autorul romanului „Timp, înainte" și al comediei „O zi de odihnă" — Nu de mult timp. 4) Domeniul... anilor-lumină — Se calculează în ani, luni și zile — În veci. 5) Puțin răgaz... — Azi, la trecut — Persoană. 6) În acel timp — Unul care nu cunoaște ce este... criza de timp ! 7) Final nocturn și prolog diurn ! — „Iubește ziua de...", volum de nuvele și schițe de P. Sălcudeanu. 8) Lumina secolelor trecute — A iubi. 9) Sufragiu — Ca zborul cosmic al lui Iuri Gagarin din 12 aprilie 1961, care a deschis o nouă eră în istoria omenirii — Pablo Neruda. 10) Lună de primăvară — Copie sonoră cu decalaj de timp. 11) Haltă majoră, cu orar precis — Primele, la istorie — Cure-lușă. 12) Prefix... în circulație ! — Măreț plan constructiv eșalonat pe șapte ani. 13) Bate tot timpul vieții — Coturi de ape.

VERTICAL : 1) Prozator sovietic, autorul nuvelei „Cîteva zile" — Dramaturgul sovietic care a scris piesele „De-a pururi vii" și „Într-un ceas bun" — Posesiv. 2) Ar fi bine să-l conjuge fotbaliștii noștri în tot timpul meciului, cu succes ! — La timp ! 3) Cote de plată fixate în timp — Muncă de primăvară și toamnă — Particulă 4) Înfățișări — Micul... uriaș ! 5) Diminutiv masculin — Pronume — Arme pentru autorii de satire. 6) „Ocolul pămîntului în 80 de zile" și „Cinci săptămîni în balon" îi aparțin — Covor minor. 7) Intră în calendar — Autorul romanelor „Ora șase" și „Anii tineri" — Una pe săptămînă, cincizeci și două într-un an — În temă. 8) O frîntură de timp — În timp ! — Picături de... timp ! 9) Verb care se cere conjugat... cu încetul — ... Sumak, vestita cîntăreață peruviană care a concertat recent și în București — A pierde timpul ! 10) Pachete de cîte zece ani — Într-un mileniu ! — ... și tot într-un mileniu. 11) Acțiunea unui ... deșteptător — Întrebare de timp. 12) La ... timp !! — Pe timp limitat. 13) Din timpuri străvechi — Se repetă în fiecare an.

Ion PASCAL

Poșta rebus

AL MILOS — Lunca Bradului : Încercările rebusistice pe care ni le-ați trimis, încrucișările de la 2 orizontal și 4 vertical.

S. AVRAM — Rm. Vîlcea : Sînt cunoscute.

S. N. — Cîmpulung Muscel : Vom căuta să remediem lipsa pe care ne-o sezișați. Pentru cealaltă problemă veți primi răspuns detaliat prin poștă.

VASILE UNGUREANU — Siret : Se reține. Va apare în limita spațiului disponibil.

Unde mergem : la munte sau la mare ?

Dicționar balneo-climatic

VICTORIA „9 MAI". — La poalele dealului Craiul, la depărtare de 8 km. de Oradea, într-o regiune acoperită cu păduri de stejar și fag, se află stațiunea Victoria „9 Mai". Din anul 1949 cînd o dată cu naționalizarea stațiunilor balneo-climatice băile Victoria „9 Mai" devin un bun al întregului popor, mii de bolnavi vin anual să-și îngrijească sănătatea. În cursul acestor ani s-au reparat și reînnoit instalațiile tehnice, s-au amenajat camere plăcute și confortabile, cadre medicale specializate asigură condiții optime de tratament, după metode noi, științifice. Apa termală din stațiune, foarte slab mineralizată, se folosește pentru băi de bazin și de vană. Termalitatea ei produce o vasodilatație periferică iar radioactivitatea stimulează funcția glandelor cu secreție internă. Băile au o acțiune calmantă asupra sistemului nervos. Nămolul (adus de la băile „1 Mai") ocupă un loc important în tratamentul complex. Stațiunea este recomandată în tratarea bolilor sistemului nervos mai ales pentru nevrotici, bătrîni și copii cu sechele de poliomielită. În timpul verii sînt folosite băile la strand și helioterapia. La sanatoriul de sechele poliomielitice există pentru iarnă un bazin special amenajat pentru copii. Clubul stațiunii are o bibliotecă, săli cu tenis de masă, șah și alte jocuri distractive. Vizitatorii pot face plimbări și excursii interesante la băile „1 Mai" și Oradea.

ZIZIN. — Cîteva masive deluroase străjuiesc o depresiune pitorească la poalele munților Ciucaș și Piatra Mare adăpostind localitatea balneo-climatică Zizin. Climatul acestor locuri este subalpin, cu veri răcoroase și ierni reci. Stațiunea posedă 11 izvoare de apă minerală a căror apă este carbogazoasă, bicarbonatată, clorurosodică, calcică, slab feruginoasă, hipotonă. Unul din cele mai importante izvoare este nr. 1, a cărui apă este și îmbuteliată. În cură internă apele de Zizin sînt indicate în gastrite, dispepsii, colicistite cronice, afecțiuni ale căilor urinare. În cură externă apele sînt folosite pentru afecțiuni cardio-vasculare, ginecologice cronice. În stațiune asistența sanitară este asigurată de medicul de circumscripție. Vizitatorii se pot folosi de biblioteca căminului cultural din comună și pot face excursii la Brașov cu autobuzul.

Fel de fel ● Fel de fel ● Fel de fel ●

Urme arheologice și istorice în raionul Muscel

La Schitu Golești, în apropierea Cîmpulungului muscelean, muncitorii mineri își construiau un stadion. Era dimineață. Soarele abia răsărise, dar munca era în toi. Brațele loveau hotărîte în piatră și în pămîntul plin de bolovăniș. Muncitorii își puseseră în gînd să ducă pînă la capăt lucrul. Dar iată, că, deodată, s-au oprit. Minerul Florian Oprescu a strigat de-au răsunat văile :

— Opriți-vă ! Puneți tîrnăcoapele jos !

— Opriți-vă ! au repetat într-un glas și alți doi tineri, aflați în apropiere.

S-a făcut liniște. Muncitorii s-au strîns în jurul lui Oprescu. Acesta cerceta cu atenție deschizăturile unor pietre mari.

— Aici trebuie să fie o vatră istorică, a zis el. Să anunțăm muzeul.

Peste cîteva sferturi de oră a sosit la fața locului, tovarășul Mirțu Flaminiu, arheologul și directorul muzeului raional. Pietrele au fost date la o parte cu multă atenție. Sub ele, arheologul a găsit morminte rituale de incinerație (cinereum) și inhumație, de acum 3300 de ani. Ele au fost salvate, transportate la muzeu și reconstituite cu întregul lor inventar original descoperit : suliți din bronz, ceramică și material antropologic. Descoperirile aduc mărturii importante asupra vieții desfășurate în așezările omenești de acum 35 de secole, pe plan local, precum și completări valoroase la întreaga istorie străveche a patriei noastre.

★

La stațiunea viticolă horticolă din comuna Bilcești, brigadierii săpau gropi pentru pomi fructiferi. Descoperind urme de schelete, au oprit săpăturile și au anunțat muzeul raional. Astfel, s-a găsit o siliște veche pe șoseaua Mioarele — Suslănești ; urme de locuințe, schelete umane și material ceramic feudal, din secolul 16.

Asemenea, în comuna Rădești, țăranii muncitori Iancu Nicolescu și Dumitru Pătrășcan săpau gropi. Pe locul unde lucrau s-au găsit urme din neolitic de acum 3500 de ani.

Învățătorul Ștefan Ion, din comuna Dragoslavele, a descoperit circulara nr. 6244 din 30 noiembrie 1909 a prefectului de Muscel, adresată administratorului de plasă, prin care cerea urmărirea, pierderea și izgonirea din țară a revoluționarilor ruși Andrei Leontiev Sandovnicov, Safer Leibis și Ivan Nacenco, a revoluționarului bulgar Milan Slavoff și a unui ture, Sesilian, bănuiți a fi ascunși în Muscel.

Iată numai cîteva dintre cele mai recente descoperiri ale muzeului raional din Cîmpulung Muscel, care se datoresc oamenilor muncii. Nu este așezare omenească cît de neînsemnată unde conducerea muzeului să nu fi ajuns și să nu fi vorbit despre însemnătatea materialului arheologic. Nu este comună unde să nu funcționeze un colectiv muzeal. Atît tovarășul Mirțu Flaminiu, directorul, cît și tovarășul Gheorghe Paulian, îndrumătorul muzeului, obișnuiesc să popularizeze roadele muncii colectivului, monumentele și comorile istorice ale raionului.

Iată pentru ce muzeul din Cîmpulung este unul dintre cele mai ridicate muzee din țară. Iată pentru ce directorul lui este colaboratorul de frunte al Academiei R.P.R. La săpăturile arheologice de la Cetățeni, el a fost întîiul ajutor al profesorului Rosetti. Aici s-au descoperit așezări getice dinaintea erei noastre ; de asemenea s-au aflat arme feudale, care ar putea face să se creadă că aici, la Cetățeni-Muscel, a fost localitatea Posada, unde în 1330, prin victoria lui Basarab întemeietorul, statul feudal muntean s-a eliberat de sub suzeranitatea maghiară.

Tot la Cetățeni, cu ocazia unor săpături mai vechi, s-a descoperit un cimp funerar din perioada bronzului, cu ceramici, podoabe și crani cu urme de trepanații. La Suslănești s-au aflat urme importante de ceramici, unelte și numismatică, din epoca geto-dacică. Tot aici s-au găsit semne de cultură sclavagistă greacă din secolul III înaintea erei noastre. Au fost reconsiderate numeroase amfore importate din arhipelagul grec. În ele se păstrau vinul și untdelemnul. Comuna Suslănești, de altfel, a furnizat urme de culturi din toate erele pămîntului. Ea a fost o mare așezare geto-dacică, un fel de depozit uriaș de mărfuri, care servea la schimburi de comerț între localnici și coloniile grecești, de pe țărmul pontic.

Multe și însemnate sînt descoperirile istorice și arheologice din raionul Muscel. De curînd, cercetătorul Chihaia de la Academia R.P.R. a aflat cu precizie locul unde a fost mormîntul lui Nicolae Alexandru. În curînd se vor începe săpături pentru găsirea osemintelor voevodului.

Muzeul raional, așezat în frumoasa și marea casă a Academiei R.P.R. din Cîmpulung, conține nenumărate piese, documente și acte de o valoare necontestată. Formele de luptă ale poporului asuprit — nesupunerea, bejenia, haiducia, răscoala — sînt înfățișate cum nu se poate mai bine. Portretul haiducului Radu Anghel, pictat de Mișu Popp, îți oprește pașii. Aici în Muscel, a trăit haiducul care, cu cetașii săi, ataca boierii și conacele, înzestrînd apoi fetele sărace și eliberînd de la „gros" pe cei năpăstuiți. Și acum, în comuna Bughea de Jos se mai află hanul unde se ascundea haiducul. Și acum mai există crișma lui Pahal din Cîmpulung (cartierul Taluci), unde se întîlnea Radu cu ai săi. Prin trădare, poterași, conduși de căpitanul Langada, l-au prins în octombrie 1865, la Cîrstieni, lîngă pădurea Rîncăciovului. Rănit greu cu un sfanț (monedă de argint austriacă) — pentru că gloanțele de plumb se opreau în cămașa-i de zale, haiducul moare la Cîmpulung, în lanțuri. Piatra lui de mormînt se vede și azi în apropierea spitalului unificat din Cîmpulung, acolo unde l-au petrecut cu lacrimi tîrgovești și țărani, împotriva voinței stăpînirii.

Multe și interesante sînt piesele bogatului muzeu raional din Cîmpulung. Prin munca neobositului arheolog Mirțu Flaminiu, muzeul nu este o adunare de piese de curiozitate, ca în vechea concepție a muzeografiei burgheze, ci dimpotrivă o școală practică pentru cunoașterea realităților obiective ale evoluției societății și a fazelor istoriei.

Nicolae NASTA

Redacția : Piața Scînteii, Tel. 17.60.10. Administrația : 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

SPECTACOLUL
magazin

Premiere

Zilele acestea a avut loc la Casa de cultură „Petőfi Sándor" din Capitală, premiera spectacolului de estradă intitulat „Și în glumă... și în serios!" de N. Strope și N. Kanner. Muzica aparține lui Eugen Cerbu, Constantin Tucaliuc, Stroe, Vasilache și Ion Vasilescu. In acest spectacol, a cărui regie este semnată de N. Stroe, apar: N. Stroe, artist emerit, Rolanda Caimin, Giani Spinnelli, Luchi Marinescu, surorile Dimitriu, Lucreția Ciobanu, Jean Marinescu-Sion, Ilarie Moldoveanu, Carmen Constantinescu și Ștefan Guță.

Noul spectacol de estradă, în organizarea O.S.T.A., va fi prezentat la casele de cultură, în fabrici și în întreprinderi.

Impresii de la Congresul internațional de teatru

Re'atările artistei Dina Cocea

Zilele acestea s-au înapoiat de la Viena, unde au participat la cel de-al IX-lea Congres al Institutului internațional de teatru, delegații țării noastre, artiștii Radu Beligan și Dina Cocea și regizorul Mircea Avram.

— *La lucrările congresului de la Viena au luat parte reprezentanți din 42 de țări* — ne-a relatat artista Dina Cocea. *S-au adunat acolo personalități de seamă, directori de teatre, scriitori, regizori și actori din U.R.S.S., S.U.A., Anglia, Belgia, Grecia, Finlanda, Norvegia, Suedia, Polonia, Italia, Cuba, India, care au dezbătut cu insuflețire probleme importante de artă dramatică, în cadrul acestei organizații al cărei prim scop este stringerea legăturilor internaționale prin mijlocirea teatrului.*

— Vă rugăm să ne spuneți care a fost tema generală a congresului?

— *Tema generală a congresului a fost :* „Dreptur.le și îndatoririle regizorului în raporturile sale cu autorul dramatic și cu actorul".

Referatele și dezbaterile care au avut loc pe marginea acestei teme au fost foarte animate, vorbitorii, printre care Tsarov, directorul lui Malii Teatr din Moscova, prof. Ernst Haeusserman, directorul Burgtheatr-ului din Viena, Diego Fabri, scriitor din Italia, Arvi Kitcimaa, directorul Teatrului Național din Helsinki, regizorul Wolfgang Langhoff din R. D. Germană, actorul J. Darcante din Franța și alții, prezentînd aspecte bogate și variate ale teatrului din țările respective.

La cel de-al IX-lea Congres al Institutului de Teatru de la Viena, Radu Beligan a făcut o informare despre organizarea teatrului în Republica Populară Romînă, subliniind totodată cele mai importante probleme nesolu'ionate ale teatrului occidental. De pildă, raportul dintre autori și regizori, munca colectivă în teatru, spiritul de echipă care lipsește în mare măsură teatrelor din occident, ca și lipsa spiritului de răspundere personală și colectivă față de opera de creație.

— *Spuneți-ne care au fost concluziile congresului de la Viena ?*

— Ele au arătat în mod limpede că teatrul are un rol social în epoca noastră și oamenii de artă din orice țară ar trebui să depună toate eforturile pentru ca creația lor să se adreseze mulțimilor și nu unor „elite" oarecare.

Înainte de a încheia convorbirea, interlocutoarea noastră a ținut să ne facă cunoscut faptul că viitorul congres al Institutului internațional de teatru, care a fost fixat pentru a se desfășura la Cracovia (R. P. Polonă), va avea loc peste doi ani. Totodată ne-a informat că în comitetul executiv al I.I.T. a intrat U.R.S.S. și R. P. Polonă.

N. SAIDU

Un aspect din timpul desfășurării Congresului internațional de teatru de la Viena

Casa artei

Pe Gavril Miklossy, creatorul vestitei compoziții picturale „Grivița 1933", l-am cunoscut cu mulți ani în urmă în condiții puțin obișnuite. M-am oprit atunci în fața unei case de pe str. Barițiu, am intrat pe un gang îngust și întunecos, am urcat mai multe scări, după care am bătut cu un baston în tavan și... s-a deschis un patrat de scîndură, în care a apărut capul, cu părul tuns scurt, al pictorului Miklossy. După explicațiile de rigoare, am fost invitat în atelier, pășind din nou pe niște scări și ajungînd de fapt într-un mare pod...

Acestea erau condițiile de lucru ale pictorului Miklossy „oficiale" de regimul burghezo-moșieresc. Firește că lucrurile s-au schimbat în anii noștri. Pictorul lucrează la Premiului de Stat, apreciat la justa sa valoare, are la dispoziție un modern atelier în nouă sa locuință.

Ca și Gavril Miklossy, o duceau greu în trecut și alți artiști plastici clujeni, ca sculptorul Andrei Kosy, autorul basoreliefului de pe monumentul de la Bobilna, pictorul Petru Abrudan sau sculptorul Alexandru Puskas.

Dar azi? Astăzi condițiile de creație ale pictorilor, sculptorilor și graficienilor clujeni, sînt cu totul altele. De ele ne va vorbi sculptorul Romulus Ladea, autorul bustului lui Iosif Rangheț, a statuii dr. Petru Groza și a altor lucrări; ne vor vorbi de asemenea alți artiști plastici clujeni ca sculptorul Artur Vetro, pictorițele Lucia Pisso și Jutta Pallos, tinerii plastici Paul Sima, Emil Băcilă, Andrei Kustos care lucrează în casa artelor de pe strada Donath.

Într-adevăr, în cartierul Donath — unul din cele mai liniștite cartiere clujene, prielnice creației — s-a ridicat o frumoasă construcție compusă din două blocuri elegante și un pavilion administrativ, în suprafață totală de 5.100 m.p.

Aici lucrează numeroși artiști plastici clujeni. Mansardele au rămas de domeniul tristelor amintiri. Bucurîndu-se de condiții optime, creatorii de frumos se străduiesc să făurească lucrări cît mai bune, opere de artă inspirate din realitățile vieții, menite să slujească cauza construcției socialismului în patria noastră.

Mircea SCRIPCĂ

Schimb de spectacole

Colectivul Teatrului pentru copii și tineret se află actualmente într-un turneu în regiunea Argeș. Artiștii teatrului vor prezenta, pînă la sfîrșitul lunii, la Pitești, Rm. Vîlcea, Curtea de Argeș, C. Lung, Călimănești, Sovata și Ștefănești o serie de reprezentații cu piesele : „Prima întîlnire" de Tatiana Zitina, „Cine a uciș" de Ștefan Bercin, „Scrisoci de dragoste" de Virgil Stoenescu, „Martienii" de Mihail Lieber, „Muschetarii măgărel saleu de Ion Luca și Ion Puicea.

E interesant de arătat că în timp ce artiștii bucureșteni se află în regiunea Argeș, colectivul Teatrului de Stat din Pitești prezintă la București, pe scenele Teatrului pentru copii și tineret cîteva spectacole din repertoriul teatrului: printre care : „Nila de Salinski, „În căutarea extraordinarului" de I.D. Șerban, „Intrigă și iubire" de Schiller ș.a.

Cînd se va deschide stagiunea teatrală de vară?

Sîntem în plină vară și stagiunea teatrală estivală, care ar trebui să se găsească în desfășurare, se manifestă doar prin cîteva spectacole. Cauza nu este altă vremea, care într-adevăr a fost prea puțin favorabilă, cît lipsa de grije și de planificare din timp a conducerii teatrelor. Pînă în prezent, bucureștenii au fost lipsiți de plăcerea de a putea viziona spectacole în aer liber, în minunatele teatre de vară ale Capitalei au rămas neutilizate. Este adevărat că majoritatea colectivelor artistice sînt plecate în diferite turnee prin țară, dar faptul acesta n-ar fi împiedicat, dacă s-ar fi planificat din timp, reprezentarea și în teatrele de vară din Capitală a unor spectacole, cel puțin din repertoriul obișnuit.

Primul teatru care a deschis stagiunea estivală este „C. Nottara", care prezintă în grădina din str. Brezoianu recenta premieră „Cîntă privighetorile", gîndită muzicală în 3 acte de Lucia Demetrius, cu muzica de „Armonia". Teatrul Municipal prezintă la Teatrul de vară „N. Bălcescu", într-o montare nouă. „Com vă place" de W. Shakespeare, în regia lui Liviu Ciulei. Interpretarea cuprinde pe Clody Bertola, Ileana Predescu, Rodica Suciu, Liviu Ciulei, Victor Rebengiuc, P. Gheorghiu, Dorin Dron. Teatrul satiric-muzical „C Tănase" joacă în grădina „Roemă", „Concert în buzunar" după care va urma „Concert expres". Spectatorii estradei, desigur s-ar fi bucurat, dacă deschiderea stagiunii de vară s-ar fi făcut cu premiera unui nou concert, cuprinzînd aspecte din anotimpul călduros. Este păcat ca bogata tematică pe care o oferă revistelor vara cu multiplele ei aspecte să nu fie fructificată.

Sandu MARIAN

STAGIUNEA CINEMATOGRAFICA DE VARA

Cadru din filmul sovietic „Fii atentă, bunicuță !"

Scenă din filmul mexican „Carmela"

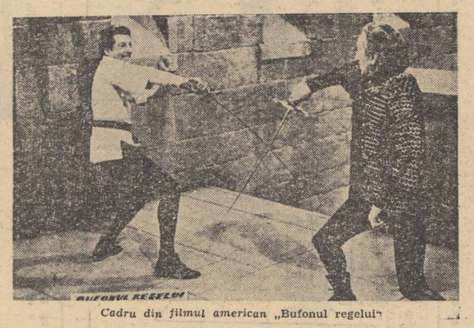

Cadru din filmul american „Bufonul regelui"

Dacă ați păși în aceste zile în laboratoarele Direcției rețelei cinematografice și difuzării filmului, ați fi martorii unei activitate febrilă. Apleacați asupra rolelor cu filme de pe mesele de punctaj, traducătorii lucrează de zor la realizarea dialogului ce urmează să fie imprimat pe peliculă. În momentul de față se află aci, la „stanță", numeroase producții ale studiourilor de oeste hotare, care urmează să intre pe ecrane în perioada verii. Repertoriul stagiunii estivale a fost de altfel alcătuit.

În cursul următoarelor săptămîni, spectatorii vor avea prilejul să vizioneze una dintre valoroasele producții realizate recent de studiourile sovietice. Este vorba de *„Leon Garros își caută prietenul"*, care ne va mîjloci reîntîlnirea pe ecran cu talentatele artiste Tatiana Samoilova și Liudmila Marcenko. Pe alți doi cunoscuți interpreți, V. Samoilov și Vera Medvedeva, îi vom întîlni ca protagoniști ai filmului *„Din nou dimineață"*, o dramă psihologică care vrednită lupta pentru a reda vieții un om de știință căzut victimă unui grav accident. Tot în cursul verii vom vedea și alte producții sovietice de valoare. Astfel, *„Acțiunea Cobra"* va înscrie în repertoriu un nou film de aventuri ; *„Oameni pe pod"* ne va vorbi despre viața constructorilor sovietici ; *„Salt în zori"* va înfățișa un episod din viața elevilor parașutiști, în timp ce *„Omul nu se predă"* va reînvia pe ecran un fapt autentic, petrecut în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei. Acestora li se vor alătura filmele : *„Poveste despre o fată"*, *„Fii atentă, bunicuță !"*, *„Misterul fotografiei"* și *„Pescuitorii de bureți"*.

În repertoriul stagiunii estivale a fost înscris și filmul istoric *„Cavalerii teutoni"*, realizat după romanul lui Henryk Sienkiewicz, de către cunoscutul cineast polonez Aleksander Ford. Ecranizarea acestui roman se bucură de o montare deosebită. Ea va aduce în fața noastră, în scene monumentale de masă, imaginea marii bătălii istorice. Studiourile cehoslovace vor fi reprezentate în această perioadă de filmul inspirat de rezistența antifascistă, *„Romeo, Julieta și întunericul"*, iar studiourile machiare de filmele *„Fii bun până la moarte"* și *„Hoinarii"*. Primul este turnat după romanul clasicului scriitorului M. Zsigmond, care surprinde în imagini emoționante viața unui elev dintr-un internat de altădată, celălalt continuă povestea micilor animale pe care le-am întîlnit în filmul *„Frățiești din păpuriș"*.

De asemenea, vor rula pe ecrane și filmele *„La capătul drumului"* (bulgar), *„Balada epocii de piatră"* și *„Drazoste de septembrie"* (R.D.G.), *„Carmela"* (mexican), *„Escrocii"* (italian), *„Revista cîștor"* (austriac) și *„Bufonul regelui"* (american).

Două interesante documentare de lung metraj vor completa repertoriul cinematografelor. Este vorba de filmele : *„Patria noastră glorioasă"* (coreean) și *„Imperiul soarelui"* (italian). Prima producție ne înfățișează un tablou sugestiv al creațiilor folclorice din îndepărtata „țară a dimineților liniștite" ; cealaltă surprinde în imagini vii viața urmașilor vechilor triburi indiene care trăiesc în Peru.

D. MIHU

Teatrul „C. Nottara" în stagiunea estivală

În perioada verii, colectivul Teatrului „C. Nottara" va prezenta un ciclu de spectacole la g adina „9 Mai", cu piesele : „Cîntă privighetorile" *de Lucia Demetrius, cu muzica de Aurel Giroveanu (regia : George Cheța),* „Mușafiri nepotiți" *de M. Stelik (regia : Florin Scărlătescu),* „În căutarea extraordinarului" *de I. D. Șerban (regia : Ion Șahighian). De asemenea Teatrul „C. Nottara" a programat mai multe reprezentații la Teatrul de vară „N. Bălcescu", la „Arenele Libertății" și la Parcul „I. V. Stalin".*

Între 24 iunie și 3 iulie un colectiv al Teatrului „C. Nottara" va întreprinde un turneu în regiunea Oltenia prezentînd spectacolul cu piesa „Musafiri nepoftiți".

Insemnări de spectator

O piesă de debut

Alegînd, pentru a-și face primele probe, o specie dramatică încă nu pe deplin definită, specie sui-generis, care se intemeiază pe confesiune, adică pe o poziție lirică și pe zugrăvirea autobiografică a unei vieți, adică pe memorialul cronologic, în ale cărui evocări oamenii roiesc în jurul personajului central, debutantul în dramaturgie Dan Tărchilă a dovedit că știe și ce posedă și ce nu posedă, în materie de mijloace dramaturgice : ceea ce însemnează o luciditate cu deosebire lăudabilă.

Confesiunea autobiografică este a unei comuniste cu numele Caterina. Aceasta ne va povesti, fie memorialistic, prin prezentă solitară la rampă, fie epic-ilustrativ, simplu, eroica și înălțătoarea viață a unei femei, care a cunoscut oribilele realități ale vieții și exploatării burgheze, în situația nefericită de copil abandonat hidoasei caritați publice a burgheziei, și repede transformat în sclav al celei mai odioase exploatări, și care s-a înălțat prin demnitate, iubire și luptă, condusă pe această cale de către muncitori și comuniști. Amintirile Caterinei se întind deci pe o perioadă foarte îndelungată pentru cadrul dramatic, pe circa vreo douăzeci de ani, și desigur că ele aduc în raza amintirii un mare număr de oameni dintre care cei mai mulți apar și dispar, cu semnificație (nu chiar toți) doar fără chip și conținut individual (foarte mulți). Piesa nu are, evident, o acțiune, ci se realizează dintr-o înșiruire de momente și întîmplări, dintre care unele sînt de natură să creeze punnițe unoare și stabilități în comportarea eroinei principale (de pildă, faptul că soțul său, muncitor comunist, a fost arestat și că în lupta sa, Caterina e ajutată de sentimentul de dragoste și fidelitate față de el), dar nu fixează pe ceilalți și nu-i îmbogățește pe ei, ca oameni și ca personaje (astfel, soțul Caterinei, rămîne la fel de neînchegat ca și orice alt personaj episodic). Pentru a înlocui acțiunea de ansamblu, cu activizarea acestor momente, autorul recurge cu mare îndrăzneală, și uneori, aș spune, cu o candoare foarte simpatică, la feluirite mijloace de spectacol, care se întind de la anecdotă și cuplet revuistic pînă la cîntecul de leagăn și poemul coral de mare grandoare.

Spectacolul realizat de Teatrul Tineretului este, în ciuda unor anumite inegalități în interpretarea actoricească, excelent. Tot ceea ce e bun în acest spectacol se datorește cu claritate și evidență regizorului D. D. Neleanu, care a creat un cadru și o mulțime de căi pe care actorii se puteau înălța cît de sus. Nu e vina lui că, unii din-tre ei nu au ajuns chiar pînă acolo. Neleanu a înțeles perfect spiritul și litera textului, și în regia lui nematerializată, simplă, ascuțită, totul e făcut să scoată în evidență natura specială și fecundă a dramei.

Ca texte piesele confesionale — de la o vreme foarte iubite de dramaturgi —, și aceasta e, de fapt opera și cadrul unui singur rol, care se înalță ca un piso în furnicarul celorlalte. Acesta e rolul Caterinei, interpretat de Tatiana Iekel. Natural că aprecierea trebuie să înceapă de la dificultatea sarcinii, și Tatiana Iekel trebuie felicitată pentru îndrăzneală.

Tatiana Iekel a realizat momente foarte bune, printre care al vizitei la închisoare, al judecății etc. In general, ea ar putea realiza și mai mult, dacă n-ar fi în mod atît de intenționat și demonstrativ, candidă, simplă, și dacă ar încerca să dea figurii sale mai multă mobilitate. Celelalte roluri sînt atît de egal neînsemnate, încît nu știm cu care să începem. Să începem cu soțul eroinei, pe care Stamate Popescu l-a interpretat cu obișnuita sa covîrșitoare simplitate, dar uneori cam rapid. Pe un prieten al său, perfidul și trădătorul Mihai, l-a interpretat Silviu Stănculescu, care a dovedit un firesc și o sinceritate demnă de relevat. Boris Ciornei a jucat foarte convingător, cu mijloace foarte simple dar de autentic efect, rolul unui luptător ilegalist, învățător politic al eroinei. In rolul cum nu se poate mai odios al unui director de închisoare fascistă, Dinu Iancu-lescu a făcut, ca totdeauna, o compoziție ascuțită, reliefînd rolul la maximum. Ion Ciprian, în rolul vînzătorului de ziare Milan, personaj de fantezie și de mare zgomot, nu a mai adus nimic nou față de ceea ce ne-a dat în trecut, pe aceeași linie. Actori vechi și renumiți ai teatrului, ca N. Tomazoglu, au apărut în roluri mai mult decît efemere, rămînînd însă în memoria spectatorilor.

Radu POPESCU

Cîteva cuvinte despre MAXIM GORKI

de acad. Victor Eftimiu

Trăia încă, în veneratia universală, Leo Nicolaievici Tolstoi, cînd, la începutul veacului XX, a pătruns, ca o furtună, în lume, numele nou-născut și excepționalului scriitor rus Maxim Gorki.

Asemeni marilor săi predecesori Gogol, Turgheniev, Tolstoi — Maxim Gorki aducea, din fundul stepelor, o umanitate, vibrîndă, o lume nouă, plină de adevăr și de pitoresc, orizonturi vaste, un peisaj grandios, oameni simpli, umiliți și loviți atît de bogați cît și de soartă. Mai aducea Maxim Gorki o sfîntă a comozitiei, un firesc al povestirii, o spontaneitate a stilului care a captivat de la început nu numai pe lectorul din patrie, dar și pe cititorii din întreaga lume.

Nimic literar, nimic artificial în opera genialului scriitor. O prospețime matinală, o sinceritate covîrșitoare, care, în literaturile oarecum obosite ale apusului, stîrnea înviorarea, o atmosferă de incdit, de sănătate, de vigoare și o imensă poezie.

Celebritatea mondială i-a adus-o un volum de povestiri din viața oamenilor umiliți, a sufletelor nelinîștite, care, asemeni lui însuși, cutreierau flămînzi vasta împărăție a faților. Oameni prigoniți, care nu și găseau un căpătîi, pribegind în peisajul dezolant al stepelor, al drumurilor infinite, la tărmul mării, în scînteierea miriadă a azurului răsfrînt în apele albastre.

In piesa „Azilul de noapte" Gorki prezintă o frescă dezolantă de oameni decăzuți, intelectuali ratați, care trăiesc în promiscuitatea unui adăpost mizer, își povestesc trecutul, își închipuiesc idile, își alcătuiesc, prin imaginație, o nouă existență.

Cîtă experiență a vieții, cîte gînduri și amărăciuni proprii, cîtă așteptare a unor vremuri mai fericite, n-a risipit Maxim Gorki, prin gura acelor umili eroi ai săi !

O piesă fără o acțiune propriu zisă. Un roman teatralizat, care ține încordată atenția spectatorului prin micile și intensele conflicte dintre oaspeții acelui azil sordid, prin picăturile, prin vioiciunea dialogului și reacțiunile neașteptate, atît de ceridice, ale acestor specimene de umanitate, venite acolo din toate colțurile Rusiei, din medii felurite, fiecare cu năzuințele-i înscrise, cu speranțele unui viitor mai clement.

In teatrul apusean al epocii, dominat de eternul trio adulteriu, acînd ca decor saloane și budoare elegante, unde evoluau bărbați în frac și femei decoltate, încărcate de giuvaeruri, drama lui Gorki a adus o viziune inedită, o lume necunoscută, o feerie a zdrențelor care a captivat, ca orice feerie, publicul din marile metropole.

Insuflețite de geniul lui Gorki, acele chipuri nemai întîlnite pînă atunci în lumina rampei au cucerit dreptul de cetățenie universală.

Domni în frac și doamne în toaletă de seară se îmbulzeau pe cele două continente să urmărească feeria zdrențelor, inciatâ sub ochii lor, minuite de bagheta magică a vrăjitorului din stepele ruseți.

In America, mai multe trupe de comedieni purtau și ei cu succes pe scenele românești.

Acum patruzeci de ani, Paul Gusty a pus în scenă, la Teatrul Național, cu o distribuție remarcabilă și cu o minunată înțelegere și redare a intențiilor autorului, „Azilul de noapte", pe care, mai tîrziu, l-a regizat, într-o versiune personală și cu un nou succes, Sică Alexandrescu.

După 23 August 1944, Maxim Gorki a cunoscut la noi toată cinstirea cuvenită. Opera sa a fost dăruită, în telemăeni feluri, lectorilor și spectatorilor noștri.

Aceste traduceri sînt unanim apreciate, de aceea nu e nevoie să le enumărăm în aceste cîteva cuvinte, care n-au altă pretenție decît să evoce, cîteva momente din viața și opera marelui scriitor Gorki.

Magazin literar

O CARTE DESPRE VECHII GRECI

În ciuda secolelor care au trecut, se poate face totuși o călătorie în vechea Grecie. Călător poate fi oricine. Singura condiție ce trebuie să o îndeplinească este aceea de a avea cel mult o zi de răgaz, timp în care să parcurgă filele cărții *„CUM TRĂIAU VECHII GRECI"*, de K. M. Kolobova și E. L. Ozerțkaia.

Mai întîi va face cunoștință cu orașul zeiței Athena, vestit prin celebrul Acropole, operă de care se leagă numele arhitectului și sculptorului genial Phidias. Deși astăzi se văd doar ruinele templului, călătorul va lua cunoștință de planul detaliat al construcțiilor, o sumedenie de amănunte privind folosința și strălucirea lor.

Coborînd de pe colină, el va intra în oraș și va putea cunoaște mai îndeaproape viața de fiecare zi a ateniancului.

Bunăoară, va afla un lucru extrem de curios pentru noi cei de astăzi, că vizitele se făceau în zorii zilei. Aceasta pentru a combate comoditatea.

Umblatul agitat și vorbitul tare erau aspru combătute. Demosthene spunea, cu dispreț și indignare : *„Midias a trecut aproape alergînd prin piața de alimente, urmat de trei rău patru prieteni, și vor bea așa de tare despre niște cești, că toți trecătorii îl auzeau. De aceea orașul nu crea să-l susțină".*

Cumpărăturile în piață erau făcute numai de sclavi. Chiar și ofițerii, îmbrăcați ca de luptă, mergeau în piață și-și umpleau coifurile cu legume fierte.

Locul de întîlnire a cetățenilor orașelor erau frizeriile și atelierele cizmarilor, unde se duceau discuții aprinse despre tot felul de lucruri.

Grecii nu concepeau să mănînce singuri. Pluturh spunea că a mînca de unul singur *„nu înseamnă a prinzi, ci a-ți umple stomacul ca animalele".* Pentru aceasta erau invitați la masă diverși musafiri, ori se organizau ospețe, la care participanții contribuiau în părți egale.

Meniurile erau sărace. În schimb mîncarea era frumos servită. Principalul nu era cantitatea ei, ci societatea comesenilor, discuțiile purtate. Invitații puteau aduce cu ei pe cine voiau. Acest obicei a dat naștere multor paraziți, care nu munceau, ci trăiau numai din ospețe, ca nepoftiți.

Vinul se bea după masă. El putea înlocui chiar mîncarea, dacă era amestecat cu făină de orz și brînză rasă.

Fartea mesei în care se serveau deserturile, purta numele de... simposion.

Ca distracție în timpul mesei erau ghicitorile. Cine nu știa să răspundă era pedepsit să bea o cupă de vin sărat.

Vechii greci socoteau că între soți trebuie să existe o diferență de 12-14 ani. Oglinda era un obiect nelinsit din viața femeii. Cînd îmbătrînea, o dăruiau Afroditei, ca mulțumire pentru protecția acordată în timpul vieții.

Cînd copiii învățau literele, ei începeau a scrie pe pereții clasei. Pentru a ajunge cu scrisul sus, cei ce scriau se urcau pe umerii colegilor.

Oamenii maturi nu aveau voie să intre în școală și nici măcar să se plimbe în vecinătatea ei. În afara zilelor cînd erau chemați la anumite serbări.

Tînărul până la 30 de ani nu putea să ocupe o funcție și nici să ia cuvîntul în adunarea populară. Ar mai fi încă multe de spus despre felul cum trăiau vechii greci, dar ar însemna să micșorăm curiozitatea celor ce vor să citească instructiva carte apărută în „Editura Științifică".

C. S.

SERGHEI PROKOFIEV ȘI PASIUNEA SA PENTRU JOCUL DE ȘAH

După Bach, Beethoven, Chopin, Puccini, Haydn, Händel, Rossini, Verdi și Sostakovici, iată că „Editura Muzicală" a Uniunii Compozitorilor din R.P.R. a dat tiparului o nouă monografie, închinată de astă dată marelui, strălucitului muzician sovietic Serghei Prokofiev, de la a cărui naștere s-au împlinit anul acesta 70 de ani.

Atragem atenția cititorilor noștri asupra acestei pasionante monografii care cuprinde o autobiografie a compozitorului și numeroase mărturii și evocări ale unor personalități care au trăit în preajma celebrului sau au fost colaboratorii săi. Mama și sotia lui Prokofiev, Miaskovski, Asafiev, R. M. Gliere, Șostakovici, Racilin-Arov, Kabalevski, David Oistrah, Rostropovici, Ilya Ehrenburg, S. Eisenstein și alții încă, evocă marea personalitate a lui Prokofiev, originalitatea și delicatețea creației sale, pasiunile și căutările sale, viața lui agitată, vesnic în căutarea noului.

O latură mai puțin cunoscută a vieții și activității compozitorului o constituie pasiunea lui, trezită din fragedă copilărie în sentimentă pînă la ultimele clipe ale vieții, pentru jocul de șah.

In amintirile el despre copilăria și adolescența lui Serghei, M. G. Prokofieva, mama muzicianului, notează : *„Cînd Sereoja avea 7 ani, a venit la noi un văr al său de la Petersburg, student tehnolog, ca să-și petreacă o parte din vacanță. Acesta i-a arătat jocul de șah și i-a învățat să noteze partidele. Jocul l-a plăcut foarte mult. La rîndul său, Sereojka i-a învățat pe toți tovarășii săi de joacă ; pe Stenea, pe Vasea și pe Isteața Marfușka, fata din casă, căreia îi plăcea tare mult să-l ajute pe Sereoja în toate născocirile lui, la toate reprezentațiile teatrale etc. Pe la vîrsta de 12 ani, după ce învățase limba germană, ne-a rugat să-i abonăm la o revistă de șah germană și noi părințîi l-am satisfăcut cu plăcere această dorință. Nici un joc din aceste reviste nu rămînea nejucat. Totul era memorizat și notat într-un caiet. Pasiunea lui Sereoja pentru jocul de șah n-a slăbit nici pînă azi".*

Iată și cîteva fragmente din articolul „Însemnările unui spectator", scris de Serghei Prokofiev în „Izvestia" din 30 mai 1936 : *„Nu lipsesc niciodată de la întîlnirile de șah. Jocul de șah este pentru mine o lume deosebită, o lume a luptei, a planurilor și a pasiunilor. Sînt mulți ani de cînd u-măresc nu numai partidele ce se dispută, ci și viața și soarta jucătorilor de șah. În turneul acesta mă întîlnesc cu ex-campionul mondial Capablanca. Prima mea întîlnire cu el a avut loc în 1914, la Petersburg, cînd Capablanca, pe atunci era consul al Cubei, juca niște partide simultane. Eram printre adversarii săi. Venisem la sedință însoțit de cinci colegi de la conservator, care erau foarte îngrijorați de rezultatul partidei mele cu Capablanca, întrucît mi se încredințase cinstea de a apăra prestigiul cercului șahist al Conservatorului. Am pierdut partida. Capablanca a făcut o astfel de mutare a calului, încît a trebuit să pierd o tură. După mișcarea aceasta Capablanca a trecut la alt adversar. Sfătuit de prieteni, mi-am schimbat tactica de mai atunci, sperînd că el nu va observa... Capablanca s-a apropiat din nou, a gîndit și... a căzut în ceea ce a acestă variantă. Cinci ani mai tîrziu, la New York, am avut o nouă întîlnire cu el, la o rundă. De atunci am devenit prieteni.*

...Mă uit la Lasker cum stă și se gîndește apleca-t asupra tablei. L-am cunoscut și pe el tot în 1914, la aceeași competiție. În timpul banchetului care s-a dat la sfîrșit am fost felicitat pentru absolvirea Conservatorului și pentru premiul Rubinstein pe care-l obținusem cu acea ocazie. Lasker m-a întrebat de motivul pentru care sînt felicitat. I-am răspuns : Dumneavoastră ați primit ieri premiul întîi la jocul de șah, iar eu, premiul întîi la conservator. — Nu știu cum cîntați la pian, — spuse Lasker — dar mă bucur că premiul Rubinstein a fost cîștigat de un șahist.

În sfîrșit, o mărturie foarte... competentă — aceea a campionului mondial. Mihail Botvinnik :

„Pe Prokofiev-șahistul am avut prilejul să-l cunosc în 1936, în timpul unor „aprinse bătălii" la a treia competiție internațională de șah de la Moscova. S. Prokofiev era un distins jucător de șah — clasificat în prima categorie — și nu-i scăpa nici o rundă. Situația sa în această întîlnire era foarte delicată și, în lupta pentru cîștigarea primului loc a trebuit să pășt-eze o strictă neutralitate : pe de o parte mă simpatiza pe mine cantînăr campion sovietic, pe de altă, nici nu puteau dori înfrîngerea ex-campionului mondial H. Capablanca, cu care se înprietenise încă de pe vremea cînd se afla la Paris.

Cîteva luni după acestea, eu și Capablanca ne-am împărțit locul întîi la Nottingham (Anglia). După terminarea competiției am primit o telegramă de felicitare de la Serghei Sergheevici. Fericit, i-o arăt lui Capablanca și... constat, prea tîrziu, că făcusem o greșeală : Capablanca s-a schimbat la față și a apropiat că nu mai știa ce să spună : mi-am dat seama că el nu primise o asemenea telegramă de felicitare de la Prokofiev... dar, după două ore Capa mă căuta vesel... totul era clar, prilejul pentru a-i telegrafia. Desigur că Serghei Sergheevici expediase telegramele în aceiași timp, dar oamenii de la poștă din Moscova au hotărît ca prima telegramă primită să fie a campionului sovietic.

...Am avut și eu ocazia să mă întîlnesc de cîteva ori cu Prokofiev la masa de șah. Stilul său se caracteriza printr-o manieră spontaneitate, de obicei juca în atac și făcea acestea în mod inteligent și cu spirit inventiv.

Prokofiev-șahist, una din multiplele activități ale genialului om de artă, ale cărui lucrări sînt cîntate astăzi pe estradele de concert și pe scenele muzicale din lumea întreagă.

1964

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Pe ecranul „MAGAZIN"-ului

magazin

Anul V — Nr. 195 ★ Sîmbătă 1 iulie 1961 ★ 8 pagini — 1,50 lei

0 zi printre scafandri

Ora 8 dimineața. Ne îndreptăm, pășind de-a lungul cheiului de piatră, spre intrarea portului Constanța. În dreapta noastră, prinse cleiu în paftine, stau înșirate nave pintecoase. De-a lungul lor, trase pe linii, sînt garate vagoanele platformă. Brațele macaralelor se rotesc într-un itinerar devenit automat : punte-platformă. Minereu de fier, bușteni grei de lemn de esență tare, mașini... Lăsăm în urmă forfota descărcării și ne strecurăm de-a lungul unui zid, pe o potecă îngustă cît o palmă, a cărei piatră e rănită de prea multa măcinare a apelor... La capătul drumului ne aflăm pe o mică platformă, deschisă ca o peninsulă întinsului mării. Sîntem la Capul Verde.

Aruncăm privirl în jur, pentru a ne obișnui cu locul. Drept în fața noastră, pe o platformă asemănătoare, se află o construcție metalică, familiară oricărui marinar : farul. Cel roșu, cum îl numesc specialiștii. Mai aproape de noi, la numai cîțiva metri, o geamandură pe care este așezată o lampă cu geamuri verzi. Stare de provizorat. Geamandura ține loc de far. Lîngă platformă, o mică ambarcațiune, pe bordul căreia trebăluiesc cîțiva băieți bronzați cu flanelele decolorate de soare. Din spate, deasupra capetelor noastre, se înalță brațul mușchiulos al unei macarale. Sus, mult deasupra noastră, din cabina minusculă, macaragiul privește depărtările...

Pe platformă ne întîmpină maistrul Costică Ursu. Stă pe dalele de piatră scăldate din cînd în cînd de cîte un val mai năbădăios, desculț, cu mînecile pantalonilor sumese. Pare prea alb pentru un constănțean, îi spunem și el rîde :

— Cîte certuri am cu nevasta din pricina asta ! Nu-i timp pentru plajă și pace. Acum cîteva zile i-am zis : „Nu te supăra, dragă, dar luăm cu rîndul concediu și plecăm la mare — ai să te bronzezi...

Se întrerupe cu ochii la macaragiu. Ridică brațele, îi face un semn, iar nouă ne adresează rugămintea de a ne da puțin mai la o parte. Precaut, brațul macaralei se îndreaptă spre capătul dinspre mare al platformei și așează în un bloc masiv de piatră de 40 de tone. Lanțurile groase mențin blocul într-o strînsă îmbrățișare la nivelul apei.

— Hai, nea Mitică, e rîndul matale...

Pe bordul micii ambarcațiuni începe agitația. Pe o scăriță de metal care coboară în mare, stă nea Mitică îmbrăcat în costum de scafandru. Un băiat îi atîrnă greutățile de plumb — 18 kg. pe spate, 18 kg. pe piept — un altul îi pune casca de metal, la o cheie și strînge șuruburile, spală repede vizorul și îl înșurubează. Între timp, alți doi băieți dau drumul la aer. Telefonistul își pune căștile și la microfonul în mînă. O comandă și scafandrul se scufundă. Un timp îi mai vedem casca săltînd printre valurile mărunte și apoi, omul dispare în adînc, undeva sub blocul de piatră. Îl întreb pe tovarășul Ion Davidescu, șeful grupului de scafandri, ce face nea Mitică acolo jos.

— Controlează locul unde va fi lăsat blocul de piatră. Trebuie ca masivul să cadă exact pe locul care-l este fixat.

(● *Continuare în pag. a 8-a*)

Scafandrul echipat...

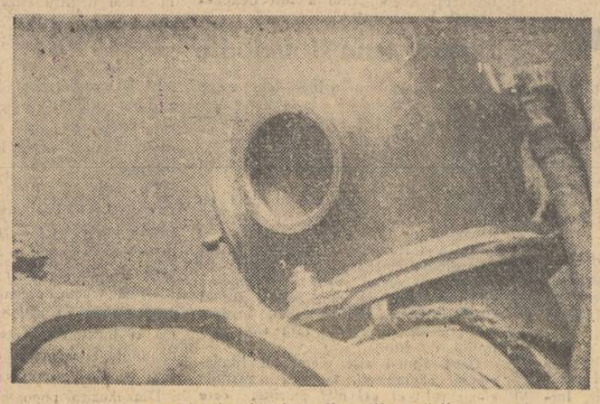

...s-a scufundat în adîncurile mării...

MAREA NU VA MURI DE SETE!

Un gigantic proiect al savanților sovietici

Mările, oceanele, întinderile uriașe de ape ni se par veșnice și inepuizabile ! Și totuși, nu este așa! Ne-o dovedește istoria planetei noastre, care a înregistrat nenumărate modificări de relief : munți de piatră s-au transformat în neînsemnate ridicături iar în locul unor noiane de apă, întîlnim azi pustiuri vlăguite de arșița soarelui.

Asemenea transformări nu au loc de pe o zi pe alta ! Ele se înfăptuiesc în decursul mileniilor, datorită acțiunii neîncetate a elementelor meteorologice.

Scade nivelul Mării Caspice

Un asemenea fenomen se petrece cu Marea Caspică. Imensul rezervor de apă din sudul Uniunii Sovietice, cu o suprafață de peste 394.000 km² provoacă îngrijorare. În ultimele trei decenii, nivelul apelor scade vară de vară, fiind azi cu doi metri și 22 centimetri mai coborît decît în anul 1929.

Marea se usucă treptat. Există posibilitatea ca porturi importante să rămînă în interiorul uscatului, căile de navigație să devină impracticabile, imensa bogăție de pește să fie compromisă. Mai ales partea nordică — cea mai importantă din punct de vedere economic — se află în această situație, în timp ce apa se adună tot mai mult în bazinul sudic, mai adînc, dar de o importanță minoră. Fără îndoială că o asemenea situație nu putea fi privită cu ochi nepăsători de către oamenii sovietici. Savanții, mobilizați de măreția ideii salvării Mării Caspice, au început să elaboreze proiecte.

Unul, care datează de acum cîțiva ani, propunea construirea unui baraj de-a curmezișul mării, care să despartă partea nordică de partea sudică a bazinului. Acest stăvilar, lung de 450 de kilometri, urma să fie străbătut de canale și de ecluze pentru trecerea vapoarelor și peștilor și să cuprindă cîteva hidrocentrale, care să folosească diferența de nivel dintre cele două bazine.

Există însă și un inconvenient : datorită barajului, apa ar fi fost reținută în bazinul nordic și împiedicată să se îndrepte spre sud. Astfel, s-ar fi ajuns la distrugerea bazinului sudic, care, nealimentat, ar fi fost osîndit la secare.

Fluvii care vor curge îndărăt

În prezent, Marea Caspică se alimentează aproape exclusiv din Volga. Dar numeroasele lacuri de acumulare, construite pe acest fluviu, contribuie la evaporarea unor mari cantități de apă, ceea ce micșorează simțitor debitul la vărsare. S-a calculat că prin evaporare se pierd anual 20—25 kilometri cubi de apă. Oare nu poate fi mărită cantitatea de apă a Volgăi ? s-au întrebat hidro-tehnicienii sovietici.

Radu NOR

● *(Continuare în pag. 4-a)*

Harta marelui proiect

1. Baraj pe Pecioara, cu uzină hidroelectrică. 2. Marele baraj al Pecioarei — înalt de 80 de metri — care zăgăzuiește curgerea fluviului spre nord, permițînd formarea uriașului lac de acumulare. 3. Barajul pe Işma — lung de 10 km — care oprește ieșirea maselor de apă din lac și scurgerea lor în valea laterală. 4. Canalul care străbate porțiunea de pămînt între Pecioara și Vicegda, ducînd apele Pecioarei mai departe spre sud. 5. Marele baraj pe Vicegda, cu uzina hidroelectrică. 6. Canalul între lacul de acumulare Vicegda și afluentul Volgăi, Kama. Prin el se varsă apele Pecioarei și Vicegdăi. 7. Baraj pe Kama, care ridică nivelul acestui fluviu. Aici se află gigantica hidrocentrală cu o capacitate de 700.000 kW. 8. Marea uzină hidroenergetică pe Kama superioară.

Nina Mihailovna Beilina (U.R.S.S.), absolventă a Conservatorului de Stat din Moscova, concurează la secția vioară

Iacob Maxim (S.U.A.), absolvent al școlii de muzică din New York, concurează la secția pian

Marta Selias (Anglia), elevă a marei cîntărețe Toti dal Monte, concurează la secția canto

DIN SUMAR:

● *MUZICA DE-A LUNGUL VEACURILOR*
La rubrica „Enciclopedia Magazin", un articol despre „Principalele etape ale evoluției muzicii"
IN PAGINA 2-a

● *MORAVURI ȘI NĂRAVURI*
„Vin de regiune" — foileton de Nicuță Tănase
IN PAGINA 2-a

● *ZBORUL SPRE MARTE*
Un articol al savantului sovietic A. Sternfeld
IN PAGINA 3-a

● *LA NEW-YORK, cu fotbaliștii de la „Dinamo" București*
Note de călătorie
de Radu URZICEANU
IN PAGINA 5-a

● *DE PE STRADA MEA*
O suită de caricaturi
de Rik AUERBACH
IN PAGINA 7-a

● *ANALIZĂ SAU IMPROVIZAȚIE?*
Un articol al campionului mondial Mihail Botvinnik despre meciul revanșe cu Mihail Tal
IN PAGINA 7-a

Tineri muzicieni din străinătate, participanți la Concursul internațional „George Enescu"

Ema Tigranova Sarkisian (U.R.S.S.), solistă a Teatrului muzical din Moscova, concurează la secția canto

De la mii și mii de kilometri vor sosi în capitala patriei noastre, la începutul lunii septembrie, muzicieni de renume mondial, ca și tineri de mare talent care și-au dat întîlnire la cel de-al II-lea Concurs și festival internațional „George Enescu". Între 5 și 20 septembrie, orașul nostru va cunoaște, așadar, din plin atmosfera sărbătorească prilejuită de desfășurarea acestei deosebit de importante manifestări muzicale internaționale.

Amintind despre rolul și semnificația ei, tovarășul Ion Pas, președintele comitetului de organizare a Concursului și Festivalului internațional „George Enescu", scrie, printre altele, în nr. 1 al Buletinului de informații al concursului, editat în limbile engleză, franceză, rusă și română : „Dînd curs sentimentelor unanime de înaltă apreciere pe care poporul romîn le are față de creația muzicală și activitatea multilaterală a lui George Enescu, guvernul Republicii Populare Romîne a hotărît instituirea și desfășurarea — la trei ani o dată — a unor mari festivități muzicale organizate în cadrul Concursului și Festivalului internațional care poartă numele marelui compozitor, violonist, dirijor și pedagog muzical, George Enescu.

N. SANDU

(● *Continuare în pag. a 2-a*)

Constantine Constantinides (Grecia) absolvent al Conservatorului din Atena, concurează la secția vioară

SPECTACOLUL
magazin

Turnee...

Zilele trecute și-a încheiat turneul în Capitală colectivul Teatrului de Stat „M. Eminescu" din Botoșani.

Oaspeții au prezentat un ciclu de spectacole, printre care: „Oameni care tac" de Al. Voitin (regia Eugen Aron); „Intrigă și iubire" de F. Schiller (regia Ion Sahighian); „O scrisoare pierdută" de I. L. Caragiale (regia Ion Sahighian și Ilarie Curechianu) și „Pygmalion" de G. B. Shaw (regia Ariana Kuner). Colectivul Teatrului de Stat „M. Eminescu" din Botoșani va continua seria deplasărilor urmînd ca între 6—13 iulie să prezinte, pentru oamenii muncii aflați în stațiunile de pe litoral, spectacole cu piesa „Pygmalion" de G. B. Shaw.

Tot în cursul verii colectivul va întreprinde un turneu în regiunea Suceava.

„Țăndărică" prin țară

Și în stagiunea estivală „Țăndărică" va prezenta spectacole pentru admiratorii săi, mari și mici.

Colectivul acestui teatru a pregătit un spectacol pentru publicul adult de la sate, spectacol format din două piese într-un act. Este vorba de piesa „Miniosul" de Valentin Silvestru (aci vor apare, pentru prima oară în spectacolele teatrului „Țăndărică", personaje ca: bobul de grîu, tractorul sau gazeta de perete) și de piesa „Răzvrătiții" de Mihai Georgescu (în care eroii principali sînt o bufniță și un motan). Regia acestui spectacol, care va fi prezentat în regiunea București, este semnată de Mihail Raicu, iar scenografia și decorurile de Ella Conovici și Mioara Buescu.

În cursul lunii iulie și august colectivul teatrului „Țăndărică" va întreprinde un turneu prin țară, în regiunile, Banat, Oltenia și Hunedoara, urmînd a da un ciclu de spectacole din repertoriul său și în stațiunile de pe litoral.

Încă un semn...

Într-un grup de actori și regizori l-am aflat zilele acestea pe regizorul Dinu Cernescu de la Teatrul Național „I. L. Caragiale", povestind cu lux de amănunte cîteva aspecte din activitatea colectivului Teatrului de Stat din Galați.

Punînd acolo în scenă spectacolul cu piesa „Piața ancorelor" de I. Ștok, regizorul bucureștean mărturisea cu însuflețire că a trăit zile de neuitat în mijlocul acestui colectiv, plin de dorința de a realiza spectacole la un cît mai înalt nivel artistic. El relata celor prezenți despre strădaniile interpreților piesei „Piața ancorelor": Radu Gheorghe, Andreia Năstăsescu, Lavinia Anghelescu, Ion Niciu, Dumitru Tunea, descrîind felul în care au reușit să dea viață personajelor respective. Regizorul Dinu Cernescu îi informa, în acelaș timp, despre viitoarea premieră pe care o pregătește Teatrul de Stat din Galați, pe care o pune în scenă tot un regizor bucureștean, Vlad Mugur de la Teatrul Național „I. L. Caragiale".

...Asistînd, întîmplător, la această discuție am înregistrat totodată, și nu fără satisfacție, interesul deosebit pe care artiștii bucureșteni îl manifestau față de activitatea unui teatru din țară, față de colegii lor din Galați. Era un semn al dragostei și prețuirii. Nesfîrșit de încă un semn al dragostei și prețuirii. Nesfîrșit de încă un semn că artiștii de la teatrele din Capitală și cei de la teatrele din regiunile patriei noastre, formează una și aceeași mare și puternică familie a teatrului românesc, în plină ascensiune!

S. N.

Scenă din piesa „Milionarii"

Teatrul Național „I. L. Caragiale" în timpul verii

Artiștii primei noastre scene vor avea o intensă activitate în cursul lunii august. Un colectiv al Teatrului Național „I. L. Caragiale" se va deplasa, între 10 și 15 august, în stațiunile de pe litoral, la Constanța, Techirghiol, Vasile Roaită, Eforie și Mangalia, unde va prezenta spectacolul cu piesa „Bădăranii", de Carlo Goldoni, în regia artistului poporului Sică Alexandrescu.

La începutul lunii august, Teatrul Național „I. L. Caragiale" va întreprinde un turneu în regiunea Bacău, cu piesa „Milionarii" de Ion Istrati (regia Lia Niculescu).

De la 12 august, Teatrul Național are programate la Teatrul de vară „N. Bălcescu" și la Teatrul de vară din Parcul „I. V. Stalin" un ciclu de spectacole din repertoriul său.

De vorbă cu artistul poporului al U. R. S. S.

NIKOLAI AKIMOV
despre dramaturgi, public și interpreți

Mulți actori, critici dramatici și regizori romîni au avut și nu o dată bucuria de a cunoaște în minunatul oraș de pe Neva activitatea rodnică a unui colectiv teatral care se bucură de o largă popularitate atît în Leningrad, cît și în restul Uniunii Sovietice. Este vorba de colectivul Teatrului de Comedie din Leningrad, al cărui primregizor, artistul poporului al U.R.S.S. N. P. Akimov se află zilele acestea într-o scurtă vizită în țara noastră. Ne-am propus de aceea

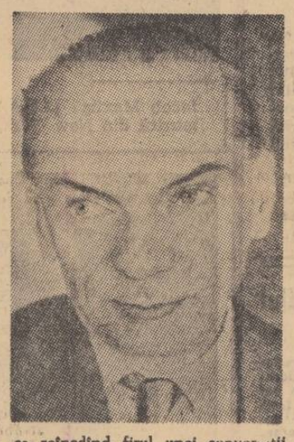

ca reînodînd firul unei conversații începute pe tărmul însorit al golfului Finic, să discutăm cu N. P. Akimov despre preocupările de ieri și de astăzi ale celui care încă din anul 1935 conduce „Teatrul de Comedie" leningrădean.

Prima întrebare s-a referit, cum era și firesc, la activitatea prezentă a „Teatrului de Comedie".

— Sosesc în țara dumneavoastră, pe care o vizitez pentru prima oară, direct de la Moscova, unde colectivul nostru a încheiat printr-o festivitate ciclul de spectacole care s-au bucurat de mare succes în capitala patriei noastre. Am prezentat realizările ultimei noastre stagiuni și anume: spectacolul „Povești pestrițe", conceput de mine pe baza cîtorva schițe ale admirabilului Cehov, basmul cu semnificații satirice de stringentă actualitate al lui Evghenii Svart „Umbra", pe care l-am reluat în acest an într-o versiune scenică total revizuită, după ce îl mai montasem pe scena aceluiași teatru în 1940, tragicomedia italianului Paolo Levi „Labirint" și în fine, ultima comedie a lui D. Ugriumov, unul dintre autorii „de casă" ai teatrului nostru, intitulată „Geamantanul cu etichete".

— Fiindcă a venit vorba, ce înțelegeți dumneavoastră prin „autorii casei"?

— În teatrul nostru am introdus de mai mult timp obiceiul, care a dat roade, de a lucra cu un grup de talentați comediografi, familiarizați cu necesitățile și stilul artistic pe care ne străduim să-l imprimăm întregii noastre activități de creație. Acești autori alcătuiesc un fel de laborator de creație dramaturgică, în deplin și permanent contact cu viitorii realizatori ai spectacolelor, obținîndu-se în acest chip opere dramatice de o factură foarte apropiată profilului specific al teatrului nostru. Asta nu înseamnă nicidecum că toți colaboratorii noștri apropiați ajung să scrie la fel, pierzîndu-și caracteristicile personale ale măestriei lor scriitoricești.

— Am constatat și la Leningrad, urmărind cîteva din spectacolele teatrului dumneavoastră, că sînteți preocupați în deosebi de problematica contemporană. Ce loc rezervați comediei clasice?

— Locul care i se cuvine, atunci cînd ea se dovedește viabilă, corespunzătoare preocupărilor actuale ale societății noastre. Nu credem însă că orice lucrare clasică mai se poate dovedi azi trainică, mai poate răspunde la întrebările pe care și le pune omul sovietic al epocii atomice. De aceea dăm întîietate comediei cu caracter profund educativ, cu aspecte din realitatea cotidiană, comedie în care spectatorii se recunosc în eroi și dacă este cazul, învață odată cu eroii. De altfel, avem cele mai bune indicii că spectatorul zilelor noastre iubește aceste piese, deoarece acestea sînt piesele de succes.

— Ce înțelegeți dumneavoastră prin succes?

— Am afirmat mereu că tendința spre succesul de public în teatru nu poate fi socotită vanitate sau ambiție deșartă. Contactul direct dintre scenă și sală este un indiciu necesar că mașina teatrului nu merge în gol. De aceea noi obișnuim, la teatrul nostru, să facem, în etape diferite de elaborare a unui spectacol, în diferite faze ale repetițiilor cu alte cuvinte, confruntări cu spectatorii, pentru a verifica trăinicia punților pe care le întindem publicului prin spectacole — vă rog să nu luați expresia decît la figurat, fiindcă noi nu instalăm punți spre sală!

— Și acum, ce ne puteți spune despre impresiile culese din spectacolele văzute la București?

— Trebuie să mărturisesc că impresiile sînt foarte sumare, căci din păcate am sosit spre sfîrșitul stagiunii, multe teatre și mulți actori pe care aș fi dorit să-i văd jucînd, cum ar fi marea dumneavoastră Lucia Sturza Bulandra, nefiind în București. Îmi propun să vin cu alt prilej pentru a vedea mai multe spectacole și pentru a-mi putea face o impresie de ansamblu. Deocamdată mă limitez să constat cu bucurie că aveți cîțiva actori foarte talentați, dintre care am reținut în mod deosebit, în afara artiștilor poporului Jules Cazaban și Vasiliu-Birlic, pe tînăra, dar deosebit de înzestrata interpretă a eroinei Pix, Vasilica Tastaman, căreia îi prevăd o strălucită ascensiune în teatru.

Radu MIRON

MAGAZIN LITERAR

Cărți noi: „OBÎRȘIA LUCRURILOR"

Iulius Lips, autorul cărții cu titlul de mai sus (1895—1950), a fost profesor de etnografie la Universitatea din Leipzig, a încercat și a reușit în bună măsură să înfățișeze, cu ajutorul unui material viu, proaspăt și bogat o adevărată istorie a culturii omenești. Acest material l-a cules mai cu seamă de pe urma călătoriilor de studii întreprinse la tribul montagnais-noskapi din Labrador, la triburile dakota și ojibva care trăiesc în rezervațiile din S.U.A., la triburile africane. Ideile ce l-au călăuzit în scrierea cărții sale sînt cuprinse sintetic, în cele spuse de el: „Am convingerea că în zilele noastre, cînd se ridică atîtea probleme, este de datoria etnografului să pună cunoștințele sale de specialitate în slujba unei mai bune cunoașteri între popoare și culturi. Moștenirea primită de la populațiile primitive este un bun comun al tuturor raselor și națiunilor".

Iulius Lips explică originea multora din lucrurile cele mai apropiate omului. Bunăoară, vorbind despre casă și cămin, el o începe de la primitivele peșteri, de la paravane cum sînt cele din Andaman și de la corturile indienilor din preerii. Autorul descrie apoi obiectele de uz casnic din aceste locuințe. El ne arată măiestria cu care erau executate lavițele din lemn de cedru, scaunele sculptate, opaițele de piatră ale eschimoșilor, oalele de gătit din scoarță, evantaiele pentru atițarea focului la negrii paugve, linguriele din tigve, fluierele de fildeș și multe, multe altele.

Cititorul parcurge cu interes și capitolul în care este vorba de înfrumusețare, de cosmetica primitivă. Va afla despre agatîrși că „trupul lor și părul de pe cap erau vopsite în albastru". El va pătrunde în tainele tatuajelor, foarte variate ca execuție. Capitolul „pieptănături" este deosebit de complicat fiindcă și în trecut această preocupare dădea mult de furcă femeilor. Chiar și aspectul danturii era privit cu interes. Tribul nuer din Africa, de pildă, folosea cenușa de lemn pentru păstrarea albeții dinților, în schimb membrii tribului dusun din Borneo socoteau că numai dinții negri dau frumusețea gurii. La tribul înin din Australia de sud-est, dinții din față erau ascuțiți cu dalta. Tînerii care suportau această operație nu aveau voie să arate că au dureri.

Cartea „Obîrșia lucrurilor" aduce date interesante, captivante despre desfătări și petreceri, despre drumuri, poduri, care și corăbii, despre școlile fără cărți, despre magie etc.

Demn de semnalat este și faptul că bogata ilustrație contribuie la buna calitate a cărții lui Iulius Lips.

S. C.

Insemnări
OM BUN?

La serviciul nostru s-a iscat o discuție care e pe cale să degenereze într-o adevărată ceartă. Cine-i vinovat de întîrzierea rezolvării dosarului „4B-12-Tc": Nicolae Zărghieș, care susține că l-a predat în termen sau Vasile Timofte, care e gata să se jure pe ce are mai scump că l-a primit a treia zi după expirarea termenului fixat pentru rezolvare? Împricinații se ceartă. În birou erau numai cei doi plus Mihai Băsmăluță. El e singurul care ar putea să restabilească adevărul.

— Eu, începe Băsmăluță, mă aflam într-adevăr în birou dar, să vedeți, eram absent la cele ce se petreceau.

E om bun Băsmăluță. Chiar de l-ai pica cu ceară nu spune un cuvînt care să fie împotriva cuiva.

...A trecut aproape o jumătate de oră de la începerea serviciului. Nică Albăstrel întîrzie iar. Ne hotărîm cu toții să-i facem o farsă. Dăm ceasul cel mare din birou cu aproape o oră în urmă, iar noi ne retragem în biroul alăturat. Nică intră ca o furtună în birou. Rămîne însă năucit cînd vede că nu e nimeni. Se uită la ceas și se dumirește: astăzi a venit mai devreme ca toți, înainte de începerea programului. Nu-i vine nici lui să creadă. La înșelat ceasul de acasă. Cînd Nică se frămînta nedumerit, intrăm și noi și-l felicităm pentru „progresul" realizat. Apoi potrivim limbile ceasului la ora reală. Nică să crape de ciudă nu alta. Supărat, ne-a privit pe fiecare în parte. Lipsea doar Băsmăluță. Om bun cum e, Băsmăluță n-a vrut să participe la farsă. Plecase să-și cumpere țigări.

...Șeful serviciului nostru a fost promovat în muncă. Lucrează la Direcția generală. De cîteva luni îi ține locul tov. Mihai Băsmăluță. Mare chin pentru el! Nu mai departe decît cu premierea. Trei zile a tot amînat să prezinte lista cu numele tovarășilor de la serviciul nostru pe care dînsul îi propunea pentru premiere. Nu găsea nici o soluție acceptabilă. Dacă-l propune pe Zărghieș o să se supere Vatamanu. Să-l propună și pe Vatamanu, dar ce-o să zică Timofte? Ce e de făcut? Nici mai mult nici mai puțin, Băsmăluță a prezentat lista cu întregul personal al serviciului pentru premiere. N-a primit nimeni de la noi prime. Propunerile au fost găsite neserioase. I s-au cerut altele. Băsmăluță însă a ținut-o tare: ori toți ori nici unul. A rămas... nici unul.

...Băsmăluță e în mare încurcătură. Directorul ne-a chemat pe toți într-o ședință. Directorul s-a adresat direct lui Băsmăluță.

— Toată sau mai bine zis aproape toată lumea din serviciul d-tale susține că ești un om bun...

... Eu, continuă directorul, susțin dimpotrivă. A cui părere e bună, tov. Băsmăluță?

Se uită la noi deznădăjduit. Să spună că părerea noastră nu-i bună? Sîntem prea mulți și ce-o să se facă de ne-om supăra cu toții pe el? Se uită apoi la director. Să spună că părerea lui nu-i bună? Doamne ferește! Cum de vă trece așa ceva prin minte. Să-l supere pe director?

Neștiind ce să răspundă, Băsmăluță sucește creionul din mînă. Stă în picioare în fața noastră a tuturor. Seamănă cu un elev care nu și-a pregătit lecția. Parcă așteaptă ca cineva să-i „sufle" răspunsul.

Noi tăcem. Cine-i bun să-i „sufle".

D. TĂRNĂUCEANU

MORAVURI ȘI NĂRAVURI
Vin de regiune

Omul a intrat în restaurant, a căutat din priviri o masă mai retrasă, s-a așezat și a făcut un semn discret ospătarului. Ospătarul s-a prezentat.

— Meștere, ce vin ai mai bun?

— Să v-aduc o listă.

— Nu-i nevoie. Am încredere în gustul dumitale.

— Vă recomand o grasă de „Cotnar".

— Bun. O frapieră, două butelii și multă, multă gheață. Aduci, te rog, două pahare cu picior... Ce gustări ai?

— La țuică niște icre de Manciuria și...

— Aveți icre de Manciuria? Bun... Deocamdată pune vinul la frapat.

— Așteptați pe cineva?

— Da.

— Foarte bine, pînă vine se răcește.

Ospătarul a adus comanda. N-a destupat nici o sticlă. A început să le frapeze. Omul, cu ochii numai la ușă. Cinci, zece, cincisprezece, douăzeci de minute. Cel așteptat n-a apărut.

S-a dus la telefonul public, instalat chiar lîngă masa noastră. A format un număr.

— Jeni? Alo, Jeni, ce faci dragă, te mai aștept mult?... Cum? Greșeală?..

A lăsat receptorul, a scos agenda din buzunar și a format din nou același număr. De data asta se pare că a răspuns un bărbat, pentru că omul s-a schimbat la față și n-a mai scos nici o vorbă. S-a uitat spre frapiera cu „Cotnar" și-a mușcat buza de jos și iar a format numărul. I-a răspuns Jeni: „Greșeală". S-a rezemat de perete și și-a consultat iar agenda. Discul telefonului a intrat în funcțiune.

— Alo! Vă rog cu duduia Coca... E plecată în concediu?...

Mai posomorît, a format alt număr. Aici a sunat în gol. Deci o seară pierdută.

O idee. A dat telefon acasă:

— Sanda?... Da, eu. Nu, nu pune mîncarea la încălzit, îmbracă-te și vino... Ei, unde?... Te plîngeai că nu te scot la restaurant. Da, hai repede!

Cu o mutră de parcă era călcat de tramvai, s-a îndreptat spre masă. A făcut un semn discret ospătarului, acesta a venit și l-a rugat insistent să aducă în locul celor două butelii de „Cotnar" o jumătate de kilogram vin de regiune. Și în locul icrelor de Manciuria, a comandat o porție de brînză.

A venit soția lui. Era tare bucuroasă. El însă, posac.

— Ce-i cu tine, dragul meu, de ce ești așa de necăjit?

— M-am certat cu ăla de la birou... Mai lucăm o jumătate?

— Cum vrei tu... Îmi pare bine că m-ai scos și pe mine... Ești un băiat tare bun, dragul meu... Dracul e rău! Nu?

Nicuță TĂNASE

ENCICLOPEDIA magazin
Muzica de-a lungul veacurilor

Principalele etape ale evoluției muzicii

Prietenul cu care discutam despre simfoniile lui Beethoven, mi-a pus întrebarea:

— *Cum a ajuns muzica secolului XIX la un stadiu de evoluție atît de dezvoltat, încît, slujindu-se exclusiv de mijloacele de expresie ale instrumentelor unei orchestre simfonice, să ne poată transmite conținutul răscolitor al ideilor și sentimentelor marelui artist revoluționar, care a fost Beethoven?*

— În artă, ca și în viață, nimic nu apare în chip spontan. Arta lui Beethoven încununează străduințele multor veacuri de gîndire și practică muzicală. Ea nu ar fi fost posibilă dacă maeștrii muzicii din generațiile anterioare și nenumărații artiști anonimi, care au asigurat continuitatea artei populare, nu ar fi îmbogățit mereu limbajul sunetelor și mijloacele tehnice de expresie ale acestuia. Nu se cunoaște numele muzicanților care, cu mii de ani în urmă, au inventat instrumentele muzicale de coarde și de suflat. Mitologia greacească pune pe seama zeului Apollon inventarea lirei, instrument muzical cu coarde. Tot mitologia poetică a grecilor ne înfățișează, într-o patetică povestire, rivalitatea dintre flautistul Marsyas, un tînăr muzicant frigian și Apollon, protectorul muzelor. Legenda aceasta este povestită, prin sunete, în poemul simfonic Marsyas de Alfons Castaldi. În decursul veacurilor, disputa dintre partizanii instrumentelor de suflat și cei ai instrumentelor de coarde este cunoscută sub numele de lupta dintre „auletică" (de la cuvîntul „aulos", vechi instrument grecesc, avînd forma unui fluier) și „chitarotică" (de la chitara antică cu 6 coarde, denumită astfel după muntele Citheron, presupus a fi locuit de muze).

Instrumentele antice au cunoscut un șir de transformări și perfecționări succesive, în cursul cărora au apărut instrumente noi. S-au scurs milenii pînă cînd, în veacul anterior apariției lui Beethoven, prin reunirea tuturor grupelor de instrumente, s-a născut orchestra simfonică evoluată a școlii din Mannheim, oraș german cu o intensă viață artistică în secolul XVIII. Stilul simfonic al școlii din Mannheim a fost dus la perfecție de cei trei clasici vienezi: Haydn, Mozart și Beethoven.

— *După cîte văd, muzica este o artă care se pierde în negura vremurilor. I s-ar putea oare defini principalele etape de evoluție?*

Această întrebare mi-a fost pusă de convorbitorul meu în pauza unui concert simfonic din sala Ateneului R.P.R. Drept răspuns, l-am condus la standul de cărți aflat lîngă noi, și arătîndu-i o carte, i-am spus:

— Această carte este intitulată „Mic dicționar muzical" și a fost scrisă de profesorul și teoreticianul sovietic A. Doljanski. Deși cartea conține explicarea a 3000 de cuvinte și termeni muzicali, ea este intitulată „Mic dicționar". Marile lexicoane muzicale conțin mii de pagini și au articole referitoare la istoria muzicii, care nu este decît o componentă a istoriei societății omenești, de la comuna primitivă pînă în zilele noastre.

Întrebîndu-mă care sînt etapele principale ale acestei arte străvechi, care oglindește viața omului în diferite orînduiri sociale și pe diferite trepte ale cunoașterii și stăpînirii naturii, îți voi răspunde, așa cum spunea în veacul trecut un mare pianist, dirijor și pedagog german, Bülow: „La început a fost ritmul".

Ritmul este baza comună a trei arte: dansul, muzica și poezia. El este mișcarea regulată pe care o face corpul omenesc cînd dansează, vocea lui cînd cîntă, cuvîntul cînd e folosit în declamația poetică. Mai mult decît atît: ritmul este rădăcina și izvorul vieții; el se manifestă în bătaia regulată a inimii, în respirație, în pasul omului, în munca și gîndirea lui.

Beethoven a adus în muzică un ritm nou, avîntat, care pare că exprimă voința încordată de a trece peste orice obstacol. Acest ritm a fost denumit „pasul beethovenian".

Despre ritm și melodie

Ca să definim principalele etape ale muzicii, să ne gîndim la elementele fundamentale ale acestei arte. Într-o lucrare simfonică sau corală, în afară de ritm recunoaștem ca elemente esențiale melodia, armonia și coloritul instrumental sau vocal.

Dacă ritmul a apărut o dată cu viața, cu munca și activitatea practică a omului, melodia a fost cea mai veche tovarășă a ritmului. În muzică, ritmul și melodia sînt strîns unite, ceea ce a făcut pe vechii greci să le compare cu o pereche de îndrăgostiți, ritmul fiind bărbatul, iar melodia, femeia. Într-adevăr, o melodie fără ritm este lipsită de formă.

Dacă ritmul este elementul fundamental al muzicii, melodia constituie *elementul ei cel mai specific*, care o diferențiază de dans și de poezie.

Prima etapă a dezvoltării muzicii a corespuns stadiului primitiv al societății omenești, cînd muzica se mărginea la ritmuri și melodii de o mare simplitate. Cel dintîi capitol dar și cel mai vast, al istoriei muzicii, este alcătuit din apariția și evoluția melodiei. Melodia nu a fost de la început ceea ce este astăzi. La rîndul ei, a parcurs o lungă evoluție, de la cea dintîi înșiruire de sunete, pînă în zilele noastre. La început se mărginea la folosirea a două sau trei sunete, de înălțime diferită, pe care grecii le denumeau bicordii sau tricordii sau, cu un termen generic, oligocordii, adică melodii alcătuite din puține sunete.

Asemenea strămoși ai melodiei au fost descifrați pe monumentele arheologice, mărturii ale unor vechi civilizații dispărute. Unele melodii primitive s-au păstrat în tezaurul muzicii populare, în regiuni geografice foarte diferite, din Rusia pînă în insula Ceylon. Cîntecele de joacă ale copiilor de pe plaiurile noastre, ca „Melc, melc, codobelc" sînt din categoria oligocordiilor, adică a melodiilor cu puține sunete.

Conservarea lor în folclorul diferitelor popoare, ca și prezența lor în arta triburilor primitive, demonstrează strînsa legătură dintre modul organizării sociale și muzică.

Stadiului primitiv de organizare a societății omenești i-au corespuns deci aceste melodii, bazate pe un material sonor extrem de redus.

Cînd societatea omenească a ajuns la un stadiu mai avansat de dezvoltare, la stadiul orînduirii sclavagiste, muzica și-a îmbogățit mijloacele de expresie. Melodia s-a ridicat pe o nouă treaptă.

Ceva din istoria melodiei

Cu aproape 3000 de ani înainte de era noastră s-a cristalizat în China primul sistem muzical teoretic, denumit sistemul muzicii pentatonice. Este vorba de un sistem bazat pe gama celor 5 tonuri.

Sistemul pentatonic a fost în uz pe un vast teritoriu, din China pînă în Asia Mică, de la Pacific pînă la Marea Egee și a cuprins, în afară de chinezi, vechiul Egipt, pe fenicieni, babilonieni și alte popoare.

Și astăzi muzica chineză se bazează pe sistemul pentatonic. În folclorul nostru se întîlnesc melodii pentatonice, în deosebi în nordul țării.

În perioada de înflorire a culturii

Sus: Orlando Lassus; Jos: J. Ph. Rameau

grecești, cînd orînduirea sclavagistă atinsese un grad înalt de dezvoltare, s-a fundamentat sistemul heptatonic, adică al melodiei bazată pe cele 7 sunete ale gamei, care constituie pînă în zilele noastre baza practicii muzicale.

Procesul de evoluție a melodiei, de la cîntecul alcătuit din 2—3 sunete, pînă la melodia heptatonică a grecilor, a durat trei milenii și cîteva sute de ani. Grecii au avut o muzică foarte evoluată, deși ea se baza exclusiv pe melodie.

Un mare număr de filozofi au teoretizat și sintetizat știința muzicală a vremii lor. Printre ei, un loc de seamă îl ocupă Aristotel, Pitagora, Aristoxene și alții.

Multă vreme, precum vezi, oamenii nu au cunoscut melodia. Această primă și îndelungată etapă istorică este denumită faza monodică, adică a cîntării pe o singură voce.

Din muzica popoarelor vechi, și în deosebi a grecilor, ne-au rămas cîteva prețioase mărturii, descifrate de savanți pe pietre funerare sau pe zidurile templelor. La Thales, s-a găsit un scolion, adică un cîntec de petrecere denumit „scolionul lui Seikilos", după numele celui care săpase melodia pe mormîntul soției sale. S-a mai descifrat și un „Imn către Apollo", precum și o „Odă" a lui Pindar, unul din poeții mari ai antichității.

Zorile polifoniei

Faza monodică a durat pînă în veacul al XI-lea, cînd pe teritoriul unor țări din apusul Europei, în Franța și Italia, a fost descoperită și pusă în practică muzica pe mai multe voci sau melodii. Începe astfel faza polifonică, adică a desfășurării simultane a mai multor melodii.

Noua etapă a polifoniei corespundea stadiului superior față de sclavagism al orînduirii feudale, cînd unele instrumente muzicale vechi, ca orga de pildă, au fost considerabil perfecționate. Aceste instrumente permiteau obținerea concomitentă a mai multor sunete. Cu timpul muzica vocală concepută pe mai multe melodii, distribuite mai multor voci, a început să fie transcrisă pentru instrumente.

Polifonia vocală a determinat dezvoltarea polifoniei instrumentale. Cea dintîi a fost ilustrată de un șir glorios de mari compozitori italieni, francezi și flamanzi și a culminat în arta flamandului Orlando Lassus, care a trăit între 1520 și 1594 și în strălucitoarele compoziții ale italianului Giovanni Pierluigi Palestrina.

Orlando Lassus a fost copilul minune al secolului XVI. De trei ori a fost răpit de diferiți prinți care-l doreau la curtea lor, căci pe lîngă geniul creației el avea și o voce minunată. A lăsat vreo 2000 de compoziții și, după ce a străbătut țările europene, a murit la München.

Celălalt, Palestrina, a fost cel mai strălucit exponent al Renașterii italiene. El s-a născut în 1524, a trăit la Roma și a fundamentat stilul clasic al polifoniei vocale. A murit în 1594, ca și Lassus.

— *Ați putea să-mi dați o definiție a polifoniei?*

— Voi încerca. Cuvîntul vine de la vorbele grecești poly, mult și phone — sunet, voce. În traducere literală polifonia ar însemna deci mai multe sunete sau voci. Spre deosebire de muzica monodică (cu o unică melodie) în care o singură voce are rol principal, iar celelalte o acompaniază, polifonia stabilește deplina egalitate în drepturi a mai multor melodii, care se desfășoară simultan și independent. Cea mai înaltă formă a polifoniei este „*Fuga*", în care mai multe voci intonează succesiv și la intervale anumite o melodie denumită subiect.

Rezultatul sonor, deși determinat de reguli de o logică riguroasă, este impresionant prin forță și frumusețe.

Cel mai strălucit reprezentant al polifoniei instrumentale este genialul Johann Sebastian Bach, care a trăit între 1685 și 1750. Acest mare artist a fost în același timp un erudit. Creația sa este o sinteză a tuturor stilurilor polifonice dinaintea și din vremea sa, realizată de pe poziția unui umanism de o adîncime neîntrecută.

Maxim Gorki spunea despre Bach următoarele: „Dacă ne-am închipui pe marii compozitori ca un șir de munți, mi se pare că Bach ar fi piscul cel mai înalt, al cărui vîrf ar pătrunde dincolo de nori, acolo unde razele soarelui alunecă peste albeața orbitoare a zăpezilor veșnice. Acesta e Bach".

Etapa cristalizării științei armonice

După polifonie, etapa următoare a dezvoltării muzicii a fost aceea în care s-a fundamentat, pe baza practicii muzicale, știința armoniei. S-a observat că în desfășurarea liniilor melodice ale stilului polifonic lua naștere o armonie întîmplătoare. De aici pînă la elaborarea științei de a obține acorduri consonante și disonante, de a le înlănțui potrivit conținutului de idei și sentimente al muzicii, a fost un drum pe care l-au parcurs laolaltă, atît teoria, cît și practica muzicală.

Teoreticianul armoniei, adică al științei de a suprapune mai multe sunete după anumite legi, a fost compozitorul francez Jean Philippe Rameau, care a trăit între 1683 și 1764. El a scris cîteva tratate de armonie și tîrziu, la maturitate, a început să compună, ilustrînd cele mai variate genuri muzicale. În rezumat, etapele principale ale dezvoltării muzicii au fost: îndelungata fază monodică, polifonia și etapa cristalizării științei armoniei.

Compozitorul Palestrina

Rezultatele acestor trei etape alcătuiesc capitole minunate ale istoriei muzicii.

Marii artiști creatori au folosit și folosesc moștenirea secolelor anterioare, slujindu-se de tehnica polifonică și de știința armoniei, pe care numai printr-o deplină cunoaștere ei le pot îmbogăți continuu.

Numai una din aceste etape de dezvoltare a muzicii ne-ar furniza material pentru o lungă discuție.

— *Aș dori să facem acest lucru*, îmi propuse entuziasmat prietenul meu.

— Cu ce vrei să începem?

— *Cu Bach, ca exponent strălucit al polifoniei vocale și instrumentale.*

— De acord, am consimțit.

A. HARALAMB

Tineri muzicieni din străinătate, participanți la Concursul Internațional „George Enescu"

(Urmare din pag. 1-a)

Viața și activitatea neobosită a lui George Enescu în decursul multor decenii reprezintă un minunat exemplu de închinăciune a celor mai variate preocupări în toate domeniile muzicii, cu o neobosită activitate pe tărîm obștesc izvorîtă din dragostea nețărmurită pe care George Enescu o avea pentru poporul său...

Concursurile internaționale pe care le organizăm începînd din anul 1958, reunesc, în fața unor jurii alcătuite din remarcabile personalități muzicale din diferite țări, un mare număr de tineri muzicieni și reprezintă, fără îndoială, transpunerea în practică a unor idei și metode scumpe lui George Enescu. A crea posibilități de afirmare tineretului a fost una din ideile călăuzitoare ale activității pedagogice a lui George Enescu. În anul acesta, prin cele trei secții: pian, vioară și canto, Concursul are toate perspectivele să contribuie din plin la îndeplinirea acestui nobil scop".

Să facem astăzi cunoștință cu alți tineri muzicieni, din diferite colțuri ale lumii, care și-au anunțat participarea la cel de-al doilea Concurs „George Enescu".

BEILINA NINA MIHAILOVNA (U.R.S.S.), concurentă la secția de vioară, a absolvit Conservatorul de Stat din Moscova (clasa prof. A. I. Iampolski) cu calificativul excepțional. A studiat, mai tîrziu, cu marele violonist și profesor David Oistrah. Tot la secția vioară va participa CONSTANTINE CONSTANTINIDES (Grecia), absolvent al conservatorului grec (clasa prof. Tony Schulze) cu premiul I. Solist al orchestrei simfonice și al orchestrei Radio din Atena, el a dat o serie de recitaluri în S.U.A. și Portugalia.

SARKISIAN EMA TIGRANOVA (U.R.S.S.) a studiat la clasa de canto a prof. Kovalenko, fiind solistă de operă la Teatrul Muzical din Moscova.

O altă participantă la secția canto: MARTA SELIAS (Anglia) A făcut studii — printre alții — cu Toti dal Monte.

Printre concurenții la secția pian se numără IACOB MAXIM (S.U.A.). Este absolvent al Școlii de muzică din New York City și a cîntat cu orchestra din Philadelphia, dirijată de Eugene Ormandy. În 1960 a intrat în etapa finală a primului concurs „Franz Liszt".

N. SANDU

Din întîmplările lui Năică

P. cont. E. ARNO

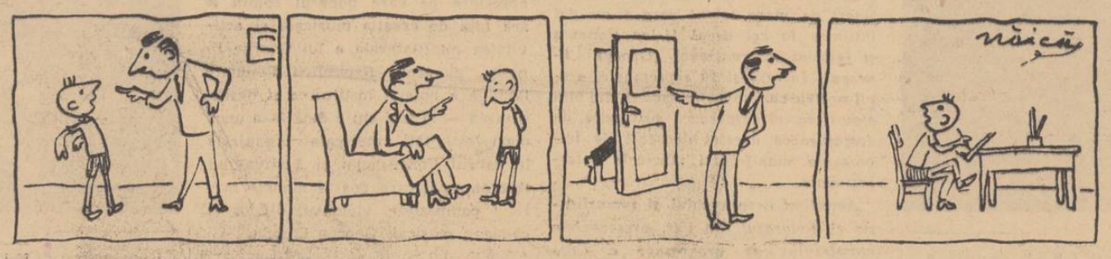

— Tăticu mi-a spus azi: „De cîte ori ți-am atras atenția că nu-i frumos să vorbești urît, prostule?"

Pe urmă, mi-a spus: „Dacă te mai prind că vorbești urît cu oamenii, am să te pedepsesc, prostule..."

— „Năică, de ce i-ai spus lui nenea Alecu, prostule? Nu e voie, ai înțeles?"

— Am înțeles, deșteptule!...

meridiane

Dinozaurul și albina sau subita dragoste a Angliei pentru piața comună

După cum relatează C.L. Sulzberger în ziarul „New York Times", într-o convorbire pe care a avut-o foarte recent la Londra cu primul ministru britanic, Macmillan i-a declarat aproximativ următoarele :

— Vedeți dv., dinozaurul este o făptură uriașă și stupidă. Albina, în schimb, este o făptură mică dar strălucitoare. Nici unul nu a îmbinat cu succes mărimea și inteligența. Soarta Angliei constă în a găsi calea de mijloc. Este absolut necesar să adăugăm forțel limitate a acestei națiuni energia celorlalte.

Este puțin probabil ca elementele acestei comparații (deși exprimate la un mod foarte diplomatic) să fi produs satisfacție în rîndurile unor anumite oficialități vest-europene, la Bonn sau Paris. În orice caz, ele sînt semnificative pentru felul optimist în care încearcă să prezinte o parte a propagandei occidentale ceea ce este denumit în aceste zile o „aventură diplomatică" cu totul nouă a Angliei — aderarea așteptată în curînd la piața comună. Adică se înfățișează drept o victorie a diplomației engleze, un succes al „strălucitei albine" britanice, o aderență care va avea în realitate o influență negativă, încă greu de apreciat, asupra situației politice și economice a Angliei.

Încercînd să lămurească „De ce influența noastră politică (a Angliei — n. n.) a suferit o eclipsă ?", săptămînalul londonez „The Sunday Times" indică ca o cauză principală Commonwealthul. „Cu tot romantismul său — scrie ziarul — Commonwealthul nu reprezintă o entitate politică, economică și militară". În această situație „Sunday Times" găsește o singură soluție miraculoasă pentru reanimarea Commonwealthului : „de fapt, tocmai prin piața comună s-ar putea insufla forță nu numai Angliei, ci și Commonwealthului..."

„Sunday Times" este numai unul din componenții orchestrei care în aceste zile cîntă în struna alăturării Angliei la piața celor șase. Ziare, radio, oameni politici desfășoară o vie polemică cu cei ce se împotrivesc acestei acțiuni inițiată de monopolurile engleze.

Dacă aderarea la piața comună ar prezenta atîtea avantaje, atunci de ce se împotrivesc cercuri foarte largi din Anglia de ce a fost necesară înființarea de către Marea Britanie a „zonei liberului schimb" și lupta surdă, acerbă, cu piața comună ?

Răspunsul e simplu : pentru că alăturarea Angliei la „idealurile" pieții comune va însemna deschiderea pieții britanice și a țărilor din Commonwealth pentru monopolurile vest-germane și americane și crearea pentru acestea a unor condiții de concurență favorabile, echivalente cu greutăți noi pentru economia engleză ; va însemna, în fond, renunțarea la o diplomație tradițională de secole, de arbitru în politica Europei occidentale, și punerea politicii mîndrului albion la remorca Germaniei occidentale ; va duce la adîncirea și mai mare a fisurilor din Commonwealth.

Noua acțiune a diplomației engleze este explicată prin presiuni exercitate de S.U.A., de Bonn și de alți membri ai N.A.T.O., precum și prin unele aranjamente cuprinse în mape cu mențiunea „strict confidențial". E vorba, în primul rînd, de un acord financiar secret încheiat între Anglia, pe de o parte, și Franța, R. F. Germană și Italia pe de altă parte. Acest acord, dezvăluit de ziarul englez „People", prevede obligația țărilor din piața comună de a efectua mari achiziții de valută britanică pentru a opri în acest fel deprecierea cursului lirei sterline. În schimbul acestui sprijin, Anglia a promis participarea la piața comună, cu speranța împărtășită de unele cercuri industriale britanice că vor putea astfel să plaseze mai multe mărfuri engleze pe piețele europene.

Se mai nutresc însă la Londra, care a fost capabilă să răstoarne și un blocus continental napoleonian, și alte gînduri, nemărturisite public, despre care același Sulzberger amintit la început scria astfel : „Europa occidentală este acum condusă de doi oameni, de de Gaulle și de Adenauer. Chiar dacă Londra ar face imediat pace cu Parisul și cu Bonnul, ea nu poate spera să devină imediat conducătoarea grupului. Cu toate acestea, nici de Gaulle, nici Adenauer nu mai pot conduce multă vreme. S-ar putea ca ascendența regimurilor lor să dispară odată cu dispariția lor. Și s-ar putea ca acesta să fie momentul pentru o Anglie care are perspective să obțină conducerea unui bloc european strins legat de Africa. Această concepție este împărtășită de numeroși membri ai invizibilei dar influentei „instituții" care în ultimă instanță conduc această fascinantă țară".

La început zvonul și ulterior certitudinea creată de atitudini oficiale din ce în ce mai precise că Anglia intenționează să adere la piața comună au stîrnit în rîndul unor țări din Commonwealth și în „zona liberului schimb" îngrijorare, decepție, indignare. Canada a cerut organizarea unei conferințe speciale a Commonwealthului ; „cei șase" au convocat de urgență o consfătuire la Londra. Reacția de protest vehementă a întrecut așteptările oficialităților și a dat de furcă diplomaților englezi. Numeroși reprezentanți oficiali au fost trimiși urgent în misiune în țări din Commonwealth, să dea asigurări calmante care nu pot totuși liniști...

Este prematur să se anticipeze finalul noii manevre întreprinse de diplomația engleză în problema blocurilor economice occidentale rivale — „cei 6" și „cei 7". În orice caz, evenimentele de pînă acum sînt semnificative pentru ascuțirea contradicțiilor economice și politice dintre țările occidentale.

U. VĂLUREANU

ZBORUL IN MARTE

de A. Sternfeld

laureat al Premiului Internațional de stimulare pentru astronautică

Dacă încă nu demult erau puțini optimiști care credeau în posibilitatea zborurilor interplanetare încă în epoca generației noastre, astăzi a apărut un mare număr de astfel de oameni care își imaginează că deschizînd ziarele într-una din dimineți pot citi de pildă comunicatul cu privire la zborul unei rachete în Lună. În realitate, lucrul nu este chiar atît de simplu. Călătoriile interplanetare necesită o muncă uriașă, reclamă participarea reprezentanților multor ramuri ale științei și, în special, participarea oamenilor de știință care se ocupă de problemele navigației interplanetare.

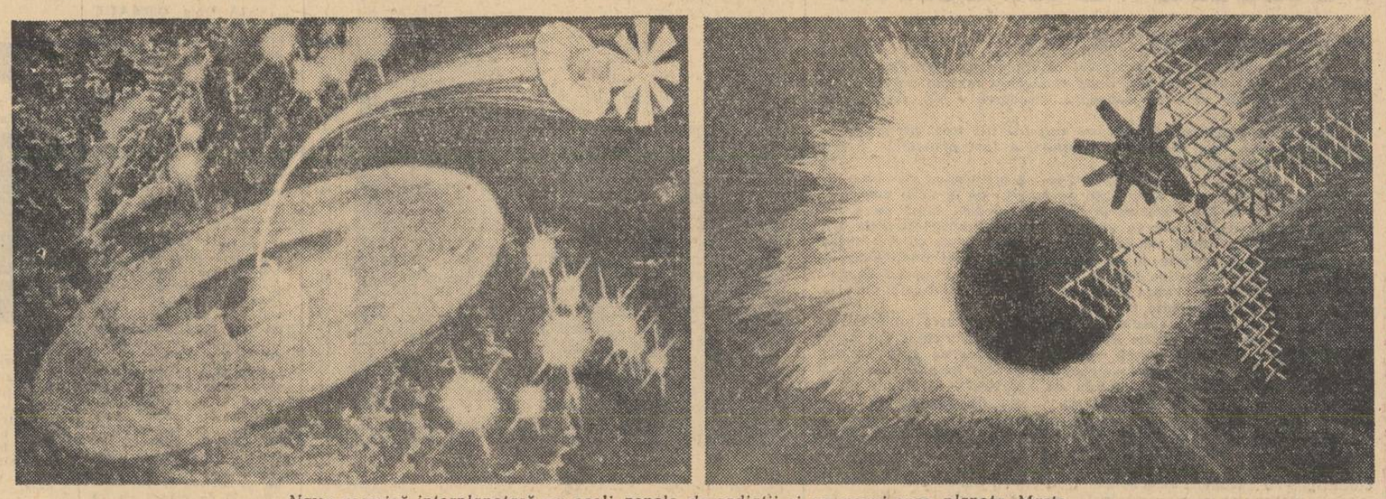

Nava cosmică interplanetară va ocoli zonele de radiații și va porni spre planeta Marte

Zborul cu o durată de 105,1 zile

După cum se știe, cea mai mică viteză de lansare pentru atingerea unei planete are loc în cazul zborului pe o traiectorie semieliptică. Totodată, chiar pentru una și aceiași configurație a planetelor, distanța dintre ele variază în mod constant din cauza turtirii, mai mult sau mai puțin importante, a orbitelor lor.

În legătură cu aceasta, viteza minimă de lansare spre Marte variază în limite cuprinse între 11,44 și 11,75 km/sec., în funcție de perioada lansării. Durata de zbor oscilează între 237 și respectiv 281 zile. Și, natural, pentru scurtarea acestui termen este necesară mărirea vitezei de lansare a rachetei.

Să presupunem că constructorii au reușit să împingă această viteză pînă la 13,05 km/sec. Ce traseu trebuie planificat ținînd seama de această mărime ?

Din punct de vedere teoretic, cu o astfel de viteză inițială se poate zbura spre Marte pe diferite traiectorii. Dar cel mai avantajos va fi itinerariul pe care racheta utilizează complet viteza mișcării orbitale a globului terestru, adică zboară în direcția mișcării Pămîntului.

În acest caz, în momentul deconectării motorului și în urma ieșirii din sfera atracției terestre, racheta se mișcă pe un arc de elipsă tangent la orbita Pămîntului, cu axa mare egală cu dublul diametrului orbitei Pămîntului și axa mică cu 73,2 la sută mai mare decît diametrul orbitei Pămîntului. Într-unul din focarele acestei elipse se află Soarele.

Pe măsura îndepărtării de Pămînt, viteza rachetei scade și la ieșirea din sfera de atracție a planetei noastre devine de cel mult 6,68 km/sec. În raport cu Soarele, viteza rachetei este de 36,45 km/sec., deoarece viteza orbitală a Pamîntului (29,77 km/sec.) se însumează cu viteza precedentă.

Îndepărtîndu-se de Soare și învingînd cîmpul de atracție al acestuia, racheta pierde treptat din viteza deplasării sale. Totodată ea se învîrte în jurul Soarelui și, cînd unghiul de rotire în jurul acestuia ajunge la 91 grade, 46 minute, racheta intersectează orbita planetei Marte.

Utilizînd aceleași ecuații deduse cu 350 de ani în urmă de Johann Kepler (ecuații care-i poartă numele) se poate calcula de asemenea că durata zborului de pe Pămînt pînă la orbita planetei Marte este de 105,1 zile. Aceasta înseamnă de 2,5 ori mai repede decît în cazul traiectoriei semieliptice. Și n-am mărit viteza decît cu 12,6 la sută. Numai în astronautică se poate realiza un astfel de raport între creșterea vitezei și durată — visul inginerilor transportului terestru.

Dar atingerea orbitei planetei Marte nu înseamnă încă să zbori în Marte : mai trebuie ca planeta însăși să se găsească în momentul necesar în punctul de intersecție a traiectoriei cu orbita ei.

Pentru ca această coincidență să aibe loc în realitate, este necesar să pornim de pe Pămînt în momentul unei poziții relativ bine determinate a planetelor (în caz contrar, racheta poate să se miște veșnic în jurul Soarelui după elipsa descrisă).

Cînd se dă startul ?

Cum trebuie calculat momentul startului rachetei, la ce poziție relativă a planetelor trebuie să se efectueze lansarea ?

Să încercăm să găsim prin metoda calculului poziția necesară. Se știe că durata de zbor pe traiectoria propusă este de 105,1 zile. Deoarece perioada de rotație a planetei Marte în jurul Soarelui este de 687 zile, într-o singură zi Marte se va mișca pe orbita lui cu 0,524 grade (pentru simplificarea calculelor considerăm orbitele Pămîntului și a prafața acestuia, vom obține poziția în care trebuie să se găsească Marte în momentul aterizării expediției de pe suprafața Pămîntului. Numai în cazul unei astfel de dispuneri a celor două planete se va putea efectua lansarea.

Mai rămîne să determinăm poziția planetei Marte față de Pămînt în momentul startului. Această mărime se poate afla dacă de la unghiul de rotație a rachetei în jurul Soarelui (91 grade 46 minute) scădem unghiul abia găsit de 55 grade 4 minute. În felul acesta va reeși că în ziua lansării navei, Marte trebuie să se găsească cu 36 grade 42 minute înaintea Pămîntului. Deoarece viteza unghiulară a planetei noastre este mai mare decît viteza unghiulară a planetei Marte (perioada de rotație a Pămîntului este mai mică), înseamnă că lansarea trebuie să aibă loc cu puțin timp înainte de opoziția celor două planete. Vom determina durata acestui timp dacă împărțim unghiul de 36'42' la unghiul cu care Marte depășește zilnic Pămîntul (27,7 minute de unghi). În acest fel startul navei de pe suprafața Pămîntului trebuie efectuat cu 79,5 zile înaintea opoziției lui Marte.

Coborîrea pe Marte și reîntoarcerea

„Aterizarea" rachetei pe Marte este o problemă complicată. Probabil că această aterizare se va face (sau aproape se va face) fără consum de combustibil, dar și frînarea vitezei mari a rachetei în atmosfera lui Marte prin rezistența aerului nu va fi ușoară.

Este adevărat că în împrejurimile planetei Marte viteza rachetei în raport cu Soarele se micșorează deja cu cîteva zeci de kilometri pe secundă, însă direcția acestei viteze nu va coincide cu direcția vitezei orbitale a lui Marte : traiectoria rachetei intersectează orbita planetei Marte sub un unghi de aproximativ 27 grade. Ca urmare a acestui fapt, viteza rachetei în raport cu Marte, pînă la întrarea în sfera de atracție a acesteia, va fi foarte mare — 12,13 km/sec.

Pe măsura căderii spre suprafața planetei, această viteză va crește și mai mult și chiar va depăși viteza de lansare de pe suprafața Pămîntului (cu 0,6 la sută).

În mod teoretic, expediția s-ar putea întoarce de pe Marte pe Pămînt urmînd o traiectorie simetrică. Pentru aceasta, ea ar avea de așteptat pe Marte configurația corespunzătoare a planetelor timp de doi ani tereștri (fără o zi), și întreaga expediție s-ar prelungi, în acest fel, la 939 zile. Însă pentru întoarcere o astfel de traiectorie nu este deloc avantajoasă, deoarece lansarea se face sub un unghi mare față de direcția mișcării planetei Marte. Mult mai avantajoasă ar fi efectuarea zborurilor după alte traiectorii, în așa fel încît lansarea să se facă paralel cu mișcarea orbitală a planetei Marte. În acest caz, chiar și pentru o viteză mai mică de lansare de pe Marte durata zborului spre Pămînt ar fi mai scurtă.

„Sezoanele" de navigație marțiană

În felul acesta, lansarea spre Marte, după itinerariul descris, se poate realiza numai cu 80 de zile înainte de opoziția lui Marte. Înseamnă că dacă lansarea nu se va face în această zi, ea nu va putea fi făcută decît peste 780 de zile, întrucît în toată această perioadă Marte nu se va mai găsi înaintea Pămîntului cu un unghi de aproximativ 37 de grade, așa cum se cere pentru realizarea zborului după traiectoria studiată.

Există, desigur, un număr incalculabil de traiectorii cu momentele de lansare corespunzătoare. Datorită acestui fapt, la prima vedere s-ar putea crede că datele lansării de pe Marte ar putea cuprinde toate filele calendarului. Dacă facem însă un grafic al lansărilor de pe Pămînt spre Marte după toate traiectoriile posibile, s-ar obține un rezultat uimitor : datele tuturor lansărilor posibile nu vor fi dispersate, ci grupate în anumite intervale de timp. Acest „sezon" de navigație Pămînt-Marte începe cu aproximativ 14 săptămîni înainte de opoziția lui Marte. Sezoanele de acest fel se vor repeta după fiecare 780 de zile.

După cum se vede, din punct de vedere al posibilității lansării spre Marte, după un sezon de navigație relativ scurt „amatorilor" zborurilor marțiene li se va oferi o pauză îndelungată : aproape 680 de nopți ei vor putea dormi liniștiți.

(Reprodus din „Economiceskaia Gazeta")

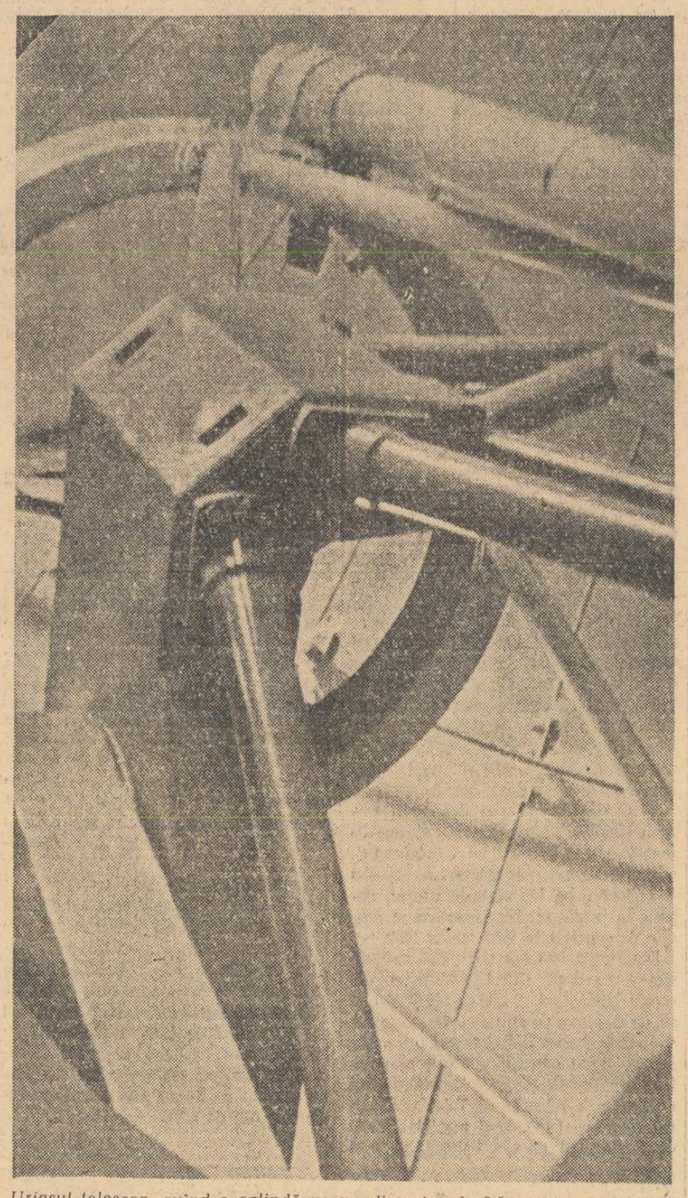

Uriașul telescop, avînd o oglindă cu un diametru de 2,6 metri, care a fost instalat la observatorul astrofizic din Crimeea și cu ajutorul căruia vor fi descoperite multe din tainele stelelor și ale planetelor

Ținta vie a canonierelor vest-germane

Pescarii vest-germani de pe cuterele „Sirius" și „Rita" își trăgeau tocmai năvoadele pline cu pește din apa Mării Baltice, în dreptul estuarului riului Schlei, cînd, la o distanță de circa 600 de metri de ei, a trecut o țintă plutitoare. Peste cîteva minute s-au auzit mai multe detunături și, la numai 80 de metri de unul din cutere, a explodat un proiectil.

Proiectilul, ca și celelalte care au explodat, nu mult mai departe de cele două cutere pescărești, au fost trase de pe șase vedete rapide ale marinei militare vest-germane, înzestrate cu tunuri, care efectuau exerciții de tragere în acea regiune a Balticii.

Pescarul Erich Schock din localitatea Arnis care se afla pe unul din cutere, nu trăia pentru prima oară o asemenea primejdioasă „aventură". Asupra ambarcației cu care pescuia în larg au mai fost trase și altă dată proiectile de mare calibru. Drept care Schock s-a adresat procuraturii generale cu o plîngere. Demersul său a rămas fără efect.

Frații Gottfried și Peter Marth, pescari din localitatea Eckernförde, au avut o altă pățanie în timp ce pescuiau în Marea Baltică, într-o regiune situată între estuarul Kiel și insula daneză Ærnö. Năvoadele lor se mai aflau în mare cînd, din ceața care-i înconjura, s-a desprins un vas al flotei militare vest-germane și s-a apropiat de barca lor. Era un vas-puitor de mine. Comandantul acestuia s-a răstit la ei „militărește" :

— Luați-vă năvoadele și ștergeți-o repede !...

Și frații Marth s-au supus. Dar cînd și-au scos năvoadele, au constatat că ele erau făcute terfeniță. Nu le-a fost greu să înțeleagă motivul : apele în care pescuiau erau minate. O unitate a flotei militare vest-germane făcea tocmai un exercițiu militar în aceste ape în care pescarii din respectiva regiune își cîștigă prin truda zilnică existența.

— Și cînd te gîndești că n-a lipsit mult ca să ajungem și noi ca năvoadele... — a suspinat unul din cei doi frați, cînd a povestit celor de acasă cele ce i s-au întîmplat.

Ca urmare a primejdiei prin care au trecut acești pescari, opinia publică — și nu numai cea vest-germană — a aflat cu indignare de noua samavolnicie a militariștilor de la Bonn. Ei ținuseră secret pînă atunci atît zona minată (care, în paranteză fie zis, e larg folosită în traficul naval internațional), cît și zona în care se efectuează exercițiile de tragere. În porturi nu există nici un afiș care să avertizeze asupra primejdiei și nici o hartă care să semnaleze zonele periculoase.

Singurele „măsuri" luate pînă în prezent de autoritățile militare, sînt avertismentele de soiul celui care i-a prevenit pe frații Marth s-o ia din loc pentru a nu împărtăși soarta năvoadelor lor... Așa se întîmplă că în loc să urmărească roiurile de scrumbii, pescarii vest-germani sînt nevoiți să urmărească tirul canonierelor, pentru a nu ajunge în raza focului lor aducător de moarte !

Pescarii de pe coasta vest-germană a Mării Baltice sînt, pe drept cuvînt, cuprinși de o profundă indignare. Activitatea războinică a marinei militare a revanșarzilor de la Bonn și a aliaților lor din N.A.T.O. care adesea participă la aceste exerciții belicoase, le pricinuiește pescarilor pagube imense. Pe lîngă faptul că utilajul lor e distrus (ca năvoadele fraților Marth) limitarea posibilităților de a pescui în aceste ape bogate în pește, face ca veniturile lor să scadă vertiginos. Presa vest-germană anunța că într-un singur an — din 1959 pînă în 1960 — veniturile pescarilor din regiunea de vest a Mării Baltice au scăzut cu 12 la sută. Richard Kähler, conducătorul asociației pescarilor din landul Schleswig Holstein — cel mai afectat de această activitate a militariștilor de la Bonn — a cerut răspicat ca guvernul landului să ia măsuri pentru a-i feri pe pescari de o ruină sigură.

Pescarii de pe coasta vest-germană a Mării Baltice sînt hotărîți să nu devină „ținte vii" pentru canonierele militariștilor de la Bonn și nici carne de tun pentru înfăptuirea planurilor revanșarde ale acestora. În rîndurile lor ca și în rîndurile întregii populații a R.F. Germane crește lupta împotriva forțelor agresive ale militarismului german reînviat. Pescarii la fel ca și alte categorii de cetățeni vest-germani din regiunea Balticei au început să se pregătească pentru apropiata „Săptămînă a Mării Baltice", o grandioasă manifestație închinată cauzei păcii și prieteniei între popoare, ce se va desfășura și în acest an, ca în anii precedenți, cu participarea delegațiilor partizanilor păcii din toate țările scăldate de apele Baltice.

Anul acesta „săptămîna Mării Baltice" se va desfășura sub semnul luptei hotărîte pentru încheierea unui tratat de pace cu cele două state germane. La această luptă participă în număr tot mai mare și pescarii vest-germani de pe coastele Balticei care au constatat, pe propria lor piele, cît e de necesar să se pună frîu militariștilor de la Bonn.

A. STANCIU

„U-2" zboară din nou

Agențiile de presă și ziarele de pretutindeni au transmis o știre care a stîrnit uimire și indignare în rîndul opiniei publice internaționale : „U-2" zboară din nou... Au trecut abia 13 luni de cînd piratul aerului a fost doborît deasupra teritoriului Uniunii Sovietice și avionul-spion american „U-2" îndeplinește din nou — așa după cum scrie ziarul englez „Evening News" — o activitate „valoroasă" deasupra Alaskăi..."

În scopuri de spionaj sînt folosite, potrivit unor surse, cinci avioane „U-2" și șapte piloți. Aceste avioane care îndeplinesc această acțiune murdară, își au baza în California și zboară de-a lungul litoralului la numai 55 mile de teritoriul Uniunii Sovietice.

Iată în clișeul de mai jos unul din avioanele „U-2" înainte de plecarea în „misiune".

DE PRETUTINDENI

INSTITUTUL popoarelor Asiei al Academiei de Științe a U.R.S.S., a publicat o lucrare asupra limbii tibetane. Lucrarea a fost pregătită de savantul Iuri Roerich (1902—1960) puțin timp înaintea morții sale și expune istoria limbii literare tibetane, atît din punct de vedere fonetic cît și gramatical. În anul 1947, Roerich a organizat predarea limbii tibetane, la Moscova și Leningrad.

●

CUNOSCUTUL dramaturg sovietic Nikolai Pogodin a scris o nouă piesă, intitulată „Albert Einstein". Acțiunea piesei, consacrată vieții și activității marelui om de știință, se petrece în perioada 1939—1955.

●

MILA pentru o pasăre răpitoare l-a costat pe șoferul M. Moulinat din Montluçon cam scump. Găsind-o pe drum, obosită, șoferul a luat pasărea în cabină propunîndu-și să-i acorde îngrijire de cum va sosi acasă. Între timp însă, musafirul și-a revenit în simțiri, a țăbărît cu aripile desfăcute asupra omului și l-a lovit cu ciocul și cu ghearele atît de puternic încît acesta a pierdut controlul asupra mașinii care, lovindu-se de un stîlp, s-a sfărîmat.

●

PENTRU a rezolva un ultim litigiu existent între el și soția sa de care divorțase încă în 1953, Robert Jones din Texas a găsit o soluție „ingenioasă". Ca să nu vîndă mica proprietate din care ocupa fiecare o parte, Jones s-a apucat să „taie" casa în două cu fierăstrăul. După o muncă destul de ușoară, el a izbutit să depărteze cele două părți cu 90 de cm. Acum cei doi foști soți au devenit buni vecini care se ajută la nevoie.

●

PE TROTUARUL unei străzi din Tobata, în Japonia, o patrulă a poliției l-a găsit pe somerul Goihi Kavakamil, în vîrstă de 52 ani, zvîrcolindu-se de dureri. Transportat la spital, a fost supus imediat unei operații. Din stomacul lui Goihi au fost scoase : o

bucată de sîrmă, un stilou, o bucată de cremene, o periuță de dinți și 21 de cuie de mărimi diferite. Nefericitul somer a înghițit aceste obiecte la o asanumită „serbare de binefacere" a unor industriași japonezi, pentru a cîștiga un coș cu cadouri.

●

FIIND condamnat la 200 franci amendă pentru că a fost găsit în tren fără bilet, Edouard Le Lostec, în vîrstă de 45 de ani, a străbătut 400 km. pe jos pînă la tribunalul Brive-la Gaillarde, pentru a anunța că nu poate plăti suma imputată. Întrebat cum a trăit pe drum timp de 5 săptămîni, inculpatul a arătat că mînca în fiecare zi doar o bucățică de pîine și bea apă, iar noaptea și-o petrecea în spitale, șoproane sau aziluri de vagabonzi. Fiind iertat de plata banilor, omul a plecat „fericit" că nu străbătuse cei 400 km. de pomană...

●

LA LOWESTOFT (Anglia) trăiește cea mai bătrînă rață din lume, Georgina, în vîrstă de 31 de ani. Stăpînul ei, Cecil Turner, n-a știut nimic despre soarta fratelui său timp de 40 de ani. Într-o zi, un cetățean din Australia a citit într-un ziar că un englez cu un nume identic cu al său, e posesorul celei mai vîrstnice rațe din lume. Adresîndu-i din curiozitate o scrisoare, și-a regăsit fratele.

●

O EXPEDIȚIE vest-germană a plecat în căutarea insulei legendare Atlantida, scufundată în mare. Conducătorul ei a găsit unele date referitoare la dispariția Atlantidei, în templul din Medineth Habou situat în Egiptul superior. Acolo, după spusele sale, a putut descifra hieroglife care indicau regiunea de nord a insulei Helgoland drept locul unde s-ar fi aflat capitala legendarei Atlantide.

●

ANIMALELE din grădinile zoologice se îmbolnăvesc mai greu decît cele în libertate, datorită îngrijirii deosebite ce li se acordă. Aceasta a reieșit la dezbaterile unui congres internațional al medicilor veterinari și directorilor de grădini zoologice. Cel mai mare pericol îl constituie pentru animalele din grădinile zoologice supraalimentarea de către vizitatori.

Colindînd prin țară

PE „NEVE"

Mai acum vreo două săptămîni am primit vizita unei formații sportiv-teatrale nord-americane — foarte faimoasă, pentru unii rarisimi inițiați — numită „Harlem Globbetrotters". Nucleul și gloria acestei formații sînt reprezentate printr-un număr de sportivi negri, virtuoși desăvîrșiți ai baschetului. O.S.T.A. a hotărît ca acești înalți virtuoși să-și arate meșteșugul pe stadionul Republicii, în lumina reflectoarelor, la treizeci, patruzeci de mii de spectatori deodată. Fără să reflecteze prea mult la condițiile specifice ale sportului respectiv, ca și la cele ale spectacolului adiacent, bunul nostru public bucureștean a cumpărat la iuțeală circa una sută cincizeci mii bilete, umplînd stadionul cu patruzeci, cincizeci mii de amatori de baschetbal, cabaret și circ. Cumpărarea biletelor și năvala spre stadion s-au produs — conform unei expresii — pe neve (adică pe nevăzute, pe încredere, pe o convingere apriorică, necontrolată). Și totul s-a petrecut pe neve, cel puțin pentru vreo sută, o sutădouăzeci de mii de privitori.

...Căci există sport și spectacol de cameră, așa cum există muzică de cameră. Niciodată o serioasă instituție muzicală nu va chema publicul să asculte Sonata de Cesar Franck sau cvatorurile milaneze ale lui Mozart, în spațiu imens, și mai ales în aer liber: sunetele împletite ale unui pian și ale unei viorile sau a două viorile, o violă și un violoncel, s-ar destrăma și s-ar topi în văzduh, înainte de a ajunge la urechea noastră, degetele concertanților dansînd, parcă, pe instrumente mute. Un incendiu, văzut de la mare distanță, e fum, nu foc.

Același lucru, în plan vizual, la spectacolul globbetrotterilor din Harlem. Ocheane, binocluri și lunete, cît în trei secole de istoric al navigației, s-au adunat pe stadionul Republicii, scormonind, cu toată puterea lentilelor, undele acestui ocean translucid, pentru a descoperi un vag grup bicolor, zece siluete agitîndu-se în străfunduri, pe o palmă de teren. Cum să apreciezi „demonstrația", unde naiba mai putea fi virtuozitatea, care înseamnează nuanță, vibrație, infinitezimal? Cînd palma de teren în zece jucători a fost înlocuită cu o masă de pingpong cît o frunză, efortul ochiului a devenit absolut zadarnic, urmărirea orbitei țopăite a unei nuci de celuloid reclamînd focarele unei lunete astronomice sovietice, din acelea care urmăresc sateliții artificiali și astronavele.

Totul a fost pe neve, și mai ales aplauzele, cu atît mai generoase deci. Mă înșel, a fost ceva care s-a văzut foarte bine, poate pentru că ținea de vederea simțirii și a moralei. A fost un spectacol foarte bun poate din punct de vedere tehnic, dar cu desăvîrșire lipsit de spontaneitatea, de pasiunea, de flacăra adevăratului sport și a adevăratei arte. Rutina și oboseala gîndului, a sufletului, a bucuriei luptei, în aceste trupuri profesioniste, în acești mușchi nepăsători, în aceste articulații fără ideal și scop. Aceasta, evident, n-a scăzut nici stima, nici simpatia noastră, pentru sportivii și artiștii ansamblului, victime ale unui sistem și anti-sportiv, și anti-artistic și, în total, anti-uman...

Îi salut și mă grăbesc, fără a mai pierde vremea, în căutarea unei lunete astronomice de zece metri diametru, pentru seara cînd O.S.T.A. ne va invita la o dresură și o cursă de purici pe stadionul „23 August".

Radu POPESCU

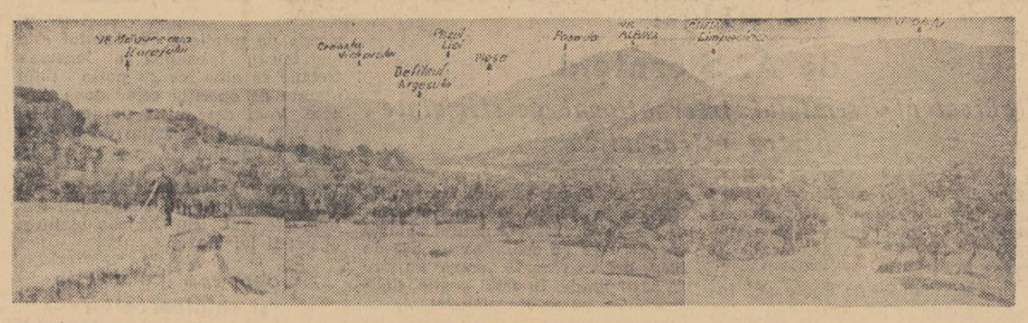

Cheile Turcului

În stînga se înalță masivul mîndru al Bucegilor, în dreapta — fermecătoarea priveliște a Pietrei Craiului, de unde, ca într-un fund de căldare se poate privi în întregime mănoasa Țară a Bîrsei. Aci, la Cheile Turcului, unde cele două masive par a se întîlni, se înalță de veacuri, deasupra trecătorii Bran, castelul cu același nume.

Construirea castelului în această regiune n-a fost întîmplătoare. Trecătoarea, din cele mai vechi timpuri, a fost principala poartă spre inima Ardealului.

Pe aci s-au scurs șirurile nesfîrșite ale cohortelor romane care au poposit ani la rînd în Zărnești de astăzi; pe la Bran s-a întors spre patrie Carol XII, rătăcitorul rege al Suediei, după ce a fost bătut în Rusia; pe aici trecea vechiul drum comercial ce lega orașul de la poalele Tîmpei, vechea cetate a Brașovului, cu Rucărul și Cîmpulung Muscel, prima cetate de scaun a Țării Românești.

Acest castel a fost construit de către locuitorii orașului Brașov, care s-au angajat să-i ridice de bunăvoie și cu cheltuială proprie, obținînd în schimb anumite privilegii.

Construit pe o stîncă special aleasă, numită „Piatra lui Dietrich" la o înălțime de peste 60 de m. față de Valea Turcului din apropiere, castelul se înalță semeț, străjuind trecătoarea și împrejurimile. Respectînd îndeaproape arhitectura evului mediu, înconjurat de fortificații și numeroase șanțuri de apărare — castelul de la Bran a fost întotdeauna o puternică cetate de apărare, de sub zidurile căreia asediatorii s-au întors adesea înfrînți.

Cu încăperi multe și ziduri groase, castelul a fost construit de așa natură încît putea să facă față cu succes împotriva oricărui atac întreprins din afară. În dosul zidurilor masive se găseau locuințe pentru castelan, vicecastelani, servitori, gardă etc.

Sus, alături de scara principală, se poate vedea și astăzi „camera de tortură" unde adeseori cei răzvrătiți împotriva orînduirii crude și nedrepte, precum și prizonierii de război își aflau tragicul sfîrșit.

Podoabe ale castelului, o mîndrie a arhitecturii evului mediu, dovada unui meșteșug neîntrecut al vechilor constructori sînt împunătoarele turnuri. Turnul rotund care în anul 1593 a sărit în aer servea drept pulberărie; turnul înalt, înzestrat în vîrf cu un foișor de scînduri, era folosit ca un punct de observație și asigura străjerului de aici vizibilitatea precisă pînă la mari depărtări; turnul dreptunghiular a fost prevăzut cu două orificii, care se mai văd și astăzi, apărate de lespezi mari de piatră pe unde se arunca smoală topită și rășină aprinsă asupra asediatorilor care se apropiau de zidurile cetății.

Construcția clădirii — așa cum ne informează și cronicarul Ioan de Tîrnava — s-a făcut prin munca miilor de iobagi care au robotit neîntrerupt, zi și noapte, stropind cu sudoarea frunții lor blocurile mari de piatră dură. Lucrările au fost terminate către sfîrșitul anului 1382.

Astăzi, castelul de la Bran a fost transformat într-un interesant muzeu de istorie și artă medievală; s-au făcut numeroase lucrări de restaurare și fiecărui obiect, păstrat din timpurile cele mai străvechi, i se dă importanța cuvenită. Porțile lui masive — de netrecut altădată — sînt acum deschise miilor de vizitatori care se abat prin aceste locuri. Se văd picturi interesante cu chipuri de castelani, neidentificați încă, dormitoarele lor luxoase, specifice evului mediu, cu cuverturi ornate, bătute în fireturi.

În locul șanțurilor de apărare și a zidurilor de netrecut, s-au ridicat, în împrejurimi, preventorii și case de odihnă pentru oameni muncii; la poalele lui unde odinioară se purtau lupte grele și curgea smoală topită, se întinde astăzi o frumoasă grădină în care cresc flori de munte.

Al. GHERGHE

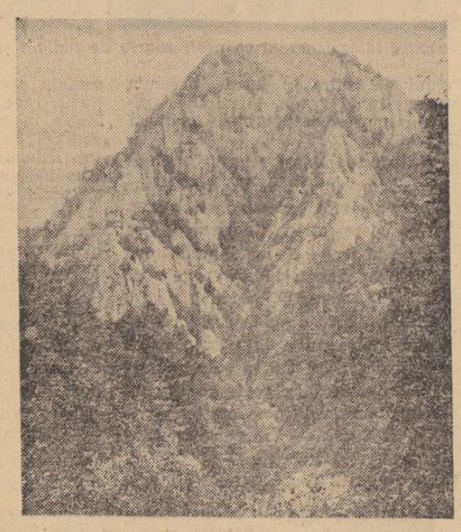

Defileul Argeșului reprezintă una dintre atracțiile turistice ale țării noastre. Frumusețea acestor locuri atrage anual mii de vizitatori.

Prezentăm în imaginile noastre cîteva din frumusețile defileului. SUS: creasta secundară a Făgărașului văzută de pe colina sudică. MIJLOC: intrarea Argeșului în defileu. JOS: Piscul Sîei.

Fotografii: Eugen POPESCU

In vestita cetate a Giurgiului

Puține sînt orașele țării noastre care să fi cunoscut, în decursul veacurilor, atîta zbucium și atîtea lupte ca Giurgiu. Sub zidurile străvechii cetăți, care acum nu mai există, s-au luptat și au pierît vitejește nenumărați eroi. Cîte lupte nu s-au dus aici împotriva turcilor! De cîte ori nu a fost cucerită cetatea de românii sau de ruși! De cîte ori nu a fost asediată și arsă! Pietrele, de-ar putea vorbi, ar spune cum s-au bătut aici, munteni și moldoveni, ardeleni și unguri, secui și italieni... Ar povesti despre vitejia rușilor, care, lîngă zidurile cetății, s-au războit cu turcii aproape două secole...

Orașul este așezat în apropierea canalului Sfîntul Gheorghe, la un kilometru depărtare de apele Dunării. Pădurea de sălcii și plopi a Camei și a Ramadanului, îl desparte de marele fluviu. Canalul Sfîntul Gheorghe este format din două gîrle: gîrla Cama și gîrla Veriga. Aceasta din urmă se desface din Dunăre, străbate ostroavele Cioroiu și Ramadan și se unește cu cea dintîi, în dreptul bisericii Sfîntul Nicolae. De aici își începe viața canalul Sfîntul Gheorghe, ce se varsă în Dunăre în dreptul ostrovului Mocanu. La confluența celor două gîrle se află insula Sfîntul Gheorghe, unde s-a înălțat, veacuri de-a rîndul, cetățuia San-Giorgio cu castelul său. Din tot ce-a fost altădată au rămas acum niște ziduri în ruine, prin care se mai zăresc cîteva crenele acoperite de pămînt și cîndva de uitare. Castelul se pare a fi fost un castrum roman zidit de Traian. După o altă părere, ar fi fost ridicat în secolul 14 de genovezi care făceau comerț, prin părțile locului și care l-au numit Santo-Giorgio după numele patronului lor. De aici vine și denumirea orașului Giurgiu. Părerea cea mai demnă de încredere este însă a lui Nicolae Bălcescu. El spune că cetatea și castelul San-Giorgio au fost zidite de romani, distruse în timpul marilor migrațiuni și refăcute de genovezi în jurul anului 1000.

Din vestita cetate a Giurgiului, n-a rămas astăzi decît turnul orologiului din centru, hexagonal, înalt de 30 metri și cu un diametru de 10 metri. De asemenea o fîntînă turcească, Sadervanul, care, din păcate, a fost astupată, dar care ar putea fi reconsiderată. Urme ale cetății sînt următoarele: Tabia mare, Tabia mică, locul conacului Pașei, locul numit la „Poarta de fier", locul giamiei Bairacli, pe care rușii au transformat-o în biserica Sfîntul Niculae de astăzi.

...Au trecut ani. Peste pămîntul glorios al orașului, urmele asupririlor otomane s-au șters. S-a șters iarăși de pe zidurile orașului și din inimile oamenilor, amintirea cruntelor vremuri de exploatare, s-au șters și figurile afaceriștilor, politicienilor, boierilor și negustorilor de tot felul, care au exploatat munca oamenilor săraci, mai ales în răstimpul celor două războaie.

...Am revăzut de curînd orașul Giurgiu. Am vizitat portul, gara cea nouă, podul care ne leagă de țara prietenă, întreprinderile, fabricile, școlile. Am cunoscut muncitorii șantierelor navale, educatoarele grădinițelor. Am vizitat casa de cultură, casa pionierilor, muzeul raional, creșele, școlile medii, agricole, de construcții sau mecanico-navale. Peste tot am întîlnit bucuria unei vieți noi, unei adevărate vieți. Peste tot am întîlnit dragoste de muncă și îndestulare. Ca pretutindeni, în țară, copiii cresc fericiți și dolofani. Și pentru că le priveam fața rumenă și îmbrăcămintea curată, locurile de joacă sau de studiu, încăperile de lucru sau de cină, nu am putut să trec pe lîngă ei fără ca să nu-mi amintesc de anii întunecați pe cînd eram și eu elev al liceului „Ion Maiorescu" din Giurgiu.

Amintirea acestui gînd nu a stăruit mult în minte. În fața mea se profilau marile construcții ale socialismului. Pe lîngă mine treceau oameni de toate vîrstele, cu ochii plini de bucurie. Rîdeau copiii, fericiți. Străvechiul oraș pulsa de viață și de cîntec. Străvechiul oraș, în rînd cu toate așezările țării, se îndreaptă în largul marilor împliniri. El crește neasemuit de luminos, sub strălucirea steagurilor purpurii ce flutură neîntrerupt, pe zările sale atît de albastre.

Nicolae NASTA

Marea nu va muri de sete!

(Urmare din pag 1-a)

După ample cercetări, răspunsul dat a fost afirmativ! Există posibilități de a completa apa marelui fluviu, de a-i înapoia tot ce i se ia pentru producerea de energie electrică, și chiar mai mult.

O privire pe hartă ne arată că spre miază-noapte, două fluvii mari, Peciora și Vicegda adună impresionante cantități de apă din pădurile virgine și le transportă, printr-o regiune pustie, spre Oceanul Înghețat de Nord.

Patru cincimi din rezervele de apă ale U.R.S.S. călătoresc astfel inutil prin nordul bogat în ape, în timp ce stepele aride ale sudului suferă de sete.

Soluția pe care o preconizează azi oamenii de știință sovietici este pe cît de temerară, pe atît de eficace: Vicegda și Peciora să fie silite să-și modifice cursul milenar, să curgă îndărăt, nu spre ocean ci spre Volga.

Astfel, marele fluviu va putea da apă suficientă Mării Caspice iar necuprinsele suprafețe de stepă dintre Volga și Ural vor putea fi irigate și făcute productive.

Magistrala fluvială Nord-Sud

Cu douăzeci de ani în urmă, undeva în tundră un vînător își aprinse focul de tabără, se înveli în pătura de blană și adormi. A doua zi observă un lucru ciudat: focul se stinsese, dar sub stratul de cenușă... pămîntul era incandescent. Astfel fuseseră descoperite enormele zăcăminte de cărbune, care ajung aci chiar la suprafața solului.

A început exploatarea acestor bogății, dar regiunea era atît de îndepărtată și problema transportului atît de dificilă, încît pînă în 1956 nu au fost scoase decît 15 milioane tone. A fost construită o cale ferată pînă la Peciora, dar ea este singurul mijloc de transport al acestui imens teritoriu.

O dată cu legarea apelor Peciorei și Vicegdei de cele ale Volgăi, va apare o cale fluvială ideală, capabilă să asigure nu numai transportul cărbunelui, ci și al imenselor cantități de lemne, peste 800 de milioane metri cubi, care așteaptă aci să fie tăiate.

Cel mai mare lac de acumulare din lume

Desigur că realizarea unui asemenea proiect nu este ușoară. Va fi necesară o concentrare de forțe, de care doar o țară ca Uniunea Sovietică este capabilă. Nicăieri și niciodată nu a fost înfăptuit un proiect de proporții similare. Lacul de acumulare de la izvoarele rîului Kama va fi cel mai mare din lume, acoperind o suprafață de peste 15.000 km². Vor trebui mutate din loc 700 milioane metri cubi de pămînt și construite diguri puternice, nu numai pentru a stăvili drumul fluviilor către nord, ci și pentru a le împiedica să pătrundă în văile laterale.

Astfel apele Peciorei și Vicegdăi vor fi aduse în albia rîului Kama și împreună cu acesta, în Volga.

Barajele vor fi înzestrate cu centrale hidroelectrice, a căror energie va asigura dezvoltarea economică a regiunii.

S-a ținut seama și de condițiile grele ale acestui ținut aproape pustiu, cu păduri virgine, lipsite de căi de transport și cu o climă aspră.

De aceea, uriașul proiect va fi înfăptuit cu cele mai moderne mijloace tehnice, capabile să reducă la maximum munca fizică grea și să imprime un ritm alert construcțiilor.

În prezent, lucrările pregătitoare sînt pe cale să fie terminate. Pînă ce toate instalațiile vor fi realizate și noul lac de acumulare umplut cu apă, vor trece aproape 15 ani. Primele instalații vor fi însă puse în funcțiune pînă cel mai tîrziu în anul 1965.

Mijloacele materiale necesare înfăptuirii mărețului proiect sînt desigur considerabile. Dar foloasele vor fi atît de mari, încît după primii cinci ani de funcționare a întregului sistem, investițiile vor fi recuperate.

Iată un nou plan de transformare a naturii, care prin proporțiile sale stîrnește admirația întregii omeniri. Datorită lui, Marea Caspică nu va muri de sete și o regiune întinsă, pînă în prezent neproductivă, va fi trezită la viață.

Radu NOR

MAGAZIN MEDICAL

Actualități medicale

ULTRASONOSCOPUL ÎN BOLILE DE OCHI. — Ultrasonoscopul este un aparat de ultrasunete folosit în diagnosticul unor boli. Noul aparat a fost folosit cu succes în diagnosticul tumorilor oculare profunde, în desipririle de retină etc.

SALĂ DE OPERAȚIE CU SUPRAPRESIUNE. — Prof. Ite Boerema din Amsterdam a introdus de curînd o nouă tehnică operatorie. Metoda se bazează pe principiul hipersaturației cu oxigen a țesuturilor din organism prin inhalarea de oxigen la o presiune de 3 atmosfere. În timpul operației bolnavul pierde sînge și odată cu sîngele și oxigenul din țesuturi. Creșterea rezervei de oxigen în țesuturi în condiții de suprapresiune este de 2 ori mai mare decît în condițiunile unei presiuni atmosferice normale. Biocul operator construit după indicațiile prof. I. Boerema este ermetic închis și funcționează la o presiune de 3 atmosfere.

CEL MAI MARE INSTITUT ONCOLOGIC DIN LUME. — În apropiere de Moscova a început construcția noului Institut oncologic al Academiei de științe medicale din U.R.S.S. Pe o suprafață de 16 hectare se vor construi 30 de clădiri cu 5 etaje. Secția clinică va cuprinde 400 de paturi. Saloanele și rezervele pentru bolnavi vor fi utilate cu cele mai moderne instalații. Vizitatorii vor putea sta de vorbă cu bolnavii prin videofon (telefon cu ecran). Laboratoarele de cercetări experimentale și laboratoarele clinice vor fi dotate cu mașini electronice de diagnostic și cu izotopi radioactivi. Congresul internațional de oncologie care va avea loc în 1962 va fi ținut în acest institut.

O NOUĂ PENICILINĂ: CELBENINA. — Recent a fost sintetizată o nouă penicilină — Celbenina. Noul antibiotic are o acțiune remarcabilă, în special asupra stafilococilor rezistenți la penicilina clasică.

VITAMINA U ÎN TRATAMENTUL ULCERULUI. — Chimiștii au descoperit de curînd în legume un factor antiulceros pe care l-au numit vitamina U. Se susține că factorul antiulceros menține integritatea mucoasei gastrice și intestinale. Cercetătorul sovietic Veremel a studiat efectul vitaminei U la un mare număr de bolnavi cu ulcer gastric și duodenal și a constatat ameliorări durabile după acest tratament.

Dr. N. C.

Interesant și util de știut

● **CERCETĂTORII** Institutului de neuro-chirurgie din Moscova au pus la punct o metodă de colorare a țesuturilor tumorale „în vivo". Substanța colorantă introdusă în organism se localizează numai la nivelul tumorii. Această colorație electivă a permis ulterior chirurgilor să vadă cu ochiul liber dimensiunile formațiilor tumorale și să le extirpe integral. Substanța folosită nu este dăunătoare pentru organism.

● **UN MEDIC** japonez a făcut o constatare deosebită în legătură cu influența pe care o exercită zgomotul asupra creșterii. Menținînd cîteva cuști cu șobolani, cîte 8 ore pe zi, într-o oțelărie în care se înregistrau zgomote foarte stridente, a avut surpriza să constate că acest lot de șobolani s-a dezvoltat mai bine în comparație cu un lot similar care a crescut la adăpost de zgomote supărătoare.

● **LA MOSCOVA** a fost realizat un microstimulator electric cu semiconductori care cîntărește numai 300 g. Cu ajutorul acestui dispozitiv ușor de transportat și care poate fi cuprins într-o palmă, medicii pot interveni rapid în reanimarea inimii sau pentru reglarea ritmului cardiac.

PROVERBE...

— **Cine se scoală de dimineață... să se culce devreme.**
— **Ziua bună... trebuie folosită pentru plimbare.**
— **O mină spală pe alta... și apără de infecțiile intestinale.**
— **Mîța blîndă... transmite turbarea.**
— **Cine s-a fript o dată cu ciorba... să-și clătească gura cu mușețel.**
— **Aschia nu sare departe de... ochi, purtați ochelarii de protecție.**
— **După ploaie... aspirină.**
— **Cînele care latră... poate că nu mușcă, dar trebuie ținut la lanț și scos la plimbare numai cu botniță.**

A. G.

Pînă la sosirea medicului

PERITONITA ACUTĂ

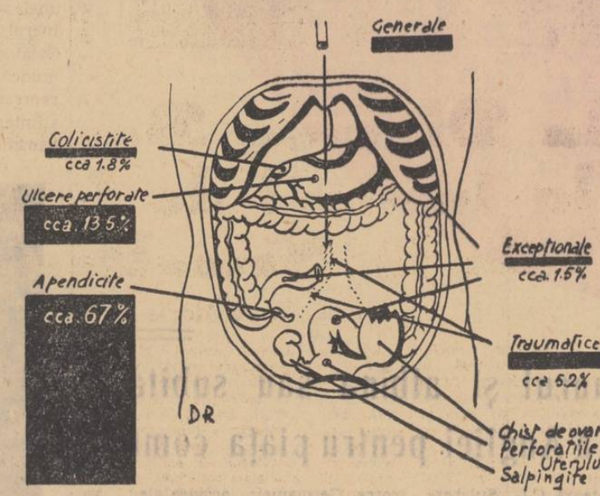

Desigur că noțiunea de peritonită este astăzi o noțiune cunoscută de toată lumea, ea exprimînd infecția și inflamația peritoneului, adică a foiței subțiri care căptușește interiorul cavității abdominale și îmbracă organele interne. Cînd această infecție se produce masiv și brutal, surprinzînd organismul care nu are timp să-și mobilizeze resursele de apărare, asistăm la apariția unei peritonite acute generalizate. În acest caz puroiul format se răspîndește în tot abdomenul.

Alteori organismul reușește să localizeze infecția în jurul organului bolnav care a declanșat peritonita, ridicînd adevărate bariere de aderențe, la formarea cărora participă intestinele și mai ales marele epiploon (prapurele). În aceste situații puroiul e adunat într-o pungă constituind așa zisa peritonită localizată.

Infecția peritoneului se datorește germenilor microbieni aduși din afară organismului prin plăgi, răniri ale abdomenului, avorturi criminale etc.

Alteori microbii din singe, în cursul unei infecții generale a organismului, se pot localiza la peritoneu.

În marea majoritate a cazurilor însă infecția provine de la microbii care se găsesc în organele interne bolnave (apendice, stomac, vezicula biliară, intestin etc.) care pot să se perforeze (peritonite prin perforație).

Recordul îl deține apendicele care este cauza a peste 60% din peritonitele prin perforație.

Oricare ar fi cauza care o produce, peritonita prin perforație se manifestă prin cîteva semne dintre care cel mai important este durerea bruta lă, „ca o împunsătură de cuțit" și cu maximum de intensitate la locul organului perforat. În scurt timp cuprinde tot abdomenul, mușchiulatura se impietrește într-o contractură generalizată care împiedică mișcarea de respirație adîncă sau eforturi de tuse. Bolnavul crispat de durere își caută poziția cea mai puțin dureroasă. Apar apoi vărsăturile de alimente sau de bilă. Temperatura la început poate fi ceva mai ridicată, însă pulsul este întotdeauna accelerat: 80—120 bătăi pe minut.

În această fază de început intervenția chirurgicală de urgență are toate șansele să salveze bolnavul.

Care sînt însă greutățile de care ne izbim în practica curentă?

Bolnavul sau familia minimalizează importanța acestor prime semne, le confundă cu o criză oarecare (de ficat, ulcer etc.) și recurge la două grupuri de medicamente care în alte situații sînt salvatoare, dar în cazul de față devin nefaste și anume: calmantele și antibioticele.

Într-adevăr calmarea durerii și atenuarea infecției prin penicilină și streptomicină nu numai că nu pot vindeca peritonite dar maschează semnele bolii, printr-o ușurare înșelătoare și trecătoare care nu face altceva decît să întîrzie adevăratul tratament al peritonitei acute prin perforație: intervenția chirurgicală.

Un medic chemat atunci să examineze bolnavul s-ar găsi în fața unei peritonite „mascate" de calmante și antibiotice și lipsit deci de valoroase elemente de diagnostic. Este lesne de închipuit cît de vătămătoare este de asemenea administrarea de purgative sau continuarea alimentării acestor bolnavi.

În fața unei dureri acute, brutale, abdominale, pînă la sosirea medicului cel mai recomandabil este să așezăm bolnavul la pat cu o pungă de gheață pe abdomen, oprind cu desăvîrșire alimentarea și administrarea oricărui medicament.

Cu fiecare ceas pierdut inutil șansele de vindecare se micșorează apreciabil, peritonita acută fiind una din marile „urgențe chirurgicale".

Dr. Ovid RAȚIU

Concediul de odihnă

Ne aflăm în perioada lunilor în care pentru mulți dintre noi apare o nouă preocupare: unde ne petrecem concediul de odihnă? La munte sau la mare?

Cum însă timpul de concediu trebuie folosit cît mai rațional, este bine a se cere întotdeauna și sfatul medicului pentru alegerea localității în care urmează să ne petrecem acest concediu. Aceasta, pentru că oricît de sănătoși am fi și oricît nu am da atenție „micilor neajunsuri" pe care ni le provoacă uneori organismul, este util a ține totuși seama de ele.

Evident, că atunci cînd este vorba numai de o simplă obosea lă fizică sau intelectuală și nu apar contraindicații nici pentru munte, nici pentru mare, se va putea petrece concediul de odihnă după preferințe.

Atunci însă cînd există și manifestări incipiente ale unor suferințe, fie chiar neînsemnate în aparență, este necesar de a se asocia odihna cu anumiți factori terapeutici naturali pe care îi oferă stațiunile balneo-climaterice.

Dintre factorii naturali ai stațiunilor, climatul este de o deosebită importanță pentru reconfortarea organismului. Clima exercită o influență remarcabilă asupra organismului uman, interesînd starea și funcțiunile sale organice, precum și starea psiho-afectivă a individului.

Litoralul Mării Negre cu minunatele sale stațiuni balneo-climaterice — Mamaia, Mangalia, Eforia, Vasile Roaită — posedă un climat foarte reconfortant. Plaja și valurile mării sînt deopotrivă de atractive. Unele persoane se simt bine pe litoral, dar vor fi altele al căror grad de irascibilitate va fi de așa natură încît

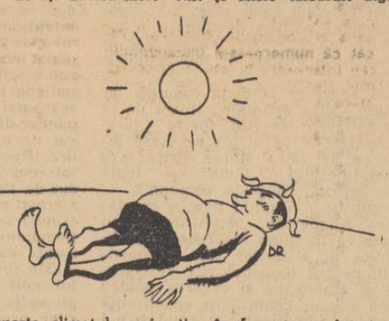

nu vor suporta climatul maritim. Unor asemenea indivizi le-ar folosi mai mult o stațiune de odihnă cu un climat subalpin între 500—800 m. altitudine ca Breaza, Rîșnov, Timiș, Poiana Țapului, Cîmpu Lung Muscel etc.

Stațiunile de pe litoral sînt contraindicate pentru acei care manifestă tendința de creștere a tensiunii arteriale. Acestor persoane le vor fi contraindicate pentru odihnă și localitățile cu altitudine prea mare, adică acele stațiuni care depășesc 1000 m. Pentru astfel de persoane, localitățile cele mai indicate sînt cele cu altitudinea între 400-700 m. ca Breaza, Tușnad, Covasna, Zizin etc.

Cei care prezintă metabolismul bazal crescut vor evita de asemenea plecarea la mare și vor prefera regiunile muntoase cu altitudine de 700-900 m. ca Bușteni, Timiș, Vatra Dornei, Borsec, Bran, Sinaia etc.

Indivizii care prezintă ganglionii măriți, care fac des guturai și răcesc lesne, vor profita mult de pe urma odihnei pe litoral. De asemenea și cei cu metabolismul bazal scăzut, oloroticii etc.

Foștii suferinzi de afecțiuni pulmonare vor chibzui și dinșii bine înainte de alegerea stațiunii de odihnă, cerînd în prealabil sfatul medicului.

Cînd avem la dispoziție 2-3 săptămîni pentru odihnă și în funcționarea organismului sînt și unele tulburări digestive în sfera stomacului, intestinelor sau a ficatului, ori unele tulburări ale rinichilor, este util a folosi timpul pentru odihnă asociindu-l cu o cură de ape minerale într-o localitate recomandată de medic. În asemenea cazuri, stațiuni ca Olănești, Slănic Moldovei, Tușnad, Covasna, Zizin, Vîlcele, Malnaș, etc. oferă condiții foarte bune atît pentru odihnă cît și pentru cura internă.

Anemicii vor beneficia mult de stațiunile de mare altitudine ca Lacu Roșu, Poiana Predeal, Cota 1400 etc.

Nu trebuie uitat că se pot realiza rezultate satisfăcătoare în ceea ce privește refacerea organismului și în multe localități din regiunile deluroase ale țării și chiar în cele de șes.

De cele mai multe ori, schimbarea mediului de viață prin plecarea pentru 1-3 săptămîni într-o localitate de odihnă sau chiar plecarea dintr-un oraș în altul, ori din oraș în mediu sătesc, constituie elemente suficiente pentru a asigura organismului acel stimul al funcțiunilor vitale, capabil să-i redea noi forțe de muncă și de viață.

Dr. I. LEGIC

Școala părinților

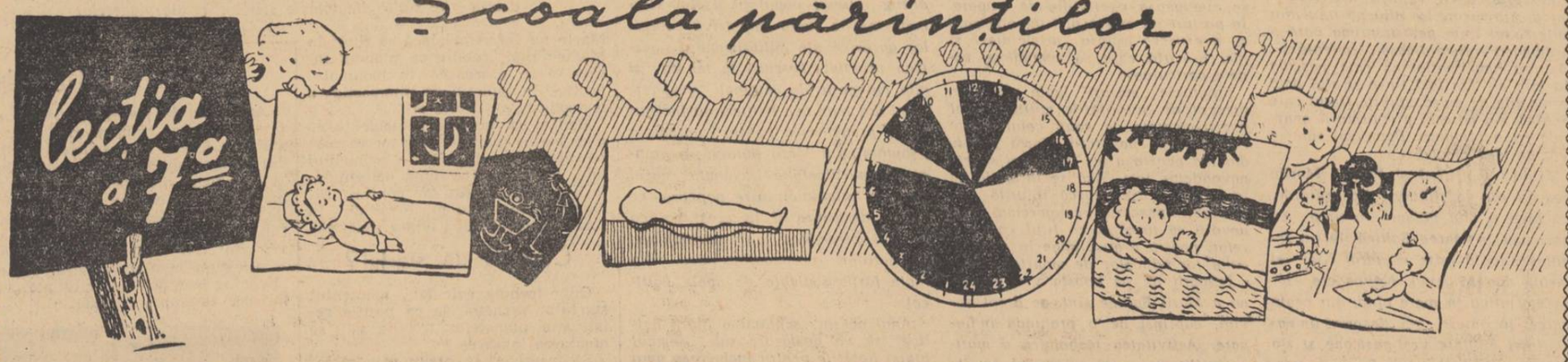

Pare curios să vorbim despre un program pentru sugar. Totuși programul zilnic este, poate, verigă esențială în dezvoltarea copilului. Respectarea orelor de somn, a orelor de masă — adică a programului — sînt factori de seamă ai apărării împotriva bolilor. În acest program și detaliile au o importanță. Iată, de pildă, patul copilului: unde să-l așezi, cum trebuie să fie pentru ca sugarul să nu fie stînjenit deloc în executarea programului său? Patul așezat departe de sobă sau calorifer, avînd o saltea tare, fără perne este o condiție importantă pentru asigurarea odihnei copilului. Între saltea și cearșaf se pune o mușama, iar copilul este învelit — atunci cînd e frig — cu o plapumă ușoară sau o cuvertură, iar cînd e cald cu o cuvertură subțire. Nimic mai dăunător decît dormitul în același pat cu copilul, decît lipsa de igienă a patului sau o saltea moale. Ele deranjează copilul, care nu poate astfel să-și realizeze programul.

Programul corect cere un somn neîntrerupt al copilului, în tot timpul nopții. Și programul zilei trebuie să fie fix. În primele două săptămîni copilul se trezește numai la ora suptului și apoi adoarme din nou. În săptămînile următoare el se trezește cu ½ ½ oră înainte de fiecare supt și mai rămîne treaz cîteva minute și după supt. Mai tîrziu, între 8 săptămîni și 4 luni, copilul doarme cam de trei ori pe zi, cîte două ore; iar după 10 luni — de două ori pe zi cîte o oră jumătate, două. Pe măsură ce scade numărul orelor de somn în timpul zilei, se prelungește numărul orelor de somn în timpul nopții. Aceeași strictețe se cere în respectarea orelor de culcare, ca și la respectarea orelor de masă. Numai astfel copilul poate adormi repede, iar somnul să fie adînc și liniștitor. În timpul verii unii introduc în programul copilului băile de aer, somnul la umbră, într-un loc răcoros, ceea ce este un lucru bun. Alții însă tulbură liniștea copilului, făcîndu-i un „program", pe măsura lor.

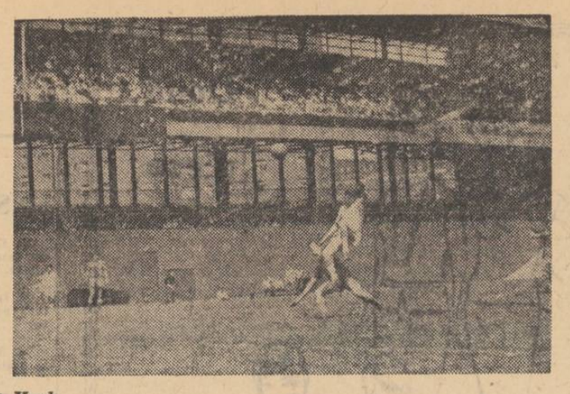

Cîteva imagini de la meciurile disputate de Dinamo București la New York

Cu Dinamo București la turneul de fotbal de la New-York

— Note de călătorie —

În partea de nord a insulei Manhattan, cartierul central al New-York-ului, cumpărată acum cîteva sute de ani de la indienii băștinași pe mărfuri în valoare de... 25 de dolari, și pe care se înalță acum zgîrie-norii celui mai mare oraș al noului continent, se află „Polo Grounds", un teren de sport folosit îndeosebi pentru baseball și înconjurat de tribune vechi, putînd cuprinde pînă la 50.000 de spectatori. În aceste zile, se desfășoară aici jocurile celei de a doua grupe a turneului internațional de fotbal organizat de „New York Soccer Club", în scopul popularizării și în rîndurile tineretului din S.U.A. a acestei discipline sportive, răspîndite în toată lumea.

Nu de mult s-au încheiat întrecerile din grupa întîi, la care a participat și Dinamo București, prima echipă românească invitată să joace în Statele Unite, și pe care am însoțit-o în calitate de trimis al ziarului „Sportul popular", la acest turneu plin de învățăminte, instructiv și ...deloc „numai turistic", cum grăbit îl aprecia într-unul din mult gustatele sale comentarii sportive din „Contemporanul", amicul și valorosul nostru confrate Eugen Barbu. Spun că turneul lui Dinamo n-a fost deloc „numai turistic", pentru că fotbaliștii bucureșteni au lăsat — prin comportarea lor generală și prin spectaculozitatea jocului practicat o impresie atît de bună încît organizatorul turneului, dl. William D. Cox, i-a invitat pe dinamoviști și la ediția viitoare a turneului.

Nu mă voi ocupa în aceste rînduri de jocurile susținute de Dinamo. Țin să subliniez însă că a fost un turneu deosebit de dificil, în care tinerii noștri fotbaliști (Dinamo București a fost cea mai tînără formație din cele 8 participante, avînd o medie de virstă de 23 de ani) au avut de înfruntat echipe cu renume mondial ca Everton, Bangu, Kilmarnock, Karlsruhe, Beșiktas, situate pe locuri de frunte în campionatele țărilor lor, precum și două formații nord americane alcătuite din jucători profesioniști aduși special din Anglia și America de Sud: New York Americans și Concordia Montreal. Păcat că numeroasele indisponibilități intervenite în lotul dinamovist, mai ales în linia de atac, ca urmare a jocului dur practicat de americani în deosebi, l-au pus pe jucătorii noștri în situația de a nu-și putea apăra șansele cu tot potențialul. Ei n-au putut conta pe jucători de valoare ca Anghel, Tîrcovnicu, Eftimie, accidentați chiar de la al doilea joc, și nu l-au putut utiliza cîteva etape nici pe internaționalul Popa, din linia de fund, ceea ce a adus perturbații și în alcătuirea apărării. Rezultatele de egalitate cu renumita formație braziliană Bangu, învingătoarea de anul trecut, cu masivul „11" scoțian Kilmarnock (finalist al turneului din 1960), cu redutabila echipă vest-germană Karlsruhe precum și victoria la scor (5—2) în fața echipei turce Besiktaș reprezintă performanțe care se pot înscrie cu cinste pe cartea de vizită a oricărei echipe.

Baseball-ul, sportul american „numărul 1"

Vor reuși americanii să introducă fotbalul în gustul tineretului? Iată o întrebare la care răspunsul este destul de greu de dat, pentru că deocamdată „soccer"-ul (denumirea americană pentru sportul cu balonul rotund) se pare că n-a cîștigat prea mulți aderenți. Ne-am dat seama de acest lucru privind tribunele în general goale ale stadionului „Polo Grounds", în care la jocuri ca Everton-Bangu sau Kilmarnock — Karlsruhe luau loc 10-12.000 de spectatori, în marea lor majoritate de origine europeană, în timp ce în imediata apropiere, peste Harlem River, pe „Yankee Stadium", 50-60.000 de oameni se înghesuiau la jocurile preliminarii ale campionatului de baseball. Acest sport — care are unele contingențe cu oina noastră, bazîndu-se pe lovirea unei mingi de mărimea celei de tenis cu un bățător ca la oină, pe încercarea de atingere a adversarului cu această minge și cu trecerea jucătorilor pe la anumite puncte fixe, ni s-a părut destul de anost. El este jucat însă cu pasiune în toată America de Nord iar finalele campionatelor, în care pînă acum s-au distins echipele din New York, angajează mari pasiuni și — fenomen tipic sportului american — deziînțuie cascade de... pariuri. Avantajul baseball-ului îl constituie faptul că un astfel de teren nu cere deloc amenajări complicate iar echipamentul și materialele solicitate de ei sînt din cele mai simple. În aceste condiții, nu ne-am mirat văzînd aproape în fiecare curte de școală sau parc (mai ales în „Central Park") o adevărată oază de verdeață în mijlocul „sky-scrapers"-ilor, zeci de echipe de baseball în întrecere. Ne-a izbit însă un amănunt. Cele mai multe echipe erau alcătuite pe bază de afinități naționale: echipe de americani, de irlandezi, de portoricani, de negri, de spanioli și așa mai departe, campionatele de baseball reflectînd astfel, în mic, „cocktail"-ul de naționalități din acest oraș cosmopolit.

Pe străzile New-York-ului

Am folosit zilele de pauză dintre jocuri pentru a vizita orașul, pentru a-i cunoaște punctele de mare interes turistic. Și firește, ne-a atras în primul rînd „Empire State Building", cea mai înaltă clădire din lume. Am urcat pe platforma situată la etajul 102 al acestei clădiri înalte de 1472 de picioare, de unde — în zilele senine — poți avea o vizibilitate de peste 100 de kilometri. Acest zgîrie-nori este vizitat zilnic de 35.000 de oameni, în medie. El este situat pe Fifth Avenue, între străzile 33 și 34, pe locul pe care în anul 1799 se afla ferma unui oarecare John Thompson. Actualmente, lucrează în acest „building" 16.000 de persoane, care folosesc un total de 74 de ascensoare. Pentru a vă da seama ce înseamnă defectarea ascensoarelor la această clădire, vom aminti că de la parter și pînă la etajul 102 sînt... 1860 de trepte de scară!

Pe Eighth Avenue se află „Madison Square Garden", cea mai mare sală de sport din New York, locul unde se desfășoară de preferință concertele de jazz și mariile gale profesioniste de box. Am asistat aici la un asurzitor concert de jazz, în care strădaniile „melodiilor" se întreceau cu fluierăturile și bătutul din palme sacadat al unui public nedisciplinat și care în timpul executării bucăților conversa cu voce tare cu.. .orchestranții; un concert de jazz în care numai apariția finală a formațiunii conduse de celebrul Duke Ellington — pianist și dirijor al unei formații de 18 persoane, în majoritate negri — care a executat cu o măiestrie de necontestat „Caravana", compoziția sa, ne-a șters impresia nefavorabilă pe care ne-o lăsaseră soliștii anteriori de trompetă și baterie.

În seara următoare, locul estradelor a fost luat de ring. Boxerul negru Archie Moore, în vîrstă de 47 de ani (!), un exemplu de longevitate sportivă la înalt nivel, și-a apărat în 15 reprize titlul de campion mondial la categoria semi-grea, în fața italianului de 26 de ani Giulio Rinaldi, pe care galeria zgomotoasă a miilor de italieni americani din Brooklyn nu i-a putut decide nici un moment să renunțe la garda strînsă și să atace pe omul din față, care-l „contra" cu precizie de îndată ce se lăsa cît de puțin deschis. Ne-a surprins numărul relativ mic de spectatori (doar 10.000), dar ni s-a explicat că marea afacere a organizatorilor vine nu de la biletele de intrare ci de la sumele ce se încasează pentru televizarea meciurilor. După meci, declarația lui Archie Moore, că o importantă parte din bursa pe care a primit-o pentru acest meci o va vărsa pentru sprijinirea acțiunilor antirasiste, printre care — în primul rînd — demonstrațiile „călătorilor libertății" a fost primită cu vie satisfacție de spectatorii de culoare din sală.

New-York, orașul cu două fețe...

Pe cît de fascinant îți se pare centrul, unde reclamele de tot felul și frontispiciile luminoase ale marilor cinematografe de pe Broadway și de pe strada 42 îți iau ochii, pe atît de dezolant este New-Yorkul în cartierele sale mărginașe. Nu numai în Bronx, Queens, Brooklyn și Richmond (mari cartiere componente ale orașului) dar chiar și pe insula Manhattan, în așa-numitul „City", orașul este foarte murdar. Murdăria atinge în unele locuri forme pe care nici nu le-ai bănui dacă te-ai rezuma, vizitînd New-Yorkul, doar la străzile din jurul lui Rockefeller Center sau la luxoasele magazine de pe Fifth Avenue, în care prețurile exorbitante gonesc de la intrare pe omul de rînd. Străzi nemăturate de multe zile, locuințe insalubre, promiscuitate, oameni zdrențăroși, dormind cîte 6—8 într-o cameră de hotel ieftin sau uneori chiar pe străzi (cum am văzut cu proprii noștri ochi cu ocazia unei vizite făcute în grup), cîrduri de șomeri care încearcă să cîștige 25 de cenți repezindu-se să-ți șteargă geamul de la parbrizul mașinii cînd te-ai oprit la un stop, iată ce poți vedea în Harlemul porto-rican, în cartierul din jurul străzii Bowery sau în unele străzi ale Harlemului negru.

Cît despre tineretul new-york-ez, problema educării lui, a scoaterii lui de sub influența nefastă a filmelor în care se preaslăvesc aventura și crima, de sub influența cărților polițiste și de exaltare sexuală, aceasta este o problemă care a început să dea de gîndit unora în S.U.A.

Despre această acută problemă a tinerei generații americane, ne vorbea un tînăr student american cu convingeri progresiste, devenit în timpul șederii noastre la New-York un activ susporter al echipei Dinamo, și căruia jucătorii dinamoviști i-au vorbit mult despre viața nouă a tineretului din patria noastră, despre minunatele condiții de învățătură și de muncă de care el se bucură azi.

Turneul de la New-York a fost pentru tinerii jucători de la Dinamo nu numai un bun prilej de a trage prețioase învățăminte fotbalistice din contactul cu echipele valoroase pe care le-au întîlnit, ci și o bună ocazie de a cunoaște viața din S.U.A., realitățile amare ale mult trîmbițatului „mod de viață american". Și ei s-au întors în țară nu numai cu mai multă experiență sportivă, ci și cu o folositoare experiență de viață.

Radu URZICEANU

Presa internațională despre sportivii romîni

L'Equipe: „Formidabila atletă română a ameliorat pentru a nu știu cîta oară recordul mondial. Omagiul afectuos al spectatorilor vărsovieni și interminabilele felicitări au emoționat-o desigur așa că ea a ratat la 1,90 m deși noi sîntem convinși că va trece și această înălțime".

Corriere dello Sport: „Magnifica atletă Iolanda Balaș s-a dovedit iarăși demnă de renumele său. Ea este, fără doar și poate, cea mai mare atletă a tuturor timpurilor".

Les Sports Bruxelles: „În definitiv nu numai de ieri atletismul ne-a relevat pe această minunată fată. De mulți ani incomparabila campioană domină specialitatea sa și de fiecare dată nu uită să facă surprize cît mai plăcute admiratorilor săi. 1,88 m. de azi îl anunță aproape sigur pe 1,90 de mîine".

Ceskoslovenski Sport: „Cînd vorbeam de atletismul românesc spuneam numai Iolanda Balaș. Dar el nu se reduce la atît. La Memorial am văzut alte trei talentate campioane: Lia Manoliu, Florica Grecescu și Sanda Grosu. Publicul a fost vădit impresionat aflînd că Florica, cîștigătoare la 800 m, este mama a doi gemeni".

Intors în Franța, Henri Domec, căpitanul echipei de rugbi Lourdes, a scris în ziarul l'Equipe: *„Rugbiul românesc este de primul rang. Am fost bătuți fără drept de apel la București și la Iași. Este evident că românii nu mai pot fi considerați elevi în acest sport, ci adversari perfect valabili, care pe teren propriu sînt aproape imbatabili. Demian, Penciu, Rusu, Moraru sînt excelenți jucători".*

• Varietăți • Varietăți • Varietăți

Lista victimelor... nu este închisă

Cursa automobilistă „500 mile" de la Indianopolis datează de jumătate de secol. Statisticienii au stabilit că în 50 de ani de viață competiția are trecuți în palmaresul ei și 53 de morți. Și anume 30 piloți, 14 mecanici și 9 spectatori. Ultima victimă a fost americanul Tonny Betthenhausen, care a suferit un accident mortal în cursul antrenamentului din acest an pentru alergarea de la Indianopolis.

Pentru marile firme producătoare de automobile, bilanțul acesta este însă mai puțin interesant decît cel al beneficiilor ce trebuie să le realizeze, fie ele cu prețul vieții unor reputați ași ai volanului. Așa că ucigătoarea competiție „500 mile" de la Indianopolis continuă, iar lista victimelor... nu este închisă.

Sclavii fotbalului

Marile cluburi italienești, în deosebi Internazionale, Milano, Juventus și A. S. Roma, au pornit din nou la „vînătoare" pentru achiziționarea de mari vedete din străinătate. La bursa „sclavilor" fotbalului au fost aduși, printre alții, în discuție internaționalii Greaves (Chelsea) și Hitchens (Astor Villa) din echipa Angliei, Noe Sceler (Hamburg S. V.), Suarez (F. C. Barcelona) etc. Pentru unii s-au și încheiat tîrgurile. Comerțul însă mai continuă pentru că în lunile de vară se fac aceste mari tranzacții pe spinarea jucătorilor. Își au de spus încă cuvîntul cluburile spaniole, ca și cele franceze — cărora o recentă hotărîre a ligii profesioniste le-a deschis granițele pentru achiziționarea a cîte unui jucător străin.

Mișiții de „sclavi" au împînzit Europa occidentală și America latină în căutarea victimelor pentru odiosul lor tîrg. Activitatea lor — și a cluburilor în slujba cărora se află — produce o veritabilă alarmă în unele țări, cum ar fi, de pildă, Argentina. De aici au fost racolați ani de zile aproape toți cei mai buni jucători ai ei, deveniți apoi — peste noapte — cetățeni ai altor țări. Sioori, actuala vedetă nr. 1 a lui Juventus (Torino) și a echipei Italiei, a fost ultimul gigant din echipa Argentinei prezentată la campionatul mondial de la Stockholm care în urmă cu peste trei ani a luat calea Europei. Acum, în preajma campionatului mondial din Chili, Argentina — care a crescut o nouă generație de jucători cu care intenționează să-și refacă vechiul prestigiu țintind la locul nr. 1 al fotbalului mondial — a hotărît, de aceea, să ia o măsură protecționistă. 40 de jucători au fost trecuți pe lista celor ce nu pot fi transferați înainte de terminarea campionatului mondial din 1962. Rămîne, totuși de văzut dacă „mijloacele" racolerilor, sume astronomice puse la dispoziție de capriciile în materie ale unor mari patroni industriași (din concernuri petrolifere automobiliste etc.), nu vor înfringe pînă la sfîrșit și această măsură protecționistă.

Cît despre aceste capricii ele alimentează super-profesionismul și sînt un flagel ce ruinează fotbalul mondial, prin dezechilibrul ce-l provoacă, căci doar o mînă de cluburi — prin președinții lor — sînt beneficiarele lui.

Farsele milimetrilor și capriciile vîntului

Din 1895 cînd Sweeney a sărit la Filadelfia 1,97 m. recordul mondial la săritura în înălțime a aparținut fără întrerupere pînă în 1957 atleților din S.U.A. Sportivul sovietic Stepanov a fost primul atlet european care a intrat în posesia recordului — 2,16 m — în 1957. După trei ani, John Thomas l-a readus în S.U.A. dar n-a reușit să-l păstreze decît un singur an deoarece Brumel a făcut ca săritura în înălțime să devină iarăși o specialitate a atleților sovietici. De remarcat faptul că Brumel a sărit la ultimul record 2 m 23 cm și 6 mm (după cum s-a stabilit la remăsurarea înălțimii), dar federația internațională neținînd seama de milimetri va omologa recordul la 2,23 m...

În schimb regulamentul aceleiași federații este foarte riguros în ce privește viteza vîntului, de pildă în cazul probei de săritura în lungime. Așa se face că cea mai lungă săritură realizată vreodată de o femeie — este vorba de performanța de 6,50 m. obținută de Tatiana Selkanova — la Berlin în meciul R.D.G. — R.S.F.S.R., nu va fi omologată ca record mondial. Oficialii au constatat că vîntul bătuse cu peste 4 metri pe secundă. Numai după cîteva minute însă, pus parcă pe șotii, vîntul și-a micșorat viteza la 1,4 m pe secundă, permițînd atletei germane Hildrun Klaus să stabilească un record mondial omologabil cu o săritură de 6,42 m. Cîștigătoarea probei a rămas bineînțeles Selkanova.

MOZAIC SPORTIV

● Reluînd o sugestie mai veche a Federației romîne de box, ziarul „l'Equipe" propune organizarea unei „Cupe a Europei" la box care să cuprindă patru sau eventual cinci grupe. Primele trei grupe ar avea următoarea componență: I: U.R.S.S., R.P. Polonă, Italia, Anglia, Iugoslavia; II: R.P.R., R.F. Germană, R.P. Ungară, R.P. Bulgaria, R.D. Germană; III: Franța, Scoția, Cehoslovacia, Irlanda, Elveția.

● Documente găsite de arheologi atestă că cea mai veche competiție de marș a fost organizată cu trei secole înaintea erei noastre în China. Cursa măsura 2.500 km și se desfășura timp de 60 de zile de-a lungul marelui zid chinezesc.

● Pentru Jocurile Olimpice din 1968 federația sporturilor submarine (înotul și vînatul sub apă) va cere înscrierea disciplinelor sale în programul Olimpiadei. Federațiile de popice și biliard sînt gata să facă cereri asemănătoare.

● Una dintre cele mai controversate discuții la sesiunea C.I.O. s-a purtat în jurul menținerii sau excluderii pentatlonului modern din programul Olimpiadei de la Tokio. Delegații japonezi susțineau eliminarea acestui sport invocînd dificultăți în ce privește achiziționarea și dresarea cailor necesari concurenților. În cele din urmă pentatlonul modern a fost inclus în program. Se pare că argumentul hotărîtor l-a constituit propunerea delegației R. P. Ungare care s-a oferit să trimită pe cheltuiala sa în Japonia 100 de cai de cea mai bună rasă gata dresați.

● După Alessandro Fantini, mort într-un accident în Turul R.F. Germane, un alt ciclist profesionist italian își sfîrșește viața în chip tragic. Numele său este Bruno Busso. El a murit în condiții misterioase în timpul disputării Turului Piemontului. Potrivit celor scrise de ziarul Corriere dello Sport se crede că decesul său s-ar datora folosirii unei mari doze de dooping, la fel ca și în cazul ciclistului danez Jensen, mort anul trecut la Jocurile Olimpice de la Roma.

● Înaintea finalei Santos-Internazionale în turneul „Italia 1961" celebrul fotbalist brazilian Pele a împărțit cîte un pachet de țigări fiecăruia dintre însoțitorii echipei Santos. După aceea el le-a adresat următoarele cuvinte: „Și acum fumați cît veți dori dar lăsați-ne să jucăm fotbal". Nu știm dacă metoda lui Pele a avut efect asupra chibiților dar Santos a cîștigat cu 4—1.

● Trupa de jucători profesioniști de tenis, condusă de Jack Kramer, va întreprinde un turneu de 10 zile în U.R.S.S. Hood, Gonzales, Segura, Trabert și alți renumiți maeștri ai rachetei vor evolua la Moscova, Riga, Leningrad, Talin, Tbilisi.

● Vorbind figurativ la ora actuală Valeri Brumel este incontestabil „cel mai înalt atlet" din lume. El deține recordul mondial în aer liber pe care l-a stabilit recent cu 2,23 m, cît și cea mai bună performanță mondială de sală — 2,25 m. Născut la 14 aprilie 1942 la Tolbuzino, Brumel este student la Institutul de Pedagogie din Moscova, măsoară în înălțime 1,85 m. și cîntărește 77 kg.

● SUB SEMNĂTURA Iolandei Balaș, ziarul „Sovietski Sport" din Moscova publică un ample articol consacrat participării femeii la Jocurile Olimpice. Arătînd că femeia este încă insuficient reprezentată la Olimpiadă, recordmana lumii la săritura în înălțime cere înscrierea în programul olimpic și a altor ramuri și probe sportive, practicate în sportul feminin (baschet, tir, pentatlon, canotaj academic).

● DE LA CREAREA lui Harlem Globbetrotters, Abe Saperstein, managerul celebrei formații de baschet, a parcurs 7 milioane de kilometri vizitînd aproape toate țările globului.

● ZIARUL francez „L'Equipe" relatează despre un nou scandal ce a izbucnit în baschetul universitar din S.U.A. Procurorul general al New-York-ului care conduce ancheta a dat în vileag numele a 16 echipe compromise în această afacere. Pînă acum 27 de jucători au recunoscut vina: ei au primit de la „bookemakers" (organizatorii clandestini de pariuri) sume mergînd pînă la 1500 de dolari, pentru a falsifica rezultatele meciurilor de baschet. La interogatoriu studentul Hayes Jones din Chicago a mărturisit că într-un singur meci a ratat cu bună știință 16 lovituri libere pentru ca echipa adversă să cîștige.

● ATLETUL englez Martin Hyman, care a bătut recent recordul britanic la 6 mile a fost reținut de poliția londoneză pentru că a participat la o manifestație împotriva armelor atomice.

● NOUL campion mondial la categoria cocoș, irlandezul Johnny Coldwell „boxerul cu ochii de gheață", a susținut în 3 ani de cînd a trecut la profesionism 22 de meciuri dintre care a cîștigat 10 la puncte și 12 prin K.O. Ca amator el a disputat 250 de meciuri pierzînd numai 6. Printre cei care au reușit să-l învingă pe Coldwell a fost și Mircea Dobrescu.

Grandoare și decadență...

28 de ani după ce a purtat centura de campion mondial de box profesionist la categoria grea, uriașul italian Primo Carnera încă nu are bătrînețile asigurate. După 8 ani de inactivitate, el este silit — pentru a cîștiga o bucată de pîine la vîrsta de 55 de ani — să urce din nou ringul la Madison Square Garden. Fostul boxer și luptător — înalt de peste 2 m. și cîntărind aproape 120 kg. — va lua parte la o formă „evoluată" a sălbaticelor spectacole de catch-as-catch-can, în cadrul cărora se înfruntă simultan în ring mai mulți luptători împărțiți în două echipe.

★

Nici mai tînărul Ezzard Charles — unul din succesorii lui Joe Louis la titlul de campion mondial — nu o duce mai bine. Zece ani după ce a fost în plină glorie el încă nu a reușit să-și regleze conturile la fisc. După numeroase sacrificii materiale, ultima știre ne vestește că fostului campion al lumii i s-a confiscat telefonul din casă, pentru că nu mai e în stare să plătească abonamentul.

INSTANTANEE

Antrenorul „EH-MDE-OF"...

L-am întîlnit ieri pe Calea Victoriei pe bunul meu prieten Matei D. Matei. Nu-l mai văzusem de multă vreme, dar citisem despre el într-un ziar la rubrica „Sport". Matei e antrenor.

— Ce faci Matei?

— Eh!...

— Ce-i aia „eh"? Răspunde mai clar.

— Mdă!

— Ei, așa da. Acum e limpede. Vasăzică în proporție de 50 la sută faci „eh", și în rest „mde".

— Nu, îmi răspunde el, că din cînd în cînd mai fac și „of"!...

Și după cîteva clipe, amicul meu „Eh-Mde-Of", prinse a vorbi:

— Mie nu-mi place să mă laud, dar sînt un bun antrenor.

— Mde...

— Și apreciat, adaogă el.

— Eh, adaog eu.

— Despre mine s-au scris în general lucruri bune.

— Of!... am spus eu fără să vreau.

— A, bănuiesc la ce faci aluzie, replică Matei. La articolul ăla critic din gazetă. Tu ce părere ai?

— Mde... Dar tu?

— Eh... Adică, să-ți povestesc pe-ndelete și să judeci obiectiv. Noi antrenorii avem un program săptămînal de 40 de ore.

— Da, dar n-ai fost criticat pentru cele 40 de ore, ci pentru program.

— Îmi fac programul cum cred eu de cuviință

— Tocmai. Și dînșii te-au criticat cum au crezut ei de cuviință. Scria clar: ești antrenor la un club din provincie dar stai mai mult în București. Pe cine antrenezi în Capitală?

— Pe mine! Ce, un antrenor nu are nevoie de antrenament? Și-apoi în București stau conform programului făcut în provincie. De la ora 9 la 12 scriu conspecte. Deci trei ore. Din 40, rămîn 37. Apoi de la 12 la 14 vizită pe linie sportivă la U.C.F.S. Deci încă două ore. Din 37 rămîn 35.

Îl întrerup din calculul și-i povestesc:

— Am intrat adineaori într-un restaurant. Am chemat ospătarul. Se apropie responsabilul și-mi explică: „Reveniți peste două ore. Ospătarul care servește la masa asta e acasă. Își copiază niște notițe de la cursul de calificare".

— Nemaipomenit! sare Matei. În timpul serviciului? Ai scris în condică?

— Nu. Am trecut la o altă masă. Chem ospătarul și vine responsabilul. Zice: „Reveniți peste trei ore. Ospătarul care servește la masa aceasta e în vizită la „Pescărușul". Cumnatul său e ospătar acolo și vrea să mai învețe și el ceva...".

— Cum așa? sare Matei. În timpul serviciului, vizite la „Pescărușul"?

— Dar unde mă rog să meargă el în vizită? La U.C.F.S.? Doar nu-i antrenor!...

Matei mă privește țintă și îmi reproșează:

— Mie să nu-mi vorbești în fabule. Înțelegi? Scurt! Una și cu una fac două.

— Exact. Și scăzînd din 35, mai rămîn 33, adaog eu.

— Păi ce? Studiile individuale să nu le pun la socoteală? Doar nu studiez pentru mine! Studiez pentru club. Pentru cei 16 sportivi!...

— Ai dreptate. Și dacă pentru fiecare sportiv studiezi numai cîte o singură oră, 16 din 33 cît mai rămîn? 17!... Deci, din 40 de ore de antrenament mai rămîn 17!...

Îl simt pe Matei că se supără foc.

— Ai răbdare, o întorc eu repede. Nu te supăra. Am exagerat. Nu rămîn 17. Că doar și naveta îți mănîncă timp. Și naveta n-o faci de dragul tău. Tot de hatirul clubului sportiv. Deci, o oră dus, o oră întors, de șapte ori pe săptămînă fac 14 ore. Din 17 rămîn trei ore de antrenament!

— Uite ce!... se repede Matei la mine. Eu nu-ți permit să...

— Știu, ai dreptate. Iar am exagerat. În definitiv și drumul pînă la gară și de la gară la club îți ia cel puțin o oră. Într-o săptămînă fac șapte ore. Scăzînd din cele trei care eu mai rămas pentru antrenament, socoteala e simplă: clubul trebuie să-ți mai plătească patru ore suplimentare! Că-n definitiv mai ai obligația să mergi și la bibliotecă să te documentezi. Și patru ore e un fleac pentru treaba asta!

Matei se făcu la față roșu ca focul. Îl întreb:

— Ce părere ai?

— Mde...

— Eh! i-am răspuns eu.

— Of! a adăogat el. Și a plecat.

— Încotro Matei?

— Să-mi revizuiesc programul.

— Oho!...

AL. VIANU

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMINIA LIBERA"

★

Redacția și administrația, piața Scînteii tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI tel. 17 60 10 interior 1400.

Primul cosmonaut

VIAȚA LUI IURI GAGARIN POVESTITĂ DE EL ÎNSUȘI (V)

— Tată, doar nu puteam să venim cu toții la Gjatsk, prietenele mele și prietenii lui Iuri. Nunta noastră a fost doar o nuntă comsomolistă...

Argumentul l-a convins pe tata și s-a hotărît să sărbătorim din nou nunta, aici la Gjatsk. Nunta a fost la fel de veselă ca și cea din Orenburg.

Valia nu putea să rămînă prea mult la Gjatsk, trebuia să se înapoieze la școala ei. Am plecat împreună la Moscova, i-am arătat locurile remarcabile din capitală și, amărît, am condus-o la gară. Pare-se că a plîns puțin și nici eu nu eram prea vesel. Dar ce să-i faci? Slujba-i slujbă!

A doua zi am părăsit și eu Moscova. În compartiment se aflau și Valentin Zlobin și Iuri Dergunov.

...Iată-ne la comandament. Ni s-au propus la alegere două tipuri de avioane și ne-am oprit la aparatele „Mig" pe care zburasem și la școală. Ni s-a dat repartiția și am plecat la locul unde aveam să facem serviciul, o garnizoană îndepărtată.

La destinație am ajuns la miezul nopții însă la hotelul garnizoanei eram așteptați. Acolo se mai aflau băieții noștri din Orenburg: Vania Kiselef, Kolia Repin, Alioșa Ilin și Vania Doronin. Ne-am îmbrățișat cu toții și somnul ne-a pierit pe dată. Am stat de vorbă și se părea că nu mai terminăm. Vorbeam toți odată și despre toate. Din întreg tărăboiul am reținut un amănunt important: comandantul este un pilot emerit, un șef drept și sever.

Viitorul cosmonaut, căpitan al unei echipe de baschet

Ianuarie venise cu geruri cumplite. Însă pe terenul de decolare-aterisaj nu înceta nici o clipă huruitul motoarelor. Zburau piloții mai experimentați. Întrucît nu aveam experiența zborurilor în condiții de noapte, studiam teoria și așteptam cu nerăbdare primele raze de soare, venirea primăverii. Trăiam în înțelegere, ca o familie unită, — pesemne așa trăiesc și marinarii în condițiile aspre ale vieții pe nave. Știam totul unul despre celălalt. Nimeni nu ascundea nimic tovarășilor săi. Cînd venea o scrisoare o citeau toți, așa cum povesteau combatanții că era în timpul războiului.

Valia îmi scria des, însă scrisori scurte. Vorbea puțin despre succesele ei la învățătură. Nu se plîngea de nimic, însă printre rînduri, simțeam dorul ei, dorința de a fi împreună. Același lucru se simțea și în scrisorile pe care tovarășii le primeau de la rudele și prietenii lor.

Cu tovarășii de arme, pe aerodrom

Intrasem într-o lume nouă, interesantă, a serviciului militar. Țineam mult unul la celălalt, ne bucuram de succesele tovarășilor. Piloții experimentați, cu mulți ani de serviciu, zburau pe orice timp. Sfîrșitul iernii l-am folosit pentru pregătirea teoretică. Apoi am susținut examenul pentru dreptul de pilotaj în condițiile Nordului. Într-adevăr, aici erau multe particularități și fiecare dintre noi trebuia să le cunoască cît mai bine. La comandament au fost introduse noi carnete de zbor, în care figuram și noi. Deocamdată însă foile acestor carnete rămîneau albe.

Am început să zburăm la sfîrșitul lunii martie, cînd pretutindeni se simțea sufletul primăverii, iar lunga noapte polară începuse să facă loc zilei polare, la fel de lungă. Prima oară m-a însoțit comandantul de echipă. Cînd am luat loc în carlingă am simțit aceeași frămîntare cunoscută de dinainte de zbor, nu zburasem cîteva luni. Am decolat cînd noaptea era spre sfîrșite și cînd, în negura albăstruie, noaptea se îngîna cu zorii zilei. Luînd înălțime ca întotdeauna, în zbor mă contopisem cu mașina. Însă cînd acul altimetrului a ajuns la nivelul necesar, am privit în jos și am văzut soarele. Abia ieșea la orizont, înroșea cerul și pămîntul în lumina aurie a zorilor.

La antrenamentul de sărituri cu parașuta

— Ce frumusețe! — am exclamat fără să vreau.

— Atenție la aparate, — s-a auzit vocea lui Vasiliev, care mă trezea la realitate.

Și el, ca și noi toți, dusese dorul soarelui, însă știa: în zbor fiind, nimic nu trebuie să abată atenția pilotului de la conducerea avionului. Pentru Vasiliev era important că am întîlnit soarele exact în timpul calculat. Mi-a și spus acest lucru și l-am înțeles. Emoțiile sînt emoții, însă sarcina în primul rînd.

Astfel a început serviciul de pilot în ținutul Zapoliarie. Comandantul echipei verificînd cu amănunțime priceperea mea, mi-a permis zborul de unul singur. Noul comandant al escadrilei, maiorul Vladimir Reșetov, a fost de acord și cînd primul zbor independent fusese realizat, a venit chiar la avion împreună cu secretarul organizației de partid, căpitanul Anatoli Rosliakov și m-a felicitat. Tovarășii mei au prins pe peliculă fotografică acest moment. Mi-a făcut plăcere să trimit Valiei, la Orenburg, o fotografie în care noi trei, îmbrățișați în salopete îmblănite de piloți, cu căști în cap, ne strîngeam mîinile zîmbind.

Curînd mi s-a întîmplat ceva neplăcut. Mă aflam în zbor. Meteorologii indicaseră, pentru ziua întreagă, timp frumos — nimeni nu prevăzuse intemperii. Cînd am executat ultimul exercițiu s-a întunecat pe neașteptate. Jos dispăruseră insulițele și golfurile. Am înțeles: se apropie vîrtejuri de zăpadă — lucrul cel mai neplăcut în condițiile Nordului. Nu numai în văzduh, dar și pe pămînt. Am întrebat aerodromul cum e timpul. Mi s-a răspuns: suportabil deocamdată, însă din clipă în clipă, vizibilitatea scade. Zăpada acoperise deja pista de aterizare. „Așadar, o să luptăm cu intemperiile" — m-am gîndit eu. De îndată am constatat: combustibilul era pe terminate. În asemenea situație este bine să-ți păstrezi gîndurile limpezi și toată prezența de spirit.

— Întoarceți-vă imediat — mi-a ordonat conducătorul zborurilor. În vocea sa se simțea neliniștea. Într-o străfulgerare m-am gîndit la traseul cel mai scurt spre aerodrom, am calculat toate datele hotărîtoare: vîntul puternic, altitudinea de zbor, ora, rezerva de combustibil. Croindu-mi drum prin furtuna orbitoare de zăpadă, am executat cu precizie ordinele conducătorului zborurilor. Îmi dădeam seama că securitatea mașinii și însăși viața mea se găsesc în mîinile mele și depind de măsura în care voi executa întocmai comenzile unui pilot mai experimentat decît mine. Calmul său mi s-a transmis și mie.

Acest ofițer, un om cu sînge rece, cu multă voință, a spus într-un rînd:

— Ceea ce caracterizează pe un pilot adevărat sînt patru calități: o inimă fierbinte, o minte clară, mîini puternice și o conștiință curată...

Aparatele indicau că avionul a ajuns în zona aerodromului. Deoarece nu vedeam însă pămîntul, nu puteam să calculez aterizarea. Oricît de încordați îmi erau nervii, a trebuit să fac un tur și să pregătesc din nou aterizarea. Cu un sentiment de ușurare am văzut în sfîrșit panglica cenușie a pîrtiei de aterizare. Acum puteam să aterizez.

Strîngîndu-mi mîna, conducătorul zborurilor mi-a spus: — Norocul ajută pe îndrăzneți.

La mijlocul lunii mai, în viața noastră militară — plină de lecții teoretice, zboruri, adunări comsomoliste, obișnuitele gărzi — a răzbit o veste îmbucurătoare. În conformitate cu programul Anului Geofizic Internațional, în Uniunea Sovietică a fost lansat al treilea satelit artificial al Pămîntului. Abia discutasem cu aprindere cîteva rezultate ale diferitelor cercetări efectuate cu prilejul zborului primilor doi sateliți artificiali ai Pămîntului, despre care a scris „Pravda" în ajunul zilei de 1 Mai și iată că pe orbită a fost plasat un nou satelit, mult mai greu și cu aparatură și mai perfecționată. Bucuria noastră a fost nemărginită.

Piloții, tehnicienii și mecanicii din unitatea noastră, înțelegeau că zborul primilor sateliți artificiali ai Pămîntului marchează începutul pătrunderii omului în spațiul cosmic, că aparatele de zbor construite cu prețioase de către oamenii de știință și inginerii sovietici, deschid perspective din cele mai largi pentru înfăptuirea unei serii întregi de cercetări științifice din cele mai importante. Iuri Dergunov cunoștea istoricul cuceririi spațiului aerian, el ne vorbea despre împetuozitatea cu care, în zilele noastre, încep să evolueze evenimentele legate de succesele continue în această privință. Susținea că omul a avut nevoie de 150 de ani pentru ca, după prima înălțare pe un balon aerian primitiv — fapt de altfel săvîrșit lîngă Riazan de un mujic rus, uricarul Kriakutnii — să construiască primul avion din lume. De două ori mai puțin, numai 75 de ani au trecut de la efectuarea acestor lucrări de către compatriotul nostru, ofițerul Alexandr Mojaiski, pînă la lansarea primului satelit artificial al Pămîntului.

— În acest ritm — spunea cu convingere Dergunov — nu este departe timpul cînd omul va zbura în Cosmos.

„Ce se va întîmpla în viitor?" — mă gîndeam eu privind cerul înalt și scăldat în lumina Lunii argintii.

Cite

SFATURI
MODĂ
COSMETICĂ
GOSPODĂRIE

Excursia de sfîrșit de săptămînă

Oricare ar fi durata excursiei cei ce pleacă la munte trebuie să fie echipați atît pentru vreme frumoasă cît și pentru o ploaie rece iar sacul de excursii trebuie să conțină anumite lucruri absolut indispensabile cum sînt: un impermeabil ușor sau un hanorak cu glugă, un jersei, briceag, chibrituri, șfoară, cîteva ace de siguranță, zahăr sau un pachețel de ciocolată și o mică trusă farmaceutică care va cuprinde o sticlă mică de tinctură de iod sau spirt, aspirină, cremă de față, tifon, cîteva pastile contra deranjamentelor de stomac și leucoplast.

De asemenea este important de știut că un excursionist trebuie să-și ducă tot bagajul pe spate și nimic în mîini decît cel mult bastonul de excursionist.

În cazul că excursia de sfîrșit de săptămînă vă găsește obosit, lăsați altora antrenați satisfacția unei competiții sportive obositoare și mulțumiți-vă cu scurte plimbări în aer liber; evitați soarele cînd este prea puternic și faceți cît mai multe exerciții de respirație (împărțiți-o în trei timpi dintre care un timp inspirați profund pe nas iar ceilalți doi timpi expirați lent și cît mai complet, pe gură).

Dacă se poate abțineți-vă de la fumat sau fumați cît mai puțin posibil și dormiți cel puțin 8 ore bine învelit și cu fereastra deschisă. Excursia de sfîrșit de săptămînă trebuie să constituie un prilej de destindere, odihnă și acumulare de forțe și nu de oboseală sau epuizare, așa cum se întîmplă adeseori.

Pentru excursiile de sfîrșit de săptămînă la mare este recomandabil să nu aveți ambiția de a vă bronza într-o singură zi. Practic acest lucru este imposibil. Furați însă de priveliștea încîntătoare a mării și de băile răcoritoare repetate riscați să faceți o insolație sau arsuri destul de grave.

Pentru cei ce merg bine pe bicicletă și posedă în echipamentul lor un cort, o frumoasă excursie de sfîrșit de săptămînă o constitue excursia într-unul din pitorescile locuri dimprejurul orașului la o distanță de 20-40 kilometri. Împrejurul Bucureștiului astfel de locuri sînt: pădurea Brănești, Pasărea, Cernica, Andronache, Căldărușani, Mogoșoaia, Snagov etc. Acest fel de a petrece sfîrșitul de săptămînă are numeroase avantaje. Printre altele acela de a nu fi nevoit să faci o călătorie prea lungă pentru a sta 24 de ore în aer liber. Dacă în apropierea locului unde instalăm tabăra se află un lac sau un riu în care se poate face baie și pescuit, posibilitățile de a face cît mai mult sport se vor mări.

Sfaturi cosmetice

În cadrul îngrijirii zilnice o atenție deosebită trebuie să acordăm ochilor. Pentru menținerea lor într-o stare de sănătate perfectă trebuie să luăm o serie de măsuri ținînd seamă de faptul că ei sînt supuși unui efort permanent mai ales cînd lucrăm în mediu de praf, chimicale, intemperii (vînt, ploaie, ger) toate acestea provocînd adesea iritarea, înroșirea și obosirea ochilor. Lumina prea intensă impune strîngerea ochilor ceea ce favorizează formarea ridurilor în formă de evantai la colțul exterior al ochiului, așa numita „laba gîștei".

Pentru a evita acest neajuns este indicat ca în fiecare seară după toaleta obișnuită a obrazului să ungem această porțiune cu o cremă grasă hrănitoare ca spre exemplu: crema Magnolia, Lanolina sau Velur, — crema se va menține și în timpul nopții. În timpul verii, pe stradă, la plajă, vom purta ochelari de soare cu lentile de calitate bună — vom fi atenți la alegerea formei și a calității lentilei, deoarece de multe ori o formă exagerată duce la ridicol, iar o lentilă de proastă calitate în loc să apere ochii, dimpotrivă poate duce la iritarea și chiar la obosirea lor.

La birou în timpul lucrului vom avea grijă ca lumina să cadă din partea stîngă, iar lumina artificială să cadă de sus fără a bate în ochi. Dacă totuși ne simțim ochii obosiți este bine ca timp de 10 minute zilnic să aplicăm comprese călduțe cu ceai de mușețel sau nalbă. De asemenea, dacă obișnuim să facem fețel băi de abur este bine — dacă ochii sînt sensibili, să-i ungem cu cremă înainte de a expune fața aburului și să-i protejăm eventual cu ochelari confecționați din pînză. Se va evita loțiunarea porțiunii din jurul ochilor cu soluții alcoolice deoarece prin uscarea pielii se ușurează formarea ridurilor. Măștile cele mai indicate sînt măștile de parafină caldă. O importanță deosebită se va acorda masajului pleoapelor care se va efectua printr-un masaj mingîietor și tapotat, această regiune fiind foarte sensibilă. Pleoapele superioare se vor masa cu ajutorul degetului arătător, pornind dinăuntru în afară.

Anca Bogdan

Petele, în timpul verii

În timpul verii petele sînt supărătoare datorită culorilor mai pretențioase (în general deschise) ale materialelor. Iată cîteva remedii pentru petele mai frecvente:

Astfel, neplăcute sînt urmele lăsate de **transpirație**. Pentru înlăturarea lor faceți o soluție de terță compoziție: 5 gr. eter plus 5 gr. spirt plus 2 gr. amoniac. Lăsați materialul în soluție pînă petele dispar, apoi lăsați-l 5 minute în apă rece curată. De asemenea se poate folosi tratamentul simplu cu soluție amoniacală urmat de spălare cu apă.

Pentru **petele de rugină** facem o soluție de oxalat acid de potasiu diluată (5 gr. oxalat în 500 gr. apă) Mutem materialul în soluția rezultată și apoi îl limpezim cu apă rece: Contraindicate sînt la țesăturile din materiale sintetice. Petele de rugină se pot trata ușor și prin tamponare cu soluție de apă oxigenată (12 la sută).

Petele de ceai sau cafea se îndepărtează astfel: o soluție diluată de hipoclorit de sodiu (10 gr. hipoclorit în 80 gr. apă). Pensulăm cu această soluție, apoi tamponăm cu apă curată. Dacă după acest tratament țesătura se decolorează, pentru uniformizare o introducem în apa în care am turnat o soluție 3 la sută apă oxigenată (3 gr. apă oxigenată la 97 gr. apă). O lăsăm pînă diferența de culoare dispare. Se recomandă de asemenea să se încerce întîi tratarea cu glicerină caldă sau, în continuare soluție de alcool diluat. Dacă persistă se poate proceda la decolorare, folosindu-se un produs din această gamă (ca de exemplu hipocloritul de sodiu).

Pentru **petele de iarbă, fructe, frunze** se folosește metoda indicată la îndepărtarea petelor de cafea, clătind apoi bine cu apă.

Pentru **petele de vopsea de ulei** este indicat să se încerce mai întîi tratamentul cu neofalină. Cînd sînt proaspete aceste pete se pot îndepărta prin tamponări cu terebentină. Petele mai vechi se tratează cu benzen sau tetraclorură de carbon. (Vă facem atenți însă cînd lucrați, în special cu tetraclorură de carbon, să evitați vecinătatea focului, întrucît substanța fiind foarte volatilă este ușor inflamabilă).

Păstrarea blănurilor și a hainelor groase pe timp de vară

După ce ați scuturat bine de praf hainele de blană, presărați mult tutun — de preferat de pipă — peste ele și puneți-le la păstrare într-un sac făcut din hîrtie sau dintr-un cearceaf vechi sau și mai bine — în cutii mari de carton. Curățirea de praf este necesară, fiindcă acesta constituie un mediu optim pentru formarea cuiburilor de molii. Nu uitați să curățiți bine de praf și buzunarele. Pe lîngă faptul că mirosul de tutun este un agent de protecție contra moliilor, tot atît de bun ca și naftalina, el are în plus avantajul că are un miros mult mai plăcut. Putem și să combinăm, presărînd totdeodată naftalină și foi de tutun de pipă, reducînd astfel din pătrunderea mirosului de naftalină în blană. Dar pe lîngă ferirea de molii, blănurile trebuie păzite și de acțiunea dăunătoare a soarelui și a umezelii. Pentru aceasta păstrarea blănurilor trebuie făcută în dulapuri sau cufere, așezate în încăperi răcoroase. Aceiași grijă trebuie s-o dăm și tricotajelor groase sau costumelor groase din lînă, care pot fi și ele atacate de molii. O atenție deosebită trebuie dată confecțiilor, care se pot șifona prin presare. De aceia pentru paltoane și haine de blană cel mai indicat este ca ele să fie agățate — în interiorul îmbrăcămintei de protecție despre care am pomenit mai sus, — pe umerașe.

Două piese

1. Bluză în dungi cu guler depărtat de gît.
2. Complet din bluză albă și fustă albastră (sau de orice culoare închisă) cu o garnitură din aceeași culoare la bluză.
3. Rochie și jachetă din material unj. Rochia e simplă, doar cu o fundă. Jacheta cu guler mare, decolitată și cînd se încheie lasă să se vadă funda de pe rochie.
4. Același gen de complet, cu jachetă albă, fără mîneci, închisă simplu pe gît. Rochia este în clini, fără tăietură în talie, cu o garnitură albă la decolteu.

Desene de Beatrice BOBOCEA

Cum să întreținem:

Prosoapele plușate

Prosoapele din bumbac plușat trebuie bine întreținute. Deaceea, în timpul folosirii lor, să nu fie întinse sau presate, din loc în loc, cu degetele, întrucît astfel pierd din aspectul lor de plușare. Dar cel mai des întîlnit accident la aceste prosoape este agățarea buclelor. Cînd agățarea nu este prea mare buclele se pot readuce la loc cu ajutorul unui ac de gămălie sau croșetă, trăgîndu-se pe lungimea firului cîte puțin, în mai multe locuri ale aceluiași fir. În cazul că prosopul se rupe la agățare, el se va coase printr-o însăilare ușoară în zigzag pentru a nu produce porțiuni tari pe suprafața prosopului. Important este să confecționăm prosoapelor agățătoare de șnur, întrucît practica de a-l atîrna direct de cui este principala cauză a deteriorării lor, fără să mai adăugăm pericolul de a le păta cu rugină, dacă cuiul sau agățătorul este nelăcuit, nevopsit sau nesmălțuit. Un obicei dăunător, care duce la mucegăirea prosopului, este împăturirea în el a săpunului, indiferent dacă acesta este ud sau uscat.

Mozaicul și marmora

Curățirea pardoselei de ciment sau mozaic este destul de ușoară. Măturatul se face cu o mătură de pai. Apoi se spală cu apă fierbinte, în care s-a pus cenușă sau sodă. Dacă podeaua e mai murdară se presară cenușă ori nisip, se freacă bine și se limpezește cu altă apă fierbinte. După ce a fost lăsată să se usuce bine, pardoseala de ciment sau mozaic se poate cerui ca și parchetul, întrucît astfel se păstrează mai mult timp curată. După spălare se poate deasemenea freca cu o cîrpă îmbibată în petrol sau ulei. Dacă sînt pete de grăsime, care persistă, se pune deasupra lor praf de piatră ori nisip, mărunt, amestecat cu oțet. Se lasă cîteva ceasuri și apoi se spală. După curățat, marmura se lustruiește cu o cîrpă fină, ușor umezită în untdelemn.

PENTRU COPIII NOȘTRI
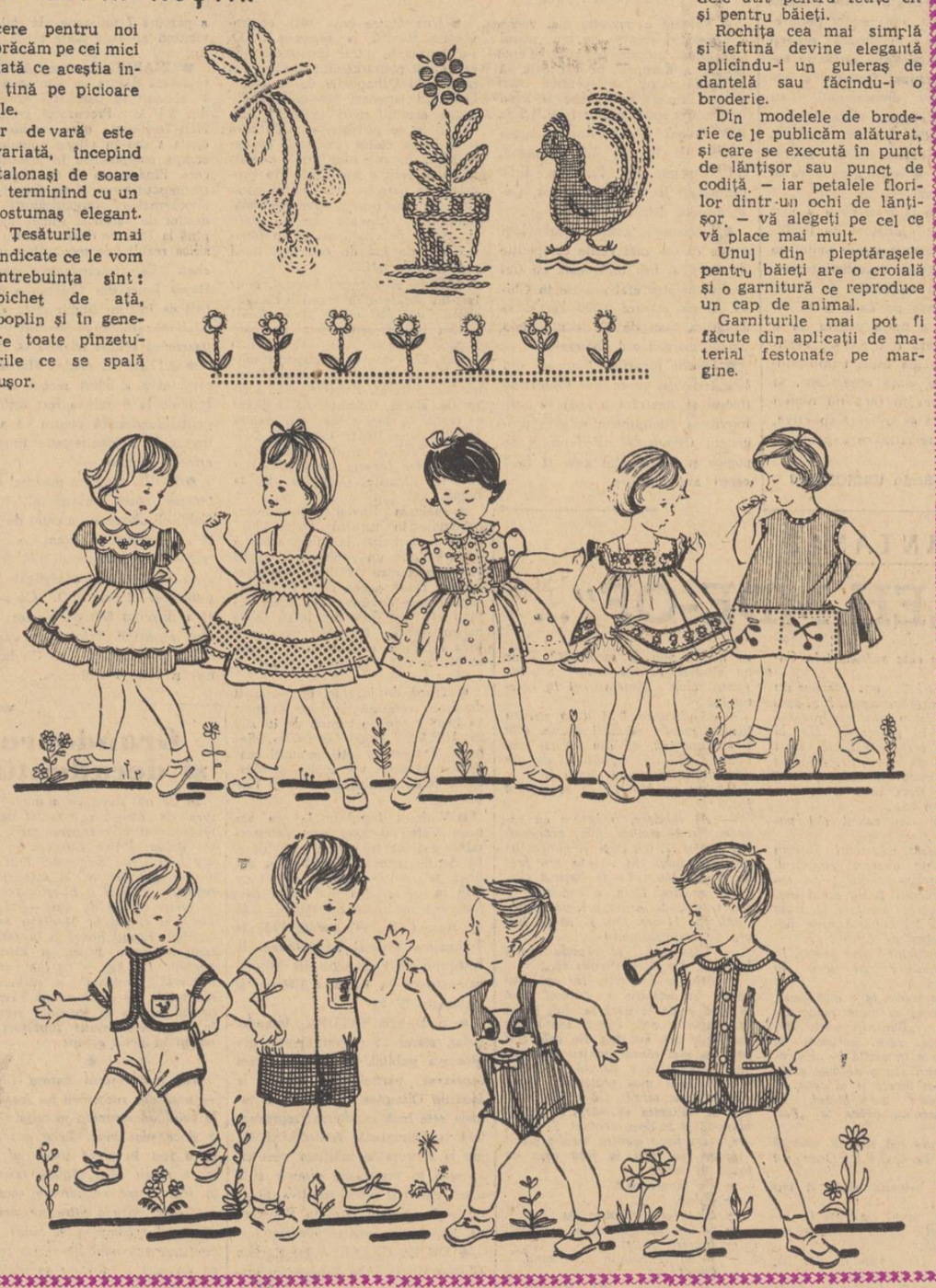
E o plăcere pentru noi să îmbrăcăm pe cei mici de îndată ce aceștia încep să se țină pe picioare și să umble.

Ținuta lor de vară este foarte variată, începînd de la pantalonași de soare și terminînd cu un costumaș elegant.

Țesăturile mai indicate ce le vom întrebuința sînt: picheț deață, poplin și în genere toate pînzeturile ce se spală ușor.

Dăm mai jos cîteva modele atît pentru fetițe cît și pentru băieți.

Rochița cea mai simplă și ieftină devine elegantă aplicîndu-i un guleraș de dantelă sau făcîndu-i o broderie.

Din modelele de broderie ce le publicăm alăturat, și care se execută în punct de lănțișor sau punct de codiță, — iar petalele florilor dintr-un ochi de lănțișor, — vă alegeți pe cel ce vă place mai mult.

Unul din pieptărașele pentru băieți are o croială și o garnitură ce reproduce un cap de animal.

Garniturile mai pot fi făcute din aplicații de material festonate pe margine.

GHIDUL GOSPODINEI

MENIUL SĂPTĂMÎNII

— Ciorbă de sfeclă; mîncare de carne cu tarhon; strudel de vișine.

— Ouă umplute cu sos de muștar; perișoare cu smîntînă; fructe.

— Supă de conopidă; cotlete la grătar-salată, compot de caise.

— Mazăre sote cu crochete de gris; macaroane cu parmezan; eclair.

— Supă de țelină; friptură la cuptor — salată; fructe.

— Salată de vinete, musaca de cartofi; lapte de pasăre.

— Sparanghel cu maioneză; pui cu smîntînă; înghețată de ciocolată.

ÎNGHEȚATA

Niciodată nu este mai bună înghețata decît în mijlocul verii cînd o putem prepara aproape din toate fructele. Ea nu numai că este răcoritoare, dar este și foarte hrănitoare. Azi o să vă dăm cîteva rețete de diferite înghețate.

ÎNGHEȚATĂ DE CIOCOLATA FĂRĂ OU

Fierbem într-o oală 750 g. frișcă nebătută sau lapte împreună cu 200 g. zahăr și o jumătate baton de vanilie. Cînd zahărul s-a topit, luăm oala de pe foc și o lăsăm să se răcească. Separat, topim 200 g. ciocolată, în foarte puțină apă, pe care o amestecăm cu laptele. Cînd totul s-a răcit, turnăm compoziția în șerbetieră și o punem la înghețat. Dacă avem frigider o punem în formele respective la înghețat.

ÎNGHEȚATĂ DE CAFEA

La 1 kg. de frișcă adăugăm 500 g. zahăr, o jumătate baton vanilie. Batem bine de tot frișca cu zahărul tos pînă se face spumă, apoi adăugăm 6 linguri de cafea neagră concentrată (care a fost în prealabil fiartă). Amestecăm totul foarte încet. Această compoziție o punem în forme la frigider sau în șerbetieră unde o amestecăm pînă se îngheață.

ÎNGHEȚATĂ DE VIȘINE

Din 300 g. zahăr, împreună cu 2 pahare de apă, facem un sirop pe care îl fierbem, nu mai mult de 5 minute. Separat curățim atîtea vișine, pe care le stoarcem printr-un tifon, pînă obținem o jumătate de litru de zeamă. Această zeamă, după ce s-a limpezit, o amestecăm cu siropul și o lămîie întreagă. Dacă dorim spargem cîțiva simburi pe care îi băgăm în compoziție. O punem la înghețat.

ÎNGHEȚATĂ DE SMEURĂ

Facem un sirop din 300 g. zahăr cu 3 decilitri de apă (aproximativ 2 pahare) care trebuie să fiarbă cel mult 5 minute. Culegem smeura și o strivim, atît ca să obținem 500 g de pastă, pe care o amestecăm cu siropul răcit. După gust adăugăm zeamă de lămîie. Se pune la înghețat.

Tiparul practic

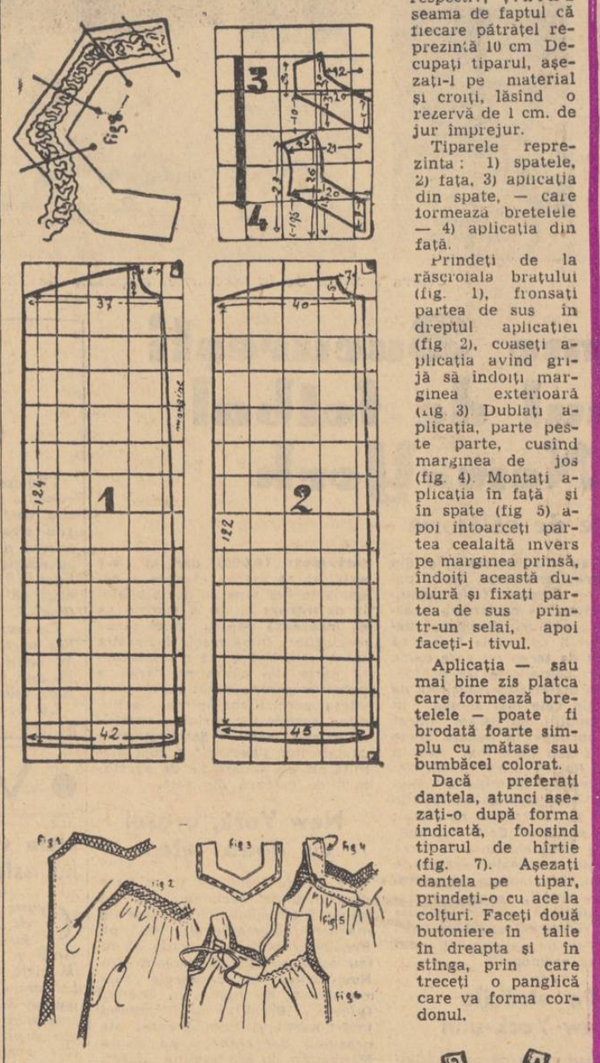

Măriți tiparul respecuv, ținînd seama de faptul că fiecare pătrățel reprezintă 10 cm. Decupați tiparul, așezați-l pe material și croiți, lăsînd o rezervă de 1 cm. de jur împrejur.

Tiparele reprezintă: 1) spatele, 2) fața, 3) aplicația din spate, — care formează bretelele — 4) aplicația din față.

Prindeți de la răscroiala brațului (fig. 1), fronsați partea de sus în dreptul aplicației (fig 2), coaseți aplicația avînd grijă să îndoiți marginea exterioară (fig 3) Dublați aplicația, parte peste parte, cusînd marginea de jos (fig 4). Montați aplicația în față și în spate (fig 5) apoi întoarceți partea cealaltă invers pe marginea prinsă, îndoiți această dublură și fixați partea de sus printr-un șelai, apoi faceți-i tivul.

Aplicația — sau mai bine zis platca care formează bretelele — poate fi brodată foarte simplu cu mătase sau bumbăcel colorat.

Dacă preferați dantela, atunci așezați-o după forma indicată, folosind tiparul de hîrtie (fig. 7). Așezați dantela pe tipar, prindeți-o cu ace la colțuri. Faceți două butoniere în talie în dreapta și în stînga, prin care treceți o panglică care va forma cordonul.

Această cămașă de noapte — pentru vară — se va executa dintr-un material subțire Pentru aceasta, veți avea nevoie de 2,80 m. lat de 0,90 cm. Bretelele le puteți face din același material sau — dacă doriți — din dantelă Dacă în loc de dantelă, bretelele le veți face din același material, atunci aveți nevoie de 3,40 m. lat de 0,90.

CURIERUL NOSTRU

GH. ONOFREI — Hunedoara: Certificatele școlare, dacă în decursul școlarității cursurile au fost urmate în locuri diferite, se eliberează de fiecare școală în parte. Pentru celelalte probleme adresați-vă secției orășenești de învățămînt.

EMIL GEORGESCU — Ploiești: La întrebările dv., vă răspundem următoarele:

1. Deocamdată nu se știe dacă se vor mai organizat cursurile de care vă interesați.
2. Manuscrisele basmelor ce le-ați scris pot fi trimise Editurii Tineretului.
3. Nu există nici o școală de crainici reporteri.
4. Nu știm ce monografie ați făcut pentru a vă indica editura.
5. Secretariatele literare ale teatrelor primesc lucrări de la autori. În cazul cînd aceste lucrări sînt meritorii, ele sînt reținute pentru a fi puse în scenă. Dacă piesa are nevoie de anumite îmbunătățiri, aceasta o face secretariatul literar, lucrînd cu autorul.

ION CRAFCIUC — Timișoara: Supărarea lui Odobescu este explicabilă. „Moda" timpului nu determina purtarea bărbii la romani. Cel mai bun indiciu sînt efigiile de pe monede, chipurile sculptate. În general toate relicvele romane. Dacă în unele traduceri se găsesc mențiuni privitoare la barbă, acestea nu pot constitui probe mai evidente decît celelalte.

M. ALEXANDRU — Brădești (Fîlîași): Pînă la apariția acestor rînduri s-ar putea să fiți deja posesorul unei motociclete și atunci sfatul nostru ar fi inutil. Nu ne-ar pare rău. Din contra. Dacă totuși nu ați găsit motocicleta cu marca respectivă, vă sfătuim să mai aveți răbdare și să mai încercați pe la magazinul de stat din Craiova.

ȘUPI P.: Dacă metodele folosite nu au dat nici un rezultat, atunci va trebui să vă adresați unui medic chirurg. O mică operație estetică va putea înlătura orice urmă.

DORINA V. — Satu Mare: Noi credem că veți putea rezolva această problemă doar în cadrul unei discuții. Nu sînt chestiuni divergente ci doar simple neînțelegeri. Faceți dv. primul pas spre lămurirea și înțelegerea acestor lucruri. Și aceasta cît mai repede.

VOICU I. ION, str. Filimon Sîrbu nr 172, Pitești, dorește să facă schimb de cărți poștale ilustrate și timbre. Colecționează vederi trimise în plicuri, nescrise pe verso.

AURORA — Arad. La banchetul de absolvire a clasei nu se merge sub nici un motiv cu șosete; se pun ciorapi chiar și la sandale de antilopă vară. La masă nu se stă cu mănuși, de nici un fel iar la dans se merge fără poșetă; aceasta se lasă pe masă lîngă tacîm sau pe vreun scrin, fotoliu.

SCARLET — Constanța: I Dacă înflorarea, coloritul tonul cretonului, pus sus la perdele este în nota camerei și mobilierului, lăsați l acolo, dacă nu, scoateți l. II. Modele de halate bărbătești am publicat; materialele indicate sînt poplin, țesături de cînepă uni — pentru vară și diftină sau stofă subțire — pentru iarnă III. În neofalină în care spălați mănușile puneți o linguriță de amoniac.

ALEXANDRINA CÎNDIU — Pipirig (Tg. Neamț): Aveți dreptul la salarizare și pe timpul verii, dacă ați avut decizie de funcționare pe întregul an și dacă ați activat la catedră în tot acest timp.

EMIL NICULA — Bușteni: Va trebui să rămîneți în sanatoriu pînă la însănătoșire. Apoi, vă veți putea înscrie la facultate. Situația dv. nu este gravă, cum vă închipuiți.

ALEXANDRU GRIGORESCU — Roșești (Cîslău): Scrisoarea și mai ales poezia dv. ne-au făcut să mai uităm puțin căldurile. Era și firesc, din moment ce citeam o poezie intitulată „Început de iarnă". Fiindcă ne cereți o părere despre ea și despre surata ei, poezia „Deșteptare", o facem cu plăcere în cîteva cuvinte trebuie să vă spunem că nu sînteți prea aproape de forma cea mai bună pe care trebuie s-o aibă o poezie. Așa că va fi nevoie să citiți mai mult versuri, să învățați cu sîrguință tehnica versificației și să scrieți, să scrieți mult.

ANTONIER LAZARICA — Botoșani: De bună seamă că la Suceava veți reuși să developați filmele atît de pretențioase. Cînd faceți un drum pe acolo luați-le în buzunar și mergeți la o cooperativă de artă fotografică.

GR. HARRY — Ploiești, str. I C. Frimu 19: Am luat cunoștință de preocupările ce le aveți pentru științele naturale. Împreună cu alți colegi de școală pasionați de această disciplină veți reuși să vă faceți un frumos insectar, dacă veți folosi bine vacanța de vară. Publicîndu-vă adresa, sperăm că unii elevi din țară vă vor accepta invitația să facă schimb de insecte.

ALARMĂ ÎN TORIDA

Adaptare după romanul

„Secretul inginerului Mușat"

de Crișan Făgerașu

Desene de Beca RIND

73 *După cîteva minute, în văzduh, rotoarele helicopterului doi, pe care se aflau Mușat și ai săi, se înțepeniră devenind aripi: cu un țiuit, nava, devenită avion cu reacție, se smuci înainte, spre republica Fidelia, unde eroii noștri s-ar fi aflat în siguranță.*

74 *— Stai! spuse Rockepont. Să nu-i ascultăm orbește. Verifică dacă uzina din Blacktown e într-adevăr încercuită de avioanele serviciului secret.*

— Este, răspunse Allens. Am verificat.

— Totuși, mi e frică să nu ne păcălim. Nu trebuia să l lăsăm pe Mușat singur cu Trifan. Amîndoi de o naționalitate... Poate că Trifan...

— Imposibil! zise Allens. Trifan ăsta e socotit în Rominia criminal de război. Frate-său a fost expropriat de o moșie imensă. Ura lui pentru Rominia e mai mare decît a oricui.

— Dar ce ne facem dacă în helicopterul doi s-a strecurat, cine știe cum, Mușat? Să înștiințăm Aviația.

Rockepont formă în grabă un număr la telefonul său legat pe fir direct cu guvernul.

— Domnule Rockepont, îl întrerupse ministrul Aviației, știu că asta mă va costa postul, dar nu mai vreau să aud nimic! După doborîrea celor patru avioane a izbucnit un scandal uriaș... Nu mai e vorba de minister, ci chiar de viitorul copiilor mei, de reputația lor...

După o tocmeală de două minute, Rockepont, scrîșnind, îl chemă pe ministrul Marinei.

— Am ordin de la președinte, îi spuse acesta, să nu întreprind nimic fără acordul generalului Bigellow.

Rockepont luă microfonul în mînă:

— Alo, doi! Alo, unu! Alo, doi! Alo, unu!

Un tehnician apăru din odaia de alături.

— Instalațiile radio s-au defectat la ambele helicoptere.

— Iute! strigă Rockepont către Allens. Caută-mi-l pe șeful serviciului Balcani! Să încercăm să lucrăm printr-un subaltern al serviciului secret.

81 *Allens se întoarse palid, după cîteva minute:*

— Șeful serviciului Balcani a fost ucis de un spion bulgar...

— Bulgar, pe dracu'! mormăi Rockepont L-au lichidat Bigellow și Orsini, aflasră că e omul nostru. Dragă Allens, ne mîncăm unii pe alții. Trebuie să se termină odată luptele astea.

El chemă la telefon pe Bigellow.

După alte două minute de tocmeală, acordul era stabilit.

— Am înțeles zise Bigellow. Să blocheze granița. Să tragă din plin!

82 *Mușat privea cerul senin, prea senin.*

— Ghimion, — zise el. Pot să ne repereze mai ușor. Pînă și natura e în mîna lui Rockepont. Nu-mi găsesc liniște. Știi ceva? Lasă mă pe mine să conduc. Acum știu.

Bilt îi ceda locul zîmbind.

— Mai crezi că sînt agent al lui Orsini?

— Iartă mă, zise Mușat. Am trecut prin atîtea, am devenit bănuitor. Ai și cicatricea asta urîtă...

— E din Coreea, — zise americanul. Pilot de bombardier. Un glonte rătăcit... am căzut prizonier. Acolo am înțeles multe. Cînd m am întors în S U A am fost trecut pe listele F.B.I.-ului — a trebuit să fug aici, în Torida. Cu acte false m am angajat ca mecanic al helicopterelor... m au ajutat tovarășii.

— Așadar există acea forță! zise Mușat gînditor.

— Mi-e frig! scînci dintr odată Puiu.

— E obosit, strigă Mușat veste umăr. Marieto, vune-i hăinuța!

— De unde să știu că o să i fie frig pe vremea asta? I am rupt o fîșie, să leg mîinile ticălosului acela.

În aceeași clipă avionul făcu un salt.

(Va urma)

CALEIDOSCOP

Casa Annei Frank

O casă ca multe altele, la Amsterdam, Prinzengracht 263. Nimic în exteriorul ei nu deosebește această veche clădire olandeză de celelalte, dar ea e totuși ținta unui impresionant număr de vizitatori din toată lumea. Căci pe o plăcuță modestă stă scris : „Anne-Frank-Huis".

Scări înalte de lemn. La capătul lor, un perete. In fața peretelui rafturi pentru cărți, la dreapta o fereastră. Casa, pe cît se pare, sfîrșește aici. Dar biblioteca poate fi dată la o parte și se ivește o ușă ascunsă care duce spre intrarea din spate a casei. Cîteva trepte, și vizitatorul intră într-o încăpere mare, goală, odaia unde a locuit familia Frank.

In cameră nu se află nici un fel de mobilier. Jefuitorii naziști știau să pună „la adăpost" avutul celor deportați. Se pare că n-au lăsat aci decît o cratiță veche și o sobiță. Dar mărturiile despre viața Annei sînt păstrate. Pe semne că jefuitorii le-au socotit drept obiecte fără valoare.

Pe pereți, ca în mod obișnuit în camera unei fete tinere, atîrnă fotografii ale actorilor de cinema preferați, o pictură înfățișînd un peisaj olandez. Anna avea parte doar de un mic balcon care dă în curtea interioară, a imobilului, de fapt un fel de scară de incendiu. Acolo sus, pe acoperiș, nu încăpeau mai mult de două persoane. Familia Frank urca seara, pe rînd, treptele care duceau la acest refugiu, pentru a fi măcar o dată pe zi „afară". In cele din urmă, asemănătoarea a fost trădată. Gestapoul a lucrat repede și definitiv.

Un strigăt de ajutor emoționant pare harta desenată de mîna Annei, unde erau însemnate, cu mici steguțe, pietrele de hotar ale eliberării. Pentru Anna, eliberarea a venit prea tîrziu, căci păzitorii înverșunați ai legilor rasiale — al căror făuritor, după cît se știe, a fost și Globke — au deportat-o pe Anna, împreună cu familia, la Bergen-Belsen. Pentru ea, ca pentru atîtea milioane de deportați, drum fără întoarcere.

UN CRIN NĂZDRĂVAN

In urmă cu vreo trei ani, Radu Țițeica, un tînăr fotbalist, se afla cu echipa sa în deplasare în orașul Sibiu. De acolo a adus un bulb de crin, pe care tatăl său, Gh. Țițeica, l-a sădit în mica grădină ce înconjoară bătrînească casă din str. Sebastian, aflată într-un cartier mărginaș al Bucureștiului. De la început, bulbul de crin s-a dovedit a fi năzdrăvan. In primul an au înflorit 25—30 de cupe, anul următor au înflorit 50 de cupe, iar anul acesta o adevărată coroană de cupe — 116 — a crescut din firava tulpină.

Chemați la fața locului, specialiștii Grădinii botanice din București au clătinat din cap și au declarat crinul cu pricina un fenomen al naturii. Îl prezentăm și noi cititorilor revistei, cu regretul de a nu-l fi surprins în plinătatea înfloririi sale...

Fotografia : Mircea FARIA

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

ORAȘE

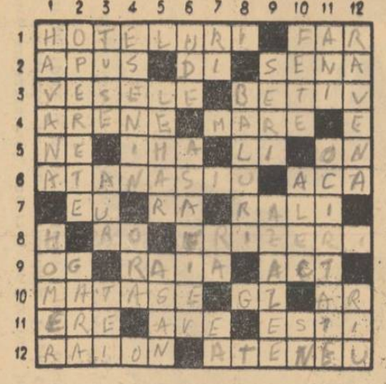

ORIZONTAL : 1) Așezăminte ospitaliere cu tarif — Minunea antică a Alexandriei. 2) Vest — Hii călușule ! — Scaldă Parisul. 3) „Nevestele din Windsor" ale lui Otto Nicolai — „... într-o circiumă din Bacău", desen de Nicolae Grigorescu. 4) Marile stadioane ale orașelor — Baia..., unul din cele mai vechi orașe ale patriei. 5) Pronume — Interjecție — Jumătate din Linz ! — Inițiale caracteristice Olteniței. 6) Numele unui cunoscut cîntăreț al Operei din București (anii 1910—1930). — ... de Barbu, cîntăreață de operă română. 7) Subsemnatul — In mijlocul Aradului ! — A înființat primul teatru în București (Cișmeaua Roșie). 8) Literă grecească — Bărbierul din Sevilla ! (pl). 9) In vogă ! — Cetate din trecut ocupată de turci — „... venețian", piesă de teatru de Camil Petrescu. 10) Specialitatea lionezilor — Galațiul, pe scurt ! — Suprafață agricolă. 11) Epoci — Salut roman — „Cine-a spus că... bătrîn, București", melodie de Aurel Giroveanu. 12) Subdiviziune a Bucureștiului — Instituție culturală a Capitalei noastre.

VERTICAL : 1) Capitala... fumătorilor ! — Ilustru poet grec, șapte orașe își disputau cinstea de a-i fi dat naștere. 2) „Sînge vienez", „Moscova — Ceriomușki" etc. — Punct de plecare sau de sosire în oraș. 3) Marchează terenurile sportive — Orașul de...! — „Străduța cu... ruginii", melodie de Nicolae Kiroulescu. 4) „Moscova circiumăreasă" este unul din poemele sale — O dau ceasurile de la încuiările străzilor. 5) Autorul operetelor „Contele de Luxemburg", „Femei vieneze" etc. — Fondatorul dinastiei romîno-bulgare. 6) Umede — Autorul baletului „Flăcările Parisului". 7) Radu Ieșeanu — Soare — Dinsa. 8) „S-a stins viața falnicei Veneții, / N-auzi, cîntări, nu vezi lumini de... ; / Pe scări de marmoră, prin vechi portaluri, / Pătrunde luna, înălbind pereții" (Eminescu). 9) Cele din împrejurimile Moscovei au fost cîntate de Soloviov Sedoi în una din cunoscutele sale melodii. — Arbuști ornamentali cu flori roșii, roz sau albe. 10) „Pe trotuar alături saltă / Două... vesele... / Zău că-mi vine să-mi las baltă / Toate interesele !" (Topîrceanu) — Alexandru, alintat — Straniu. 11) Orașe și..., roman de K. Fedin — Micșorate. 12) Oraș în Italia, nu departe de Adriatica — Siret !

Geta DOBRIN

POȘTA REBUS

GH. PAVEL — Comuna Costești : Ne interesează tema. Din păcate jocul pe care ni l-ați trimis are prea multe puncte negre. Dumneavoastră știți probabil că maximum de puncte negre într-un careu trebuie să reprezinte cca. 10—15% din totalul pătrățelor. La dimensiunile careului pe care ni l-ați trimis, maximum de puncte negre admis este de 21. Mai reveniți.

VICTOR IAȚENKO — Petroșani : Se reține. Va apare în limita spațiului disponibil.

A. STOICA — București : V-am ruga să treceți într-o simbătă dimineață pe la redacție.

LIVIU NOVAC — Pecica : Se reține. Va apare în limita spațiului disponibil.

I. EMBER — Cluj : Am publicat de curînd un joc pe o temă asemănătoare. V-am ruga să ne mai trimiteți jocuri.

MIRCEA CHENEREȘ — T. Severin : Definițiile sînt prea trase. Revedeți jocul.

EUGENIA CLIPICI — raion Timișoara : Aveți dreptate. Pe viitor, vom acorda o mai mare atenție acestor probleme.

Jocuri distractive

PUTEȚI ?

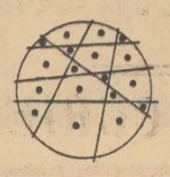

Cele 6 bețe din desen au fost astfel aranjate încît împart cercul în 18 despărțituri (fiecare marcate de cîte un punct negru). Vă invităm să aranjați astfel cele 6 bețe încît să obțineți 22 de despărțituri. Puteți ?

PESCARII

Prietenul meu, Vasile, este pescar. In cadrul asociației, el are șapte prieteni însă orele lor libere nu se potrivesc niciodată. Unul vine zilnic, al doilea la fiecare două zile, al treilea la fiecare trei zile și așa mai departe, toți de altfel *la aceeași oră a zilei.*

Puteți să socotiți și să aflați la cîte zile se întîlnesc toți deodată la pescuit ?

JOCUL CHIBRITURILOR

Pe o foaie de hîrtie desenată (așa cum vă înfățișăm mai jos) se așează 4 gămălii de chibrituri pe rîndul de sus și 4 cozi de chibrituri pe rîndul de jos. Este vorba să mutați *pe diagonale și fără să săriți vreo piesă* gămăliile pe rîndul de jos și cozile pe rîndul de sus.

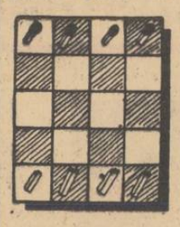

Vă informăm că pentru această operație vă sînt necesare 18 mișcări. După 9 mișcări trebuie să aveți două gămălii jos, la stînga și două cozi sus, la dreapta.

DUPĂ 20 DE MIȘCĂRI

Un băiat a alăturat strîns un creion albastru de altul galben. Pe latura lipită de creionul galben, creionul albastru este murdărit cu vopsea la unul din capete, pe o lungime de un centimetru. Băiatul ține nemișcat creionul galben, îl coboară cu un centimetru, apoi îl readuce în poziția inițială, pentru ca să-l coboare iarăși cu un centimetru și să-l readucă din nou în poziția inițială. El a coborît astfel creionul albastru de 10 ori și l-a ridicat tot de 10 ori (în total 20 de mișcări).

Dacă vom admite că în acest timp vopseaua nu s-a uscat și nici nu s-a șters, pe ce lungime (în centimetri) va fi murdărit cu vopsea creionul galben după mișcarea a 20-a ?

CU 7 DISCURI

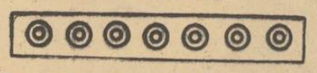

Din cele șapte discuri de mai sus se pot face 3 desene care să îndeplinească aceleași condițiuni : toate să aibă cinci rînduri și în fiecare rînd să se poată număra 3 discuri. Puteți să desenați cele trei figuri?

POȘTA JOCURILOR

EUGEN MAREȘ—Petrila. Jocurile sînt destul de interesante și vom folosi din ele.

D. TEODORESCU—București. Răspunsul alăturat este valabil și pentru dv.

Soluțiile jocurilor apărute în numărul 194

DE LA 1 LA 10

Așezați cartonașele unul peste altul cu partea scrisă în sus în ordinea următoare : 1, 6, 2, 10, 3, 7, 4, 9, 5, 8.

CUTIILE

Dacă de exemplu una din cele nouă bomboane din ultima cutie (cea mai mare) o vom muta în cutiuța cea mai mică, vom avea în cea din urmă cinci bomboane, adică două perechi, plus una. Aceste cinci bomboane trebuie trecute în numărul bomboanelor aflate în a doua cutiuță interioară. De aici rezultă că a doua cutiuță interioară conține acum 5+4=9 bomboane, adică patru perechi plus una. Rezultă că și a treia cutie interioară conține acum 9+4=13 bomboane, adică numărul lor satisface condiția jocului.

PROBLEMA

$78\frac{3}{6} + 21\frac{45}{90} = 100$

SAU

$50\frac{1}{2} + 49\frac{38}{76} = 100$

FRED GHENADESCU

— Vasăzică, azi facem Piscul Cinelui, Omul și Piatra Arsă, mîine Babele, Zamora și Caraimanul...
— Să simțim și noi că sîntem la odihnă !...

A NIMERIT-O !
— Vrei să arbitrezi dumneata ?
— Cu plăcere : datorați împreună 20 de lei pentru călcarea dispozițiilor. Eu sînt administratorul plăjii...

INDRĂGOSTIȚII
— Pariez că în trei săptămîni nu v-ați săturat de mare...
— Care mare ?...

OAMENI PREVĂZĂTORI
— Și ca băutură, apă minerală.
— Ferească sfîntul ! La mare apa e sărată ; dă-ne trei kile de vin...

CONFUZIE
GHIDUL : — Aici îl puteți vedea pe Ovidiu...
TURISTUL : — Care Ovidiu ? Noi, la București, îi spunem Cicero!

RIK AUERBACH

De pe strada mea

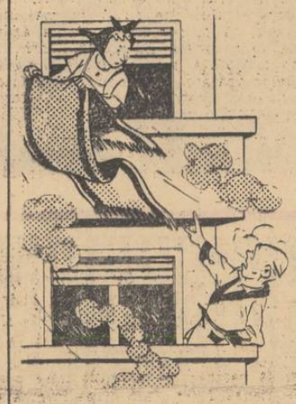

VECINEI MELE DE LA ETAJ
— Tovarășă, am să chem administratorul !
— Nu-i nevoie, pot să-l scutur și singură...

UNOR VECINI NEIDENTIFICAȚI
— Ce se aude, au terminat ?
— Cred că da. Am auzit pe unul spunînd : „Gata, hai să ne odihnim că diseară o luăm de la început..."

COPIILOR DE PE STRADA MEA
— Ce-ai făcut, obraznicule ?
— Hi !... Am ratat un „unspe metri" !...

MĂRTURISESC CĂ NU MAI ȘTIU CUI SĂ-L DEDIC
— Cine-i mai vechi aici în bloc ?
— Liftul ! Stă de șase ani !...

MATTY ASLAN

PE CĂLDURILE ASTEA !...
— Adu-mi, te rog, alta ! Nu suport nici un fel de guler...

GH. BADEA

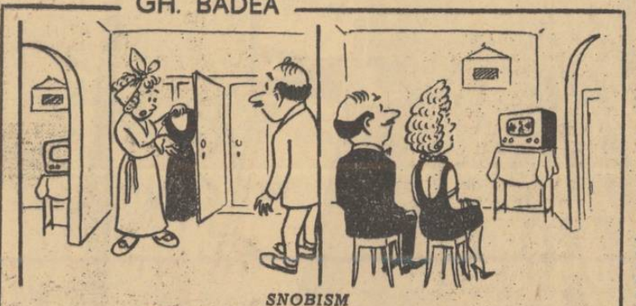

SNOBISM
— Grăbește-te, dragă. Intîrziem la concert !...

PORTRETE ÎN APĂ TARE

„Cum să refuz ?"

La vîrsta de patru ani, Gore era un copil care promitea. La vîrsta de patru zeci de ani, Gore este un adult care promite. Promite orice, oricui, oricînd.

Printre cei ce îl cunosc există diferite păreri asupra cauzelor care determină această atitudine. Unii susțin că Gore ar fi un caz extrem de interesant de atrofie completă a glandei refuzului. Alții afirmă că Gore, deși dispune în general de un vocabular destul de bogat, nu a aflat pînă acum că consoana n și vocala u alcătuiesc împreună un cuvînt care, deși monosilabic, își are și el rostul lui în limbă.

Oricare ar fi cauzele, efectele sînt dintre cele mai interesante. In primii ani de căsnicie, de pildă, soția lui simțea că se îmbolnăvește atunci cînd Gore o anunța calm că acceptase trei invitații în trei locuri diferite, toate pentru aceeași seară.

— Cum era să-i refuz ? se mira blînd Gore, în fața recriminărilor ei deznădăjduite.

Intr-o zi, Gore m-a oprit pe stradă :

— Tu ești unica mea salvare ! Nu se poate să nu știi ce-i aia... Stai puțin...

S-a scotocit printr-un buzunar, de unde a scos un petec de hîrtie, care părea să-și fi făcut un stagiu destul de lung acolo. Cu fruntea încrețită de efortul descifrării, Gore a citit :

— Dicarbamat de metil propil propandiol...

— Dacă eu sînt unica ta salvare, stai prost, i-am răspuns eu. N-are și vreun diminutiv drăcia asta lungă ?

— Nu știu... mi-a mărturisit el, oftind chinuit. Atîta știu că am promis.... Mi-a cerut Matei, cum era să-l refuz ?... Și încă i-am spus că-i procur o cantitate mai mare... N-ai idee măcar, ce-o fi însemnînd o cantitate mai mare ? Grame, kilograme ?

— Poate tone, am sugerat eu.

Gore a pălit. Fără să-și mai ia rămas bun, s-a îndepărtat cu un aer absent, murmurînd : „Dicarbamat de metil propil..."

Alaltăieri, mă aflam în biroul lui cînd a sunat telefonul. Gore a ridicat receptorul :

— Alo... La telefon... A, bună, ce mai faci ?... Da, ai dreptate e o eternitate de cînd nu ne-am mai văzut.... Nu mai dai nici un semn de viață. Să-ți fie rușine... Și mie poate să-mi fie, așa e !... Da, te ascult... Cum ?... Stai, să-mi notez... De la 15 iulie ?... E în regulă... Dacă-ți spun eu că e în regulă, poți să-ți faci bagajele de pe acum...

— Ce ai promis iar ? l-am luat eu repede.

— Două locuri la Eforie, mi-a răspuns el.

— La Eforie ? Bucură-te, Gore, promisiunea asta o vei respecta. Iți cedez locurile reținute de mine : nevastă-mea a trebuit să-și amîne concediul.

Dar, spre surprinderea mea, figura lui Gore s-a lungit și mai mult :

— Vai de mine ! Ce păcat !

— De ce ?

— Păi să vezi... Eu... eu nu știu cine-i ăla cu care am vorbit.

— Cum așa ? Discutai cu el atît de prietenește, de intim...

— Ce era să fac ? M-a luat cu „tu", mi-a vorbit de vechea noastră amiciție... Trebuie să fie cineva pe care îl cunosc bine... Numai că nu știu cine !

— Nu înțeleg ! Puteai să-l întrebi cum îl cheamă... Sau măcar să-l lași pe el să-ți telefoneze...

— Ce rost avea ? Eram sigur că n-o să-mi țin făgăduiala !

— Atunci de ce i-ai promis ?

— Cum era să-l refuz ?

Nicolae MINEI

SAH

Analiză sau improvizație ?

Campionul mondial Mihail Botvinnik despre meciul său revanșă cu Mihail Tal

Probabil că toți sînt de acord cu faptul că ultimul meci revanșă pentru campionatul lumii a trezit un interes general atît la noi cît și în străinătate. După părerea mea acest lucru se explică prin două fapte : în primul rînd la meci s-au întîlnit doi parteneri care se deosebeau unul de celălalt prin stilul jocului și prin metoda diferită față de studierea șahului ; în al doilea rînd, acum un an popularitatea titanului campion al lumii M. Tal a crescut atît de mult încît lumea urmărea cu uimire evenimentele care au avut loc în primăvara acestui an pe scena teatrului de estradă din Moscova.

Înainte de a răspunde la întrebarea în ce constă deosebirea în atitudinea față de studierea șahului, trebuie să spunem măcar în cîteva cuvinte ce reprezintă jocul de șah și cum poate fi învățat.

Inainte șahul era considerat doar un joc. Cu timpul acest joc a început să cucerească un auditoriu tot mai mare. Numeroși amatori au început să-i aprecieze frumusețea, au început să apară maeștrii. Și doar atunci șahul a încetat să fie un simplu joc. Cînd reușești să joci o partidă care trăiește ani și chiar zeci de ani, șahul devine artă. Această artă poate fi creată numai în procesul jocului.

Personal am impresia că există și o lege inversă : poți să joci cu adevărat bine doar atunci cînd dorești să creezi o artă. Cu alte cuvinte un mare jucător de șah „tare" trebuie să fie și practician și artist.

Incă în secolul trecut șahul era studiat, cu mici excepții, doar atunci cînd partenerii stăteau la masa de șah. Maeștrii de forță ai trecutului erau în special improvizatori practicieni. Unul din ultimii și poate cei mai genialii improvizatori a fost cubanul Capablanca. Insă la sfîrșitul secolului trecut s-a născut o nouă orientare în șah — de studiere. Reprezentanții acestei orientări începeau să se pregătească pentru partida de șah cu mult înainte de începerea ei. Lucrul acesta se poate înțelege foarte ușor : dacă improvizația la tablă este legată întotdeauna de un element oarecare al întîmplării, pregătirea minuțioasă constituie o bază solidă pentru obținerea succesului. Orientarea de acest gen a căpătat o dezvoltare deosebită în școala de șah sovietică. Ea a ajutat șahiștilor noștri să cucerească gloria mondială.

Dacă autorul acestui articol este, după părerea generală, în primul rînd un cercetător — analizator, Mihail Tal este un minunat improvizator și practician. Am impresia că M. Tal acordă în primul rînd atenție jocului de șah iar după aceea părții logice, estetice a acestui joc. Dacă lucrurile ar sta altfel, la meciul din 1960, mă îndoiesc că partenerul meu ar fi așteptat cu răbdare ceasul al cincilea al jocului, cînd de atîtea ori a culeș „roadele" bogate ale greșelilor mele de calcul.

Trebuie să mai adaug că metoda de studiere și de analiză a șahului cere capacități specifice. Aceasta nu se dezvoltă deodată, ci în decursul anilor, prin muncă îndîrjită. Desigur că M. Tal este prea tînăr ca studierea șahului să constituie partea cea mai puternică a creației sale.

Deci, principalul în creația marelui maestru din Riga o constituie improvizația. Cercetările au arătat că Tal nu este puternic la tablă în orice poziție. In timp ce V. Korcinoi, de pildă, este un șahist de stil universal și înțelege poziții de orice tip, M. Tal simte foarte bine doar pozițiile cu joc figurativ bogat, în special acele poziții în care are inițiativă. Unilateralitatea stilului partenerului meu scade mult forța lui practică, ceea ce probabil a influențat asupra rezultatului meciului revanșă.

Cu toate acestea pentru a avea succes la meciul revanșă am fost nevoit să mă înscriu ca elev la M. Tal. Am împrumutat de la Tal cîte ceva din măestria jocului practic și datorită acestui fapt la meciul revanșă, ca practician eram aproape tot atît de bun ca și campionul lumii. După părerea mea acest lucru a avut o influență hotărîtoare asupra rezultatului întîlnirii.

După ce povestește pe larg felul dramatic în care s-a desfășurat partida a 20-a — care a trecut de 100 de mutări — Botvinnik scrie în încheiere : Principala concluzie constă, în aceea că în prezent nu există pe globul pămîntesc un șahist care să se distingă din rîndul celorlalți. Există un grup de mari maeștri, buni cunoscători de șah care se deosebesc unul de celălalt după stil și caracter, însă egali ca forță. Aceia dintre ei care sînt mai bine pregătiți, care sînt într-o dispoziție mai bună se găsesc în frunte.

Pentru M. Tal meciul revanșă a fost primul insucces serios în șah. Asupra mea, astfel de ocazii aveau o influență bună. Ce influență va avea acest lucru asupra talentatului excampion al lumii, ne va arăta viitorul.

(Dintr-un articol apărut în ziarul „Izvestia")

Partide de la meciul R.P. Română—R.D. Germană

Alb : UHLMANN
Negru : GHEORGHIU

1.	c4, e6	20.	De4, g6
2.	Cf3, d5	21.	Dh4, Ta1
3.	d4, d:c	22.	Dh6, T:ed +
4.	e3, Cf6	23.	N:e1, Da1
5.	N:c4, a6	24.	h4, f5
6.	De2, c5	25.	Rh2, Da7
7.	d:c, N:c5	26.	h5, Cc5
8.	0-0, b5	27.	Cd4, Dc7
9.	Nb3, Cdb7	28.	Dg5, Rg7
10.	a4, b:a4	29.	Nc4, Nd7
11.	T:a4, a5	30.	h6+, Rg8
12.	Cc3, Nb7	31.	N:d5, e:d
13.	e4, Nb4		și după cîteva mutări, cu o calitate în minus, albul cedează.
14.	e5, Cd5		
15.	Cb5, 0-0		
16.	Tb4, a:b		
17.	Cd6, Nc6		
18.	Nd2, Ta5		
19.	Te1, Da8		

Alb : GHIȚESCU
Negru : PIETZSCH

1.	d4, Cf6	28.	Na4, Ta7
2.	c4, g6	29.	Nb5, Cf6
3.	Cc3, Ng7	30.	Tg2, Tg8
4.	e4, d6	31.	Teg1, T:g2
5.	f3, 0-0	32.	T:g2, Dh8
6.	Ne3, Cbd7	33.	Rb1, Tg7
7.	Dd2, e5	34.	Ne1, Dg8
8.	d5, Ch5	35.	T:g7, D:g7
9.	0-0-0, f5	36.	Df2, Nd4
10.	e:f, g:f	37.	Df1, Cg8
11.	Cge2, Cdf6	38.	De2, Dg1
12.	Ng5, De8	39.	Rc2, Cc7
13.	Cg3, Dg6	40.	Nd7, Rg7
14.	Nd3, h6	41.	N:a5, Cg6
15.	Ne3, e4	42.	a4, Ce5
16.	C:h5, C:h5	43.	Nb5, Dh1
17.	f:e, f4	44.	Nd2, C::f3
18.	Nf2, Ne5	45.	N:f4, Nf6
19.	Cb5, c5	46.	Ne3, C:h2
20.	d:c, b:c	47.	Rb3, Cf3
21.	Cd4, De8	48.	a5, Da1
22.	Cf3, Ng4	49.	Na4 și după cîteva mutări negrul a cedat, nemai putînd opri pionul a.
23.	Tde1, N:f3		
24.	g:f, c5		
25.	Thg1+, Rh7		
26.	Nc2, a5		
27.	Tg4, Db8		

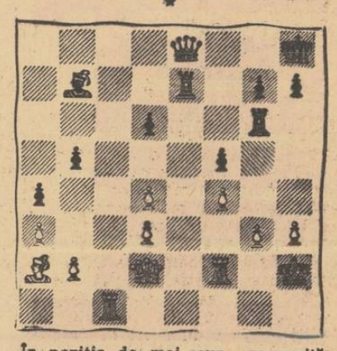

În poziția de mai sus, survenită într-o partidă de amatori, negrul a încheiat în mod spectaculos atacul : 1... T:g3!!! 2. R:g3, Te3+ 3. Rh2, T:h3+!! 4. R:h3, Dh5+ și matul a urmat după cîteva mutări.

Redacția : Piața Scînteii, Tel. 17.60.10. Administrația : 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

Pe ecranul „Magazin"-ului

Instalat pe scăriţa micii ambarcaţiuni, ancorată în preajma locului de muncă, scafandrul se pregăteşte pentru scufundare. După ce i s-au aşezat greutăţile pe spate şi piept, ajutorul îi pune casca...

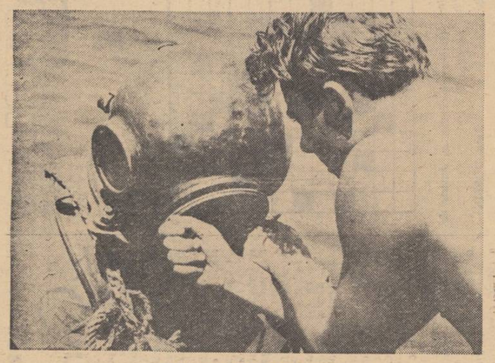

...şi-i înşurubează apoi vizorul...

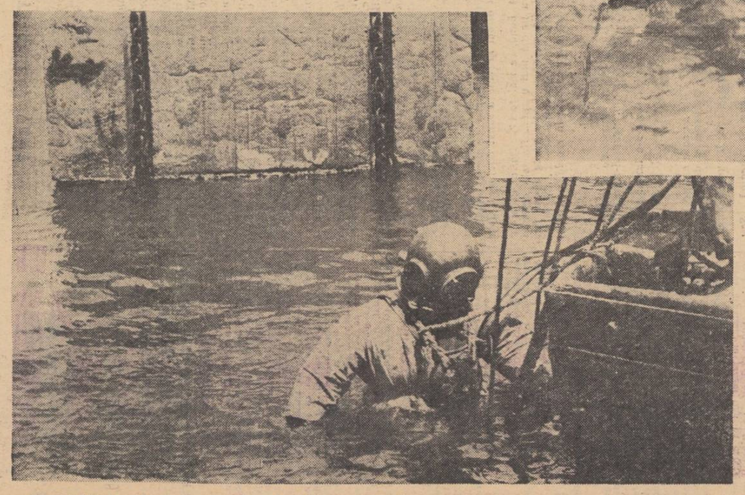

Gata echipat, scafandrul aşteaptă ca braţul macaralei să aşeze blocul de piatră, în greutate de 40 de tone, la nivelul mării

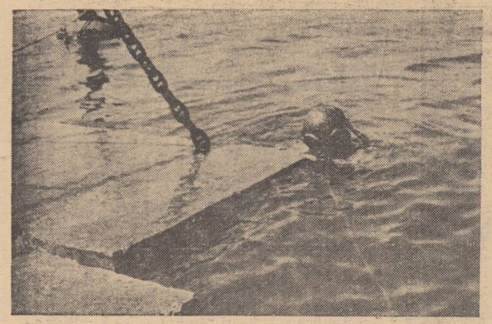

Blocul a fost aşezat. Acum, scafandrul se afundă pentru a controla, sub apă, locul unde va fi fixat colosul de piatră

Prin telefon, scafandrul cere o rangă, care i se serveşte cu promptitudine...

După ce s-a asigurat că în adînc blocul de piatră a fost fixat la locul său, scafandrul urcă la suprafaţă. Misiunea lui, grea, dar frumoasă, s-a încheiat pentru astăzi. Acum, lanţurile care ţineau blocul se pot desface...

(Urmare din pag. 1-a)

Răsună vocea telefonistului.

— Cere o rangă !

Se aduce repede ranga cerută, scafandrul apare la suprafaţă, o ia şi se cufundă iar.

— Face loc blocului — îmi spune tovarăşul Davidescu.

Peste citva timp, nea Mitică apare din nou la suprafaţă şi face un semn: „Totul e în regulă". Lanţurile care ţineau blocul legat de braţul macaralei se desfac şi masivul de piatră coboară în mare, piedestal pentru viitorul far. Scafandrul e tras la scară, i se scoate casca şi greutăţile de plumb şi rămîne pe trepte, în costumul de cauciuc, sub razele tot mai fierbinţi ale soarelui, să aştepte un nou bloc, o nouă scufundare.

— Acum e uşor — îmi spune tovarăşul Davidescu. E soare, marea e oarecum liniştită, adîncimea e mică, doi metri. Ni s-a întîmplat odată să lucrăm în nişte condiţii... Era iarnă şi unui vas aflat în port şi care trebuia să plece în cursă, i s-a încurcat parîma printre palele elicei. Am lucrat în schimburi de cîte o oră. Cum apărea scafandrul la suprafaţă, casca îngheţa şi nu mai funcţiona supapa de evacuare a aerului. Cinci ore ne-au fost necesare pînă să descurcăm parîma.

Lîngă ambarcaţiunea noastră acostează o şalupă. Personalul medical e în control O.R.L. al echipajelor navelor aflate în port şi a poposit lîngă scafandrii noştri. Un schimb de amabilităţi şi rămînem iar singuri.

— Avem un serviciu de protecţie a muncii foarte conştiincios — aud în jurul meu — care veghează asupra sănătăţii noastre. „Nu numai asupra sănătăţii voastre" — zîmbesc amintindu-mi de o largă prelegere didactico-sanitară pe care mi-a ţinut-o, în aceeaşi dimineaţă, inginerul Săilă, şeful serviciului de protecţie a muncii.

Între timp, aşezarea blocurilor de piatră continuă. Mica platformă se lărgeşte, pătrunde tot mai mult în mare. După terminarea acestor lucrări, locul scafandrilor va fi luat de betonişti. Pe piedestalul astfel consolidat va fi ridicat farul, fratele celui de vizavi.

Iar scafandrii, cîte alte lucrări nu-i aşteaptă !

Fixîndu-mi un punct aproximativ din zona portului, Dumitru Răceanu, un vechi scafandru aflat şi el la Capul Verde, îmi spune :

— Astă-iarnă, făcînd radă, vasul italian „Lince" a pierdut ancora. Am fost trimis s-o caut. Eu am un obicei. După ce am atins fundul, pornesc întotdeauna la dreapta. Aşa am procedat şi de data asta. Am mers căutînd ancora şi la un moment dat am văzut în faţă o masă înnecată. Mi-am dat seama că era o epavă. I-am dat tîrcoale şi i-am descoperit numele : „Ovidiu"-Constanţa. După ce am găsit ancora, am urcat la suprafaţă. În registrele căpeteniei portului nu figura acest remorcher. Acum, trebuie să ştiţi dv. că grupul nostru de scafandri se ocupă şi de aducerea la suprafaţă a epavelor. Fier vechi, bun pentru oţelării. De unele vase scufundate ştim din registre. Iată, în vara asta avem în plan să ranfulăm epava „Arcadia", scufundată în dreptul Capului Midia. Pe altele, ni le semnalează pescarii. Dar să ne reîntoarcem la remorcherul nostru. Cum v-am spus, nu figura în registru. Cînd s-a scufundat ? Au început să circule legendele. Cică scufundarea s-ar fi petrecut în timpul primului război mondial. Eu unul, nu cred. Dar, la drept vorbind, nu asta interesează. Vorba-i că am găsit 200 tone de fier vechi.

Ne-am mai rotit privirea peste întinderi. Munca, aici, la Capul Verde, se terminase. Scafandrii şi-au strîns uneltele şi au plecat spre birouri. Portul îşi continua viaţa sa trepidantă. Se descărcau pîntecele vaselor. Din larg, o flotilă a întreprinderii piscicole din Constanţa se întorcea la bază. Peste întinderile apelor pluteau pescăruşii...

I. DELEANU
Fotoreportaj la suprafaţă şi submarin :
Ing. Sergiu NICOLAESCU
Operator la studioul „Al. Sahia"

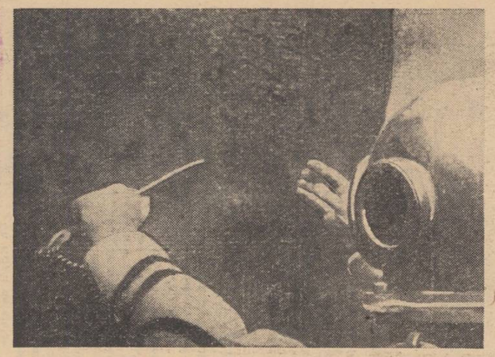

La adîncimi de 20—25 m. într-un cadru pitoresc, dar destul de ingrat pentru operatorul submarin din cauza luminozităţii scăzute, — ceea ce împiedecă, precum vedeţi, şi asupra clarităţii fotografiilor — scafandrii îşi desfăşoară munca grea de găsire a epavelor. Prima operaţie, atunci cînd întîlnesc o asemenea epavă, constă în îndepărtarea stratului gros de alge, pentru identificarea navei

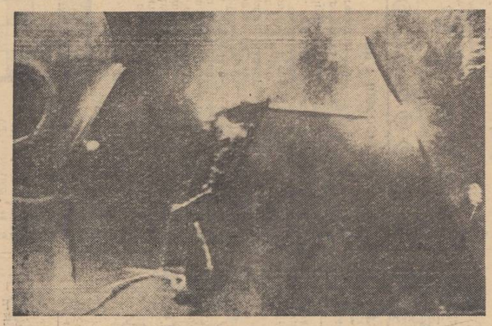

Pentru a scoate mai uşor la suprafaţă epava, scafandrii o taie în mai multe bucăţi cu ajutorul sudurii submarine

Şi iată o flotilă întreagă de remorchere, de pe bordul cărora macaralele puternice aduc la suprafaţă rămăşiţele vechilor nave. Zeci şi zeci de tone de fier, cîndva socotite nerecuperabile, sînt astfel aduse la suprafaţă prin munca unită a scafandrilor, a muncitorilor portuari, a marinarilor, pentru a lua drumul marilor furnale...

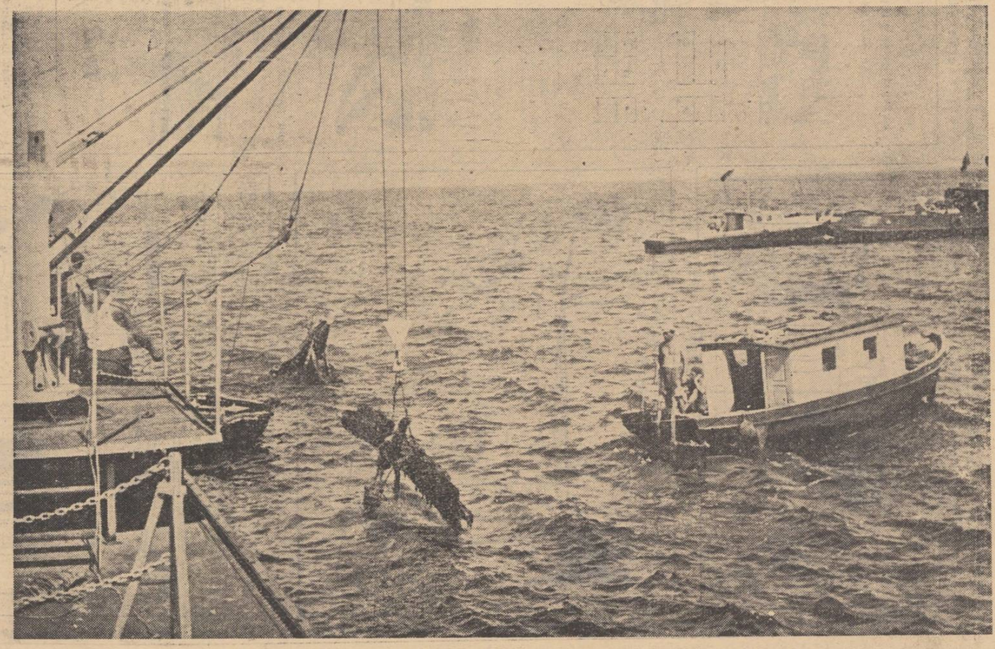

O zi printre scafandri

75

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul V — Nr. 196 ★ Sîmbătă 8 iulie 1961 ★ 8 pagini — 1,50 lei

PE ECRANUL „MAGAZIN“ - ului

In pitorescul Slănic-Prahova, celebra „Grotă a miresei“, loc predilect al excursioniștilor.

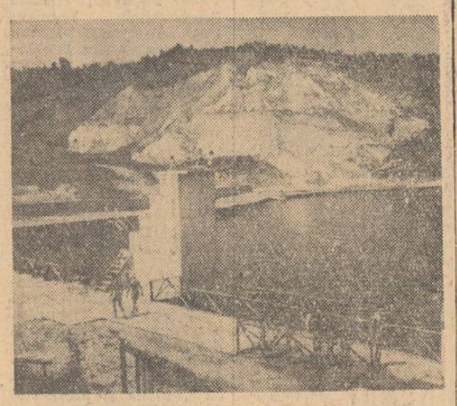

Aceasta este Baia Baciului, cu apă sălină, foarte căutată de vilegiaturiști.

Cu aparatul fotografic la salinele din Slănicul Prahovei

Și acum să intrăm în salină, unde vom descoperi o adevărată uzină modernă. Manipulantul Andrei Alexandru supraveghează transportul automatizat al sării.

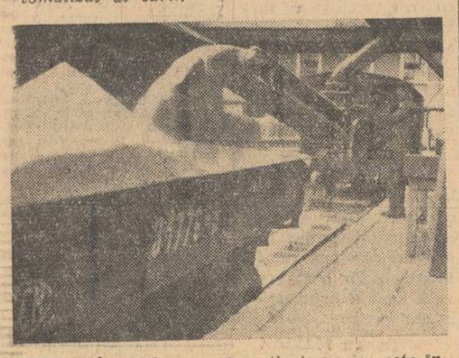

Tot prin mijloace automatizate, sarea este încărcată în autovehicule.

Hotărît, „munca la salină“ de altădată nu mai are nimic comun cu munca curată, ușoară din salinele noastre moderne. Iată și ambalarea mecanică a sării, în poșete.

Și o vedere exterioară: munții de sare de lîngă Baia Baciului.

Fotoreportaj: Prof. V. ORZA

SUS: Maestrul Mihail Sadoveanu în vizită la școala medie care-i poartă numele; JOS: elevii școlii îl felicită pe maestrul Mihail Sadoveanu cu prilejul decernării Premiului internațional „V. I. Lenin“

Sub semnul mecanizării

Bărăganul oferea odinioară, în vremea recoltatului, o imagine ciudată. Risipiți prin lanurile boierești sau pe micile lor șurinci, secerătorii tăiau de cu zori și pînă-n noapte, tirziu, mănunchiuri mari de orz ori de grîu pe care le legau în snopi. Apoi holda era dusă pe arii. Vă mai aduceți aminte cum arătau pe atunci acestea? Rar cînd răsuna pe ele ticăitul tractorului și boncăluitul de taur speriat al batozei. De cele mai multe ori aria era un rotocol mare de pămînt bătut cu maiul. În mijloc se înfigea un par iar în jurul lui, pînă spre margini se așezau în șiruri concentrice, spic la spic, snopii. De par se prindea o funie cu care se legau apoi cîte 2 sau 3 cai, după cum se nimerea. Gospodarul pocnea din bici și animalele începeau să alerge strivind recolta sub copitele lor potcovite. De pe atunci a rămas aici vorba că :

„Vîntul cutreieră
Iar iepele treieră“

Așa se lucra. Nu era deci de mirare că treierișul nu se isprăvea uneori nici pînă la căderea zăpezii, o parte din snopi trebuind să fie bătuți cu imbăciul sub șoproane.

Și să mergem acum în Bărăgan. Cît ține zarea, pe ogoarele înfrățite ale colectiviștilor roiesc secerătorile-legători. Iar la marginea mirиștilor de alamă, batoze harnice, alimentate cu hărnicie, dau gata stog după stog. Bărăganul ca și celelalte ținuturi ale țării, a intrat sub zodia mecanizării. Ofensiva prodigioasă a mașinilor, înmulțirea numărului lor, perfecționarea pe care o capătă mereu prin grija partidului, toate acestea dau naștere la situații pe care altă dată nici nu ni le-am fi putut închipui Am fost de curînd la

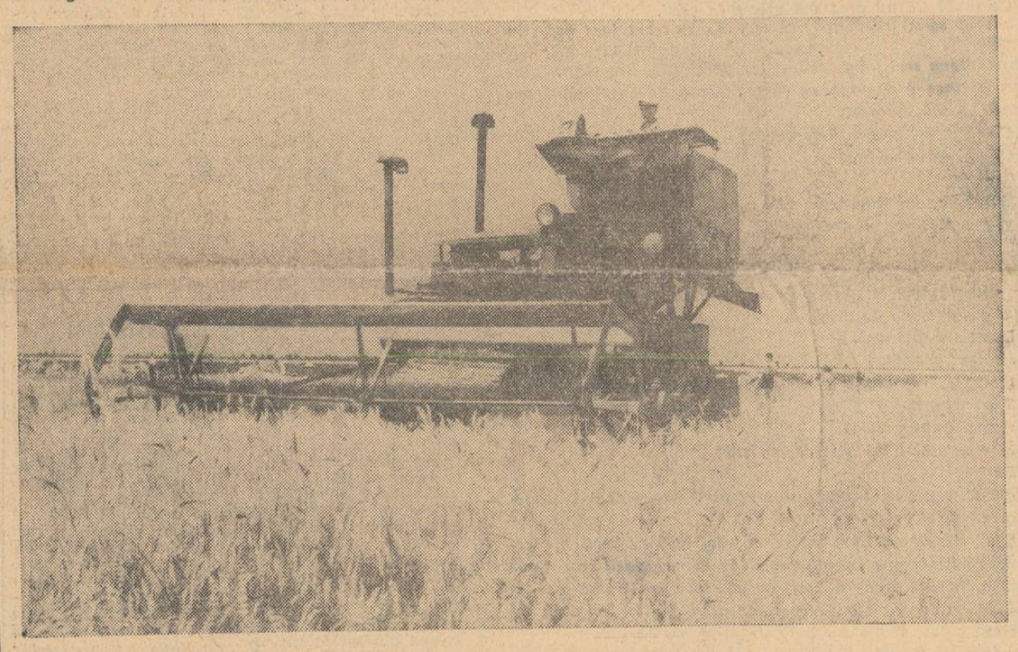

gospodăria de stat de la Dragalina care-și are tarlalele pe lîngă Ciulnița. Și ce să vezi ? Pe lanurile întinse ale acestei unități nu întîlnești nicăieri nici o arie. Cum așa? Foarte simplu. Se recoltează cu combinele. Gospodăria are aproape 130 de asemenea mașini. Minuitorii lor, combinerii, sînt principalii eroi ai marii întreceri ce se desfășoară pentru strîngerea într-un timp cît mai scurt a piinii. Ca să nu se risipească recolta ei și-au pus în gînd să termine de adunat holda de pe toate cele aproape 4.000 de hectare în numai 7 zile. Și-au pornit la treabă. Dar ce se întîmplă ? Ploile mari care au căzut astă primăvară și vînturile au culcat și au încurcat pe alocuri grîul și orzul. Pe aici trebuie să mergi încet și să fii cu foarte multă băgare de seamă. Altfel, tupilate cum sînt, spicele scapă și rămîn în urmă. Combinerii însă au găsit soluția. Am stat de vorbă cu unul dintre ei, cu Constantin Poenaru de la secția Ciulnița. „Știți cum fac? — mi-a spus. Mă uit mai întîi în lan și văd unde se află vîrtecușuri. Cînd ajung la ele le încercuiesc. Pe urmă pun la mașină ridicătorul de spice, o iau încetișor pe două sau pe trei laturi, cum se potrivește, și „bărbieresc“ locul, de nu mai rămîne nici fir“. La secția „Drumul subțire“ paiele s-au ținut mai tari, n-au căzut. Aici se poate lucra mai lesne, mai în voie. Combainerii se bucură că vremea n-a reușit să le pună bețe-n roate. Și nu stau o clipă. „Ca să înaintăm mai repede cu munca, mi-a spus șeful unei brigăzi de aici, Ion Buga, am scurtat pauza de la prînz. Doar îmbucăm ceva la repezeală și gata, o luăm iar din loc. Mai tîrziu va fi timp destul pentru odihnă“. Într-o dimineață, în timp ce erau pornite mașinile, a prins a ploua. Nu se mai putea intra în lan. Oamenii n-au avut încotro și-au trebuit să stingă motoarele. „Azi o să tindălim“, spuneau ei cu ciudă. Nici unul n-a plecat de lîngă combine. Și după ce a stat ploaia iar grînele s-au zvîntat bine au și început lucrul.

Astfel recoltatul se face într-un ritm foarte rapid la Dragalina. În primele două zile au fost „bărbierite“ — ca folosim expresia combainerului — nu mai puțin de 1.000 de hectare. Apoi în alte două zile suprafața recoltată s-a dublat. Căci combainerii știu să se țină de cuvînt. Dacă au spus ei că într-o săptămînă se termină totul, așa va fi.

M-am nimerit acolo în ziua cînd au sosit ziarele în care s-a publicat Raportul ținut de către tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la recenta plenară a C.C. al P.M.R. Am văzut cu cîtă bucurie au primit oamenii acest important document. În indicațiile cuprinse în raport ei au văzut ziua de mîine a agriculturii noastre socialiste și deci și a Bărăganului. În anii care vin folosirea mașinilor la munca cîmpului va lua o și mai mare extindere. Pe ogoarele noastre vor lucra circa 100.000 de tractoare, peste 43.000 de combine și multe alte agregate. Atunci într-o gospodărie cum e cea de la Dragalina recoltatul nu se va mai face în 7 zile ca acum ci numai în 2—3 zile. Nici un bob de grîu nu se va mai risipi.

S-a schimbat Bărăganul nostru. Pe întinsul lui munca se desfășoară din ce în ce mai mult sub semnul mecanizării. Alături de alte măsuri, aceasta face, ca belșugul recoltelor să crească îndoit și întreit.

Ion PAVELESCU

DIN SUMAR:

INSEMNĂRI

„Noul locatar“
Sidonia DRAGUȘANU
IN PAGINA 2-a

Moravuri și năravuri
OMUL DE TERGAL
de Nicuță TĂNASE
IN PAGINA 2-a

Noua Mongolie
IN PAGINA 3-a

Catargurile de pe acoperiș
Reportaj de F. Brunea-FOX
IN PAGINA 4-a

Constatări la terminarea campionatului de fotbal
IN PAGINA 5-a

MODA:
Seara în oraș
IN PAGINA 6-a

Moartea vînătorului
de Radu POPESCU
IN PAGINA 8-a

7000 de volume

Deși e vacanță, noua și frumoasa clădire din B-dul Dacia, în care funcționează școala medie nr. 5 „Mihail Sadoveanu“ din Capitală, mai cunoaște totuși ceva din freamătul și zarva tinerească din cursul anului... Elevii, mai mici sau mai mari, îndrăgostiți de literatură, dînd, mai în tîi, o raită pe la noile clase în care vor învăța, povestind fapte și întîmplări din aceste minunate zile ale vacanței, trec apoi — solemn — la biblioteca școlii și o cercetează cu un deosebit interes.

— A mai sosit vreo carte nouă?

— Îmi mai recomandați vreun volum?

Închipuiți-vă, biblioteca școlii medii „Mihail Sadoveanu“ posedă aproape 7000 de volume! Din cei 1600 de elevi ciți învață la această școală, aproape toți sînt înscriși în fișele bibliotecii.

În cadrul acțiunii de popularizare și de răspîndire a cărții, de stimulare a cititului, sînt angrenați înșiși elevii școlii. În fiecare clasă există cîte un responsabil, care are calități oficiale în această direcție. Se urmărește, de altfel, a se ajunge ca **absolut** toți elevii școlii să se înscrie la bibliotecă, ca toți elevii să devină cititori cît mai activi și pasionați ai volumelor din ce în ce mai numeroase cu care este înzestrată biblioteca.

Nenumărate sînt aici formele de dezvoltare a dragostei pentru literatură, de stimulare a lucrărilor originale ale elevilor și de lărgire a orizontului în domeniul beletristicei. S-au inițiat, deopotrivă pentru cei mari și pentru cei mici, cercuri literare, care desfășoară o frumoasă și intensă activitate.

În cursul anului care s-a încheiat, elevii din clasele V—VIII au participat la o serie de lecturi — urmate de exemplificări cu diafilme și referate — foarte interesante și instructive (aici s-a remarcat, de pildă, talentul pionierei Luminița Cuparenco, care a prezentat cîteva aspecte din viața și opera lui Ion Creangă, sau calitățile de excelent... viitor prozator ale pionierului Mihnea Andrei, care a făcut o descriere biografică a lui I. L. Caragiale). De o largă participare a elevilor din clasele a IX-a s-a bucurat montajul literar intitulat **„Partidul, îndrumător al literaturii noastre“.**

Cercul literar al școlii „Mihail Sadoveanu“ a organizat, de asemenea, referate și dezbateri avînd ca temă **„Valoarea documentară și artistică a operelor cronicarilor pentru dezvoltarea limbii și literaturii noastre“** sau tema **„Cum au slujit operele cronicarilor ca izvor de inspirație pentru scriitori noștri de mai tîrziu“.** Cu un alt prilej s-a făcut o prezentare a romanului „Șoseaua Nordului“, de Eugen Barbu, urmată de discuții vii și folositoare.

Mulți, foarte mulți dintre elevii școlii „Mihail Sadoveanu“ îndrăgesc poezia. Încercările lor de a-și exprima gîndurile și sentimentele prin versuri, dovedesc din plin acest lucru. Pioniera Livia Bologa, elevă fruntașă a școlii, care a trecut în clasa VII-a, a început să scrie versuri încă din clasa V-a. Și nu o dată ea a recitat, în fața profesorilor și a colegilor, poezii proprii ca **„Mamei mele“, „Scrisoare“, „Închinare“** sau **„Dorința mea“.** Pioniera a dedicat cu un prilej festiv, o poezie maestrului Mihail Sadoveanu. Nici nu vă puteți închipui cît de fericită este și acum că marele nostru scriitor a felicitat-o și s-a interesat cu ea, dîndu-i sfaturi pentru încercările viitoare. Ca și pioniera Livia Bologa, alți zeci de elevi, mai mici sau mai mari ai acestei școli scriu versuri.

Elevii școlii medii „Mihail Sadoveanu“ sînt cu toții mîndri că învață în lăcașul de cultură care poartă numele acestui titan al literaturii noastre.

N. SANDU

Citiți în pagina 8-a rubrica noastră MAGAZIN LITERAR

CEA MAI FRUMOASĂ COAFURĂ A ANULUI 1961

Concursul coaforilor-frizeri din Capitală

Aspect din timpul desfășurării concursului (Citiți reportajul din pagina 6-a).

Electrul

POVESTIRE SATIRICĂ DE SAKI *)

— Moda aceasta nouă, de a-i face și pe copiii candidatului să ia parte la campania electorală, mi se pare fermecătoare, declară d-na Panstreppon. Asta mai înlătură puțin din încordarea apriga lupte electorale și constituie o experiență interesantă de care copiii își pot aminti mai tîrziu. Totuși, dacă vrei să afli părerea mea, dragă Matilda, nu cred că este nimerit să-i luați cu voi pe Hyacinth în ziua alegerilor.

— Să nu-l luăm cu noi pe Hyacinth? — exclamă maică-sa. Și de ce, mă rog? Jutterly își aduce pe toți cei trei copii și o să-i plimbe prin tot orașul, într-o trăsurică la care vor fi înhămați doi măgărași din Nubia — știi, ca să sublinieze faptul că tatăl lor a fost secretar de stat la Ministerul Coloniilor.

Noi, însă, pretindem în programul nostru electoral întărirea marinei militare și mi se pare foarte indicat să-i avem alături de noi pe drăgălașul de Hyacinth, într-un costumaș marinar. O să fie divin...

— Nu se pune problema cum o să-i stea costumul, ci cum o să se poarte. Bineînțeles, este un copil delicios, dar are o tendință agresivă, care, în anumite momente, se manifestă într-un mod cu totul neliniștitor. Poate că ați uitat de incidentul cu micuții Gaffin, eu însă îl țin minte și acum.

— În perioada aceea mă aflam în India, așa că nu-mi mai amintesc decît în mod vag ce s-a întîmplat atunci; cred că băiatul s-a purtat într-adevăr nesuferit.

— Mergea în trăsurica lui, mînînd o capră, cînd s-a întîlnit cu micuții Gaffin, în căruciorul lor. Hyacinth a băgat în galop păsnica capră și a răsturnat căruciorul copilașilor. Micuțul Jacky Gaffin a fost prins sub roți și, în timp ce guvernanta se sbătea să scape de capra devenită năbădăioasă, Hyacinth îi pleznea peste picioare din toate puterile, cu cureaua, pe Jacky.

— Nu îi iau apărarea — zise Matilda — dar pesemne că făcuseră ei ceva de l-au întărîtat în asemenea hal.

— Nu făcuseră nimic înadins, dar cineva avusese inspirația nefericită de a-i spune că bieții copii erau pe jumătate francezi — mama lor se numea, ca fată, Duboc — și în dimineața aceea avusese o lecție de istorie, în cursul căreia aflase că, pînă la urmă, englezii pierduseră orașul Calais, ceea ce-l înfuriase.

Spunea că o să-i învețe el minte pe acei mici mîncători de broaște să ne mai fure orașele — numai că pe-atunci noi nu știam că se referea la micuții Gaffin.

După consumarea incidentului, l-am explicat că orice pică între cele două popoare se risipise de mult; că de altminteri, copiii Gaffin nu erau decît pe jumătate francezi, dar la această explicație băiatul mi-a replicat că nu lovise decît jumătatea franceză din Jacky, restul corpului era acoperit de căruciorul copiilor.

— Bine, dar toate astea s-au petrecut cînd avea doar opt ani; acum a crescut, este mai cuminte.

— Copiii de felul lui Hyacinth nu devin mai înțelepți cînd se fac mari — ci doar dobîndesc experiență mai multă...

— Las-o și tu mai moale cu neîncrederea. Atmosfera alegerilor o să-l amuze și, în orice caz, la ora cînd va fi anunțat rezultatul, o să fie epuizat; pe urmă, costumul cel nou, de marinar, pe care i l-am făcut, are exact nuanța albastră a culorilor noastre electorale și se asortează de minune cu culoarea ochilor lui.

★

Lupta electorală fu dusă cu îndîrjire, dar în forme curtenitoare. Secretarul recent numit la Ministerul Coloniilor se bucura de o oarecare popularitate, însă guvernul din care făcea parte era foarte impopular — așa că se prevedea că majoritatea de patru sute de voturi, obținută la alegerile precedente, nu va mai putea fi menținută de data aceasta. În ambele tabere domnea speranța, dar niciuna nu se putea simți pe deplin sigură de șansele sale.

Copiii repurtară un viu succes; fetițele lui Jutterly străbătură principalele artere ale orașului trase de ateliaul lor de măgărași

*) SAKI este pseudonimul umoristului englez H. H. Munro.

și fluturînd pancarte pe care erau proslăvite meritele tatălui lor — meritul esențial aparînd acela că era părintele lor.

Cît despre Hyacinth, purtarea lui ar fi putut sluji drept model oricărui îngeraș care s-ar fi aventurat într-un loc unde se desfășoară o campanie electorală.

Fără a se lăsa rugat și sub ochii încîntați ai unei duzini de operatori de la jurnalele de actualități, băiatul se apropiase de fetițele Jutterly și le oferise o cutie cu caramele. Mai mult încă, declarase cu o amabilitate încîntătoare: „Chiar dacă purtăm culori adverse, nu avem nevoie să fim dușmani".

Pasagerele trăsuricii îi acceptară cadoul, cu un aer grav și politicos. Adulții din ambele partide fură încîntați de acest episod — cu excepția d-nei Panstreppon, care fremăta de emoție.

— Niciodată sărutul Clitemnestrei nu a fost mai dulce ca în seara cînd m-a înjunghiat cu pumnalul ei, murmură sceptica doamnă, păstrînd pentru dînsa citatul.

Ultimul ceas al campaniei electorale fu pentru cele două tabere, un moment de muncă îndîrjită. Se pronostica, în general, că între cei doi candidați nu era o diferență mai mare de zece voturi, astfel că nu fu cruțat niciun efort pentru a se cîștiga sprijinul electorilor șovăitori.

Toată lumea auzi cu ușurare cum orologiul din piața centrală bate ora patru, ceea ce vestea încheierea scrutinului.

De ambele părți țîșniră exclamații, fură destupate sticle de șampanie, însoțite de urări de succes.

— „Ei bine, chiar dacă n-am cîștigat, cei puțin ne-am străduit din răsputeri".

— „A fost o luptă curată și loială, fără ranchiună".

— „Copiii au fost fermecători, nu-i așa?"

Copiii? Deodată își dădură seama cu toții că nu mai fuseseră văzuți de mai bine de o oră. Ce se întîmplase cu micuțele Jutterly și cu trăsurica lor trasă de măgărași. Ce se întîmplase cu Hyacinth?

Toată lumea fusese prea ocupată în ultimele clipe decisive ale scrutinului, ca să se mai gîndească și la ei. Apoi la comitetul femeilor unioniste sună telefonul și la capătul celălalt al firului se auzi glasul lui Hyacinth, care întreba cînd va fi dat rezultatul scrutinului.

— Unde ești acum și unde se află fetițele Jutterly? — îl întrebă maică-sa

— Am mîncat ceva într-o patiserie — răspunse băiatul — și m-au lăsat să telefonez de-aici. Am luat un ou fiert, un cîrnat și patru merenguri.

— O să-ți strici stomacul. Fetițele Jutterly sînt cu tine?

— Firește că nu. Se află într-o cocină.

— O cocină? Cum așa? Ce fel de cocină?

— În apropierea șoselei, spre Crawleigh. Le-am întîlnit pe o străduță și le-am invitat să ia ceaiul cu mine. Și-au lăsat măgărușii într-o curte, unde aveam niște cunoscuți. Pe urmă le-am dus să vadă o scroafă bătrînă, care tocmai fătase zece purcelușă. Am scos scroafa în curte, mormînd-o cu bucăți de piine, în timp ce fetițele Jutterly intrau în locul ei, ca să vadă purcelușii, după care am închis poarta cocinei și le-am închis pe fetițe acolo.

— Copil scîrbos, nu cumva vrei să spui că le-ai lăsat pe sărmanele fetițe singure în cocina aia infectă?

— Nu sînt singure, au zece purcelași care le țin de urît.

Și sînt înghesuiți frumușel. Erau grozav de furioase că sînt închise acolo, dar nu chiar atît de furioase pe cît este scroafa, fiindcă a fost despărțită de purcelei. Dacă scroafa izbutește să intre în cocină în timp ce ele sînt încă înăuntru, o să le facă piftie. Pot să le scot din cocină pe o ferestruică, folosind o scăriță, și asta am de cînd să fac — dacă cîștigăm noi.

Dacă este ales însă blestematul lor de tată, atunci nu am altceva de făcut decît să deschid scroafei portița, și o să se aleagă de ele ce-o pofti. De asta voiam să știu precis cînd vor fi anunțate rezultatele scrutinului.

La acest punct, naratorul agață receptorul.

La celălalt capăt al firului se iscă un tărăboiu și o foială cumplită. În ambele tabere, aproape toți colaboratorii celor doi candidați dispăruseră prin diverse cluburi și baruri cu reputație, ca să aștepte rezultatele votării, totuși putură fi culese informații destul de precise pentru a se determina teatrul isprăvilor lui Hyacinth.

Mr. John Ball avea niște grajduri, nu departe de șoseaua spre Crawleigh și se știa că o scroafă de-a lui tocmai fătase zece purcei. Cei doi candidați se precipitară deci spre locul cu pricina, împreună cu mama băiatului, mătușa lui (d-na Panstreppon) și doi-trei prieteni chemați în grabă.

Cel dintîi lucru pe care-l zăriră, intrînd în curte, fură măgărușii nubieni, care și mestecau satisfăcuți finul.

Mîrîielile înfundate și răgușite ale unui animal furibund și strigătele care-ți luau auzul — scoase de treisprezece glasuri tinere, dintre care trei omenești — îi călăuziră către cocină. În ograda din față, o enormă scroafă de Yorkshire patrula cu pas mînios, cuprinsă de turbare, pe dinaintea unei porțițe închise. Rezemat de-o fereastră deschisă — post de unde putea să manevreze zăvorul porții — stătea liniștit Hyacinth, cu costumul lui de marinar puțin pătat. Pe chipul său, expresia angelică pierise și în locul ei se putea citi în privirea băiatului o hotărîre încărcată de prevestiri sumbre.

— Dacă face cineva încă un pas — zbieră el — dau drumul scroafei înăuntru!

Îngroziți, salvatorii risipiră amenințări, implorări, argumente și promisiunii — dar toate acestea nu-l impresionară pe Hyacinth cu nimic mai mult decît urletele care se înălțau din cocină.

— Dacă o să cîștige Jutterly, dau drumul scroafei. O să-i învăț eu minte pe mizerabilii ăștia să ne bată în alegeri!

— Și chiar așa va face — șoptă d-na Panstreppon. Cînd l-am văzut cum le oferă caramele, m-am temut de cele mai rele catastrofe

Știam că pune el la cale ceva...

— Totuși merge de minune, tinere — zise Jutterly, cu o viclenie fățarnică, la care pînă și un secretar de stat la Ministerul Coloniilor se poate coborî uneori — tatăl tău o fost ales cu o majoritate zdrobitoare.

— Mincinosule! — îl înfundă Hyacinth, folosind limbajul verde care nu este numai scuzabil, dar chiar aproape obligatoriu în cariera politică — nici măcar nu s-a trecut la numărătoarea voturilor. Și nu-i nevoie să-mi înșiri baliverne cu privire la rezultat. Unul din oamenii mei așteaptă rezultatul scrutinului, cu o pușcă în mînă: două focuri, dacă am cîștigat noi — unul singur, dacă am pierdut.

Situația începea să pară critică. Rezultatele scrutinului puteau fi anunțate dintr-o clipă într-alta. Jutterly se întoarse în goană la Primărie, unde se proceda la despuierea scrutinului. Agentul său electoral îl întîmpină, cu un surîs radios zugrăvit pe față.

— Deocamdată, conduceți cu un avans de 11 voturi și au mai rămas de verificat doar 80 de voturi: fără îndoială că veți ieși primul, cu un scurt cap...

— Nu trebuie de fel să ies primul, cu un cap sau fără cap — strigă Jutterly, cu glasul răgușit de la locul unde stătea cocoțat, cu un deget pe zăvor. Scroafa deslănțuia șarje furioase împotriva porții cocinei.

— Bang! — răsună încă o împușcătură.

— Acum puteți ieși de-acolo, lichele murdare ce sînteți — declară Hyacinth, tatăl meu a cîștigat, nu al vostru. Grăbiți-vă, că nu mai pot s-o țin mult în loc pe scroafă.

Și altădată, aveți grijă să nu vă mai viriți într-o campanie electorală de care mă ocup eu.

În reacția care urmă după eliberarea prizonierelor, din toate părțile țîșniră acuzații. Se ceru o nouă numărătoare a voturilor, dar nu se mai izbuti să se stabilească dacă secretarul la Ministerul Coloniilor obținuse majoritatea.

Alegerea lăsă o impresie dureroasă — fără să mai vorbim de impresia resimțită de fundul lui Hyacinth.

— E ultima oară cînd îi mai las să ia parte la vreo alegere, exclamă maică-sa.

— Ei, cred că mergi prea departe — interveni mătușa eroului zilei. Cred că dacă o să se anunțe alegeri generale în Mexic, poți să-i lași liniștită să candideze și acolo, în numele partidului nostru. Chipul angelic și metodele strategice brutale ale lui Hyacinth sînt perfect adecvate pentru o carieră politică.

In romînește de Eugen B. MARIAN

MORAVURI ȘI NĂRAVURI

Omul de tergal

Știți cum e omul ăsta? Faci ce vrei și ce nu vrei cu el. Îl iei în mînă și-l frămînți, ca pe un bulgăre de zăpadă, și nu zice nici pîs. Îl pui să stea în colț, stă la colț. Să ții o mînă în sus și un picior în aer, o face. Vrei să-l înozi, îl înozi. Ce mai, nu se șifonează deloc. Numai un lucru am uitat să spun: dacă poți face toate astea cu el, este neapărată nevoie să-i fii șef. E făcut dintr-un tergal special. În fața șefului se mototolește, îi dispare șira spinării și chiar orșice oscior. Dar cum se depărtează de șef îl vezi cum se întinde, cum îi dispare orice cută. Juri că a fost netezit cu un fier de călcat electric. Tergal! Ei, dar omul ăsta de tergal, în fața unui semen cu o încadrare asemănătoare cu a lui, ori ceva mai mică, șifonarea nu mai ține. Nu poți să-i zici nici dă-te mai încolo. Îi sare țandăra. Eu am făcut cîteva bancuri nevinovate cu el, și era gata, gata, să mă cheme în fața instanțelor judecătorești. Și lucrăm la aceiași instituție.

Iată cum a fost. Sîntem și vecini. Locuim în același cartier. Seara are obiceiul să-și plimbe cîinele. Are un cîine tare frumos: lățos, gras din cale afară și destul de inteligent. L-a învățat, cu metodele lui didactice, pe acest cîine, vreo 5-6 limbi străine. Îi spune: marș! pe franțuzește, englezește, spaniolește și cîinele înțelege. Impresionat de inteligența lui (a cîinelui) l-am întrebat pe omul de tergal.

— Ce marcă e?

— Adică cum ce marcă e?

— Ce rasă? Că nu prea mă pricep la cîini.

N-a vrut să-mi răspundă, că cică de ce l-am luat așa, în zeflemea.

După cîteva seri l-am întîlnit iar pe stradă. Era tot cu „Inteligența" (așa o cheamă pe cățea) legată de curelușă. L-am oprit și de data aceasta.

— Ce-ai făcut, vecine, l-ai întors?

— Ce să-ntorc?

— Cîinele.

— Domnule, dar dumneata ești...

Și a dat să plece. L-am oprit.

— De ce te superi? E o întrebare destul de la locul ei. Știam că virgulă cîinele dumitale e lățos. Acum n-are fir de păr pe el și pe urmă limba, cînd era obosit și-i era sete, o ținea pe stînga, acum vezi: pe dreapta.

— Domnule, ești un...

L-am luat repede.

— Știi, șeful dumitale a avut un accident de motocicletă.

— Zău? Cînd?

— Astăzi după amiază.

— Și cine o să-l înlocuiască, nu știi?

— Eu.

Treptat, treptat a început să-i dispară șira spinării, să se ncovoaie.

— Știți, cîinele nu l-am întors, ci l-am tuns cu zero. E foarte cald. Și limba, pe cuvîntul meu de onoare dacă am observat că o ține pe dreapta. Dar am să citesc un tratat care se ocupă de creșterea, îngrijirea și educarea cîinilor și-am să vă raportez...

După ce s-a despărțit de mine, iar și-a îndreptat spinarea. Tergal a întiia!

Nicuță TĂNASE

SPECTACOLUL
magazin

Colectivul Teatrului de Stat de Operetă din București a efectuat de curînd un turneu de spectacole în R. P. Polonă, Opereta noastră a reprezentat cu succes „Vînzătorul de păsări", „Plutașul de pe Bistrița" și „Lăsați-mă să cînt", — spectacole foarte bine primite de publicul și de presa poloneză.

În fotografia noastră, o scenă din opereta „Vînzătorul de păsări", interpretată de Ion Dacian, Petre Valentin, Iancu Groza, Valli Niculescu și Lidia Popescu. Spectacolul a avut loc pe scena Sălii Congreselor din Varșovia.

Se filmează la Țibucani

De ani de zile, moș Onisim se trezește vara în zori, atunci cînd soarele nu se arată de cît sub geană de lumină. Însă în dimineața aceasta Vasile Onisim s-a sculat și mai devreme. Pe cer puzderia de stele, deabea dacă începuseră să clipească, semn că mai era vreme de un ceas, pînă se vor duce și ele la culcare. Moș Onisim avea astăzi să facă o treabă cu totul nouă pentru el. Și de ce n-ar mărturisi-o sincer? O va face cu multă tragere de inimă. Avea să pornească cu regizoarea Maria Săpătoru și cu operatorul de film Jean Mihel pe ulițele Țibucanilor, să le povestească acestora cum era satul lor înainte vreme și să le arate cum este el astăzi.

Moș Vasile Onisim are aproape 70 de ani; în tinerețe a trudit pentru moșierul Armanu și cît era de lungă ziua de vară nu-i ajungea să sfîrșească cîte avea de făcut. La urmă cu ce se-alegea? Cu atîta mălai că nici foamea nu putea să și-o tolereze că pe de-a-ntregul. Astăzi colectiviștii au case noi, frumoase, aparate de radio și motociclete, iar în locul lăviței, în case se află mobilă modernă. Cît despre masă ce să mai vorbim? E îndestulată cu toate bunătățile. Deci cum s-ar putea să nu se bucure moș Onisim cînd are ocazia să arate bogățiile gospodăriei lor, astăzi milionară?

Înainte de filmare, regizoarea i-a spus proaspătului actor Onisim:

— Vezi mosule să vorbești clar... Să nu te intimidezi.

— N-aveți grije, că atunci cînd ai ce spune nu ți-e teamă să vorbești...

Aparatul de filmat țăcăne necontenit. Se filmează fără nici o repetiție și totuși totul merge minunat, nu este nevoie să se repete nici o secvență. Interpreții sînt membrii Gospodăriei, iar subiectul este viața lor minunată de fiecare zi. Iată brigăzile de cîmp. Fiecare om lucrează cu dragoste, iar munca are spor. O dovedesc lanurile de grîu unduind în bătaia vîntului, hectarele de meri ionatani cu crăcile grele de rod, întinsele terenuri cultivate cu in, cu mac, cu sfeclă de zahăr. Obiectivul aparatului de filmat se îndreaptă spre prășitoarele mecanice remorcate de tractoare. Trec mîndre, ca niște adevărați soldați ai păcii și bunei stări. Apoi grădurile apătoase, curate de parcă ar fi laboratoare. Fete tinere, în halate albe prind pe stănoage mici grafice pe care sînt însemnate numele și vîrsta vitei, ora cînd trebuie să i se dea furajul și apa, ora mulgerii etc.

Și în timp ce pe peliculă continuă să se înregistreze momente din viața nouă, minunată a Gospodăriei agricole colective „Drumul lui Lenin" din Țibucani, regiunea Bacău, am stat, cîteva minute de vorbă, cu scenaristul Vasile Chiriță:

— Pentru a mă documenta, înainte de a scrie scenariul, am stat o vreme în Țibucani împreună cu colaboratoarea mea Maria Săpătoru. După aceia a fost foarte simplu să scriem scenariul. Noi n-am făcut de cît să consemnăm evenimentele. Faptul acesta îl spune de altfel și titlul filmului, care se numește „Cronică la Țibucani". S-ar părea că filmul este lipsit de așa numitul conflict dramatic și totuși ce subiect interesant: o pagină din viața nouă și luminoasă a satului nostru.

Sandu MARIAN

Circul în stagiunea de vară

Noua clădire a Circului de Stat a și găzduit pînă acum două montări. Spectacolul **„Fantezii de circ"** și cel prezentat de artiștii circului **„Humberto"** din Praga, au făcut săli pline, fiind urmărite cu interes de mii de spectatori. Sezonul călduros găsește pe slujitorii manejului nostru în plină activitate. Despre viitoarele lor spectacole ne-a vorbit într-una din aceste zile tovarășul ION BĂLUȚĂ, directorul Circului de Stat.

— Țin să spun din capul locului — ni se adresează directorul circului — că în stagiunea estivală interpreții noștri vor desfășura o activitate multilaterală atît în țară cît și în cadrul numeroaselor turnee pe care am și început de altfel să le susținem în Uniunea Sovietică, R.S. Cehoslovacă, R.P. Polonă și R.P. Bulgaria. Faptul că artiștii noștri desfășoară concomitent patru turnee peste hotare, nu va restrînge cîtuși de puțin activitatea circului din București care, la rîndul lui, va primi vizita unor oaspeți din țările vecine.

Astfel, între 3 iulie și 7 august evoluează pe manejul nostru artiștii Circului Mare din Budapesta care vor prezenta, împreună cu interpreți de-ai noștri, spectacolul **„Fantezia culorilor"**. Este vorba de o montare care va valorifica posibilitățile tehnicii înaintate de care dispune noua clădire a circului. Va urma apoi în luna august un program romîno-polonez, la care vor lua parte cîțiva cunoscuți interpreți ai circului din Varșovia. În luna septembrie vom primi vizita circului din Sofia. Acest ansamblu va fi reprezentat de mai mulți slujitori de frunte ai circului bulgar, printre care trupa de acrobați Dobric, trupa Boiceanov cu originalul ei număr **„salturi prin foc"** și acrobații excentrici Kaftanski Gațevi.

O bogată activitate are loc și în regiunile țării. În prezent continuă seria reprezentațiilor sale un ansamblu bulgar de circ care va rămîne în țară pînă la 1 septembrie. Între 15 iulie și 15 august va susține în diverse orașe spectacole un ansamblu romîno-maghiar. În sfîrșit, circul **„Humberto"** a plecat de la 1 iulie într-un turneu prin țară și anume în orașele Brăila, Focșani, Constanța și în localitățile de pe litoral.

M. DAMIAN

BILANȚ...

E un obicei ca la sfîrșitul fiecărei stagiuni, teatrele să-și întocmească bilanțul de activitate, stabilind cifre exacte cu privire la numărul spectacolelor prezentate, al spectatorilor, etc. Ei bine, să nu vă închipuiți cumva că artiștii nu întocmesc și ei, la sfîrșitul stagiunii „bilanțul" activității lor personale...

Am întîlnit în zilele acestea de vacanță foarte mulți dintre slujitorii scenelor noastre făcînd tocmai asemenea „socoteli", trecînd în revistă fiecare rol pe care l-au interpretat, oprindu-se asupra tuturor aparițiilor, mai mari sau mai mici, pe care le-au avut în spectacolele în care au jucat.

Desigur, nu era vorba de o situație... contabilă. Artiștii aceștia, deopotrivă vîrstnici și tineri, erau preocupați de rezultatele pe care le-au obținut în decursul stagiunii ce s-a încheiat, de aportul pe care l-au adus la realizarea spectacolelor din cadrul colectivelor lor, — într-un cuvînt de felul cum au izbutit să-și facă datoria.

Prin preocupările, frămîntările și întrebările lor, prin aceste „bilanțuri" care la sfîrșitul stagiunii sînt aproape indispensabile tuturor artiștilor teatrelor noastre, ei vădesc dragoste față de profesiunea pe care o exercită, o dorință vie de a trage învățămintele cele mai folositoare, pentru ca în stagiunea ce se va deschide la toamnă să-și poată duce activitatea cu cît mai mult succes! Succese, care toate la un loc să contribuie la mersul înainte al teatrului romînesc!

S. N.

Premieră la Opera de Stat din Iași

Recent Opera de Stat din Iași a prezentat ultima premieră a actualei stagiuni, **„RĂPIREA DIN SERAI"** de Mozart.

Spectacolul a fost pus în scenă de regizorul Hero Lupescu, iar conducerea muzicală o deține Cornelia Voinea. Interpretarea cuprinde pe Victor Popovici, Nicolae Prescornițoiu, Dumitru Popa, Laurian Nicolau, Gh. Popa, Aneta Pavalache, Gina Tripa, Costel Simionescu, Vasile Tătaru. Decorurile și costumele sînt semnate de Z. Gerzanich.

Teatrul de Stat din Timișoara la București

Zilele trecute colectivul Teatrului de Stat din Timișoara a prezentat, în sala Studio a Teatrului Național „I. L. Caragiale" din Capitală spectacolul cu piesa „Vulpea și strugurii" de Guilherme Figueiredo, în romînește de Radu Miron, Zina Lazernon și Mariana Vinicze. Din distribuție au făcut parte actorii: Gh. Leahu, artist emerit, Vasile Cosma, Radu Ionică, Marina Bașta, Ana Ionică-Neculce, V. Odillo Cicuban.

Direcția de scenă aparține regizorului Ioan Taub, iar scenografia o semnează Horea Popescu.

IN STUDIOURI - PE ECRANE

● **SOPHIA LOREN** a început să turneze la Roma filmul „Madame Sans-Gêne". Realizarea filmului va continua în Franța și în Spania. Rolul lui Napoleon e interpretat de François Perrier.

● **SCENARISTUL** italian Cesare Zavattini va scrie un scenariu cinematografic după piesa „Sechestrații din Altona" a lui Jean Paul Sartre.

● **DUPĂ** scenariul „Fuga lui Mister Mac Kinley" al scriitorului Leonid Leonov, laureat al Premiului Lenin, Jean Paul le Chanois va realiza un film în U.R.S.S. și în Franța.

Tema acestui film este lupta pentru pace și împotriva pericolului unui război atomic.

● **LAURENCE OLIVIER** va fi vedeta filmului „Sfîrșitul procesului", pe care-l realizează Peter Glenville, după romanul lui James Barlow.

● **LA FESTIVALUL** internațional al filmului de la Moscova U.R.S.S. va prezenta două noi filme „Cer fără nori" de G. Ciuhrai și „Două vieți" de K. Lukov.

● **ALBERTO LATTUADA** turnează în Iugoslavia filmul „Stepa", după opera lui Cehov. Adaptarea cinematografică îi aparține lui Tullio Pinelli și Enzo Curreli, iar dialogurile franceze sînt semnate de Georges Neveux. Interpreții sînt Marina Vlady, Charles Vanel, Paolo Stoppa și Daniele Spallone, o fetiță de nouă ani.

NOUL LOCATAR

Insemnări

Noul locatar n-a fost căsătorit niciodată. Are cincizeci și cinci de ani. E bărbat de talie mijlocie, nici prea frumos, nici prea urît. Are una din acele figuri pe care nu le ții minte. A locuit, o vreme, la un frate însurat, apoi la o soră văduvă — mai în vîrstă decît el.

S-a mutat și de acolo și de dincolo — nu spune de ce. Cînd vorbește despre aceste rude apropiate are doar un surîs amar care acoperă o decepție. În general, despre tot și toate, vorbește puțin, măsurat.

Întrebat cum de a rămas holtei pînă la această vîrstă, răspunde — cu același surîs — că n-a găsit încă ce caută și ce-i trebuie. Rareori se exprimă mai complet: „O soție trebuie să fie o soție!". El știe ce vrea să spună cu cuvintele acestea, ce par să spună foarte mult. Totuși, cineva care îl cunoaște, se pare mai bine, zice despre el că este, în orice caz, foarte pretențios, își dorește o soție foarte frumoasă... dar în primul rînd foarte tînără — să n-aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani — fără nici un fel de trecut și fără nici un fel de familie. Dar cu o slujbă foarte bună. Căci „o soție trebuie să fie o soție". E clar, nu?

Din cînd în cînd i se pare că și-a găsit idealul — întîmplarea generoasă îi scoate în cale cîte o femeie care, după expresia lui „i-ar corespunde". În ce măsură îi corespunde el ei, nu este o întrebare care să-l neliniștească. În perioada tuturor iluziilor, face toate investigațiile în trecutul și prezentul respectivei, de care se și ocupă cu oarecare stăruință. O invită la plimbări pe jos, la lacuri pentru a-i măsura rezistența fizică și entuziasmul în fața naturii. Dacă trece meritoriu acest examen, îi oferă și o masă la restaurant. El mănîncă sumar, ca să-și lase atenția cît mai trează. Îl interesează mai ales să știe dacă are de-a face cu o ființă modestă, ceea ce se poate lesne observa după ceea ce consumă. „Căci o soție trebuie să fie o soție".

Probabil a avut pînă acum numai ghinioane — pentru că altfel nu se poate explica cum, după atîtea plimbări pe jos, la lacuri — mese au fost mai puține — a rămas tot necăsătorit.

Anul trecut s-a mutat într-o cameră devenită liberă, într-un apartament locuit de două tinere perechi de muncitori. Sînt patru oameni simpatici, cordiali, foarte ocupați, studioși, textilista, nevasta strungarului, a intrat într-a XI-a la cursul seral; el și-a dat examenul de maturitate. Nevasta celuilalt, a mecanicului de înaltă precizie, este bobinatoare.

S-au împrietenit bine cele două cupluri și această armonie a fost foarte profitabilă apartamentului, mereu înfrumusețat prin grija lor.

În camera în care s-a mutat Georgescu, holteiul, locuia înainte o medicinistă, care a plecat să-și ia în primire postul într-un sat din Argeș.

Noul locatar este un om liniștit. Vine la ore regulate acasă de la slujbă. Lucrează la serviciul de registratură al unui minister. Își prepară singur masa în bucătăria comună a apartamentului, unde și mănîncă. Dar numai la prînz. Consumă multe paste făinoase și zilnic are un borcan de iaurt. Zice că e „semi-vegetarian". Înțelegînd prin aceasta, două cotlete de porc săptămînal — pe care le cumpără înghețate și învelite în celofan de la „Alimentara". Ca băuturi, numai sifon. Uzează, firește, de aragazurile — cînd de unul, cînd de celălalt — celor două perechi. E adevărat, cu permisiunea lor și fără pretenția lor la contribuția de consum.

Într-o zi însă, fiind singur acasă la sosirea buteliei, a refuzat s-o primească — sub motiv că nu știe dacă a fost sau nu comandată — ceea ce era riguros exact!

În primăvara aceasta, cele două perechi au hotărît să zugrăvească apartamentul. Costul pieselor de uzanță în comun — holul, bucătăria, baia — s-a stabilit să fie împărțit între cei cinci colocatari. Dar domnul Georgescu a spus că el, avînd de gînd să se căsătorească, va schimba locuința cu ceva mai spațios. Așa că...

Au trecut de atunci aproape patru luni și în holul proaspăt zugrăvit, domnului Georgescu îi face plăcere să petreacă un ceas-două din după amiază citind gazetele. Iar în bucătăria cu pereții strălucitor de albi, își mănîncă mai cu poftă macaroanele cu brînză de vaci.

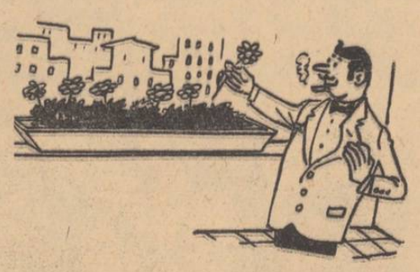

Tot pe la începutul primăverii, bobinatoarea și cu textilista s-au apucat să aranjeze terasa comună, din care se pătrunde din hol. Bărbații lor au lucrat amîndoi la niște lădițe dreptunghiulare din lemn, pentru flori. Le-au vopsit frumos cu verde. Femeile au cumpărat semințe și răsaduri. Au legat sfori de acoperiș, pe care să se cațere, ca niște perfecte acrobate, zorelele.

În comun s-a cumpărat un furtun și o mobilă de grădină — o masă și niște jilțuri. Solicitat la participare cu bani și muncă, Georgescu a răspuns — n-a mai făcut uz de argumentul cu căsătoria — că el are o debilitate specială, o predispoziție la nevralgii, așa că pe el terasa nu-l interesează. Și a mai invocat unul: că în jurul florilor se string tot felul de gîze, iar gîzele întotdeauna îl persecută pe el mai mult decît pe oricine altcineva. Așa că...

Cînd pe terasă au început să-și înalțe tulpinele florile, să-și arate culorile și să-și dea mirezmele, domnul Georgescu și-a schimbat locul din hol, într-un jilț de paie pe terasă. Și cum îi plac florile, se aprovizionează, tot de pe terasă, pentru glastra din odaie.

Iar cînd din nou i s-a ivit perspectiva de a se însura, a fost invitat acasă la „viitoarea" — i-a oferit un buchet de flori tot din lădițele de pe terasă. Trebuie respectat adevărul. Nu și le-a însușit clandestin, n-a profitat de absența celor două perechi. A cerut voie, blînd, politicos, cu același surîs al lui care acoperă totdeauna o decepție. Bobinatoarea și textilista au schimbat o privire, au zis și de data asta „da", în nădejdea, și de data asta, că domnul Georgescu o să-și găsească fericirea la care aspiră de atîta vreme și în sfîrșit o să se mute.

Dar după vizita de peșit n-a mai adus multă vreme vorba de însurătoare. Ce nu „i-o fi corespuns" iar, nu se știe! Mai zilele trecute s-a defectat dușul din baie. A fost chemat un instalator, care a dres ce era de dres. Cu ocazia asta s-au înlocuit și garniturile de la robinete. N-a costat o avere toată povestea, dar mă rog, s-a împărțit între colocatari suma. Îi revenea o părticică și lui Georgescu.

— „Eu nu folosesc niciodată dușul — obișnuiesc să mă servesc numai de cadă", a explicat el cu niște pauze între cuvinte care erau ale pudoarei lui de holtei.

De chiuvetă — n-a avut încotro — a trebuit să recunoască... da, e adevărat, se folosește, dar el știe să umble cu robinetele — „un robinet e un robinet", trebuie să te pricepi cum să-l răsucești, încet, cu grijă și atunci el n-are nici un motiv să se strice.

Pentru că a declarat onest, învingîndu-și pudoarea, că se spală nud în cadă — i s-a amintit că „vim"-ul este un preparat care se găsește de vînzare la orice Feromelal și chiar la Alimentara. Domnul Georgescu a mulțumit pentru informație, dar întrebuințează în continuare „vim"-ul, care se află într-un borcan în odaia de baie.

La plata luminii pentru piesele comune din apartament nu contribuie, pentru că zice — și nu minte — nu aprinde lumina seara în bucătărie, seara își consumă iaurtul în odaie sau pe terasă. Cu gîzele se pare că s-a împrietenit.

În hol, cînd vine acasă mai tîrziu, rareori aprinde lumina doar pentru o clipă. Păi cîte clipe fac un kilovat?

Miercurea trecută Georgescu s-a gătit cu hainele lui cele mai bune, pe care le-a călcat în bucătărie cu fierul electric al uneia din cele două perechi.

Și-a pus la butonieră o garoafă din cele de pe terasă și a plecat într-o vizită...

De atunci însă n-a mai ieșit nici o seară.

Și-a îmbunătățit însă nivelul lui de viață de holtei: mănîncă iaurtul bine răcit în frigiderul nou — al bobinatoarei și al mecanicului de înaltă precizie.

Despre căsătorie iar nu mai pomenește nimic... Se pare s-a întors de la vizită cu același surîs mic, înghesuit într-un colț al gurii, care ascunde desigur iar o decepție.

Sidonia DRĂGUȘANU

IN TREACĂT...

APLAUZE

Acum toate teatrele s-au închis. După zece luni de aplauze zilnice, au ropotit și cele ale ultimei seri, după care cortina cade ca o pleoapă, pentru somnul estival al scenei, de două luni.

Aplauze...

Un film cu totul excepțional al genialului Bardem, film închinat vieții și muncii actorilor, se încheia cu o imagine — imagine-metaforă și imagine-simbol — de o zguduitoare frumusețe. Eliminată în ultima clipă, prin invidie, intrigă și arbitrar, de la interpretarea unui rol îndelung rîvnit, o tînără actriță se simte copleșită de cele mai îngrozitoare descurajări, gata să-și piardă entuziasmul și dragostea de profesiune, cum se găsește, în această clipă de grea cumpănă, pe scena goală, în fața sălii pustii, dintr-odată încep să se audă, întîi ca un freamăt, apoi ca o grindină, ca un tunet și ca o cataractă, — aplauzele. De unde? Din scaunele goale, acoperite cu giulgii, din pereții muți, din balcoanele și lojile pierdute în umbră, din plafonul invizibil, din toate, din întreaga această scoică imensă, care e sala unui tru. Dar, mai ales, din afară, de undeva, din toate direcțiile, de pretutindeni, din toată lumea, cine aplaudă? Aplaudă publicul, aplaudă lumea, oamenii, pentru a reda acestei clătinate ființe, încrederea în artă, în viață, în tot ce e bun, adevărat și frumos, și curajul îndeplinirii unei misiuni nobile, în slujba unui ideal superior...

Publicul aplaudă. E modul lui cel mai direct, cel mai simplu, de a ajuta și a răsplăti. Publicul nostru de azi, fiind poporul însuși, nu-și precupețește ajutorul și răsplătește cu generozitate fără granițe.

Totuși, publicul nou nu folosește filantropia. Dacă uneori poate fi înșelat, pînă la urmă, nu se înșeală. Atunci, el devine judecător...

Aplauzele cu orice preț: cu replici dubioase, cu subiecte fără conținut, cu rochițe străvezii, cu lacrimi de crocodil sau de privighetoare, cu „cîrlige" și „situații", — nu au în zilele noastre nici o valoare. E ca și cînd ai spune: banii cu orice preț! Iată o mentalitate care nu poate fi a societății și a timpului nostru.

Teatrul socialist se conduce după ideea înălțării publicului spre înțelegerea și gustarea celor mai subtile și fundamentale adevăruri și frumuseți ale epocii.

*Astfel trebuie să obțină, astfel

meridiane

Noua Mongolie

„În vechea Mongolie, oamenii se năşteau pentru a îndura înjosirile". Această frază scurtă, care exprima adevărul despre viaţa poporului mongol, aparţine lui D. Natagdorj, fondatorul literaturii mongole contemporane. Pentru a descoperi „vechea Mongolie" nu trebuie să căutăm prea mult în manualele de istorie. Este de-ajuns să mergem în urmă numai cu patruzeci de ani pentru a vedea că „Mongolia veche" era o ţară unde tronau analfabetismul (peste 90 la sută din populaţie era analfabetă), ignoranţa, ordinea feudală etc.

Pînă la revoluţie (care a avut loc în luna iulie 1921), Mongolia era identificată cu o întindere nesfîrşită de stepe şi deşerturi, pe care le străbăteau, de la un capăt la altul, cirezile de vite minate de păstori nomazi, vlăguiţi de mizerie şi sărăcie — araţii şi caravanele de cămile... Nenumărate herghelii de cai, iurte murdare. Bolile făceau adevărate ravagii. Medicina — în adevăratul ei sens — era inexistentă; nu exista nici un medic. La cei aproape un milion de locuitori exista o singură şcoală elementară (cu 40 de elevi) şi aceea religioasă.

În ce priveşte industria, lumina electrică, lipseau cu desăvîrşire... Aceasta era „vechea Mongolie" dinainte de Revoluţie, Mongolia feudală, Mongolia din primele decenii ale secolului XX...

În aceşti 40 de ani, însă, datorită revoluţiei şi conducerii înţelepte a Partidului Popular Revoluţionar Mongol, precum şi muncii pline de abnegaţie a harnicului popor mongol, dintr-o ţară feudală înapoiată Mongolia s-a transformat într-o republică înfloritoare.

Astăzi, în „împărăţia nesfîrşită a stepelor şi deşerturilor" sondele îşi înalţă semeţ turlele spre albastrul cerului; s-au ridicat centre industriale, s-au construit combinate, s-au deschis mine de cărbuni, s-au înălţat noi aşezări urbane.

La vest de Ulan-Bator, capitala Republicii Populare Mongole, se construieşte un întreg cartier de locuinţe cunoscut sub denumirea de „50.000" (adică 50.000 m.p. de suprafaţă locuibilă).

Cartierul „50.000" va fi alcătuit din 19 clădiri, cu o suprafaţă totală de 50.467 m.p. Cînd vor fi terminate, în 16 din aceste clădiri se vor muta 737 de familii. Proiectanţii au avut grijă ca, pentru o mai bună aprovizionare a populaţiei, la parterul noilor blocuri să fie amenajate diferite magazine şi unităţi de deservire. Nu a fost uitată nici construirea de creşe şi grădiniţe pentru copii. La toate aceste clădiri, în elaborarea proiectelor cu privire la sistemele de încălzire şi ventilaţie, s-au avut în vedere condiţiile meteorologice locale speciale.

În afară de acestea, s-au mai construit şi dat, recent, în exploatare două hoteluri şi un magazin universal.

Hotelul „Ulan-Bator" este destinat, în primul rînd, oaspeţilor şi turiştilor străini. El este utilat după ultimul cuvînt al tehnicii, la nivelul celor mai confortabile hoteluri internaţionale. Pereţii principalelor încăperi sînt căptuşiţi cu marmură artificială, iar podeaua este din marmură, mozaic şi parchet. Mobilierul modern este executat din stejar şi nuc.

O altă construcţie este aceea a Magazinului universal central. Ea ocupă o suprafaţă de 19.000 m.p. şi este una din cele mai mari clădiri din Ulan-Bator. În incinta clădirii mai există un club, o braserie, diferite ateliere, camere de odihnă etc.

Întreaga Mongolie este un şantier. Se construiesc obiective industriale, social-culturale, locuinţe etc. Astfel, în oraşul Suhe-Bator au fost date în exploatare: un combinat de morărit, cu o capacitate anuală de 25.000 tone făină şi un elevator cu o capacitate de 32.000 tone cereale. Iar constructorii staţiunii de maşini pentru zootehnie din Baianceandman, au terminat şi dat în exploatare un întreg complex de obiective industriale şi social-culturale, zeci de case de locuit bine amenajate.

Dacă în „vechea Mongolie" exista doar o singură şcoală elementară, iar marea majoritate a populaţiei era analfabetă, astăzi s-au construit 450 de şcoli medii şi elementare, 13 şcoli tehnice, 5 institute de învăţămînt superior. La Ulan-Bator şi în alte oraşe ale ţării, peste 30 la sută din populaţie frecventează diferite forme de învăţămînt, iar la sate fiecare al cincilea om învaţă la şcoală sau individual.

Vorbind despre construcţiile care se vor mai face cu ajutorul Uniunii Sovietice, J. Ţedenbal, preşedintele Consiliului de Miniştri al Republicii Populare Mongole, într-o convorbire cu un corespondent al revistei „Timpuri Noi", a declarat că „se vor construi, printre altele, în regiunea Darhan din nordul ţării, un oraş şi un complex industrial, pe baza zăcămintelor de cărbuni existenţi acolo. Se vor construi pînă acolo o cale ferată şi o linie de transport de energie electrică. Se prevede construirea la Ţagan-Els a unei noi exploatări petrolifere şi legarea ei printr-o conductă cu rafinăria de petrol de la Dzum-Bain..."

Importantele succese, cu care poporul mongol se poate mîndri, umplu de bucurie inimile tuturor prietenilor săi. În cei 40 de ani de la Revoluţie, harnicul popor mongol, sub conducerea Partidului Popular Revoluţionar Mongol, mergînd pe un drum de luptă, muncă şi victorii, a făcut un pas de-a dreptul uriaş de la o viaţă de iobăgie şi impilare, la una liberă şi fericită.

Vasile OLTEAN

OAMENI CU CHIRIE

Cele ce urmează se întîmplă nu în jungla din Angola, din Kenya. Se întîmplă în „inima" Europei occidentale, în Olanda.

Aci s-a descoperit existenţa unei largi reţele de traficanţi de forţă de muncă — cunoscuţi sub numele de „sub-întreprinzători" — ce şi-au făcut o sursă de cîştiguri grase din „achiziţionarea" muncitorilor olandezi şi „livrarea" lor, unor întreprinderi vest-germane.

Există două categorii de „sub-întreprinzători". Cei din prima operează relativ simplu, ca un fel de misiţi. Adună mai mulţi muncitori, în special din ţinuturile învecinate cu Germania occidentală şi, în schimbul onorarului stabilit, îi trec graniţa şi-i predă întreprinderilor vest-germane. Cei din a doua categorie — şi din ea fac parte majoritatea acestor traficanţi — angajează ei înşişi muncitorii ca orice patron. Apoi, îi „închiriază", în bloc sau individual, cu ora, întreprinderilor vest-germane. Acestea din urmă plătesc o „chirie" orară pentru fiecare muncitor „sub-întreprinzătorului" respectiv care, la rîndul lui, îşi „salarizează" muncitorii, aflaţi formal în propriul său serviciu. În practică lucrurile stau cam aşa: dacă speculantul de forţă de muncă primeşte de la întreprinderea vest-germană 6 mărci pe oră de muncitor, el îi dă muncitorului 2,10 mărci în chip de salariu şi îşi reţine, drept profit, restul de aproape două treimi din totalul „chiriei".

Acest sistem de dublă exploatare a muncitorilor este favorizat de faptul că între ţările „pieţii comune", deci şi între cele două menţionate, e liber importul şi exportul forţei de muncă, în avantajul exploatatorilor, firesc, care-şi pot face astfel rost de peste hotare, de mînă de lucru mai ieftină decît în interior. Cît despre profiturile „sub-întreprinzătorilor", ele trebuie să fie apreciabile de vreme ce numărul muncitorilor olandezi care lucrează în R.F.G. se ridică în prezent la circa 16.000 iar cel al „sub-întreprinzătorilor" din Olanda a ajuns la vreo 400. (Numai în oraşul olandez Maastricht, situat în apropierea frontierei cu R.F.G., există 40 de asemenea speculanţi care dau muncitori cu chirie).

Această oribilă negustorie cu oameni a luat în Olanda proporţiile unui adevărat scandal. Pentru a-i pune capăt, „consiliul social-economic" a hotărît să propună guvernului adoptarea unei legi prin care să se interzică „închirierea" muncitorilor olandezi unor întreprinderi din străinătate şi instituirea unui control asupra felului în care se face „exportul" braţelor de muncă.

După cum se vede cu şi fără „control" „exportul" forţei de muncă este acceptat ca un lucru obişnuit. Pentru muncitorii exploataţi, însă nu există nici o diferenţă dacă jefuirea lor se face „controlat" sau nu.

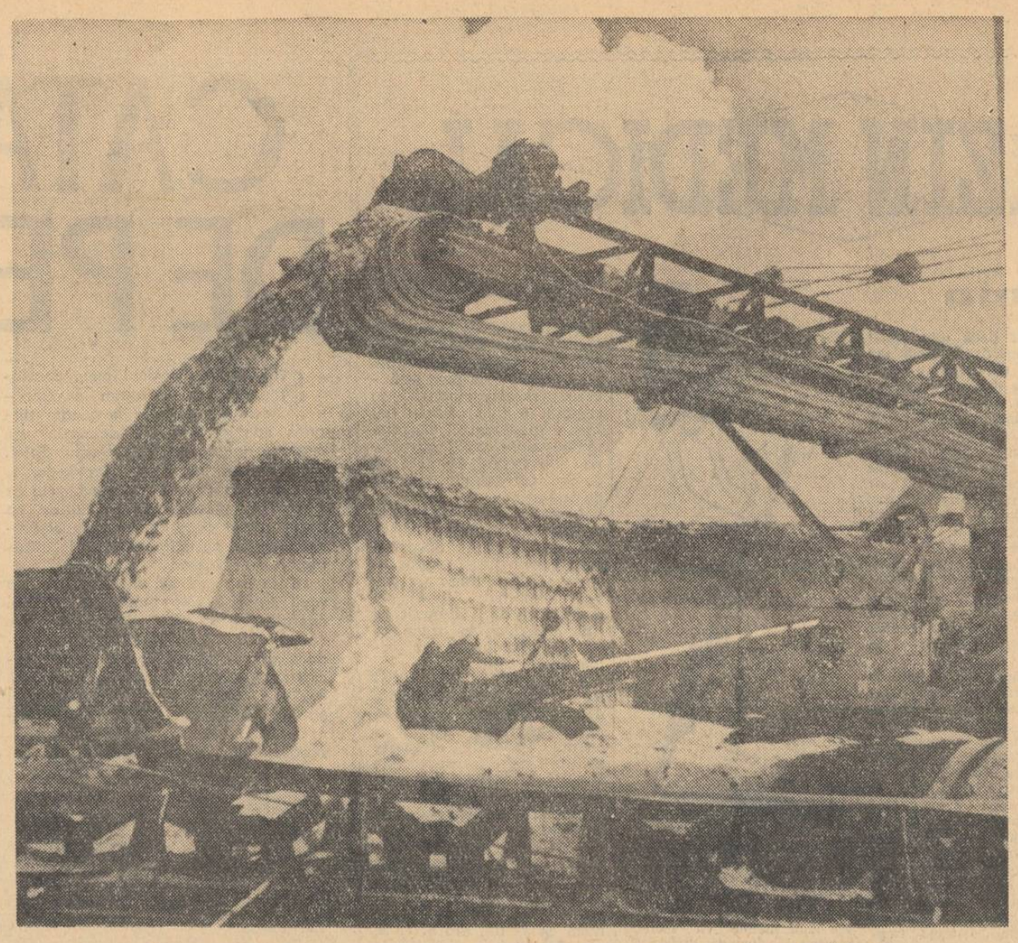

La o carieră de minereu de fier din regiunea anomaliei magnetice de la Kursk

(Fotografie executată de A. MIHAILOV, prezentată la expoziţia de fotografii artistice „Septenalul în acţiune" de la Moscova)

O sursă de minereuri pentru sute de ani

Anomalia magnetică de la Kursk, situată în centrul părţii europene a R.S.F.S.R., nu are egal în lume, atît în ceea ce priveşte dimensiunile ei, cît şi în privinţa calităţii minereului de fier pe care îl conţine. Rezervele de minereu de fier din această regiune sînt imense. Grosimea zăcămintelor de minereu de fier atinge 40—60 de metri în partea de nord a acestei regiuni şi 350 de metri în sudul ei. Minereurile extrase de aici conţin 63—65 la sută fier şi un procent mic de silice. Calculele specialiştilor sovietici din acest domeniu arată că, prin valorificarea uriaşelor rezerve de minereu de fier ale anomaliei magnetice de la Kursk, puternica industrie metalurgică a Uniunii Sovietice poate fi asigurată cu materie primă de calitate superioară timp de sute de ani.

Printre noile construcţii ale septenalului în această bogată regiune se numără minele de minereu de la Iujno-Korobovsk, Mihailov şi Lebedin. Dintre acestea, mina de la Mihailov, care a intrat în funcţiune anul trecut, are o capacitate de producţie de 4,5 milioane tone de minereu anual. Datorită folosirii escavatoarelor cu roţi port-cupe, a conveerelor şi a maşinilor de haldă de înaltă productivitate, unite într-un sistem cu funcţionare continuă, în carieră s-a realizat producţia mecanizată în flux la extracţia minereului prin metoda la zi, fapt ce permite ridicarea de trei ori a productivităţii muncii şi reducerea de 3-4 ori a preţului de cost la lucrările de deschidere.

Şi mai promiţătoare este însă mina de la Iakovlevo, unde potrivit proiectului se vor extrage pînă la 15 milioane tone de minereu anual.

Pe baza minereurilor anomaliei magnetice de la Kursk, în centrul părţii europene a U.R.S.S. se construieşte un puternic combinat metalurgic, a cărui capacitate de producţie va fi egală cu cea a gigantului de la Magnitogorsk.

„Bursa neagră" a armamentului şi cine se află în spatele ei

Războiul rece şi inevitabilul său însoţitor, cursa înarmărilor, constituie o sursă de cîştiguri fabuloase nu numai pentru marile trusturi şi concerne de armament care întreţin legături directe cu guvernele occidentale şi aprovizionează oficial maşina de război a Statelor Unite şi a aliaţilor lor. Pe lîngă aceşti mari profitori ai businessului armamentelor, mai există o întreagă faună de pescuitori în apele tulburi ale încordării şi conflictelor internaţionale — începînd cu contrabandiştii şi misiţii de armament şi sfîrşind cu aşa-zisele firme „particulare" din această odioasă branşă — ale căror legături, de obicei bine camuflate cu oficialitatea, le înlesnesc activitatea în slujba promotorilor războiului rece şi al provocărilor agresive.

Aceşti speculanţi ai „bursei negre" a armamentului au găsit în prezent o adevărată mină de aur în sălbaticul război de represiune purtat de colonialiştii portughezi în Angola. Şi iată cum: indignarea stîrnită în lumea întreagă, mai cu seamă în ţările Africii, de vestea masacrării populaţiei din Angola cu mijloacele militare ale N. A. T. O., i-a alarmat pe unii dintre aliaţii atlantici ai Portugaliei — în primul rînd Statele Unite. Cercurile politice din Washington au sesizat că uciderea în masă a angolezilor cu armele N. A. T. O. încurcă planurile lor de a-şi „lărgi" relaţiile cu ţinerele state africane. Şi atunci s-a căutat — şi s-a găsit — formula care să împace şi capra şi varza: aprovizionarea colonialiştilor portughezi cu armament sub o formă care să salveze aparenţele...

Aici începe rolul unuia din cei mai cunoscuţi gangsteri internaţionali ai „pieţei negre" a armamentului — americanul Samuel Cummings — proprietarul firmei particulare pentru comerţul cu „Interarmco", cu sediul oficial la Monte Carlo şi cu o vastă reţea de agenţi şi 14 filiale, în majoritatea ţărilor lumii capitaliste.

Principala specialitate a lui Cummings şi a firmei sale este comerţul cu armamentul învechit, ce nu mai corespunde ultimelor cuceriri ale tehnicii, pe care el şi agenţii săi îl cumpără şi îl revînd apoi, uneori după o sumară ajustare. Preferatele surse de aprovizionare ale lui Cummings sînt stocurile rămase din armamentul Wermachtului hitlerist, armament care s-a dovedit a mai fi utilizabil pentru necesităţile „extra-europene" ale clientelei sale, mai ales pentru războaie coloniale, represiuni poliţieneşti şi atiţarea „conflictelor locale".

Reţeaua vest-germană a lui Cummings a fost cea care a intrat în special în acţiune de îndată ce „Interarmco" a fost „sesizată" de necesităţile Portugaliei pentru Angola. Cu conducerea acţiunii a fost însărcinat vicepreşedintele firmei şi prietenul personal al lui Cummings, vest-germanul Ernst Werner Glatt. El s-a întîlnit la Geneva cu unul din cei mai activi oameni ai firmei, concetăţeanul său münchenez Hansjoachim Seidenschnur pe care l-a trimis îndată să „vîneze" tot ce găseşte, spre a face faţă comenzii grase în perspectivă. După o scurtă vizită la „angrosistul" de arme Otto Schlüter din Hamburg, Seidenschnur i-a transmis telefonic şefului său, Cummings, oferta acestuia: 10.000 de carabine fabricate în anul 1944 şi 2.000 de mitraliere, îmbarcabile îndată la Anvers, spre a fi livrate „clientului" la Lisabona sau, eventual, direct în Angola. Printr-un alt om al său, rutinatul samsar de armament, Gustav Bodirsky — cunoscut pe „piaţa neagră" a armamentului sub pseudonimul „Bo" — Seidenschnur a făcut încă o serioasă achiziţie: 20 de milioane cartuşe pentru arme de infanterie de tip NATO, calibrul 7,62 mm. Nici Seidenschnur şi nici boss-ul său american nu s-au arătat prea curioşi să afle exact din depozitele cărui aliat atlantic provine această muniţie. Se presupune însă că din Anglia, avîndu-se în vedere legăturile de prietenie şi afaceri de care dispune „Bo" în această ţară, unde a trăit timp de 14 ani, Seidenschnur i-a mai adus şefului încă o ofertă: 40.000 de carabine de tip „Wermacht" şi 40 milioane de cartuşe, la un preţ deosebit de avantajos. Oferta provine din partea unui avocat vest-german din Bremen, pe nume Hausch, el însuşi negustor de armamen' „la negru", proprietar al unei firme denumite „Alfag Trust Reg.", cu sediul bine camuflat în principatul Lichtenstein, avînd şi propriile sale legături de afaceri directe cu samsarii portughezi de armament.

Dar să revenim la „Interarmco" şi proprietarul ei, Sam Cummings. De ce a recurs el la agenţii săi europeni şi vest-germani cînd are în depozitele sale de pe malurile Potomacului din Statele Unite, mai multe arme decît ar putea folosi forţele armate ale Portugaliei în toate coloniile acesteia? El îşi păstrează stocurile de armament din S. U. A. pentru „eventuale focare de nelinişte" din America Centrală, transportul armelor în această regiune fiind mai avantajos din S.U.A. Cummings ştie din experienţă că în America Centrală poate conta pe clienţi „serioşi" cu care a mai avut şi altă dată de lucru. Printre mušteriii săi s-au numărat şi Batista cel gonit din Cuba, şi Trujillo, recent asasinatul dictator al Republicii Dominicane (unul din clienţii săi favoriţi) şi vecinii Guatemalei — Honduras, Salvadorul, Nicaragua — care au luat parte la intervenţia armată imperialistă din Guatemala pentru răsturnarea regimului democratic ce stătea ca un spin în ochii Washingtonului. Cummings nu face nici un secret din faptul că în toate tranzacţiile cu mušteriii mai sus pomeniţi a fost „stimulat" de către conducerea agenţiei de spionaj americane C. I. A. cu care întreţine „excelente" legături, încă de pe vremea cînd se afla în serviciul ei direct, în calitate de „specialist în domeniul armamentului", în cursul războiului din Coreea. Dar asupra colaborării firmei sale cu C. I. A., în ce priveşte recent eşuata agresiune împotriva Cubei, Cummings preferă să tacă... În schimb se laudă cu bunele sale relaţii cu Departamentul de stat (datorită cărora a obţinut recent mari comenzi de arme pentru Venezuela, Chile şi Iran) şi chiar cu Casa Albă, legături pe care le întreţine printr-unul din înalţii funcţionari ai firmei sale, contraamiralul în retragere, Atkeson. Printre mušteriii lui Cummings se mai numără şi Cian Kai-şi, rasiştii din Rhodesia, Kenya, Tanganica, şi Uniunea Sud-Africană, cărora le livrează mijloace de represiune împotriva băştinaşilor. De curînd a vizitat şi clica militaristă fascistă din Coreea de sud presupunînd că după lovitura de stat vor avea nevoie de marfa sa...

Războiul rece din ultimii ani s-a dovedit a fi foarte favorabil pentru Cummings şi afacerile sale. „Interarmco" dispune azi nu numai de agenţi şi filiale în S.U.A., Canada, R.F.G., Olanda, Danemarca, Elveţia, Argentina, Uniunea Sud-Africană etc, care se ocupă cu cumpărarea, vînzarea şi recondiţionarea armamentului învechit, şi deţine şi cîte 55 la sută din acţiunile a trei mari societăţi britanice care produc armament: „Hercules Armament Company", „Churchill Gunmaker" şi „Cogswell and Harrison", 80 la sută din acţiunile băncii elveţiene „Banque Genevoise de Commerce et de Credit" şi colaborează cu mari concerne de armament din S. U. A. şi Europa occidentală, care îi livrează marfa plasată apoi de agenţii săi la „bursa neagră". Nu e de mirare că profiturile sale (pe care le camuflează de altfel cît se poate de bine) sînt apreciate pentru anul trecut la 100 milioane dolari.

A. STANCIU

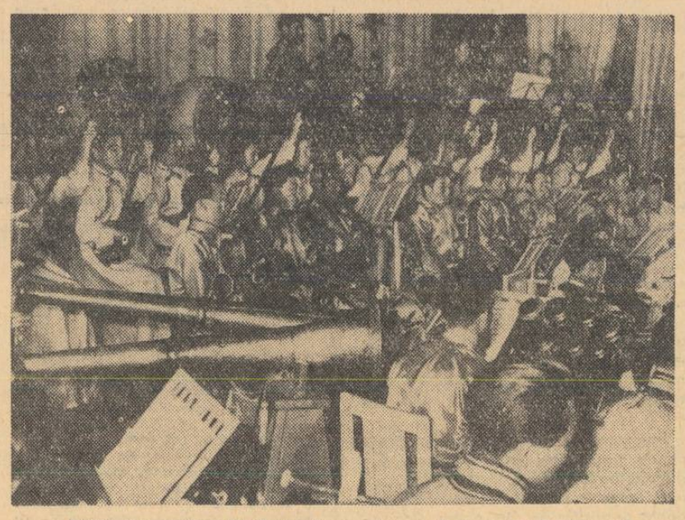

Orchestra naţională de instrumente muzicale a R. P. Mongole din Ulan-Bator

Violenţă şi stupefiante

Datorită programelor lipsite de răspundere şi prezentate de către companiile americane de televiziune, în rîndurile copiilor din S.U.A. pătrunde tot mai mult cultul delicvenţei.

Pe această temă ziaristul John Crosby scria recent în ziarul american „New York Herald Tribune":

„Subcomitetul senatorial pentru problemele delicvenţei în rîndurile tineretului organizează audieri pentru a stabili care este efectul televiziunii în rîndurile tinerilor.

Pînă în prezent în faţa subcomisiei senatoriale s-a perindat un lung şir de martori printre care sociologi, reprezentanţi ai companiei de televiziune „Warner Bros" etc. Ca întotdeauna, singurii care nu au fost consultaţi sînt copiii înşişi.

Nici un adult cu mintea întreagă — scrie ziaristul american — nu ar putea argumenta că violenţa la care recurg programele de televiziune constituie un bine pentru copii.

Într-adevăr cei care întocmesc programele de televiziune nu o fac spre binele copiilor ci cu scopul de a obţine cît mai multe profituri.

„Nimeni nu a arătat — continuă ziaristul — în faţa subcomitetului senatorial, existenţa unei legături între creşterea alarmantă a delicvenţei în rîndurile tineretului şi proliferarea înspăimîntătoare a programelor consacrate ideii că cel care loveşte cel mai tare sau trage cel mai repede cu pistolul, este omul ideal".

În încheiere John Crosby scrie: „Astăzi, copilul american poate vedea la televiziune cele mai sordide scene de violenţă timp de 4 sau 5 ore zilnic, care nu cultivă altceva decît delicvenţa. Afirmă oare cineva în mod serios că aceasta nu are nici un efect asupra gîndirii şi comportării copilului?"

Influenţa televiziunii americane se răsfrînge în acelaşi timp şi asupra tineretului, care, urmînd „exemplul" eroilor din filme, consumă din ce în ce mai multe stupefiante. În acest sens demn de reţinut, după cum scrie ziarul „New York Herald Tribune", este studiul întocmit de o comisie înfiinţată de guvernatorul statului California şi care a arătat că un număr tot mai mare de tineri americani a început să folosească droguri, stimulente şi alte narcotice care se obţin cu uşurinţă. Asemenea droguri de fabricaţie americană sînt trimise în oraşele de la frontiera mexicană de unde sînt readuse în Statele Unite şi îşi sfîrşesc călătoria în buzunarele tinerilor din California.

În întreaga Californie — scrie ziarul — dar în special în regiunea Los Angeles, s-a constatat o creştere alarmantă a traficului de droguri. Raportul menţionat arată că în cursul primelor patru luni ale acestui an, agenţii din Los Angeles, care se ocupă de delicvenţa în rîndurile tineretului, au arestat mai mulţi tineri pentru violarea legii drogurilor.

Aceste droguri — continuă ziarul — livrate de către o firmă americană al căror preţ de gros este de 76 de cenţi pentru mia de unităţi, sînt strecurate pe piaţa ilicită la preţul de 10 cenţi unitatea, ceea ce înseamnă realizarea unor cîştiguri de 1.000 la sută. În încheiere, ziarul scrie, că oricine doreşte să cumpere o mare cantitate de droguri de la un fabricant nu are altceva de făcut decît să trimită o comandă prin poştă, folosind numele unui medic sau un nume fictiv de medic".

Înainte de una din demonstraţiile ţăranilor bretoni. Participanţii la demonstraţie se sfătuiesc.

DE PRETUTINDENI

FAMILIA Weir, care locuieşte în oraşul Los Angeles din S.U.A., este cunoscută ca mare băutoare de lapte. Doamna Weir a aruncat într-o zi, în glumă, o vorbă lăptarului: preferabil ca în loc de sticlele tale să-mi laşi o vacă. În miercurea următoare, John Trojahn, lăptarul, a adus vaca cerută de familia Weir. Aceştia însă, l-au rugat cu stăruinţă pe John să întoarcă vaca la păşunile sale.

●

UN FERMIER din statul Iowa a avut nefericita inspiraţie să-şi dezbrace vesta, în timp ce hrănea o junincă. Reprezentanta speciei bovine, zărind ceva strălucitor ieşind din buzunarul vestei, a făcut ce a

făcut şi a înghiţit obiectul. Era un ceas de aur. După şapte ani, la abator, a fost descoperit ceasul intact. Mai mult decît atît. El arăta aproape precis ora. Ce se întîmplase? În timpul care s-a scurs, plămînii au îndeplinit cu precizie rolul de a întoarce ceasul.

●

ÎNTR-O dimineaţă, domnul Rene Brant, pompier voluntar la Lusignan (Viena) a fost trezit de sunetul sirenei. El se îmbrăcă în grabă, pentru a fi la postul său. Spre marea sa stupefacţie, a observat că focul a luat naştere de la magazia locuinţei sale, aflată în celălalt capăt al întreprinderii. În cîteva minute, zidul planşeului, un tractor şi alte materiale au fost distruse. Culmea pentru un pompier: dl. Brant nu era asigurat.

●

NU ESTE vorba de o insulă adevărată care să figureze pe hărţile geografice, ci de una pe care vrea s-o construiască inginerul danez Soerensen. „Insula artificială" nu este altceva decît un

balon de beton cu diametrul de 20 m. În interiorul „insulei", un vilegiaturist va găsi tot ce doreşte: dormitor, sufragerie, bibliotecă, bucătărie modernă şi chiar un televizor. Balonul poate fi ancorat în orice loc.

●

ÎN FAŢA unui tribunal londonez a fost judecat procesul a doi adolescenţi în vîrstă de 16 ani care au furat ziua în amiaza mare casa unui magazin. Deşi „începători", adolescenţii s-au dovedit foarte inventivi. Au intrat în magazin şi au dat drumul dintr-un săculeţ la mai mulţi şoareci albi. Tot personalul s-a speriat, a început să ţipe, în timp ce hoţii au golit casa. După cum se vede comicsurile şi filmele Hollywood-ului au dat roade.

●

MANHATTAN este un vechi cartier al oraşului New York. Această denumire se trage de la cuvîntul indian Manna-ha-ta, ceea ce înseamnă... „locul unde se poate bea". S-a stabilit că în 1524, un comerciant italian întreprinzător, pe nume Giovanni Verrazzano, se înderetnicea în acele locuri cu îmbătarea indienilor cu „apă de foc" şi cu jefuirea acestora.

●

ÎN TIMPUL unei furtuni care s-a abătut peste localitatea Laplot din Franţa, trăznetul a căzut asupra unei turme de oi. Toate

oile cu lînă de culoare albă au rămas neatinse. În schimb nici o oaie cu lînă neagră n-a scăpat cu viaţă.

●

ISTORIA Olandei consemnează prezenţa pe tron a unui rege pe nume Wilhelm al III-lea. Istoria Irlandei a lui Wilhelm I; istoria Scoţiei a lui Wilhelm II; istoria Angliei a lui Wilhelm al II-lea şi istoria Normandiei a lui Wilhelm al IV-lea. O precizare: toţi aceşti regi erau în realitate unul singur. După cum se vede, un Wilhelm ambiţios care, din motive financiare, îşi desfăşura activitatea în mai multe ţări.

MAGAZIN MEDICAL

Primul semn

În ceea ce privește ocrotirea sănătății, azi se dovedește a fi din ce în mai nesatisfăcător să vorbești numai de prevenirea îmbolnăvirilor. Intr-adevăr, în țara noastră se creează nelimitate posibilități a căror chibzuită folosire să ducă la întărirea sănătății, la creșterea forțelor fizice și a capacității de muncă și creație, la o mai armonioasă dezvoltare a organismului. Cine aplică în mod conșecvent normele raționale de viață, militînd astfel pentru un trai sănătos, se plasează la mare distanță față de starea de boală.

Uneori însă, așa cum se știe, este posibil ca, anumite neglienje repetate, comise de noi înșine, necunoașterea sau — ceea ce este mai rău — nerespectarea unor reguli de igienă, ca și apariția întîmplătoare a unor condiții necorespunzătoare de mediu, să ne scadă robustețea, să ne slăbească sănătatea.

Iată-ne deci ajunși acolo unde, mai mult sau mai puțin pe nesimțite, se face trecerea de la sănătate la boală. Dar, oricît de brusc am trece de la starea de sănătate la starea de boală, tot există un număr de semne, uneori discrete, alte ori foarte evidente, pe care e bine să le observăm pentru a putea lua măsuri cît mai din timp. Fără să ne pierdem cumpătul, e bine să fim cît mai vigilenți față de propria noastră sănătate, față de primul semn de îmbolnăvire.

Multe boli încep — de pildă — cu temperatură. Cîte nu putem face din momentul apariției acestui semn și pînă ne examinează medicul. In primul rînd repausul la pat și evitarea contactului cu alte persoane, în special cu copii. Iar dacă la copii, odată cu temperatura apare și o erupție pe corp, sîntem obligați să ne gîndim și la o boală contagioasă. In această situație sînt iarăși multe de făcut. Din primul moment izolăm copilul bolnav, iar dacă este școlar sau este înscris la creșă sau grădiniță, îl reținem acasă. Dintre cele două alternative: dacă dăm diferite medicamente bolnavului sau dacă așteptăm ce spune medicul, ne oprim obligator la a doua.

Iată numai cîteva simple măsuri a căror respectare ne poate aduce mari servicii ca: scurtarea duratei bolii, evitarea complicațiilor și a formelor grave etc.

Există însă și cazuri cînd, anumite semne apar cu mult înaintea unei stări de boală care să fie atît de manifestă încît să ne întrerupă, pentru un timp, capacitatea de muncă.

Nu ne oprim la semne de tipul durerii pentru că durerea este acela dintre semne care — să recunoaștem — ne duce de îndată la medic, ba chiar ne obligă să aplicăm fără abatere sfaturile primite pînă la dispariția ei. Ce se întîmplă după aceea? Nu cumva întrerupem tratamentul pe la jumătate, că doar durerea a trecut?

Dar mai sînt și numeroase alte semne care deși nu au „puterea de convingere" a durerii, au aceeași valoare de semnal. Astfel, slăbirea treptată — de la un moment dat — la persoane care se găseau în deplină stare de sănătate, trebuie să dea de gîndit, chiar dacă nu este însoțită și de alte semne și chiar dacă omul — pentru un timp — își păstrează intactă forța de muncă. Acest semn, ori cît ar părea de ne semnat poate fi întîlnit și în boli foarte serioase. In astfel de cazuri, îngrijindu-ne cu o singură zi mai devreme, putem cîștiga mai multe zile sau putem chiar înlătura ceea ce n-am dori să se întîmple.

Numărul semnelor discrete, care se cer observate la timp și considerate la valoarea lor, este de altfel foarte mare: transpirațiile mai abundente care apar la un moment dat,

în special noaptea ne pot semnaliza o infecție tuberculoasă la începutul ei; o sete nestăpînită poate trăda un diabet sau anumite tulburări ale unor glande cu secreție internă; foamea dureroasă, chiar ea singură, pentru început, poate fi semnul unui ulcer. Insomniile, scăderea atenției, creșterea nervozității se cer — de asemenea — clarificate din momentul apariției lor.

Nu vom cădea nici în greșeala de a acorda o importanță mai mare decît se cuvine tuturor acestor semne, mai cu seamă că ele se pot datora unor cauze cu totul întîmplătoare și pot fi trecătoare. Dar, a le înregistra atunci cînd se repetă și a deveni, prin aceasta, colaboratori devotați ai medicului, înseamnă a acționa în interesul propriei sănătăți.

Dr. Dan ABULIUS

Caleidoscop marin

● IN TIMPUL zilei briza marină suflă dinspre mare, răcorind aerul litoralului, purificîndu-l de praf și microbi și asigurîndu-i, în schimb, o încărcătură cu săruri folositoare organismului aduse din largul mării, sub formă de aerosoli de iod, sulf, calciu, clorură de sodiu etc.

Aerosolii, care sînt niște pulberi foarte fine, au avantajul că sînt absorbiți prin respirație. In felul acesta sărurile minerale devin aproximativ de 6 ori mai active decît atunci cînd sînt introduse în organism pe cale bucală sau sub formă de injecții.

● NISIPUL litoralului oferă posibilități speciale de tratament. Acoperirea unor regiuni ale corpului cu nisipul fierbinte al plajei prilejuiește o transpirație abundentă în regiunea respectivă și eliminarea unei însemnate cantități de lichide din țesuturile bolnave. Datorită acestor proprietăți, băile de nisip sînt utilizate ca tratament ajutător în unele boli cu reținere de lichide în organism ca ascita, hidrartroza, etc. In diverse forme de boală de origină reumatică sau nevralgică, băile de nisip exercită o acțiune dezinflamatorie a țesuturilor și calmează durerile.

Interesant și util de știut...

● **DR. EVGHENI CEAZOV** a realizat într-un laborator al Universității din Moscova un preparat — fibrinolizina — care acționează foarte activ în trombozele vasculare.

Introdusă în sînge, la animalele care s-au produs experimental tromboze (astuparea vaselor sangvine) fibrinolizina determină topirea trombusurilor și restabilirea circulației sîngelui.

● **UN GRUP** de medici au realizat un sistem original de supraveghere a bolnavilor. Bolnavii care trebuie să fie urmăriți continuu sînt în legătură cu diferite aparate de înregistrare a pulsului, temperaturii, respirației, electrocardiogramei și a biocurenților generați de creier. Rezultatele sînt citite pe cadranele unui tablou și pot fi urmărite de o soră de spital. Acest dispozitiv electronic permite urmărirea simultană a 17 bolnavi. Se poate spune despre supraveghetoarea respectivă că este o adevărată soră electronică.

● **LA LENINGRAD** un colectiv de cercetători au pus la punct un microscop electronic cu televiziune. Noul aparat permite urmărirea continuă a detaliilor examinate și transmiterea lor la distanță. Microscopul electronic a fost adaptat în mod special pentru studierea prelungită a celulelor vii asupra cărora microscoapele electronice realizate pînă în prezent aveau un efect distructiv, datorită fascicolului de electroni care lua naștere.

● **OAMENII** de știință sovietici au reușit să extragă din reziduri de petrol o substanță cu proprietăți asemănătoare vitaminelor și hormonilor. Adăugată la hrana animalelor de casă ea grăbește dezvoltarea acestora. Păsările cresc astfel în greutate și producția lor de ouă sporește considerabil. Noul preparat vitaminic necesită o preparare foarte simplă și se utilizează în cantități mici de 5-10 mg. cu 24 de ore.

Un prețios mijloc de tratament

CLIMATOTERAPIA

Se știe că multe din afecțiunile existente pot fi influențate favorabil, prin factorii naturali ai diferitelor climate.

Scoaterea, pentru 2-4 săptămîni, din mediul obișnuit de viață a unui suferind și trimiterea lui într-un climat convenabil afecțiunii respective, constituie un important factor de tratament și reprezintă ceea ce se numește climatoterapie.

Factorii climatici, prin condițiile meteorologice și de configurație geografică (altitudine, vegetație) sînt capabili să modifice unele stări de boală.

Clima unei localități poate influența organismul bolnav atît în ceea ce privește funcțiunile sale organice, cît și starea psihică a bolnavului.

In țara noastră avem localități și stațiuni de cură care oferă posibilitatea efectuării unei climatoterapii în condiții climatice cît mai variate. Diversitatea acestor climate constituie tot atîtea mijloace de tratament.

Climatul de stepă, cu aerul uscat, zile puternic însorite și ploi relativ puține, are acțiune binefăcătoare asupra unor procese inflamatorii cronice. Acest climat este indicat în diverse efecțiuni catarale cronice, ca rinite, faringite, sinuzite, traheo-bronșite, precum și în afecțiuni cronice ginecologice, reumatism etc. Stațiuni ca Amara, Lacul Sărat, Balta Albă oferă pe lîngă climatul de stepă și factori balneari de o remarcabilă eficacitate pentru îngrijirea unor astfel de boli.

Utilizarea climatului de stepă se recomandă însă numai indivizilor al căror aparat cardiovascular este în bună stare de funcționare.

Climatul marin, cu radiație intensă și bogată în raze ultraviolete și cu atmosferă încărcată cu aerosoli de clorură de sodiu și iod, activează arderile din organism, mărește pofta de mîncare și are acțiune tonifiantă generală. Un astfel de climat este indicat celor care suferă de limfatism, rahitism, cloroză, tuberculoză osteo-articulară și ganglionară etc.

Efectele climatului marin sînt amplificate de helioterapie, băile de mare și de lac, precum și de aplicațiunile reci de nămol.

Climatul marin al țării noastre este reprezentat prin cunoscutele stațiuni de pe litoral, Mamaia, Eforia, Mangalia, V. Roaită, Costinești și altele.

Climatul subalpin și alpin constituie variante ale climatului de munte, care are drept caracteristică o mare puritate a aerului și o tonizare puternică a atmosferei. Stațiunile și localitățile din aceste climate favorizează înmulțirea globulelor roșii în diverse forme de anemii, calmează sistemul nervos în diferite stări de dezechilibru neurovegetativ, refac pe debilitați.

Avem numeroase stațiuni de altitudine ca Păltiniș (1420 m.), Stina din Vale (1102 m.), Poiana Țapului (880 m.), Predeal (1000 m.), Sinaia (798 m.), Bușteni (882 m.), Bran (800 m.), Rișnov (676 m.), Timișul de Sus (900 m.), Cîmpu Lung Moldovenesc (612 m.), Breaza (500 m.), Bisericani (654 m.) etc., etc.

Climatoterapia se asociază cu odihna activă sau pasivă, după recomandația medicului.

Localitatea și durata efectuării unei cure climato-terapice vor fi de asemenea indicate de către medic.

Dr. I. LEGIC

Antibiotic din... usturoi

Oficiul de stat pentru invenții din țara noastră a brevetat de curînd invenția dr. Petru Bartoș care a realizat un produs antibiotic pentru uz extern obținut prin extragerea alicinei, principiul activ din bulbii de usturoi (Allium sativum), cu amoniac și tratarea acesteia cu o soluție de formol.

Produsul este o pulbere albă-gri cu nuanțe gălbui, cu gust amar și de usturoi, solubil în apă, insolubil în alcool, eter, cloroform, benzen; prin încălzire degajă miros de usturoi, fără a emite vapori iritanți.

Produsul antibiotic conform invenției are acțiune bacteriostatică asupra germenilor gram pozitivi și gram negativi asupra celor aerobi și anaerobi, în soluție de 1:250, dă rezultate bune în toate afecțiunile microbiene care beneficiază de tratamentul local cu antibiotice.

Prin aplicarea invenției se poate obține un produs antibiotic direct din usturoi printr-un procedeu de preparare simplu și care nu necesită instalații complicate.

Medicul vă sfătuiește

STOIAN FLORICA — Brașov: Este greu, în cazul dv., de stabilit un diagnostic. Vă sfătuim să vă prezentați cît mai curînd posibil la un medic specialist dermatolog care pe baza examenului să vă recomande tratamentul ce trebuie să-l faceți.

IRINA — Rădăuți: Regretăm că în cazul fetiței dv nu putem face o recomandare de tratament de la distanță. Prezentați-vă cît mai curînd posibil la un consult medical la un specialist dermatolog. Veți obține astfel cel mai competent sfat.

VIITOARE MAMĂ — Cîmpina: Dacă dv. și soțul vă jenați să vă prezentați la un consult medical în localitate, e necesară o deplasare în București în acest scop. Pentru dv. este indicat un control în paralel la un medic specialist ginecolog și la un endocrinolog, iar pentru soț un control la un medic endocrinolog. Nu mai e cazul să insistăm asupra importanței acestor controale.

C. BARBU — București: In problema care vă interesează vă puteți adresa Centrului de Hematologie din str. Dr. Felix 89, București. Este necesar să vă prezentați dv. împreună cu copilul.

CATARGURILE DE PE ACOPERIȘ

Știindu-l pe vecinul meu, pensionarul, om cu scaun la cap, — cum se spune — m-a cam surprins comportarea lui, deunăzi, pe cînd ne preumblam prin Dealul Spirii. Se oprea din mers, hodoronc-tronc, ridica privirea spre cer, mișca buzele ca și cum ar fi numărat nu știu ce, ca peste cîteva clipe să-și continue drumul, reluînd cu mine conversația întreruptă intempestiv.

La început mi-am închipuit că i-a venit să facă vreo socoteală în gînd, operație ce se efectuează îndeobște cu ochii în plafon cînd te afli în odaie, sau îndreptați spre azur cînd incidentul aritmetic te solicită în stradă. Mă rog... Dar iată că nu peste mult popasul se repetă tocmai în toiul unei discuții din cele mai spinoase privitoare la unditul roșioarei: e mai eficace viermușul sau mămăliga? L-am auzit rostind satisfăcut:

— Șapte!

Ce-o fi numărat vecinul? Am ridicat și eu capul nedumerit. O fi rîndunelele înșirate pe firele telegrafice? Depășesc cu mult cifra pronunțată. Sînt pe puțin cincisprezece. Și ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, o porni mai departe zicînd sentențios:

— Cea mai bună momeală e tot rima.

— Nu sînt de acord cu dumneata, pentru că...

Altă escală, neașteptată.

— Hm! Nouă! Frumos

— Ce tot numeri, vecine?

— Iartă-mă, număr antenele de televiziune.

Acuma, de-abia, uitîndu-mă la acoperișul unui bloc nou, am constatat că între catargurile aeriene și cifra emisă de tovarășul de promenadă există un raport matematic. Exact nouă.

— Și de ce le numeri? Faci o statistică, un recensămînt?

— Nu chiar, dar așa ceva. Stai să-ți explic. Vezi dumneata, eu găsesc că din cîte lucruri de agrement dispune astăzi bucureșteanul — teatre, cinematografe, filarmonici, circ, ca să nu mai adaug cele de sezon: spectacolele în aer liber, ștrandurile, divertismentele nautice la Herăstrău, sportul — televiziunea deține un loc aparte. E un agrement eminamente familial. Exprimă ca atracție noțiunea de cămin, de reuniune familială. Ți-o spun din experiență. La început mi s-a părut curios interesul prietenilor pentru televizor. Il preferau altor amuzamente, refuzau invitații ca să nu piardă programul ecranului casnic, nici un membru al familiei nu era lipsă de la apel, în jurul aparatului se stringeau rude, amici, vecini,.. Iarna, mai ales, televizorul e de neprețuit, realizează atmosfera de vatră, în sensul ei de intimitate familială. M-am convins de cînd mi-am instalat și eu televizor. De cînd copiii sînt mari, nu totdeauna reușeam să-i avem adunați la oră fixă. Acuma vin acasă la tanc, cu aceeași grijă cu care se duc la școală, la servici.

— Dar tot n-am sezisat de ce numeri antenele...

— Fiindcă astfel îmi pot imagina tabloul familiilor concentrate în fața micului ecran. In blocul ăsta, la aceeași oră, șapte familii. In altul nouă. In altul paisprezece... Părinții, bunicii, copiii... Tablou de tihnă, care mă emoționează. Fiecare antenă de pe casă îmi sugerează un tablou familial. Și cînd o să ajungem în Panduri, sînt convins că pădurea de catarguri de pe acoperișurile unui cvartal de imobile muncitorești îți va sugera și dumitale imagini și sentimente analoage. Cîteva zeci de antene — n-am izbutit să le număr — evocă tot atîtea familii înmănunchiate sub același tavan, care rid și zîmbesc, palpită sau se minunează în unison. Căci această vibrare comună este trăsătura esențială a familiei. Este încă un aspect ce caracterizează sudura într-o țară socialistă, în care fiece cămin e un crîmpei din marea familie obștească. Imi imaginez cu bucurie, îndărătul perdelelor, în deosebi iarna, familiile în „păr", cum se spune, petrecînd cîteva ceasuri plăcute, grație unei invenții ce le aduce în odaie priveliștile și freamătul lumii, munca și arta, nădejdile de fericire și prosperitate ale popoarelor, de pace și de victorii sociale. Aoleu, ne-am luat cu vorba și cît pe ce să ratez programul. Iartă-mă, o iau spre casă. Nu vrei să vii și dumneata?

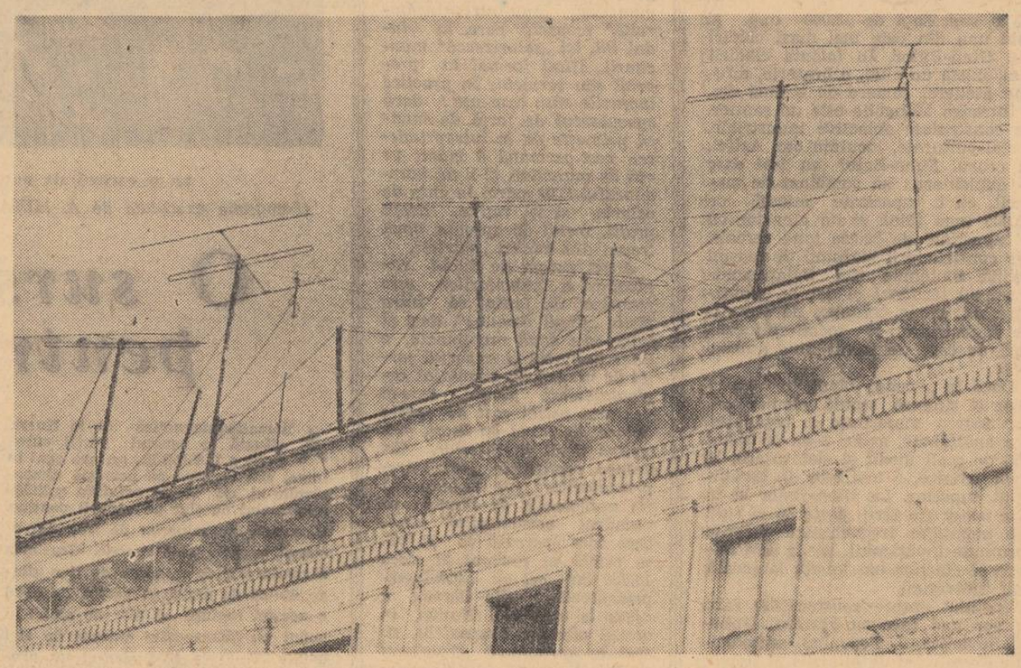

Motocicliștii dezlănțuiți

„Ptiu, naiba! L-ai văzut cum gonește și duduie?" — se oțări vecinul dîndu-se speriat cu un pas înapoi de la bordura trotuarului. Stau și mă întreb de ce or fi motocicliștii mai grăbiți decît alți muritori. Cei mai aferați oameni din lume. Cînd îi văd (sau cînd îi aud) trăznind strada — acum aici, acuma colea la capătul ei — mă pișcă uneori așa ca un sentiment de invidie. Nu fiindcă umblă cu bicicletă motorizată, ceea ce la urma urmei nu-i mare scofală — ci fiindcă mereu mi se năzare că în acești călăreți cu pedale se întruchipează o altă noțiune de viteză a epocii noastre care știe atît de minunat să pună în valoare viteza energiei creatoare: cea de viteză gratuită. Ăștia realizează viteza pură, fac «artă pentru artă».

Am impresia penibilă că toți pietonii cu mers agale, care tresar la duduitura năprasnică a motocicletei, suferă aceeași senzație jenantă de cadență depășită, de ritm anacronic, denunțat. Căci în vreme ce noi măsurăm acțiunea cu pasul sau cu roata tramvaiului, a autobuzului, motocicliștii o măsoară cu stînjenul, cu fulgerul.

Adesea am rămas pe gînduri, privind după insul repede micșorat, căutînd să-mi închipui grozava treabă ce-l așteaptă la capătul banalizatelor sale performanțe. Cită substanță prețioasă trebuie că bagă în desaga cuprinzătoare a Timpului! Il văd trepidînd la birou, boncăluind pe șantier, huruind la atelier, clacsonînd chiar în odaia de baie, adicătelea continuînd și descălecat să vinture energie, prețuind-o nu cu ceasul bicisnic al tuturor, ci de-a dreptul cu aparatul de kilometraj.

Aplică, rogu-te, această imagine a vitezei în domeniul lucrului constructiv și ai să te simți rușinat de incetineala noastră. Și nu-mi displace constatînd că se înmulțesc motocicliștii, că accelerează pe zi ce trece tot mai intens spațiul pedeștrilor, cucerind uliță, străzi, bulevarde. Halal de dînșii! Fiecare din ei e o săgeată a progresului fără scop.

Privește-i cum gonesc singuri sau purtînd în circă, cu pantaloni sau fustă, un companion al victoriei. Ascultă cum tună lecția lor publică. Cum, uimiți, se dau în lături melcii, noi ăștia întîrziați reprezentanți ai mersului pe jos, „retrogrizii" care din parabola vitezei am prins doar... sperietura.

Am avut curiozitatea să-l întreb pe unul din ăștia pe care milițianul din piața Kogălniceanu îl oprise vinerea trecută în amurg pentru exces de viteză, ce motive inexorabile l-au obligat să zboare vijiit pe bulevardul înțesat de pașnici pietoni ieșiți să se plimbe? Se ducea după moașe? Uitase cumva robinetul deschis la baia din frumosul bloc unde e locatar de curînd? Vroia să mai prindă vreo librărie deschisă ca să cumpere o carte literară? Il aștepta nervoasă drăguța în Cișmigiu? Nimic din toate astea. Știți de ce gonea ca o rachetă? Ca să nu-i scape un prieten care pleca în provincie și cu care aranjase un schimb.

— Motocicletă contra unui tablou de Baba?

— Ași! Motocicleta contra unei alte motociclete. Cea a prietenului era și mai rapidă. Lua 130 pe oră. A lui numai 120.

Alo Sirius!

De cîte ori dau peste reparatorul de fire telefonice vorbind din stradă, la aparatul lui portativ — încerc o senzație... cosmică. Imi face impresia văzîndu-l suspendat în vid deasupra străzii, că e în conversație cu altă planetă, cu o fată din Marte sau cu un prieten din Sirius. Duce un receptor la ureche, nu învîrtește cadranul și-l auzi deasupra capului, vorbind în spațiu. Colosal privilegiu.

Ieri l-am întîlnit din nou, de astă dată numai la doi metri înălțime, peste ușa de la intrarea blocului unde locuiesc. Și nu m-am putut abține să nu-l împărtășesc invidia pentru marea favoare ce o are de a fi în contact cu universul. A rîs. Dar om detreabă, m-a întrebat:

— Vrei să vorbești și dumneata?

Am primit cu frenezie. Insă nevenindu-mi în minte, din fisticeală, numele vreunui cetățean din Lună, m-am pomenit în legătură cu propriul meu domiciliu.

— Milli, e gata ciorba?

— E gata, mi-a răspuns mama nevesti-mii, fără să știe că mi-a opărit fantezia.

F. Brunea-FOX

FEMEI-ASTRONOMI

Printre femeile care s-au îndeletnicit cu știința stelelor se află și Karoline Herschel, sora lui Friedrich Wilhelm Herschel, descoperitorul planetei Uranus. Wilhelm Herschel, de meserie muzician, a întreprins și întinse studii de optică și astronomie. Cînd a început să construiască telescoape, a cerut, și a primit cu multă însuflețire, ajutorul Karolinei. Dar acesta a fost numai începutul. Fără ea, Herschel probabil că nici n-ar fi realizat telescopul său uriaș, de însemnătate capitală pentru dezvoltarea astronomiei. După moartea fratelui, în 1822, Karoline Herschel a continuat neobosit activitatea ei astronomică, încununată cu multe succese, printre care amintim descoperirea a opt comete.

Trebuie să arătăm aci și personalitatea unei alte femei care s-a evidențiat pe tărîmul acestei științe atît de severe, anume cea a Mariei Leuwen. Strălucită matematiciană, ea a adus un prețios aport — rezolvînd operații matematice dintre cele mai complicate — la descoperirea cunoscutelor legi ale mișcării planetelor de către marele astronom Johannes Kepler.

Sînt cunoscute și alte nume de femei care au colaborat cu soții lor în descifrarea boltei înstelate. Nu trebuie omisă aci soția astronomului Johann Hevel, care a clădit un observator astronomic uimitor pentru sec. XVII. Iar Asaph Hall, de pildă, n-ar fi descoperit în 1877 sateliții lui Marte dacă soția sa — o entuziastă iubitoare a astronomiei — n-ar fi depus atîta stăruință.

La loc de cinste se află marea matematiciană rusă Sofia Kovalevskaia care, printre alte lucrări fundamentale în domeniul matematicii și al științelor naturii, a elaborat cercetările matematice ale inelelor lui Saturn. Moartea ei timpurie, la vîrsta de 41 ani, a curmat o activitate științifică de mare anvergură, rod al prodigiosului ei talent. După cîteva decenii de la moartea acestei savante înaintașe, femei-savanți sovietici își aduc contribuția la dezvoltarea astronomiei în epoca sputnicilor biruitori. Amintim lucrările Tamarei Nazarova despre ciocnirile sputnicilor cu meteoriții, cercetările astrofizicienei Gaposkina despre sistemele extragalactice și ale astrofizicienei Pavlovskaia despre relațiile dinamice ale stelelor cu luminozitate variabilă.

Putem da și alte exemple de femei care lucrează în domeniul astronomiei: Dr. Eva Ahnert-Rohlfs, de la observatorul Sonneberg (R. D. Germană); Dr. Pajdusakova-Mrkosova, de la observatorul la mare altitudine Ondrejov (R. S. Cehoslovacă) care, alături de colaboratoarea ei Fritzova, studiază roiurile de meteori, acești „vagabonzi ai spațiilor siderale".

E neîndoios că femeia-astronom ocupă și ea, cu talent și devotament, postul de mare răspundere științifică în minunata cucerire a Cosmosului.

PORTRETE ÎN APĂ TARE

DIPLOMAȚIE (3)

Secția noastră de turnătorie avea zilele trecute o cumplită nevoie de aluminiu. Știți, în cadrul discutării planului de măsuri tehnico-organizatorice, noi am hotărît ca pentru cutiile de formare să utilizăm aluminiu în loc de fontă. Asta le face mai ușoare, mai lesne de mînuit, mai.. Dar nu despre asta e vorba acum. Ne-am adresat, deci, tovarășului Grigore, șeful serviciului de aprovizionare, cerîndu-i o cantitate de aluminiu. Tov. Grigore ne-a refuzat. Fără motive, fără argumente.

Aflînd de cele întîmplate, Mihai a zîmbit disprețuitor și ne-a spus că nici nu merităm altceva, din moment ce nu l-am însărcinat pe el să ducă tratativele.

— Pe tov. Grigore trebuie să știi cum să-l iei, ne a spus dînsul. Cu el e nevoie de diplomație.

Noi am replicat, înțepați, că sîntem o secție de turnătorie și nu avocați, dar Mihai ne-a rîs în nas. In cele din urmă a făcut rămășag că el ne obține aluminiul. Și, ca să învăț și eu ceva din înalta lui măiestrie, m-a luat și pe mine la discuția cu tov. Grigore.

De cum a intrat în birou, Mihai a rămas cu privirea ațintită asupra cravatei șefului serviciului de aprovizionare. Cu un aer extatic, el a cerut permisiunea să o examineze mai îndeaproape. Permisiunea i-a fost acordată. Mihai a pipăit cu degete respectuoase podoaba de mătase de la gîtul tovarășului Grigore, exprimîndu-și nețărmurita admirație față de tonurile ei discrete (cravata era roșie cu dungi groase de un verde-castravețiu). In cele din urmă, Mihai a scos un oftat și a murmurat ceva despre saltul pe care i-ar face nivelul estetic general dacă toată lumea ar avea bunul gust al tovarășului Grigore.

Eu așteptam nerăbdător ca Mihai să treacă la problema aluminiului, dar prietenul meu părea că uitase cu desăvîrșire de ea. Aruncînd, din cînd în cînd priviri duioase spre cravata tovarășului Grigore, el l-a consultat într-o chestiune, despre care știam precis că:

1. Mihai nu are nevoie de nici o lămurire;

2. Tov. Grigore n-ar fi în nici un caz în stare să i-o dea.

Asta nu l-a împiedicat pe șeful serviciului de aprovizionare să răspundă grav și ung. Mihai l-a ascultat într-o atenție reculeasă, luîndu-și și cîteva notițe pe un carnet. Cînd tov. Grigore a terminat, Mihai l-a mulțumit, cu un aer în același timp lămurit și recunoscător.

După aceea cerîndu-și scuzele de rigoare, el a abordat o problemă cu un caracter mai personal: ascultînd-o pe fiica tovarășului Grigore cum a recitat, la serbarea grădiniței de copii a uzinei noastre, frumoasa poezie „Vine, vine primăvara", Mihai a fost atît de impresionat de talentul ei, încît nu se poate abține să nu-i întrebe pe fericitul tată dacă nu are de gînd să-și înscrie copila la Institutul de teatru. Roșind modest, tovarășul Grigore a răspuns că i-a trecut, într-adevăr, prin minte această idee, lucru care, după toate aparențele, l-a bucurat profund pe Mihai.

In continuare, acesta a discutat despre modul concret și succint în care a vorbit tov. Grigore la ultima ședință sindicală, despre cît de puternic se simte lipsa lui, ori de cîte ori tov. Grigore e în concediu sau în deplasare, despre admirabilul articol al tovarășului Grigore apărut în urmă cu șapte luni la „Gazeta de perete" (Mihai a citat chiar cîteva pasaje care-i zguduiseră mai adînc) despre exemplarul spirit de economie al tovarășului Grigore și despre multe, multe alte calități ale tovarășului Grigore.

Cînd s-a ridicat de pe scaun, Mihai nu pomenise un cuvînt despre aluminiu. Văzîndu-l că își ia rămas bun de la șeful serviciului de aprovizionare, am fost convins că prietenul meu îmi făcuse o farsă de cel mai prost gust.

Ajungînd la ușă, Mihai s-a lovit cu palma peste frunte, amintindu-și un amănunt care-i scăpase. Cu un gest neglijent, el i-a întins tovarășului Grigore dispoziția de repartiție a aluminiului, remarcînd în treacăt că această inovație este rodul unei sugestii făcute de tov. Grigore secției noastre. In urmă cu un an.

Cu un zîmbet grațios, tov. Grigore a semnat dispoziția, spunînd:

— Bine că v-a venit mintea la cap.

...Garantez că cel puțin mie mi-a venit mintea la cap.

Nicolae MINEI

Școala părinților

Lecția a 8-a

Masajul și gimnastica sugarului sînt acte importante, menite să contribuie la dezvoltarea armonioasă a acestuia. Deoarece de problema exercițiilor fizice la sugari ne-am ocupat amănunțit cu alte ocazii în cadrul „Magazinului medical", acum vom accentua asupra însemnătății masajului.

Masajul se face în general seara, înainte de baie sau cu 10—15 minute înaintea uneia din mese. Temperatura aerului trebuie să fie potrivită (22—23° C), iar masa pe care facem masajul acoperită cu o pătură și un cearceaf. Copilul este complet dezbrăcat. Un scutec cald este pregătit pentru a înveli copilul imediat după terminarea masajului. Mîinile celui care face masajul se spală cu apă caldă și săpun și se șterg bine. E foarte important ca mîna să fie uscată și caldă, iar unghiile tăiate scurt. Pentru masaj se folosesc mișcări de netezire: trecerea ușoară cu mîna pe suprafața pielii, ca o mîngîiere, mergînd de-a lungul mușchilor. Intotdeauna mișcările vor fi de la capătul membrelor spre rădăcina acestora, urmînd calea de scurgere a sîngelui în vine. Ritmul este continuu, uniform și lent. La cel mai mic semn de neplăcere din partea copilului întrerupem masajul. Așa masăm brațele, pîntecele (în jurul ombilicului, în direcția acelor de ceasornic), spatele și picioarele.

Ilustrația noastră s-a oprit asupra masajului tălpii, care cere o tehnică specială. Se apasă ușor cu vîrful arătătorului, în talpa copilului, la rădăcina degetelor. Copilul va strînge degetele. Apoi apăsăm cu degetul călcîiul copilului și acesta va întinde degetele. După repetarea de cîteva ori a acestor mișcări se fricționează ușor talpa și degetele.

In ceea ce privește gimnastica, la copiii sănătoși poate fi începută de la 2—3 luni. E bine ca medicul să hotărască acest lucru și la început sora de ocrotire să îndrume pe părinți. Exercițiile trebuie făcute în fiecare zi, cu regularitate și la aceeași oră.

La început exercițiile nu trebuie să depășească 2—3 minute, dar treptat acest timp poate crește pînă la 10 minute.

Mișcările trebuie făcute calm, fără bruschețe. Foarte important de știut este ca să nu prindem niciodată copilul de încheieturi, ci deasupra acestora. Dacă mama însoțește gimnastica cu un cîntec vesel sau cuvinte calde, ea devine o plăcere pentru copil.

Recapitulare a clasamentului categoriei A la fotbal

Rîndul I :

SCĂPAT ÎN CÎȘTIGĂTOR
C.C.A. (Jenei)
AH, PENELE !!
Dinamo București (Alexandru Vasile)
DE LA ÎNTUNERIC LA LUMINĂ
(Rapid (Motroc)

Rîndul II :

SÎRBA PE LOC
Dinamo Bacău (I. Lazăr), Petrolul (Dridea), Steagul Roșu (Fusulan), U.T.A. (Fircăiab)
PRIMĂVARA CAPRICIOASĂ
Știința Cluj (Mateianu)

Rîndul III :

ULYSSE ȘI CÎNTECUL SIRENELOR
Progresul (Oaidă)
SESIUNE CU EMOȚII
Știința Timișoara (Petescu)
O GALERIE INSUFICIENT CONSOLIDATĂ
Minerul (Kiss)

Rîndul IV :

ALE VIEȚII VALURI
Farul (Moroianu)
MOȘ ION ROATĂ ȘI ...„OMOGENITATEA"
C.S.M.S. Iași (Matei)
MAI LUNGĂ-MI PARE CALEA...
Corvinul (Constantinescu)

Desen de Petre STOENESCU

Constatări la terminarea campionatului categoriei A de fotbal (I)

Campionatul categoriei A de fotbal, ediția 1960 —1961, a luat practic sfîrșit, deși mîine urmează să se dispute ultima partidă restanță, Dinamo București—Steagul Roșu Brașov.

Titlul de campion a fost decis în întîlnirea C.C.A.—Dinamo București, cei doi principali competitori ai categoriei. Victoria a fost a celui mai bun, C.C.A., care astfel a obținut o răsplată binemeritată pentru comportarea avută de-a lungul întregului campionat.

Desfășurarea campionatului a avut, incontestabil, mult de suferit datorită plecării echipei Dinamo București la turneul internațional de la New York. Lipsa din competiție a formației dinamoviste, pe o perioadă de o lună de zile (și aceasta tocmai cînd campionatul ajunsese la faza finală) a făcut ca interesul principal să se deplaseze spre zona în care era angajată bătălia echipelor amenințate cu retrogradarea.

Se poate afirma, de aceea, că prin acceptarea deplasării echipei bucureștene la turneul de la New York s-a răpit campionatului național interesul major ce-l oferă obișnuit o întrecere strînsă pentru desemnarea campionului. Discutăm astăzi însă despre un fapt consumat și ireparabil. Aceasta însă în nici un caz nu poate să însemne acceptarea cu resemnare a situației create, pentru că greșala săvîrșită poate să se repete, dacă măcar învățămintele ce pot și trebuie trase de pe urma ei nu sînt urmărite cu intransigență. Credem că odată pentru totdeauna trebuie hotărît respectul total pentru desfășurarea campionatului național, competiție care poate garanta progresul fotbalului nostru. Tărăgănarea acestei desfășurări, ca și fărămițarea ei, vor însemna oricînd poveri greu de suportat, cu urmări vești nic păgubitoare pentru acțiunea care urmărește să situeze fotbalul nostru pe un plan valoric superior.

Echilibrul de forțe în campionat

In ediția 1960—1961, între echipele participante în categoria A de fotbal s-a observat o nivelare a valorilor, prin creșterea marcată de echipele mai recent venite în categorie. Campionatul n-a mai fost dominat de două-trei formații, pentru că au fost destul de frecvente cazurile în care formații situate în partea de jos a clasamentului au cîștigat jocurile susținute cu echipele din frunte. Echilibrarea de forțe în campionat constituie un fapt dintre cele mai îmbucurătoare, pentru că aceasta înseamnă — în timp — că fotbalul nostru va dispune de mai multe echipe valoroase, fiecare capabilă să ridice și să impună jucători noi.

In ultima ediție a campionatului nu s-au putut trage însă toate foloasele din această echilibrare de forțe, care ar fi trebuit să însemne, înainte de toate, jocuri calitativ superioare, partide în care jucătorii să-și etaleze posibilitățile lor tehnice și tactice, urmărind și realizînd prin jocuri îmbunătățirea lor. Piedica de netrecut a fost lupta pentru evitarea retrogradării, prin care, fără exagerare, au trecut nouă din cele paisprezece echipe participante. Cu excepția formațiilor C.C.A., Dinamo București, Rapid, U.T.A., Dinamo Bacău și Petrolul, toate celelalte echipe ale categoriei au avut momente mai lungi sau mai scurte, în care pentru ele s-a pus în discuție problema evadării din raza retrogradării. La aceasta și-a spus cuvîntul echilibrarea de forțe ce s-a produs între echipe, dar și faptul că regulamentul competiției prevede retrogradarea ultimelor trei clasate. Practica a arătat mai mult ca oricînd în această ediție de campionat, cît de ridicat este acest număr, raportat la totalul participanților. Aici nu este vorba de un fapt oarecare, ci de o constatare menită să aducă măsuri în consecință. Pentru că întrecerile în care se puneau în discuție rămînerea în categoria A a unei echipe sau alta, au purtat toate o amprentă aparte. In aceste partide nu nivelul calitativ interesa pe jucători ca și pe antrenorii și conducătorii de specialitate ai cluburilor ci victoria cu orice preț, punctele puse în joc, pentru că ele reprezentau... salvarea.

Concluzia firească ce o impun constatările pe anul în curs a campionatului național, e necesitatea reducerii numărului de retrogradări în viitoarele ediții de campionat, aceasta ca o chezășie în plus pentru ridicarea calitativă a fotbalului practicat de echipele noastre fruntașe. Reducerea acestui număr va însemna în același timp și reducerea numărului echipelor care să promoveze, ceea ce de asemenea ar fi mai mult decît indicat. S-ar realiza cu acest prilej o concentrare calitativ necesară în categoria B, care ar putea și ar trebui să fie adusă la două serii de cîte, eventual, 12 sau 14 formații, alese pe baza situării lor în clasamentul seriilor în care au jucat.

Reducerea numărului de retrogradări din categoria A își va aduce contribuția la creșterea calitativă a fotbalului nostru și prin aceea că va împiedica ieșirea unor echipe de bună valoare, cărora trebuie să le fie preferate (prin automata retrogradare-avansare) echipe mai slabe valoric. Ne gîndim, de pildă, la ceea ce reprezintă anul acesta C.S.M.S.-Iași, ocupanta locului 12 din clasamentul categoriei A. Într-un an de participare în categoria A, echipa ieșană a făcut un sensibil salt valoric și nu e greu de anticipat ce i-ar fi adus, sub același, raport, continuarea activității în această categorie.

I. BOCIOACA

DE PE TUȘE

Fotbaliștii de la Jiul Petroșani au revenit în categoria A.

În A, unde promovară,
Credem c-o să facă față.
Doar minerii, știți coboară,
Dar și ies la suprafață.

Virgil Manolescu și-a îmbunătățit recordul republican la aruncarea discului.

L-a aruncat departe peste hău,
Scoțînd un rezultat promițător
Și poate că-ntr-o zi și discul său
Va deveni pe continent... sonor.

Echipa de fotbal Dunărea din Giurgiu a cîștigat campionatul regiunii București.

Nu-i, firește, de mirare
Titlul ăsta cîștigat.
Dunărea la Giurgiu are
Un... nivel mai ridicat.

Secția de ciclism a colectivului I.T.B. nu prea activează.

Situația cam tristă
Te uimește pe dreptate.
Tocmai secția ciclistă
Să nu meargă azi... pe roate !

La Institutul Agronomic din Iași există o susținută activitate sportivă.

Activitatea asta vie
Nu e deloc un fenomen.
La Iași, încă din studenție,
Ies agronomii... pe teren.

Uneori parte din fotbaliștii de la Petrolul practică un joc dur.

Voi încerca să-i pun în gardă
Prin sfatul ăsta de rigoare :
Petrolul înțeleg să ardă,
Insă la foc, nu la... picioare.

V. D. POPA

Turul Franței a început sub semnul abandonurilor

Desfășurat pentru prima oară în anul 1903, cînd Maurice Garin a parcurs 2428 km. cu o medie orară de 25,288 km turul ciclist al Franței se află acum la cea de-a 48-a ediție. De la Petit-Breton la Gastone Nencini, „cursa masacrantă" și-a înscris în palmares numele celor mai faimoși campioni ai sportului cu pedale : belgianul Philippe Thys, de trei ori cîștigător (1912, 1913, 1920), Botecchia, A. Magne, Leducq, Speicher, frații Maes, Vietto (deși nu a cîștigat niciodată), Bartali, Coppi, Kubler, Bobet, sînt marile figuri ale turului. Cea mai spectaculoasă victorie a fost repurtată de italianul Fausto Coppi, care în 1952 l-a întrecut cu 28 minute pe belgianul Ockers, cîștigînd în același timp 5 etape și premiul munților.

Actuala ediție dominată de duelul Anquetil — Gaul, se dispută pe un traseu relativ mai scurt decît cele precedente : 4.394 km. în 21 etape. Un simptom caracteristic : pregătirea slabă a concurenților, ceea ce a făcut ca numai în primele 10 etape să abandoneze peste 50 de alergători. Sub auspicii destul de proaste a început și prima ediție a Turului Franței de amatori (Tour de l'avenir). Chiar în prima etapă, 34 de cicliști au sosit după închiderea timpului de control, organizatorii fiind siliți să-i reprimească pe toți în cursă, de teamă că nu vor mai avea cu cine să ajungă la Paris. Admițînd că o parte din tinerii cicliști, majoritatea lor debutanți, lipsiți de pregătire și experiență, veniți din țări unde ciclismul e slab dezvoltat (Canada, Uruguai) vor reuși cu bunăvoință să treacă etapele din Alpi, este foarte greu de presupus că vor învinge și dificultățile Pirineilor ceea ce ar duce la un fiasco. Organizatorii și-au dat seama prea tîrziu de greșelile comise în selectarea concurenților și în alegerea traseului.

Fenomenalul Brumel

Valeri Brumel, fenomenalul atlet sovietic, proaspăt recordman mondial la săritura în înălțime (2 : 23,6) nu a participat la marele concurs internațional care a avut loc săptămîna trecută în capitala Uniunii Sovietice. El se rezervă pentru apropiatul meci atletic U.R.S.S.—S.U.A., se rezervă pentru o nouă victorie asupra săritorilor americani, a lui John Thomas în special și — poate — pentru un nou record mondial. Pentru că, la ora actuală, Brumel este atletul cel mai apropiat de perspectiva ridicării recordului la săritura în înălțime pînă la granița celor 2,30 m. — socotită pînă nu de mult intangibilă pentru forțele omului. Brumel are de partea sa tinerețea, perseverența, o tehnică în continuă îmbunătățire, voința tipică a omului sovietic și un antrenament rațional, desfășurat pe baze științifice.

Valeri a împlinit 19 ani în aprilie și are în urma lui doar 6 ani de practică atletică. 1,86 m. înălțime (o înălțime deloc neobișnuită pentru un atlet : Ioly a noastră are 1,85 m.) și circa 80 de kilograme, nu constituie un gabarit aparte. Totul la Brumel este tehnica lui remarcabilă, care transformă viteza de execuție în forță ascensională.

Trebuie să știți că Brumel, înainte de a se consacra acestei specialități atletice, a fost decatlonist. Și acum Valeri poate fi considerat un sprinter de 10,8 secunde, și un aruncător de greutate de 15 metri. El este capabil, de altfel, să realizeze 7000 puncte la decatlon, ceea ce nu este de ici, de colo. În plus, el ridică, fără dificultate, haltere de 125 kgr. Știați oare că la antrenamentele sale pentru mărirea forței, el ridică, într-o singură ședință, greutăți însumînd 6—7 tone ? Aceasta este calea marilor performanțe : munca, efortul continuu. Pe această cale a mers și merge Valeri Brumel — această cale au urmat-o toți splendizii atleți sovietici, care, treptat, au preluat supremația mondială în atletism.

Valeri Brumel sărind peste ștacheta înălțată la 2 : 23,6

Cel mai vechi record atletic

Vicepreședintele C.I.O., marchizul de Exeter (lord Burghley) a fost cu 33 de ani în urmă campion olimpic. El a cîștigat proba de 400 m garduri la ediția de la Anvers (1928) a marii competiții. Rezultatul obținut — 53,2 sec. — excelent pentru acea vreme, a fost de mult întrecut. Și totuși marchizul deține un record, e drept... neclasic, care n-a fost depășit nici pînă astăzi. Fiind student la Cambridge el a reușit să înconjoare în fugă spațioasa curte a universității în răstimpul a 12 bătăi cu care orologiul din turn vestea amiaza. De atunci nimeni n-a fost capabil să egaleze sau să întreacă performanța. Abia acum recordul se află în mare pericol. Printre studenții universității se numără campionul olimpic al probei de 1500 m la J.O. de la Roma, australianul Herb Elliot. El a declarat că va ocoli de două ori curtea în răstimpul care i-a fost necesar marchizului de Exeter pentru a o înconjura odată. Ceea ce, cunoscînd viteza marelui semifondist, este foarte posibil.

Primul cosmonaut

VIAȚA LUI IURI GAGARIN POVESTITĂ DE EL INSUSI (8)

Odată am auzit o remarcă :

— Eu nu mă folosesc de sputnik, o duc destul de bine și fără sputnik.

Era o trăncăneală filistină. In același fel se poate susține că nu folosești telegraful, nu asculți radio, nu călătorești cu trenul, poți trăi și fără ele. Eu înțelegeam că guvernul nu precupețește mijloace pentru tot ceea ce este legat de cucerirea Cosmosului și mi se părea că mii și poate chiar zeci de mii de specialiști în diferite ramuri ale științei și tehnicii lucrează, plini de abnegație, pentru a soluționa cea mai grandioasă sarcină din toate sarcinile pe care și le-a pus cîndva omenirea.

Valia a terminat curînd școala, a obținut diploma de felcer-laborant și, la începutul lunii august, a venit la mine.

In garnizoana noastră totul mergea bine.

Pe neașteptate s-a întîmplat o nenorocire. A murit Iuri Dergunov. A murit în chip stupid, nu în aer, ci pe pămînt. Motocicleta cu ataș cu care se plimba împreună cu Alioșa Ilin, s-a ciocnit la cotitură cu un camion, care venea din partea opusă. Iuri a fost omorît, Alioșa grav rănit. Am pierdut pe unul dintre cei mai apropiați prieteni ai mei și moartea lui m-a îndurerat profund. Valia m-a consolat cum a putut, mi-a oferit picături de valeriană și somnifere. Insă n-am fost bolnav niciodată și n-am luat medicamentele.

În aceste zile grele pentru mine ne-am împrietenit cu familia lui Boris Feodorovici Zlobin, locțiitorul comandantului de escadrilă. Veneam și înainte în casa lor, mă jucam cu fetița lor de patru ani, Irocika. Mama ei, Maria Savelievna, era o activistă energică și ne-a antrenat pe noi, tinerii ofițeri, la cercurile de artiști amatori. Eram aproape 150 de dansatori și cîntăreți. Eu cîntam în cor. Cînd a venit Valia, Maria Savelievna activa intens la cercurile de artă ale amatorilor. Maria Savelievna, ajutînd-o pe Valia în chestiunile de zi cu zi, i-a explicat pe nesimțite, cu mult tact, ce înseamnă să fii soție de pilot militar, cum trebuie să știi să suporți greutățile, să știi să aștepți și să nu deznădăjduiești niciodată. Știam că ea a învățat-o pe Valia să recunoască în aer avioanele escadrilei noastre. Împreună au stat ore în șir lîngă aerodrom, așteptîndu-ne cînd aveam misiuni dificile, cînd zburam deasupra mării. Avioanele în picaj creau o atmosferă de luptă și nelinișteau femeile.

Cu cît Valia se atașa mai mult de Maria Savelievna, cu atît prietenia dintre Boris Feodorovici și mine devenea mai strînsă. La aerodrom, în cursul zborurilor, Boris Feodorovici era sever și zgîrcit la vorbă. Acasă însă, se schimba imediat, era vesel, comunicativ și spiritual. Vedeam în el și un comandant și un îndrumător, — un prieten bun.

Trecuse toamna scurtă și începuse iarna, cu noaptea polară îndelungată. Împreună cu Valia admiram deseori aurora boreală care cuprindea jumătate de cer. Era un spectacol măreț, care nu poate fi comparat cu nimic altceva. Zburam în lumina sclipitoare a aurorelor boreale argintii care unesc cerul cu pămîntul și, întorcîndu-mă acasă, îi povesteam Valiei cît de minunată este aurora privită de la înălțimea de multe mii de metri.

Seara Valia și cu mine citeam.

Congresul al XXI-lea al Partidului Comunist ! Trasînd mărețul plan septenal de dezvoltare continuă a economiei naționale a țării, el a pus în fața poporului nostru, care a pășit în perioada construcției desfășurate a societății comuniste, sarcini grandioase în toate domeniile : al relațiilor economice, politice, ideologice și internaționale. Studiind intens materialele Congresului, am înțeles bine că septenalul este o verigă nouă, hotărîtoare, pe calea dezvoltării istorice a patriei noastre. În fața oamenilor sovietici Congresul trasa un țel limpede și nobil și pentru atingerea sa era necesar ca fiecare să muncească bine. Noi, aviatorii, trebuia să ne îndeplinim cu și mai mult zel datoria, să ocrotim cerul pașnic al Țării Sovietice. La Congres au fost rostite cuvinte importante despre sarcinile statului nostru în domeniul apărării păcii și al apărării față de primejdia unui atac din partea puterilor imperialiste, despre faptul că atîta timp cît există blocuri militare agresive trebuie întărite și perfecționate forțele armate sovietice.

Congresul al XXI-lea a jucat un rol uriaș în viața mea. Tocmai în acele zile pline de fericire am hotărît definitiv să cer să fiu primit în rîndurile partidului. Toți oamenii cu care mă străduiam să semăn, de la care am învățat să mă port și să lucrez, erau comuniști. Iar atunci cînd am vorbit despre aceasta secretarului organizației noastre de partid. Anatoli Pavlovici Rosliakov, mi-a spus aprobativ :

— Just, Iuri Partidul o să facă din tine un luptător călit.

Chiar în aceeași zi am scris cererea, am stricat multă hîrtie pînă cînd am găsit cîteva zeci de cuvinte ce corespundeau stării mele de spirit, năzuințelor mele. Tovarășii și organizația de Comsomol mi-au dat recomandarea și curînd am fost primit candidat de partid. Faptul acesta îmi cerea să lucrez și să învăț cu și mai mult zel, ca să justific înalta încredere. Atunci „Istoria Partidului Comunist al Uniunii Sovietice" a devenit cartea mea de căpătîi.

Un eveniment îmbucurător a urmat altuia. La mijlocul lunii aprilie am dus-o pe Valia la maternitatea orășelului din apropierea garnizoanei noastre. Aș fi vrut să se nască o fetiță.

Am așteptat cu înfrigurare și de multe ori am telefonat din garnizoană la maternitate.

În sfîrșit, odată la celălalt capăt al firului mi s-a răspuns cu o întrebare :

— Așteptați un băiat ?

— Nu. O fetiță, — am răspuns repede.

— Atunci vă felicităm, căci dorința vi s-a împlinit. Aveți o fetiță.

Valia a părăsit maternitatea după o săptămînă. Am venit s-o iau într-o mică mașină militară „GAZ" și tot drumul spre casă am ținut cu grijă copilul în brațe, temîndu-mă să nu pricinuiesc vreun rău acestei ființe plăpînde și atît de scumpă mie. Drumul drept era inundat de soare și deasupra se roteau păsări marine albe. Adia un vînt proaspăt de aprilie. Sufletul îmi era plin de încîntare. Voiam să cînt. Bine ar fi ca întreaga viață a fiicei noastre să se desfășoare pe un drum tot atît de luminos ca acel drum de primăvară.

Fetiței i-am dat numele de Lenocika.

Elena ! Ce nume frumos. Acest nume l-am înscris în certificatul de naștere.

Odată cu nașterea copilului, în casă s-au adunat grijile. Numai un tată tînăr poate înțelege satisfacția de a face baie noului născut, de a-l înfășa, de a-l purta în brațe, de a-i cînta în șoaptă cîntece compuse pe loc. Întors acasă de la aerodrom, îmi petreceam tot timpul cu micuța, o ajutam pe Valia în treburile gospodărești. Mă duceam după cumpărături, căram apă, făceam focul în sobă.

Elena, fiica cea mai mare a lui Iuri Gagarin, pozează cu dezinvoltură aparatului fotografic

De lucru aveam pînă peste cap. Cea mai bună gimnastică este munca. N-aveai timp pentru totul și eram, cum se spune, în permanentă criză de timp.

Zborurile deveneau tot mai complexe. Zburam deasupra mării agitate, așa cum sînt mările în timpul primăverii. Zburam în formație, ceea ce este important în timpul luptei aeriene. Zburam mînuind aparatele și dispozitivele fără vizibilitate, învățam radionavigația. Trebuia să mă antrenez cu un „adversar" atît de experimentat ca Boris Vdovin. Era un luptător aerian ager și îndrăznet, socotit invulnerabil.

Într-un rînd am primit misiunea să interceptez avionul lui Vdovin. Pentru interceptarea și atacarea avionului „inamic" era necesar să-l ajung din urmă și să-l atac dinspre spate. Am luat înălțime și am reușit ca, pe neobservate, să-l atac din semisfera superioară posterioară. Insă înainte de a ieși din limita de foc pentru a înregistra înfrîngerea pe pelicula cinefotomitralierei, Vdovin și-a adus aparatul său mic într-un viraj strîns. M-am năpustit după el. Așa am efectuat viraje cîteva minute unul împotriva altuia și nici unul dintre noi nu a putut să ajungă în coada aparatului celuilalt. Fiecare persevera și rămînea intangibil. Probabil că ne-am fi învîrtit așa într-un carusel smintit, cît timp în rezervor mai era combustibil. Însă Vdovin a dat ordin și noi mulțumiți unul de celălalt, aripă lîngă aripă, ne-am întors pe aerodrom. În zbor uitam totul pe lume și trăiam doar cu gîndul acesta.

— Te-ai făcut tare, frățioare, mi-a spus zîmbind Vdovin la aterizare și cînd încordarea nervoasă scăzuse. Îi bagi pe învățătorii tăi în cofă. Așa să acționezi și pe viitor.

Avea obiceiul să glumească cu oamenii care-i plăceau. Ca pilot și luptător aerian, am folosit de pe urma îndeletnicirii sistematice cu sportul. Iarna schiul și patinele, iar vara atletismul și baschetul. Jocul de baschet mi-a plăcut prin caracterul său impetuos, prin mobilitatea sa, prin faptul că în acest joc domnește un spirit de întrecere colectivă. Aruncarea mingii din fugă și din săritură la coș exersau precizia ochiului, coordonarea mișcării întregului trup. Există și alte jocuri nu mai puțin interesante și folositoare. Insă ca vechi entuziast al baschetului, folosesc prilejul să spun că, după părerea mea, acesta este jocul cel mai indicat.

(Continuare în numărul viitor)

Cine a inventat baschetul ?

Cronicarii sportivi obișnuiesc să povestească cu mult haz istoria obîrșiei jocului de baschet. Ei arată că în iarna anului 1892, dr. Naismith, directorul unui colegiu din Springfield (Massachussetts), a imaginat un nou joc, menit să-i distreze pe elevii săi și practicabil în limitele restrînse ale unei curți de școală sau ale unei săli de gimnastică. La origină, baschetul se juca cu o minge de rugbi ce trebuia introdusă într-unul din cele două coșuri de fructe așezate pe sol la extremitățile terenului. Interesant mai este faptul că jucătorii (nelimitați ca număr !) țineau... propriul lor coș, adversarii căutînd să-i împiedice. Anecdota mai adaugă că ideea noului joc s-a născut de fapt din fantezia elevilor năzdrăvani care, într-o zi, văzînd o slujnică a școlii trecînd prin curte cu un coș de fructe pe cap, s-au apucat să țintească într-acolo cu pietricele...

Acești cronicari comit însă, involuntar, un act de nedreptate față de adevărații percursori ai baschetului, care par a fi indienii americani. Etnologii au stabilit că în secolul VII î.e.n. populațiile Maya din America centrală și aztecii din Mexic practicau un joc foarte asemănător, numit „pot-ta-pok". O frumoasă stampă dintr-o carte tipărită în 1603 (probabil chiar „De arte gimnastica. Libri sex" a lui Hieronimus Mercurialis) arată pe indieni jucînd „mingea la coș". Coșul, din împletitură de papură, era fixat pe un trunchi de copac la circa 3 m. înălțime, iar dedesubtul lui, pe crăci, erau agățate obiectele destinate a fi împărțite ca premii. Mingile erau confecționate din lemn, din piele de cerb umplută cu iarbă sau fibre de plante. Se pare că printre plăsmuirile acestor indieni primitivi se numără și mingea de cauciuc ! Aceasta ar explica și marele număr de jocuri cu mingea cunoscute de indienii nord-americani.

Să redăm deci acestor înaintași considerația ce o merită pentru admirabilul joc pe care ni l-au lăsat și care a cucerit lumea modernă : baschetul.

V. B.

• Varietăți • Varietăți • Varietăți

Halat „alb"...

James Amteric, medicul unui club atletic american nu și-a mai spălat de... cîțiva ani halatul. Faptul pare fără îndoială neobișnuit cunoscîndu-se cît preț pun pe igienă și curățenie slujitorii lui Hippocrat. Și totuși, Amteric are toate motivele să procedeze astfel. Fiind bun mașagist, prin mîinile lui „au trecut" cele mai mari celebrități ale atletismului de peste ocean. Practic, doctorul a rugat pe fiecare din pacienți să-și lase autograful pe halat, însoțindu-l eventual cu cîteva cuvinte. Și astfel, pe pînza care nu mai este de mult albă se pot citi mulțumiri din partea lui Parry O'Brien, Bobby Morrowe, Fortune Gordien, Bob Richards și alții. Amteric speră să-și transforme halatul într-o... piesă de muzeu. Dacă nu cumva se va găsi vreun milionar care să-l achiziționeze ca... pictură impresionistă. In S.U.A. orice este posibil...

Don Bragg s-a retras

Americanul Don Bragg, campion olimpic la săritura cu prăjina, a anunțat retragerea sa din competițiile atletice.

„S-a terminat ! Renunț ! A fost ultimul meu concurs atletic", — a *declarat el la terminarea campionatelor de atletism ale Statelor Unite, desfășurate în acest an.*

În cursul acestor campionate săritura cu prăjina a fost cîștigată de Ron Morris cu 4,77 m. El a fost urmat de Bob Richards, 4,68 m. Don Bragg a terminat al șaselea, cu o săritură de 4,57 m.

Un „leu" cam plăpînd...

Problema existenței, atît de grea în țările capitaliste, împinge pe mulți sportivi în brațele profesionismului. N-a scăpat de aceasta nici recordmanul lumii în proba de 400 m garduri, Glenn Davis, deținătorul excepționalei performanțe de 49,2 sec. După cum remarcă ziarele el a și semnat contractul cu echipa de fotbal american „Leii din Detroit". Se știe însă că în fotbalul american forța brută este „calitatea" cea mai de preț. Tocmai de aceea cronicarii menționează că lui Davis nu-i va fi deloc moale, în noua sa postură. Cîntărind doar 77 kg (pentru o înălțime de 1,83 m) el pare un „prunc" pe lîngă noii săi colegi de sport Bengman (140 kg), Cracmore (120 kg), McBry (115 kg).

Singurul lucru în care poate conta David este agilitatea picioarelor. Rezultatul său de 10,3 secunde pe 100 de metri, îi dă speranțe ca „la o adică" să scape cu... fuga.

Din lumea fotbalului

• IN A DOUA jumătate a lunii noiembrie, echipa de fotbal a U.R.S.S. va întreprinde un turneu în America de Sud, fiind așteptată la Rio de Janeiro, Buenos Aires și apoi în Chile, locul viitorului campionat mondial.

• VAVA, renumitul jucător care a condus atacul brazilian la ultimul campionat mondial, s-a reîntors în patrie. Timp de aproape trei ani cît a fost la Real Madrid, Vava a jucat numai de 5 ori. Un alt internațional brazilian, Valter, de la Sao Paolo, angajat la clubul Valencia, a murit într-un accident de automobil, în timp ce se îndrepta spre aeroportul de unde trebuia să ia avionul pentru Rio de Janeiro.

• TERENUL de fotbal de la Nep Stadion din Budapesta va fi acoperit, în timpul lunilor de iarnă, cu o imensă cuvertură din material plastic, pentru a feri gazonul de zăpadă și îngheț.

• IN GOANĂ după vedete străine, racoleurii italieni au ajuns în Turcia, de unde au cumpărat doi jucători : Otkay și Ismet, revînduți apoi clubului profesionist din Palermo.

• CĂPITANUL echipei F. C. Barcelona, Segarra, a fost rănit grav în meciul de cupă cu Oviedo. El se află în pericol de a-și pierde ochiul sting.

• PATRU jucători de culoare, de origină angoleză, care activează la diferite cluburi profesioniste din Portugalia, au fost arestați de poliția dictatorului Salazar, acuzați că ar avea legături cu mișcarea de eliberare din patria lor. Printre cei patru jucători arestați se află și internaționalul Santana, de la Benfica Lisabona.

• DUPĂ 20 de ani petrecuți în peregrinări prin diferite țări din Europa și America de sud, unde a fost antrenor, celebrul portar austriac Rudi Hiden s-a întors la Viena. Alături de Zamora, Olivieri, Planicka și Iașin, Hiden este considerat ca unul dintre cei mai buni portari de fotbal din toate timpurile.

• ANIVERSAREA a 50 de ani de la înființarea clubului muncitoresc Vasas-Budapesta a coincis cu victoria echipei sale în campionatul maghiar.

magazin
revistă săptămînală editată de ziarul
„ROMINIA LIBERA"
Redacția și administrația, piața Scînteii tel. 17.60.10
Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.
PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10 Interior 1400.

„DAMA CU CAMELII" PE RING

Importate de peste ocean, luptele de „catch as catch can" (apucă de unde poți), adevărată profanare a ideii de sport, continuă să fie la modă în țările capitaliste. Pentru a menține interesul publicului dornic de senzații tari, organizatorii au recurs la diferite stiluri de prezentare a celor siliți să facă totul pentru o bucată de pîine. După „Îngerul alb" și „Omul cu mască", în catch au debutat eroii literari „Quasimodo" și întreaga galerie de personaje din „Mizerabilii". Cînd nici această inovație n-a reușit să alunge plictisul clienților mai „exigenți", a fost lansat „catchul feminin". Fete mai tinere sau mai în vîrstă, fără profesie, împinse de mizerie, au urcat pe ring, zdrobindu-și reciproc coaste și clavicule într-un spectacol degradant și oribil, dus pînă la limitele indecenței. Campioana lor a fost supranumită „Dama cu camelii". Ea se numește Jeaninne Sorhabil și, în fotografia de alături, luptă cu Silvye Morelli, căreia după ce i-a zmuls părul îi execută un dublu nelson, conform regulilor „artei".

Oare cei care încurajează și acceptă astfel de spectacole au uitat cu totul de demnitatea femeii ?

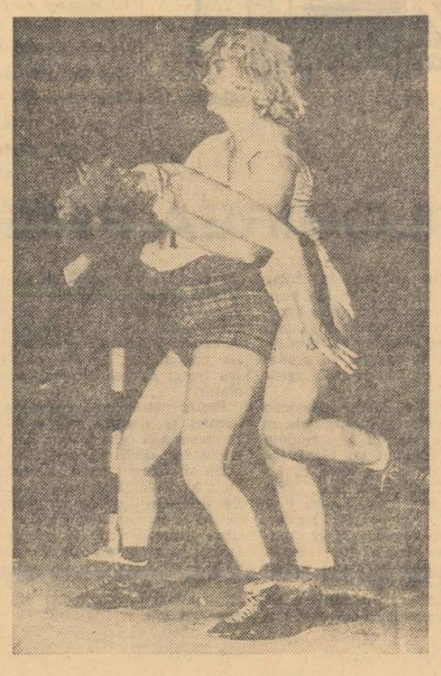

SFATURI MODĂ COSMETICĂ GOSPODĂRIE

Cea mai frumoasă coafură a anului 1961

Concursul din Capitală al coaforilor-frizeri

Știți care este cea mai frumoasă coafură a anului? Nu? Acest lucru l-ați fi putut afla dacă ați fi participat la concursul pe țară dintre cei mai buni coafori—frizeri desfășurat în zilele de 28 și 29 iunie în sala I.S.B. din Capitală. Cum dimensiunile acestei mari săli sînt totuși limitate, ea abia a putut face loc concurenților și cooperatorilor participanți în schimb de experiență la concurs — peste 500! — în afară, bine înțeles, de organizatorii acestei originale întreceri între „maeștrii căștii" și „așii tunsorii plastice". Așa dar, nu ne rămîne decît să vă împărtășim noi impresiile.

Intrăm în vasta sală de concurs, care vibrează de glasuri, de animație. Se examinează din nou căștile, montate în șiruri impozante, se ordinduiesc ustensilele de lucru, se fac ultimele pregătiri. Iau loc la estradă cele două jurii examinatoare, prezidate la coafură de tovarășa Ruxandra Gregorian și la frizerie de tov. M. Mihăileanu, delegați ai U.C.E.C.O.M. și compuse din cîte 16 specialiști, delegați ai cooperatorilor din fiecare regiune a țării. Crainicul întrerupe zgomotul și... emoția firească din sală, făcînd o comunicare importantă:

— Atențiune, tovarăși! Începem concursul nostru pe țară. Fiecare concurent va trebui să treacă patru probe. Coafura de zi cu fierul, coafura de zi cu apă, coafura de seară pentru anumite ocazii. Ultima probă este „marea fantezie", care nu include coafuri portabile, ci are scopul să ilustreze măestria artistică, capacitatea creatoare și fantezia coaforilor și frizerilor noștri. Fiți gata pentru prima probă!

Concurenții, din Arad și Timișoara, din București și Constanța, Iași și Galați, Pitești sau Hunedoara, intră în fierbere. Pentru coafura de zi, ei n-au la dispoziție decît 20 de minute pentru montatul biguliurilor și 15 minute pentru pieptănatul și aranjatul coafurii. Nu-i ușor sub căscă (fotografia 1), unde se înregistrează 90 grade căldură; dacă adăugăm și temperatura caniculară din zilele concursului, apoi putem aprecia la justă valoare aportul adus de modelele din concurs! Iată-i și pe „băieți" în spatele modelelor lor (fotografia 2). Îl vedem pe priceputul frizer Gică Munteanu, de la unitatea „Higiena" din strada Edgar Quinet (București), cîștigător al probei de tunsori clasice (este vorba de o tunsoare artistică, fără mașină de tuns, ci numai cu foarfecă și pieptene, filatul făcîndu-se însă cu lama briciului).

Fiecare minut este prețios. Concurenții caută să lucreze cît mai bine, într-un timp cît mai scurt. Emoția stăpînește pe fiecare concurent. Oare reușim? se întreabă într-un colț al sălii trei purtătoare de frumoase coafuri. Concurentele încep să treacă prin fața juriului (fotografia 3). Nu-i ușoară nici munca juriului, care are de apreciat lucrul a 141 de concurenți, fiecare cu mai multe probe!

Pînă la urmă rezultatele sînt definitivate și comunicate concurenților într-un cadru festiv, în sala Teatrului C.C.S., de către tov. Jean Ilie, vicepreședinte al U.C.E.C.O.M. Se înmînează premii, steguțe de „fruntaș", diplome de premianți și participanți la concurs. Cine a reușit printre primii? Care e cea mai frumoasă coafură a anului? Dar cea mai reușită tunsoare plastică? Iată întrebări pe care și le-au pus, pînă în seara distribuirii premiilor, fiecare concurent, fiecare participant. Să vă prezentăm cîteva din modelele de coafură care s-au bucurat de cele mai largi aprecieri.

Iată, în fotografia 4, o coafură de zi executată de tovarășa Aura Niculescu, premiată de două ori și la Budapesta, care împreună cu colega ei Maria Trușcă și cu frizerul Gică Munteanu, toți de la cooperativa „Higiena" București, au cîștigat premiul I. Această coafură se caracterizează printr-o linie modernă, fiind executată din bigudiuri mari, care nu accentuează cute sau crețuri. Frumoase coafuri de zi au realizat și coaforii Ioan Erșek (fotografia 5) și Augustin Ionescu (fotografia 6), de la „Higiena" București, care au fost distinși cu premiul II. Vă prezentăm și o coafură de seară (fotografia 7) executată de concurenta Maria Trușcă și distinsă cu premiul I. Această coafură reprezintă un original fiuture. O altă coafură de seară apreciată este acea executată de coaforul Iosif Fratta, Cluj (fotografia 8).

Circa 70 din coafurile și tunsorile executate au fost prezentate publicului bucureștean la patinoarul artificial „23 August". Întorși acasă, concurenții și participanții vor împărtăși din experiența lor celorlalți cooperatori, pentru extinderea practică a învățămintelor însușite. Le urăm succes!

Mircea SCRIPCA
Fotografii: Mihai POPESCU

Seara în oraș

1. Rochie tinerească din pichet sau poplin cu desen în buline. Bretelele și cordonul din țesătură în culoarea bulinelor. Linia rochiei cu talia puțin lungită, fusta în formă de clopot cu pense laterale.

2. În completarea rochiei (modelul nr. 1) un pardesiu din pichet gros, cu linia foarte ușor evazată. La gît un tet care se termină cu un mic papion.

3. Ansamblu format din rochie — două piese și jachetă executat din mătase imprimată. Rochia pe linie dreaptă cu bluza scurtă lăsînd să se vadă în față cordonul.

4. Un model elegant de rochie cu corsajul ajustat și fusta largă rotunjită pe șolduri. Pe corsaj o garnitură de bie pornită din umăr. Materialul folosit: relon imprimat.

5. La această rochie un pardesiu tot din relon cu o croială interesantă.

Desene de Raia SOLOMONICA

CURIERUL NOSTRU

S. VASILAȘ — Craiova: Ne bucură că sînteți o cititoare constantă a revistei noastre și că posedați toată colecția pe care, după cum spuneți, „nu o vindeți la nimeni". Facultatea de care ne întrebați, nu mai există. Încercați însă la alta. Sînt atît de numeroase doar. Bunăoară la filologie. În ceea ce privește pasiunea pentru scris, vă recomandăm să scrieți tot mai des ziarului local, a cărui corespondentă voluntară sînteți. Și nu numai ziarului local, ci și celor centrale.

GH. BURTAN — Breaza: În legătură cu concursul „Cine știe, cîștigă", adresați-vă Radioteleviziunii. Ouliei Cazimir scrieți-i prin Filiala Uniunii Scriitorilor din Iași.

S. AVRAM — Rm. Vîlcea: Nici de data aceasta articolul dv. nu reușește să întrunească condițiile necesare publicării. Întrebați-ne înainte de a scrie, pentru a nu vă găsi în situația de a munci fără rost.

C. P. — Curtea de Argeș: Aveți dreptate în cele ce ne scrieți. Desigur, este bine ca atunci cînd cineva care nu locuiește în București și se află aci, să meargă seara și la un spectacol. Pentru aceasta, bineînțeles că are nevoie de un bilet. E greu însă de știut cîți oameni sînt în această situație, pentru a se rezerva o anumită cotă de bilete. Cel care vine în București poate să-și asigure un bilet, scriind din vreme cunoștințelor. La spectacole nu asistă numai bucureșteni, ci și mulți oameni din diferite colțuri ale țării, veniți cu interese. Același lucru l-ați putea face și dv. Și apoi, nu uitați că fiecare teatru bucurestean pleacă în turnee. În acest caz s-ar pune problema procurării biletelor pentru bucureștenii aflați în orașul pe unde trece teatrul în turneu...

Vom sesiza problema ridicată de dv. privitor la fixarea de indicatoare I.R.T.A. care să aibă înscrise orele de plecare și sosire a autobuzelor.

MIOARA VIJIALĂ — Turnu Măgurele: Facultatea care vă interesează este cea de filologie.

E. ENE — București: Am reținut meterialul despre Hanul Ancuței. Celălalt, despre „Piața picioarelor ude", fiind un fel de comentariu, nu este pe profilul revistei noastre.

G. M. — Botoșani: Ne îndoim că explicațiile noastre sau ale altcuiva v-ar putea folosi la ceva. Acest lucru nu se explică ci se simte, se trăiește.

I. FLOREA — Vulcan: În astfel de situații nu aveți nevoie de îndemnul celor din jur, care mai mult vă încurcă; trebuie să procedați așa cum vă dictează sentimentele dv. Noi nu vedem nimic rău în realizarea dorinței dv. și înclinăm spre adoptarea unei hotăriri care să ducă la aceasta.

ELENA PUȘCAȘU: Părerea noastră este să vă înscrieți la cursurile serale ale Institutului de Științe Economice.

I. VRANCEA: Înțelegem greutățile prin care ați trecut din cauza îmbolnăvirii și a decesului tatălui dv. Nu trebuie să vă pierdeți însă curajul. V-am îndruma să mergeți la sfatul popular raional, la secția învățămînt și cultură, precum și la casa de prevederi sociale, pentru a vă expune cazul și a cere un sprijin.

FLORENȚA HINU — Găești: În București există o școală tehnică sanitară Direcția ei se află pe strada Pitar Moș nr. 15.

CUTA PETRE — Priponești — Tecuci: Adresați-vă Ministerului Transporturilor și Telecomunicațiilor.

ION N. PETRU — București (str. Donca Simo 14) pune la dispoziția celor amatori colecția revistei noastre începînd de la nr. 12/1957 și pînă la nr. 135/1960.

A. ALEXE — Tr. Măgurele: Am citit cu interes scrisoarea și apreciem ca bun felul dv. de a gîndi. Este absolut necesar să vă continuați studiile Înscrieți-vă la o școală medie din apropiere, la cursurile de zi. Puteți să urmați însă școala și la seral. Interesați-vă de pe acum de aceste două soluții la secția de învățămînt raională.

V. CRISTIAN: Este prematur să luați acum o hotărîre. Cele întîmplate în ultima vreme nu sînt de natură să consolideze relațiile dintre dv. Vă mai trebuie timp de gîndire și așteptare. Veți avea astfel prilejul să vă cunoașteți mai bine. Numai după aceasta puteți hotări ce anume să faceți.

Rufărie de vară

Pentru nopțile călduroase e plăcut să ai o cămașă cît mai decoltată, fără mîneci și scurtă. Modelul pe care-l dăm are și schema tiparului; partea de sus din față e ușor încrețită (1) și apoi fixată cu un bie (2). Pijamaua din material în pătrățele are jachetă simplă, dreaptă, terminată jos cu o bantă din pînză subțire avînd o broderie pe ea! La gît o bentiță sau un șnurulet.

Ma-ma!.. Ma-ma!

Ce mai jucărie
De trei zile — avea,
Cîtă bucurie
Pe fetița mea!

Este o păpușă
De carton presat,
Gura: corcoduș,
Nasu-abia schițat...

Tot așa gătite
Unde le așezi
Picături de rouă
Gemene le crezi.

De o strînge numa
Fata-n mîna ei
Turuie într-una —
Guralivă ce-i!

„Ma-ma! Ma-ma!
Ma-ma!
Zice neîncetat —
Fata mea, ia seama,
Cine te-a-nvățat!

Veșnic împreună
Se întrec de zor
Cheamă de răsună
Pe mămica lor!

Ce mă fac acușa?
Una doar vorbea!
Care e păpușa?
Care-i fata mea?!...

V. DIMA

GHIDUL GOSPODINEI

MENIUL SĂPTĂMÎNII

— Borș de lobodă; budincă de zarzavat; compot de piersici.

— Salată de țîr; mîncare de carne cu fasolică; caise.

— Chifteluțe de zarzavat; ruladă de carne cu salată, cremă de zahăr ars.

— Șnițel de dovlecei, ardei umpluți cu orez; prăjitură cu vișine.

— Ciorbă țărănească; mîncare de mărar și pătrunjel cu carne: spumă de smeură.

— Salată de ardei și roșii; vrăbioare la grătar — salată; fructe.

— Dovlecei umpluți cu brînză de vaci; pui la grătar cu mujdei de usturoi — salată; parfait de caise.

Dovlecelul

este o legumă răcoritoare, puțin nutritivă, dar care se digeră foarte ușor. Dovlecelul este foarte indicat și prielnic căilor digestive. Semințele lui au proprietăți viermifuge.

Dovlecei umpluți cu suflu de brînză

Cantități pentru 6 persoane: 150 g brînză de vaci, 100 g. brînză telemea, 6 dovlecei, o linguță de griș, un pahar smîntînă, 3 pahare sos alb și 3 ouă. Oprim dovleceii în apă cu sare, îi scobim cu mare băgare de seamă de miez și îi umplem cu următoarea compoziție: amestecăm brînza sărată cu cea de vaci, grișul și smîntîna. Așezăm într-un vas rezistent la foc, dovleceii, unul lîngă altul, peste care turnăm sosul alb — făcut din puțină grăsime, făină și lapte — în care amestecăm gălbenușurile și albușurile bătute spumă. Îi punem la cuptor pînă se rumenesc.

Șnițel de dovlecei

Cantități pentru 6 persoane: un dovlecel de persoană, o lingură de făină, 50 g. grăsime, sare. Radem dovleceii și îi tăiem felii, în lungime, nu prea groase. Le dăm sare și le punem într-o cîrpă curată timp de 10 minute. După aceea dăm prin făină, ou amestecat cu puțin parmezan și pesmet. Se prăjesc în untdelemn bine încins. Îi servim calzi.

Dovlecei cu verdeață

Proporții pentru 6 persoane: 6 dovlecei, 4—5 cepe 3 pahare untdelemn, 3 legături verdeață, 100 g. mazăre, 500 g. roșii. Curățim dovleceii, de preferință foarte tineri, pe care-i tăiem în sferturi. Separat, tăiem ceapa mărunt, o punem să se prăjească în grăsime peste care așezăm dovleceii și verdeața. Lăsăm puțin să se moaie, fără să adăugăm nici un pic de apă. Îi luăm jos de pe foc, presărăm puțină sare și piper pe deasupra, plus roșiile tăiate felii. Îi lăsăm la cuptor pînă se rumenesc. Se pot servi și reci.

Vacanță la mare

Un concediu petrecut la mare diferă foarte mult de unul petrecut la munte atît ca valoare terapeutică cît și în privința modului de organizare.

Înainte de a pleca la mare este absolut necesar să cerem părerea unui medic asupra sănătății și în ce măsură organismul nostru suportă cura heliomarină.

Pentru a profita cît mai mult de razele ultraviolete se recomandă ca rochiile de plajă și costumele de baie să fie albe, bleu deschis galben deschis. Aceste trei culori lasă să treacă în întregime razele ultraviolete.

Pentru plaje lucrurile absolut indispensabile sînt două costume de baie dintre care unul de bumbac (acest costum are avantajul că nu ține umezeală, apa din el evaporîndu-se foarte repede) o pereche de papuci cu talpă de lemn sau de cauciuc pentru a ne feri picioarele de nisipul fierbinte cînd circulăm pe plaje și pentru a ieși din apă cu picioarele curate după ultima baie, o hăinuță de plaje largă-scurtă cît costumul, cu mîneci scurte, care se pune deasupra costumului de bae și care este foarte folositoare atît în primele zile de plaje cît și în zilele cu soare prea puternic sau răcoroase, cascheta de bae sau un batic de bumbac, cearceaful de plaje, o fustă sau o rochie închisă în nasturi care se poate îmbrăca ușor, un prosop mic. Pentru după amiază și seara sînt suficiente două rochii ușoare sau o rochie și un pantalon cu cîteva bluze de culoare vie și sandale cu tocul plat Pentru seara la dans o rochie din mătase naturală sau nailon, sandale cu tocul înalt și un jerseu de lînă sau un pardesiu ușor de pichet sau de o stofă subțire deoarece seara la mare este răcoare

Desigur că garderoba va fi completată cu o serie de accesorii care rămîn la aprecierea fiecăreia: fulare, cercei, coliere, batiste, creme și altele necesare în orice fel de excursie sau concediu.

Sfaturi cosmetice

Adeseori avem prilejul să întîlnim femei foarte îngrijite a căror față emană prospețime și tinerețe, dar al căror gît este neîngrijit și brăzdat de riduri. Dacă fața de multe ori nu pune în evidență vîrsta, un gît neîngrijit constituie un indiciu. Ce măsuri trebuie să luăm ca să înlăturăm acest neajuns? În primul rînd vom evita să spălăm gîtul cu apă prea fierbinte și vom folosi în acest scop apa călduță; nu vom face abuz de săpun. După fiecare spălat în special seara vom aplica o cremă hrănitoare (dacă pielea gîtului este uscată) sau o cremă de zi pe bază de stearat dacă pielea este grasă Iată formula unei creme hrănitoare indicată pentru îngrijirea gîtului care prezintă pielea uscată: lanolină 10 g. ceară albă 5 g., lecitină 1 g., ulei de parafină 20 g., apă 10 g. În mod obișnuit putem folosi aceeași cremă cu care ne ungem și fața

Aplicarea cremei se va face după ce în prealabil am curățat bine gîtul fie spălîndu-l cu apă și săpun fie ștergîndu-l cu un lapte de demachiat. Ștergerea gîtului cu apă de colonie sau cu alcool rectificat este contraindicată deoarece, în general, pielea gîtului este uscată și predispusă la formarea ridurilor, ori alcoolul face să se accentueze gradul de uscăciune a pielii.

Este recomandabil să luăm măsuri imediat ce observăm că s-au format pe gît riduri mici care nu s-au adîncit încă și care pot dispare prin masaj zilnic cu creme hrănitoare. Masajul gîtului se efectuează cuprinzîndu-l între degetul mare și celelalte degete și masîndu-l de sus în jos dinspre bărbie spre decolteu. Mișcările se execută alternativ cu o mînă apoi cu cealaltă. De asemenea este indicat masajul ciupit, efectuînd mișcări cu degetul mare și arătător. Vom căuta pe cît posibil să evităm formarea ridurilor care de cele mai multe ori se datoresc unei ținute proaste. O atenție deosebită trebuie acordată și copiilor deoarece adeseori întîlnim copii cu gîtul foarte ridat din cauza unei ținute necorespunzătoare.

Pentru prevenirea formării ridurilor se recomandă o ținută corectă în timpul mersului și chiar la lucru, spatele trebuie ținut drept și capul cît mai sus, iar noaptea vom obișnui să dormim fără pernă. Odată pe săptămînă vom aplica și pe gît o mască emolientă fie de caolină, fie de gălbenuș de ou. Acest lucru este bine să fie făcut odată cu aplicarea măștilor pe obraz.

Înainte de ungerea măștii se recomandă aplicarea unei comprese călduțe de nalbă sau mușețel. Dacă pielea gîtului este foarte uscată și ridată vom aplica o mască de parafină. Nu trebuie de asemenea uitat că o slăbire bruscă poate duce atît la ridarea obrazului cît și a gîtului.

Anca Bogdan

FOLOSIREA FRIGIDERULUI

Producerea frigului în frigiderele cu absorbție sau compresor, se face de către agentul frigorigen care absoarbe căldura din frigider și o scoate afară odată cu circulația în mașină de produs frig (agregat sau compresor) a agentului.

Frigiderul va lucra economic dacă alimentele sau preparatele ce se cer răcite nu vor fi introduse fierbinți în frigider, iar cantitățile lor nu vor depăși în total 12 kg. pentru frigiderul Fram, 8 kg. pentru Pinguin 100, 5 kg. pentru Pinguin 75, 18 kg. pentru Frigolux, 16 kg. pentru Sarotov, 26 kg. pentru Zill, iar temperatura medie unde este așezat frigiderul să nu depășească + 25° C.

De asemenea evaporatorul nu trebuie să fie acoperit cu un strat gros de zăpadă. Un astfel de strat de zăpadă împiedică absorbirea căldurii. Înlăturarea acestui inconvenient poate fi obținută prin închiderea sau împachetarea alimentelor sau preparatelor, în vase cu capac sau pungi de celofan sau material plastic.

Pentru pătrunderea mai ușoară a frigului la alimente sau preparate se recomandă cutii și vase din aluminiu sau sticlă cu pereți subțiri.

Un alt factor care influențează mult economicitatea este numărul de deschideri al ușii frigiderului. Se știe că la deschiderea ușii o cantitate mare de frig se pierde în mediul înconjurător, iar la închidere o altă cantitate de aer cald este introdusă în frigider. Deci cu cît numărul de deschideri ale ușii este mai mic și frigiderul va consuma mai puțin curent electric, iar temperatura din interior va fi mai scăzută.

Îndepărtarea zăpezii de pe evaporator se poate face prin scoaterea fișei din priză sau se opresc gazele și se ține oprit pînă se topește toată zăpada după aceia se șterge evaporatorul în interiorul și exterior cu o cîrpă uscată și se usucă tava de apă și apoi se pune din nou în funcțiune frigiderul.

Și acum o ultimă recomandare, eventuale depuneri de calcar pe tăvițele de ghiață se îndepărtează umplîndu-se tăvițele cu otet și vor fi ținute timp de 1—2 ore după care se spală cu apă călduță și vor fi clătite cu multă apă rece.

ALARMĂ ÎN TORIDA

Adaptare după romanul
„Secretul inginerului Mușat"
de Crișan Făgerașu
Desene de Beca RIND

82 — *Ce s-a întîmplat? strigă Bill apucînd maneta.*

— *Vreau să mă întorc, zise Mușat palid. Ce ghinion! Singura mostră de pînză cie pe care o lăsasem acasă era tocmai hăinuța asta. Acum, dacă a rupt-o Marieta, o să înceapă să crească. Într-o săptămînă, dacă taie mereu fișiile, o să aibă milioane de metri. Lasă-mă să mă întorc.*

— *Moarte sigură și fără rost! În cîteva minute, o să se dezlege. N-o să observe că pînza a crescut. O să arunce în mare frînghiile, pînza, sîrma... Peste zece ani o să se înalțe un munte ciudat în mijlocul mării.*

83 *Bigellow nu chemă imediat pe ministrul Aviației. Se temea să nu fie păcălit de Rockepont. Îl căută pe Orsini, să se sfătuiască. Acesta auzind amănuntele, strigă imediat:*

— *Înseamnă că spune adevărul! E la ananghie. Dă ordin să fie capturat avionul care vrea să treacă granița. Trageți din plin!*

84 *Închizînd telefonul, Bigellow își trecă mîinile:*

— *Oricare din părți învinge, eu sînt în cîștig!*

Telefonă iute la Aviație și Marină.

— *E simplu, zise ministrul Aviației. E ca și doborît.*

— *Nu va ieși din apele noastre! glăsui amiralul.*

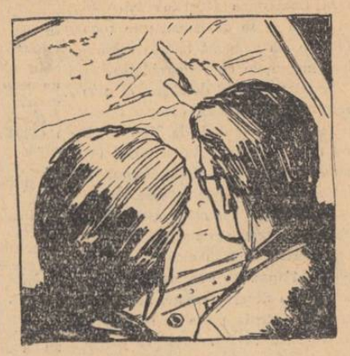

85 *O puzderie de avioane cu reacție țîșnită spre cer.*

Toți, Rockepont, Orsini și Bigellow, aviația și marina, se uniseră să prindă cei cîțiva pasageri ai avionului doi, iar la nevoie — să-i doboare.

86 — *Ai auzit? strigă un căpitan. Un spion l-a ucis pe șeful serviciului Balcani. Încearcă să fugă peste granță. Trebuie să-l capturăm.*

Tocmai atunci sună alarma.

— *Cîinii! exclamă locotenentul Smiles, un tînăr negricios și uscățiv. Ce să-i mai capturăm? Trag din plin! Cu racheta!*

Ultimele cuvinte le rostea fugind spre avionul supersonic.

87 — *Alo, doi? Predă-te! răsună vocea lui Rockepont. Știm unde sînteți, știm că ați distrus aparatul de radioemisie. În două minute veți fi încercuiți de avioane.*

— *Probabil l-au găsit pe Cristea, zise Bill. Le-o fi spus totul. Știu să tragi cu mitraliera? Lasă-mă pe mine la postul de comandă.*

— *Uite, uite! țipă Mușat. Și, cu degetul întins, îi arătă la orizont niște puncte care se măreau vertiginos.*

88 *Dintre sutele de piloți, majoritatea erau indiferenți doar cîțiva socoteau că trebuie să ucidă cu orice preț. Între ei, tocmai locotenentul Smiles văzu primul convertibilul. Zbura jos, rotoarele erau înțepenite, motoarele cu reacție funcționau din plin.*

Smiles se năpusti de deasupra.

— *Smiles — se auzi vocea comandantului — nu trage. E preferabil să-l capturăm.*

— *Trebuie să mă apăr, zise Smiles și declanșă butonul rachetei.*

Convertibilul fu atins din plin și explodă. Explozia lovi și avionul lui Smiles: ambele mașini erau pulverizate.

89 — *S-a făcut, îi comunică Bigellow lui Rockepont.*

— *S-a făcut! îi comunică el și lui Orsini.*

Apoi generalul oftă și rămase pe gînduri

— *Nostril, Bishop, șeful serviciului meu, tînărul acela Smiles... — păcat de atîția oameni. Și copiii aceia doi, ce vină aveau ei? La urma urmei, îmi pare rău și de romîn. Un cap interesant. Ce invenție. Cu Rockepont ăsta nu mai poți să trăiești! Parcă s-ar fi ruinat dacă lăsa să apară invenția asta? Dar poate e mai bine așa.*

(Va urma)

Jocuri distractive

BUTOIUL

În acest butoi, pînă la semnul indicat de săgeată, adică o treime din butoi, încap cinci găleți de apă. Cîtă apă încape în jumătate de butoi?

CARE SÎNT NUMERELE?

Dacă unui număr îi adaugi 1 iar altuia îi scazi 1 capeți două numere egale. Dacă primului număr îi scazi 1 iar celui de-al doilea îi adaugi 1 atunci unul din numere este dublu celuilalt.

Care sînt cele două numere?

TOTAL 250

În cele 25 de pătrățele au fost aranjate cifre diferite. Vă rugăm să le aranjați în așa fel cu aceleași cifre încît totalul pe fiecare linie verticală, orizontală și pe diagonală să dea 250.

50	50	30	50	50
50	10	50	60	50
40	50	90	50	20
50	50	80	50	50
50	50	50	70	50

LA ORAȘ

Un colectivist ducea unui prieten de la oraș un coș în care se aflau 4 rațe, 3 giște și 2 iepuri. Vă rugăm să ne spuneți cîte picioare în total mergeau la oraș?

REPEDE!

Răspundeți repede: de cîte ori în decurs de 12 ore se suprapun limbile unui ceasornic?

Soluțiile jocurilor apărute în numărul 195

JOCUL CHIBRITURILOR

Se vor face *alternativ* următoarele mișcări: COZI: 18-15, 17-8, 19-14, 15-5, 8-3, 14-9, 5-10, 9-19, 10-4, 20-10, 3-9, 10-13, 19-16, 16-1, 9-6, 13-7, 6-8, 7-2; CAPETE: 3-6, 4-13, 2-7, 6-16, 13-18, 7-12, 16-11, 12-2, 11-7, 1-2, 18-12, 11-8, 2-5, 5-20, 12-15, 8-14, 15-18, 14-19.

CU 7 DISCURI

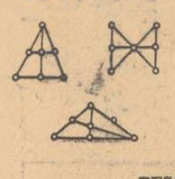

PUTEȚI?

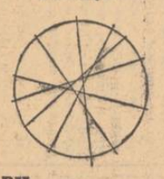

PESCARII

Cei șapte prieteni se vor întîlni după **420 de zile.**

DUPĂ 20 DE MIȘCĂRI

În poziția inițială este mînjit 1 cm. din creionul galben. Mișcînd creionul albastru în jos, se murdărește al doilea centimetru, iar la mișcarea următoare, în sus — al doilea centimetru al creionului albastru murdărește al doilea centimetru al creionului galben. În felul acesta, *fiecare pereche de mișcări* în sus și în jos murdărește 1 cm. lungime din creionul galben. 10 perechi de mișcări vor murdări 10 cm. lungime, care împreună cu centimetrul inițial vor murdări creionul galben (ca și pe cel albastru) pe o lungime de 11 cm.

GH BADEA

Sugestie pentru unele ștranduri...

— Aveți locul nr. 523, iar în apă aveți rînd la orele 14 și 28 minute...

GH LEAHU

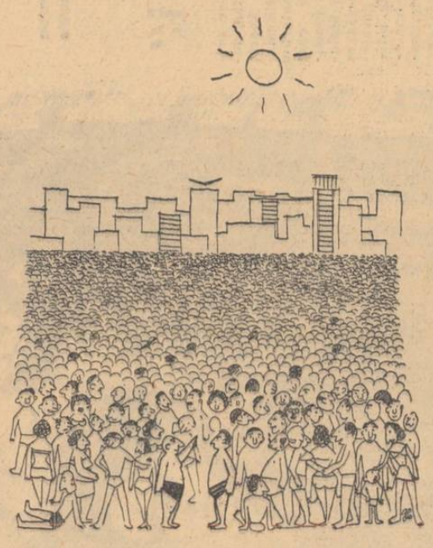

— Vă rog, în ce direcție se află lacul?
— Nu știu, mai de dimineață era pe acolo...

V. VASILIU

— Nu știți cumva ce mașină trebuie să iau ca să ajung la meci?

FRED GHENADESCU

Concediile

— Ce-i asta? Faci cuvinte încrucișate la birou?
— Mi-ați spus să-i țin locul lui Pandelică...

E. ARNO

— Du-l viu acasă, că vin și eu după voi...

C. BRÎNDAȘU

— Pentru „dînsul" mi-ar trebui o bită!

RIK AUERBACH

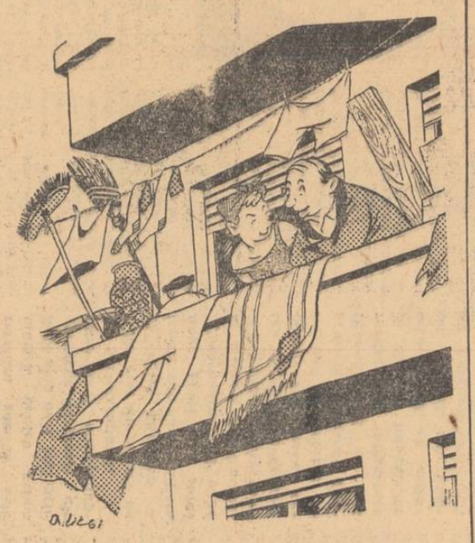

— De unde-o fi știind lumea că ne-am mutat în casă nouă, de se uită cu toții la noi?...

D. PETRICĂ

Pasiunile rămîn pasiuni...

N. GHENADIE

— Demodate autobuze!...

SAH

Finala „Cupei Magazin" Ediția I

Iată așadar și ultima etapă a primei ediții din **„CUPA MAGAZIN"** competiție populară de șah prin corespondență începută cu aproape trei ani în urmă! Din cei aproape 500 de jucători care au luat startul în vara și toamna anului 1958, au rămas acum în joc cei mai buni: acei care au cîștigat grupele de sferturi de finală și s-au clasat ulterior, pe primele locuri în semifinale. Sînt jucători care se impun nu numai prin forța de joc, dar și prin tenacitatea de care au dat dovadă în lupta șahistă îndelungată.

Organizînd acum trei ani primele grupe de șah prin corespondență, revista noastră sublinia avantajele pe care le prezintă acest mod de o practica șahul. Este vorba în primul rînd de posibilitatea de a studia temeinic teoria șahului. În al doilea rînd, de posibilitatea creată șahiștilor domiciliați în mediul rural sau în orașe mai mici, în care nu se desfășoară o activitate competițională mai bogată, de a lua parte la concursuri în mod regulat. Aceste avantaje s-au dovedit convingătoare. Numărul celor care au îndrăgit șahul prin corespondență a crescut continuu, corespunzător cu numărul tot mai mare de concursuri. În afară de primele două ediții ale **„CUPEI MAGAZIN"** s-au mai desfășurat concursurile cu deschideri obligatorii ale **„REVISTEI DE ȘAH"**, **„CUPA SATELOR"** — o competiție populară la care iau parte numai echipe din mediul sătesc — concursurile republicane, campionatul republican. Crearea unei subcomisii de specialitate în cadrul Federației române de șah a dat și o solidă bază organizatorică jocului prin corespondență.

În scrisorile trimise redacției, mulți dintre participanții la **„CUPA MAGAZIN"** ne-au relatat că participarea la concurs le-a dat posibilitatea să progreseze în mod sensibil. **„Țin să mulțumesc revistei „MAGAZIN"** — ne scrie tovarășa Tereza Urzică din Vatra Dornei — **pentru că atunci cînd am început să joc în „CUPA MAGAZIN", nu aveam nici o categorie de joc, iar acum am ajuns la categoria I-a".**

Satisfăcînd cerințele mai multor participanți la semifinalele primei ediții, redacția a hotărît să admită calificarea în finala **„CUPEI MAGAZIN"** a primilor clasați în fiecare grupă semifinală.

Iată lista primilor finaliști: **N. Botezatu** (Sinaia); **Klang Jerome** (București); **Eugen Hang** (Abrud); **Popeea Corneliu** (București); **Paul Popescu** (București); **Aurel Georgescu** (București); **N. Popescu** (București); **Virgil Zaharescu** (București); **Ioan Bredan** (Petroșani); **D. Furnică** (Brașov); **Ștefaniu Constantin** (București); **Gama Alexandru** (Zăgujeni); **Tereza Urzică** (Vatra Dornei); **P. Popescu** (București); **Ghionea Liviu** (București).

La aceștia se mai adaugă un jucător din grupa F (după adjudecarea ultimelor partide) și primii doi clasați din grupele H și I (partidele din această grupă se termină la 5 august).

Finala **„CUPEI MAGAZIN"** va începe la 25 august 1961.

ÎN CURÎND VOM DA AMĂNUNTE CU PRIVIRE LA CEA DE-A TREIA EDIȚIE A „CUPEI MAGAZIN".

Știri șahiste

● *Campionatul Uruguayului pe anul 1961 a fost cîștigat de Albarez și Estrada, care urmează să joace un meci de baraj pentru titlu.*

● *Un turneu internațional disputat la Amsterdam a avut un cîștigător neașteptat: studentul danez Kick Langeweg. Acesta a obținut 9 puncte din 11 posibile. Pe locurile următoare s-au clasat Donner 8 puncte, Enevoldsen 7 puncte, Wade 6½ puncte etc.*

● *La puternicul turneu internațional de la Zürich marele maestru sovietic Paul Keres a dovedit o formă excepțională, obținînd 9 puncte din 11 posibile. Petrosian a obținut 8½ puncte, Gligorici 7 puncte, Lombardy și Lothar Schmidt cîte 6½ puncte, Larsen și Matulovici 6 puncte, Kupper 4½ puncte, Walter 3½ puncte, Bhend 2 puncte, Christoffel 1½ puncte.*

Publicăm mai jos două din partidele cîștigate de Keres.

Alb: Keres
Negru: Lothar Schmidt

1. e4, Cf6	16. Dc5, Nf6
2. e5, Cd5	17. N:f6, Df4 +
3. Cc3, C:c3	18. Td2, g:f
4. d:c, d6	19. Thd1, b6
5. Cf3, Cc6	20. Dh5 ! !, 0-0-0
6. Nb5, Nd7	21. Na6+, Rc7
7. De2, C:e5	22. g3, Df5
8. C:e5, d:e5	23. D:f7, e5
9. D:e5, c6	24. Td6 !, Th7
10. Nc4, Db8	25. T:c6+ ! !, Rb8
11. De4, e6	26. Dd5, D:f2
12. Ng5, h6	27. Dd5, Ra6
13. Nh4, Nd6	28. Nb7+ ! ! și
14. 0-0-0, Dc7	negrul cedează.
15. Dd4, Ne5	

Alb: Petrosian
Negru: Keres

1. c4, Cf6	27. Ng3, Te8
2. d4, e6	28. g5, b5
3. Cf3, b6	29. Nh5, Ted8
4. Cc3 Nb7	30. f6, Nb7
5. a3, Ne7	31. Rf3, Ce6
6. d5, d6	32. c:b5, Cd4+
7. e4, c6	33. Re3, Tf8
8. d:e, f:e	34. Nh4, Tc7
9. Cg5 !, Nc8 !	35. a4, g6
10. f4, 0-0	36. Ng4, Nc8
11. Nd3, e5	37. Cf2, Rf7
12. f5, c5	38. N:c8, T:c8
13. g4, Cc6	39. Cg4, c4
14. Ch3, Ce8	40. Nel, Cc2+
15. Cd5, Cd4	41. Rf2, C:e1 !
16. 0-0, Cc7	42. R:e1 c3
17. C:e7+, D:e7	43. b:c3, Re6
18. Ng5, De8	44. b6, a:b6
19. De1, Na6	45. Tb1, Tc4 ! !
20. Dh4, Da4	46. Ce3, T:e4
21. Ne7, Db3 ! !	47. Rd2, h6
22. Tad1, D:d1 ! !	48. T:b6, h:g5
23. T:d1 Cf3+	49. c4, Th8 ! !
24. Rg2, C:h4+	50. Re2, Th3 ! ! și
25. N:h4, Tf7	albul cedează.
26. Ne2, Td7	

● *Iată lista completă a participanților la turneul candidaților care va avea loc în octombrie la Vernyacka Banja: ELENA NICOLAU și ELISABETA POLIHRONIADE (R. P. Română), Axt și Rinder (R.F.G.), Karakas (R. P. Ungară), Nedelcovici și Lazarovici (Iugoslavia), Hundsuron (R. P. Mongolă), Dresser și Lane (S.U.A.), Borisenko, Gaprindashvilli, Volpert, Zvorikina și Zatulovska (U.R.S.S.), Budinic (Chile) și Kargen (Argentina).*

● Fel de fel ● Fel de fel ● Fel de fel ●

Recordmani mondiali neomologați

Dacă s-ar iniția întreceri sportive la care ar avea dreptul să participe toate viețuitoarele pămîntului, celebrii recordmani olimpici și mondiali nu ar ocupa decît ultimele locuri. Într-un astfel de concurs, recordul la săritura în înălțime îl va deține o maimuță din specia gabon, care sare 10 metri. Comparativ însă cu dimensiunile corpului, recordman este nesuferitul purice: el sare de o sută de ori înălțimea sa. (Pentru atleți constituie un mare tur de forță cînd izbutesc să nu atingă stacheta ridicată deasupra capului, cu ceva mai mult de o pătrime din înălțimea corpului lor.) Raportat de asemenea la proporții, dacă ar avea dimensiunile omului furnica ar putea duce în spate, cîteva sute de kilometri, încărcătura unui camion de 3—5 tone. Un adevărat maestru absolut la haltere este gîndacul negru; el are puterea să ducă o greutate de 180 ori mai mare decît propria greutate a corpului său.

Neținînd seama însă de acest raport, nimeni nu-i contestă întîietatea elefantului la purtarea greutăților: el trăște trunchiuri de arbori care cîntăresc în jurul a patru vagoane. Pachidermul pare însă un pigmeu pe lîngă coloșii oceanelor. O balenă este cît 35 de elefanți — sau cît 2000 de oameni — greutatea ei atingînd 130.000 kilograme. Numai limba balenei, avînd peste trei tone, cîntărește cît un elefant, iar inima ei, aproximativ 700 kgr. ar putea ține în balanță greutatea a zece oameni. Cît despre forță, ce să mai vorbim!

La proba de înot pe cursă lungă (excluzînd peștii pentru... profesionism) campion olimpic necontestat este pinguinul, care poate înota într-o singură zi cît de la Sulina la Constanța — și asta la temperatura mării antarctice, destul de puțin îmbietoare. Animalele polare nu sînt însă atît de rezistente la frig pe cît am fi îndemnați să credem. Întîietatea o dețin rațele și gîștele. Într-un meci de polo pe teren neacoperit, disputat pe un ger năprasnic, s-ar da bătuți chiar urșii albi: blana lor nu-i apără de temperatura sub —80° Celsius, pe cînd rațele și gîștele, supuse experiențelor de laborator, au continuat să măcăie și să șisîie chiar la —110° C. Majoritatea animalelor își încetează existența la —45° C. Cît privește rezistența la sete, pe primul loc se situează lama (un fel de capră din Patagonia) și ursulețul australian Koala: nu beau apă aproape niciodată. Apa de care are nevoie organismul lor și-o iau din frunzele pe care le mănîncă. Fără mîncare poate rezista cîteva luni, în timpul hibernării, ursul; dar broasca țestoasă rabdă de foame un an întreg, melcul doi ani, iar rîma atinge chiar trei ani fără să mănînce nimic. În această privință și rîndunica poate fi un bun exemplu de rezistență: cu numai 5 grame de hrană poate zbura de la coasta Atlanticului pînă la Urali.

O mare rază de acțiune au și porumbeii călători, vestiți în primul rînd pentru simțul lor de orientare. Lansat de la Alger un porumbel a străbătut 600 km. peste Mediterană și alții 1400 km. pe continent pînă în Belgia, fără să fi cunoscut drumul mai dinainte. Oricine s-a rătăcit măcar o singură dată pe cărări neumblate în munți va aprecia de asemenea și realizarea unui porumbel al columbofilului clujean Kilin Grigore care a parcurs distanța București — Cluj în 4 ore și jumătate, aproape de două ori mai repede ca un tren accelerat, străbătînd lanțul munților Carpați pe o rută pe care nu mai zburase. Cele mai mari distanțe în zbor neîntrerupt le parcurge albatrosul. Aripile lui gigantice, care pe pămînt îl împiedică să meargă, îl ajută să străbată distanța de la insulele din mijlocul Oceanului Atlantic la țărm. Recordmană absolută la viteză este o pasăre care trăiește pe țărmurile Oceanului Indian: fregata depășește 400 km. pe oră. Rîndunica pe care o folosim adesea drept termen de comparație a iuțelii, atinge doar 200 km. pe oră. Condorului imperial i se cuvin laurii pentru altitudine: el trece în zbor peste cele mai înalte vîrfuri ale munților Anzi, depășind astfel 8000 m. altitudine. În cadrul unui miting acrobatic de zbor șufragiile le-ar întruni liliacul: el poate executa cele mai variate mișcări, întoarceri, opriri bruște etc. Cel mai rapid animal terestru este un soi de panteră mică ce trăiește în Asia și Africa, ghepardul. El aleargă cu aproape 100 km. pe oră. Urmînd linia meridianului, un om care ar merge în pas normal ar înconjura globul în 333 zile și nopți, un alergător de fond ca Zatopek în 88, iar un sprinteur ca Armin Harry în 46 zile: ghepardului însă îi trebuie mai puțin de 17 zile și nopți pentru a înconjura planeta noastră.

„Novolazarevskaia"

Exploratorii sovietici din Antarctida au creat o nouă stație științifică în regiunea Țării Reginei Maud. Ea este amenajată în împrejurimile oazei Schirmacher, la 75°45' latitudine sudică și 11°58' longitudine estică.

Din acest punct se vor urmări observațiile științifice care se efectuează de doi ani pe litoral, prin stația sovietică „Lazarev". Exploratorii au și început să urmărească fenomenele din domeniul meteorologiei, actinometriei și glaciologiei iar în curînd vor fi studiate și fenomenele legate de aerologie și magnetismul terestru.

Stația „Novolazarevskaia" va servi ca principală bază științifică pentru vaste cercetări geologice, geografice și geofizice, în regiunile puțin cunoscute ale Țării Reginei Maud.

Bufnița și vînătoarea

Bufnița este o răpitoare de noapte; ea nu este însă stirpită, deoarece aduce însemnate foloase omului: distruge rozătoarele păgubitoare pentru agricultură. Și nu numai atît, ea îl ajută pe om și în distrugerea celoralte răpitoare.

Bufnița este foarte mult dușmănită de răpitoarele de zi: șoimi, ulii, cotofene etc. O atacă ori unde o găsesc în timpul zilei cînd ea este moleșită și nu vede bine. Vînătorul profită de acest fapt și, expunînd bufnița în teren, atrage răpitoarele și le împușcă.

Vînătoarea cu bufnița oferă un tir frumos și sportiv și dă un randament mare (aproape 20 și chiar mai multe răpitoare într-o singură zi).

REBUS-magazin

Studențească

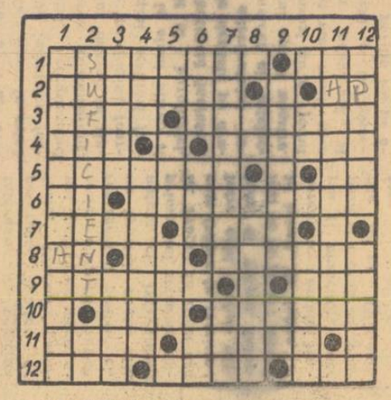

ORIZONTAL: 1) Un răspuns calificat cu „foarte bine" (de) — Oraș în Franța 2) E solicitată mai ales în șesiunea de examene — Ape! 3) „Materie" pentru studenții de la Facultatea de textile a Institutului politehnic din Iași — „Îmbătați" de succese 4) Fire — În fața profesorului! 5) Cenușii — În examen! 6) Ibidem — Dintre toate obiectele, matematica pentru studenții Facultății de matematici (masc.) 7) A studia — Oraș în Franța (y = i) 8) În el, au loc două sesiuni de examene — Posesiv — Punct de vedere față de un student necunoștiincios 9) Se joacă chiar și la examen, la Institutul de artă dramatică „I. L. Caragiale" — ...de Barbu, cîntăreață de operă 10) Calificativ la examen, indicînd o... cădere — Pește 11) Ca domeniul științei — Răsadniță 12) Literă grecească în formulele matematice — Sezonul celei de a doua sesiuni la examene — Cu 10 în carnetul de note.

VERTICAL: 1) Aprecieri ale răspunsurilor la examen 2) Nici mai mult, nici mai puțin — Ar fi și mai bun acest calificativ dacă ar avea și un „foarte" înainte — În catedră 3) „Calitatea" unui student care învață în preziua examenului — „Piatra...", vîrf și cabană în Bucegi (1950 m.) 4) Diminutiv feminin — Subcomisar pe vremuri, personaj în piesa „O noapte furtunoasă" de I. L. Caragiale 5) Două teuri! — Lume, în limba slavă — Riu în Brazilia 6) Aceea — Fluviu african - La revedere, în alt an universitar! 7) Așa sînt pregătiți studenții fruntași — Se înalță peste ștachetă 8) În examen! — A semnala și îndrepta greșelile din lucrările scrise 9) A cunoaște bine materia — Cu ajutorul lui a demonstrat Columb că totu-i ușor de rezolvat dacă-i bine gîndit 10) Ion Mincu — Decor obișnuit la examene 11) Materie de bază în institutele tehnice 12) Minereu de magneziu cu cristale frumos colorate unele varietăți fiind pietre prețioase sau semiprețioase — Din materialul bibliografic pentru pregătirea examenelor (pl.).

Julieta FLOREA

POȘTA REBUS

V. BEREZOVSCHI — Craiova: Ne-a venit prea tîrziu, într-un moment cînd aveam pregătit un joc pe o temă asemănătoare. Reveniți.

EUGENIA SCARLET — Brăila: V-am ruga să revedeți primul cuvînt de la 10 orizontal. Eventual, să-l „trageți" în temă. Jocul ne interesează.

IVAN ROMAN — Sibiu: Am publicat de curînd un joc pe tema cifrelor. Cît privește celelalte două jocuri pe care ni le-ați trimis se reține.

V. UNGUREANU — Siret: Am primit scrisoarea dvs. V-am răspuns în cadrul „Poștei rebus".

MIHAIL RUSSU — Brașov: Observațiile dvs. sînt întemeiate. Cît privește jocul pe care ni l-ați trimis, e lucrat pe dimensiuni prea mari. Reveniți.

PAUL CONSTANTINESCU — București: Sînt cunoscute.

V. VASILIU — Iași: Revedeți definițiile. Unele sînt prea „rebusistice". Reveniți.

GH. STOLERIU — raion Roman: Vom folosi jocul dvs în limita spațiului disponibil.

CIREȘAR

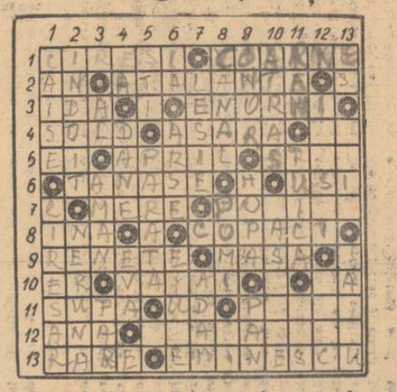

ORIZONTAL: 1) Fabricanți de ... cireșe — Fructe acrișoare și roșii ca cireșele. 2) Cireșar este una din lunile lui — Hipomene i-a aruncat în cale mere de aur. 3) Adelaida fără Adela! — Foarte mari. 4) Rest de marfă — Aseară — În vară! 5) Dumnealor — Lună — Unitate de forță. 6) „Războiul lui ... Cireș", volum de I. Ludo — Porțile ... din Huși! 7) Merge la... fructe — Cireșică. 8) Jumătate vișină! — Cireși, vișini, caiși meri etc. 9) Varietate de mere — Ospăț. 10) Și în meri și în peri! — Parcă (pl.) — Posesiv. 11) Primul fel la masă — Plin de apă — Plantă tropicală cu gust iute. 12) Nume feminin — Cireșe pietroase. — 13) Prețioase — Autorul versurilor: „Atît de fragedă te-asemeni. / Cu floarea albă de cireș / Și ca un înger dintre oameni / În calea vieții mele ieși".

VERTICAL: 1) Fructe galbene, aurii, gustoase și aromate, care se coc odată cu cireșele. — Luna cireșelor. 2) De două ori mai mult — Autorul volumului „Struguri și vîntul". 3) Articol — Pictor romîn, autorul tabloului „Cireșe" — Tatăl ... perelor. 4) Dumneaei — Magazie de mărfuri în port (pl) — Operetă de Lehar. 5) A cunoaște — Lovitură evitată. 6) Apucă — Uscate — Diagrame. 7) Soluție alcalină — Mărul lui ... e în ... gît. 8) Brat de mare — Pot fi și fructiferi. — În gît! 9) Manifestare a stimei — Hop! — Zeu cîmpenesc, reprezentat cu un flaut și cu un ciorchine de strugure în mîini (mit). 10) Ispitit — Fructe pentru ... țuică. 11) Cuier pentru ... cireșe — Prune în ... toi — Într-o latură. 12) Localitate în regiunea Galați — Prăjitură cu nuci. 13) În cireș! — Personaj feminin din piesa „Livada cu vișini" de A. P. Cehov — Prezentul „cireșar".

D. BARTOLOMEU

TONUL FACE MUZICA

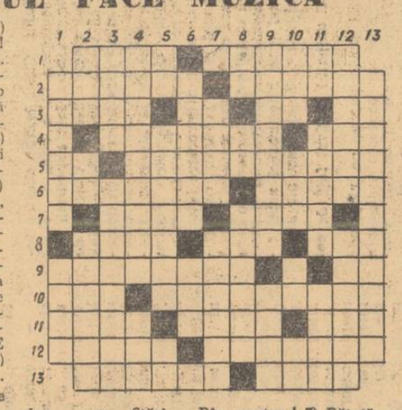

ORIZONTAL: 1) „Do-Re-Mi" — Fă! (pl.) 2) Sol — Lași!... 3) Un picior muzical.. — Re fără cap și mi fără coadă — La cavalerie — Final de canon 4) (De) Pe Mureș (dar nu și de pe Tîrnave) — Tonul, de pildă 5) Cu Re, dă impresia, cu La, palidă — Fugă 6) Sincope — Marchează ritmul într-o orchestră, 7) „Instrumente" în muzica decadentă — Aici se cîntă din sticle, baloane, etc. 8) Duet — Sunet compus — E Do și totuși nu-i! 9) Loc pentru Perinița... (pl.) — Început de romanță 10) De data asta chiar e Re! — Cîntare care produce încîntare. 11) Mai mare uneori decît ocaua — Cheie — Rudă. 12) Cu alte cuvinte — RE luat dintr-o bucată! (pl.). 13) A pierde orice legătură cu muzica — Persoana întîia și nota a doua!

VERTICAL: 1) Într-o ureche.. muzicală — Renunța. 2) ... la-la refren obișnuit — Armăsar — Si + Mi + La + Re = similare. 3) Dă muzicalitate versului — Loc pentru antenă. 4) În contrast cu „Nud cu vioară" — Acum. 5) Alăturați în doină, despărțiți în simfonie — Alunel — Arie fără cămașă. — 6) Stări — Riu spartan! 7) Bătută... (pe !!!) — Reproducere căreia îi lipsește N ca să devină cîntare (pl.) 8) Radu Ionescu — Nicu Georgescu — ... Bicazului sau Tătarului, ale lui sol și fa! 9) Poate fi și de sept — Parte a corpului. 10) Institutul pentru planuri de amenajare — Servea la cîntări — Cu Re, rămășiță; cu Fa, lux — Două potcoave. 11) Negație — Ca un cîntec — Înlocuiește uneori cheia. 12) Notă falsă — Suite. 13) Tonică.

N. CORNEA

Redacția: Piața Scînteii, Tel. 17.60.10. Administrația: 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

Magazin literar

Opt decenii de la apariția „Contemporanului"

Acum optzeci de ani a apărut la Iași primul număr al unei reviste care avea să joace un rol însemnat în popularizarea ideilor marxiste în România, precum și în dezvoltarea literaturii noastre, revista „Contemporanul". Apariția ei era foarte utilă, întrucît mișcarea muncitorească din țara noastră făcea primii pași, lua primul contact cu operele nemuritoare ale clasicilor marxismului. „Contemporanul" are cinstea de a fi publicat în 1885—1886 lucrarea lui Engels „Originea familiei, a proprietății private și a statului". Tot în coloanele acestei publicații a apărut o scrisoare a lui Engels adresată mișcării noastre muncitorești, datată 4 ianuarie 1888. Ea ne arată că Marx și Engels s-au preocupat temeinic de studierea realităților românești și că au acordat o mare prețuire mișcării muncitorești care se dezvolta. Cuvintele de caldă apreciere ale lui Engels, sfaturile sale au avut darul să mobilizeze la luptă proletariatul romîn. Sînt adînc mișcătoare cuvintele lui Engels care vădesc preocupările lui nu numai pentru lupta proletariatului romîn dar chiar și pentru învățarea limbii romîne care „nu mai este pentru mine o limbă ci un desăvîrșire necunoscută."

Apariția „Contemporanului", care nu este întîmplătoare, reflecta avîntul mișcării muncitorești, avîntul ideilor înaintate. Revista a devenit o adevărată tribună a științei. Editorialul-program din primul număr arăta sarcinile ce și le asuma revista în acest scop. „Contemporanul își propunea să arate publicului romîn „cum privește știința contemporană lumea", să lupte împotriva producțiunilor științifice greșite", să „lupte în contra ignoranței și șarlatanismului", că-ci „pînă acum buruienile înmăbușe plantele folositoare și e timp să le zmulgem, căci, altfel, plantele cele bune vor pieri".

Așa se explică apariția unor articole în care se vorbește despre darwinism sau despre originea și rolul nefast jucat de religie. Teoria antiumană a malthusianismului este puterbice combătută după cum combătute sînt și teoriile creaționiste în biologie ale lui Quatrefages și Caro, teoriile paraleliștilor psihologie, adică ale apariției imateriale a fenomenelor sufletești etc. Ideologilor „junimiști în frunte cu Titu Maiorescu li s-a dat o replică viguroasă.

Dar în afară de rolul de îndrumător în viața științifică, revista „Contemporanul" a avut o contribuție substanțială în orientarea generală a literaturii epocii respective. Literatura era chemată să răspundă obiectivelor politice imediate, să rupă cu retrograda teorie maioreseiană a „artei pentru artă".

Scriitorii care s-au grupat în jurul „Contemporanului" au creat o literatură militantă, însușindu-și aspirațiile și obiectivele luptei mișcării muncitorești (I. Păun-Pincio, D. Th. Neculuță, Tr. Demetrescu, C. Mille etc.).

Denunțarea exploatării capitaliste, a politicianismului burghez o-cupa un loc însemnat în creația acestor scriitori. Prin pana lor se crează o amplă literatură antidinastică. În literatura romînă este cîntată pentru prima dată ziua de 1 Mai prin versurile inspirate ale unor poeți atașați luptei proletariatului.

Nu este de mirare de ce critica burgheză a trecut sub tăcere opera unor poeți din jurul „Contemporanului" și de ce a încercat să-i anihileze valoarea. Aprecierea ce le-au acordat-o masele era semnul celei mai competente aprecieri. Versurile poetilor-militanți au fost recitate cu înflăcărare în cadrul întrunirilor muncitorești, au circulat, în ciuda autorității burghezo-moșierești cărora nu le convenea acidul acestor poezii de luptă

Îndemnul la luptă către acel „țărm al dreptății" despre care scria Neculuță era întîlnit peste tot în literatura „Contemporanului", deși acest viitor nu era bine conturat.

După zeci de ani de la scrierea acestor producții literare avem bucuria de a trăi acele vremuri mult visate, vremuri pe care „Contemporanul" abia le întrezărea.

C. SÎRBU

La ce lucrează scriitorii noștri

In vizită la Demostene Botez

Liniște deplină în casa umbrită de iederă și pe strada cu un nume atît de muzical : Rahmaninov. La etajul 1, un birou încadrat de cărți, o masă de lucru și peste tot manuscrise, însemnări. Sintem în casa scriitorului Demostene Botez de la al cărui colum de altul prefațat de G. Ibrăileanu în 1918 în care poetul își relua cu emoție glasul îmbătrînit, după o lungă tăcere, în fața cititorilor.

Demostene Botez

— Dar poezia ?

— Am pe șantier — pentru a folosi acest termen profesional incetățenit — și un volum de versuri închinate năzuințelor celor mai nobile ale omului contemporan : Pacea . . .

— Știm că și proza face parte din preocupările dv. obișnuite. Aceștia să ne spuneți vre-o noutate în acest sens ?

— Proza ? Nu e nici-o noutate pentru un scriitor. Am scris în anii trecuți și romane și nuvele. M-am reîntors acum la o pasiune mai veche: schița...) Definiticez pentru țipar un volum de schițe din viața satului de ieri și de astăzi. E un deziderat mai vechi de scriitor de a pătrunde din nou în peisajul uman rural cu implicațiile evidente ale noilor realități. După cum vedeți o-am răspuns în același timp și la întrebarea dacă lucrez simultan la mai multe opere literare...

G. C.

La ce lucrează scriitorii noștri

In vizită la Demostene Botez

Liniște deplină în casa umbrită de iederă și pe strada cu un nume atît de muzical : Rahmaninov. La etajul 1, un birou încadrat de cărți, o masă de lucru și peste tot manuscrise, însemnări. Sintem în casa scriitorului Demostene Botez de la al cărui colum de altul prefațat de G. Ibrăileanu în 1918 în care poetul își relua cu emoție glasul îmbătrînit, după o lungă tăcere, în fața cititorilor.

Demostene Botez

— Dar poezia ?

— Am pe șantier — pentru a folosi acest termen profesional incetățenit — și un volum de versuri închinate năzuințelor celor mai nobile ale omului contemporan : Pacea . . .

— Știm că și proza face parte din preocupările dv. obișnuite. Aceștia să ne spuneți vre-o noutate în acest sens ?

— Proza ? Nu e nici-o noutate pentru un scriitor. Am scris în anii trecuți și romane și nuvele. M-am reîntors acum la o pasiune mai veche: schița...) Definiticez pentru țipar un volum de schițe din viața satului de ieri și de astăzi. E un deziderat mai vechi de scriitor de a pătrunde din nou în peisajul uman rural cu implicațiile evidente ale noilor realități. După cum vedeți o-am răspuns în același timp și la întrebarea dacă lucrez simultan la mai multe opere literare...

— Sînteți a doua oară la București. Cum vi se pare orașul la această revedere ?

— Am regăsit Bucureștii ca pe o veche cunoștință. O cunoștință reintinerită... Cînd am fost prima dată orașul era foarte frumos, dar unele frumuseți ale sale, dintre acelea care dau oricărei așezări omenești un suflu de vigoare și tinerețe — mă refer la școlile, la clădirile în rou — apăreau pentru vizitator ca o promisiune. Astăzi aceste frumuseți au devenit certitudini. Capitala de, este mult mai elegantă, mai modernă, mai pitorească.

— Ca participantă la întîlnirea poeților sovietici și romîni ce ne puteți spune despre bilanțul acestei manifestări ?

— Cred că a fost folositoare pentru fiecare dintre noi. Ne-a dat prilejul „să privim unii în ochii altora" și să discutăm probleme comune, probleme ale muncii noastre nobile și de înaltă răspundere. Asemenea întîlniri sînt o formă foarte interesantă a vieții literare, o formă pe care aș fi bucuroasă s-o știu reînoită mereu.

Boris BUZILA

Cu Margarita Aligher

despre poemul „ZOIA", despre București și despre întîlnirea poeților

Intîia cunoștință cu Margarita Aligher am făcut-o în urmă cu peste zece ani, cînd a apărut prima dată în romînește vibrantul său poem „Zoia" și cînd unul din teatrele Capitalei noastre a pus în scenă „Poveste despre adevăr", dramatizare sub semnătura autoarei, a poemului care istoriește viața și jertfa eroică a nemuritoarei comsomoliste devenită astăzi simbol al dîrzeniei, abnegației și dragostei de patrie a tineretului sovietic. De atunci între sensibila poetă și cititorii din Romînia s-au statornicit legături trainice, nu numai prin mijlocirea scrisului său apreciat, ci și prin prezența sa, de două ori, în mijlocul nostru. Acum, a doua oară ne-a vizitat țara, ca participantă la întîlnirea dintre poeții romîni și sovietici consacrată discuțiilor despre poezie.

Ilustrație la poemul Zoia Kosmodemianskaia

Bucurîndu-ne de revederea cu Margarita Aligher, am rugat-o să ne răspundă la cîteva întrebări, sugerîndu-i să începă prin a ne vorbi despre modul în care a conceput și realizat poemul „Zoia".

— La începutul anului 1942 — își începe istorisirea Margarita Aligher — s-a aflat vestea tragicului sfîrșit al acelei care a fost Zoia Kosmodemianskaia. Pentru oamenii sovietici, pilduitoarea comportare a Zoiei în fața călăilor n-a fost o surpriză. Nici pentru mine n-a fost o surpriză, ci, dimpotrică, faptă de eroism a tinerei comsomoliste a însemnat triumful crezurilor mele cele mai scumpe. In versurile scrise pînă la război am abordat adesea tematica tineretului, căutînd să glorific, după puterile mele, trăsăturile de caracter ale tinerei generații sovietice crescută în spiritul dragostei netărmurite față de patrie, în spiritul ideilor mărețe ale lui Lenin. Eram convinsă — și această convingere mi-a fost confirmată sfîrșitul de fapta Zoiei — că acest tineret își va sluji patria cu aceeași dăruire cu care și-o slujise în timp de pace.

Indată ce am citit în ziare despre glorioasa faptă de la Petrișcevo, am căutat să-mi îndrept pașii pe drumurile pe care păși Zoia în scurta ei viață. Nu mi-a fost greu. Trăiam în același oraș, în același vreme... Am cunoscut-o pe cu vecinii. Am luat legătura cu activiștii de Comsomol care îi încredințase nobila sarcină de luptă înainte de a pleca pe front, am făcut cunoștință cu tovarășii ei de arme din detașamentul de partizani. Apoi m-am așezat la masa de scris și am încheiat poemul în cîteva luni.

Margarita Aligher adaugă gînditoare : *Timpul nu așteptă... In războiul nostru cu toții nespus de repede. In toamna lui 1942 poemul a apărut fragmentar în „Komsomolskaia Pravda" și apoi, integral, în „Znamia".*

Cîteva clipe de tăcere... Imi aduc aminte crîmpeie din spectacolul de teatru pe care l-am văzut, secvențe din filmul cu Zoia... Margarita Aligher retrăiește poate amintirea primei vizite la Petrișcevo, un sat înconjurat de păduri de mesteacăn, undeva în preajma Moscovei...

CĂRȚI NOI

„DE MĂ VEI PĂRĂSI..." de Zdenek Pluhar

Cunoscutul scriitor ceh Zdenek Pluhar a ales un titlu sugestiv pentru romanul a cărui traducere a apărut prin grija Editurii pentru literatură universală. Titlul aminteste versurile unei poezii a marelui poet ceh Viktor Dyk, în care patria avertiza pe cei ce cauță să-i pătez numele, că aceasta va avea asupra lor grave consecințe.

De mă vei părăsi
eu n-am să pier
De mă vei părăsi,
pieri-vei tu !

Despre ce este vorba în romanul lui Pluhar, un roman foarte interesant? In cîteva cuvinte, despre soarta tragică a unor elemente dezrădăcinate care pleacă în „exil", tinjind după mult trîmbițata prosperitate cuibăritâ, chipurile, de partea cealaltă, în țările cu așazisa libertate. Honzik, Vaclav și Jarda, eroii romanului, după evenimentele din februarie 1948, au părăsit tara, trecînd în Germania federală. Tentațiile înșelătoare ale Occidentului l-au făcut să creadă că abia de atunci viața le va oferi toi ceea ce-și doresc. Așa crede și Honzik, atras de cellalți doi fugari spre „lumea liberă".

Ajunși aici se izbesc cu uimire de o altă realitate. De o cruda realitate. In lagărele în care sînt cazați el întîlnesc nu numai mizeria ci și oameni pe care „exilul" i-a transformat în bestii. In această faună, lupta pentru viață îți arată aspectele cele mai abjecte. Fiecare suspectează, fiecare dorește să trăiască doborîndu-l pe celălalt ca în plină junglă. Adunăturile acestea formează, așa cum o arată Pluhar „o hoardă de animale, de hoți, de tîlhari, de egoiști, de disperați". Intre ei se găsesc însă și unele victime ale propagandei reacționare, cum este profesorul Markus care este totodată o victimă și a propriilor sale concepții. El ajunge curînd la înțelegerea drumului pe care îl are de urmat — acela de a se înapoia în patrie — dar nu o face, solcind că în patrie nu va fi primit. In consecință continuă să zacă mai departe în mocirla în care lunecase.

Zdenek Pluhar arată de asemenea condițiile umilitoare în care fugarii sînt trimiși să muncească, întocmai sclavilor. In Canada ca și în Australia. In acest timp, șefii lor, bancheteusc, trăind din stipendiile puse la dispoziție de cercurile de spionaj.

Destinele eroilor cărții se decid nu peste multă vreme. Honzik, mult deosebit de ceilalți doi care apartineau unui alt mediu social, va rupe cu lumea în care se afla și se va înapoia în patrie. Odată cu el se va întoarce și Katka care așteptase mai de mult drumul pribegiei.

Acordarea Premiului de Stat lui Zdenek Pluhar pentru romanul „De mă vei părăsi"... dovedește aprecîabilele calități ale lucrării care o vor face mult iubită în rîndul cititorilor.

V. VASILESCU

Moartea vînătorului

O carabină de vînătoare care, într-o lungă carieră, a împușcat lei, tigri, crocodili, mistreți, hiene, s-a ridicat, printr-o ciudată revoltă de mașinărie stupidă, împotriva omului care o mînuia cu atîta judecată și precizie, și și-a împușcat stăpînul. Ea, s-a răsfirit și asupra biografiei romantate editate de Editura muzicală a Uniunii Compozitorilor din R.P.R. în puținele zile cît au trecut de la apariția în vitrinele librăriilor a lucrării somnate de George Sbircea și compozitorul Ion Hartulary Darclée, fiul marei cîntărețe, cartea cunoaște un frumos succes de public.

Bazîndu-se pe o bogată documentație, monografia se plasează în epoca în care a cîntat Darclée, descrie mișcarea muzicală a timpului și insistă asupra stărilor și condițiilor vieții artistice din țara noastră, pentru că însăși eroina cărții, oriunde și oricînd a cîntat, n-a uitat că este și rămîne romîncă. Cu deosebire interesante, prin patetismul și suflul lor patriotic, sînt paginile care descriu lupta Hariclei Darclée pentru un teatru muzical romînesc, luptă care a avut o contribuție substanțială în orientarea generală a literaturii epocii respective. Literatura era chemată să răspundă obiectivelor politice imediate, să rupă cu retrograda teorie maioreseiană a „artei pentru artă".

Scriitorii care s-au grupat în jurul „Contemporanului" au creat o literatură militantă, însușîndu-și aspirațiile și obiectivele luptei mișcării muncitorești (I. Păun-Pincio, D. Th. Neculuță, Tr. Demetrescu, C. Mille etc.).

Denunțarea exploatării capitaliste, a politicianismului burghez ocupa un loc însemnat în creația acestor scriitori. Prin pana lor se crează o amplă literatură antidinastică. În literatura romînă este cîntată pentru prima dată ziua de 1 Mai prin versurile inspirate ale unor poeți atașați luptei proletariatului.

Nu este de mirare de ce critica burgheză a trecut sub tăcere opera unor poeți din jurul „Contemporanului" și de ce a încercat să-i anihileze valoarea. Aprecierea ce le-au acordat-o masele era semnul celei mai competente aprecieri. Versurile poetilor-militanți au fost recitate cu înflăcărare în cadrul întrunirilor muncitorești, au circulat, în ciuda autorității burghezo-moșierești cărora nu le convenea acidul acestor poezii de luptă

Îndemnul la luptă către acel „țărm al dreptății" despre care scria Neculuță era întîlnit peste tot în literatura „Contemporanului", deși acest viitor nu era bine conturat.

După zeci de ani de la scrierea acestor producții literare avem bucuria de a trăi acele vremuri mult visate, vremuri pe care „Contemporanul" abia le întrezărea.

C. SÎRBU

Monografia Darclée

Popularitatea pe care o-a recunoscut-o în trecutul de studioul cinematografic „București" a cîntărețe-figurii pitorești a celebrei noastre cîntărețe Hariclea Darclée. E, s-a răsfirit și asupra biografiei romantate editate de Editura muzicală a Uniunii Compozitorilor din R.P.R. în puținele zile cît au trecut de la apariția în vitrinele librăriilor a lucrării somnate de George Sbircea și compozitorul Ion Hartulary Darclée, fiul marei cîntărețe, cartea cunoaște un frumos succes de public.

Bazîndu-se pe o bogată documentație, monografia se plasează în epoca în care a cîntat Darclée, descrie mișcarea muzicală a timpului și insistă asupra stărilor și condițiilor vieții artistice din țara noastră, pentru că însăși eroina cărții, oriunde și oricînd a cîntat, n-a uitat că este și rămîne romîncă. Cu deosebire interesante, prin patetismul și suflul lor patriotic, sînt paginile care descriu lupta Hariclei Darclée pentru un teatru muzical romînesc, luptă care a avut o contribuție substanțială în orientarea generală a literaturii epocii respective. Literatura era chemată să răspundă obiectivelor politice imediate, să rupă cu retrograda teorie maioreseiană a „artei pentru artă".

Scriitorii care s-au grupat în jurul „Contemporanului" au creat o literatură militantă, însușîndu-și aspirațiile și obiectivele luptei mișcării muncitorești (I. Păun-Pincio, D. Th. Neculuță, Tr. Demetrescu, C. Mille etc.).

Denunțarea exploatării capitaliste, a politicianismului burghez ocupa un loc însemnat în creația acestor scriitori. Prin pana lor se crează o amplă literatură antidinastică. În literatura romînă este cîntată pentru prima dată ziua de 1 Mai prin versurile inspirate ale unor poeți atașați luptei proletariatului.

Nu este de mirare de ce critica burgheză a trecut sub tăcere opera unor poeți din jurul „Contemporanului" și de ce a încercat să-i anihileze valoarea. Aprecierea ce le-au acordat-o masele era semnul celei mai competente aprecieri. Versurile poetilor-militanți au fost recitate cu înflăcărare în cadrul întrunirilor muncitorești, au circulat, în ciuda autorității burghezo-moșierești cărora nu le convenea acidul acestor poezii de luptă

Îndemnul la luptă către acel „țărm al dreptății" despre care scria Neculuță era întîlnit peste tot în literatura „Contemporanului", deși acest viitor nu era bine conturat.

După zeci de ani de la scrierea acestor producții literare avem bucuria de a trăi acele vremuri mult visate, vremuri pe care „Contemporanul" abia le întrezărea.

C. SÎRBU

Un interesant studiu :

„Tehnica și progresul social"

Lucrarea lui G. V. Osipov pe care o prezintă cititorilor Editura Științifică, bazată pe o bogată documentație, aduce o însemnată contribuție la dezbaterea unor probleme de o importanță deosebită, asupra cărora teoreticienii burghezi au emis teorii reacționare, false, antiștiințifice. Problema influenței tehnicii asupra societății a căpătat felurite interpretări din partea acestor teoreticieni burghezi toate însă în așa fel croite, ca să satisfacă interesele claselor exploatatoare și să mențină exploatarea oamenilor muncii.

G. V. Osipov face o demonstrație zdrobitoare împotriva acestora, arătînd că ideologia tehnocratică este în fond ideologia capitalismului monopolist de stat. El arată totodată că fetișizarea tehnicii este o apologie a războiului și agresiunii, un pericol pentru suveranitatea și independența popoarelor.

Cititorul va întîlni dezbătute în mod clar și sistematic problemele aplicării tehnicii noi în industria sovietică, probleme ale automatizării, ale specializării și cooperării industriale.

I. OPREA

La Mogoșoaia, în Casa de creație a Uniunii Scriitorilor

Printre locurile de recreație și de odihnă ale bucureștenilor, se află și pădurea și strandul Mogoșoaia, situate la numai 14 kilometri de Capitală. Tot aici, excursioniștii pot vizita unul din cele mai frumoase monumente arhitectonice romînești, Palatul Mogoșoaia, datînd de la sfîrșitul veacului al XVII-lea și reprezentînd una din primele manifestări ale unui stil național în arhitectura și arta decorativă romînească în general.

Dominînd peisajul, palatul care ni se înfățișează ca o piramidă joasă, cu virful secționat, cu fațada în linii obîcse, simetrice, cu un portic-tri-colonat subțiat deasupra cărora, sub fronton, se deschide galeria cea mare, are și el zidurile din cărămizi aparente. Restaurat în interior, el este astăzi un muzeu al artei feudale și brîncoveniești. In spatele lui, cîteva porți înalte din fier forjat, fin cizelate, se deschid pe terasa de unde o scară de marmură coboară în lac. De aici, privelițeca este într-adevăr unică : în mijlocul unei vegetații acvatice de o rară bogăție, lacul, ca un ochi negru, este încadrat de verdețață ; pe apele lui, în care se oglindesc insulițele plutitoare ale nuferilor, se profilează, din loc în loc, siluetele vigilente ale pescarilor ; cînd și cînd, o rîndunică spintecă aerul zumzînd de gîze. Inainte de a ateriza sub streașinile Casei de creație Mogoșoaia, unde și-a ales popasul de vară...

Aici, în această Casă de creație — clădire mai nouă dar fățind și ea parte din complexul arhitectonic al cărei stil l-a adoptat — își conceap sau își desăvîrșesc operele în tot cursul anului, numeroși scriitori, muzicieni, artiști plastici. Aici, vizitatorul care străbate aleele albe din pălțuri de marmoră ale curții de onoare, admirînd în treacăt penajul scînteietor al păunilor ce se încadrează atît de decorativ în cadrul acestora de fast străvechi, va avea, poate, prilejul să-i întîlnească pe cei care cîntă în versuri, sau proză, în culori : sau pictă, pe portativele notelor, frumusețea și măreția epocii noastre socialiste. Pe Titus Popovici, care își scrie reportajul despre Cuba ; pe Tudor Șoimaru care ne va da o viață a lui Cezar Boliac; pe Teodor Mazilu la noul său roman „Proștii sub clar de lună" ; pe Radu Lupan care a terminat traducerea romanelor „Adio arme" și „A fi sau a nu fi" de Hemingway ; pe arhitectul-decorator Liviu Popa care desenează schițele de decor ale filmului ce se va realiza curînd după piesa lui Mirodan „Celebrul 702" ; pe compozitorul Giroveanu ; pe sculptorii Boris Caragea și Zoie Băicoianu — mereu alte și alte echipe de scriitori, artiști plastici, muzicieni, a căror imaginație și rîvnă creatoare se fertilizează în acest cadru evocator.

Casa de creație a Uniunii Scriitorilor de la Mogoșoaia

Eugen Frunză

Portret de A. MIRON

ACASĂ LA Poetul Eugen Frunză

Un teanc de șpalturi mirosind a tipografie se sosește pe neașteptate pe masa poetului. Sînt filele unui volum de pamflete satirice apărute în diverse publicații. De fapt aceste pamflete sînt acele foileloane duminicale grupate sub titlul „fapte săptămînale". Vederea acestor file mi-a sugerat o primă întrebare :

— Există deosebiri esențiale în redactarea pentru tipar a acestor „fapte săptămînale" ? Sub ce titlu vor fi publicate ?

— Pamfletul, spune poetul — ca o fireească reacție a scriitorului față de tot ceea ce este putred în orînduirea capitalistă, se naște spontan din dorința stabilirii cît mai urgente a adevărului. Revăzut după un timp oarecare pamfletul satiric cîștigă în vigoare și combativitate. Titlul : „Atenție — sens unic!" e simbolic și sublimează forța ideilor noastre salutare, tăria încrederii omului în socialism, în adevărul cauzei căreia îi dedicăm toate forțele...

— Proiecte ?

— Am în pregătire pentru anul viitor un volum de versuri. Tematica este izvorîtă din realitățile noastre noi. Nu pot concepe poezie contemporană fără o chemare militantă, fără o legătură organică cu frămîntările epocii pe care o trăim...

— Alte proiecte în poezie ?

— Un poet va răspunde întotdeauna că are multe proiecte. N-aș vrea însă să anticipez asupra viitoarelor mele proiecte în poezie înainte ca acestea să devină certitudine...

Am profitat de faptul că interlocutorului meu îi este familiară munca editorială și de aceea am intervenit cu o chestiune de ordin tehnic :

— Ce ne puteți spune despre ultilitatea și calitatea prefețelor de carte apărute în ultimul timp ?

— Prefețe sînt necesare acolo unde cartea le reclamă cu insistență. Sînt și prefețe de prisos, în cazul în care autorul este binecunoscut și cartea vorbește de la sine. Sînt însă și autori a căror traiectorie literară impune o revalorificare, apoi unii autori străini, mai puțin cunoscuți la noi, care cer deasemenea un cuvînt de prezentare. Prefața trebuie să fie însă scurtă, precisă, scrisă într-un limbaj accesibil, fără exhibiții stilistice care duc la încețoșarea ideii...

G. C.

MÎINE ÎNCEPE FESTIVALUL INTERNAȚIONAL AL FILMULUI DE LA MOSCOVA

Mîine, Palatul Sporturilor de la Lujniki va primi 12.000 de persoane, care vor asista la momentul solemn al deschiderii celui de-al doilea festival internațional al filmului de la Moscova. Și după aceea vor începe proiecțiile. Ele vor avea loc în nouă și modernul cinematograf „Rossia" din Piața Puskin. Goana după invitații a început de cîteva săptămîni. Cei care nu sînt fericiți posesori ai cartonașului așteaptă în fața Hotelului Moscova din piața Manejului, unde sînt găzduiți majoritatea participanților la festival. Și cine nu-și dorește un autograf de la Grigori Ciuhrai sau o fotografie semnată de Gina Lollobrigida ?

Așa că vă închipuiți că nu a fost ușor în aceste zile să obții o întrevedere cu unul dintre responsabilii festivalului, căci în fiecare moment se ivesc zeci de probleme, de la telefoanele primite din Delhi sau Roma pînă la nenumăratele întrevederi pe care le solicită cei peste 30 de mari producători de filme veniți din toate țările lumii. Deci, trebuie să-i mulțumim și pe această cale tovarășului Alexandr Slavnov director festivalului de la Moscova, care a avut bunăvoința să ne informeze despre pregătirile de ultimă oră.

— Ecoul festivalului. Cîtiți textul acestei telegrame pe care secretara mi-a adus-o chiar acum cîteva minute. Ea ne-a fost expediată din Roma de cunoscutul cineast italian Vittorio de Sica. Permiteți-mi să vi-o traduc. „Sînt convins că datoria fiecărui artist care lucrează în domeniul cinematografiei este de a exprima în creația sa deviza festivalului de la Moscova „Pentru umanismul artei cinematografice. Pentru pace și prietenie între popoare". Urez festivalului care se bucură de o largă apreciere internațională, succese și mai mari. Transmit cineaștilor sovietici cele mai călduroase salutări". Cred că de Sica exprimă una din ideile esențiale care ne-a călăuzit în organizarea festivalului și anume aceea de a servi prin intermediul artei cinematografice idealurile contemporane ale umanismului.

— Ce diferențiază actualul festival față de cel precedent ?

— In primul rînd participarea, ne răspunde Alexandr Slavnov. Sînt reprezentate toate cele cinci continente. Trimit filme în cadrul concursului sau în afara lui peste 50 de țări.

Este o cifră care ne satisface la festivalurile cinematografice, chiar și la cele cu o mai veche tradiție ca Veneția și Cannes.

Această largă participare se datorește prezenței atît a unor țări cu o cinematografie cunoscută cît și participării unor cinematografii care, de-abia în ultimii ani sau chiar în ultimele luni au început să producă filme. De pildă Guineea, Somalia, Dahomey și altele.

— Care sînt cele mai importante filme care vor putea fi vizionate ?

— Regret, la această întrebare vă voi putea răspunde abia la sfîrșitul festivalului.

Facem aici o paranteză înainte de a vă relata continuarea convorbirii. La biroul de presă al festivalului cîțiva colegi sovietici, cu calități mai puțin oficiale, ne-au făcut destăinuiri. Desigur impresii personale. Ei au vizionat în preliminar pînă la sciereа acestor rînduri mai multe filme printre care producția francezâ „Tarcul" realizată de Armand Gatti ; „Profesorul Mamlock" producție R. D. Germană după piesa cu același nume a lui Friederich Wolf ; filmul englez a lui Kennet Hughes „Procesul lui Oscar Wilde", filmul italian consacrat armistițiului din vara anului 1943, regizat de Luigi Comencini care a realizat filmul „Piine, dragoste și fantezie . Statele Unite vor fi reprezentate la festival de filmul „Răsare soarele la Campo-bello" consacrat tinereții lui F. D. Roosevelt. Desigur că este vorba doar de cîteva din cele mai reprezentative filme.

In ceea ce privește participarea cinematografiei sovietice, un verdict preliminar îl dă de pe acum publicul din nenumăratele orașe sovietice unde rulează „Cer senin", mult discutatul film al lui Grigori Ciuhrai, căruia „Pravda" i-a dat o înaltă apreciere. Am văzut acest remarcabil film la Leningrad, oraș în care se petrece acțiunea străbătută de momente de mare tensiune, realizat cu mijloace moderne cinematografice, descoperindu-ne încă o fațetă a talentului lui multilateral al lui Ciuhrai. Interpretarea lui Evgheni Urbanski și a tinerei actrițe Nina Drobișeva este foarte reușită.

Dar să revenim la convorbirea cu tovarășul Slavnov, directorul festivalului.

— Acum, despre participare. Nu pentru că sînteți ziarist romîn dar, trebuie să vă mărturisesc, că filmul „Setea" este așteptat aici cu interes. De altfel ieri ultimul număr al Buletinului de informații al festivalului care prezintă filmul dv. Și în numărul precedent al buletinului cinematografia romînească a fost prezentă prin regizorul Liviu Ciulei, membru al juriului, a cărui activitate artistică a fost prezentată participanților la Festival.

Și acum iată cîteva cifre care au fost totalizate aici la sediul comitetului Festivalului. Vor fi prezente aproape 600 de personalități unsprezece din lumea filmului, 60 de regizori printre care Visconti și Rossellini (Italia) recent premiatul festivalului de la Cannes regizorul polonez Jerzy Kawalerowicz, Konrad Wolf (R.D.G.), Kurt Hoffman (R.F.G.), realizatorul filmului „Copii minune", Jean Delahmy (Franța) ; numeroși actori printre care englezul Peter Finch interpretul lui Oscar Wilde, numeroasa delegație italiană care cuprinde vedete de renume mondial ca Giulietta Masina, Sophia Loren, Gina Lollobrigida, Alberto Sordi și alții. O delegație oficială condusă de Eric Johnston, președintele federației producătorilor de filme din S.U.A., va reprezenta cinematografia americană. Cred că biroul de presă v-a informat că în afara unui numeros grup de ziariști sovietici și a 80 de corespondenți străini din Moscova au mai fost acreditați 150 de ziariști care sosesc aici special pentru festival.

Timpul directorului festivalului este foarte prețios. Așa că am mulțumit lui A. A. Slavnov pentru informațiile date. La parter ne-a fost arătat marele premiu al festivalului. Marele premiu reprezintă o peliculă și o frunză de palmier. Un fascicol de raze și deasupra lor o stea de aur pe care este gravat „Moscova 1961". Patru premii de aur și 12 de argint precum și insigne de onoare ale participanților la acest festival își așteaptă viitorii stăpîni.

I. MANEA

75
1964

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Sfîrșit de săptămînă în București

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul V — Nr. 197 ★ Sîmbătă 15 iulie 1961 ★ 8 pagini — 1,50 lei

Au aparatul fotografic la SNAGOV, MOGOȘOAIA, BĂNEASA, BRĂNEȘTI, și malul ARGEȘULUI

MIEZ DE VARĂ

Doi oameni mergeau agale, într-o trăsură hodorogită, pe un drum de țară mîncat de ape. Deodată, la marginea unui lan de grîu, au zărit o mogîldeață care se mișca, un fel de momîie. S-au apropiat și, ce să vezi? Înaintea lor prin mirișteа uscată se tîra o femeie, o bătrînă.

— Ce faceți acolo, mătușă? — o întrebară. Și abia îi auziră răspunsul, gîfîit.

— Ia, ce să fac? Secer. Vai de capul meu. De dimineață, de cînd s-a zărit geană de ziuă, am venit. M-a adus Ghiță...

— Care Ghiță?

— Aista, Ghiță, vătaiu boierului...

Mai țineți minte întîmplarea? A povestit-o, cu glasul mocnind a mînie, Sadoveanu. Așa era pe-atunci. Boierii și vătafii lor își făceau de cap aducînd la sapă de lemn pe oamenii simpli. Dar, datorită luptei duse de partid, vremurile s-au schimbat și din puterea lor s-a ales praful și pulberea. Alta este priveliștea pe care ți-o înfățișează acum cîmpurile în vremea recoltării. Am fost deunăzi prin părțile Ploieștilor. Și-am aflat o seamă de lucruri care-ți merg la inimă.

Al cui va fi steagul?

În drumul nostru, primul popas s-a nimerit să-l facem la Săhăteni. Cu cîteva zile înainte aici avusese loc o mică solemnitate. Douăzeci de mecanizatori se strînseseră în sala cea mare a clubului gospodăriei și se obligaseră să adune de pe cîmp toată pîinea în numai 6-7 zile. „Cine va fi primul, aceluia să i se dea steagul de fruntaș", hotărîseră. A doua zi au și intrat cu mașinile în lan. Albe cum sînt, combinele păreau niște corăbii. Și ele înaintau pe marea de aur a holdelor, ca să spunem așa, cu toate pînzele ridicate. Seara, s-au făcut socotelile. S-a văzut că rezultatele cele mai bune le dobîndise Ion Hîncu. El recoltase o cantitate de 16 tone de grîu. În acea zi, șeful brigăzii, Traian Ciorag, i-a înmînat steagul de fruntaș.

Fotografia: Petre LAICHICI

Fratele cel mai mic

La Bărcănești, la gospodăria colectivă am făcut cunoștință cu frații Ion și Nicolae Tudor. Amîndoi erau grăbiți. Ce se întîmplase? În ajun veniseră combinerii de la S.M.T. și se apucaseră de recoltat la punctul Islaz. Harnici și pricepuți ei umpluseră în cîteva ceasuri zeci de saci cu grîu. Trebuia să se dea zor cu căratul că altfel nu mai era unde să se pună boabe și mașinile nu mai puteau lucra. Dar conducerea gospodăriei, dintr-o neglijență, nu

Ion PAVELESCU

● *(Continuare în pag. 4-a)*

SUS: Vedere a lacului Snagov, de la debarcaderul care transportă vizitatorii în spațiosul șirand de vizavi pe care fotograful nostru l-a înregistrat pe peliculă într-o vedere panoramică; ÎN MEDALION: parcul înflorit de la Băneasa. În fund se vede restaurantul, — o construcție frumoasă, loc cu multă căutare pentru un mare număr de bucureșteni, atît duminica, cît și în celelalte zile ale săptămînii.

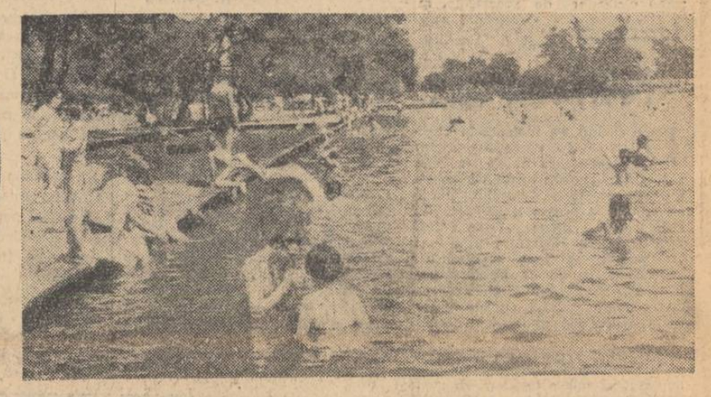

La bine amenajatul șirand de la Mogoșoaia, numărul vizitatorilor crește de la o duminică la alta.

Pe ecranul „MAGAZIN"-ului apare azi un nou reportaj: o plimbare cu obiectivul fotografic prin frumoasele locuri de odihnă și recreație din împrejurimile Bucureștiului. Multe mii de locuitori ai Capitalei noastre le cunosc, le îndrăgesc și le vizitează la sfîrșit de săptămînă. An de an, ele devin mai bine amenajate și mai îngrijite, mai primitoare. Le vizitează, deopotrivă, deținătorii din ce în ce mai numeroși de mijloace proprii de transport, ca și cetățenii care folosesc mijloace de transport în comun. Snagovul, pădurea Băneasa, plaja fină și undele plăcute ale Argeșului, se află acum la o aruncătură de băț de marginea orașului. Este reconfortantă voia bună și animația turiștilor pe care-i poți întîlni, în fiecare duminică dimineața, pe șoselele bine întreținute care leagă Bucureștii de șirandul și pădurea Mogoșoaia, de parcul și pădurea Băneasa, de acest mărgăritar al șesului țării care este Snagovul, așezat în mijlocul unei păduri multiseculare în jurul lacului Snagov, de locurile pitorești, rînd pe rînd însorite și umbroase, de pe malurile Argeșului.

Amenajările care se aduc mereu acestor încîntătoare locuri de drumeție și recreație, le măresc confortul și capacitatea, încît ele pot atrage acum un număr și mai mare de bucureșteni, care pot beneficia astfel de o zi plăcută în mijlocul naturii, cu eforturi și cheltuieli infime. Asigurarea unor mijloace de transport în comun mai bine chibzuite, respectiv organizarea mai judicioasă a îmbarcărilor în orele de dimineață și de seară, ar putea stimula gustul de drumeție duminicală al acelor dintre locuitorii Capitalei care nu au cunoscut încă bucuria ieșirii la iarbă verde — așa cum o cunoaște de mulți ani bunăoară, familia maistrului mecanic Iacob Mîrza, pe care l-am întîlnit și l-am prins în obiectivul nostru fotografic, înconjurat de întreaga familie și prînzind la iarbă verde, la umbra unei sălcii, pe malul Argeșului.

Dar dacă Snagovul, Mogoșoaia, Băneasa și, într-o măsură, Brănești, oferă condiții bune pentru excursia de duminică, poate că ar mai fi unele de făcut la Argeș — unde lipsește un restaurant sau un bufet și un vestiar pentru cei care vor să facă baie. Poate că ar fi încă unele de făcut pentru organizarea unor spectacole de estradă sau a altor atracții, cu concursul echipelor artistice de amatori, totdeauna dornice să se manifeste. Așa am văzut că se face în pădurea Băneasa, într-o poeniță chenduită de pomi și în fața unei estrade cu excelentă amplificare, unde artiștii amatori, care interpretează muzică populară și ușoară, sînt mult gustați și aplaudați cu entuziasm.

Dar să încheiem aceste considerații sumare și să lăsăm să vorbească imaginile — pe care vă invităm să le urmăriți ALĂTURAT ȘI ÎN PAGINA 8-a A NUMĂRULUI DE FAȚĂ, socotind că ele sînt destul de grăitoare pentru a vă îndemna să vă pregătiți rucsacurile și să porniți la drum.

Șt. RADU

Fotografii: Nicu VASILE

Cînd ți-e tare sete, te adaptezi. Mai ales cînd nu trebuie să te apleci prea mult...

Cu sacul plin de merinde, spre șirandul de pe malul Argeșului.

Un grup de pioniere, cu instructoarea lor, în fața cabanei de la Brănești.

DIN SUMAR:

● *MORAVURI ȘI NĂRAVURI*
Ce ați ți făcut miercuri după amiază?
de Nicuță TANASE
IN PAGINA 2-a

● *ȘI ACUM, VACANȚA*
de Cornel TABACU
IN PAGINA 4-a

● *PORTRETE ÎN APĂ TARE*
Mimoza
de Nicolae MINEI
IN PAGINA 4-a

● *MAGAZIN MEDICAL*
Comportamentul în stațiunile balneo-climatice
IN PAGINA 4-a

● *EXCEPȚIONALUL RECORD AL IOLANDEI BALAȘ*
IN PAGINA 5-a

● *SFATURI — MODĂ — COSMETICĂ — GOSPODĂRIE*
IN PAGINA 6-a

● *AH! MOTOCICLIȘTII!*
Suită de caricaturi
IN PAGINA 7-a

O ACTIVITATE NOUĂ

Valorificarea oaselor de bovine la „Antrefrig"

În vitrina cu produsele întreprinderii, amenajată în biroul directorului, figurează, de puțină vreme, alături de fructele, conservele și semipreparatele conservate prin frig și o serie de articole care — ciudat — nu au nimic comun cu cele enumerate. Să slujească oare ca obiecte de ornamentație a vitrinei sau?... Aflăm pe dată. Sînt noile produse, realizate în cadrul întreprinderii „Antrefrig" din Capitală, unitate tot mai larg cunoscută în rîndul cumpărătorilor.

Sus: *Oasele și coarnele de bovine în forma brută*; jos: *sculptorul Eugen Ciucă în fața noilor produse*

Iată de ce, dacă vizitezi în aceste zile întreprinderea „Antrefrig", ești tentat să te îndrepți nu numai spre „împărăția frigului", acolo unde la temperaturi joase fructele și carnea sînt supuse conservării pentru o perioadă lungă de vreme. Curiozitatea, dacă o putem numi așa, te îndeamnă să te abați și pe la locul unde prind contur și viață noile produse. — La secția a III-a, vlăstarul întreprinderii.

V-ați putut închipui că oasele de bovine pot fi altfel valorificate decît sub formă de făină, folosită ca substanță nutritivă în hrana animalelor? Dar coarnele de bovine și de bovine? Prea mică sau aproape inexistentă a fost pînă acum preocuparea pentru a se găsi o utilizare pe măsura valorii acestor materii prime — caracterizate printr-o structură densă și o rezistență mare la șocuri.

În U.R.S.S. există o experiență bogată în valorificarea acestor materii prime: (funcționează ateliere speciale pe lîngă combinatele de prelucrare a cărnii). Această experiență a fost studiată de către colectivul care formează în prezent secția de obiecte din os și corn a întreprinderii „Antrefrig".

Deși se află la început (secția funcționează doar de vreo 4 luni), activitatea ce se desfășoară în cadrul ei este încă de pe acum bine conturată.

Dar ce anume se produce în cele patru ateliere ale secției? O varietate încă restrînsă de articole. Așa, bunăoară, din oase sau coarne, desigur supuse unor prelucrări tehnologice adecvate, se pot lucra diferite obiecte pentru decorarea interioarelor — bibelouri, aplice ornamentale cu portrete, animale, imagini variate, pandantive reprezentînd motive decorative, florale, liniare etc. cuțite pentru tăiat hîrtie, lingurițe pentru mușchi, agrafe de păr, într-un cuvînt produse care pot forma obiectul unui cadou plăcut și ieftin. Deosebit de atractive sînt lămpile pentru masă de perete sau tavan, lucrate din corn de bovine. Forma și structura naturală a cornului, decorat cu abajururi din pergament, mătase sau material plastic, dau acestor produse, mult solicitate, o notă de eleganță și delicatețe.

Martor fiind la procesul de prelucrare a oaselor și coarnelor, nu greșești deloc dacă compari munca colectivului de aici cu cea a artiștilor consacrați. Unealta de preț le este deopotrivă dalta, cu ajutorul căreia transpun și unii și alții intenția lor artistică. Spre deosebire de artist, a cărui operă constituie un unicat, sculptorul acestei secții vede posibilitatea realizării industriale a produsului. Luiza Nikițin, bunăoară, își dezvoltă aptitudinile dovedind o sensibilitate deosebită în realizarea portretelor în os, pe care le multiplică cu multă răbdare și măiestrie.

Luat în parte, fiecare obiect constituie un lucru de artă, de valoare, pe care i-o dă materia primă, aspectul, coloritul și mai ales măiestria execuției. Și nu e de mirare că aici se pot realiza asemenea lucruri, îndrumarea artistică din partea sculptorului Eugen Ciucă, șeful acestei secții, este deosebit de prețioasă și semnificativă pentru colaborarea artiștilor consacrați, membri ai Uniunii Artiștilor Plastici, cu creatorii din întreprinderi.

Cl. RĂDULESCU

SPECTACOLUL
magazin

CU GEORGE VRACA despre organizarea spectacolelor în timpul verii...

Într-una din aceste seri, la Teatrul de vară de la Arenele Libertății... Publicul urmărește spectacolul prezentat de Teatrul „C. Nottara" cu piesa „Fîntîna Blanduziei" de Vasile Alecsandri. Rolul lui Horațiu este interpretat cu strălucire de artistul poporului George Vraca.

Cînd reprezentația a luat sfîrșit, am putut discuta, în tihnă, nu numai cu artistul, ci deopotrivă cu directorul Teatrului „C. Nottara", solicitîndu-l să ne vorbească despre organizarea spectacolelor în timpul verii.

— *Publicul nostru este tot mai însetat de cultură, de frumos. Este cădit faptul că el dorește să vizioneze spectacole teatrale în tot timpul anului. Stagiunii de vară trebuie, de aceea, să i se acorde toată importanța, iar reprezentațiile ce au loc în aer liber să se desfășoare în cele mai bune condițiuni* — ne-a declarat artistul poporului George Vraca.

— Așa dar ?...

— *Printre altele, e imperios necesar ca acolo unde teatrele noastre programează spectacole, indiferent în ce parc sau grădină, în Capitală, ca și în orașele țării, să se asigure instalații perfecte pentru sonorizare și lumină, iar decorurile să fie adaptate anume pentru scena respectivă.*

— În ceea ce privește ora de începere a spectacolelor ?

— *Desigur că ea trebuie să fie respectată și în stagiunea estivală. Fiind însă vară, cred că o...păsuire de 15 minute este îngăduită, aceasta pentru ca să se întunece și spectatorii să poată viziona și mai bine reprezentațiile.*

...Referindu-se la activitatea colectivului Teatrului „C. Nottara" în perioada verii, interlocutorul a subliniat eforturile ce se depun în această direcție pentru ca organizarea ciclurilor de spectacole, în grădina „9 Mai", la teatrele din parcurile „Libertății" și „I. V. Stalin", să nu lase cu nimic de dorit.

— În afara spectacolelor cu piesele „Fîntîna Blanduziei", „Cîntă privighetorile", „În căutarea extraordinarului" sau „Musafiri neprețiți", teatrul pe care-l conduceți mai are în vedere prezentarea în cursul stagiunii estivale și a altor reprezentații ?

— *Da ! La 25 august com invita publicul, în grădina „9 Mai", să asiste la premiera comediei lui H. Nicolaide, „Băieții noștri", pusă în scenă de regizorul Mircea Avram,* — a încheiat artistul poporului George Vraca.

Artistul poporului George Vraca în rolul lui Horațiu, din „Fintîna Blanduziei" de V. Alecsandri

N. SANDU

Program artistic pe arie

Peste ogoarele înfrățite ale Dobrogei, înserarea se lasă încet, pe nesimțite. De undeva țîșnește spre înaltul cerului o ciocîrlie și-n zborul ei parcă ascultă arcușul lui Grigoraș Dinicu. Ultimele raze ale soarelui îmbracă în scînteieri de aur boabele grele de grîu. Șiruri de camioane pornesc încărcate „vîrf", să ducă rodul bogat spre magaziile colectivei din comuna Albești, raionul Negru-Vodă. De la fereastra cabinei, un șofer îi spune unui colectivist :

— Să nu începeți pînă nu vin și eu.

— N-avea nicio grijă. Vă așteptăm pe toți !

Astă seară, pe arie e premiera unui nou program artistic. Brigada de amatori a căminului cultural din comună a pregătit spectacolul intitulat „Hai la recoltat", un fel de „jurnal de bord" al campaniei de întreținere a culturilor și a celei de recoltat și treierat.

Actorii sînt membri ai colectivei, ca Sofia Pantalir și Mița Răileanu, fruntași în producție. Textul ? Aspecte din actuala campanie. Și bune și... mai puțin bune. Au fost surprinse în timpul muncii și seara așternute pe hîrtie.

A început spectacolul... Colectiviștii stau unii pe bănci, alții pe iarbă. Toți sînt atenți. Cum să nu-i intereseze ? Acolo, pe micuța estradă, se desfășoară doar filmul vieții lor de fiecare zi. Iată, un cîntec pentru fruntași, apoi o scenetă în care se arată o metodă de muncă care a dat rezultate bune. Toți întorc capul spre harnicii muncitori agricoli și aplaudă... Dar a fost „prins" și un codaș. Unul care dădea din colț în colț, doar o trece ziua mai repede. Desigur că rîsul de astă seară al colectiviștilor îl va ajuta pe codaș să se dezbare de năravul leneviei.

★

Sus, pe cer au început de mult să scîlpească stelele. Miliarde. ...Parcă aici, pe ogoarele fără haturi ale Dobrogei par și mai multe și mai strălucitoare decît oriunde. Și parfumul finului proaspăt cosit e mai îmbătător ca oricînd...

Reprezentația echipei artistice s-a terminat. Într-un colț, actorii fac programul pentru a doua zi. După lucru vor pleca mai departe... În satul Arsa. Îi așteaptă colectiviștii de acolo și ei știu că duc cu ei o mică contribuție la succesul campaniei agricole de recoltare. De aceea sînt veseli !

Sandu MARIAN

Minunat exemplu

De curînd s-a înapoiat în Capitală, după efectuarea unui turneu de 22 de zile la Brașov, Cluj, Timișoara, Turda și Sibiu — colectivul Teatrului Municipal, care a prezentat un ciclu de spectacole cu piesele *„Dacă vei fi întrebat"* de Dorel Dorian și *„Mamouret"* de Jean Sarment.

Stînd de vorbă cu membrii colectivului Teatrului Municipal, aceștia ne-au vorbit cu însuflețire despre succesele obținute, despre interesul și dragostea cu care artiștii au fost primiți în toate orașele în care au dat reprezentații. Ei au ținut să releve totodată, în mod deosebit, minunatul exemplu de muncă și de disciplină, de dragoste și respect față de public, de atașament față de întreg colectivul de artiști și tehnicieni pe care l-a dat, în tot timpul desfășurării turneului, artista poporului Lucia Sturdza-Bulandra, directoarea Teatrului Municipal.

Jucînd în „Mamouret", uneori și cîte două reprezentații în aceiași zi, artista poporului Lucia Sturdza-Bulandra nu a precupețit nici un efort, susținîndu-și rolul cu măestria-i cunoscută și insuflînd întregului colectiv dorința fierbinte de a realiza spectacole la un înalt nivel artistic. Pentru talentul și pasiunea sa, spectatorii din orașele țării au răsplătit-o cu ropote de aplauze pe artista poporului Lucia Sturdza-Bulandra, iar artiștii Teatrului Municipal — astfel după cum mi-au mărturisit — pentru care aceasta constituie în permanență un viu exemplu, vor păstra pentru multă vreme amintiri dragi din turneul recent întreprins.

A. A. IABLOCIKINA

Decana scenei sovietice împlinește 95 de ani

Artista poporului Alexandra Alexandrovna Iablocikina împlinește 95 de ani de viață și trei sferturi de veac de cînd slujește cu abnegație arta teatrală. Dragostea cu care este înconjurată de publicul sovietic și stima de care se bucură în lumea oamenilor de teatru, care au ales-o încă din 1947 președintă a V.T.O. (Asociația Oamenilor de Teatru din U.R.S.S.) se datorează nu doar faptului că Iablocikina este veterana scenei sovietice, ci și strălucitelor ei însușiri profesionale, de care a dat dovadă în nesfîrșit de lungul șir de roluri pe care le-a interpretat în cele trei sferturi de veac de viață închinată scenei.

Născută în 1866 la Petersburg, fiică a cunoscutului actor și regizor rus A. A. Iablocikin, ea a debutat pe scena Teatrului Rus din Tiflis în 1885, pentru ca un an mai tîrziu să fie angajată la Teatrul Korș din Moscova, unde pășește prima oară pe scenă întruchipînd-o pe romantica Sofia, din comedia lui Griboiedov „Prea multă minte strică". Doi ani mai tîrziu este primită în rîndurile renumitului Teatru Mic din Moscova, pe care nu-l va mai părăsi și în fruntea căruia se află și astăzi, la capătul unei minunate cariere actoricești. Interpretă excelentă a personajelor feminine din dramaturgia ostrovskiană, A. A. Iablocikina a fost rînd pe rînd tînăra și înflăcărata Parașa din „Inimă fierbinte", visătoarea Lidia din „Bani turbați", prostuța și ridicula Turusina din „Adevărul e bun dar norocul și mai bun", dramatica Vasilisă din „Vasilisa Melentieva" sau prefăcuta și ridicula moșiereasă Gurmîjskaia din „Pădurea", acest ultim rol în care a făcut o neuitată creație jucîndu-l mai bine de treizeci de ani în șir. Dar Iablocikina, inegalabilă interpretă a comediei ostrovskiene, a fost deopotrivă și o mare iubitoare a repertoriului clasic, dînd viață scenică eroinelor shakespeariene Ofelia și Cordelia, Desdemona și lady Macbeth, ca și Elisabetei din drama lui Schiller „Maria Stuart" sau reginei engleze Maria Tudor din drama cu același nume a lui Victor Hugo.

După Revoluția din Octombrie, A. A. Iablocikina și-a lărgit mult repertoriul, deținînd roluri de cele mai felurite genuri în piesele lui Leonid Leonov, Konstantin Treniov, Boris Romașov sau Alexandr Korneiciuk. Mai mult chiar, însușindu-și ideile revoluționare și înțelegînd rostul adînc educativ al scenei în epoca noastră, marea actriță și-a revizuit concepția de interpretare a unora dintre rolurile ei de succes din trecut, cum ar fi de pildă boiereasa Murzavețkaia din „Lupii și oile", prezentînd-o cu mult mai ascuțit spirit critic ca odinioară. Tot în același spirit, A. A. Iablocikina a știut, în anii construcției Țării Socialismului să lege activitatea scenică de cea obștească, dovedindu-se plină de energie și solicitudine pentru toate problemele mișcării artistice sovietice, ca președintă a asociației oamenilor de teatru din Uniunea Sovietică.

Autoare a două apreciate volume de memorii, „Amintiri" publicat în 1937 și „Viața și scena" apărut în 1953, Alexandra Iablocikina, glorioasa urmașă a marii falange de artiste ale scenei ruse, ca Glikeria Fedotova, Savina Ermolova, este astăzi, la venerabila vîrstă de 95 de ani bunica iubită a tinerei generații de talente care umplu sutele de scene dramatice din U.R.S.S.

N. RADOMIR

ÎN STUDIOURI — PE ECRANE

● *„BOCCACIO 70", filmul pe care-l realizează în prezent Federico Fellini la Roma, cu Anita Ekberg, va cuprinde trei părți. Regizorii filmului vor fi Vittorio de Sica, Luchino Visconti și Mario Monticelli, iar Sophia Loren, Romy Schneider și o artistă americană încă neanunțată, vor fi interpretele feminine ale filmului.*

● *27 DE ȚĂRI vor participa la cea de-a 41-a săptămînă a filmului de scurt metraj și a documentarului de la Leipzig, care va avea loc între 11—19 noiembrie.*

● *O NOUĂ PRODUCȚIE a studioului Defa este filmul intitulat „Dacă ții la mine". Regia și scenariul aparțin lui Hans Erich Korbschmidt. Interpreți principali : Angelica Domröse, Klaus Kendries, Walter Taub și Heinz Dieter Knaup.*

● *REGIZORUL polonez Andrzej Wajda lucrează la scenariul „Prima zi de libertate", pe care-l realizează după piesa de teatru cu același titlu a lui Leon Kruczkowski.*

● *ACTRIȚA cehoslovacă Dana Smutna, cunoscută din filmul „Romeo, Julieta și întunericul" deține rolul principal în filmul „Eroii nu mor", regizat de Jiri Weiss.*

● *REGIZORUL sovietic Iacov Segel scrie, împreună cu actrița W. Telegina, scenariul filmului „Fereastra mea", film pe care-l va și regiza.*

● *„NORI ASUPRA BORSKULUI" se intitulează noul film sovietic în care va fi revăzut Wladimir Ivașov, alături de Inna Gulaja. Regia e semnată de Ordinskii.*

● *DUPĂ povestirea lui Andersen, „Hainele noi ale împăratului", Egon Günther a scris scenariul filmului tehnicolor „Haina", pe care-l regizează Konrad Pezold. Din distribuția acestui film fac parte actorii Wolf Kaiser, Horst Drinda, Günther Simon și Eva Maria Hagen.*

● *LA O RECENTĂ consfătuire a cineaștilor cubanezi și a criticilor de teatru au fost apreciate ca cele mai bune producții cinematografice ale anului trecut filmele sovietice „Balada soldatului" al lui S. Ciuhrai, „Scrisoare neexpediată" al lui M. Kalatazov și „Serioja", precum și filmul francez al lui Truffaut, „Cele 400 de lovituri".*

Muzicieni romîni participanți la Concursul internațional „George Enescu"

Odată și încă o dată... Și totul se reia cu răbdare, cu perseverență și pasiune. Tinerii noștri muzicieni, cîntăreți, pianiști și violoniști, participanți la cel de al doilea Concurs internațional „George Enescu", care se va desfășura la București în cursul lunii septembrie, și-au ales din timp lucrările cu care se vor prezenta la această importantă manifestare și trăiesc acum zile de muncă susținută, de emoționante așteptări și speranțe...

Să vă prezentăm astăzi pe unii dintre acești tineri participanți la Concursul internațional „George Enescu". CORNELIU FINAȚEANU, solist al Operei Române din Cluj, participant la secția canto, s-a afirmat încă din Conservator ca un element de mare nădejde. Atît în timpul studiilor, cît și după terminarea lor, a participat la diferite concursuri, obținînd numeroase titluri și distincții. Este laureat a mai multor concursuri.

La Festivalul Mondial al Tineretului și Studenților de la Viena, din anul 1959, a cîștigat premiul I, primind medalia de aur. În același an, la Geneva, a obținut medalia de argint, iar în 1960, la Concursul internațional „Primăvara la Praga" a obținut premiul III. Tenorul Corneliu Finațeanu desfășoară o bogată activitate de concertist, avînd un repertoriu bogat și variat. El a dus, în repetate rînduri, peste hotare, faima muzicii românești, întreprinzînd turnee în U.R.S.S., Elveția, Austria, Bulgaria, R. D. Germană, Iugoslavia.

Printre bucățile pe care le pregătește pentru Concursul internațional „George Enescu" se numără : Arie din opera „Xerxes" de Haendel, „Un tînăr iubește o fată" de Schumann, „Tu m-ai uitat" de George Enescu, „Primăvara" de Mihail Jora, arie din „Flautul fermecat" de Mozart, arie din „Lucia di Lammermoor" de Donizetti, „Domnișoarele leneșe" de George Enescu, arie din „Luiza Miller" de Verdi.

FLORELLA GEANTĂ, participantă la secția pian, a urmat mai întîi școala medie de muzică, fiind apoi admisă în Conservatorul „Ciprian Porumbescu" (clasa profesoarei Silvia Șerbescu). Actualmente este studentă în anul IV. Premiantă a Concursului național „George Enescu", tînăra noastră pianistă a concertat cu diferite orchestre simfonice din țară. S-a înscris la Concursul internațional „George Enescu", printre altele, cu următoarele bucăți : Preludiu și Fugă în fa diez de Bach, Sonata în do minor de Mozart, Studiul „Dansul piticilor" de Liszt, Sonata în fa diez minor de George Enescu, Papillons de Schumann, Pagodes de Debussy, Toccata de D. Bughici, Concertul în re minor pentru pian și orchestră de Mozart.

LADISLAU KIS, înscris la secția vioară, este student în anul V al Conservatorului „Gheorghe Dima" din Cluj, la clasa profesorului Balogh Ferencz. Este cunoscut publicului din concertele pe care le-a dat la București, Tg. Mureș, Cluj și Iași. Este premiant al Concursului național „George Enescu".

Tînărul nostru muzician pregătește pentru cele trei etape ale Concursului internațional „George Enescu" printre altele, bucățile : Adagio și Fuga în sol minor de Bach, Sonata II-a în fa minor (partea I) de George Enescu, Capricii XXIII și XIV de Paganini, Dans în si bemol major de Haciaturian. Concert în re major pentru vioară și orchestră de Brahms.

N. S.

Spre culmile Ceahlăului

Pe drumul care mărginește Izvorul Muntelui, înaintăm spre înălțimile Ceahlăului. În stînga și în dreapta noastră foșnesc frunzele frasinilor și ale mestecenilor albi. Dealuri înalte, ne urmăresc necontenit cu răcoarea și pitorescul lor. Iată Dîmbul Gicovanului, îngemănat cu dealul Prelucei și cu Jgheabul lupilor ; iată, mai încolo, Pîriul Secăturii și dealul Piciorului cu răchite ; iată, străjuindu-ne trecerea, Dîmbul Siniei și Gura Plaiului. Defileul se strînge, uneori înghesuind laolaltă drum și vad ; alteori se deschide, semănînd împrejur poiene zmălțuite cu flori violete și albe, aurii și albastre. Defileul poposește parcă, obosit, la picioarele uriașului munte, unde ne așteaptă, ademenitoare, cabana Lutul Roșu.

După aproape doi kilometri de urcuș, pădurea se stinge și în fața noastră întîlnim o lume de poveste. Iată siluetele stîncilor. Priveliștea e încîntătoare. Deasupra potecii se înalță amenințător un dinte uriaș, înclinat la aproape 60 de grade. Îl numim „Grăbește pasul", căci prea stă să se prăvale peste noi. Depășim dintele și privim înapoi. În fața noastră zărim o prăpastie fără de sfîrșit. În dreapta străjuiește un masiv magnific, cu două turnulețe simetrice. Mai încoace, aproape de poteca ce suie din greu, stau trei colți stîncoși, înalți și înclinați la peste 60 de grade. În stînga noastră, alte turnulețe, care de care mai frumoase. Privim valea largă a rîului Bicazului. Un trenuleț cu vagonete de piatră umple întinsul de larmă. Sîntem pe locul numit Turnurile Budii.

Continuăm drumul. Trecem prin plaiul Ocolașului Mic. Mai bine de 1.500 de metri coborîm ușor pe sub pereții imenși de stîncă. Apoi suim, trecem pe lîngă Piatra Lată, prin plaiul Ocolașului Mare și ajungem sub vîrful Toaca (1.911 m.) unde se află cabana Dochia. De pe Toaca se văd bine valea Bistriței, valea Bistricioarei, Pietrele Doamnei, Rarăul, munții Bicazului și orașul Piatra Neamț. Admirăm silueta vîrfului Panaghia, iar mai jos privim toată măreția depresiunii Ceahlăului. Este asemenea unei cetăți uriașe, în mijlocul căreia o piatră masivă ține loc de castel. Spre Izvorul Muntelui, depresiunea muntoasă se strînge, mărginită de turnuri din ce în ce mai mici.

...S-a înoptat. Facem focul. Sîntem mulți muncitori, ingineri, medici. Acum ne-am cunoscut. Dar parcă sîntem prieteni de cînd lumea. Cerul e înstelat. Luna alunecă peste Detunata și Lespezi. Adie vîntul. Focul arde molcom, cu flăcări violete. Sîntem mulți și povestim. Cabanierul ne vorbește despre nopțile pe care le-a petrecut aici maestrul Sadoveanu. Altcineva ne povestește despre fata lui Decebal, care păștea turmele pe înălțimea Ceahlăului și care, fiind urmărită de Traian, s-a prefăcut în stîncă, spre a nu cădea în mîinile acestuia. Fără vrere îmi răsar în minte strofe din poezia „Dochia și Traian" de Gh. Asachi. Fără vrere mă gîndesc la legenda culeasă din părțile locului de Alecu Russo... A fost odată o fată frumoasă, pe care o chema Corbița. Tatăl și logodnicul ei căzuseră în luptă cu tătarii. Aceștia au vrut să o prindă, dar fata s-a aruncat în valurile Bicazului, zdrobindu-se de bolovani. De atunci locul acesta se cheamă „Stînca Corbului".

„În zile de sărbătoare — scrie Alecu Russo — **pe cînd fragii sînt copți, fetele de prin cătunele învecinate se adună pe piscul stîncii și cîntă doina Corbiței ; iar în nopțile luminoase ale primăverii, păstorii zăresc adesea o umbră albă clătinîndu-se pe vîrful stîncii și apoi lunecînd de-a lungul ei, pînă-n apa Bicazului".**

...Stăm lîngă foc și pînă tîrziu povestim despre legendele Ceahlăului, despre frumusețile acestui munte, numit cîndva și muntele Pion. Mergem și ne odihnim. Mîine, în zori, vom porni din nou : unii spre cabana „7 Noiembrie", așezată pe cealaltă parte a Ceahlăului ; alții spre cascada „Duruitoarea", pe unde odată Calistrat Hogaș povestea că nu era potecă, nici loc de trecere, ci numai pădure sălbatecă, încă necălcată de pas de om. Somnul vine greu... Amintirile sînt prea proaspete. Priveliștile văzute ne urmăresc încă și sîntem nerăbdători...

Nicolae NASTA

MORAVURI ȘI NARAVURI

Ce ați fi făcut miercuri după amiază?

Ce m-aș fi dus la strand ! Era o căldură de puteai jura că ești în preajma unui cuptor Siemens Martin. Nu m-am dus la strand. L-am întrebat și pe tovarășul Vlad Ene, mecanic principal la telefoane : „Dumneata ce-ai fi făcut miercuri după amiază ? El și-ar fi luat familia și ar fi făcut o plimbare prin Parcul Stalin. După opt ore de muncă, merită. Tovarășul Rotaru, cică, ar fi citit și ar fi ieșit și el oleacă la plimbare. Teodora Șalopa, deputată în sfatul popular al raionului 1 Mai, îmi spune că ar fi avut ceva mai bun de făcut. Sînt de înfrumusețat străzile din circa ei. De plantat flori, de rezolvat unele probleme cetățenești și nici ea nu s-ar fi dat în lături de la o plimbare pe marginea lacului Herăstrău. Iar tovarășul profesor Gheorghe Guțu, miercuri după amiază a avut bilete pentru un film (le cumpărase soția lui. Și le-a pierdut). Și zice că ar fi avut programată și o ieșire la o grădină de vară. Asta după spectacol.

Toate aceste programări nu au fost respectate. De ce ? Toți acești tovarăși fac parte dintr-o comisie de împăciuire de pe lîngă Sfatul popular al raionului 1 Mai. (Eu am pierdut această după amiază din motive de documentare).

Vă rog, dragi cititori, să-mi permiteți să nu dau numele oamenilor care s-au perindat miercuri după amiază în fața comisiei de împăciuire. Nu, nu vreau să dau nume. Mi-e rușine mie. Dacă-i vedeți pe stradă pe aceștia, ziceți că sînt oameni în toată firea. Cînd colo... Își răpesc lor timpul liber și răpesc și pe ai altora. Al comisiei, al martorilor, căci pentru niște copilării aduc cîte trei-patru-cinci-șase martori.

Exemplu :

Copilul lui cutare s-a bătut cu copilul vecinului. Copiii s-au împăcat a doua zi. Au început să se joace din nou împreună. Să facă schimb de timbre, ori să sară gardul amîndoi într-o grădină cu caise date în pîrgă... Însă mama copilului cutare, după incident, s-a dus la mama copilului vecinei. Și a început să se certe că de ce copilul vecinei a dat în copilul ei. A venit soțul tovarășei cutare și i-a spus acestuia. Acesta s-a dus la vecin și vecinul, pentru că a ridicat tonul la el, l-a chemat în fața comisiei de împăciuire. Martori : cîte patru din fiecare parte. În fața comisiei de împăciuire a susținut că dacă aceasta nu face dreptate, va merge la Tribunal. Nu-i o copilărie ?

Și acum, vă rog, rideți și dumneavoastră : ascultați pentru ce au ajuns în fața comisiei de împăciuire niște oameni. Să dăm citire reclamației : „Subsemnatul... de pe strada Deliorman, nr.... chem în fața comisiei de împăciuire pe tov.... pentru următorul motiv : În ziua de 16 iunie, tovarășul susnotat, venind acasă a dat drumul la bobocul de gîscă ce mi-a spus ulterior că o să-l taie în ziua de 19 iunie a.c. Dînd drumul la gîscă, la bobocul de gîscă, acesta s-a dus în apropierea curcii mele proprii. Curcă ce are pui. Este cunoscut faptul că păsările, și în special curcile, cînd au pui sînt puse pe harță. Așa că pasărea mea cu pui (curca) cînd a dat cu ochii de boboc a sărit la gîsca chiriașului meu, pe nume.... Chiriașul meu văzînd că-i bate bobocul, a sărit la curca mea proprie cu pui, a luat-o în brațe și a început să-i jumulească penele și chiar să-i răsucească gîtul, drept care eu, proprietarul curcii, m-am repezit și i-am dat brînci numai cu intenția de a scăpa curca mea din mîinile lui, care, după mine, am crezut că o și omoară. Drept care îl chem în fața judecății dvs. pentru a decide".

Dacă am exagerat ceva din tot ce am spus pînă acum, dragi cititori, mă jur : Să ajung în fața comisiei de împăciuire cu fiecare d-astea, (mai mare rușine nu cred că există). Am cunoscut aici și clienți vechi ai acestei comisii. Pentru lucruri lipsite de orice importanță.

Nesuferiții mei procesomani ! Explicați-mi și mie de ce vă bateți joc de timpul vostru ? De timpul altora ? Nu aveți ce face ? Luați Capitala asta a noastră, luați fiecare cartier în parte și vedeți și voi cît avem de lucru, cît am construit și cît mai avem de construit ! Duceți-vă la plimbare, avem atîtea locuri de recreere ! Dacă n-aveți treburi acasă, luați o carte de la bibliotecă. Biblioteci pe fiecare stradă. Mergeți la un film, la un spectacol, înfrumusețați-vă strada, curtea, grădina voastră, plantați flori, pomi... Numai lăsați-ne în pace, avem treburi !

Nicuță TANASE

UN COR SEXAGENAR

Ardusatul azi

Am fost deunăzi la Ardusat. Așezat pe malul Someșului, cu un capăt sprijinit în nisipul rîului și cu celălalt rezemat de dealuri, Ardusatul zîmbea dimineții de primăvară. L-am mai văzut în 1950, cînd a luat ființă gospodăria agricolă colectivă „Victoria socialismului". De atunci au trecut aproape 11 ani și Ardusatul și-a schimbat înfățișarea.

Am colindat satul pînă tîrziu, admirînd case noi, luminoase, școala, am stat de vorbă cu socotitorul colectivei și am dat o raită pe la brigăzile de cîmp.

De la cîmp oamenii se întorc cîntînd. Cîntă pe mai multe voci și glasul lui se aude pînă dincolo de Someș. Cîntă și cînd își depun uneltele și atunci cînd se îndreaptă spre cămin, unde are loc repetiția corului. Anul acesta corul căminului cultural din Ardusat împlinește 60 de ani.

Cu zeci de ani în urmă, bătrînii spuneau că satul lor e vechi „de cînd lumea". Chiar așa de vechi n-o fi, dar casele lui tot au putut să adăpostească, la sfîrșitul secolului al XVII-lea sau începutul secolului al XVIII-lea, pe legendarul Pintea Viteazul, urmărit de poterele împărătești. Trei zile satul a fost răscolit dar lui Pintea nu i s-a dat de urmă. Iobagii de pe moșia grofului Degenfeld îi iubeau pe cei care lupta pentru dreptatea lor și l-au ținut ascuns.

Ardusatul, satul de iobagi și-a schimbat așezarea de trei ori în cursul existenței sale. La început vechile hrisoave pomenesc de casele așezate în virful dealului dimprejurul castelului grofului. Bătrînii au aflat din tată-n fiu că grofui a mutat satul pe malul Someșului ca liniștea să feudală să nu mai fie tulburată. Copiii plîngeau, iobagii suduiau și grofui voia să se țină departe de mizeria pe care „dumnezeu a lăsat-o asupra moșiei sale". Locul pe care se află acum Ardusatul era plin de mărăcini, de bălți, dar omul a făcut ca valea Someșului să înflorească sub mîna lui.

Astăzi, cînd colectiviștii din Ardusat sărbătoresc 60 de ani de existență a corului căminului cultural, gîndurile lor se întorc înapoi spre începutul spinos, spre lupta cu ura grofului pentru setea de cultură a țăranului.

Moș Bogdan Dumitru, lăutarul satului, își aduce aminte cum într-o dimineață din toamna anului 1898 intra pe poarta comunei cu căruța în care aducea din Aciua pe noul învățător pe nume Alexandru Anderco. Țăranii au prins drag repede de omul îmbrăcat ca și ei, mai ales că și la el grofui se uita chioriș. Prea stătea de vorbă cu oamenii și asta nu-i plăcea. Iar în 1901 cînd „domnu-învățător s-a hotărît să-njghebeze un cor de țărani, asta n-a fost pe placul grofului. I se părea mai mult decît obrăznicie ca servitorii de pe moșia lui să se adune seara la școală și să învețe tîlcul notelor... Și poate și alte tîlcuri.

Opreliștile veneau una după alta, jandarmul împrăștia oamenii în mijlocul repetiției, învățătorului i se făceau fel de fel de șicane. Dar țăranii nu s-au lăsat. Alci își mai puteau spune unul altuia necazurile știind că de la învățător vor primi întotdeauna un sfat bun.

Cînd a văzut că nu mai e nimic de făcut, grofui a „recunoscut" corul, ba mai mult, a chiar organizat un „banchet" în cinstea dirijorului. Au fost pofitte oficialitățile satului, nobili din împrejurimi. Singurul în fața căruia nu se găsea nici un tacîm era „sărbătoritul", dirijorui Alexandru Anderco în cinstea căruia mesenii spilcuiți s-au ridicat în picioare și-au toastat rizind. Apoi învățătorul a fost dat afară.

Așa a început să-și desfășoare activitatea cel mai vechi cor de amatori din regiunea Maramureș.

Și anii luminoși de după eliberare au înălțat pe această temelie măiestria coriștilor colectiviști din Ardusat, dragostea lor pentru cîntecul popular, pentru viața nouă a satului lor.

Moș Bogdan Dumitru, fostul lăutar al satului, știe ca nimeni altul să povestească de vremurile cînd la școală se stringeau primii coriști, cînd grofui Degenfeld își ridica palatul de pe deal cu spînările iobagilor. Dar lui moș Bogdan îi place să vorbească mai ales despre viața nouă a Ardusatului, despre lumina electrică, despre biblioteca cu 8.000 de volume, despre succesele colectivei. Are 81 de ani, o pipă de lemn de cireș ce fumegă cît e ziua de lungă și o vioară cum nu găsești alta. Numai că acum cîntă din ce în ce mai rar. Tot mai mult, glasul de vioară al ardelenilor și codrenești-lor este înlocuit cu cel al povestirii. Seara, pe cîte o prispă, pipa lui pufăie domol. Cînd de la cămin se aude cîte un cîntec, moș Dumitru se oprește din povestit și cere liniște...

— E probă... Și pufăie mai departe, înginînd ca unul dintre cei mai vechi coriști partea tenorilor la „Răsunet de la Crișana" de Ion Vidu. „Cu cîntecul ăsta a început în 1901 domnu învățător Anderco"...

Înainte vreme familia lui Iacoș slugărea pe moșia lui Degenfeld. Cei cinci frați și tatăl lor de abia-și duceau viața de pe-o zi pe alta. Bătrînul a lucrat 37 de ani în șir și n-a fost în stare să-și repare casa de pămînt. Azi Iacoș Ioan, unul din feciorii lui, este președintele stațiului comunal. Oamenii l-au ales pe acest gospodar să le conducă satul și ei îi conduce cu pricepere și tragere de inimă. Cu 20 de ani în urmă, cînd lucram pe moșia grofului, întreaga familie cînta :

Scoboară soare cît de tare
Că nici piata nu mi-i mare
Numa' de-un kilom de sare

Scoboară soare locului
Că-s pe holda grofului
Cînd oi fi pe holda mea,
Scoboară soare cînd îi vrea.

Și iată că a venit vremea ca oamenii să lucreze pe holda lor, holda înfrățită a colectivei. Astăzi Rața Maria, Popan Maria sau Crainic Floarea care au slugărit pe moșia grofului, cîntă de răsună valea Someșului :

Ardusat, măi Ardusat,
Tot pămîntu-n lung și-n lat
Azi e colectivizat
Cum partidul ne-a învățat

— Partidul ne-a arătat drumul cel bun, spune Chișcașa Ana. Și noi am pășit pe el cu încredere. Azi sîntem stăpîni pe tot ce vedeți împrejur. Vrem să devenim milionari și vom deveni.

Cîntecul ajută oamenii în muncă, îi însuflețește, le dă aripi. În scurtele răgazuri de pe cîmp, oamenii învață textele cîntecelor „Te cînt partid", „Republică măreață vatră", „Slavă partidului", „Măreț pămînt al patriei iubite", „Partidului, părinte al bucuriei" sau „Patrie, pămînt de aur". Le învață ușor fiindcă versurile lor le sînt aproape de suflet.

Corul sexagenar din Ardusat este mai tînăr ca oricînd. Cîntecele sale despre viața nouă au fost ascultate în acest an de țăranii din Tămaia, de cei din Coltirea și Pomi, de muncitorii de la Baia Mare, de oamenii muncii din Șomcuța.

Repertoriul de peste 40 de lucrări al corului căminului cultural din Ardusat străbate în lung și-n lat regiunea Maramureș. Peste tot el este primit cu căldură, cu dragoste.

Arborele genealogic

Ghita Dumitru a Tomuții deține un record : a cîntat în cor neîntrerupt timp de 51 de ani. A fost primul solist al cîntecului „Preste deal" de Ion Vidu, executat în 1901. A participat și la prima repetiție cu prima bucată din repertoriul corului : „Răsunet de la Crișana". Cei doi fii ai lui, Ghita Ioan și Ghita Vasile au fost și ei coriști timp îndelungat.

Un alt solist despre care se mai vorbește și azi a fost tîmplarul Rusu Ioan, neîntrecut tenor timp de 30 de ani. El activează și azi în cor prin cei doi feciori și o noră.

Bogdan Dumitru, veteranul satului și fostul lăutar, are patru feciori : Ioan, Dumitru, Gheorghe și Vasile. Atît corul „cel mare" cît și „cel mic" sînt dirijate de înimosul învățător Gh. Bălușă.

Neamțu Gavril cîntă în cor de peste 30 de ani. Mai în glumă, mai în serios, unii îl întreabă dacă n-a obosit.

— De ce să obosesc ? răspunde bătrînul.. Eu îs mai tînăr ca voi.

Și Neamțu Gavril nu glumește... S-a născut cu adevărat în 1945 și a fost printre primii care s-a înscris în gospodăria colectivă. Lucrează pe ogor și cîntă în cor cu aceeași pasiune. Cu aceeași pasiune la cuvîntul în ședințe și face deplasări alături de tinerii din echipa culturală... La 54 de ani moș Gavriță Neamțu n-a obosit.

Un prieten al lui, Lauran Gheorghe, corist vechi, a fost unul din inițiatorii acțiunii de completă colectivizare a satului în timp ce Popan Victor este exemplu de conștiinciozitate pe tarla și la cor. Cu aceeași răbdare plivește cartofii și învață un cîntec nou.

Chișu Ioan și Chișu Margareta nu mai sînt tineri, se apropie amîndoi de cincizeci. Dar la repetiții vin ținîndu-se de mînă ca doi tinerei. După ce o zi întreagă s-au întrebat unul pe altul despre noile metode agrotehnice, consultația continuă seara pe teme muzicale.

— Omul învață toată viața, spune cu multă simplitate Chișu Ioan.

Și cîntă, adăugăm noi. Mai ales în Ardusatul de azi, Ardusat care va fi prezent la faza interregională a celui de al VI-lea concurs al echipelor artistice de amatori care va avea loc la Oradea. La întrecere Ardusatul va reprezenta Maramureșul.

V. MUNTEANU

Din întîmplările lui Năică

P. conf. E. ARNO

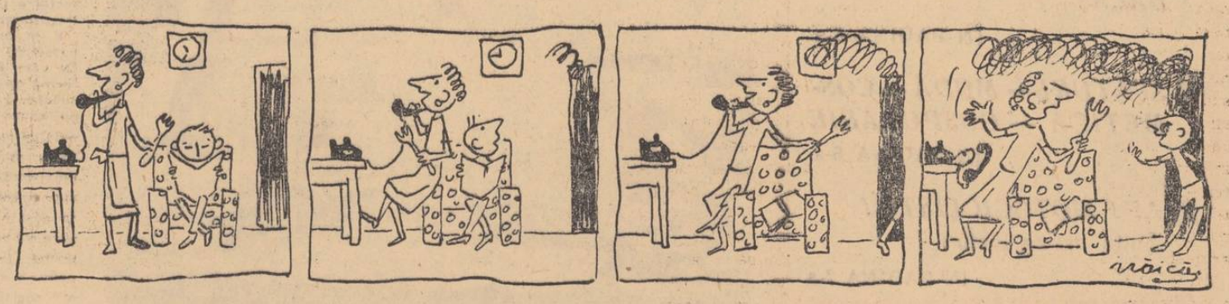

Azi, mama a vorbit la telefon cu tanti Rica : — Vai, draga mea, s-o vezi pe Lili ce arsă e de soare numai în 10 zile cît a stat la mare...

...Și pe Nina s-o vezi ce frumos e arsă. N-a stat decît 12 zile la Eforie...

...Iar Iolanda, în 15 zile, cît a stat la mare, s-a ars splendid...

— Mămico, — am spus eu — găina a stat probabil o lună la mare. că s-a ars complet !...

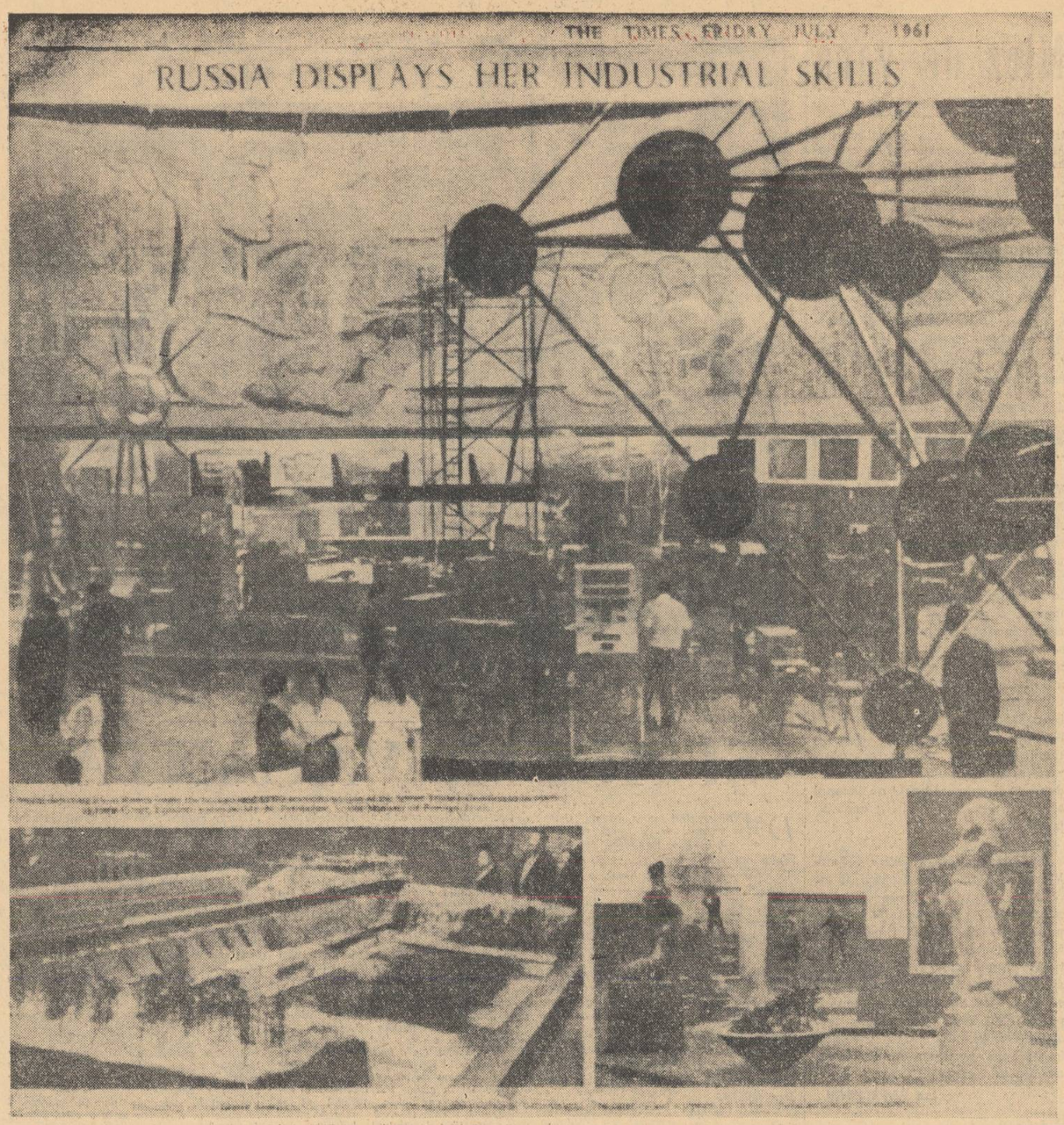

Ziarul londonez „Times" a publicat, pe o jumătate de pagină, un foto-reportaj de la Expoziția economică a U.R.S.S., organizată la Londra, care se bucură de un mare succes.

Populația de culoare din S. U. A.

Articol scris pentru „Magazin" de William E. B. Du Bois,
cunoscut savant american care ne vizitează țara

Președintele Curții Supreme a S.U.A. într-o declarație din 1861 afirma că din punct de vedere istoric negrii nu au avut niciodată drepturi pe care albii să nu le fi respectat. Și totuși mii de bărbați negri sau mulatri erau vînduți în secolul trecut la licitație în orașele din sudul Statelor Unite. Mulți americani albi se cutremurau acum un secol la gîndul integrării negrilor în sînul națiunii americane. Ei uitau că în 1861 trăiau în S.U.A. două milioane de femei negre care nu puteau refuza dreptul seniorului de a-și poseda supusele. Că acești seniori proprietari de sclavi își exercitau cu conștiinciozitate acest drept o dovedește existența în 1861 a 588.000 mulatri americani. Și mai rău era faptul că de multe ori copiii sclavilor erau vînduți ca servitori de către seniori care puteau dispune în voie de soarta lor. Toate acestea se întîmplau în America secolului XIX, unde constituția recunoștea sclavia ca pe o instituție legală. Au apărut aboliționiștii, care asociați cu radicalii au recunoscut în negri o ființă egală omului. Lincoln, ales președinte, a fost privit nu ca un adversar al sclaviei ci ca un om care s-a opus extinderii ei. El este acela care a afirmat că nu dorește ca sudul sclavagist să întreacă din punct de vedere economic statele din nord. Tot Lincoln a fost acela care se îndoia că negrii vor putea fi vreodată asimilați națiunii americane. Fără îndoială Lincoln detesta sclavia dar nu a fost în nici un caz campionul eliberării negrilor, cum a fost numit. În schimb națiunea americană, în ansamblul ei, s-a opus categoric sclaviei sau a luptat pentru libertatea negrilor.

Cînd a izbucnit războiul de secesiune mulți americani simpli au declarat că acesta va fi de fapt un război între albi purtat de albi, pentru apărarea intereselor albilor. Revendicările seculare ale populației de culoare nu au fost luate în seamă. Mai mult, sclavia a fost apărată ca instituție oficială. Dacă un general din nord întîlnea în drumul său un negru fugit din sud îl înapoia a doua zi stăpînului său sau îl preda unui nou stăpîn. La ce era bun un sclav care slugărise o viață întreagă ca servitor și căuta acum refugiu? Bietului sclav nu-i rămînea decît moartea. S-a scris mult despre entuziasmul yankeilor din nord față de războiul de secesiune dar mai puțin despre motivele care i-au împins să lupte împotriva sudului. In orice caz nu de dragul eliberării negrilor au făcut aceasta, ci din dorința de a supune din punct de vedere economic statele din sud. Muncitorii, emigranții, fermierii și micii slujbași nu aveau nici un interes de a merge să moară în sud. Aveau în schimb multe interese bogătașii, capitaliștii, care își răscumpărau serviciul militar plătind bani și înhățau cu forța în armată proletarii chinuiți de nevoi.

Milioanele de negri din nord, din sud, din vest și din est vedeau în război sfîrșitul suferințelor lor și de aceea doreau să meargă pe front. Au cerut arme, dar guvernul american a fost inflexibil: nu ne trebuie soldați de culoare. Lincoln a zîmbit: „dacă le vom pune arme în mîini, spunea el, a doua zi vor trece de partea dușmanului". Așa s-au întîmplat pe atunci lucrurile. In Carolina de sud unde războiul înclina în favoarea sudiștilor armatele nordului aveau nevoie de întăriri pentru a-și menține pozițiile cucerite. Recrutarea pe scară națională eșuase. In general, Hunter a pus atunci tunuri în mîinile sclavilor eliberați, i-a condus cu viteje în luptă și a învins. Congresul fierbea de mînie. Dar Hunter le-a răspuns: „N-am avut încotro, am pus tunuri în mîinile sclavilor pentru a păstra ceea ce am cucerit". Congresul a izbucnit în rîs. Și primul regiment de culoare s-a născut în istoria armatei americane. Carolina fusese doar începutul. Cînd apăreau armatele nordului sclavii își părăseau munca și se înrolau deîndată, cereau a fi trimiși în recunoaștere, înfăptuiau minunate acte de bravură. Ce și-ar fi dorit mai mult Alexandru cel Mare, Cezar, sau Napoleon?

In schimb guvernul federal din acel timp nu înceta să boicoteze lupta de eliberare a populației de culoare. Orice înfrîngere pe front era pusă pe socoteala celor „înnecați la față" care mîncau hrana celor din nord și făceau „spionaj" pentru cei din sud.

In acest timp sudul cunoștea mari dificultăți. Numai era acel puternic sud din punct de vedere economic reprezentat acum de un grup mic de bogătași, proprietari de sclavi și fermieri de mina a doua. Albii săraci care nu aveau nici casă nici masă erau chemați să lupte împotriva nordului, înrolați cu forța în armată de unde dezertau a doua zi refuzînd să lupte pentru capitaliști.

Conducătorii sudului au fost în cele din urmă înfrînți. Gînditorii, idealiștii și partizanii aboliționismului au început să ceară legiferarea eliberării negrilor. Cum dezrobirea negrilor fusese invocată ca pretext pentru acest război, Lincoln se văzu nevoit să ia o hotărîre și anume să oblige statele din sud să accepte eliberarea sclavilor. „Proclamația emancipării" din 1863 a făcut mai mult zgomot decît a fost în realitate. „Negrii sînt liberi de acum înainte și pentru totdeauna", glăsuia această proclamație. S-a înregistrat într-adevăr o anumită emancipare a elitei maselor de negri, a acelor negri bogați, a învățătorilor, puțini la număr dar avînd perspective sigure de emancipare... S-a făurit, după moartea lui Lincoln chiar și un cod special pentru pedepsirea celor care fugeau de emancipare. Anumiți congresmeni ca Stevens și Summer se întrebau dacă nu e cazul să se înființeze un departament al negrilor eliberați, sau să se dea fiecărui sclav o bucată de pămînt și un măgar, să se voteze pentru ei legi protecționiste etc. Summer a cerut și acordarea dreptului de vot pentru negrii din sud deoarece, spunea el, fără împlinirea acestui deziderat nu poate fi vorba de democrație în America. Aceste revendicări au rămas însă literă moartă. In sud au năvălit o droaie de capitaliști, de escroci, de speculanți ca Tweed care au jefuit țara sub pretextul emancipării. Au fost și americani onești care au muncit cu sudoarea frunții alături de căpeteniile sclavilor eliberați și au pornit la ridicarea poporului negru și la vindecarea rănilor războiului de acum un secol. Negrii aspirau la un învățămînt liber cu caracter popular, așa înțelegeau ei emanciparea. Niciodată în lume n-a fost un alt popor mai dornic de a se instrui ca poporul negru din Statele Unite. Mulți intelectuali idealiști și socialiști utopici din nordul Statelor Unite au venit în ajutorul lor. Marii fermieri însă alături de capitaliști refuzau să sprijine asemenea acțiuni și au făcut totul pentru a le zădărnici. Un alt exploatator a fost biserica, care a acționat de comun acord cu proprietarii de sclavi și cu capitaliștii. Masa populației de culoare din fostele state sclavagiste era prea ignorantă pentru a se apăra. Lipsită de conducători, supusă la un regim de exterminare din partea albilor această populație a luat drumul pribegiei.

Capitalismul, industria a făcut fără voie mai mult decît îi convenea. Industria l-a transformat pe negru în muncitor. Iar muncitorul negru a început să devină conștient de rolul său în societate. Această conștiință a mers pînă acolo încît în 1905 s-a format cunoscuta Mișcare a negrilor din Statele Unite, cu revendicări politice și economice, cunoscută sub numele de „Niagara Movement of Negroes". Această mișcare s-a născut în epoca în care statele din nord și din sud lansează mînă în mînă o nouă ofensivă rasistă, legi impotriva căsătoriei dintre negri și albi, limitează angajarea negrilor în industrie, impune folosirea negrilor numai în anumite sectoare (servicii comunale, servitori, hamali), creează ghetouri și rezervații speciale pentru negri, legiferează discriminarea din transporturi și localurile de consum, lipsește de dreptul de vot milioane de negri. In ciuda reacțiunii dezlănțuite, a crimelor și a linșajului public, mișcarea de eliberare a negrilor se întărește astăzi pe baza unei platforme largi. Ea este sprijinită de numeroși lideri albi, umanariști care cer abolirea legilor cu caracter rasial din S.U.A. Rasiștii cunosc și alte metode: o națiune civilizată nu poate asasina public în stradă un om din cauza culorii pielii sale. Acesta poate fi însă ucis în alt mod: prin intermediul exploatării, a șomajului, a inaniției.

Curtea Supremă a declarat în 1954 ca fiind neconstituționale orice discriminări în învățămînt. Sudul sclavagist a fost furios dar a fost imediat liniștit că această declarație nu va fi întărită de nici o lege. Azi din nou negrii sînt maltratați în stradă. Sînt aruncați jos din autobuz ca în Montgomery, sînt aruncați din facultăți acolo unde unul sau doi negri au pătruns în virtutea legilor existente în S.U.A.

Astăzi lumea privește Statele Unite cu zîmbete ironice. Sîntem noi oare lideri ai unei „lumi libere"? Sîntem noi oare campionii „democrației"? De aceea am organizat afacerea Little Rock? De aceea lipsim milioane de negri de dreptul de vot, alungăm studenții negri din universități, înăbușim în sînge libertatea cuvîntului și peste toate acestea trimitem în numele O.N.U. agenții noștri din F.B.I., și așa zise „detașamente de pacificare" în Africa...?

Meridiane

Bătălia țăranilor francezi

De o lună încoace nu trece zi fără ca agențiile de presă să nu pomenească alte și alte nume de localități din Franța, în legătură cu puternicele mișcări țărănești care au cuprins întreaga țară. Știrile din ultimele zile vorbeau despre orășelul Apt din departamentul Vaucluse — unde 2000 de țărani au organizat o mare adunare după ce în prealabil au barat toate căile de acces spre orășel, cu tractoare, căruțe, camioane și mașini agricole — despre La Gap, în departamentul Alpilor Superiori, unde au participat la o acțiune similară, 1.500 de țărani. La fel s-a întîmplat în departamentele Indre, Herault, Doubs și Var și în orașul Caen al cărui centru a fost ocupat de țărani.

Totul a început în zorii zilei de 9 iunie în orașul breton Morlaix. Pînă ce prefectul Jacques Seron să se desmeticească din somn, subprefectura era ocupată de cei 5000 de țărani veniți din împrejurimi. Ei au barat toate drumurile spre și din oraș, ținîndu-l cîteva ceasuri în mîinile lor, în semn de protest împotriva prăbușirii prețului cartofilor.

Dar nu era vorba numai de cartofi ci de întreaga politică agrară a guvernului care împinge cea mai mare parte a țărănimii, vertiginos spre ruină. Participarea Franței la „piața comună", prezentată țăranilor ca un remediu împotriva necazurilor lor multiple, s-a dovedit pînă la urmă a avea pentru ei un efect de-a dreptul dezastruos. În loc de promisele exporturi avantajoase ale produselor agricole franceze în țările membre ale „pieții comune", Franța a fost invadată de produsele agrare ale acestora, ceea ce provoacă țăranilor cele mai mari dificultăți în desfacerea propriei lor producții. Profitînd de această situație, negustorii angrosiști și alți intermediari și speculanți de produse agrare, care mijlocesc desfacerea acestora pe piața Franței, au redus prețurile de achiziție ale mărfurilor țărănești, fără să scadă însă cu nici o centimă prețurile de vînzare către consumatori.

La sfîrșitul primăverii cînd au apărut prirăii cartofi, țăranii din Bretania, principalii producători ai acestora, s-au pomenit cu concurența cartofilor importați de peste hotare și ca urmare, cu prăbușirea bruscă a prețurilor de achiziție. Atunci, paharul răbdării umplut pînă la margini, s-a revărsat...

Mișcarea țărănească începută la Morlaix a cuprins în cîteva zile întreaga Bretanie și s-a extins treptat peste toată țara. Dacă în dimineața lui 23 iunie 50 din cele 89 de departamente ale Franței erau cuprinse de clocotul marilor demonstrații de protest azi, numai în cîteva departamente, unde predomină marea proprietate capitalistă, nu se semnalează acțiuni țărănești. Presa burgheză din Franța, care încerca să minimalizeze la început ceea ce denumea ironic „răzmerița cartofilor" din Bretania, vorbește astăzi despre „jacquerie" — răscoală țărănească — făcîndu-se ecoul profundei îngrijorări a cercurilor conducătoare franceze, alarmate de evoluția și mai ales de amploarea, neașteptată pentru ei, a evenimentelor.

În ultimele săptămîni în cadrul luptei țăranilor din Franța au avut loc evenimente, caracterizate, pe drept cuvînt de presă, drept o cotitură în istoria mișcării țărănești franceze. E vorba de acțiuni comune ale muncitorilor cu țăranii răsculați. Prima asemenea manifestație comună s-a desfășurat în marele oraș portuar și industrial Saint Nazaire din nordul Franței, unde 10.000 de muncitori și țărani din satele vecine au organizat un miting și o puternică manifestație, care a durat zece ore și s-a sfîrșit prin defilarea pe străzile orașului, în sunetele Internaționalei. După numai o săptămînă un eveniment similar a avut loc, cu participarea a 15.000 de țărani și muncitori, la Montluçon în centrul țării. În orașul Montpellier, muncitori industriali și alți oameni ai muncii s-au alăturat manifestațiilor țăranilor formînd împreună o coloană lungă de doi kilometri.

„Asemenea manifestații ale muncitorilor și țăranilor sînt fără precedent în Franța" a exclamat plin de îngrijorare „Les Echos", organul cercurilor de afaceri, subliniind că întrezărește „o mare acțiune pe cale de dezvoltare". „Prin aceasta mișcările țărănești au căpătat un suflu nou — scria la rîndul său ziarul „Combat" — dînd naștere unei alianțe puternice".

Da, alianța de luptă a țărănimii cu clasa muncitoare se încheagă în momentul de față în toată Franța, și odată cu ea se accentuează tot mai mult caracterul politic al mișcării țărănești. Pe lîngă lozincile care rezumă revendicările economice ale țăranilor apar tot mai des inscripții ca: „Prin unitate la victorie!", „Pămîntul să fie dat celor ce-l muncesc!", „Americani cărați-vă acasă!", „Miliardele risipite în războiul din Algeria să fie folosite pentru nevoile poporului!", „Lupta a început". Iar alături de ele pot fi văzute pe zidurile caselor din sate și orașe, pe garduri și pomii de la marginea șoselelor, triunghiuri roșii avînd în mijloc o furcă — simbolul răscoalelor țărănești.

A. STANCIU

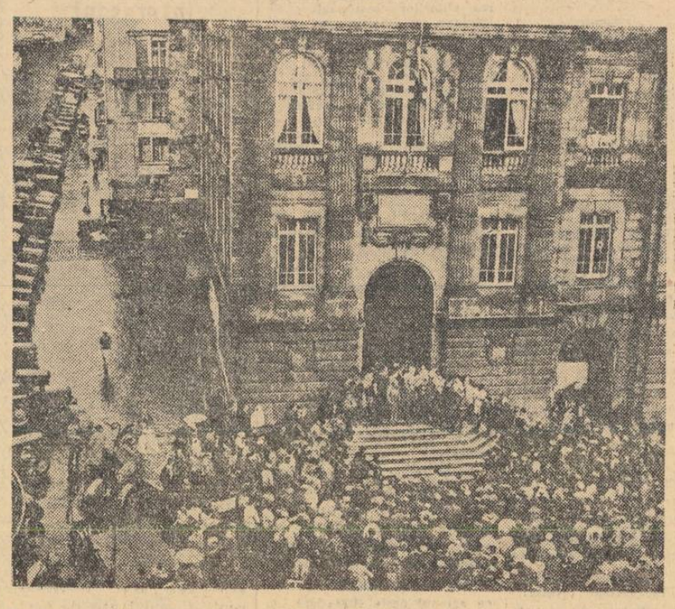

În fața primăriei din Clermont-Ferrand: delegații de țărani francezi, au înconjurat clădirea primăriei și au silit autoritățile să asculte revendicările lor.

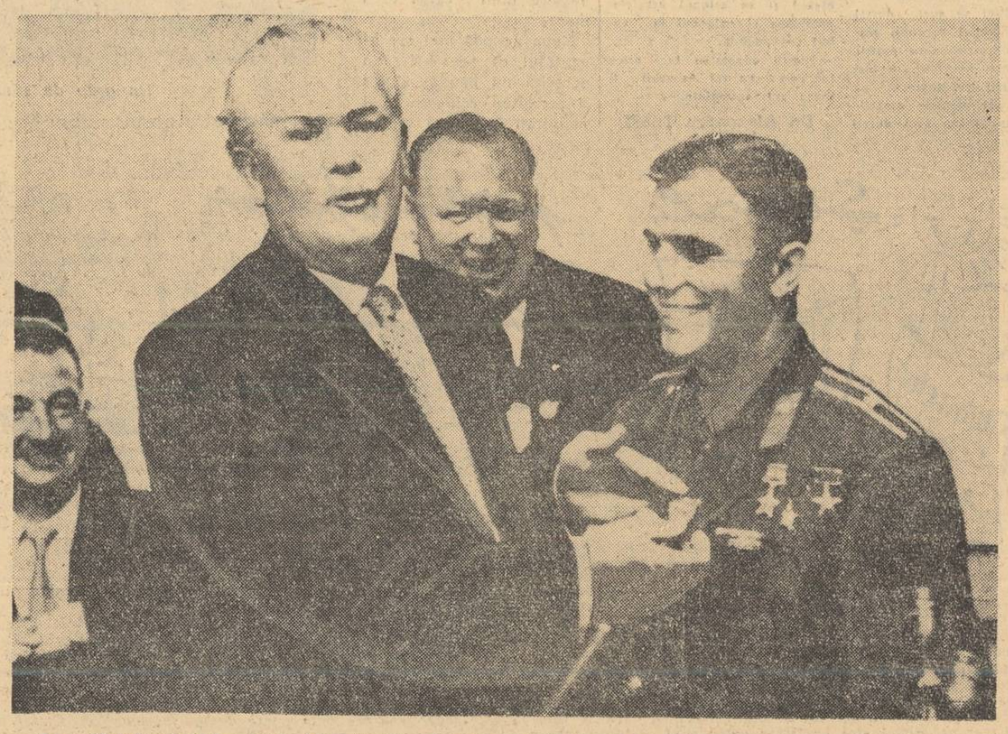

La sediul Sindicatului unit al turnătorilor, la Manchester (Anglia), I se înmînează primului cosmonaut, I. A. Gagarin, diploma de membru de onoare al Sindicatului și o medalie de aur bătută în cinstea zborului său istoric în Cosmos.

DE PRETUTINDENI

DE CÎND a început procesul criminalului Eichmann, căpitanul Richard Haack din Hamburg, al cărui vas purta numele de „Lisa Eichmann", nu mai avea liniște. Pentru a scăpa de manifestațiile de „simpatie" cu care era întîmpinat în porturile unde ancorează, el a schimbat numele vaporului în „Nereus".

●

ARCTICA a devenit un loc unde tinerii căsătoriți își petrec luna de miere. Cel puțin așa a procedat o pereche de tineri căsătoriți din Canada care au hotărît să-și petreacă luna de miere undeva în Labrador într-un cadru atît de nordic, exotic. Totodată, soții intenționează să efectueze observații științifice, studiind topirea gheților.

●

GU-SUN-SU înseamnă „arborele bunicului și al nepotului". Este vorba de o specie de copac originară, pare-se, din R. P. Chineză, care rodește după timp în-

delungat, abia atunci cînd tînărul care l-a plantat are un nepoțel. Fructele acestui arbore sînt hrănitoare, gustoase și cu efect narcotic. Datorită acestei din urmă însușiri, medicii folosesc fructele acestui arbore în tratarea unor boli.

●

„CARTEA DV. nu merge" — i-a spus scriitorului Hold editorul său. Scriitorul englez nu s-a descurajat. A hotărît să se ocupe singur de difuzarea volumului său. A încălecat bătrînul său cal și a pornit astfel de la Yorkshire la Londra. Această „librărie ambulantă" a stîrnit interesul publicului. Nu este încă limpede ce a interesat pe cumpărători: cartea sau modul puțin obișnuit de difuzare, fapt este că scriitorul a vîndut aproximativ 3.000 de exemplare, iar editorul său i-a propus scoaterea unei ediții noi.

●

OAMENII de știință sovietici au descoperit și însemnat pe hărți aproximativ 300 de noi obiective geografice în Antarctica. În intervalul 1955—1961, în U.R.S.S. s-au publicat 18 volume de materiale referitoare la expediții, peste 500 diferite lucrări și peste 50 de hărți noi. În perioada Anului Geofizic Internațional au fost editate în U.R.S.S. trei volume de lucrări ale expediției în Antarctica și 198 lucrări științifice separate.

●

SE ȘTIE cîtă bătaie de cap dă pescarilor amatori procuratul viermilor. Un comerciant olandez întreprinzător a instalat un „automat" într-un punct preferat de pescari. Acum aprovizionarea cu viermi se face în cele mai bune condițiuni. În schimbul unei monede, aparatul furnizează un pachețel cu 33 de viermi.

●

ÎN FIECARE AN în orășelul Tourcoing din nordul Franței se desfășoară un „Festival al cocoșilor". Deținătorii cocoșilor se înșiră de-a lungul principalei străzi a orașului, avînd alături cușca cu pretendentul la titlul de laureat. Cocoșul care a cîntat de cele mai multe ori, în cele două ore cît durează concursul, este premiat. Fericitul proprietar primește și el un premiu: o porție dublă de bere.

●

ÎNTR-O BUNĂ ZI, la Hoersholm, o localitate în Danemarca, au apărut trei oameni care au anunțat că au primit dispoziția să închidă apa. S-au dus la primărie, de unde au ridicat cheile uzinei electrice. Pînă să se dumirească localnicii, au demontat instalațiile uzinei și au plecat cu instalații cu tot.

●

CIRCUL „Busch", unul dintre cele mai vechi circuri din Germania, și-a încetat existența. Din cauza situației financiare precare, toate bunurile circului au fost vîndute la licitație la Lauterbach (R. F. Germană). Au fost obținute astfel doar 12.000 mărci, în timp ce numai banii datorați artiștilor circului depășesc suma de 70.000 de mărci.

●

MULȚI nu știu că unul din cele mai importante articole de export ale Indiei îl constituie maimuțele. Anual, India vinde peste hotare aproximativ 12.000 de maimuțe.

MAGAZIN MEDICAL

LARINGITA

Totul a început cu o răceală. Guturai, dureri în gît şi pe trahee şi mai ales senzaţia de usturime. După două zile s-a accentuat răguşeala. Boala a tratat-o după sfaturile cunoscuţilor şi prietenilor, cu ţuică fiartă cu piper. A doua zi după tratament a observat cu groază că nu mai poate vorbi. A tuşit, şi-a dres glasul dar, în locul vocii obişnuite, cu greu a putut pronunţa cîteva şoapte abia perceptibile. Alarmat, bănuind o boală gravă, s-a adresat imediat medicului.

De ce afecţiune suferă bolnavul? Cum a dispărut vocea? Din ce cauză? Răspuns la aceste întrebări ne oferă în parte cunoaşterea mecanismului de formare a vocii, care este următorul: în gît, de o parte şi de alta a traheii, în porţiunea denumită laringe sînt situate coardele vocale. Acestea sînt formate din muşchi care le imprimă, după necesităţi, o anumită stare de încordare. În timpul respiraţiei coardele vocale slăbesc, formînd o deschizătură triunghiulară prin care aerul pătrunde în trahee şi de aici prin bronhii în plămîni. Cînd vorbim, la semnalul sistemului nervos central, coardele vocale se întind, închizînd aproape complet orificiul traheii. Aerul care iese din trahee le face să vibreze producînd sunete, care, în funcţie de mişcarea buzelor a limbii şi de poziţia dinţilor, a maxilarelor, se transformă în cuvinte.

Boala care duce cel mai frecvent la diminuarea vocii, la schimbarea timbrului şi uneori, ca în cazul nostru, la dispariţia ei se numeşte laringită. Ea este provocată de o răceală, de ingerarea alimentelor prea reci sau prea fierbinţi de vaporii toxici, de praf şi de fum, de excitanţii pe care-i conţin unele alimente etc.

Dr. T. S.

COMPORTAMENTUL în staţiunile balneo-climatice

Se ştie că apele minerale şi clima din staţiunile de cură şi odihnă sînt de mare folos pentru mulţi suferinzi. Aceleaşi ape pot rămîne însă ineficace cînd nu se respectă prescripţiile medicului în ceea ce priveşte modul lor de administrare şi nu se ţine seama de celelalte indicaţii medicale în legătură cu alimentaţia, odihna şi modul de comportare în timpul curei.

Cei care vin în staţiunile balneo-climaterice trebuie să ştie că nu toţi bolnavii care suferă de aceeaşi boală vor face întotdeauna acelaşi tratament.

Tratamentul hidromineral diferă de la caz la caz şi numai medicul este în măsură a aprecia şi prescrie modul de efectuare a curei în funcţie de stadiul bolii respective.

În cura internă, apele minerale vor fi băute în dozele prescrise, numai de la izvorul indicat şi numai la temperatura şi orele recomandate de medicul staţiunii. Respectarea acestor norme asigură organismului posibilitatea unei bune asimilări a sărurilor minerale conţinute în ape.

Băile vor fi efectuate conform programării. Nu se va insista pentru pregătirea băii la o altă temperatură decît cea prescrisă. Nu se va depăşi durata de îmbăiere peste timpul indicat. Se va respecta ora de repaos după baie. Aceste reguli sînt absolut necesare pentru a obţine maximum de eficienţă de pe urma tratamentului balnear şi spre a evita unele accidente care pot avea uneori urmări neplăcute.

După baie nu se va face sudaţie, aceasta dovedindu-se nu numai nefolositoare, dar chiar obositoare pentru inimă.

Expunerile pe plajă pentru acei care urmează tratament prin aplicaţii de nămol cald, vor fi permise, conform prescripţiilor medicale, numai în zilele bine însorite, calde şi lipsite de vînt rece, pentru a nu se produce redeşteptarea vechilor inflamaţii de natură reumatică sau ginecologică.

Alimentaţia dietetică trebuie respectată în tot timpul curei, atunci cînd este recomandată de medic, căci reuşita unui tratament balneo-climatic depinde în mare măsură de o hrană raţională şi potrivită pentru boala respectivă.

Acei cărora li s-a prescris regim alimentar declorurat să nu-şi adauge sare în mîncare, căci în felul acesta nu vor înşela decît propriul lor organism.

Nu se vor prelungi lecturile noaptea în pat. Se vor respecta orele de somn din timpul nopţii şi nu se va întîrzia peste ora fixată pentru culcare, spre a nu obosi şi dezechilibra sistemul nervos.

Excursiile sînt recomandate, dar nu cele obositoare. În special suferinzii de inimă trebuie să fie foarte prudenţi în această privinţă. În general, este bine de a se cere sfatul medicului cînd cei veniţi la cură vor să participe la plimbări de mai lungă durată sau excursii, medicul fiind în măsură de a aprecia posibilităţile de efort ale fiecărui bolnav.

În zilele şi serile răcoroase sau umede, mai ales reumaticii şi femeile suferinde de boli ginecologice care fac băi calde, trebuie să se ferească de răceală. În acest scop se va utiliza îmbrăcăminte şi încălţăminte corespunzătoare pentru a evita agravarea simptomelor de boală şi pentru a nu periclita rezultatele curei.

Pentru obţinerea unor rezultate cît mai satisfăcătoare de pe urma curei balneo-climaterice, tratamentul în staţiuni se va face complet şi nu se va întrerupe înainte de termenul fixat de medic.

Respectînd integral recomandările medicilor specialişti din staţiunile balneo-climaterice, se va asigura organismului o mai bună receptivitate faţă de tratamentele efectuate.

Dr. I. LEGIC

RĂUL DE ÎNĂLŢIME

La înălţimi mari procentul de oxigen din aer este acelaşi ca la nivelul mării, dar presiunea barometrică este scăzută. Acest fapt face ca presiunea cu care oxigenul pătrunde prin plămîni în sînge să scadă şi organismul să primească o cantitate mai mică de oxigen.

Primele semne ale deficitului de oxigen încep în mod obişnuit la indivizi neantrenaţi cînd urcă la o altitudine de peste 3000 m deasupra nivelului mării. Înălţimea la care apare răul de altitudine variază considerabil de la individ la individ.

Urcările rapide ca cele cu avionul peste 3500—4000 m fără un aparat de oxigen sînt riscante. Cu cît urcăm, lipsa de oxigen este resimţită de organism din ce în ce mai mult.

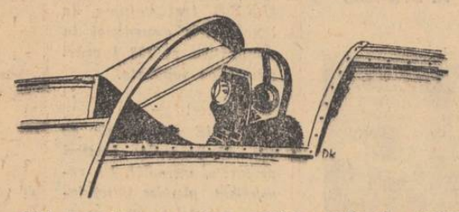

Cînd ascensiunea se face mai încet sau altitudinea nu este aşa de mare apare la început o stare de bine, de veselie. Pe măsură ce înălţimea creşte se constată efecte mult mai serioase: o stare de somnolenţă, slăbiciune musculară, dureri de cap, vărsături, respiraţia se îngreunează. Tulburările în funcţionarea creierului provoacă manifestări psihice care pot duce la acţiuni necugetate. Se întîmplă uneori ca cei mai disciplinaţi alpinişti să se apleace pe marginea prăpastiei spre marea încurcătură a ghidului.

Organismul încearcă să se apere împotriva lipsei de oxigen prin aceea că numărul globulelor roşii care transportă oxigenul creşte mult. Oamenii care locuiesc în regiunile muntoase au în mod obişnuit între 6 şi 8 milioane de globule roşii faţă de 4-5 milioane cît au în mod normal cei de la şes. De asemenea inima bate mai repede şi împinge sîngele mai mult pentru ca lipsa de oxigen să fie suplinită de o circulaţie accelerată. Toţi cei care fac ascensiuni trebuie să aibe în primul rînd un aparat cardiovascular perfect sănătos.

Deşi lipsa de oxigen, denumită anoxie, este efectul cel mai important al altitudinilor mari cu care trebuie să lupte alpinistul sau aviatorul, ascensiunile rapide produc şi alte tulburări, dintre care cele mai importante sînt balonările abdomenului, modificări de presiune în urechi şi astuparea vaselor de sînge cu bule de gaz adică embolia gazoasă.

Asemenea gazelor din atmosferă cele din stomac şi intestin îşi măresc volumul proporţional cu scăderea presiunii. Dacă abdomenul nu este menţinut printr-o centură, stomacul şi intestinul se dilată.

La ascensiunile rapide apare la început jenă, urmată de dureri mari abdominale.

Diferenţa de presiune între urechea medie şi presiunea externă poate duce la leziuni ale urechii care pot merge pînă la ruptura timpanului.

Emboliile gazoase sînt consecinţa bulelor de gaze din sînge şi în special bulelor de azot, care iau naştere în cazul ascensiunilor foarte rapide, de la presiunea atmosferică de 760 mm mercur la o presiune scăzută cu 1/3.

Aceste condiţii sînt realizate de urcarea aviatorilor în cîteva minute de la sol la 10.000 m şi peste această altitudine.

Un factor ajutător formării bulelor de azot este cantitatea de grăsime pe care o are cel care face ascensiunea brusc, deoarece azotul este de cinci ori mai solubil în grăsime decît în celelalte ţesuturi.

Semnele clinice pe care le dau emboliile gazoase sînt în funcţie de locul unde se astupă vasul. Dacă astuparea se produce la nivelul vaselor nervilor senzitivi se simt dureri mari de-a lungul nervului respectiv, dacă embolia se produce la nivelul nervilor motori apar paralizii trecătoare.

La aviatori efectele emboliilor gazoase încep prin dureri mari în încheieturi, mîncărimi de piele, senzaţii de cald şi rece la nivelul pielii şi sînt semne care averizează aviatorul că trebuie să coboare imediat.

Prevenirea acestor efecte dăunătoare date de înălţime se face prin antrenamente prelungite în camere speciale numite barocamere. Înainte de zbor timp de mai multe ore se dă în acelaşi scop aviatorului să respire un amestec de oxigen şi heliu pentru a fi eliminat azotul din ţesuturile sale.

Dacă pînă mai ieri cercetările fiziologilor se limitau numai la condiţiile legate de atmosferă şi gravitaţie, astăzi se deschide o nouă ramură în medicină reprezentată prin fiziologia Cosmosului cu condiţiile de imponderabilitate.

Cercetări îndelungate de laborator au dus la concluzia că zborurile pe nave sateliţi de-a lungul unei orbite situate mai jos de centurile de radiaţie din apropierea Pămîntului nu prezintă nici un pericol pentru om. Astfel a început antrenarea viitorilor cosmonauţi. Se înţelege că aviatorii au fost aceia care trebuiau să satisfacă cerinţele unui cosmonaut. Complexul antrenamentelor cuprindea: zboruri cu avionul în condiţii de imponderabilitate, antrenamente într-o machetă a cabinei navei cosmice cu aparate speciale de antrenament care reproduc condiţiile înălţimii cosmice, lansări cu paraşuta din avion, încercări cu centrifuga etc.

S-a dovedit astfel că în aceste condiţii sînt posibile ingerarea de alimente, scrisul, conducerea radiocomunicaţiilor, cititul şi chiar orientarea vizuală în spaţiu.

Prevenirea tulburărilor datorită ridicării la înălţime:

În linii mari se poate spune că este necesar să se procedeze treptat la ascensiunile pe munte, fără a supune organismul la un efort de adaptări excesive.

La altitudini din cauza lipsei de oxigen trebuie evitate eforturile mari. La apariţia fenomenelor legate de răul de munte, ascensiunea trebuie imediat oprită.

Cei care efectuează zboruri cu avionul peste 4000—5000 m trebuie să folosească aparate cu oxigen. În avioanele moderne de pasageri, care zboară la înălţimi mari, cabina este etanşă şi se asigură artificial presiunea şi oxigenul la valori convenabile.

Pentru adaptarea la orice înălţime un rol deosebit îl joacă antrenamentele.

Dr. Alexandru TERZI

Interesant de ştiut...

● LA INSTITUTUL de chirurgie „Vişnevschi" din Moscova, operaţiile pot fi vizionate simultan pe ecranele a 3 televizoare în culori. Televizarea intervenţiilor chirurgicale se execută cu ajutorul unui grup de oglinzi montate deasupra mesei de operaţie lîngă lampa scialtică, unde imaginile se reflectă la un sistem de transmisie dintr-o cameră alăturată. Urmărirea operaţiilor se poate face astfel de către o asistenţă numeroasă, evitîndu-se intrarea persoanelor străine în sala de intervenţie.

● UN ORTOPEDIST elveţian a realizat un nou procedeu de vindecare a fracturilor. Cu ajutorul unor şuruburi dintr-un oţel antimagnetic şi a unor instrumente adecvate de prindere, osul fracturat poate fi sudat atît de perfect la locul de rupere, încît substanţa osoasă se reface complet, fără a da naştere unui calus prea mare.

Noua metodă mai are avantajul că adesori nu necesită un bandaj gipsat şi permite reluarea unei activităţi în scurtă vreme.

Miez de vară

(Urmare din pag 1-a)

trimisese căruţe cîte trebuiau aici. Fraţii Nicolae, conductori de cai renumiţi, au auzit de asta de la un brigadier. În ziua aceea ei fuseseră rînduiţi la alte treburi. Ion, cel mai mic, a pornit să-l caute pe preşedinte. „Lasă-ne şi pe noi să ducem saci", s-a rugat. Preşedintele s-a învoit. Cei doi fraţi au pornit în trapul cailor spre Islaz. I-am văzut cum ridicau saci grei de cîte 70—80 kg. şi cum îi aşezau unii peste alţii în căruţă. Au dus un transport şi repede s-au şi întors. Apoi au făcut iar şi iar drumul pînă la magazii. S-au angajat într-un fel de întrecere: care să ducă mai mult şi mai repede. Cîştigător a fost în aceeaşi zi Ion. Dar amîndoi au muncit cu vrednicie.

E bună şi coasa cîteodată

La gospodăria din Tîrgşorul Vechi a venit să lucreze combinerul Petre Vlase. E un om care-şi cunoaşte bine meseria. În prima zi a izbutit să strîngă grîul de pe nu mai puţin de 6 ha. Şi a doua zi a mers destul de bine. Dar iată că la punctul Zahana, într-un cot al lanului, a dat peste nişte grîu culcat şi încurcat de vînt. Combinerul s-a învîrtit în jurul locului aceluia mult. Degeaba însă. Oricum făcea nu izbutea să prindă spicele sub tăişul ascuţit al cuţitelor de la combină. Dacă a văzut aşa s-a dus şi i-a spus brigadierului de cîmp. N-a trecut mult şi la zahana au apărut vreo zece cosaşi. S-au aliniat unul după altul şi hast! hast! au început să taie grîul culcat. Într-un ceas au isprăvit totul.

★

Ion Hincu, fraţii Nicolae, Petre Vlase sînt cu toţii oameni tineri. Ei n-au apucat vremurile cînd în miezul verii ţăranii cei trudnici erau scoşi de vătafi şi mînaţi cu harapnicul să secere pe moşiile boiereşti. Au crescut liberi sub soarele socialismului. Nu strică însă să afle cum au trăit şi au muncit părinţii lor. Tocmai de aceea am amintit la începutul acestor rînduri întîmplarea povestită de Sadoveanu. S-o ţină minte!

Ion PAVELESCU

Toropeală

Fotografia: Mircea FARIA

ŞI ACUM, VACANŢA

Dacă Bucureştiul pare că nu simte lipsa cîtorva mii de tineri, studenţi ai institutelor şi facultăţilor sale, celelalte opt centre universitare, multe din ele oraşe mai puţin zgomotoase, o resimt într-un anumit fel.

Dimineţile nu mai găsesc străzile care duc spre lăcaşurile universitare aglomerate de multicolorul şi cu servieta la subsoară, serile, cît de fermecătoare ar fi, se aştern peste parcurile în care, acum, băncile goale nu mai constituie o raritate, bibliotecile au prins să-şi închidă uşile conform orarului, ferestrele căminelor nu mai sînt luminate pînă după miezul nopţii, iar portarul de la intrarea facultăţii, supărat parcă, priveşte în gol, se gîndeşte nostalgic la feţele vesele care-l întîmpinau în fiece dimineaţă.

A venit vacanţa!

Liniştea munţilor a prins să se retragă din calea undelor născute de cîntecele studenţeşti; pe litoralul mării viitorii intelectuali trăiesc zile minunate; pitoreasca Vale a Prahovei şi staţiunile balneo-climatice întîmpină trenuri întregi, trenuri ale veseliei şi optimismului pline cu studenţi. Vacanţa a dat viză de flotant, în cele mai frumoase locuri din ţară, studenţimii. Oriunde se duc, tinerii studioşi sînt aşteptaţi cu tot ce poate aduce vacanţei clipe de neuitat.

Minunatele privelişti marine vor găsi tabăra de la Costineşti cu locatarii cărora, de atîţia ani, le rezervă exclusivitate; acorduri de ghitară, focuri de tabără, seri de poezie vor completa cadrul incitător. La „podul" celălalt, Izvorul Mureşului, una din perlele Carpaţilor, va răsuna de vocile întrunite într-un Gaudeamus vioi. Ca o haltă între ele, Predealul cu aerul său sănătos îşi va deschide porţile bucuros de oaspeţii taberelor de aici. Numai în aceste trei localităţi 10.000 de studenţi vor avea prilejul să se odihnească, să trăiască clipe minunate. Alte 1500 de staţiuni balneare vor completa itinerariul vacanţei de vară. Şi pentru a fi pe gustul fiecăreia, organizaţiile U.T.M. şi Asociaţiile studenţilor n-au scăpat nici un amănunt organizatoric. În Bucureşti baza sportivă Tei a Universităţii „C. I. Parhon" are pregătit, totul — strandul, terenurile de sport, sălile de lectură etc. — pentru a oferi clipe plăcute de recreere. Cluburile Institutului politehnic — din Piaţa Buzeşti — Universităţii „C. I. Parhon", din Bulevardul Schitu Măgureanu, Casa de cultură „Grigore Preoteasa" cu programe zilnice de teatru, concerte, întîlniri cu muncitori, oameni de ştiinţă şi de artă, cu reuniuni dansante etc., etc. sînt gazde ospitaliere. Asemenea pregătiri s-au făcut şi la Cluj, Timişoara, Iaşi, Tg. Mureş, în toate centrele universitare.

N-au fost uitate nici excursiile. De la Delta Dunării pînă la Lacul Roşu autocare vor transporta studenţi în drumeţia lor pe meleagurile pitoreşti ale patriei.

Cîte planuri au urzit aceşti tineri fericiţi cînd, după ce au trecut prin emoţiile ultimului examen, îşi pregăteau bagajele vacanţei. Fiecare, în specificul mediului pentru care îl pregăteşte facultatea ce o frecventează, vrea să-şi rezerve o parte din vacanţă şi pentru pasiunea proprie. Cornelia Brunzetti, studentă la Conservatorul „Ciprian Porumbescu" îşi va pune toată puterea de muncă în pregătirea sa pentru participarea la Concursul şi festivalul „George Enescu". Marioniu Costea, student la Universitatea „Al. I. Cuza" din Iaşi — viitor filolog — şi-a propus să strîngă noi documente istorice pentru monografia „Oonele Mari-Riureni" pe care şi-o pregăteşte. Ion Medoia, de la Facultatea de filologie din Timişoara vrea să ofere brigăzii de agitaţie a Gospodăriei agricole colective din satul natal textul unui spectacol intitulat: „Mîndră-i viaţa în colectiv".

Ei sînt numai cîţiva din imensa masă care, după zilele de tabără, o vei întîlni alături de muncitori în marile construcţii ale industriei, pe şantiere, în gospodării agricole de stat, la gospodării colective sau la căminele culturale ajutînd echipele artistice.

Zile de vacanţă!

Acestea sînt zilele de vacanţă pe care tineretul studios al ţării noastre le trăieşte astăzi. Tu cititorule, care porţi la tîmple amprenta căruntă a anilor ce s-au înmănunchiat în mai multe decenii, îndrăzneai să visezi în tinereţea ta la o viaţă atît de fericită?

Astăzi însă rîndurile acestea, care poate n-au cuprins tot frumosul, sînt inspirate din realitate, realitatea pe care studenţii o trăiesc datorită grijei părinteşti a partidului.

Cornel TABACU

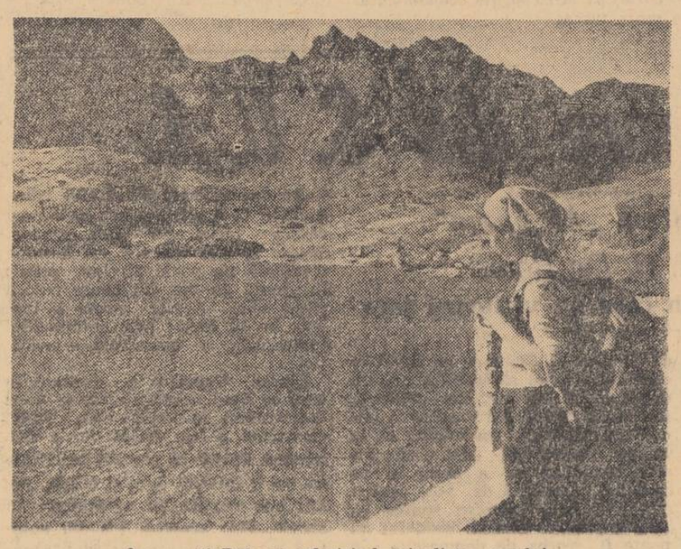

În munţii Retezat, admirînd priveliştea lacului.

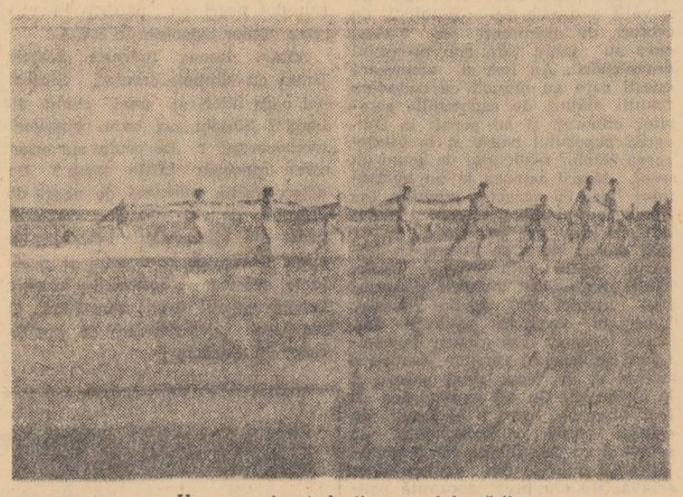

Un grup de studenţi pe malul mării

Sub bătaia razelor de soare...

PORTRETE ÎN APĂ TARE

MIMOZA

O veche zicală cere ca pe o femeie să nu o atingi nici măcar cu o floare. Zicala e înţeleaptă — cel puţin din punctul de vedere al sexului slab. Dar există şi reprezentanţi ai sexului pretins tare, cărora atingerea nu cu o floare, ci cu o simplă petală, le provoacă răni grave.

În această categorie se înscrie şi Tudose. Dacă vreunul din sculptorii noştri s-ar gîndi vreodată să creeze un monument al susceptibilităţii, sarcina i-ar fi extrem de uşoară, n-ar avea decît să-l ia pe Tudose, să-l urce pe un soclu şi să-l acopere cu puţin bronz. Evident, după aceea ar trebui să-l instaleze într-o piaţă centrală, altfel monumentul s-ar simţi profund jignit.

Căci jignirea este marea specialitate a lui Tudose. Tot ceea ce pe alţii îi amuză, îi educă sau îi lasă indiferenţi, pe el îl jigneşte. O adevărată „mimosa sensibilis". Numai că n-am fost niciodată coleg cu o mimoză, dar cu Tudose lucrez în aceiaş birou.

Să presupunem, de pildă, că şeful nostru ne critică (nu ştiu dacă aţi remarcat şi dv., dar atunci cînd nu sînt mulţumiţi de felul cum se lucrează, şefii au obiceiul să critice: cei puţin al nostru are obiceiul ăsta). Aş minţi dacă aş spune că nu există pe lume şi lucruri care îmi plac mult mai mult decît critica. Dar pentru Tudose observaţiile şefului sînt tot atîtea insulte, care în general se împart în trei categorii: unele sînt grave altele sînt neîntemeiate, dar cele mai multe sînt şi grave şi neîntemeiate.

Ţin şi azi minte cum s-a desfăşurat prima discuţie dintre şeful nostru — proaspăt venit în muncă — şi Tudose. Şeful l-a întrebat de ce a întîrziat rezolvarea unor hîrtii urgente în loc să răspundă, Tudose l-a contrainterogat de ce îl urăşte. Surprins, şeful l-a asigurat că nu îl urăşte deloc. Atunci Tudose l-a sugerat că poate îl dispreţuieşte. Şeful a protestat vehement, dar Tudose l-a întrerupt dezvoltînd cîteva idei interesante, şi anume:

1) că pentru el nu e nimic nou în asta;

2) că toţi şefii ori l-au urît, ori l-au dispreţuit, cu excepţia unuia singur care nu ştie în ce categorie intră, deoarece a murit într-un accident de automobil a doua zi după ce şi-a luat postu' în primire;

3) că s-ar putea să existe în lumea asta oameni la fel de jigniţi ca dînsul, dar ei nu crede că numărul lor trece de trei;

4) că s-a obişnuit să fie mereu umilit;

5) că s-ar fi mirat dacă ar fi fost cruţat acum.

Toate acestea au fost rostite cu aerul trist şi resemnat al unui mucenic, pentru care chinurile cele mai năprasnice fac parte din programul zilnic.

De altfel, nici în raporturile cu noi, colegii lui, Tudose nu se jigneşte mai rar. Cînd cineva deschide fereastra fără să-i ceară mai întîi voie Tudose întreabă, pe un ton îndurerat, dacă într-adevăr nimeni nu mai remarcă prezenţa lui în birou şi dacă tuturor le e indiferent că el va muri în floarea vîrstei de pe urma curentului. Dacă, dimpotrivă, e consultat înainte de a se lua această importantă măsură, Tudose roagă mîhnit să nu i se facă glume deplasate, deoarece el ştie că indiferent de părerea lui, fereastra tot se va deschide.

Mircea, care are mania statisticii, a făcut calculul că fiecare din noi comitem zilnic 6 pînă la 10 ofense la adresa lui Tudose. În lunile de vară, media este ceva mai mare, probabil din cauza ferestrei. Tot după socotelile lui Mircea, din 208 ore lucrătoare cîte există într-o lună, Tudose este supărat 185 de ore pe 50 la sută dintre noi, 150 de ore pe 75 la sută dintre noi şi 120 de ore pe noi toţi.

Printr-o curioasă alchimie sufletească, ei transformă nu numai ce facem ci şi ceea ce nu facem în atacuri anti tudosiene. De exemplu, cînd rîdem de ceva, e semn că ne batem joc de el cînd nu rîdem e semn că ne indispune, cînd vorbim tare îl deranjăm în muncă, cînd vorbim încet avem secrete faţă de dînsul, cînd îl invităm la o bere facem asta pentru că îi considerăm beţiv, cînd nu îl invităm, dovedim că tovărăşia lui ne e insuportabilă...

N-are nimeni, nimeni nevoie de o mimoză?

Nicolae MINEI

Şcoala părinţilor

Prin toate mijloacele trebuie să dezvoltăm rezistenţa copilului la îmbolnăviri şi avem numeroase mijloace care ne stau la îndemînă pentru aceasta: aerul curat, soarele, apa.

Aerul curat face să crească pofta de mîncare şi aduce un somn liniştit sugarului. Un copil normal poate fi scos vara la plimbare din a doua săptămînă de la naştere. Înainte de a-l scoate îl obişnuim cu aerul de afară ţinîndu-l cîteva minute la fereastra deschisă. Dar nu numai plimbarea, ci şi aerisirea camerei, indiferent de anotimp, are un rol important. Vara e bine ca fereastra să fie deschisă mai tot timpul (cu excepţia orelor foarte călduroase din mijlocul zilei). Aerul are o acţiune şi mai puternică dacă se folosesc băile de aer, adică scoaterea treptată a hainelor copilului pe măsură ce temperatura este mai ridicată. Asemenea băi făcute la locuri umbroase pot fi la început doar de 10—15 minute, dar apoi ele ajung la 2 ore.

În ceea ce priveşte apa, în afară de baia şi duşul despre care am vorbit, trebuie să amintim frecţiile, făcute zilnic cu o mănuşă puţin mai aspră confecţionată din prosop. La început se moaie mănuşa într-o apă mai caldă (32° C), apoi temperatura apei se scade treptat pînă în jurul a 20° C.

Soarele este un mijloc de călire mai delicat. Este nevoie de multă băgare de seamă şi în primul rînd de indicaţia directă a medicului. În nici un caz nu vom face băi de soare copiilor mai mici de 3 luni, copiilor nervoşi sau celor bolnavi. Cînd e cald afară, dimineaţa, pînă la orele 10 copilul poate sta la soare foarte bine supravegheat, — la început 2 minute pe faţă, 2 minute pe spate. Treptat putem mări această durată cu 1—2 minute pe zi pe fiecare parte, ajungînd la un total de 30 minute, timp peste care nu vom trece deoarece baia poate deveni periculoasă. Capul copilului trebuie să fie tot timpul acoperit cu o boneţică albă cu borduri sau cu o pălărioară.

După baia de soare copilul se odihneşte la umbră făcîndu-i-se apoi un duş cu stropitoarea cu apă puţin încălzită — sau se şterge cu un prosop muiat. În nici un caz să nu vrem să bronzăm sugarul. Înnegrirea ar împiedica chiar pătrunderea razelor ultraviolete

MOZAIC SPORTIV

● *„CEL MAI PUTERNIC" este titlul filmului documentar sportiv realizat în studiourile sovietice și consacrat renumitului halterofil Iuri Vlasov, campion olimpic și recordman mondial. Scenariul filmului este semnat de ziaristul Vitali Petruscenko, iar regia aparține lui Kiril Egers.*

● *ATLETUL negru Mal Whitfield care a cîștigat două medalii de aur la Olimpiadele de la Londra și Helsinki în proba de 800 m. plat a părăsit definitiv S.U.A. plecînd în Nigeria, patria sa natală, pentru a se consacra formării de atleți din rîndul fraților săi de culoare.*

● *„AMUR" se numește noul planor construit în întregime din aliaj de aluminiu de către un grup de ingineri sovietici. Aparatul cîntărește 190 kg. și este adaptat pentru acrobația aeriană. Primul zbor de încercare pe planorul „Amur" a fost efectuat de eroul Uniunii Sovietice, pilotul Serghei Anohin.*

● *IN TIMPUL manifestațiilor țărănești din Franța pe șoseaua din apropiere de Montpellier urma să se desfășoare campionatul ciclist militar de fond. Țăranii au blocat șoseaua cu tractoarele, împiedicînd astfel disputarea acestei curse.*

● *KID TUNERO, boxerul cuban care a luptat în 1933 la Paris cu Marcel Thil pentru titlul mondial la „mijlocie" a avut doi fii : Eduardo și George, amîndoi au absolvit școala de arte plastice din Havana. Ei au ilustrat o carte dedicată tatălui, iar șapte din tablourile expuse de cei doi frați la o expoziție de pictură au fost cumpărate de regretatul romancier Ernest Hemingway care în tinerețe făcuse box și se antrenase în aceiași sală cu Kid Tunero.*

● *SINDICATUL fotbaliștilor profesioniști din Anglia amenință cu o nouă grevă, considerînd inacceptabilă decizia cluburilor de a menține statu quo-ul în regulamentul transferărilor. După cum se știe patronii cluburilor au promis că vor accepta ca la expirarea contractului un jucător să poată pleca la alt club. Totul a fost doar o stratagemă pentru a stinge greva din toamna trecută.*

● *DUPĂ ce s-a antrenat timp îndelungat și a făcut călătoria de la Montevideo la St. Etienne, căpitanul echipei Uruguaiului, Ruben Etchebarria n-a mai luat plecarea în „Tour de l'Avenir". Motivul ? Cu o zi înainte de start, ciclistul sud-american a căzut la antrenament, fracturîndu-și degetul mare de la mînă.*

● *Întrebați ce nu le place mai mult într-un tur ciclist, Gaul a răspuns : Interviurile ; în turul Franței sînt peste 200 de ziariști, iar Anquetil a răspuns : ploaia. De atunci Gaul consultă în fiecare seară buletinul meteorologic.*

● *Văzînd că după etapa 5-a, (Tour de l'Avenir) echipa țării sale a rămas numai în doi oameni (porniseră 8), ziaristul canadian J. Revelin a cerut să fie acceptat în cursă ca al treilea alergător. Hotărît lucru, canadienii nu știau ce este Turul Franței.*

● *CICLISTUL W. Limbach din echipa R. F. Germane, amețit de căldură și însetat, vrînd să bea apă a căzut într-o fîntînă și era să se înece dacă nu-l scoteau afară niște țărani.*

1,90 !

Sîmbătă noaptea, cînd pe străzile Capitalei mai stăruiau ecourile victoriei feroviare din sala Floreasca, vestea excepționalului record al Iolandei a umplut de bucurie pe sportivii noștri.

Sudorii și-au stins o clipă flacăra albastră, ca să fumeze cea mai tare țigară a nopții, tipografii s-au pornit să graveze în zinc chipul Iolandei, pentru prima pagină a ziarelor, iar în unele restaurante orchestrele s-au oprit brusc, pentru cel mai frumos și mai neașteptat „intermezzo" al serii : anunțarea noului record.

— I-a fost dat stadionului popular din Budapesta să vadă cea mai înaltă ștachetă peste care a sărit vreodată o femeie.

— Acum doi ani, specialiști din mai multe țări, au publicat o serie de pronosticuri — limită pentru anii deceniului 70. În dreptul săriturii în înălțime — fete s-a înscris atunci cifra 1,90, pe care ar revendica-o și astăzi, ca record masculin, atitea și atitea țări de pe glob.

Iolanda Balaș a împlinit, în numai un an și jumătate, norma deceniului. Doar Brumel și Elliot au izbutit același lucru.

— Cu ani în urmă se vorbea despre vîrsta ideală pentru performanța maximă la săritura în înălțime. S-a emis — după îndelungi controverse — cifra 22.

Ultimul record al Iolandei, obținut cu cîteva luni înainte de împlinirea vîrstei de 25 de ani, atribuie muncii și perseverenței această mare victorie asupra statisticii și laboratorului.

— Studioul Alexandru Sahia a realizat un documentar Iolanda Balaș. Acum o lună filmul urma să se încheie cu 1,87. Dar, a venit Varșovia și alți metri de peliculă au urcat ștacheta epilogului. Acum, la 1,90, filmul budapestan se va adăuga rolei documentarului.

Fotografia : I. MIHAICA

— Ieri s-au împlinit 5 ani de la primul record mondial al Iolandei Balaș (1,75). Iar cu cinci zile înaintea împlinirii acestui glorios „cincinal" sportiv, marea noastră atletă a semnat, pentru a 13-a oară, de astă dată în cartea cu puține file a performanțelor ieșite din comun.

Ioan CHIRILA

Constatări la încheierea campionatului categoriei A de fotbal (II)

Întrecerea echipelor fruntașe a fost net dominată de cluburile bucureștene C. C. A. și Dinamo. Acestea au fost, de altfel, și echipele cu mai multă personalitate, înclinate spre practicarea unui fotbal modern, cu concepții tactice mai conturate.

C. C. A., cu o formație de jucători cu un bun nivel tehnic, a pus un accent deosebit pe jocul colectiv, uzînd o de gamă bogată de pase, de obicei scurte, cu care să stăpînească cît mai mult și mai bine mingea, construind acțiuni de la portar pînă în imediata apropiere a porții adverse. A perseverat în aplicarea sistemului W.M., cu multă mobilitate și, în general, și-a format un stil de joc propriu destul de valoros. Se cuvine, totuși notat că actuala valoare a echipei C. C. A. este sub nivelul maxim atins de această echipă, ceea ce se explică și prin uzura (și neînlocuirea) unor jucători cîndva de bază.

Dinamo București s-a situat pe poziția folosirii așezării 1+4+2+4, pe care i-a asigurat-o în special turneul făcut în Brazilia, unde ea este caracteristică echipelor. Trecerea la această așezare necesită însă o bună bucată de timp, în care jucătorii să se obișnuiască cu noile sarcini ce le revin. De aceea în jocul echipei dinamoviste s-au făcut simțite unele stîngăcii inerente acestei perioade de tranziție. Merită totuși subliniat că la echipa dinamovistă s-a semnalat o schimbare calitativă în bine.

O concepție tactică, care să adîncească personalitatea echipei s-a observat și la formația clujeană Știința, care dispune de un lot valoros de tineri jucători. Știința Cluj n-a realizat în acest campionat ceea ce se aștepta de la ea. Inconstantă în comportare, formația clujeană s-a putut situa la nivelul celor mai buni, dar n-a fost scutită de înfrîngeri în jocuri cu echipe mai puțin dotate. Pentru a-și valorifica mai bine jucătorii ce i-a avut la dispoziție, Știința Cluj a apelat la așezarea 3+2+2+3, în care vîrfuri de atac au fost Marcu, Gane și H. Moldovan. Așezarea aceasta pune mai bine în valoare posibilitățile echipei, care cînd își va găsi stabilitatea în comportări, va fi capabilă să aspire temeinic la primul loc.

Celelalte echipe ale categoriei — cu oarecare excepție Rapid — n-au reușit să-și facă vreo personalitate aparte. Au jucat parcă numai pentru rezultate, ceea ce se explică mai ales prin slabul bagaj tactic cu care au fost înzestrate datorită insuficientei preocupări în această direcție a antrenorilor respectivi.

Față de campionatele precedente, echipe ca Steagul Roșu, U. T. A., Dinamo Bacău, Petrolul, plus Progresul și Farul, au marcat vizibile rămîneri în urmă. Primele patru mai ales, au avut, într-un trecut apropiat, o manieră de joc proprie lor, care le-a adus succese mari. În această ultimă ediție de campionat jocul lor a căpătat o uniformitate supărătoare. De multe ori, chiar cîștigînd, jocul lor n-a avut nimic care să entuziasmeze, în timp ce în edițiile precedente de campionat, prin jocul ce-l practicau, culegeau ropote de aplauze chiar în partide ale căror rezultate le erau defavorabile. Această schimbare este strîns legată de orizontul limitat ce și l-au stabilit antrenorii respectivelor formații, care au rămas în urmă în ceea ce privește concepțiile moderne de joc.

Constatarea aceasta ține de una din deficiențele de bază ale fotbalului nostru. Pentru saltul valoric ce i se cere, jucătorul are absolută nevoie de antrenori bine pregătiți, inventivi, înarmați cu cele mai moderne concepții de pregătire (tactice și tehnice) capabili să pună cît mai bine în valoare loturile de jucători pe care le au la îndemînă și le cresc. Ni se pare că în această direcție trebuie făcut ceva mai mult decît pînă acum. Antrenorii noștri trebuie înarmați cu mai multe cunoștințe, prin cursuri, (de genul acelora care funcționează în prezent la Cîmpina), dar mai ales prin cunoașterea experienței celor mai bune formații fotbalistice. Pentru că altminteri ar însemna să fie păstrat la nivelul cunoștințelor acumulate cu ani și ani în urmă și care, neîmprospătate, se vor dovedi depășite.

Să nu ne ferim să recunoaștem că antrenorii noștri au nevoie de o creștere calitativă ca să-i facă mai corespunzători nevoilor actuale, ca și celor de perspectivă, ale fotbalului nostru.

I. BOCIOACA

Primul cosmonaut

VIAȚA LUI IURI GAGARIN POVESTITĂ DE EL INSUSI (8)

Cu trei zile înainte de plecarea lui N. S. Hrușciov la Washington (septembrie 1959) în Uniunea Sovietică au avut loc două evenimente care au răscolit lumea întreagă. Pe Neva, în locul unde în noaptea asaltului din octombrie 1917 staționa legendara „Aurora", a ancorat o puternică navă a păcii — vasul spărgător de gheață „Lenin", cu motor atomic, iar spre Lună se avîntase o rachetă cosmică. Racheta purta un fanion pe care era gravată stema statului nostru. Astfel, în același timp se aprinseseră două stele roșii în cinci colțuri : una pe bordul navei atomice, iar cealaltă pe căile îndepărtate ale Universului.

Am înțeles că în țara noastră se efectuează importante lucrări privind pregătirea zborului omului în Cosmos.

La cîteva zile după întoarcerea lui N. S. Hrușciov din călătoria sa în S.U.A. oamenii noștri de știință au lansat cea de-a treia rachetă cosmică, care a înconjurat Luna și a fotografiat partea ei invizibilă. Această nouă victorie, fără precedent, a zguduit din nou lumea întreagă.

A doua zi, așa precum o cere regulamentul militar, m-am prezentat la raport în care ceream să fiu inclus în grupul de candidați pentru zborul în Cosmos. Mi se părea că venise timpul pentru completarea unui astfel de grup. Nu m-am înșelat. Am fost invitat să mă prezint în fața unei comisii medicale speciale.

Comisia s-a dovedit cicălitoare. Nimic nu amintea obișnuitele noastre vizite medicale. Aici, începînd chiar cu primul specialist — medicul oftalmolog — am înțeles cît de serios este totul. Ochiul era în mod minuțios controlat. Trebuia să ai calificativul „1" la vedere, adică să citești curgător și cu ușurință la o anumită distanță întregul tabel cu litere și semne, să-l citești de la început pînă la sfîrșit.

Trierea a fost severă. Din zece oameni era ales unul. Însă nici acela nu putea fi sigur că n-o să fie respins de comisia următoare. „Pregătiți-vă pentru comisia următoare" — m-a sfătuit și pe mine Evghenii Alexeevici, șeful comisiei medicale.

Prima etapă fusese așadar trecută și am început să nădăjduiesc. M-am întors la regiment. Am așteptat și am tot așteptat să fiu chemat din nou. Era greu, pentru că așteptam de unul singur. Deocamdată, Valia nu știa nimic. Nu-i spusesem despre plecarea mea la comisia medicală, ea credea că a fost o deplasare obișnuită în interes de serviciu. Mă chinuia conștiința — pînă acum nu ne ascunseserăm nimic unul celuilalt. Aici era însă vorba de o chestiune foarte neobișnuită și deocamdată era mai bine să tac. De altfel așa ne-au sfătuit și Evghenii Alexeevici și comandantul regimentului.

Zilele treceau una după alta. Mi se părea că am fost uitat, că n-am corespuns. Căci nu sînt de statura înaltă, aspectul meu e cam nearătos, nu pot să mă laud cu musculatura. Împreună cu mine se prezenta, seară la comisie băieți unul și unul — înalți ca ofițerii de gardă, plini de sănătate, spătoși... Cum puteam să mă măsor cu ei ? Mă străduiam să dau uitării raportul, comisia, dar nu izbuteam.

— Nu te-ai îmbolnăvit oare, Iura ? — m-a întrebat într-o zi Valia și, ca un adevărat medic, m-a sfătuit să-mi măsor temperatura. Am ascultat-o. Mi-am pus termometrul. Însă mercurul n-a vrut să urce mai sus de 36,6 grade. Și totuși eram bolnav, suferam de-o boală care nu avea nume în medicină — atracția spre Cosmos continua să mă chinuie. Dar știam că de boala aceasta nici un medic nu mă putea vindeca. Cînd disperasem cu totul, cînd socoteam că nu mai există nici o speranță, am primit o înștiințare : eram din nou invitat în fața comisiei.

De data aceasta exigențele medicilor se dublaseră. Toate analizele au ieșit bine, în organismul meu nu se schimbase nimic. Evghenii Alexeevici era mulțumit.

La triere, comisia se interesa de biografia candidatului, de familia sa, de tovarășii săi, de activitatea lui obștească. Erau apreciate nu numai sănătatea dar și preocupările culturale și sociale, stabilitatea emoțională.

Pentru zborul în Cosmos erau căutate inimi fierbinți, nervi calmi, o voință de neînfrînt, fermitate de spirit, prospețime, optimism. Era de dorit ca viitorul cosmonaut să știe să se orienteze, să nu-și piardă capul în situațiile complexe ale zborului, să reacționeze instantaneu la schimbări și, în toate cazurile, să ia hotărîrile cele mai judicioase. Din nou au rămas pe din afară mulți băieți. Eu am fost inclus printre piloții selecționați candidați cosmonauți. După cîteva zile, întregul nostru grup a fost primit de comandantul șef al forțelor militare-aeriene, Konstantin Andreevici Versinin.

Trebuia să mă despart acum de regimentul meu, să-mi iau rămas bun de la tovarășii și, împreună cu familia, să plec spre noul loc unde aveam să fac serviciul.

Începea o pagină nouă, cea mai interesantă pagină din viața mea.

Am sosit la locul de destinație pe calea aerului. Valia suporta greu călătoriile cu avionul, însă de data aceasta a consimțit să plece cu mine, știind că avem puțin timp și că sînt așteptat.

În primul rînd ni s-a explicat amănunțit ceea ce-l așteaptă pe omul care pleacă în Cosmos. Unul dintre cei mai de seamă specialiști în medicina aviatică, medicul militar Vladimir Ivanovici, ne-a vorbit în mod detaliat despre factorii pe care organismul viu îi întîlnește în zborul în spațiul cosmic.

Am sosit la locul de destinație pe calea aerului. Valia suporta greu călătoriile cu avionul, însă de data aceasta a consimțit să plece cu mine, știind că avem puțin timp și că sînt așteptat.

În primul rînd ni s-a explicat amănunțit ceea ce-l așteaptă pe omul care pleacă în Cosmos. Unul dintre cei mai de seamă specialiști

O partidă de biliard este totdeauna reconfortantă

Din istoria cuceririi Cosmosului : *conteinerul cu un cosmonaut pătruped a aterizat cu bine pe poligonul experimental*

Ne aflam în condiții ideale. Aveam totul. Nimic nu ne distrăgea de la ocupațiile îndrăgite, interesante. Ne comportam plini de respect față de medicii noștri. Ei erau aceia care căutau mijloacele ce asigură viața și sănătatea omului în cabina navei cosmice.

Omul se cam teme de schimbări, dar le și îndrăgește. Viața noastră se schimba și se schimba spre mai bine. Mă gîndeam la avîntul uriaș pe care l-au luat lucrările pentru cucerirea spațiului cosmic în Uniunea Sovietică, la sumele și munca investită în această operă. Vladimir Ivanovici ne-a spus într-un rînd că Nikita Sergheevici Hrușciov este la curent cu tot ceea ce s-a realizat, că se interesează de toate lucrările, că cere din partea oamenilor de știință să reducă la minim riscurile nu numai pentru viața, dar și pentru sănătatea cosmonautului.

(Continuare în numărul viitor)

Echipa „violeților" din Prater la București

După opt ani de așteptare FC Austria a cîștigat din nou campionatul austriac de fotbal, cu un avans de 7 puncte asupra următoarelor clasate și va fi, potrivit tragerii la sorți, adversarul echipei C.C.A. București în primul tur al Cupei campionilor europeni.

Înființată cu o jumătate de veac în urmă, echipa „violeților" din Praterul vienez a mai cîștigat titlul de campioană de încă 5 ori (1924, 1926, 1949, 1950, 1953) a izbîndit de 11 ori în Cupa Austriei și de două ori în Cupa Europei Centrale (1923 — 1936).

Alături de Rapid și Admira — FC Austria a fost una din pepinierele fotbalului austriac în epoca de glorie a „Wunderteam"-ului. Cultivînd tradițiile școlii vieneze cu dantelăria de pase, cu „ritmul valsat" și jocul de mare virtuozitate tehnică, FC Austria a avut o perioadă de strălucire între anii 1947 — 1953, cînd în rîndurile sale au jucat celebrii internaționali Stojaspal, Ockwirk, Melchior (văzuți și la București în 1947 și 1954) și alți fotbaliști de clasă.

Plecîndu-i peste hotare cei mai buni jucători F.C. Austria, cu 2-1 pe Spartak (Praga) și a pierdut cu 1-2 la Bologna.

La prima sa apariție în Cupa campionilor europeni, FC Austria dorește să facă o figură frumoasă și se pregătește în mod foarte serios. În programul său sînt incluse și trei meciuri internaționale în luna august. La 13 cu St. Etienne, la 15 cu Dinamo Moscova și la 23 cu Dozsa Ujpest.

Ultima oară FC Austria a jucat la noi în 1954 și a pierdut cu 0-3 în fața unei selecționate. De data aceasta va evolua într-un meci oficial, astfel că confruntarea sa cu C.C.A. se anunță interesantă și plină de neprevăzut.

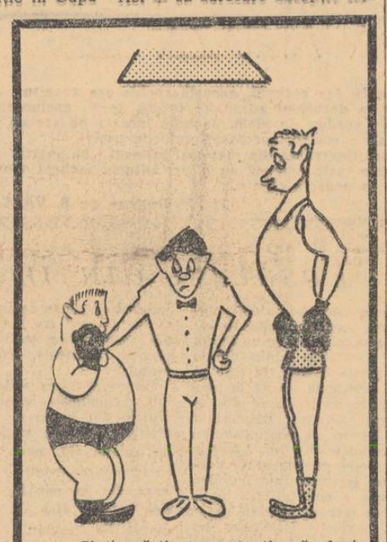

— ...Și ține să-ți atrag atenția că loviturile sub centură sînt interzise.

Desen de I. PARIZA

De pe tușe

C.S.M.S. Iași

Vă doresc să fiți fruntași
Și să v-amintiți așa :
Lung e drumul pîn-la Iași
Dar mai lung... din B în A !

METALUL TÎRGOVIȘTE

Sper că nu v-ați pus bocancii
Sus, în raft... la naftalină,
Nu de alta dar Metalul
Poat' să capete... rugină !

DINAMO PITEȘTI

Vreau atît; ca după meciuri
Să aud pe fiecare :
La Pitești e tare... țuica
Dar Dinamo... și mai tare !

JIUL PETROȘANI

Cred că și pe cei mai sceptici
I-ați lămurit ca să priceapă
Că uneori n-aduce anul
Ce-aduce... ultima etapă !

I. CHIVU

DISCUȚII

Șapte antrenori străini vorbesc despre dezvoltarea fotbalului

Pe marginea unei anchete a revistei „Die neue Fussball Woche" din R. D. G.

Fiecare disciplină sportivă este într-o continuă transformare, într-o permanentă dezvoltare. Perfecționarea procedeelor tehnice, găsirea unor noi sisteme tactice, schimbarea regulilor de joc — ca urmare a evoluției sportului respectiv — toate acestea fac ca atletismul, voleiul, handbalul, hocheiul de azi, să fie cu totul altele decît cele de acum cîteva zeci de ani, de exemplu. Fotbalul, sportul care se bucură, fără îndoială, de cea mai largă răspîndire pe toate meridianele și paralele globului, se supune și el aceleiași legi. Asistînd azi, pe „23 August", la un pasionant derbi C.C.A. — Dinamo, care-ți prilejuiește și măestria jucătorilor și frumusețea jocului cu balonul rotund în sine, aproape că nu-ți vine să crezi că odată fotbalul se juca rudimentar, că el se reducea la o goană oarbă a tuturor jucătorilor după un balon lovit la întîmplare, că „ofsaidul" sau „lovitura de la 11 metri" nici nu intrau în vocabularul primilor fotbaliști...

Cum va fi fotbalul de mîine ? Care este viitorul sportului cu balonul rotund ?

Iată o întrebare care îi preocupă pe tehnicienii de pretutindeni și pe care, recent, revista „Die neue Fussball Woche", care apare în R.D.G., a pus-o cîtorva antrenori și specialiști de renume mondial, reuniți la un curs care s-a ținut la Macolin, în Elveția. Fără îndoială, nimeni nu se aștepta ca vreunul din cei întrebați să facă un tablou exact al fotbalului viitorului. Fiecare tehnician s-a ocupat însă de cîte un aspect pe care el l-a socotit legat de dezvoltarea viitoare și de îmbunătățirea jocului. Nu ne vom dedica analizei integrale a răspunsurilor date, ci ne vom mărgini să spicuim, pentru cititorii noștri, ideea de bază a fiecărui răspuns.

★

„Fotboliștii vor trebui să gîndească pe teren, ca niște jucători de șah". Aceasta este părerea exprimată de Rudolf VYTLACIL, antrenorul federal al R S. Cehoslovace. Și, fără îndoială, Vytlacil se referă nu la... încetineala gîndirii, ci la profunzimea ei, la posibilitatea întrezăririi tuturor variantelor de desfășurare a jocului, pornind de la o pasă dată la un moment dat. **„Pentru mine — spune antrenorul cehoslovac — asigurarea dezvoltării fotbalului este legată de două aspecte : să facem ca jocul să fie mai rapid și să perfecționăm mijloacele tehnice. Una fără alta sînt de neconceput. Fotbalistul trebuie, ca și un jucător de șah, să prevadă anumite faze, să știe totdeauna ce vrea să facă cu mingea în momentul următor, care coechipier e mai bine plasat pe teren. Cît despre tactică, ea trebuie să corespundă cu posibilitățile jucătorilor".** Antrenorul cehoslovac arată apoi că una din problemele de bază ale dezvoltării jocului o constituie trecerea rapidă a echipei din apărare în atac și că pentru aceasta este nevoie de o îmbunătățire a aportului jucătorilor din liniile de fund la dezvoltarea atacurilor.

„Tehnica — aceasta e temelia"

Amatorii de fotbal au auzit desigur de fostul internațional italian Giovanni FERRARI, un jucător cunoscut în toată lumea, membru de bază al celebrei „squadra azzura" în epoca sa de mare glorie. Astăzi Ferrari lucrează ca antrenor federal. Răspunzînd întrebării „Cum este posibilă dezvoltarea și îmbunătățirea fotbalului ?". el a început astfel : **„Tehnica este temelia jocului nostru. De aceea, eu văd dezvoltarea fotbalului în primul rînd într-o îmbunătățire a tehnicii".** Ferrari arată apoi că dezvoltarea tehnicii jucătorilor nu trebuie privită ca un scop în sine, ci trebuie legată organic de viteză „Trebuie să se joace în ritm susținut toate cele 90 de minute, timp de 90 de minute fotbalistul trebuie să-și pună în joc în mod rațional tehnica sa, s-o conformeze cu cursivitatea jocului". Ferrari arată apoi că pentru perfecționarea fotbalului trebuie ca antrenorii să aibă grijă ca perfecționarea tehnicii la antrenament să se facă în condiții cît mai apropiate de joc. **Condiția fizică — spune Ferrari — este un lucru secundar, care se situează după tehnică. După părerea sa, se poate lucra foarte bine pentru condiție învățînd și repetînd procedeele tehnice. El nu recomandă, așa dar, antrenamente cu accent exclusiv pe condiție, ci vede o armonizare între lucrul pentru tehnic cu cel pentru condiția fizică.**

„Jocul nostru poate primi impulsuri noi din partea tacticii"

Părerea de mai sus, exprimată de antrenorul echipei de juniori a Angliei, celebrul internațional Billy WRIGHT, este oarecum diferită de cea a lui Ferrari. Poate și din cauză că, în ultimii ani, fotbalul insular a resimțit unele carențe tactice, ceea ce l-a făcut să piardă o supremație pe care a avut-o mult timp. Iată ce spune Wright : **„Cred că se poate afirma că echipele cele mai bune din Europa se găsesc, din punct de vedere tehnic, la un nivel foarte apropiat. Forma dintr-o zi anumită, felul cum se simte fiecare jucător în parte sau alți factori asemănători, sînt elementele care determină de cele mai multe ori rezultatul întrecerilor. Eu cred, de aceea, că nu tehnica este problema principală, mai ales atunci cînd se pune întrebarea mijloacelor care pot duce la îmbunătățirea fotbalului. După părerea mea, sportului nostru îi pot veni noi impulsuri, înainte de ori ce din direcția tacticii. A dezvolta mai departe tactica, a o adapta tot mai mult jocului, înseamnă a servi fotbalului".**

„Trebuie schimbate regulile !"

În ultima vreme, tot mai mulți tehnicieni ai fotbalului mondial se pronunță pentru modificarea unora din regulile jocului. Nu de mult, cunoscutul ziarist francez Gabriel Hanot publica un amplu articol în revista „France-Footbali", în care se pronunța **pentru desființarea regulii de ofsaid**, pe care o consideră ca o piedică în dezvoltarea acestui sport. Iată că, alături de el, se ridică împotriva regulii de ofsaid și antrenorul federal polonez Rysard KONCEWICZ. Să-i dăm cuvîntul : **„Pentru a contribui la dezvoltarea fotbalului, trebuie — după părerea mea — să încercăm și o modificare a regulilor. Se poate afirma că actualmente în fotbalul internațional se marchează foarte puține goluri. Or, tocmai goluri vrea să vadă publicul la fotbal, tocmai ele dau acestui joc puterea de atracție pe care o exercită în lumea întreagă. Eu cred că o cauză pentru numărul mic de goluri ce se înscriu este existența regulii de ofsaid. Ea îngrădește inițiativa atacanților și avantajează jocul de apărare. De aceea, regula de ofsaid trebuie total desființată. Atunci, fotbalul ar face un mare pas înainte. El ar deveni mai rapid, mai variat, mai interesant. Fiecare jucător în parte ar gîndi mai mult, antrenorii ar fi siliți să pună la punct noi variante tactice".** După ce vorbește și de alte modificări, antrenorul polonez conchide : **„Regulile jocului de fotbal au mai fost schimbate de-a lungul timpului. Trebuie s-o facem încă o dată, pentru a servi jocul".**

Fără îndoială, propunerea lui Koncewicz convine în primul rînd... arbitrilor, cărora cea mai mare bătaie de cap le-o dă tocmai regula de ofsaid !

Alte păreri

La întrebarea privind dezvoltarea și îmbunătățirea jocului de fotbal au mai răspuns și alți tehnicieni, ca GEORGES BOULOGNE, antrenor al federației franceze pentru echipele de tineret, WALTER WINTERBOTTOM, antrenor al naționalei Angliei, GUSTAV SEBES, cunoscut tehnician maghiar, membru al Comitetului Executiv al U.E.F.A.

Antrenorul francez este de părere că îmbunătățirea fotbalului trebuie pornită de la îmbunătățirea metodelor de muncă cu tineretul și preconizează, în această direcție, în primul rînd o mai mare grijă pentru pregătirea tehnică și dezvoltarea fizică multilaterală a viitorilor jucători. Credem, în această ordine de idei, că antrenorii noștri — în deosebi cei care se ocupă de juniori — ar trebui să acorde mai multă atenție selecționării viitorilor fotbaliști pe baza unui fizic corespunzător sarcinilor pe care le impune fotbalul atletic care se practică astăzi, îmbinînd în mod armonios pregătirea atletică multilaterală cu cea tehnică. WINTERBOTTOM insistă și el asupra necesității îmbunătățirii pregătirii fizice, tinzînd, mai ales la o mai mare rapiditate a jocului. În fine, GUSTAV SEBEȘ vorbește despre necesitatea îmbinării strînse a teoriei fotbalistice cu practica. El este de părere că, în privința muncii cu tineretul, baza trebuie pusă pe tehnică, iar în ceea ce privește lucrul cu jucătorii avansați este de insistat asupra individualizării antrenamentului.

★

Toate discuțiile purtate de cei șapte specialiști citați mai sus duc la concluzia că preocuparea pentru îmbunătățirea fotbalului, pentru progresul său rapid, este la fel de mare pretutindeni și că — în orice caz — una din trăsăturile de bază ale fotbalului viitor va fi îmbinarea perfectă a unei înalte tehnicități cu o pregătire atletică a cărei principală trăsătură va fi viteza.

Interesant de constatat că niciunul din specialiștii consultați de „Die neue Fussball Woche" nu vorbește despre sistemele de joc ale viitorului. Să fie oare această problemă a sistemelor atît de încurcată încît niciunul din cei citați să nu fi îndrăznit s-o abordeze ? Socotesc ei că nu e cazul să se ocupe de sisteme și că acestea vor decurge firesc din însăși evoluția fotbalului, pe baza celorlalte principii anunțate ? Sau, poate, ei sînt de părere că discuțiile la modă în unele cercuri fotbalistice, asupra diverselor așezări pe teren (W. M. modern, 1-4-2-4, sau 1-3-3-4 și celelalte) nu țin de esența fotbalului și, deci, nu reprezintă factori de bază în îmbunătățirea calitativă a jocului...

Oricum, un lucru este cert. La ora actuală, în fotbalul mondial sînt discuții interesante, care fără îndoială că vor impulsiona dezvoltarea celui mai popular sport din lume.

Radu URZICEANU

magazin
revistă săptămînală editată de ziarul
„ROMINIA LIBERA"
★
Redacția și administrația, piața Scînteii tel. 17.60.10
★
Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.
★
PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10 interior 1400.

Sfaturi cosmetice

Apreciata și folosită de nenumărate persoane zeama de castraveți este un preparat care intră în compoziția anumitor creme și loțiuni de față.

Prepararea ei se face în felul următor: se iau castraveți mari, copți, se curăță de coajă, se taie bucăți, se storc printr-un tifon și se filtrează prin vată. Pentru a ușura operația îi putem da și prin mașina de tocat carne. Dacă dorim să conservăm produsul este necesar ca la un kgr. de zeamă să adăugăm 250 g alcool de 90° pentru a evita alterarea. După adăugarea alcoolului lăsăm să se macereze 24 ore și filtrăm din nou. Conservarea se va face în sticle ermetic închise, păstrate la loc uscat și răcoros. Pentru un ten gras cantitatea de alcool poate fi majorată la 500 g la un kilogram de zeamă de castraveți. Preparat în felul acesta sucul poate fi folosit și ca atare îmbibind un tampon de vată și ștergînd obrazul în fiecare seară pînă ce vata rămîne curată.

Utilizînd acest preparat putem renunța la spălarea obrazului cu săpun. În cazul tenurilor uscate pentru prepararea laptelui de demachiat vom folosi în afară de zeama de castraveți și alte ingrediente după cum urmează: acid citric 0,20 g, miere de albine 10 g, apă distilată 30 g, suc de castraveți 60 g, alcool 5 g. Se dizolvă mierea în apă și se toarnă peste alcoolul amestecat cu sucul de castraveți.

Această loțiune poate fi folosită atît în cazul tenurilor grase cu porii deschiși cît și în cazul tenurilor uscate și normale cu condiția ca și în acest din urmă caz după 1/2 oră să spălăm obrazul cu apă și să-l ungem cu o cremă hrănitoare. Un lapte de demachiat mai poate fi preparat adăugînd la 1/2 kg zeamă de castraveți proaspătă, 125 g alcool, 50 g ulei de parafină uz intern, 50 g apă distilată, 1 gălbenuș de ou, 1 albuș bătut spumă, 2 linguri miere de albine, și 10 g tinctură de benzoe. Procedăm în felul următor: într-un vas batem albușul spumă, adăugăm gălbenușul pe care l-am frecat în prealabil cu mierea de albine și cu uleiul de parafină, turnăm zeama de castraveți amestecată cu alcool și apă și la sfîrșit picurăm tinctura de benzoe. Zeama de castraveți mai poate intra și în compoziția unor creme. Cea mai obișnuită este crema cu untură care se prepară topind pe baie de apă 40 g untură proaspătă, 5 g stearină și 5 g ceară de albine. Acest amestec se freacă bine, cînd începe să se răcească adăugăm 5 g suc de castraveți. Această cremă se folosește pentru îngrijirea tenurilor uscate și normale.

★

ANETA-Fetești, MARIA B.-Baia Mare, TIBERIU, ALBA-Cluj, IULIA IONESCU-Galați, J. T.-București, DELIA, ENE-București, sînt rugate să-și comunice adresa exactă pentru a li se trimite răspunsul prin poștă.

Anca BOGDAN

Spălarea rufelor din bumbac

În gospodărie, cea mai importantă problemă de întreținere rămîne spălarea rufelor. Înainte de spălare este necesar a se scoate petele căci multe din acestea, cum sînt cele de vin, de cerneală etc. în apă fierbinte se fixează pe fibră. Altele, după ce au fost dizolvate de către apa de spălare, pătează rufele cu care vin în atingere, mai ales în timpul fiertului. După aceea, va trebui să separăm rufele albe de cele colorate.

După sortarea rufelor și scoaterea petelor, rufele albe se înmoaie în apă căldicică sau chiar rece și se lasă peste noapte. Apa pentru înmuiat nu trebuie să fie fierbinte, pentru că apa fierbinte coagulează și fixează în țesătură murdăria, care devine astfel greu de îndepărtat. Pentru controlul temperaturii trebuie să știm că o apă pînă la 40°C poate fi suportată de mînă. Înmuierea ușurează curățirea ulterioară, prin spălare nemai fiind necesară o frecare energică, contribuind astfel la menținerea rezistenței țesăturii. Este dăunător a se folosi la spălat o perie aspră sau plăci ondulate de tablă sau porțelan, deoarece prin aceasta se destramă firele țesăturii și se deteriorează produsul. De asemenea nu se recomandă a se folosi leșii puternice la spălat. După înmuiere și spălare, rufele se fierb cca 1 oră.

O metodă practică de spălare a rufelor mari (cearceafuri, prosoape) este următoarea: se înmoaie rufele în apă rece timp de 48 ore, schimbîndu-se apa odată la 12 ore. Pe fundul cazanului de fiert se pune sodă calcinată (de rufe) în apă pînă la dizolvare completă. Apoi se rade săpunul de rufe. La introducerea rufelor în cazan se presară pe fiecare rufă săpun ras și după umplerea cazanului cu rufe se introduce apă rece pînă la acoperirea completă a rufelor.

Cînd apa începe să clocotească se lasă timp de o oră la fiert. Se scot rufele, se controlează și se freacă locurile care au mai rămas puțin murdare, în aceiași apă, iar după aceasta se limpezesc în mai multe ape pînă la dispariția totală a săpunului, se albăstresc și se apretează.

Doina POPA

MODA

E vară. E cald. Ne trebuie rochițe ușoare, din materiale subțiri, colorate, în dungi (pentru cele mai plinuțe) sau buline, picățele, pătrățele.

— Rochie de dimineață cu nasturi mari și un joc de linii la guler care stă ridicat.

— Amploarea părții de jos formată dintr-o serie de pliuri duble este caracteristică acestei rochii.

— Talia joasă, absența mînecilor și a gulerului și dispunerea carourilor modelului (sus drept, jos de bié) dau aspectul particular al acestei rochițe.

— Frumusețea acestei rochii o constituie simplitatea ei; gulerul dintr-o singură bucată.

Desene de Tanți PFENNINGS

DIMINEAȚA ȘI DUPĂ AMIAZA

Cu aceiași rochie, în diminețile călduroase de vară, veți fi simplu și lejer îmbrăcată, iar după amiaza, cu o jachetă asortată și accesoriile potrivite, veți fi elegantă.

— O rochie imprimată, pe linie dreaptă, cu bretele și cordon îngust dintr-o culoare asortată; talia coborîtă și fusta depasată. Pentru după amiaza, o jachetă uni, fără guler, închisă asimetric cu o fundă.

— Simplă dar cochetă, această rochie are garnituri de tighel lat la decolteul adînc, în formă de V, prelungindu-se și la tiv; cordon de piele. Jacheta lucrată pe aceiași linie; pentru acest complet preferați culorile pastel.

— Bluză tinerească din „material înflorat („se poartă" foarte mult) pe o fustă evazată cu pliuri adînci; jachetă scurtă cu 2 funde la pensele șlițate.

Desene de B. VARLAM

E BINE SĂ ȘTIȚI

Profitați de vară pentru a consuma cît mai multe fructe și legume care constituie produse de frumusețe ieftine și sănătoase.

Iată calitățile și modul lor de a le aplica:

— Morcovul: sub formă de zeamă sau aplicat în felii subțiri, ca mască, hrănește pielea și previne ofilirea ei.

— Roșia: aplicată în felii pe față, constituie un astringent indicat pentru tenurile grase; ajută de asemenea la eliminarea punctelor negre; stoarsă și amestecată jumătate cu apă de hamamelis și o linguriță de glicerină, albește mîinile.

— Castraveții: tăiați felii subțiri și aplicați pe față, hidratează celulele și frăgezesc pielea uscată.

— Cartoful: sub formă de pastă albește și catifelează pielea mîinilor. Rețeta: un cartof făinos copt, sfărîmat, amestecat cu puțin lapte și apă de roze.

— Teiul: pentru o față obosită, comprese cu infuzie din flori de tei, destind trăsăturile și împrospătează tenul.

— Menta: mestecînd foile vă parfumați gura; se utilizează de asemenea și la băile de picioare, pentru descongestionare.

CURIERUL NOSTRU

RICUTA MICU — București: Scrisoarea dv. de salut ne-a produs o deosebită satisfacție. Sperăm că acum veți învinge mai ușor timiditatea și ne veți scrie și a doua și a treia și a suta oară. Vă mulțumim pentru urările făcute.

C. VARTOLOMEI — Brezaia: Terminați mai întîi școala medie și apoi prezentați-vă la Conservatorul de muzică.

PAUL POPESCU — Sibiu: Nu mai puteți da examenul de maturitate fiindcă ați absolvit liceul de foarte multă vreme. „Diferențele" pe care ar trebui să le dați ar echivala cu întreaga materie cerută unui absolvent de școală medie.

GH. BOLDEA — Iași: Ne-am ocupat și ne vom ocupa în continuare de mișcarea artistică de amatori. Cele două epigrame (propriu-zis epigrama și varianta ei) nu sînt publicabile. Nu au nici umor, nici rimă.

G. E. — București: Ați procedat așa cum era firesc într-o astfel de împrejurare. Nu trebuie să vă faceți nici o vină din aceasta. Va trebui însă să-i explicați prietenului dv. totul, în cele mai mici amănunte, pentru a înțelege sensul real al lucrurilor întîmplate.

ION BUSAC — Ploiești: „Idila" dv. este interesantă... Redăm ceva din ea:

De vrei ca să revin
La vechiul sentiment
Atunci... te rog din suflet
Schimbă-te urgent.
Ți-acord, cu îndulgență
Poftim! O săptămînă
Din vechea înfățișare
Nici urmă să rămînă.

Și ca să vedeți că este posibil, trebuie să spunem că rîndurile nu se adresează propriu-zis unei ființe, ci alteiva:

Sper să te văd chiar mîine
„În curs de aranjare".
Te rog insistent,
O veche admiratoare
Iar după un concurs,
Eu aș fi încîntată
Pe geam să văd anunțul:
„Vitrină premiată".

MIOARA PĂUN, str. dr. Russel nr. 96, Galați; ELENA LUCA, str. Apolon nr. 29 Galați; ANICA IMBRE, T.C.M.C. Anina, raionul Reșița, regiunea Banat; VIORICA PANAITESCU, str. Brîncoveanu nr. 3, Pitești: vă publicăm adresele pentru a putea face schimb de vederi.

NASTIA — Reghin: În aceste condiții era de preferat cea de a doua soluție și ați procedat foarte bine. Este însă surprinzător faptul că v-a pus o astfel de problemă. Putea s-o rezolve și singur. De aceea noi socotim de datoria noastră să vă sfătuim să fiți mai atentă. N-ar fi excluse unele surprize, poate chiar neplăcute. Mai gîndiți-vă.

N. E. — Călărași: În această situație ar fi cu totul nepotrivit să întrerupeți cursurile școlii pe care o urmați. Mai aveți puțin pînă terminați și este bine să absolviți o astfel de școală care vă poate fi de folos. Dorința dv. de a urma cealaltă școală se poate realiza mai tîrziu, după ce o veți termina pe aceasta. Era desigur mai bine ca de la bun început să urmați cursurile școlii preferate. Acum însă sînteți în fața unui fapt împlinit. Mai tîrziu, cînd veți avea o situație formată, n-o să mai fie necesar consimțămîntul celor din jurul dv. pentru a învăța ceea ce doriți.

B. I. V. — Oradea: Ceea ce intenționați dv. este lucrul cel mai firesc în această situație. Noi socotim că este bine să rezolvați totul pînă la toamnă, deci înainte de plecarea dv.

Țesături din in

Căldurile caniculare ridică problema unei îmbrăcăminți răcoroase, plăcute, cu un aspect atrăgător. Țesăturile subțiri din in au toate aceste calități, la care se adaugă și rezistența mărită la purtare. Iată de ce țesăturile din in sînt tot mai căutate. Răspunzînd cererilor sporite ale consumatorilor pentru țesăturile din in, industria ușoară sporește permanent producția acestor țesături. Prin intrarea în funcțiune a noii țesătorii de la Păulești, se creează condiții ca în acest an, producția țesăturilor din in să sporească cu 34 la sută față de anul trecut.

În semestrul II al anului vor apare noi imprimeuri din in pentru rochițe și fuste. Pentru rochiile de după-amiază a fost creată țesătura „Martiana" din 75 la sută fire de in și 25 la sută fire de bumbac, cu efecte de fir și colorit viu atrăgător.

Țesăturile din in pot avea o multiplă utilizare. Creatorii de contexturi au realizat ștofa de mobilă „Argeș", care va îmbogăți sortimentul existent în acest domeniu. Realizată pe războaie de țesut Jaquard cu efecte de fir reușite, țesătura „Argeș" are toate proprietățile caracteristice țesăturilor de in privind rezistența, coloritul, aspectul.

Pentru apărarea stofelor de mobilă, gospodinele folosesc husele. Husele din in au o rezistență mărită, au un colorit viu, reușit: țesăturile pentru huse din in pot fi des spălate, fără să piardă din calitățile lor inițiale.

Știți, desigur, ce sînt etaminele? Dar, puțini cunosc că etaminele se pot realiza din fire de in. Și numai din in, adică fără nici un fel de amestec, cu nici un fel de fire. În acest semestru vor apare două sortimente de etamine.

— Mai vezi și tu de Ionel. Toată ziua e cu gîndul la minge.
— Ai răbdare pînă mă întorc de la meci și îi explic eu...

Desen de N. GHENADIE

MICUL CONSTRUCTOR

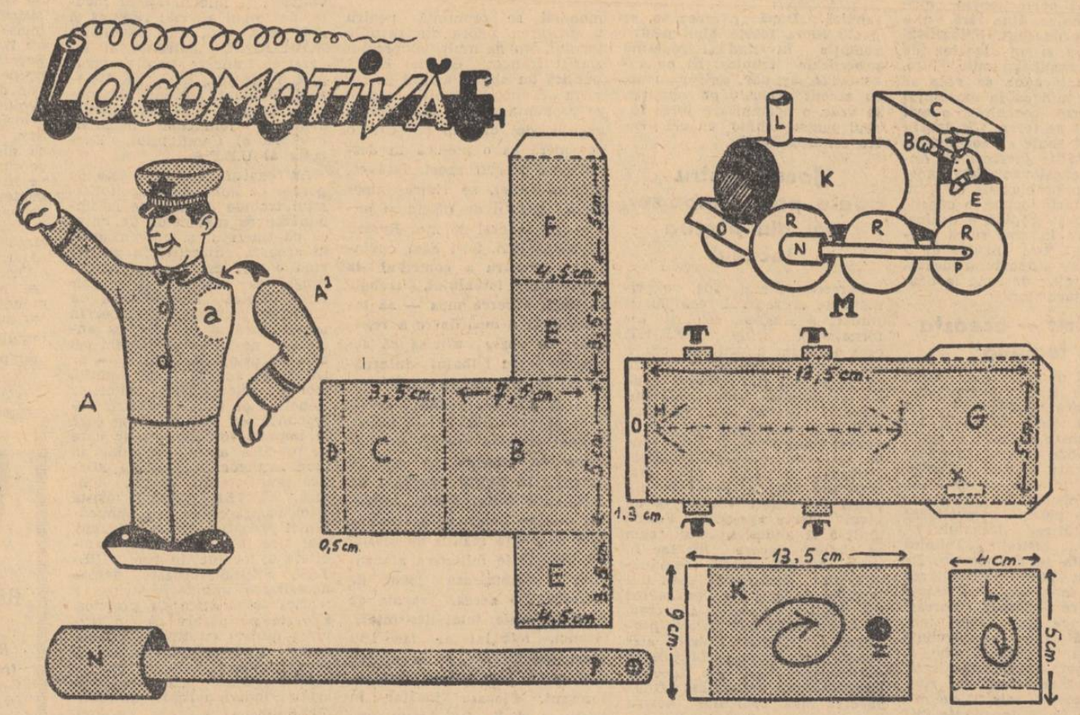

Lipiți desenul A și A1 pe carton și decupați. Este mecanicul locomotivei. Mîna — A1 — lipiți-o cu umărul pe locul alb a. Desenați pe carton piesele DCB și OG, ca și K și L, cu dimensiunile indicate și decupați-le. NP, pistonul, lipiți-l pe carton și decupați-l în dublu exemplar. Îndoiți peste tot de-a lungul liniilor punctate, cu excepția pieselor K și L. În piesa K decupați un cerc, N, cu diametrul de 2 cm. Faceți din piesa K un cilindru cu diametrul de 4 cm. — cazanul. Din L faceți un cilindru cu diametrul de 2 cm. pe care îl introduceți în cilindrul K, în gaura N. Din piesa DCB faceți cabina, ca în desenul M. Cabina o lipiți pe platforma OG în partea G, cu ajutorul celor 3 margini lăsate acolo pentru lipit.

Pe linia punctată HI lipiți cilindrul K. Aripioarele T îndoiți-le în jos. Pe ele lipiți centrele a patru cercuri de carton cu diametrul de 4 cm. roțile. Încă două cercuri cu diametrul de 4 cm. lipiți de o parte și de alta a cabinei, ca în desenul M. Aripa O a platformei îndoiți-o oblic, tot ca în desenul M. Pistoanele NP le lipiți ca în desenul M de o parte și de alta a roților.

Mecanicul A îl lipiți cu marginea albă de sub bocanci pe dreptunghiul alb X de pe platforma G, așa cum se vede în desenul M, cu mîinile afară.

Încadrînd somiera cu două noptiere, eventual modificate în gen de scrinuri cu multe sertare, puteți face un studio. La perete puneți o planșetă din lemn lustruit, într-o culoare în ton cu dulăpioarele și tapiseria somierei.

★

Cu două lădițe și o scîndură puteți completa peretele unei camere înguste. Perdelele pot fi de altă culoare decît restul camerei.

GHIDUL GOSPODINEI

MENIUL SĂPTĂMÎNII

— Roșii umplute cu salată de vinete; ficat la grătar — salată de castraveți; budincă de vișine.
— Sufle de varză, pui pane — salată; fructe.
— Macaroane cu sos de roșii; limbă cu smîntînă; tartă cu caise.
— Conopidă cu unt și pesmet; mîncare de dovlecei cu carne; plăcintă cu mere.
— Sufle de fasole verde; mîncare de cartofi cu carne; compot.
— Mămăliguță cu smîntînă; ardei umpluți cu carne, fructe
— Ouă umplute cu brînză; ciulama de pasăre, gelé de smeură.

VARZĂ ÎN FORMĂ

Opărim foile de varză, le tăiem cotoarele din mijloc, le limpezim în apă rece, după care lăsăm să se scurgă. Ungem bine o formă, în care punem straturi, straturi cîte 5-6 foi de varză, peste care așezăm șuncă tăiată mărunt, 2 linguri de smîntînă și una de pesmet. Deasupra punem din nou cîteva foi de varză, din nou șuncă, smîntînă și pesmet. Procedăm așa pînă umplem forma, care se sfîrșește cu foile de varză. Nu trebuie să uităm să adăugăm sare și piper. Budinca trebuie să stea în cuptor 45 de minute. Cînd s-a rumenit bine o scoatem și o răsturnăm pe o farfurie.

VARZĂ PANE

Întrebuințăm de preferință verze mici și îndesate. Spălăm bine varza, o opărim timp de 10 minute după care lăsăm să se scurgă. O tăiem apoi în sferturi, sau chiar în felii mai mari, le dăm sare și puțin piper. Cînd sînt bine scurse de apă, tăvălim bucățile prin făină, ou și pesmet și le punem la prăjit în grăsime încinsă. Se servesc calde, cu smîntînă, în sosieră.

BUDINCĂ DE VARZĂ

Cantități pentru 6 persoane: O varză mai mare, 100 g. unt, ouă crude, 7-8 ciuperci — dacă avem — 2-3 ouă fierte tari. Fierbem varza timp de 10 minute, o lăsăm să se scurgă și după aceia o tocăm mărunt. La ea adăugăm gălbenușurile, sarea și albușurile bătute spumă. Turnăm apoi această compoziție într-o formă bine unsă pe care o punem să fiarbă — un ceas — la bain-marie. Cînd se servește la masă se decorează cu ciuperci și cu rondele din ouă tari.

PÎRJOALE DE VARZĂ

Cantități pentru 6 persoane: O varză potrivită, 5—6 felii de franzelă albă, un pahar de lapte, sare, piper, 2 ouă, 100 g. grăsime. Fierbem varza, o scurgem bine de apă, o dăm prin mașina de carne sau o tocăm mărunt de tot. Amestecăm apoi varza cu miezul de pîine, care a fost muiat în lapte, ouăle, sarea și piperul. Putem pune și puțin mărar tocat mărunt. Din acest amestec facem pîrjoale pe care le dăm prin făină și le punem la prăjit în grăsime încinsă. Lîngă ele putem servi în sosieră sos de roșii sau smîntînă.

Răspundem cititoarelor

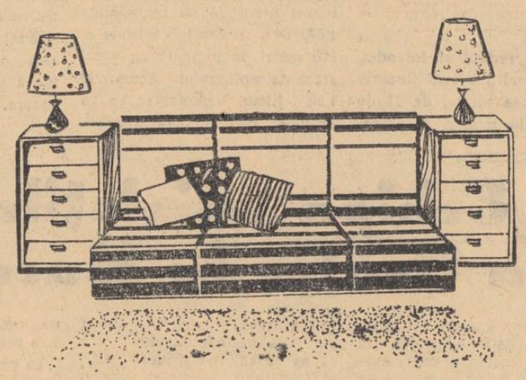

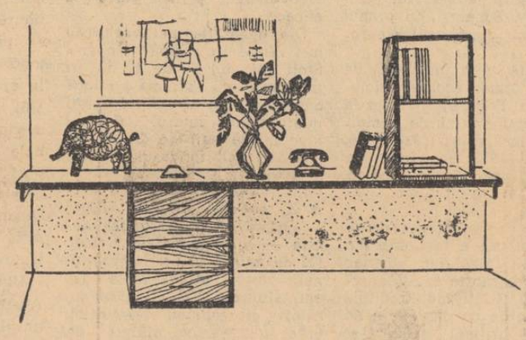

ALARMĂ ÎN TORIDA

Adaptare după romanul

„Secretul inginerului Mușat"

de Crișan Făgerașu

Desene de Beca RIND

90 *Punctele pe care Bill i le arătase mărindu-se vertiginos în zare se vădeau acum a fi niște insule.*

— Știi ce înseamnă asta? îl întrebă el pe Mușat.

— Înseamnă..., spuse Mușat cu gîtlejul uscat..., înseamnă..., dar n-avu curaj să vorbească pînă la capăt.

— Înseamnă că am scăpat! răcni Bill. Sîntem în Fidelia. Dar trebuie să fim atenți. Ia să vedem!

Timp de zece minute, Bill și Mușat răsucîră în fel și chip butonul aparatului de recepție. Pînă la urmă, truda le fu răsplătită.

— Atenție! răsuna vocea unui crainic. Aflăm de la serviciul siguranței libere și de la Ministerul Aviației că spionul care l-a ucis pe șeful serviciului Balcani a fost descoperit. Nu era bulgar, ci romîn. Îl chema Grigore Mușat și se dădea drept inginer. Tocmai ieșea în zbor razant din apele noastre cînd tînărul locotenent Richard B. Smiles, într-o luptă inegală, l-a doborît în larg, pe mării și a căzut eroic la datorie. Atît avionul lui cît și cel al dușmanului s-au volatilizat. Se vor organiza funerarii naționale. Folosiți pilulele „Hercules". Ele fortifică trupul și oțelesc caracterul.

Bill închise și îl privi pe Mușat cu înțeles:

— Era Trifan.

91 *Stăteau în picioare pe marginea plajei pustii și priveau elicopterul care cobora încet, gata să se afunde în mare.*

Bill era ud; după ce depusese la țărm familia Mușat, decolase iar, aducînd nava deasupra apei. Se dăduse jos pe scara elicopterului și sărise în apă, înotînd pînă la țărm.

— Îmi pare rău de el, spuse Marieta Mușat. Frumos avion. Ne-a slujit cu credință.

Scufundîndu-se puțin în apă, convertibilul rămase cu rotoarele în mișcare, așteptînd parcă momentul cînd se va termina benzina.

— Vom trăi! spuse Mușat sorbind briza mării. Sînt însă curios ce va crede Rockepont văzînd că Trifan a dispărut cu elicopter cu tot!

— Va crede că a fugit de frică.

— Și cînd colo, el, pînă în ultima clipă, a vrut să ne prindă!

— Nu, nu, zise Bill, eu îl cunosc bine: a jucat un rol și frica. Mi-e lesne să-mi închipui ce s-a întîmplat.

92 *— Fugind, urmă el, l-am lăsat pe Trifan legat pe bordul elicopterului care, după un timp, a rămas nemișcat la mare înălțime cu radioul distrus. Cristea își închipuia furia de care va fi cuprins Rockepont. Spaima îi dă puteri noi. Se smucește și mai tare. În timpul acesta, fișiile din hăinuța lui Puiu cresc, ceea ce îl ajută să relaxeze treptat strînsoarea. Cristea nu-și dă seama de asta. În sfîrșit, își dezleagă mîinile. E înnebunit de spaimă: știe că din clipă în clipă vor sosi „ajutoarele" trimise de Rockepont elicopterului izolat. Agenții vor da de el, de omul lor, rămas singur. Vor crede că l-a trădat? Sau că a fost nepriceput? Nu importă: oricum, Rockepont îl va strivi. Poate că Trifan va scăpa totuși cu viață? Dar, am uitat să vă spun, Rockepont îi promisese un milion de dolari pentru secretul pînzei vii. Un milion de dolari toridieni! Ochii lui Trifan se aprind. Există o singură soluție ca să-și salveze și viața, și banii: să încerce să-l prindă pe Mușat. Ori îl prinde, ori, măcar, se alege cu fuga: să treacă deci și el granița. Ah, numai de ar funcționa motoarele cu reacție! Le dă drumul! Bravo! se și vede prinzîndu-l pe Mușat, somindu-l cu mitraliera să aterească avionul. Ar cere întăriri, dar noi am stricat aparatul de radio. Dacă zboară să ceară ajutor, riscă să piardă și banii, și viața, mai ales că va ajunge prea tîrziu. Astfel Trifan se azvîrle pe urmele noastre, vrînd să ne ucidă și aducîndu-ne, fără voie, salvarea. Vede avioanele militare. Ale cui or fi? Aviația? Marina? Wessemer? Serviciul secret? Rockepont?*

Încearcă să fugă, dar... e clar ce urmează. Urmăritorilor nici prin cap nu le trece că e alt avion, un geamăn: toate semnalmentele corespund, vrea să fugă, deci hai pe el! Și după ce l-au transformat în praf și pulbere, dau ordin de retragere generală, lăsîndu-ne pe noi, nestiuți, să ne continuăm drumul în tihnă, ca niște excursioniști într-o zi de duminică.

— Cred, totuși, că puteau să ne prindă și pe noi, spuse Mușat. Măcar din greșeală și tot ne-ar fi prins împrejmia mea este că și-au adus aminte prea tîrziu: probabil că o vreme s-au mai tocmit ei între ei, și tocmai astea au fost minutele hotărîtoare.

— Las' că și tu ai avut destule ghinioane! spuse Bill. Un metru mai încolo să fi azvîrlit piatra aceea cu cererea către consulatul romîn...!

Priviră elicopterul ale cărui rotoare, din lipsă de carburant, se opriseră brusc. Nava luă treptat apă și se scufundă.

— Să fim prudenți, zise Bill. Pe acest pămînt a învins revoluția, dar mai există agenți de ai lui Rockepont. De aceea am scufundat elicopterul. Și acum la drum!

Cu ochii umeziți de briza sărată, respirînd aerul proaspăt, porniră la drum.

SFÎRȘIT

SFATURI
MODĂ
COSMETICĂ
GOSPODĂRIE

REBUS-magazin

NOAPTE DE VARA

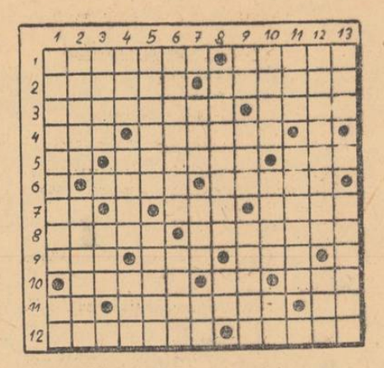

ORIZONTAL: 1) Trubadurul nopților de vară — Lampioane pe firmamentul cerului. 2) „La miezul nopții va cădea o stea", de Th. Constantin și „La capătul nopții" de Popov — Autorul unor minunate „Nocturne". 3) Autorul poeziilor „Se bate miezul nopții", „Noaptea" etc. — Ursa... constelație vizibilă în nopțile de vară. 4) Eșarfă uzitată mai ales în serile răcoroase — „O noapte de...", roman de Serafimovici. 5) N — Înversunată — Pentru. 6) Șiretlic — „Noapte bună", „Somn ușor". 7) Poftim! — Sportul cu arma — Mărunță. 8) „Care cu poveri de muncă / Vin încet și scîrțiind, / Turmele s-aud mugind / Și flăcăii vin pe... / Hăulind" („Noapte de vară" — de G. Coșbuc) — Tot într-o noapte s-a consumat și tragedia lui... 9) Mii de ani — Interjecție — Persoană. 10) „Noapte de mai" de Rimski-Korsakov și „Visul unei nopți de vară" de Thomas — Spetează — Apel telefonic. 11) Măsură de suprafață — Învechit — Cetate antică. 12) Autorul versiunii românești a culegerii de basme orientale „O mie și una de nopți" — Cele de vară ne încîntă prin farmecul și poezia lor.

VERTICAL: 1) „... unei nopți", comedie de Oliver Goldsmith — Frunza bradului. 2) A compus melodia „S-a înoptat în Cișmigiu" — Anunță sfîrșitul unei nopți și începutul unei noi zile. 3) ...Isac, poetul ardelean căruia îi aparțin poeziile „A nopților", și „Noapte fantastică" — Plantă. 4) Interjecție — Susține viața de vie — Diminutiv masculin. 5) Autorul Suitei a III-a sătească, din care amintim fragmentul „Pîriu sub lună" — ...Mihale, a scris „Nopți înfrigurate". 6) Onor — Noapte de vară. 7) Unul dintre cele două vehicule nocturne ale cerului — Fir — Sau. 8) „Somnoroase păsărele / Pe la... se adună / Se ascund în rămurele / Noapte bună" — Idem (abr.). 9) Consoane — Fruct — Puternic. 10) A scris poezia „Noapte bună" — Autorul tabloului „Ultima noapte a lui Mihai Viteazu" — În toate! 11) Prefix — Apucată 12) Felinarele vii ale nopților calde de vară — Pămînt galben. 13) Oraș în Italia — Interpretează rolurile comediei lui W. Shakespeare, „Visul unei nopți de vară".

S. RADU

REBUS...

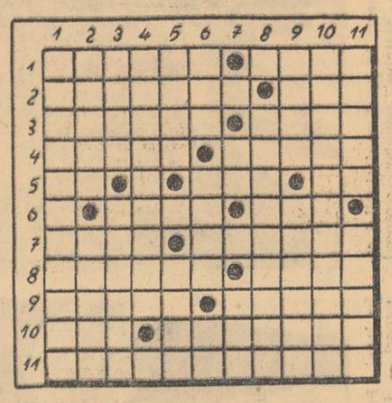

ORIZONTAL: 1) Joc constînd în alăturarea a două sau mai multe cuvinte, așa ca să rezulte un altul. — A face un joc... popular. 2) Cuvinte ce au aceiași formă, dar înțelesuri diferite. — Locul... colaboratorilor respinse. 3) Ocupantele pătrățelelor din careuri (sing.) — Careu... de piatră. 4) Fără viață (fem.) — Ce zar! 5) Tei! — Rocă slabă — Răspuns nedorit la „Poșta redacției". 6) Provoacă lacrimi! — Întreprinderile Comunale Oradea. 7) Bombă! — Denumire dată enigmisticei ce cuprinde șarade, monoverbe, rebusuri etc. (în afara careurilor de cuvinte încrucișate). 8) A bate drumuri... nepavate — Spații... verzi (sing.). 9) Punct negru pentru... vrăbii. — Direct sau invers: nimic mai mult! 10) Fluviu european — Un careu valoros. 11) Încrucișări.

VERTICAL: 1) Dezlegări. 2) „aa" în interpretare rebusistă. — Pentru jocul... copiilor. 3) Se duc învîrtindu-se! — Materie primă pentru încrucișări. 4) Te face să nu mai știi de tine! 5) Urma... creionului dv. — Dicționarul celui ce compune... muzică (pl.). 6) A iubi (numai în careuri) — Subiectul unui careu de cuvinte încrucișate — Pete! 7) Semn aritmetic exprimat prin cea mai simplă încrucișare! — A lucra „pe orizontal" la cîmp. 8) Semnificații, explicații pentru cuvintele încrucișate. 9) Decret — A „face" o greșeală 10) Autor din afara redacției. 11) Vineri seara! (mold.) — Un campion, apoi alții... la un loc: întocmai! (învechit).

...MAGAZIN

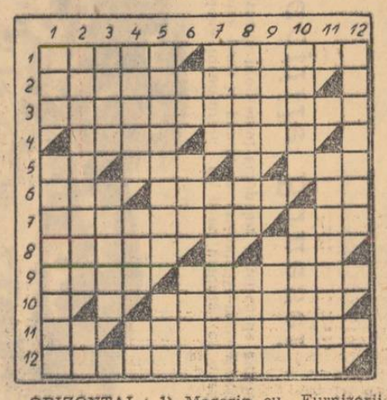

ORIZONTAL: 1) Magazin cu „Magazin"! — Casă 2) Un magazin... să-l mănînci din ochi. 3) „Magazin", pagina a VII-a! 4) Restaurant pentru seara. — La nasul cumitale!...5) Ghete! —La textile — Necorespunzător. 6) Un bec „terminat" — Măcinat mare și... cu zgomot — Carte! 7) Volumele din librării — Consumi băutură cu...un guvernator turc. 8) Și aici se pot livra mărfurile magazinelor prin comandă telefonică — Dig de piatră. 9) Unchi — Erbacee cu flori galbene. 10) Prăvălie cu produse alimentare. 11) Îl găsiți la mercerie — Furnizorii unor articole de îmbrăcăminte. 12) Centre de... combaterea arșitei.

VERTICAL: 1) „Cadouri" (sing.) — „Pagina întîia" a oricărui magazin (nu „Magazin"). 2) Resouri, aspiratoare de praf, becuri etc. (toate la „Electrotehnica"). — La „Băcănie" și la „Carne". 3) De 2 ori 2 fac... un nume — Raion, sector, într-un magazin sau o expoziție. 4) Nu are nevoie de farmacie (fem.) — La delicatese! — Prin expoziție sau în depozit! 5) Textilă — Local „la botul calului". 6) Consoane vecine — Alimentara, la închidere! — Camere. 7) Locuitor de la munte — Pișcat. 8) Depozitul magazinului — culoare de stofă. 9) Programul de funcționare al magazinelor. — A înfuria. 10) Magazin de mărunțișuri — Carnetul cu bonuri al vînzătorului. 11) Furnizează unele articole tehnice, casnice etc. (pl.). 12) Articole de îmbrăcăminte de corp, albituri.

I. MĂRĂCINEANU

● Fel de fel ● Fel de fel ● Fel de fel ●

Canale de irigație suspendate

Pămînturile uscate ale „Stepei foamei" se întind pe teritoriul a trei republici: Uzbekistan, Tadjikistan și Kazahstan. Sînt tinuturi întinse, un soi de semideșerturi, rămase secole de-a rîndul sterpe din cauza lipsei de apă. De-abia în anii Puterii Sovietice s-a creat aci o regiune importantă pentru cultura bumbacului iar în zece ani încă 100.000 ha. de terenuri se vor transforma în plantații de bumbac, livezi și vii.

Realizarea acestui obiectiv nu-i treabă ușoară. Pentru aceasta nu sînt necesare numai lucrări de irigare în „Stepa foamei", ci trebuie alungate apele sărate subterane, ucigătoare pentru bumbac și celelalte culturi.

Metodele de irigație se perfecționează și se industrializează. Lîngă brazdele unui cîmp lucrat pentru prima oară, atrage atenția o lucrare deosebită care se întinde de-a lungul autostrăzii și dispare la orizont. Acesta este patul de beton armat al unui canal suspendat, care va călăuzi apa spre un sovhoz.

Canalele suspendate au început să fie utilizate recent, după darea în exploatare, la Begovat, a uzinei de elemente din beton armat. Așezat la poalele stîncilor din Farkhad, orașul Begovat era cunoscut ca centrul siderurgiei uzbece. Astăzi, el constituie un centru de întîlnire pentru specialiștii în irigație care vor să cunoască cum se fabrică paturile artificiale ale canalelor de irigație.

Aceste lucrări sînt asamblate pornind de la următoarele elemente: o fundație și un picior cu „șea" care suportă însăși „streașinele". Acestea din urmă sînt asamblate cu ajutorul unei macarale automobile și apoi se cimentează cu bitum.

Avantajele canalelor suspendate sînt deosebite. Apa ajunge pînă la terenurile plantate, fără să se piardă măcar o picătură, ea nu riscă să fie absorbită de sol; pierderile din cauza evaporării sînt infime. Fapt pentru care ele sînt mult solicitate. „Stepa foamei" va deveni în curînd o regiune agricolă mecanizată la maximum, cu sovhozuri furnizînd producții bogate de bumbac, struguri, fructe. Și bumbacul de aci va costa mai ieftin decît în orice parte a U.R.S.S.

Din industria și tehnica cehoslovacă

Automatizare și în controlul tehnic

Inovatorii Oldrich Bousa și Viktor Krizek de la fabrica de rulmenți din Mecholupy de lîngă Praga au construit un automat pentru măsurarea labilității radiale a bilelor de rulmenți, aparat care s-a dovedit foarte bun. Aparatul triază bilele în cinci grupe după volumul labilității radiale și indică automat numărul de bucăți în fiecare grup. Inovatorii au înlăturat astfel măsurarea manuală, obositoare și lungă, nu întotdeauna exactă. Productivitatea muncii în secția controlului tehnic va crește astfel cu 50%.

Cauciucurile de automobile cu benzi de anvelope care se pot schimba ușor

Cauciucurile de automobile cu benzi de anvelope care se pot schimba ușor se bucură de un interes din ce în ce mai mare printre automobiliștii din lumea întreagă. Schimbarea benzilor este foarte simplă și nu necesită vulcanizarea în ateliere speciale. La fabrica de cauciuc „1 Mai" se pregătește producția în serie a acestor anvelope de tip propriu, confecționate după patentul cehoslovac al constructorilor Ján Dzurko și Ladislav Velic.

SAREA ÎN BUCATE

Este cunoscut basmul lui Ispirescu cu titlul de mai sus. Mezina împăratului care i-a spus tatălui că-l iubește ca sarea în bucate, i-a dovedit pînă la urmă că într-adevăr îl iubește mai presus de orice.

Sarea este cunoscută din cele mai vechi timpuri. În decursul vremurilor i s-a atribuit și o însemnătate simbolică. Pliniu afirma că nici o jertfă în Roma antică nu se aducea fără sare. În diferite țări ale continentului african sarea servea drept amuletă care ar feri pe cel ce o poartă de nenorociri. În Senegal se considera că nenorocirea nu-l lovește pe om dacă el rostește cuvintele: „noi mîncăm sare". În țara noastră și în multe alte țări „pîinea și sarea" au devenit simbolul ospitalității.

Filologii consideră că cuvîntul „soldat", din multe limbi, cuvîntul englez „salary" și francezul „salaire" precum și cuvîntul nostru salariu provin de la latinescul „sal" (sare). Și explică faptul prin aceea că la Roma soldații mercenari erau deseori plătiți cu sare. Această plată se numea „salarium". Unul din cele mai vechi drumuri din Italia, pe care se transporta sarea, se numește și astăzi Via Salaria.

Organismul omului are nevoie de sare, lipsit complet de sare omul este sortit morții lente. S-a calculat că populația globului pămîntesc are nevoie anual de peste 22 milioane tone sare de bucătărie. Omul consumă în medie anual aproximativ 8 kg de sare. Rezervele de sare din

lume sînt imense. A treia parte din sarea extrasă în lume se obține din apa mărilor prin evaporare. Din 1.000 m.c. apă de mare se pot obține 1,3 tone sare. Conținutul de clorură de sodiu, NaCl al apei oceanelor este de 38 milioane miliarde tone. La nivelul actual al consumului de sare, această cantitate este suficientă pentru 1,7 miliarde ani. Prin urmare nici o grijă!

SAH

UN NOU CONCURS DE RECONSTRUCȚIE PROBLEMISTICĂ

La cererea mai multor cititori, redacția „Magazin" organizează un nou concurs sintetic, de reconstrucție a unor probleme de șah. Pe baza variantelor indicate mai jos, participanții sînt invitați să reconstituie pe de-a-ntregul problema inițială.

PROBLEMA A

Soluție: 1. Df2 amenință 2. D:a7 mat.
Variante:
1... Nd4 2.D:e2 mat
1... Td4 2.Th6 mat
1... Ced4 2.Da2 mat
1... Cfd4 2.Ta3 mat
1... d4 2.Nc4 mat

PROBLEMA B

Soluție: 1. Tb1 amenință 2.d4 mat
Variante:
1...Tb2 2.D:c3 mat
1... Nb2 2.Df2 mat
1... Te6 2.Cd7 mat
1... Ne6 2.Nd6 mat
1... Tg4 2.Ce6 mat
1... Ng4 2.Ng1 mat

PROBLEMA C

Joc aparent înainte de soluție: 1... Re5 2.T:e3 mat
Soluție: 1. Dg7 amenință 2.Tf5 mat
Variante:
1...D:d5 șah 2.Tcc6 mat
1... N:d5 șah 2.Tfc6 mat
1... R:d5 2. Tc5 mat
1... Re5 2.Tf5 mat
1... Dh6 2.Tc5 mat
1... Nebun e6 oriunde 2.Td6 mat
1...Cc4 2.Td3 mat
1... C:d5 2.Tf4 mat

Problemele reconstruite, desenate sau imprimate pe diagrame, trebuie trimise pe adresa redacției „Magazin" (București 35, „Casa Scînteii") cu mențiunea „Pentru concursul sintetic", pînă la 1 august 1961. Se vor acorda premii.

Rezultatul meciului Botvinnik — Tal văzut de un caricaturist al buletinului consacrat revanșei dintre cei doi jucători.

Știri șahiste

● *A fost publicat rezultatul concursului internațional de studii al „REVISTEI DE ȘAH" pe anul 1960. 18 autori din 7 țări s-au întrecut în această competiție devenită tradițională. Problemistica noastră a obținut un succes de mare prestigiu. Tînărul Ervin Ianoși din Arad s-a clasat pe primul loc cu studiul de mai jos, apreciat de arbitrul internațional V. Korolkov (U.R.S.S.) drept „o lucrare remarcabilă, mărturie a talentului deosebit și a tehnicii înalte a talentatului compozitor".*

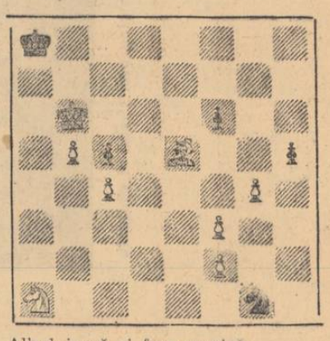

Albul joacă și face remiză.

Soluția: 1. f4! Deși are o figură în minus, albul renunță la încă una. N...f4 2. Rc7, Nc3 3. b5, Na5 4. g:h5, Ch3 5. f5, Cg5 6. h6, Ch7 7. f3, Cg5 8. h7, C:h7 9. f4, Cf8 10. Rc8, Cd7 11. b7, Ra7 12. b8D+, C:b8 pat.

Pe locurile următoare s-au clasat A. P. Kuznețov *și* G. M. Kasparian *(U.R.S.S.),* A. Herberg *(R.F. Germană),* T. B. Gorghiev *(U.R.S.S.),* L. MOZEȘ *și* RADU VOIA *(R.P. Română).*

● *Partidele fostului campion mondial Mihail Tal continuă să stîrnească un viu interes. În Anglia a apărut volumul „Cele mai bune partide ale lui Mihail Tal" comentate de P. H. Klark. În R.P. Ungară a fost tipărit volumul „Partide selecționate ale lui Mihail Tal" de J. Hajtun, iar în S.U.A. a fost anunțată lucrarea „Psihologul șahului, campionul lumii Tal". În țara noastră antrenorul Traian Ichim este autorul unei cărți consacrate celor două meciuri pentru titlul mondial dintre Tal și Botvinnik (cartea urmează să apară).*

● *Campionatul de șah al New Yorkului s-a disputat după un sistem „elvețian" inedit, cu 30 mutări în 30 de minute — de fapt un concurs semifulger. Sherwin a cîștigat concursul cu 5 puncte din 5. Bisguier, pe locul II, a obținut 4½ puncte. De remarcat că primii doi clasați nu s-au întîlnit între ei.*

● *În Olanda a apărut un volum consacrat compozitorilor șahiști Lev Loșinski (U.R.S.S.) și Ian Hartong (Olanda). Lucrarea cuprinde cîte 100 din cele mai bune probleme ale celor doi renumiți compozitori.*

Dicționar ilustrat

„Apărarea cehă..."

Jocuri distractive

PROBLEMĂ

Scrieți numărul 20 folosind numai cifrele 1, 3, 5 și 7, fiecare din ele de cîte trei ori.

NUMĂR PERECHE

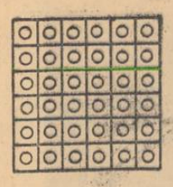

În cele 36 de casete se află cîte un disc. Scoateți 6 discuri astfel ca toate rîndurile desenului să cuprindă un număr pereche de discuri, atît orizontal cît și vertical.

100

Iată un joc interesant în doi. Se numără alternativ pînă la 100. Unul, spune o cifră, al doilea adaugă alta, primul alta și așa mai departe. Nu se pot adăuga cifre decît între 1 și 9. Cine spune mai întîi 100, acela a cîștigat. Există un mijloc sigur de a cîștiga acest joc. Încercați să-l descoperiți.

CERCUL

Din cele două desene ovale alăturate trebuie format un cerc fără să se arunce nimic. Cum trebuie tăiate și cum se compune cercul?

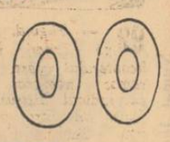

ÎN ÎNTRECERE

Doi strungari, A și B, care au primit sarcină să confecționeze un număr egal de piese, și-au propus să le realizeze în același timp și înainte de termen.

Peste cîtva timp s-a constatat că B realizase numai jumătate din cîte îi mai rămăseseră de făcut lui A, iar acesta din urmă mai avea de confecționat jumătate din cîte făcuse. De cîte ori trebuia acum să sporească B norma zilnică în comparație cu A, pentru ca să termine comanda în același timp cu A?

CÎTE CHIBRITURI?

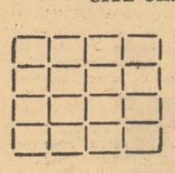

În fața dvs. se află 16 pătrate egale. Cîte chibrituri (minimum) trebuie scoase, pentru ca figura rămasă să nu conțină *nici un pătrat mare și nici unul mic?*

3×6 = 7

Cum se poate obține rezultatul 7 dintr-o operație matematică numai cu 3 de 6?

Soluțiile jocurilor apărute în numărul 196

TOTAL 250

50	50	50	50	50
50	20	70	60	50
50	90	50	10	50
50	40	30	80	50
50	50	50	50	50

LA ORAȘ

Numai cele două picioare ale colectivistului. Celelalte erau purtate în coș!

REPEDE!

De 11 ori!

CARE SÎNT NUMERELE?

Cele două numere sînt 5 și 7 pentru că 5+1=6, 7—1=6 apoi 5—1=4 și 7+1=8.

BUTOIUL

La prima vedere răspunsul ar fi 7½ găleți. Totuși în butoi încape mai multă apă, fiindcă totdeauna uităm că butoiul e mai lat la mijloc.

AH! MOTOCICLIȘTII!

V. VASILIU

— Poftiți! Să-l mîncați sănătoși!...

FRED GHENADESCU

— Ah! Ce plăcut să fii singur cu natura și să știi că nu vine nici un prieten să te plictisească!...

ST. MUNTEANU

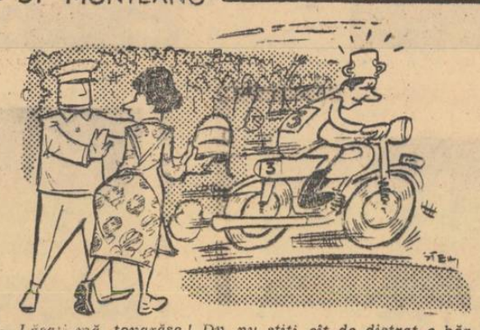

— Lăsați-mă, tovarășe! Dv. nu știți cît de distrat e bărbatu-meu!...

C. BRÎNDAȘU

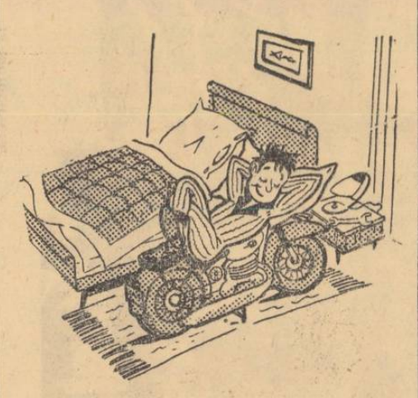

Fără cuvinte

D. PETRICA

— Hei! Alo! Domnu'! Garajul e alături...

GH. LEAHU

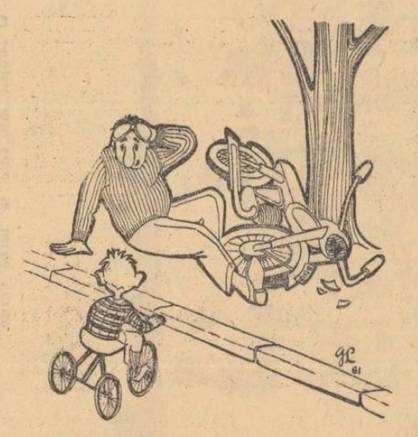

— Nene, dacă n-ai învățat încă să te ții pe două roți, de ce nu-ți iei una ca a mea?

MATTY ASLAN

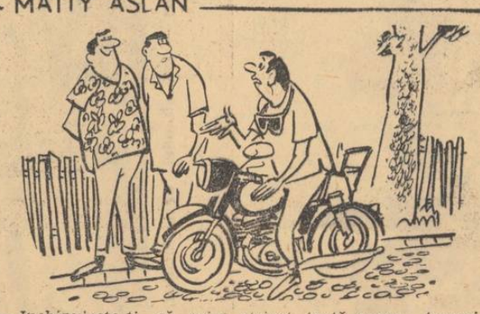

— Închipuiește-ți că mi-a stricat toată seara: tocmai cînd eram la șosea m-a întrebat cum stau cu examenele...

Unde dai și unde crapă...

S-au întîlnit în parc. Toate trei au venit cu copiii. Nu s-au văzut de atîta vreme: Eliza, Marga și Maria. Niciodată nu se iubeau ele prea din cale afară, dar oricum, între prietene se mai trec cu vederea anumite lucruri.

Cu cîtă dragoste s-au îmbrățișat, cu cîtă sinceritate s-au sărutat: Eliza cu Marga, Marga cu Maria, Maria cu Eliza. Apoi, fiindcă răcoarea serii se făcea simțită, Eliza le-a poftit la ea.

Și acum tăifăsuesc cu însuflețire, în vreme ce copiii, Lucia, Fănel și Olguța, zburdă în camera alăturată.

— Elizo, dragă, arăți minunat. Și ai un ten proaspăt, dragă, parcă ai dat acum bacalaureatul! Spumă de frișcă, nu altceva.

— Tot cu pasiunea pentru savarine ai rămas, Margo... Dar și tu, ai o talie ca trasă prin verighetă! Și am auzit că ți-ai comandat o rochie, o splendoare. Gustul tău rafinat nu se desminte niciodată... O să-ți cer modelul, să știi...

— O să ți-l cer și eu, draga mea, intervені Maria. Te îmbraci totdeauna foarte șic...

— Ei, Mario, termină cu modestia. Și tu ai rochii lucrate cu gust. Dar așa ești tu, modestă! Modestă și cu suflet de aur marcat...

— Deh, suflet! Caracterul contează, dragă Mario. Și cred că despre asta, nimeni n-are a se plînge, nici de tine, nici de Eliza, conchise Marga.

În clipa următoare, din camera copiilor, răzbat strigăte și hohote de plîns...

— Vai de mine! Ce s-a întîmplat?...

Și năvălesc toate trei în odaia de alături. Aici, scandal îngrozitor! Fănel și Olguța se certau, încercînd să-și împartă un căluț de lemn, trăgînd unul de coamă, celălalt de coadă!...

— E-al meu, că e cal! strigă Fănel, trăgînd jucăria de coamă. Și toți birjarii sînt bărbați!

— Ba e al meu, hohotește Olguța, trăgînd calul de coadă. Nu vezi că are coadă de cal?

— O urîtă ca tine nu are nevoie de coafură, zbiară Fănel...

— Ba tu ești urît, țipă Olguța! Semeni cu mama ta!... Cu tanti Eliza. Ai o față grasă și plină de pistrui! Ai ten îngrozitor!

— Tu ai obraji urîți!... nu se lasă Fănel.

— Ba tu ai! Semeni cu mama ta!... Mămica mea știe ea ce vorbește. Mămico, nu-i așa că tanti Eliza are ten urît?...

— Tu ești urîtă și n-ai nici caracter, pentru că nu-mi dai calul!... tună Fănel. Sic, sic, eu am caracter, tu n-ai caracter! Nici tu, nici mămica ta... Mămica mea, știe ce vorbește, cînd spune că tanti Marga n-are caracter!

Marga și Eliza au încremenit lîngă ușă. Picuri mari le broboneșe frunțile. Obrajii căpătaseră pe neașteptate o culoare alb-gălbuie...

Doar Maria, care nu se afla în cauză, cu o veselie reținută, privea demnă acest incident neprevăzut, fixîndu-le pe cele două cu căutături ironice...

— Urîtă!... continuă Fănel.

Eliza își recăpătă prima șingele rece:

— Copii! Ce-nseamnă tărăboiul ăsta?...

— Nu vă e rușine? întări Marga... De ce vorbiți prostii?... Obrăznicături!... La uitați-vă ce cuminte e Lucica, fetița tantei Maria... Nu strigă, nu insultă și stă liniștită deoparte. Bravo Lucico. Bravo! Esti o fetiță bună. Să nu te joci cu ei...

— Păi sigur, rosti domol Lucica, nu mă joc cu ei, fiindcă sînt răi și n-au educație... Are dreptate mămica mea cînd spune că ce se naște din pisică, șoareci mănîncă!...

I. AVIAN

V. TIMOC

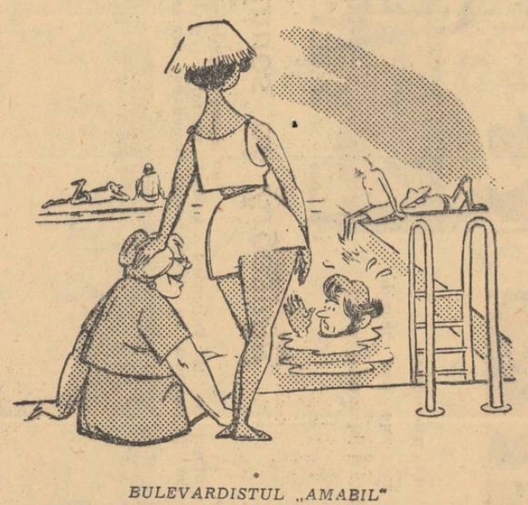

BULEVARDISTUL „AMABIL"

— Permiteți să-i dau lecții de înot nepoatei dvs.?
— Ea știe să înoate. Eu am nevoie de lecții, tinere!

Redacția: Piața Scînteii, Tel. 17.60.10. Administrația: 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

Sfîrşit de săptămînă în Bucureşti

La Brănești în jurul cabanei

La Brănești, în jurul confortabilei cabane a Sfatului popular regional, mulțe sute de excursioniști se adună și petrec duminica, avînd la dispoziție lacul, pădurea și un bufet bine aprovizionat.

În lacul Pustnicul, poți prinde uneori — dacă ai răbdare — și cîte un pește, cum nu s-a întîmplat încă pescarului surprins de obiectivul nostru. E drept, era încă devreme : abia 11 dimineața...

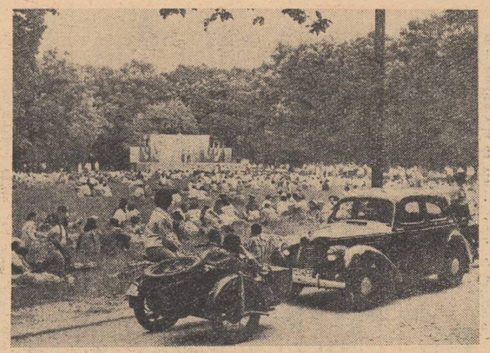

La Băneasa, într-o poiană înconjurată de pomi umbroși, cu o estradă și mai multe difuzoare bine puse la punct, excursioniștii—instalați comod pe iarba verde — ascultă programul echipelor artistice de amatori.

Atracțiile Bănesei

Pe urmă, o vizită la cuștile maimuțelor, unde ghiduşiile lui Faustică stîrnesc cascade de rîs.

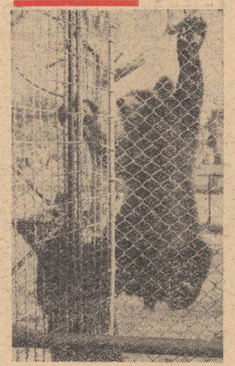

...Sau la țarcul ursuleților, unde — ca totdeauna — Șerbănică este cel mai zburdalnic.

Strandul și pădurea Mogoșoaia

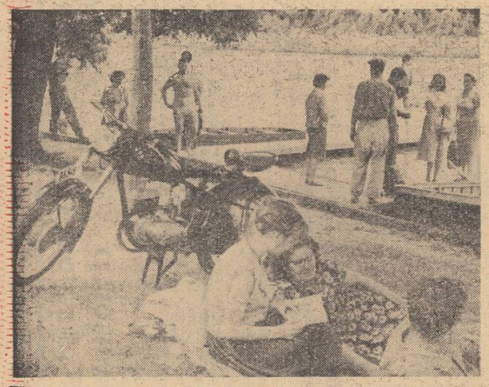

O plimbare pe lac, cu barca—încă o distracție la îndemîna excursioniștilor din Brănești (sus) : unii vizitatori vin cu corturile proprii și rămîn mai multe zile în pădurea de la Brănești (jos).

O plajă plină de soare, la cîțiva metri mai departe arborii seculari ai pădurii și lacul — iată cîteva din atracțiile Mogoșoaiei.

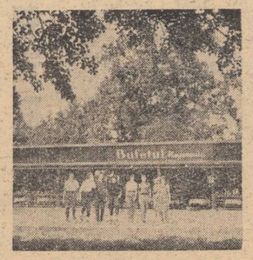

Iar după șirand, o vizită la bine aprovizionatul și umbritul bufet, unde ospătarii sînt gata să te servească cu bere proaspătă.

Restaurantul „Pescăruș" de la Snagov cunoaște în tot timpul zilei, multă animație, datorită meniului variat și serviciului îngrijit.

Spre seară, puțin dans într-un luminiș din mijlocul pădurii.

Vedere spre lacul Snagov — dinspre elegantul șirand al stațiunii.

Numai Ion Sîntea, muncitor de la „Flacăra Roșie"-București, nu pare prea fericit : are o „pană" mai grea la motocicletă.

Un mărgăritar: Snagovul

O audiție muzicală la iarbă verde.

Înot, plajă, canotaj, într-un cadru minunat și cu excelente condiții de confort — iată șirandul de la Snagov, vizitat de mii de cetățeni din București și Ploiești.

Cînd se lasă seara, la podul Băneasa încep să se formeze convoaiele interminabile de motocicliști, care revin din plimbarea duminicală. Au condus atent, au respectat întocmai regulile circulației și se întorc veseli și reconfortați la casele lor.

Pe malul sinuos al Argeșului

Maistrul mecanic Iacob Mîrza, de la Industria Textilă, cu întreaga lui familie, îndrăgește locurile pitorești de pe malul Argeșului.

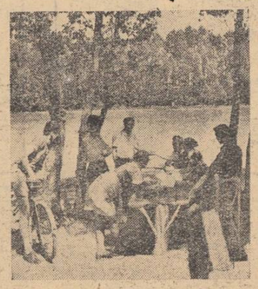

Iată și un grup de tineri ciclo-turiști, care au poposit în preajma cabanei (scoase din uz !...) de la șirandul Argeș.

Numai transportul la Argeș nu e prea plăcut, mai ales cînd trebuie să călătorești și pe scară,

Reportaj fotografic de ȘT. RADU și NICU VASILE

Pe ecranul „Magazin"-ului

BIBLIOTECA CENTRALA
SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul V — Nr. 198 * Sîmbătă 22 iulie 1961 * 8 pagini — 1,50 lei

DIN SUMAR:

● *CURIER CLIMATERIC: PREDEAL*
Reportaj în frumoasa stațiune de pe Valea Prahovei
de I. STĂVĂRUȘ
IN PAGINA 2-a

● *MORAVURI ȘI NĂRAVURI*
„Cum am murit prima dată", foileton
de Nicuță TANASE
IN PAGINA 2-a

● *ÎN TREACĂT*
Ce e asta? — Despre filmele „Vikingii" și „Bufonul regelui"
de Radu POPESCU
IN PAGINA 4-a

● *EOL, NEPTUN ȘI ENERGIA ELECTRICĂ*
Reportaj științific de Radu NOR
IN PAGINA 4-a

● *PORTRETE ÎN APĂ TARE*
„Pasiunile Maricicăi" — foileton
de Nicolae MINEI
IN PAGINA 4-a

● *DE PE TUȘE*
„Mărunțișuri" despre fotbal
de I. AVIAN
IN PAGINA 5-a

● *SFATURI — MODĂ — COSMETICĂ — GOSPODĂRIE*
IN PAGINA 6-a

● *BIROCRAȚI ȘI BIROCRAȚIE*
Suită de caricaturi
de S. NOVAC
IN PAGINA 7-a

PE NISIPURI - GRĂDINI INFLORITOARE

„A clădi pe nisip" — ne lămurește dicționarul limbii romîne literare contemporane — înseamnă a întreprinde o acțiune fără a avea o bază care să susțină, fără sorți de izbîndă. Și totuși, acțiunea de valorificare a nisipurilor „zburătoare" din Delta Dunării, inițiată acum cîțiva ani în urmă nu a fost... clădită pe nisip. Dovadă sînt rezultatele bune obținute pînă acum.

Dar să începem cu... începutul. Una din rezervele importante pentru mărirea suprafeței arabile — obiectiv subliniat în raportul tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej prezentat la recenta plenară a C.C. al P.M.R. — o constituie valorificarea terenurilor nisipoase, prin cultivarea lor cu cereale, viță de vie, pomi fructiferi. Apelînd la același dicționar nu e greu de aflat proveniența nisipului: sediment rezultat din sfărîmarea blocurilor de granit, gresie, gnais și care se prezintă sub forma unei acumulări de granule. În asemenea condiții este limpede pentru oricine că nisipul nu poate rodi.

— N-are humus aproape de loc — stufului" — cum este denumită Delta, — se depun eforturi pentru a găsi soluții pentru valorificarea terenurilor nisipoase.

Ing. Th. MARCAROV

Secară cultivată pe teren nisipos neameliorat

Aceeași cultură pe teren nisipos ameliorat

spun specialiștii. Lucrurile s-ar putea schimba, dacă nisipul s-ar îmbogăți în materie organică...

Firește că o soluție ar fi fost aplicarea îngrășămintelor organice. Dar, în Delta Dunării, unde poți să găsești cantități atît de mari de bălegar? Pînă la urmă s-a hotărît să se încerce administrarea plaurului în sol. Ce este plaurul? Cine a avut prilejul să se abată prin Deltă a avut fără îndoială prilejul să constate că pe întinsele ape plutesc... niște insule. „Insulele" nu sînt altceva decît o încîlcire din rădăcini de stuf, îmbîcsite cu mîl și resturi vegetale din apă. Studiile privind folosirea plaurului ca materie organică în scopul ameliorării nisipurilor s-au efectuat în cadrul cîmpului experimentat de la Letea (pe grindul cu același nume). S-a ales în mod intenționat acest loc deoarece aici, terenurile în cea mai mare parte nu sînt propice agriculturii. Este interesant de arătat că în timpul verii, solurile nisipoase se încălzesc atît de mult, încît plantele neadaptate dispar în scurt timp. În unii ani, pe nisipuri neacoperite de vegetație se înregistrează temperaturi chiar de 70 grade.

Cercetările efectuate la Letea — așa cum a explicat tovarășul Tudor Oprescu, șeful cîmpului experimental nu s-au limitat numai la studierea eficacității folosirii plaurului în sol. S-au căutat să se stabilească și speciile de plante care dau cele mai bune rezultate în urma fixării și fertilizării nisipurilor.

Acum cîteva zile, pe parcelele semănate cu secară s-a terminat strîngerea recoltei. Pe porțiunile unde nisipul a fost îmbogățit cu materii organice existente în plaur, recolta a fost bună. În medie, la fiecare metru pătrat, s-au găsit înainte de seceriș 442—512 plante. Înălțimea plantelor era în medie de cca. 1,68 m. iar lungimea spicelor — toate bune — de 10—12 cm.

Pe parcelele neameliorate, la fiecare metru pătrat s-au găsit doar 228 plante, care erau în general neînfrățite. Înălțimea plantelor nu trecea de o jumătate de metru. La cele 228 plante s-au găsit numai 61 spice bune, lungi de 6 cm. (restul spicelor era de 2—4 cm.).

Pe grindul Letea a apărut și o livadă de pomi fructiferi. Rezultatele definitive nu sînt încă cunoscute. Totuși se poate aprecia de pe acum că munca cercetătorilor n-a fost zadarnică. Aici, în „imperiul nesfîrșit al apei și

«Salut voios!»

Scurt popas în cîteva tabere pionierești

Soarele și-a trimis primele raze peste piscuri, să vestească începutul unei zile noi. În timp ce vîrstnicii se îndreaptă spre locurile de muncă, în tabără a fost trezit „cocoșul" — să vestească sosirea răsăritului de soare. Glasul de alamă al trompetei pionierești răsună la aceeași oră pe malul Gilortului, la Novaci, pe cel al Motrului Sec, la Călugăreni, ori al Coșustei, la Ilovăț, ca și la Cernădie, Stănești-Gorj, ori la Bratovoești, mai jos de Craiova.

Răcoarea dimineții înviorează. Dar și mai vioi sînt copiii după programul de gimnastică, care a intrat, încă din primele zile, în viața taberei „Filimon Sîrbu" din comuna Cernădie, raionul Gilort.

După masa de dimineață nu strică o mică excursie. Dar vorba multă e pierdere de timp. Și pionierii din tabăra „Iuri Gagarin" de la Novaci, care găzduiește aproape 300 copii, au pornit în prima excursie de la sosirea lor în tabără.

Zilele de vacanță sînt împodobite însă și cu alte ocupații recreative. Cînd am ajuns în tabăra „Olga Bancic" din Stănești, în raionul Tg. Jiu, soarele se ridicase mult deasupra orizontului. În timp ce pionierii din detașamentul nr. 1 ascultau o poveste în lectura instructorului Dumitru Dascălu, cei din detașamentul nr. 2 organizează un joc pionieresc.

La Călugăreni, în raionul Baia de Aramă, ne-am întîlnit cu copiii Marcu Steluța, din Osica de Sus, raionul Balș, Eremia Valerian din Bîrza, Rădoi Sultana din Balș, Naidin Oprea din Poiana Mare, Mitran Marin din Ciupercenii Vechi și alții. Tot aici, Nina Dizmancec, Nistor Margareta, Rodica Petre, Margareta Chirițoiu și alți copii își continuă activitățile artistice și își cultivă aptitudinile.

De la Călugăreni am pornit spre Turnu Severin, dar pe drum am mai făcut cîteva popasuri. Copiii din tabăra de la Baia de Aramă ne-au invitat la masă și numai graba drumului ne-a împiedicat să le acceptăm invitația de a lua masa la umbră deasă.

— E bine de cei mari, a oftat un puști cu nasul cîrn și ochii albaștri ca zările de munte.

— De ce? l-am întrebat.

— Pentru că stau la masă cînd vor.

— Și tu?

— Aici mîncăm de patru ori pe zi. Cînd ți-e lumea mai dragă, treci de înfulecă, băiete...

Pornim mai departe. La Ilovăț, în raionul Turnu Severin, facem alt popas, pentru a îndrepta obiectivul fotografic spre diverse aspecte din viața taberei. Dar ce să fotografiezi mai întîi? În tabără se află elevi ai școlilor medii din regiune care practică o sumedenie de sporturi. Învățătorii erau departe, pe Coșuștea, un grup de elevi juca baschet, alții handbal și cîte altele. Ne-am oprit și noi, fără alegere, la marginea terenului de volei. Cu multă prudență să nu intre fără voie cu obiectivul în minge, colaboratorul nostru Adam Golombioschi a declanșat în momentul în care un pionier trăgea o „bombă". Norocul lui că s-a retras la vreme. Altfel mingea l-ar fi zburat aparatul din mînă.

Ion BECHERU
Fotografii: Adam GOLOMBIOSCHI

De sus în jos: „Cocoșul" taberei sună deșteptarea; programul de gimnastică de dimineață a intrat în obiceiul copiilor; în tabăra „Olga Bancic" din Stănești, pionierii ascultă lectura instructorului Dumitru Dascălu; și acum, jocuri în aer liber

Frumoase ca...păpușile

Sînt binecunoscute criticile — îndreptățite — aduse calității jucăriilor și, în acest context păpușilor care nu erau, și încă se întîmplă să nu fie, frumoase ca... păpușile. Critica n-a rămas fără urmări: întreprinderi specializate ori secții anume din întreprinderi ori cooperative cu un specific de producție mai larg, caută și reușesc să îmbunătățească calitatea jucăriilor. Asemenea căutări se fac și-n privința celei mai populare jucării: păpușa. Căci și păpușa — de lut în vechi timpuri, din biete cîrpe cîndva la copiii ălor în nevoi — se cere acordată noilor cerințe. Păpușa trebuie să fie frumoasă (întărind vorba „frumoasă... păpușă!"), modern și elegant îmbrăcată (și ea începe să poarte nylon), cu capul expresiv, cu ochii lucitori și pleoape blinde, sensibile la culcare.

Dorința de a îmbunătăți calitatea păpușilor și munca dusă în această privință am aflat-o pe prim plan, la cea mai mare întreprindere producătoare de păpuși din țară: la „Arădeanca", fabrică — numele îi spune — din Arad.

Un harnic colectiv preocupat să împlinească gusturile celor mici (de ce n-am spune-o și a celor mari?) cu elementare cerințe ale educației estetice; căci păpușa, după cum bine se știe, s'ufind drept obiect de joacă, educă.

În ce constă preocuparea? În primul rînd în îmbunătățirea capului păpușii. Soluția pornește în această privință de la material. Renunțîndu-se la mucava, capetele păpușilor produse de „Arădeanca" încep să fie făcute din material plastic dur și din material plastic moale care dă obrazului păpușii anume elasticitate. Noua materie primă folosită la fabricarea păpușilor are o posibilitate mai largă de prelucrare, mai multă... plasticitate, de unde chipul dobîndește relief, pretinde-se la o pictare mai sugestivă și mai expresivă a gurii, a sprîncenelor și mai

Fotografia: A. CONSTANTINESCU

ales a ochilor. Păpușile devin deci mai frumoase, mai... păpuși. Unsprezece noi modele, dintre care șase sînt păpuși cu capetele făcute din material plastic moale, au și fost propuse spre omologare, urmînd să intre în producția de serie în acest semestru al anului.

Preocuparea de a îmbunătăți mereu calitatea păpușilor nu se oprește, firește, aici. Dezvoltarea fabricii „Arădeanca" în decursul anilor și perspectivele ce-i stau în față confirmă existența unei baze materiale care constituie un suport temeinic al preocupării de zi cu zi a celor peste 200 de oameni care muncesc aici.

Dacă începuturile întreprinderii au însemnat un mic atelier cu 28 de lucrători, care produceau anevoie o sută de păpuși pe zi (destul de urît!), „Arădeanca" înseamnă azi peste 35.000 de păpuși pe lună, păpuși din ce în ce mai frumoase. Reclamațiile — destul de dese cu ani în urmă — sînt din ce în ce mai rare, iar perspectivele mereu mai bune. Utilajul nou care va intra în funcțiune în anul ce vine, va permite, odată cu ridicarea indicilor calitativi, o creștere a producției și totodată începutul creării păpușilor întregi din material plastic. Simțitoare îmbunătățiri se aduc și se plănuiesc și în garderoba păpușilor, pentru care, ca la un adevărat atelier de confecții, lucrează zeci de lucrătoare. Deocamdată am fost martor cînd s-au adus, pentru păpuși, primele sandale din material plastic; urmează modele noi de rochii, fuste pe jupoane, bluze și... coafuri.

Pe-o stradă din Arad, în cîteva încăperi rînduite în jurul unei curți largi, o mînă de oameni muncesc cu hărnicie. Muncesc cu bun gust, cu pricepere străduindu-se să împlinească celor mici o bucurie: să le ofere păpuși. Păpuși mereu mai frumoase; frumoase ca... păpușile.

Virgil DĂNCIULESCU

UN STUDIU BIOGRAFIC

Tatăl meu, Charlie Chaplin

de SIDNEY CHAPLIN

Despre Charlie Chaplin s-au scris și au apărut multe cărți. Nici aceasta, pe care a scris-o Sidney Chaplin, fiul său, el însuși cunoscut actor de cinema, nu va fi probabil ultima. Viața și, mai ales, creația marelui artist, oferă un cîmp multilateral de cercetare.

În cartea lui Sidney Chaplin, „Charlot" ne apare nu numai ca un actor desăvîrșit ci mai ales ca un veșnic căutător de drumuri noi în cea mai tînără dintre arte. Filmele lui surprinzătoare, împrejurările în care s-a format și s-a desăvîrșit ca artist, frămîntările lui pentru găsirea unor noi mijloace de expresie cinematografică, cinstea care l-a călăuzit totdeauna în viață și în creație, toate acestea au oferit autorului un bogat material de cercetare.

Cartea lui Chaplin-junior, prezintă, de aceea, un interes deosebit pentru publicul larg. Publicația sovietică „Inostrannaia Literatura" (Literatura străină), publică fragmente substanțiale din lucrarea lui Sidney Chaplin. Reproducem și noi, după versiunea apărută la Moscova, cîteva fragmente din această carte biografică, convinși că cititorii noștri vor cunoaște astfel nu numai o serie de aspecte inedite ale creației lui „Charlot", dar și unele capitole din istoria încă proaspătă a cinematografiei.

Puteți citi, deci, începînd din acest număr al „Magazinului" (PAGINA 8), fragmente din cartea lui Sidney Chaplin.

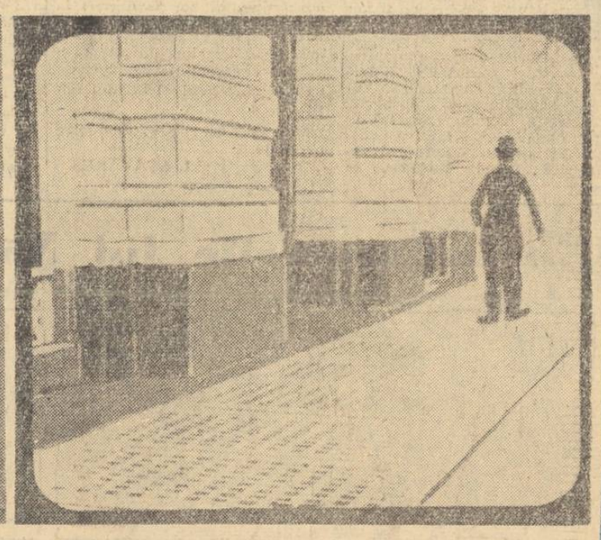

„Micul vagabond" — eroul filmelor lui Charlie Chaplin, în două ipostaze atît de familiare spectatorilor din întreaga lume

MORAVURI SI NARAVURI

Cum am murit prima dată

Umor deloc macabru

MOTO : Hei ! Nu treceți de geamanduri (de la un salvamarist).

Jur cu mîna pe inimă că prima data mi-a plăcut cum am murit. Am murit la mare. Nimic nu-i mai frumos pe lumea asta decît să mori la Marea Neagră. Sînt de invidiat. Nu ?

Ce frumos a fost !... Lume multă... Vecinul meu, instalatorul, dălălit vecin, contabil la fabrica de ciment București, vecinul de jos, de la statistică, bașca vreo 16 cunoscuți de pe strada mea. Georgescu Sculeru de la „Semănătoarea", venit prin O.N.T., Costin, fotograful amator... De fapt, el nu e fotograf, dar face pe fotograful. Are altă meserie. O meserie serioasă. El n-a venit prin O.N.T. ci pe cont propriu. Și a venit și cu nevasta și cu copiii. Săracul ! N-o să-mi înșir acum toți vecinii. Eu cu cine am fost ? Cu logodnica. O fată, s-o bei într-un pahar cu apă. Cum de s-a uitat la mine ? Cred că și mort eram frumos. Da, am fost un mort frumos. Deci lume multă, vecini, colegi de serviciu, logodnica. Pe mine, cum mă știți, curajos. Întreb pe unul :

— Ce-i cu astea aici ?

— Păi îs geamanduri, pînă aici e permis.

— Zău ? Și dacă intru mai adînc, ce e ?

— Faci plaje la luminare, mi-a răspuns un șmecher.

Și cum eu nu mă iau după șmecheri, am intrat în larg. A venit unul de la Salvamar la mine.

— Nene, întoarce-te.

— Dacă nu mă întorc ce e ?

— Îți bagi familia la cheltuială. Și-l faci pe taică-tu să nu se mai bărbierească șase săptămîni.

—Hai că glumești. Nu se mai poartă doliu...

El că să ies, eu că de ce să ies; dacă a văzut că știu să înot, m-a lăsat. Și-atunci s-a luat de alții, care nu prea se pricepeau.

Logodnica de pe mal îmi făcea semne să ies, că se ia unul de ea. Eu în largul meu. Un val, alt val și de-aici încolo știu doar ce-am văzut pe fundul mării. Niște chestii grozave. (Un poet ar trebui să se înece, ar avea ce să scrie zece ani de aici încolo). Pe cuvînt dacă se poate descrie. Nisipul are altă culoare, peștii nici nu mai vorbesc. Ați văzut acvariul de la Constanța ? Nici de jumătate din specia peștilor care există în mare n-a făcut rost. Am văzut toate speciile de pești cu ochii mei, așa mort cum eram.

Cel mai mult mi-a plăcut cînd m-au scos pe mal. Adică pe faleză. Puhoi de lume în jurul meu. Săraca logodnica mea, plîngea de-a devăratelea. Și cite păreri frumoase despre mine :

Unul :

— Săracul și era tînăr.

— Și frumos ! (Asta era estet; a făcut și el odată o apreciere ca lumea).

— Eu i-am spus să nu se ducă mai departe (ăsta era de la Salvamar).

— Avea umor. Il citeam cu plăcere (îmi venea să înviez și să-i zic vreo două. Cît am fost în viață n-ați spus nimic despre mine, despre umorul meu. Era critic literar).

Frumos e să mori la mare. Să mori la mare în ochii tuturor. Ești apreciat la justa ta valoare. Tînăr, frumos, umor...

Ce înmormîntare mi-au făcut ! Instituția la care lucrez, ajutor de înmormîntare. Unul M.D. de la „Gazeta literară" mi-a scris un necrolog care poate fi invidiat de toți care au murit înaintea mea. Secția de satiră și umor a Uniunii Scriitorilor (care nu există) a chemat pe cel mai priceput sculptor, să-mi ia masca mortuară și măsură de statuie...

Deci am pornit de pe pămînt mulțumit. Toată lumea m-a vorbit de bine, în afară de salvamariști, cărora li s-a tăiat prima pe iulie din cauza mea.

Și am ajuns cu bine pe lumea ailaltă. Cioc, cioc la poartă la Sf. Petru.

— Care ești ?

— Eu, nea Petrică.

— Care eu ?

— Ai, bre, ce te faci că nu mă cunoști ? Dumneata nu citești ziarele ? Numele meu se scrie sub reportaje și schițe cu majuscule.

— Cum ai murit ?

— Mersi, bine !

— În ce împrejurări ? te întreb.

— La mare.

A deschis poarta, dar nu mi-a dat voie să intru. A ieșit el.

— Chiar la Marea Neagră te-ai înecat ?

— Să mor eu, dacă te mint.

— Cum era apa ?

— Grozavă. Caldă, valuri. Niște valuri...

— Valuri și...

— Și-am venit aici.

— Ia-o dumneata pe a treia aleie la dreapta. Acolo e sectorul înecaților.

— Am cu cine schimba o vorbă acolo ?

— Păi ce, crezi că ești singurul curajos de pe pămînt ? Ehe, cîți au mai murit înecați !

— Să trăiești nea Petre și să nu mai auzim de înecați ! Dragi pămînteni, luați dv. numerele viitoare ale „Magazinului", să vedeți cum am murit a doua oară !

Nicuță TĂNASE

CURIER CLIMATERIC

Sredeal

Din cîte trenuri de persoane urcă giflind la Predeal — fie zi, fie noapte — nu e niciunul care să nu lase pe peronul gării grupuri de pasageri cu valize și rucsacuri. Sînt oameni ai muncii veniți la odihnă în această minunată stațiune, care deschide, din cel mai înalt punct, salba de „perle" a fermecătoarei Văi a Prahovei.

Citim la rubrica „Curier balnear și climateric" a unui ziar de acum un sfert de veac :

„Ieri, la orele 10 și 15 minute fix excelentele lor, doamna și domnul ministru B. au sosit cu bine la vila personală din Predeal pentru recreere..."

În toiul verii al aceluiași an, altă fițuică, bine plătită, trîmbița „refugiul" altor fețe simandicoase pe Valea Prahovei : un mare negustor din Galați, un director general al unei „societăți anonime" din Ploiești, un bancher din Capitală însoțit de Rex... „frumosul, inteligentul, credinciosul ciine lup de care nu se desparte niciodată...".

Predealul, asemenea tuturor celorlalte „locuri de recreere", mișuna de excelențe, domni venerabili, cucoane isterice și cățel — „aleși ai națiunii" de tot soiul. Aerul dătător de „sănătate și viață" era un privilegiu numai al lor.

Predeal 1961. Rubrica „curier climateric" ar trebui completată cam așa : „Zilele acestea se află la odihnă în stațiunea Predeal".. (urmează o listă impresionantă de nume : mineri, metalurgiști, ceferiști, tractoriști, muncitori din G.A.S.-uri, funcționari, ucenici, școlari, studenți). Spre exemplificare : Ghiță Bogheanu — muncitor la laminorul „N. Cristea" din Galați, Alexandru Bradu — electrician la „Electromotor" Timișoara, Ion Rogoz — tractorist la S.M.T. Hîrșova

Peste 2.000 de oameni ai muncii veniți din toate colțurile țării își petrec aici, în fiecare serie, concediul de odihnă. De asemenea, vara aceasta, în taberele speciale vor trăi plăcute zile de vacanță 2.800 de studenți și alte mii de școlari și ucenici. Cu sprijinul Sfatului popular regional Brașov, conducerea I.S.C. Predeal reușește să asigure celor veniți în stațiune condiții de odihnă plăcută, recreativă. Camerele îngrijite, curate, mobilate cu gust, în care sînt cazați, le oferă tot confortul ; în sălile strălucind de curățenie ale cantinelor sînt servite mîncăruri bine gătite, consistente, variate ; personalul administrativ — atent cu oaspeții. În stațiune se desfășoară o bogată activitate culturală și sportivă. La noua casă de cultură oamenii muncii aflați la odihnă au la dispoziție o bibliotecă înzestrată cu mii de volume, ascultă muzică înregistrată pe discuri, vizionează filme și spectacole, participă la excursii. Spicuim din programul unei singure zile (3 iulie a.c.) : excursie la cascada „Urlătoare" — Bușteni, concert simfonic pe discuri la cererea ascultătorilor, filmul „Toată lumea rîde, cîntă și dansează", meciuri de fotbal și volei, spectacolul de estradă dat de colectivul teatrului din Ploiești.

Ieri și azi : Ce deosebire uriașă !

I. STĂVĂRUȘ

ENCICLOPEDIE

„O multilaterală expresie a gîndirii poporului"

În toamna anului 1834 literatul rus I. I. Panaev, găsind niște publicații în cofetăria Wulf de pe Nevski Prospekt, abonată la toate ziarele din Rusia, dădu peste ultimul număr al periodicului moscovit „Molva". În acest număr apărea sub semnătura unui debutant un articol care îi atrase de îndată atenția lui Panaev. Era articolul „Reverii literare" de Vissarion Belinski despre care același literat avea să scrie : „Începutul acestui articol mi-a pricinuit un asemenea entuziasm încît chiar în clipa aceea aș fi zbughit-o la Moscova, dacă ar fi fost cu putință ca să-l cunosc pe autor și să citesc mai repede continuarea... Cît de deșarte și jalnice îmi păreau după acest articol fierbințe și îndrăznețe articolele banale, pline de rutină care apăreau pe probleme literare în revistele din Moscova și Petersburg".

Din această clipă și pînă la sfîrșitul său timpuriu Vissarion Grigorievici Belinski a devenit, deopotrivă cu Pușkin, o stea de primă mărime a literaturii ruse. Timp de patrusprezece ani omul acesta „în al cărui trup firav sălășluia o natură de gladiator" — cum avea să scrie Herțen — s-a numărat printre cugetele cele mai înaripate ale poporului său.

În „veacul crîncen" al reacțiunii lui Nikolai I, el avea să devină un mare tribun popular, revoluționar-democrat a cărui gîndire s-a ridicat, la timpul său, deasupra tuturor cugetătorilor progresiști care visau o viață mai bună și mai dreaptă.

Vissarion Grigorievici Belinski s-a născut în 1811 în familia unui felcer, cunoscînd din fragedă-i copilărie lipsurile și amărăciunile unei existențe mai mult decît modeste. Urmează școala medie în orașul Cembar (astăzi orașul Belinski) apoi la Penza, iar în 1829 intră la facultatea de filologie a universității din Moscova pe care însă n-avea s-o termine fiind exclus cu mențiunea batjocoritoare : „incapacitate pentru științe". Adevăratul motiv al excluderii era de fapt apartenența sa la un cerc studențesc de netă orientare antiiobăgistă și în același timp o dramă în care Belinski supunea unei critici nimicitoare sistemul iobăgist, cerînd nimicirea lui.

Debutează în critica literară și gazetărie încă din 1833. Dar adevărata consacrare și-o dobîndește cu articolul „Reverii literare" care atrage atenția opiniei publice rusești, a celor mai valoroși scriitori ai timpului. În anii următori Belinski îmbină activitatea literară propriu-zisă cu aceia de animator al unor publicații care aveau să rămînă în istoria culturii ruse, terminînd cu celebrul „Sovremennik", unde a lucrat împreună cu poetul Nekrasov pînă la sfîrșitul vieții.

Cei mai frumoși ani de activitate ai scriitorului încep odată cu venirea sa la Petersburg în 1839, cînd leagă prietenii strînse cu artiști cunoscuți prin activitatea lor profesională și obștească pusă în slujba eliberării poporului. Asupra creației unora dintre ei cum ar fi Nekrasov sau Saltîkov-Scedrin, Șevcenko, îndrumările lui Belinski au avut rolul unui îndreptar prețios, de natură să ducă scrisul lor pe culmile cele mai înalte ale literaturii.

Cu puțin timp înainte de moarte, la 3 iulie 1847, aflîndu-se în străinătate la tratament, Belinski scrie celebra scrisoare către Gogol în care supune unei severe critici rătăcirile marelui scriitor din ultima parte a vieții sale.

În 1914 V. I. Lenin avea să scrie despre această lucrare „Celebra scrisoare către Gogol, care constituie bilanțul activității literare a lui Belinski, a fost una din cele mai bune scrieri democrate ilegale, păstrînd o vie și imensă însemnătate pînă în zilele noastre".

În legătură cu acest „testament politic" al marelui luptător, guvernul țarist punea la cale întemnițarea lui Belinski în fortăreața Petropavlovsk și numai starea gravă a sănătății sale au împiedicat traducerea în practică a acestui plan. Peste puțină vreme Belinski avea să se stingă de tuberculoză în vîrstă de 37 de ani la 7 iunie 1848.

Belinski a îmbrățișat în timpul scurtei sale vieți o profesiune de care în acele vremuri, din pricina slabei răspîndiri a cuvîntului tipărit, se interesa un număr restrîns de oameni. Cum se explică faptul că marele critic revoluționar-democrat a junsese totuși după expresia lui Turgheniev „figura centrală al celui de-al patrulea deceniu" al secolului trecut ?

Explicația ne-o dau pasionantele pagini ale ilustrului gînditor în care acesta dă o replică nimicitoare criticii de cabinet, pedantismului retragerii „în turnul de fildeș."

Prin tot ceea ce a scris Belinski a interesat masele cele mai largi ale poporului Prin toate fibrele ființei sale el era un om al vremii în care trăia. În articolele sale analiza literară era întotdeauna strîns legată de studiul profund al problemelor fundamentale ale vieții sociale. „În condițiile în care în Rusia nu se putea judeca deschis soarta țării, starea poporului și perspectivele eliberării sale, — scria de curînd cunoscutul critic sovietic B. Riurikov — Belinski privea problemele contemporaneității în spirit democratic și umanist pe baza materialului literaturii. Critica lui era în același timp și filozofică și istorică și estetică : era o multilaterală expresie a gîndirii poporului".

La cincisprezece decenii de la nașterea criticului, pe întinsul Uniunii Sovietice — acolo unde de multă vreme a izbîndit visul lui Nekrasov care prevedea că țăranul viitorului va veni de la oraș aducînd cu sine cărțile lui Pușkin și ale lui Belinski — și pretutindeni unde inimile oamenilor vibrează pentru tot ceea ce ne-a lăsat marele democrat-revoluționar, numele său — „mîndria, slava și frumusețea literaturii ruse" (Dobroliubov), este rostit cu venerație și dragoste.

V. BALTAG

V. G. BELINSKI

Muzeul Pușkin

Cu prilejul împlinirii a 162 de ani de la nașterea lui Pușkin s-a deschis la Moscova, într-un vechi hotel, cu colonade albe, construit în ultimul secol de arhitectul Grigoriev, un muzeu închinat marelui poet rus.

Noul muzeu este încununarea unei munci uriașe desfășurate în toate colțurile Uniunii Sovietice. Pentru amenajarea lui au trimis piese deosebit de valoroase peste 100 de muzee din țară. Sutele de gravuri, tablouri, cărți și obiecte și o colecție completă a fotocopiilor manuscriselor lui Pușkin constituie pe drept cuvînt mîndria muzeului. De notat e faptul că o parte dintre fotocopiile manuscriselor au fost făcute pe o hîrtie întru totul identică cu cea din epoca lui Pușkin, care seamănă perfect cu hîrtia originalului.

Într-o sală se află o trusă conținînd instrumentele de care s-a servit medicul Arendt cînd a încercat să-l salveze pe poet, care fusese rănit mortal.

Muzeul a adunat o bogată colecție de discuri și benzi de magnetofon, prin intermediul cărora se pot asculta operele lui Pușkin interpretate de mari artiști, romanțe compuse după versurile poetului și operele pe teme pușkiniene.

Din întîmplările lui Năică

P. cont. E. ARNO

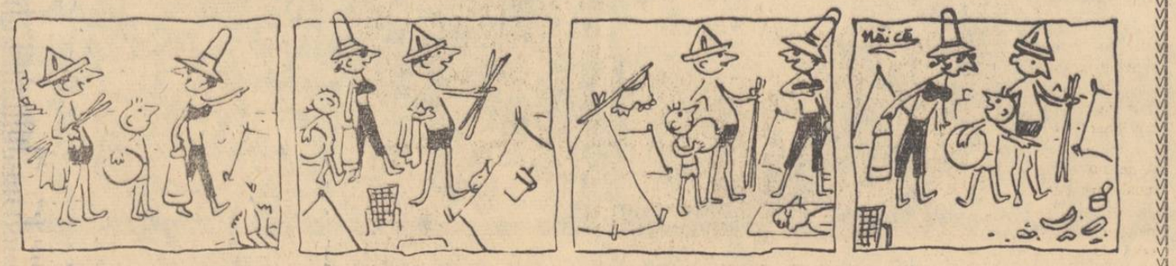

— Sîntem la mare ! Mama spune : „Uite cortul Popeștilor. Îl recunosc după bețe".

„Uită cortul Ioneștilor. Îl recunosc după pătură", spune tata.

— „Uită și cortul Grigoreștilor, spune mama. Îl recunosc după pietre".

— Uite și locul nostru de ieri — spun eu. Îl recunosc după resturile de mîncare pe care le-am lăsat.

SPECTACOLUL magazin

Zile de vacanță

Am întîlnit, zilele acestea, un grup de actori ai primei noastre scene, care se înapoiau dintr-o frumoasă călătorie întreprinsă cu O.N.T., în R. P. Ungară. Erau artiștii emeriți Nicolae Brancomir, Mariela Deculescu, Silvia Dumitrescu-Timică și artiștii Carmen Stănescu și Damian Crișmaru. Ei ne-au declarat că au petrecut o parte din zilele vacanței pe meleagurile țării prietene și vecine, la Budapesta și lacul Balaton, vizitînd muzee și teatre, interesîndu-se de repertoriile colectivelor artistice din capitala R. P. Ungare, întreținîndu-se cu unii dintre artiștii maghiari.

— A fost o călătorie plăcută și instructivă, ne-au declarat artiștii Teatrului Național „I. L. Caragiale".

N. B.

Premiul I

În cadrul celui de al VI-lea Concurs pe țară al echipelor artistice de amatori, orchestra de mandoline a Poștei Centrale a obținut premiul întîi, la faza pe Capitală. Succesul acesta a umplut de bucurie inimile celor peste 30 de artiști amatori instrumentiști, care activează cu multă dragoste și perseverență în această formație.

Orchestra de mandoline a Comitetului Sindicatului Poșta Centrală a luat ființă încă din anul 1946 și a participat cu regularitate la toate concursurile echipelor de amatori, clasîndu-se întotdeauna pe locuri fruntașe pe țară. Avînd un repertoriu bogat și variat, de muzică clasică, contemporană, muzică de masă și populară, orchestra, sub conducerea dirijorului Ștefan Pagu, a dat pînă în prezent peste 500 de concerte în întreprinderi, instituții și G.A.S.-uri. Printre membrii orchestrei se numără : Spătăceanu Toma, Dumitrescu Vasile, Simionescu Gh., Teodoroiu Nicolae, Robu Teoharia, Ștefănescu Victoria, Diaconescu Valeria etc.

La Teatrul de Estradă al regiunii București

Colectivul Teatrului de Estradă al regiunii București a început pregătirile în vederea stagiunii de toamnă. Se lucrează, împreună cu autorii textelor și cu compozitorii, pentru punerea în scenă a unui spectacol de revistă. Înainte însă de prezentarea acestei premiere, colectivul Teatrului de Estradă al regiunii București va întreprinde, începînd de la 29 august, un turneu cu concertul-spectacol „Rîzi că viața e frumoasă", de Mircea Crișan, Alexandru Andi și Radu Stănescu. Turneul, care va dura 45 de zile, se va desfășura în centrele muncitorești.

Un turneu de două luni

Ansamblul de cîntece și dansuri al C.C.S. se află în turneu prin orașele țării, prezentînd publicului „Spectacol din spectacole".

Publicul întîmpină cu un deosebit interes reprezentațiile ansamblului. Pînă în prezent artiștii bucureșteni au jucat în orașele din regiunile Oltenia, Banat, Crișana, Mureș-Autonomă Maghiară. Ansamblul își va continua turneul pînă la 13 august, urmînd ca prezentarea spectacolelor să aibă loc în orașele din Moldova și în stațiunile de pe litoral.

Noua premieră a Teatrului din Oradea

Teatrul de Stat din Oradea a prezentat recent ultima premieră a actualei stagiuni. Este vorba de piesa clasică „Nunta lui Figaro", de Beaumarchais.

Din distribuție fac parte Jean Săndulescu, Richardo Colberti, Simona Constantinescu, Sofica Albu, Getta Iancu, Oana Diamandi-Marinescu, Maud Mary, Costin Simionescu.

Spectacolul este pus în scenă de Dan Alecsandrescu.

Un susur lin venit de pe plaiurile Olteniei se revarsă pe scenă... Fluierașii din Polovraci reușesc să transmită frumusețea minunatelor cîntece mocănești din Polovraci.

Trei generații la fluieră...

Pe drumul care șerpuiește prin defileul Oltețului, în mijlocul naturii vegheate de frumusețea sălbatică a dumbrăvilor de munte, acolo sus, spre lumea stîncilor neclintite ce străjuiesc fruntea pleșuvă a Parîngului, odată cu primele licăriri ale luceferilor de pe bolta înegurată a văii își revarsă în răcoarea serii, înviorată de mireazma frunzei de castan, susurul gîngaș al fluierei, sunetul tălăngilor noatenilor și berbecilor, adus de departe de adierea ușoară a zefirului. În clipele acestea ale înserării, cînd băcițele așteaptă întoarcerea oierilor, fluiera își poartă cîntul printre cetinele brazilor semeți. I-am simțit deunăzi dragostea-i față de această bijuterie a cîntecului popular cînd, poposind într-una din așezările din Țara Bănilor, am ascultat cu emoție versurile unei doine scoase la iveală cine știe din ce străfund de veac :

„Foaie verde de cicoare,
Ciobănaș de la mioare,
Mai lasă-ți turma pe vale,
Pe valea Novacilor,
La poalele munților
Să vezi novăcițele,
Cum își spală rufele.

— Eu turma mi-aș coborî ;
Mioarele nu se îndură
De izvoare și de stînă,
De umbrița brazilor
Și de iarba munților".

Pe membrii formației de fluierași și băcițe din comuna Polovraci — Oltenia i-am găsit în timpul unei repetiții, păstrînd încă vii impresiile prilejuite de recenta întrecere în cadrul fazei interregionale a celui de-al VI-lea concurs al artiștilor amatori. Aci, la Pitești, unde a avut loc competiția artistică cele trei generații de fluierași din Polovraci au impresionat pe spectatori prin felul în care au executat, în dialectul local, minunatele cîntece ciobănești. Despre activitatea acestei originale formații îți poate spune multe lucruri interesante cel mai în vîrstă interpret, Nicolae Rusu, care la cele 60 de... primăveri ale sale este un iscusit interpret al doinei la caval. Fostul țapinar trăiește și astăzi emoționante aduceri aminte despre vremea cînd, robind din greu în întreprinderile patronilor la tăiatul buștenilor, își înea jalea în cîntecul fluierului. Astăzi, moș Niculae dă frîu liber veseliei vieții, trăind fericirea zilelor senine care și-au făcut cuib și în casele oierilor de la poalele Parîngului. Aci, în comuna Polovraci, unde singura razăr de lumină o răsfrîngea opaițul, a prins a licări lampa lui Ilici, iar radioul și-a luat locul obișnuit pe laviță. Mărturisirea bătrînului țapinar este întreruptă de apariția unui flăcău, cu țundra sură și cu o pălărie neagră mocăinească, cu borul tare îngustat ce aducea mai degrabă cu o ciupercă.

Flăcăului ăsta noi îi spunem Niculăiță. Acolo la drumurile forestiere unde lucrează, îl cunosc de Ștefan Nicolae. Muncește la funicular cu... fluierul la brîu !

Interlocutorul meu îmi prezintă acum două tinere cu tulpane negre și cu fote de culoarea murelor, țesute cu fir auriu.

— Sînt... junele prime ale echipei. Eva Lăcătușu și Elena Dumitru. Amîndouă au fost băcițe. Făceau cașa la stînă și puneau laptele la prins. Dar sînt tare vrednice și la cămin...

Am prilejul să cunosc și alți interpreți care s-au înfrățit deopotrivă în muncă și activitate artistică. Constantin Mesteacăn este un entuziast slujitor al catedrei, dar aceasta nu-l împiedică să activeze la căminul cultural. El este sufletul formației de fluieraș pe care o dirijează cu atîta pricepere. Ceea ce te impresionează în mod deosebit este faptul că această echipă are în mijlocul ei reprezentanți a trei generații, începînd cu pionerul Vasile Cerdac și terminînd cu moș Nicolae Rusu, „veteranul" formației. Cînd îi vezi pe toți laolaltă interpretînd suita de doine și cîntece păstorești, rămîi impresionat de dragostea cu care acești iscusiți fluierași transmit mai departe, din generație în generație, frumusețea minunatului folclor muzical din Polovraci.

Trei generații s-au înfrățit în muncă și cîntec ! Este un fapt obișnuit al realității noastre noi despre care amintește și îndemnul însuflețit al versurilor cu care prezentatorul, apărut de după cortină, a deschis programul echipei în seara aceasta :

„Dragi prieteni de la oi,
Cîntați viața de la voi...
Viața nouă viața bună,
Cu băcițele împreună...
Lăsați fluiera să cînte,
Să răsune pînă-n munte !"

G. MIHAIL

Făt frumos în... stagiune de vară

La Teatrul de Estradă din Ploiești au sosit la acest sfîrșit de stagiune, pe neașteptate, doi oaspeți : Făt Frumos și fleanca Cosînzeana. Alungați din poveste de blestemul vrăjitoarei, ei au plecat în căutarea melodiei fermecate, singura în stare să le redea tinerețe și frumusețea legendară. Aci aflînd melodia fermecată, cei doi eroi ai basmului romînesc au hotărît să nu mai plece peste mări și țări, ci să rămînă printre harnicii constructori ai viitorului fericit.

— Acesta este temeiul dramatic și, totodată, simbolic al spectacolului intitulat „Basme la Estradă" pe care colectivul nostru l-a prezentat în premieră la încheierea acestei stagiuni publicului din orașele altor regiuni ale țării pe unde am fost în turneu, — ne-a spus regizorul Alexe Marcovici. Este de la sine înțeles că dezvoltînd această idee, autorul spectacolului, Sandu Anastasescu a înfățișat preocupările și realizările oamenilor muncii din regiunea noastră. Un aport prețios la realizarea spectacolului ne-a dat și autorul cupletelor și al textelor muzicale, Aurel Felea. Compozitorii locali Nelu Danielescu (care este și dirijorul spectacolului), Titi Dincă Dinu Musulis precum și Petre Firulescu au înveșmîntat spectacolul în haina plină de frumusețe a muzicii

— Ați început pregătirile pentru stagiunea viitoare ?

— Avem de pe acum în lucru două spectacole : un concert cu melodii de Aurel Giroveanu, Nelu Danielescu și alți compozitori. De asemenea, pentru publicul să tesc pregătim un spectacol de estradă.

— Pînă atunci Făt Frumos intră în... concediu ?

— Nicidecum. El colindă scenele regiunii și îndeosebi stațiunile balneo climaterice procurîndu-le o odihnă plăcută celor plecați în concediu. Cum s-ar zice. Făt Frumos a intrat în... stagiune de vară !

Sandu MARIAN

Participanți la Concursul internațional „GEORGE ENESCU" de la București

Cel de-al doilea Concurs internațional „George Enescu" de la București, care se va desfășura în cursul lunii septembrie, stă în atenția muzicienilor din întreaga lume. Tineri de mare nădejde, din diferite țări, vor apare în fața unor jurii alcătuite din remarcabile personalități muzicale din R.P.R. și de peste hotare, pentru a se întrece, cu tot ceea ce au ei mai valoros, în această minunată competiție a muncii și a talentului.

Să facem, în continuare, cunoștință cu alți participanți la Concursul internațional „George Enescu".

Secția vioară

IGOR ALEXANDROVICI FROLOV (U.R.S.S.) : e în vîrstă de 24 de ani, dar a început să cînte la vioară încă de pe cînd avea șase ani. A absolvit cursurile școlii muzicale la clasa tatălui său, studiind apoi, mai departe, la conservator, la clasa profesorului B. V. Belenki și la clasa marelui profesor și violonist, David Oistrach. În anul acesta, Igor Alexandrovici Frolov a fost distins cu premiul III la Concursul Unional de vioară.

BRENDA CULLITY (Australia) : a studiat muzica la universitatea din Melbourne, fiind distinsă cu numeroase premii. După ce a susținut o serie de concerte și recitaluri în patria sa, a plecat, în 1958, în Anglia, unde își continuă studiile cu profesorul Max Rostal. Brenda Cullity desfășoară o intensă activitate artistică.

ILARION IONESCU-GALAȚI (R.P.R.) : Tînărul nostru reprezentant, după ce a terminat școala medie de muzică nr. 1, a studiat cu prof. Gh. Manoliu, la Conservatorul „Ciprian Porumbescu". În anul 1959 a obținut premiul întîi la Concursul tinerilor soliști, iar în 1961, a fost de asemenea premiat la Concursul național „George Enescu". S-a manifestat ca solist al Filarmonicii de Stat „George Enescu".

Secția pian

JOHANNA HODGES (S.U.A.) este cunoscută din concertele pe care le-a dat la Viena, Salzburg, Hamburg, Berlin, Geneva, Stockholm, Milano, Roma, Amsterdam. Este deținătoarea cîtorva premii cucerite la Festivalurile internaționale de înregistrări pe disc. Posedă diploma de concertist acordată de Asociația profesorilor de pian.

DIETRICH BRAUER (R. D. Germană). A studiat la Conservatorul de muzică din Berlin, pregătindu-și în prezent aspirantura. În anul 1957 a obținut premiul I la Concursul de muzică de cameră al Radiodifuziunii din Berlin, iar în 1960 a fost distins cu „Medalia pentru realizări de seamă". Dietrich Brauer a întreprins numeroase turnee, dînd concerte și recitaluri, ca solist și acompaniator, în R. F. Germană, Polonia, Bulgaria, Norvegia, Islanda, Cehoslovacia.

TRANNOY BRIGITTE JEANNE (Franța), în vîrstă de 21 de ani, a absolvit, în 1959, Conservatorul Național din Paris, cu premiul I. Tînăra pianistă a prezentat un recital în sala „Gaveau" și a concertat cu orchestra „Metropolitan".

Secția canto

VASSO THEOCHAAROUS (Anglia) a studiat mai întîi la conservatorul național din capitala Greciei, iar apoi la școala de muzică „Guildhall" din Londra. Avînd un bogat și variat repertoriu de opere și lieduri, Vasso Theocharrous a participat la diferite concerte la Londra și Atena.

DEMETER MARCZIS (R. P. Ungară). S-a remarcat cu prilejul unei manifestări artistice de amatori fiind îndrumat către Academia de muzică din Budapesta. După absolvirea ei, i s-a acordat o bursă de stat pentru a-și desăvîrși pregătirea artistică la Roma. Aci basul Demeter Marczis a lucrat cu Tito Schipa. Participînd la diferite concursuri internaționale el a cucerit premii și diplome (la Budapesta, Viena și Toulouse). Solist în concertele Filarmonicei din Budapesta, a dat de asemenea recitaluri în Cehoslovacia, Polonia, Franța și Italia.

IULIA BUCIUCEANU (R.P.R.). Tînăra noastră mezzosoprană a urmat Conservatorul „Ciprian Porumbescu" la clasa de canto a profesoarei Victoria Costescu-Duca și la clasa de operă a profesorului Jean Rînzescu,—absolvindu-l în anul 1956. Angajată a Teatrului de Operă și Balet a debutat în rolul Kneaghinei din opera „Rusalka". A întreprins turnee în Mongolia, Bulgaria și Ungaria. Iulia Buciuceanu este laureată a Concursului de canto din cadrul Festivalului Mondial al Tineretului și Studenților de la Viena (în anul 1959) și al Concursului internațional „Primăvara la Praga" (în anul 1960).

N. SANDU

VASSO THEOCHAAROUS (Anglia), concurentă la secția canto

BRENDA CULLITY (Australia) concurentă la secția vioară

JEANNE BRIGITTE TRANNOY (Franța) concurentă la secția pian

DIETRICH BRAUER (R.D. Germană) concurent la secția pian.

IULIA BUCIUCEANU (R.P. Romînă) concurentă la secția canto

ILARION IONESCU (R.P. Romînă) concurent la secția vioară

JOHANNA HODGES (S.U.A.) concurentă la secția pian

DEMETER MARCZIS (R.P. Ungară) concurent la secția canto

IGOR ALEXANDROVICI FROLOV (U.R.S.S.) concurent la secția vioară

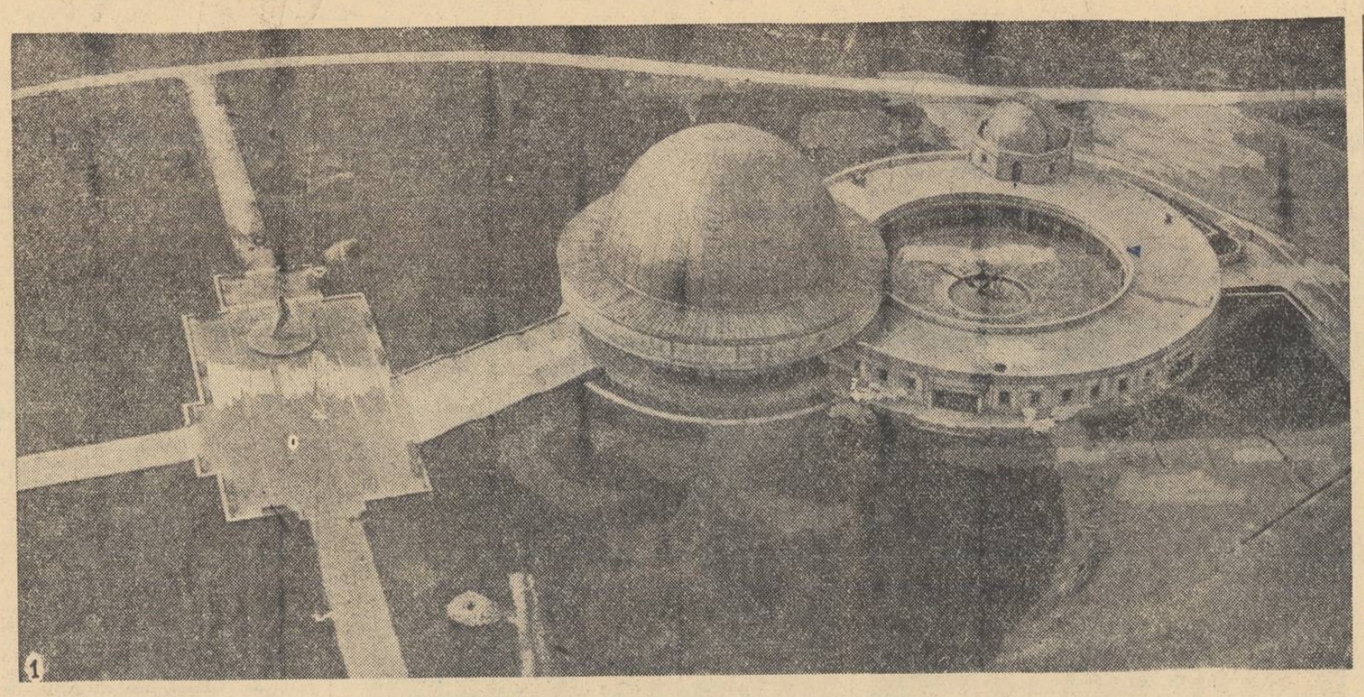

1

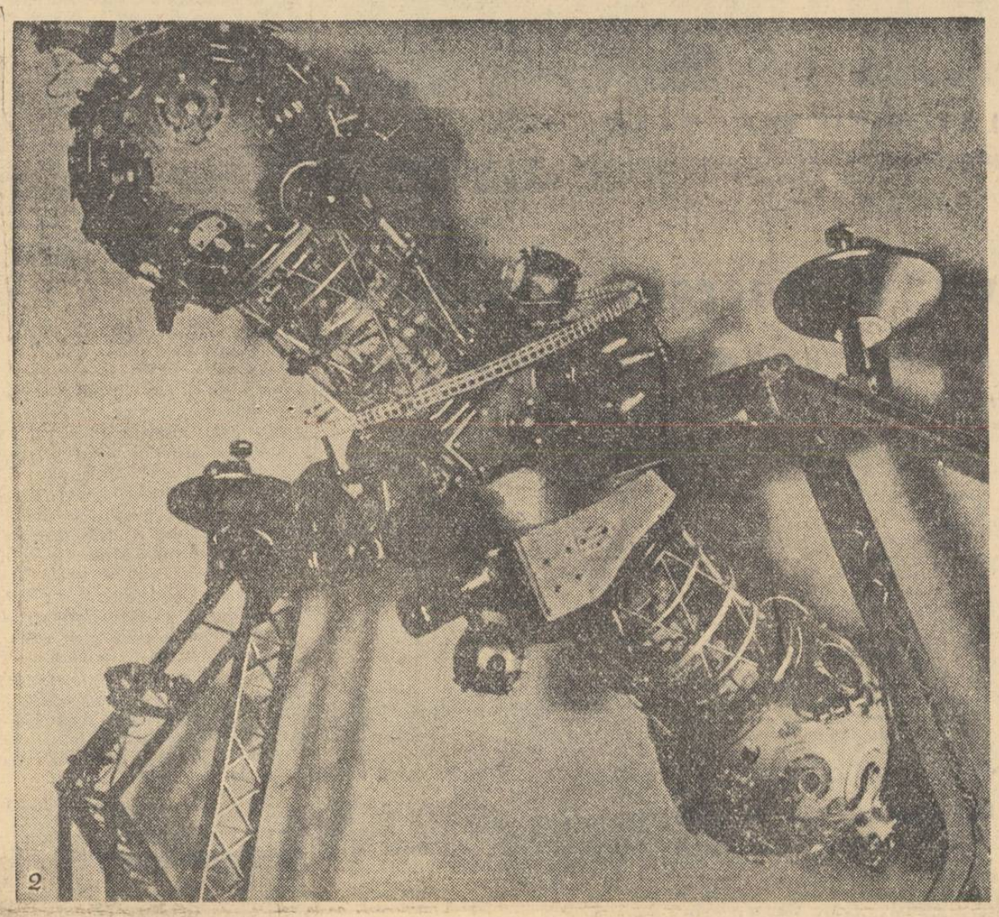

2

1 *Planetariumul din Katowice este situat într-un imens parc în suprafață de 170 hectare ce se întinde între orașele Chorzow și Kattowice. În acest parc se mai află : un stadion cu aproape 100.000 locuri, un lac de agrement și numeroase cluburi, grădini și locuri de distracție. Planetariumul, așa cum îl vedeți în fotografia de mai sus, a fost construit în 1955 după proiectele inginerului polonez Zbigniew Solawa. Clădirile Planetariumului însumează peste 18.000 metri cubi. După informațiile pe care mi le-a dat cercetătoarea* Maria Pankuw, *acest Planetarium intră în rîndurile celor mai mari din lume* „Aici vin mulți oameni de știință, colegi de ai noștri din diferite țări ale lumii — *mi-a explicat ea* — pentru a continua și efectua o serie de cercetări proprii. Biblioteca Planetariumului cuprinde lucrări rare de mare însemnătate științifică".

Ca un omagiu adus marilor astronomi ai lumii, într-una din sălile pavilionului principal se află portretele tuturor celor ce au adus contribuția lor la dezvoltarea științei universului, din cele mai vechi timpuri. Galeria Astronomilor este vizitată cu mult interes, aici aflîndu-se în afara portretelor acestora și facsimile din operele lor și informații asupra vieții și operei lor.

2 *Ingeniosul aparat de proiecție primit în dar de oamenii de știință polonezi din partea guvernului R.D. Germane, poate reda în cîteva minute cele mai complicate evoluții ale corpurilor cerești. Cu ajutorul acestui aparat se pot explica vizitatorilor fenomene complicate pentru care ar trebui întocmite mii de planșe și hărți astronomice.*

3 „Planetariumul Sileziei este un important centru de cultură și educație — *îmi spunea profesorul Iozef Salabun, directorul acestuia.* De la 1 ianuarie 1956, de cînd sînt aici, au venit peste un milion de vizitatori. Cadrele noastre științifice explică tuturor celor ce vin în grup, tainele fenomenelor astronomice".

Este interesant de arătat că în 1958 s-a organizat aici și o Olimpiadă Astronomică cu concursul a aproape 200 de elevi și eleve din întreaga Polonie.

Planetariumul din Katowice a fost vizitat și de delegația de partid și guvernamentală a R.P.R. în aprilie 1961. La plecare, în cartea de impresii, înalții oaspeți români au scris :

„Felicităm din toată inima populația Sileziei pentru contribuția sa la înfăptuirea Planetariumului cu care pe drept cuvînt se pot mîndri poporul polonez și oamenii săi de știință".

(DIN CARTEA DE AUR A PLANETARIUMULUI)

3

PLANETARIUM

Insemnări dintr-o călătorie din R. P. Polonă

Pînă n-am fost aici, la Planetariumul din Katowice, n-am mai trăit o astfel de noapte. Dar ce frumusețe de noapte! Întreaga evoluție a corpurilor cerești am urmărit-o în această noapte. Și închipuiți-vă, toată noaptea a fost lungă de... cincisprezece minute. Da, da. Numai un sfert de oră a durat de la apusul pînă la răsăritul soarelui. Și n-am scăpat nimic din ceea ce au văzut și văd astronomii în multe nopți de cercetare cu cele mai perfecționate aparate.

Dar să vă povestesc cum s-a întîmplat. Cînd am ajuns la Planetarium, profesorul Jozef Salabun, directorul acestuia, ne-a invitat în sala mare a Planetariumului. Instalați comod în fotolii am început să privim imensa cupolă de ciment. Nimic neobișnuit pînă atunci. Poate doar suprafața mare (peste 1.000 metri pătrați) a cupolei. Era încă ziuă. „Noaptea" s-a lăsat încet, pe nesimțite, în timp ce profesorul ne prezenta o serie de date despre Planetarium.

Orașele sileziene, aceste ciudate citadele ale oțelului și cărbunelui, ne-au apărut în strălucirea lor nocturnă pe „orizontul" bolții. Apoi, ochii ne-au stat ațintiți spre „cerul" în continuă mișcare.

La apariția primelor stele mi-am amintit de Nicolai Copernic, a cărui statuie impunătoare se află chiar la intrarea în Planetarium. Tot ce-a studiat el zeci de ani pînă la întocmirea lucrării de temelie a astronomiei : „Despre mișcările de revoluție ale corpurilor cerești" ne apărea acum în cîteva minute.

De la descoperirile lui Copernic de la începutul secolului al XVI-lea și pînă la sateliții artificiali creați de știința sovietică în secolul al XX-lea, e o cale lungă. Întreaga mișcare a universului este redată pe bolta de ciment armat a Planetariumului din Katowice. Priviți această mișcare uriașă însoțită de explicațiile unor profesori foarte amabili și de sunetele cristaline și discrete ale unei melodii de Chopin. E într-adevăr încîntătoare această scurtă noapte!

Toate aceste imagini de neuitat de pe „bolta cerească" sînt redate cu ajutorul unui ingenios aparat de proiectare construit la uzinele „Zeiss" din R. D. Germană. Aparatele de acest fel existente în lume se pot număra pe degete.

Pentru vizitatorii Planetariumului din Katowice, sala cu uriașa ei cupolă constituie atracția principală. Nopțile feerice ce pot fi trăite aici sînt căutate ; ele rămîn de neuitat. Pentru profesorii și cercetătorii de aici (și sînt 47 la număr) feeria se transformă în studiu și căutare continuă. Planetariumul dispune de multe instalații moderne cu ajutorul cărora oamenii de știință polonezi continuă cercetările înaintașilor lor, pilda lui Copernic fiind nu numai prilej de mîndrie ci și un imbold în muncă.

În fiecare zi, sute și mii de oameni ai muncii, studenți și elevi sînt oaspeții profesorilor de la Planetarium, inițiindu-se aici în știința cunoașterii universului.

Stan VLAD

O asigurare nerespectată

Cînd Iuri Gagarin a sosit în Anglia, Foreign Office-ul s-a străduit să facă totul pentru ca primirea primului cosmonaut să fie cît mai „discretă". Mai mult, după cum ne informează revista „New Statesman", Foreign Office-ul a asigurat guvernul american că vizita lui Gagarin fiind neoficială, „nu va avea loc nici o manifestație oficială". Însă, așa după cum spune un vechi proverb, „socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din țîrg".

Cu toate străduințile și asigurările Foreign Office-ului, peste tot primul cosmonaut din lume a fost primit de opinia publică cu bucurie și cu entuziasm deosebit, încît a silit oficialitățile să-și schimbe atitudinea. Nu de puține ori s-au auzit strigăte ca : „Eroul", „Bravo Gagarin", sau „Cristofor Columb al spațiului". Așa după cum anunță agenția „Press Association", după convorbirea cu Iuri Gagarin, premierul Macmillan a declarat că, cosmonatul sovietic este „o persoană simpatică", iar această întîlnire i-a făcut o impresie excelentă. Primirea caldă de care s-a bucurat Gagarin reiese și din faptul că regina Elisabeta a oferit un dejun în cinstea sa, lucru ce se întîmplă numai cu cei mai importanți oaspeți care sosesc în Anglia.

Însă, primirea caldă și entuziastă făcută de poporul englez lui Iuri Gagarin nu a fost pe placul militariștilor din N.A.T.O., care și-au exprimat în mod „neoficial", Ministerului de Externe al Angliei, „adînca" lor îngrijorare în legătură cu aceasta. Săptămînalul englez „Sunday Telegraph" arăta că acei care au protestat reprezintă pe „acei membri ai N.A.T.O. care preconizează o politică dură în problema Berlinului". Mai departe, săptămînalul arată că anumite cercuri din Occident sînt de-a dreptul alarmate deoarece acum „va fi mult mai grea de mobilizat opinia publică engleză care l-a primit cu atîta căldură pe maiorul Gagarin, la sprijinirea politicii aventuriste a militariștilor din N.A.T.O.

Referindu-se la faptul că poporul englez nu dorește să sprijine politica rigidă a puterilor apusene în problema Berlinului Occidental și că el, poporul englez, manifestă o nemulțumire serioasă față de S.U.A., într-un articol apărut în ziarul „New York Times", ziaristul american Drew Middleton scrie : „În cele din urmă se observă o vizibilă simpatie față de ruși, dacă nu și față de comunism. Alianța din timpul războiului, antipatia față de nemți, bucuria englezilor că rușii au dat o lecție vankeilor, trimițînd în Cosmos pe maiorul Iuri Gagarin, toate contribuie la această stare de spirit... Este greu să-ți imaginezi că mulțimile de oameni care l-au primit cu entuziasm pe maiorul Gagarin pot fi îndemnate să sprijine politica rigidă în problema Berlinului...".

Meridiane

Moscova în zilele festivalului filmului

Corespondență telefonică specială

Festivalul a cucerit Moscova. Cînd luminile lui se vor stinge, mulți vor fi aceia care își vor aduce aminte cu plăcere de serile de film de la cinematograful „Rossia", de goana după autografe, care exprimă nu numai curiozitatea firească a moscoviților, aflați în prezența marilor vedete ale ecranului mondial, ci și dragostea lor față de cea de a șaptea artă. Cine se mai îndoiește de puterea de influențare a acestei arte, care s-a născut și s-a dezvoltat sub ochii noștri, trebuia să fie în aceste zile la Moscova, „acest oraș de un farmec unic", după cum spunea Shirley Ann Field, interpreta principalului rol din filmul englez *„Simbătă seară, duminică dimineață"*.

Ann Field se întreba de unde provine acest farmec. Desigur și din atmosfera deosebită pe care o respiră orașul nostru în aceste zile. Strada Gorki a fost invadată de fotografiile vedetelor și de însești vedetele, de la frumoasa Liz Taylor pînă la excelentul actor englez Peter Finch. Și poți uita într-o asemenea enumerare pe cea pe care moscoviții o numesc simplu „Gina", ca un omagiu adus popularității de care se bucură aici Lollobrigida — această artistă cu un temperament într-adevăr meridional, care luni dimineața, în sala devenită neîncăpătoare a Ministerului Culturii, s-a ridicat de la locul ei, s-a dus la masa prezidiului și l-a sărutat îndelung pe Iuri Gagarin, în aplauzele aprobatoare ale asistenței ? Televiziunea, cinematografia și armata de reporteri cinematografici au imortalizat scena. Căci este bine să se știe că la biroul de presă al Festivalului au fost acreditați aproape 500 de ziariști, din care 250 străini.

Dar principala „scenă" a festivalului rămîne nou și modernul cinematograf „Rossia" din piața Puskin. Peste 2.000 de spectatori vizionează, de trei ori pe zi, în această sală, filmele artistice și documentare prezentate la concurs.

S-au stins luminile. A început proiecția. Pe ecran, povestea de dragoste a doi tineri din Leningradul asediat. Pe generic scrie : Sașa — Nina Dobrîșeva, Alexei — Evgheni Urbanski. Dar noi nu am văzut decît pe cei doi îndrăgostiți, pe cei doi tineri care cred în triumful dreptății, dreptate care nu se putea să nu învingă, în condițiile societății sovietice. Regizorul se numește Grigori Ciuhrai. Mai e nevoie de adăugat ceva la acest nume, cînd aceeași semnătură am întîlnit-o la filmele „Al 41-lea" și „Balada soldatului", care au făcut ocolul lumii ?

S-au aprins luminile. Minute în șir, spectatorii în picioare au aplaudat filmul. Exprimînd opinia multora dintre cineaștii prezenți în seara proiecției la „Rossia", regizorul de film Jiri Weiss, care a creat remarcabilul film „Romeo, Julieta și întunericul", spunea că *„Cer senin"* lasă o impresie puternică, de neuitat. El a calificat filmul drept un mare pas înainte în dezvoltarea cinematografiei, nu numai în Uniunea Sovietică, dar și în alte țări.

Dar tema războiului nu este prezentă numai în filmul lui Ciuhrai. Despre acest îngrozitor flagel au vorbit, prin intermediul imaginei cinematografice, cineaștii din R.D.G. în vibrantul documentar *„Weimar lîngă Buchenwald"*, cei din Iugoslavia în *„Batalionul cerului"* și cei din Polonia care au adus la concurs filmul *„Astă noapte va pieri orașul"*. Cîteva cuvinte despre acest film : deasupra Dresdei se aude șuieratul sinistru al motoarelor avioanelor de bombardament. Peste cîteva clipe vor începe să cadă bombele. Vor lovi Galeria de tablouri, celebrele palate ale orașului sau vor omorî un copil, o mamă, un îndrăgostit ? Aceasta se întreabă eroul filmului polonez, un evadat dintr-un lagăr de concentrare fascist, care își găsește refugiul la Dresda. În sufletul eroului filmului se luptă sentimente contradictorii : dreptatea răzbunării crimelor naziste și durerea pierderii unor opere inegalabile. Scenariul aparține cunoscutului scriitor Leon Kruczkowski, care a colaborat la elaborarea lui cu regizorul filmului Jan Rybkowski. Dar despre cîte filme nu ar trebui să vorbim ? Filmul englez *„Procesul lui Oscar Wilde"*, se distinge prin interpretarea remarcabilă a lui Peter Finch, producția americană *„Răsare soarele la Montebello"* printr-o corectă reconstituire a tinereței președintelui Roosevelt, producția mexicană prin interpretarea de calitate a Mariei Felix, în vreme ce realizarea cineaștilor cubani, *„Povestiri despre revoluție"*, a adus sufluł fierbinte al eroismului Cubei luptătoare. Există desigur și producții mediocre. Dar nu e cazul acum să facem un bilanț general al festivalului. Il va face, cu competență, duminică, juriul. Dar pînă în ultimul moment este greu de făcut vreun pronostic, căci prezentările continuă.

Cu multă simpatie, cu aprecieri elogioase, a fost primit aici filmul „Setea", primul film românesc pentru ecran lat. I-am aplaudat pe interpreți, pe regizor și scenarist prezenți cu toții în sala festivalului. Am apreciat expresivitatea cinematografică a filmului, ca și figura eroului comunist realizată cu măiestrie de actorul Colea Răutu, pe care am ținut să-l felicităm la sfîrșitul proiecției. Prețuirea de care se bucură cinematografia română este dovedită și de prezența în juriu a lui Liviu Ciulei, ca și de faptul că printre cei cîțiva regizori invitați la o discuție de televiziunea din Moscova se afla și regizorul român. De altfel, afluența de oaspeți pe care am putut s-o constat la recepția oferită de delegația țării dv. este încă un semn al atenției de care se bucură aici cineaștii români. Cu acest prilej, actrița Flavia Buref ne spunea că festivalul constituie, atît pentru ea, cît și pentru ceilalți cineaști români, un prilej fericit de învățăminte. *„Intîlnirile mele cu Serghei Bondarciuk, Vera Maretkaia sau Tatiana Samoilova* — ne-a declarat Flavia Buref — *îmi vor rămîne mult timp în amintire".*

Săptămîna viitoare sper să pot reveni cu o amplă apreciere generală asupra acestui Festival, care se desfășoară sub semnul umanismului, al păcii și prieteniei.

Serghei VIKTOROV

„Zone de prosperitate" diemiste

Dictatorul Diem, în persoană, nu pierde nici o ocazie, mai ales în discursuri, să vorbească de așazisele „zone de prosperitate".

Să vedem deci în cele ce urmează ce sînt acestea.

Dacă autoritățile diemiste le numesc astfel, în realitate ele sînt adevărate lagăre de concentrare păzite de jandarmii diemiști, iar țăranii sînt aduși forțat să le populeze și să muncească.

Iată cum se procedează. Se începe mai întîi prin „pregătirea terenului". Cu forța baionetelor soldații diemiști aduc cu de-a sila mii de țărani în rezervații speciale. Aici, lipsiți de cele mai elementare bunuri materiale și de mijloace de producție, țăranii trăiesc într-o inexprimabilă mizerie. Crearea „zonelor de proprietate" înseamna următoarele : locuințele, livezile, orezăriile, mormintele străvechi, templele, toate acestea sfîrșesc prin a fi rase de pe fața pămîntului. Un singur exemplu este destul de semnificativ.

Pentru construirea „zonei" de la Thienho, diemiștii au distrus 360 de hectare orezării, 84 ha livezi, 186 locuințe și un cimitir. Exemple de acest fel se pot da încă multe.

Barbaria trupelor diemiste care se exprimă în asasinate masive, incendieri este de nedescris. Acești zbiri nu precupețesc și nu se dau înapoi de la nici o crimă cînd este vorba de a regrupa cu forța populația și de a sili pe țăranii sud-vietnamezi să trăiască în aceste lagăre de concentrare.

În ciuda puternicelor mijloace de reprimare, populația sud-vietnameză se opune cu înverșunare. Datorită luptei continue a țăranilor de la Nambo, încă de anul trecut, „zonele de prosperitate" din această localitate au fost lichidate. Iar în provinciile de vest, 85 la sută din familiile concentrate în „zone" au început să pribegească spre fostele lor plaiuri natale.

Unele „zone de prosperitate" au rămas pur și simplu fără locuitori. Astfel în provinciile din Gis-Bassac, din 26 de „zone" 21 au rămas fără locuitori. În provinciile din centrul țării, 11.000 de persoane au distrus instalațiile a 28 lagăre și i-au alungat pe jandarmii diemiști.

Pentru a ascunde eșecul său, Diem a declarat că va întrerupe „provizoriu" construirea „zonelor de prosperitate".

Trebuie arătat că în ciuda acestei laconice declarații a dictatorului sud-vietnamez nu el este cel care a hotărît „întreruperea", ci lupta îndîrjită a țăranilor și a întregului popor care a avut ultimul cuvînt.

L. C.

Fotografia reprezintă „locuințele" unde trăiesc numeroase familii din Vietnamul de Sud.

DE PRETUTINDENI • AU PRETINS

ÎN ORAȘUL Gradeț-Kralov din R. S. Cehoslovacă, funcționează un punct de consultare creat de acei care au declarat „război" nicotinei. Oricine dorește să fie consultat de medicul acestui punct, este obligat să completeze un formular care conține aproape 60 de întrebări. Din statistici întocmite, pe baza acestor formulare, reiese că mulți bărbați fumează zilnic cîte 50 de țigări. Se găsesc destui care ajung pînă la 70 de țigări, iar unul fuma chiar o sută. Aflăm că cel care a bătut recordul în materie, s-a lăsat de fumat de îndată ce a stat de vorbă cu medicii. În prezent, în țara prietenă, se pregătește un congres al „dușmanilor nicotinei".

●

VULPEA, după cum se știe, este mare amatoare de găini. Totuși, într-o grădină zoologică, vulpea Vicky n-a găsit ceva mai bun de făcut decît să „cadă cloșcă". Și a stat pe ouă de găină, pînă au ieșit niște puișori de toată frumusețea. „Vulpea-cloșcă" i-a îngrijit cu drag, și i-a ferit de primejdie. Adesea, puii se cățărau pe blana ei mătăsoasă și adormeau deîndată.

●

ESTE PERMIS unui cîine să-și însoțească stăpînul într-un local public ? Din 1862 în Viena există o interdic-

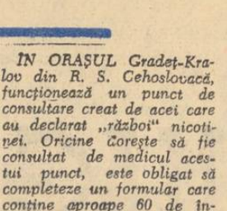

ție în acest sens. Recent, șeful poliției din Austria a anulat această dispoziție. Patrupezii vor fi și ei „bine veniți" în localurile publice.

●

ACUM cîtva timp, parlamentul olandez a dezbătut probleme „de mare importanță" pentru dezvoltarea creșterii animalelor. Deputații și-au spus cuvîntul în problema dacă se poate admite retezarea cozilor la cabaline sau tăiatul urechilor la cîini. Pînă la urmă, au votat hotărîrea ca asemenea practici să fie interzise, iar eventualii delicvenți să fie pasibili de pedeapsa cu închisoarea.

●

ZIARUL argentinian „Pastorio" a publicat o scurtă cronică asupra jocului unei echipe locale de fotbal. În cele 50 de rînduri ale textului gazetarul sportiv folo-

sește cuvinte pompoase, între care „marele Alfredo", „echipa cea mare", „ritmul splendid" etc. Abia la sfîrșit cititorul află dintr-o laconică frază că „din păcate minunații noștri băieți au pierdut cu scorul de 1—7".

●

ÎN CEHOSLOVACIA se află o turmă de reni albi — singura turmă de acest fel din lumea întreagă. Patrupezii albi este Asia de răsărit însă de-a lungul timpurilor, renii albi au dispărut treptat și în Asia de răsărit și în celelalte țări ale lumii unde au fost aduși. Turma de reni albi din Cehoslovacia (27 de capete) se află în rezervația de stat dintr-o localitate nu departe de Praga

●

ÎN COLUMBIA există o categorie de funcționari în îndatoririle cărora intră supravegherea tăierii păsărilor. Explicația constă în faptul că într-o regiune din Co-

lumbia Muso, se găsesc multe smaragde. Găinile înghit odată cu pietricelele obișnuite și aceste pietre prețioase. Astfel funcționarii de stat supraveghează tăierea lor pentru a prelua smaragdele înghițite.

●

RENUMITUL alpinist Edmund Hillary, care a escaladat Ciomolungma, a fost recent amendat în Nepal. A fost amendat pentru că fără a avea permisiune specială a escaladat o culme a munților Himalaya.

În Nepal, pentru escaladarea munților, alpiniștii plătesc o taxă direct proporțională cu înălțimea la care vor să ajungă.

MAGAZIN MEDICAL

Regimul de viață al celor care au suferit de infarct miocardic

Mulți bolnavi sînt alarmați de faptul că, pe lîngă diagnosticul de infarct miocardic, au și diagnosticul de insuficiență coronariană, dar majoritatea nu cunosc regimul de viață pe care trebuie să-l ducă. Cunosc doar atîta că boala este foarte gravă.

Infarctul miocardic este o noțiune anatomică și reprezintă consecințele astupării unei artere coronare, adică a unei artere a mușchiului cardiac.

Astuparea arterei coronare duce la lipsirea mușchiului cardiac de sînge în porțiunea pe care o irigă și deci moartea miocardului, adică necroza lui. Vindecarea se produce prin înlocuirea miocardului necrozat cu țesut cicatricial.

Aceasta se datorește faptului că arterele inimii au o particularitate deosebită de celelalte artere și anume sînt terminale.

Insuficiența coronară este o noțiune fiziologică și reprezintă incapacitatea de a aduce sînge suficient de către arterele coronare la miocard. Așa că insuficiența coronară însoțește obligatoriu infarctul miocardic.

O cauză favorizantă a insuficienței coronare este scleroza acestor artere. De cele mai multe ori cauza insuficienței coronare este un spasm adică o contracție a arterei sclerozate.

Semnele clinice ale unei insuficiențe coronariene ușoare se traduc prin boala numită angină pectorală, în care bolnavii au la efort dureri în regiunea precordială, dureri care iradiază în git și în mîna stîngă de-a lungul marginei interne pînă la degetul mic, însoțite de amorțirea regiunii respective și a degetului mic sting. În plus bolnavii au senzația de sufocare și de frică parcă li se pune un nod în git sau ar încerca cineva să-i sugrume.

Cei care au suferit de infarct miocardic, întotdeauna vor avea insuficiență coronariană mai accentuată sau mai diminuată, după cum semnele de angină pectorală survin la eforturi mari sau la eforturi mici.

De aceea, cei care au suferit de infarct miocardic trebuie să poarte întotdeauna la ei trinitrină sau alt vasodilatator coronarian, pentru ca la cel mai mic semn de angină pectorală să sugă cîte o tabletă care înlătură criza de angină. Tableta se recomandă să se pună sub limbă, pentru că astfel se absoarbe mult mai repede.

Bolnavilor de infarct miocardic li se recomandă să evite încordarea nervoasă și eforturile fizice mari. De asemenea nu se indică să lucreze în condiții meteorologice nefavorabile (frig puternic, oscilații mari de temperatură).

În general, coronarienii cronici vor evita orice efort care le produce durerea, adică spasme coronariene.

Mesele vor fi fracționate și se vor evita alimentele care produc balonări abdominale, iar repaosul de o oră după masă este obligatoriu. Cina se va servi devreme, va fi frugală, pentru ca bolnavul să nu se culce cu stomacul plin.

Se insistă a se evita emoțiile și enervările sub orice formă, pentru că ele pot declanșa spasmul coronarian și orice criză de acest fel agravează starea mușchiului cardiac. Pentru aceasta, adesea, medicii recomandă calmante ale sistemului nervos central.

Un important rol îl joacă odihna de 8—9 ore pe noapte și cel puțin o oră după masă. O zi pe săptămînă sau la două săptămîni va fi rezervată repaosului la pat.

Trebuie să mai menționăm că fumatul este interzis cu desăvîrșire celor care au suferit de infarct miocardic. Majoritatea marilor fumători înclină ca după o perioadă de 5—10 ani de la infarct, timp în care semnele de angină pectorală apar la intervale mari să revină la vechiul obicei de a fuma măcar 2—3 țigări pe zi. Nu există dușman mai mare pentru arterele coronare decît nicotina. O țigară poate declanșa oricînd un nou infarct miocardic.

De acest lucru trebuie să fie convinși nu numai cei care au suferit de infarct dar și cei care au crize de angină pectorală.

Nici o boală nu comportă o abstinență atît de absolută față de tutun ca insuficiența coronariană.

Se admit băuturile alcoolice în cantități mici și rar, la cei care nu au senzații neplăcute după ele.

La cele mai mici semne de suferință, foștii bolnavi de infarct trebuie să se adreseze medicilor specialiști, care îi vor îndruma către electrocardiografie pentru a se stabili starea funcțională a coronarelor și măsurile de igienă pentru viitor.

Dr. A. T.

Pentru amatorii de bicicletă

V-ați cumpărat bicicletă? Să o stăpîniți sănătos și să o folosiți cu plăcere. Iată-vă în posesia unui excelent mijloc de a îmbina utilul cu plăcutul. Vă faceți de pe acum planuri pentru plimbările și excursiile fermecătoare ce vă stau în față. Gîndiți-vă însă și la sănătate și la integritatea corpului dumneavoastră.

● *Oricine știe că un motor nu poate fi supus dintr-o dată la efortul cerut de regimul lui normal de funcționare. Motocicleta nouă are nevoie de rodaj. Bicicleta nouă la fel. Motorul sînteți dumneavoastră.*

● *Deci, mai întîi antrenament metodic, gradat, mărind treptat distanțele și ritmul pedalării. Abia pe urmă performanța: „Știi, am fost într-o singură zi pînă la... și înapoi".*

● *Există și bicicleta-tratament, spre exemplu pentru predispușii la îngrășare. Dar tratamentul are și el legile lui. Ați îndrăzni să luați, dintr-un medicament, mai mult decît doza maximă scrisă pe cutie?*

● *Marele secret al mersului pe bicicletă este a ști să nu te grăbești. Pe tos, cu pasul dumneavoastră obișnuit, sînteți în stare să parcurgeți destul de ușor mulți kilometri. Dar cît puteți alerga fără oprire? Pe bicicletă și aceiași lucru, nu trebuie să simțiți că faceți un efort mai mare decît atunci cînd mergeți pe jos. Lăsați alergătorilor cicliști lupta cu cronometrul și mediile orare ridicate.*

● *Nu uitați că, pe bicicletă, abuzul oboselte inima. Organismul vă semnalează imediat dacă pedalați prea repede pentru posibilitățile lui: apar palpitațiile și gîfîiala. La acest semnal de alarmă, opriți-vă numaidecît, odihniți-vă pînă reintră totul în normal și adoptați un tempo mai moderat.*

● *În oraș, ciclistul circulă pe partea carosabilă, deci este tributar regulilor circulației în grad egal cu ceilalți conducători de vehicule și trebuie să cunoască la fel de bine aceste reguli. Atenție mare la viraje și încrucișări. Dați, cu cît mai multă larghețe, prioritate celorlalți. Așa e politicos. Vehiculul dumneavoastră e totuși cel mai modest. Așa e prudent, sînteți cel mai vulnerabil.*

● *În grup, nu mergeți niciodată unul lîngă altul, ci unul după altul. Dacă aveți și un copil în grup, puneți-l la mijlocul coloanei. Copilul are nevoie de cineva în față care să-i traseze drumul și de cineva în spate care să-l supravegheze.*

● *Porniți la drum numai dacă vă simțiți odihnit și în formă perfectă. Nu luați startul cu stomacul încărcat.*

● *Ați ajuns la ținta propusă. Ce bună, ce formidabilă e acum o sticlă de bere rece de la gheață! Prima sticlă nici nu știți cînd ați băut-o, să mai vină una... Și încă una... Ei da, dar nu vă mirați dacă vi se va părea mult mai lungă calea pe șa la-ntors acasă. Adevărul cum că efortul sportiv nu se împacă cu alcoolul, este îndeajuns de bine dovedit, nu mai are nevoie să-l verificați și dumneavoastră experimental. Preferați sucul de fructe!*

Dr. AL. GHEORGHIU

Actualități medicale

Tolbutamida în tratamentul trombangeitei obliterante

Tolbutamida este un produs sintetic cu acțiune vasodilatatoare remarcabilă. Administrarea lui în trombangeita obliterantă a fost însoțită de ameliorări evidente. Ameliorările se produc la 2-5 zile de la începutul tratamentului, iar simptomele dispar complet în decurs de 4 săptămîni.

Tratamentul cu galantamină

Galantamina este un alcaloid extras din bulbii unei specii de ghiocei. Produsul a fost preparat de dr. N. K. Abubakirov din Taşkent (R.S.S. Uzbekistan). Galantamina mărește tonusul musculaturii netede și restabilește conductibilitatea neuro-musculară. Datorită acestor proprietăți ea a fost utilizată în tratamentul sechelelor date de nevrite polinevrite, radiculite și poliomielită cu rezultate remarcabile.

Un nou antibiotic: Spontina

Spontina a fost recent izolată dintr-o varietate de actinomicete. Noul antibiotic este foarte activ în infecțiile grave cu germeni rezistenți la alte antibiotice. Se administrează exclusiv în perfuzii.

Un medicament antituberculos eficace: 1314 TH

Tratamentele clasice antituberculoase cu Streptomicină, PAS sau Hidrazidă pot fi uneori ineficace. Formele de tuberculoză recentă gravă, care nu regresează la tratamentele clasice ca și formele de tuberculoză veche tratate îndelungat și fără succes, beneficiază de tratamentul cu 1314 TH

Numărătorul electronic de celule canceroase

Oncologii și tehnicienii sovietici au construit o mașină de calcul pentru numărătoarea celulelor canceroase distruse în cursul tratamentului cu raze X. Celulele canceroase distruse de razele X în cantități mari pot duce la o intoxicare a organismului. Mașina de calcul poate stabili intensitatea distrugerii tumorii canceroase controlînd folosirea rațională a razelor X în tratamentul cancerului.

Bronzajul artificial cu Dihidroxiacetonă

Radicalii hidroxili ai dihidroxiacetonei se combină cu acizii aminați ai keratinei din piele pe care o bronzează în decurs de 6-10 ore. Acest bronzaj artificial nu protejează pielea de actiunea razelor solare. Produsul este experimentat astăzi în vitiligo (boală caracterizată prin zone de piele depigmentate, albe contrastînd cu pielea din jur normal pigmentată).

Dr. N. C.

NU E HRANĂ, NU E VIAȚĂ

Rețineți această formulă. Ea este absolut indispensabilă dacă doriți să scăpați de muște, avînd un efect sigur asupra acestor insecte. Altfel nu se poate obține nici un rezultat.

Ce înțeles are această formulă? Foarte simplu. Musca e și ea o ființă și ca orice ființă nu poate trăi fără mîncare. Nu pot trăi fără mîncare nici musca, nici urmașii ei.

Cine sînt acești urmași? Din ouăle pe care le depune musca, ies larvele — mușițe, cum li se spune — viermișorii aceia mici și albi. În condițiile cele mai bune aceste larve au nevoie de cel puțin 6—7 zile pentru a se dezvolta și pentru a ajunge în stadiul de nimfă care este învelită într-o gogoașă. Din pupă iese musca nouă care-și ia zborul.

Și acum, dacă mai țineți minte formula, putem trece mai departe. Să vedem cine mănîncă și cine nu mănîncă. Musca mănîncă, ouă nu, larva mănîncă, nimfa nu.

Unde mănîncă musca, unde mănîncă larva? Musca mănîncă pe unde apucă. Ea este o insectă foarte ageră, se deplasează rapid și ușor de la gunoaie și de la W.C.-uri și pînă în bucătărie pe alimente și la masa noastră. Pentru toate aceste curse nu-i trebuie decît cîteva clipe. Și nu numai că mănîncă, dar și alege. Dacă se așează pe ceva mai gustos, își golește repede stomacul și se alimentează din nou.

Cum facem deci ca să distrugem musca prin infometare? Repetați: „nu e hrană, nu e viață" și luați următoarele măsuri care onorează — de altfel — pe oricare cetățean civilizat. Opriți pătrunderea mușteior la bucătărie și în locurile unde se țin alimente. Ca să nu vă lipsiți de aer, puneți sită la geamuri. Acoperiți mîncărurile. Păstrați curățenia, dar nu orice fel de curățenie, ci o curățenie strictă. O singură pată de sirop, de lapte sau de zeamă de carne sînt suficiente pentru a hrăni mușteie. Deci, nici un fel de resturi de mîncare în bucătărie, în casă sau prin curte. Și nici pe stradă.

Larva mușteî mănîncă acolo unde trăiește și anume pe la gunoaie și W.C.-uri, pe la grajduri și platforme de bălegar. Larva se mișcă greoi. Ea nu are agilitatea mușteî. Are nevoie să se dezvolte la căldură și întuneric și să nu fie deranjată.

Să ne oprim acum — spre exemplu — la lada cu gunoi, care nu lipsește de pe lîngă nici o gospodărie. Dacă lada nu are nici un fel de spărturi (se preferă lăzile metalice) și se închide perfect cu capacul, musca nu are pe unde să intre ca să-și depună ouăle. Trebuie însă să fim foarte atenți. Dacă între ladă și capac rămîne o deschizătură cît de îngustă, chiar mai îngustă decît un fat de deget, musca are suficient loc ca să intre înăuntru și să-și depună ouăle. În cazul acesta, formula noastră nu mai dă nici un rezultat. Din gunoi vor ieși roiuri după roiuri de generații noi de muște. Ce se întîmplă dacă musca, fiind totuși nevoită, își depune ouăle la întîmplare, să zicem pe capacul lăzii de gunoi. În lipsă de hrană, umezeală și întuneric, larvele mușteî vor pieri în cel mai scurt timp.

Stropirea lăzii de gunoi, după golire, cu creolină sau lapte de var sau opărirea cu apă clocotită sînt mijloace în plus care își au rostul lor.

În încheiere, vă facem o mărturisire. Formula „nu e hrană, nu e viață" nu are nici un efect asupra mușteior dacă nu o învață pe de rost și vecinii dvs.

Cît despre dumneavoastră, puteți avea toată încrederea. O metodă mai sigură nu vă putem recomanda.

Dr. Dan ABULIUS

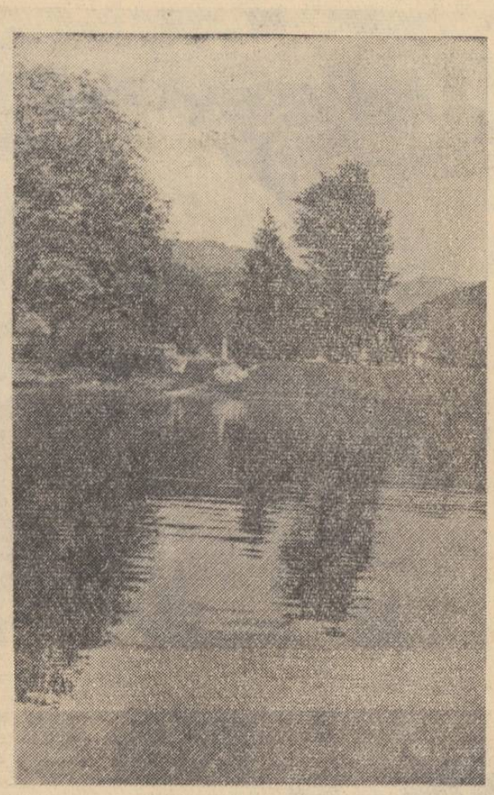

CĂLĂTORIND PRIN ȚARĂ

Două vederi din regiunea Crișana: Cascadă la Vadul Crișului (stînga); Băile Moneasa (dreapta)

Fotografii: Emil COTOI

Eol, Neptun și energia electrică

Cine va produce energia viitorului? ● Diferite sisteme eoliene ● În căutare de noi surse de energie

Nu e mult de-atunci! De-abia 100 de ani au trecut de cînd principala sursă de energie a lumii era... forța musculară. 15 la sută producea omul cu propriile sale puteri, 79 la sută revenea animalelor și numai 6 la sută roților de apă, morilor de vînt și mașinilor cu aburi. Astăzi trăim în plin secol al mașinilor. Mașinile ne prepară hrana, îmbrăcămintea, uneltele de lucru, casele de locuit, ne transportă dintr-un punct într-altul al globului, mașinile fabrică mașini.

Ele toate se hrănesc cu energie! Energia le-o furnizează lemnul pădurilor, petrolul și gazele din străfundurile pămîntului, apa riurilor.

Așa o fi oare? se va întreba cititorul. Unde se mai văd azi mașini puse în mișcare cu lemne de foc? Și apoi, cît timp se vor mai utiliza drept combustibil cărbunele, gazele și petrolul, cele mai prețioase materii prime pentru industria chimică?

Firește, cititorul are dreptate! Deci ne rămîne ca sursă de electricitate apa riurilor. Dar va fi ea capabilă să astimpere cumplita foame de energie a industriei? Se pare că nu! Și dacă geniul uman n-ar fi descoperit în ultimul deceniu forța gigantică a atomului, perspectivele n-ar fi deloc strălucite.

În anul 2007...

Să ascultăm părerea eminentului savant sovietic V. I. Popkov cu privire la balanța energetică a viitorului:

„Sînt convins că producția anuală de energie electrică va ajunge încă în acest secol la cifra de 12.000—15.000 miliarde kWh. Dar la începutul secolului XXI cred că vom izbuti să producem aproximativ 20.000 miliarde kWh anual. După toate probabilitățile, în balanța energetică generală, ponderea termocentralelor se va reduce de la 85 la sută, cît reprezintă în prezent, la aproximativ 50 la sută.

Termoenergetica va fi înlocuită nu numai de hidrocentrale. După părerea mea, cu toate noile posibilități ale acestor surse „eterne" sau regenerabile de energie, ele nu vor putea da mai mult de 10—15 la sută din producția de energie a țării. Un concurent mult mai serios îl vor constitui centralele atomice. În anul 2007 ele vor produce, cred eu, cel puțin 40 la sută din totalul energiei electrice".

Deci, energia atomică! Dar oare numai ea? Oare nu mai are planeta noastră „resurse interne" pînă în prezent insuficient sau de loc exploatate?

Cum stăm cu forța vîntului? Cu cea a valurilor mării?

Lalele și mori de vînt

Peisajul olandez clasic: cîmpii cu lalele și mori de vînt! Dacă elegantele liliacee, nu fac decît să ne încînte privirile, cu ajutorul morilor de vînt se pun în mișcare pompele care extrag din sol apa de prisos. Această treabă nu trebuie făcută în mod continuu. Oamenii nu se necăjesc cînd, în perioada de calm, micile lor „rîsnițe" se opresc.

Există multe activități omenești care nu cer continuitate.

Dar dacă vrem să extindem aplicarea forței vîntului? Dacă îi pretindem lui Eol, fiu al lui Jupiter și al nimfei Menalippe, stăpîn atotputernic al furtunilor, mai mult decît pînă acum?

Oamenii de știință au stabilit că într-o țară uriașă ca Uniunea Sovietică, ca și în țările socialiste cu teritorii mai puțin întinse, care colaborează însă pe tărîm economic, forța eoliană nu trebuie să se limiteze la utilizări restrînse.

Pe suprafețe mari, perioadele de vînt și de calm se compensează: dacă într-un loc vîntul s-a oprit, în altul bîntuie furtuni puternice. Dacă uzinele eoliene s-ar uni într-un vast sistem energetic, ele ar deveni dintr-o dată deosebit de utile și economice, contribuind cu o apreciabilă cantitate de energie la nevoile economiei.

Catargul cu 224 de elice

Desigur că într-un asemenea sistem nu pot fi folosite minusculele mori de vînt de tipul celor din Olanda... Savanții sovietici V. P. Vetșinkin și A. G. Ufimtev, care s-au preocupat de problema energiei eoliene, au întocmit proiectul unui „baraj energetic eolian", capabil să capteze uriașa forță a vîntului și s-o transforme în electricitate.

După ce acest proiect va fi pus în aplicare, Crimeea, coastele Mării Caspice, Peninsula Kola ca și alte regiuni în care bat în permanență vînturi puternice, ne vor oferi o priveliște impresionantă.

Schele metalice înalte de 500 de metri și late de 350 metri, susținute de catarge strălucesc argintiu în bătaia soarelui de amiază. Pe aceste schele se află, repartizate uniform, 224 mori de vînt formate din elice cu trei palete, cu un diametru de 20 de metri. Fiecare elice pune în mișcare propriul său generator de curent. Energia electrică a tuturor celor 224 de generatoare se unește și se îndreaptă, trecînd prin stația de transformatori instalată la piciorul catargului, spre rețeaua energetică. 100 de megawați sînt smulși aci forței vîntului! Cu ajutorul unui ampenaj gigantic, întreaga instalație se rotește singură și se așează întotdeauna pe direcția vîntului.

Tridentul de înaltă tensiune

Să vedem cu ce poate contribui bătrînul Neptun la sporirea cantității de energie necesară omenirii!

Pe coastele Scoției, talazurile aruncă la 20 metri înălțime blocuri de piatră de 13 tone fiecare.

La Bilbao, în Spania, marea a răsturnat un bloc de beton greu de 1700 tone.

Oricine a stat vreodată pe malul mării, s-a întrebat fără să vrea cum ar putea omul să pună în slujba lui aceste uriașe forțe ale naturii?

Pînă acum au fost puse în funcțiune doar instalații mici, fără importanță economică. Uzina pentru folosirea energiei valurilor întîmpină două mari dificultăți: în primul rînd marea este capricioasă. Într-o zi e răscolită de furtună, într-alta e netedă ca oglinda. Dar acest argument nu este hotărîtor. Există regiuni unde aproape întotdeauna se sparg de tărîm valuri puternice. Mai complicată e cea de a doua problemă, și anume construirea unui generator, care să transforme cu cea mai mare eficacitate forța valurilor în rotații ale dinamului.

Desigur că în decursul timpurilor s-au propus nenumărate invenții, dar nici una din ele nu a dat o soluție satisfăcătoare.

Dar iată că problema continuă să stea în atenția specialiștilor. Astăzi, în plină eră a energiei atomice, în Franța se trece la realizarea unui proiect, care de aproape 100 de ani a fost mereu lăsat de o parte. Este vorba de construirea unei uzine pentru folosirea forței mareelor, în vederea producerii de electricitate. Alternanța deosebit de puternică între flux și reflux la gurile riului Rance va fi utilizată într-o uzină energetică cu o capacitate de 282 megawați.

Un proiect de proporții gigantice se află în discuția oamenilor de știință sovietici. Ei plănuiesc să construiască o uzină energetică la gurile riului Mesen, care, folosind fluxul și refluxul Mării Albe, să producă uriașa cifră de 25.000 megawați, adică de 25.000.000 kW.

Bătrînul Neptun, spaima corăbierilor din toate timpurile e pe cale să-și transforme tridentul într-un... stîlp de înaltă tensiune!

★

Statisticienii au făcut un calcul: nevoile actuale de energie se dublează din 7 în 7 ani! În țările socialiste, datorită avîntului nestăvilit al industriei, agriculturii, construcțiilor și nu mai puțin datorită confortului de care se bucură oamenii muncii, cerințele sînt și mai mari.

Iată de ce nici o sursă de energie nu trebuie lăsată neexploatată. Deocamdată uzine termo, hidro și atomoelectrice. În curînd mari centrale eoliene și de energie a mărilor. În viitor, stații helioelectrice și geotermice de mare productivitate etcetera, etcetera!

Radu NOR

ÎN TREACAT...

Ce e asta?

Am fost și eu la Bufonul regelui și nu mă mîndresc de loc cu jalnica răsplată obținută pentru munca grea pe care am depus-o în scopul cumpărării unui bilet de intrare. Mai ales că, de data aceasta, păcăleala e dublă: nu numai că am văzut un film prost, dar acest film l-am mai văzut odată sub titlul de Vikingii. Cine mi-a făcut aceasta țarsă?

Căci Bufonul regelui e Vikingii, întors pe dos. Și după cum, dacă întorci stamba pe dos, nu devine catifea, nici Vikingii, întors pe dos, nu devin capodopere. Încolo, pe cît Vikingii era o dramă (și acum mă trece un fior cînd mă gîndesc), pe atît Bufonul regelui e o comedie banală, întristătoare și plicticoasă. Dar absolut aceeași schemă: iarăși un tron anglo-saxon de fantezie, uzurpat de un tiran, iarăși un moștenitor legitim care dă insomnii asasine bandei uzurpatoare, iarăși atacul unui castel feudal de baukasten, pe aceeași falează înaltă, la poalele căreia se așterne o mare de indigo, iarăși catapulte, arcuri și dueluri cu spade lungi și sonore. Natural, toate în poziția comică, adică în distrugerea articulației, fierăste cu scopul unei imagini de absurd și de grotesc.

Pardon! Există în Bufonul regelui un element nou, un element de intenție, absent din Vikingii, care din punctul acesta de vedere era mai cinstit, afirmînd pe față că n-are nici o intenție demonstrativă și nici o idee. E vorba, în Bufonul regelui, de un fel de proscrișii, un fel de haiduci, care pretind că „luptă" împotriva „tiraniei" pentru „libertate". Pe cinstea mea, aceste cuvinte sînt pronunțate în film, care astfel ar vrea să treacă drept o satiră a regalității și a feudalității. Această pretenție ascunde însă o impostură, căci în realitate haiducii nu luptă de loc pentru libertate și împotriva tiraniei, ci pentru legitimitate și împotriva uzurpării, deoarece îndată ce izbutesc să așeze pe tron pe moștenitorul legitim, haiducii domnului Panama, scenaristul și producătorul filmului, își încheie misiunea prinzîndu-se de mînă cu toți nobilii feudali prezenți și intonează în cor că „viața e frumoasă". E vorba deci de o falsă satiră.

Ni se spune, desigur, că Dany Kaye, este un actor comic foarte bun, care merită să fie văzut. Am să răspund că Dany Kaye este un actor destul de bun, dansator, cîntăreț și comic multilateral, care merită a fi văzut... în alt film. Căci dacă îl văd în acest film, îmi sugerează alte idei, de loc vesele, despre munca actorului american, obligat să-și lepede și să-și uite talentul, ambiția artistică și aspirația umană.

Asta e! Și e foarte curios! Bufonul regelui și Vikingii, în mai puțin de o lună de zile! Ceva mai de mult, Cerasella și Cielito Lindo! Acum vreun an, un film trivial și stupid, care se numea Șapte mirese pentru șapte frați. Și cîte altele încă, pe care eu nu le-am văzut, căci nici nu mă „prăjesc" văzîndu-le pe toate.

Ce e asta? Mă duc la Alimentara, la Textila, la Ferometal. Peste tot domneste, din ce în ce mai mult, grija pentru calitate, dorința de a oferi ce e mai bun, de a mai adăuga ceva în plus la viața cetățeanului. Pe cînd și în selecționarea filmelor aceeași grijă pentru calitate?

Radu POPESCU

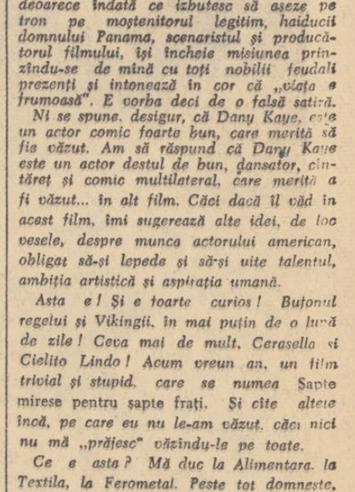

PORTRETE ÎN APA TARE

Pasiunile Maricicăi

Viața Maricicăi se scurge sub semnul a două mari pasiuni: bucătăria și medicina. În bucătărie, Maricica dovedește aptitudini pe care dicționarele le grupează, de obicei, în dreptul cuvîntului „geniu". În medicină, ea este o diletantă, dar o diletantă entuziastă, care vorbește despre boli, despre cauzele și simptomele lor cu aceeași fervoare cu care unii vorbesc despre vînătoare, pescuit sau fotbal.

Separate, cele două pasiuni ale Maricicăi nu fac rău nimănui. Cînd însă coincid în timp și în spațiu, de pe urma acestor patimi pătimesc prietenii ei. Așa cum mi s-a întîmplat mie, atunci cînd — pentru prima și ultima oară în viața mea — am acceptat o invitație a ei la masă. Astăzi încă, de cîte ori îmi amintesc de împrejurarea aceea, simt cum fiîfiie deasupra mea aripa tăcută, dar neiertătoare a morții.

Și totuși lucrurile începuseră atît de bine!...

Începuseră cu un castron de supă. Pare banal, nu-i așa? Dar o simplă supă cu tăiței, meșterită de mîinile Maricicăi, devenise o Gioconda a supelor cu tăiței. Aburii ei erau atît de apetisanți, încît l-ar fi emoționat cu siguranță pînă și pe bietul spătar Milescu, a cărui infirmitate olfactivă a intrat de mult în domeniul istoriei.

Auriul extras de grăsimea a fost distribuit în farfurii și, după prima lingură sorbită, am putut să constat că gustul lui întrecea și aspectul și mirosul.

Dacă n-aș fi avut decît cele trei simțuri corespunzătoare, aș fi fost un om fericit. Din păcate, dispuneam și de auz. Așa încît, în ciuda disperatelor mele eforturi, a trebuit să o ascult pe Maricica, lansată într-o amplă dizertație, care s-ar fi putut intitula „Supa — dușman de moarte al organismului omenesc". Astfel, la a doua lingură dusă la gură, am luat cunoștință de faptul că proporția de hipertensivi printre supofagi este considerabil mai mare decît în restul populației.

A urmat o friptură, avînd ca protagonistă aceeași găină. Era rumenă, de parcă și-ar fi petrecut la mare dublul unui concediu legal. Am căpătat o pulpă bronzată, care mi-o amintea pe... Adică nu, nu e locul aici pentru asemenea evocări... Am mușcat din pulpă cu poftă, am mestecat-o cu deliciu, dar cînd s-o înghit, Maricica m-a întrebat dacă știu cîte proteine conține carnea de găină. Cu gura plină, am încercat să-i răspund că nu știu și că, în acea clipă, nici nu mă interesa. Dar Maricica nu s-a descurajat și mi-a dat cifra: 21,3 la sută. I-am răspuns că mă bucur din suflet că restul de 79,7 la sută nu erau proteine. Maricica, înțelegînd probabil că cer detalii, mi le-a oferit: din cele spuse de ea, am reținut că proteinele sînt întovărășite de lipide, glucide, purine și elemente minerale.

Eu, care mă pregăteam să mănînc o onestă friptură de găină și nu o combinație procentuală de corpuri chimice, am simțit cum îmi piere peste 21,3 la sută din apetit. Ca să salvez restul, am orientat discuția pe alt făgaș și am complimentat-o pe erudita mea gazdă pentru gustul delicios al fripturii. Maricica mi-a răspuns că ea nu prăjește decît în unt. Lucrul ăsta mi-a făcut plăcere. Dar Maricica nu mi-a îngăduit o satisfacție de lungă durată, adăugînd numaidecît că untul conține 300 de miligrame de colesterol la suta de grame, că colesterolul se depune pe artere și că fiecare miligram de colesterol îmbătrînește organismul cu o lună. După un scurt calcul mintal, am ajuns la concluzia că untul utilizat pentru prăjirea pulpei urma să mă îmbătrînească cu 3 ani și 2 luni. Refuzînd să o iau pe scurtături spre mosnegire, am împins la o parte perfida pulpă și m-am mulțumit să ciugulesc diafan dintr-o foaie de salată, despre care Maricica nu mi-a spus nimic deosebit de grav.

De prăjitură nici nu m-am atins, întrucît, încă înainte de apariția ei pe masă, știam de la Maricica că conține un număr hidos de mare de calorii care provoacă obezitate, diabet și încă vreo patru-cinci maladii mai mărunțele.

Am plecat acasă, clătinîndu-mă pe picioare de foame. Cu puținele forțe care îmi rămăseseră, mă bucuram însă că nu cedasem ispitei și că eram la fel de tînăr... însfîrșit, la fel de încă tînăr și sănătos ca la venire...

.. După cîteva zile, am aflat că Maricica imploră pe prietenii noștri comuni să-i spună dacă mi-e nu-mi place cum gătește ea, sau dacă sufăr de o boală grea, care îmi taie pofta de mîncare.

Nicolae MINEI

Școala părinților

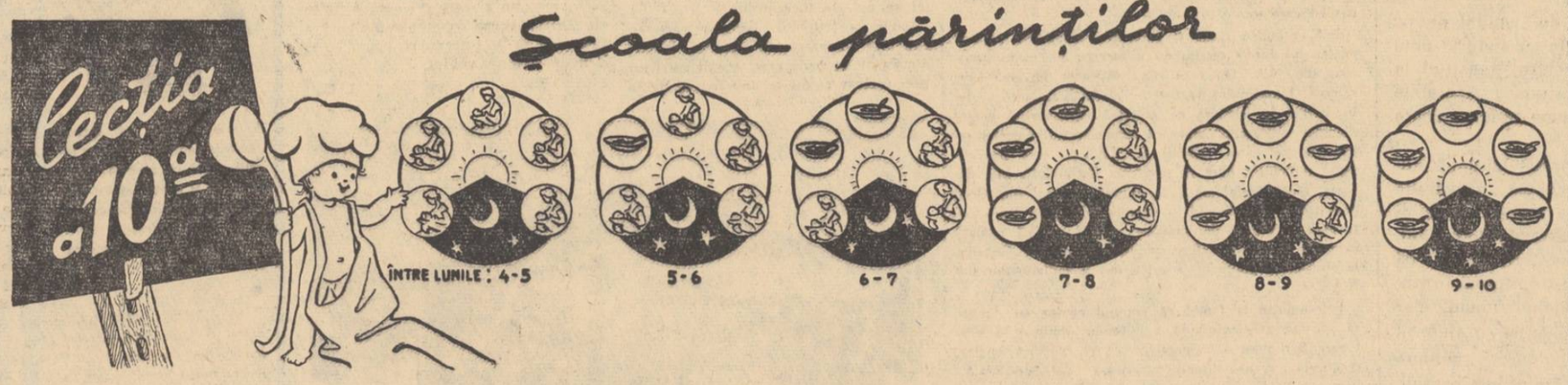

În lecția de încheiere, din nou despre alimentație — de data aceasta a copilului mai mare de 4—5 luni. Așa cum s-a arătat, pînă la această vîrstă doar laptele de mamă este alimentul care poate satisface toate cerințele bunei dezvoltări a copilului. Chiar încă de la 2-3 luni, între mese, putem da copilului cîteva linguriță de suc de fructe (mere, portocale, caise) sau legume (morcovi, roșii). Dar de la 4-5 luni, laptele de mamă devine insuficient și trebuie să înlocuim treptat cîte un supt cu alte alimente în așa fel ca la 9—10 luni copilul să nu mai primească deloc lapte de mamă.

La introducerea fiecărui aliment nou este important să se înceapă cu o cantitate mică, care este apoi mărită treptat. Nu introducem alimentele la întîmplare, ci le alegem în raport cu vîrsta și posibilitățile de mistuire. Primul aliment nou introdus este de obicei grișul cu lapte. Grișul cu lapte poate înlocui oricare din cele 5 supturi zilnice — poate că cel mai potrivit e cel de la ora 10. Vara cînd e foarte cald, nu facem această înlocuire. Al doilea aliment nou care înlocuiește un supt este supa de legume și piureul de legume.

Această înlocuire se produce în jurul vîrstei de 6 luni. Între înlocuirea primului supt și a celui de al doilea e bine să lăsăm 3—4 săptămîni. De data aceasta e bine să înlocuim masa de la orele 13 1/2—14.

La început piureul este bine să fie la fel de gros ca grișul cu lapte; cantități mici la început care sînt completate cu supt. Apoi introducem piureul de fructe. Acesta va înlocui cea de a 3-a masă, aproape la o lună de la introducerea piureului de legume.

La 7-8 luni, în alimentația copilului intră gălbenușul de ou, care se dă numai fiert moale, la început un sfert, apoi jumătate și în cele din urmă un gălbenuș întreg, dar nu mai mult ca de două ori pe săptămînă.

Tot la această vîrstă copilul începe să bea direct din ceașcă și pentru că au apărut și primii dinți el va putea să roadă cîte un biscuit sau o bucățică de coajă de pîine. Ultimele două supturi se înlocuiesc pe la 9 10 luni: lapte de vacă cu biscuiți sau pesmet, orez pasat cu lapte îndulcit cu sau fără pesmeți, mere coapte, compot și în cele din urmă carne sub formă de piureu de ficat amestecat cu supă sau cu piureu de legume.

La un an copilul poate primi carnea și sub formă de perișoare sau chifteluțe fierte.

SPORT

Victoria voinței

Cine dintre iubitorii voleiului din țara noastră nu a așteptat cu emoție, în seara zilei de 15 iulie, vocea crainicului de la radio, anunțînd rezultatul celei de a doua manșe a jocului dintre Rapid București și T.S.K.A. Moscova ?

Citi dintre pasionații susținători ai echipei noastre campioane aveau siguranța că prețiosul trofeu ne va reveni după numai două întîlniri ?

Foarte mulți au fost aceia care au așteptat cu sufletul la gură, dar plini de speranță, marea veste și foarte puțini aceia care aveau siguranța că marea noastră echipă va învinge și la Moscova. Și totuși, după primele clipe ale reportajului radiofonic, ne-am dat seama că Rapid cucerise prețiosul trofeu, care desemna cea mai bună echipă de club din Europa.

Îndoiala, nesiguranța care existau — în pofida dorinței susținătorilor echipei Rapid — în ceea ce privește deznodămîntul partidei de la Moscova, fuseseră spulberate de cuvîntul magic al radioreporterului sportiv. Esențialul, — victoria jucătorilor romîni — era acum și pentru noi, ascultătorii de la postul de radio București, o realitate atît de mult dorită.

Ne-am dus cu gîndul la componentii echipei Rapid. I-am văzut încordați și totodată stăpîniți de un singur gînd : acela de a depăși momentele de emoție, de a trece peste unele clipe de slăbiciune, de a învinge. Desigur că lucrul acesta n-ar fi fost realizabil fără o pregătire minuțioasă a rezistenței fizice și morale, a spiritului colectiv și de luptă. În acest sens este semnificativă declarația dată, înaintea plecării la Moscova, de către căpitanul echipei, Horațiu Nicolau, care ne spunea : **„Sîntem bine pregătiți și de aceea nu vom precupeți nici un efort pentru a aduce în țară cupa de cristal ; astfel vom demonstra că nivelul voleiului din țara noastră a atins un grad înalt, care-i dă dreptul să aspire la titlul suprem".**

Voleibaliștii de la Rapid, cîștigătorii „Cupei campionilor europeni"

Rapid a cîștigat cu 3—2. Al cui este meritul ? Al tuturor componenților lotului de volei Rapid și al antrenorului Gheorghe Petrescu, care a reușit, în urma unei munci susținute, să orienteze potențialul echipei, să insufle jucătorilor avîntul necesar, să le dea îndrumările tactice, să ducă echipa spre victorie.

Întrebat de noi, la întoarcerea în țară, despre partida de la Moscova, Horațiu Nicolau ne-a răspuns : **„Puterea de luptă, voința de a învinge au fost factorii care ne-au condus la victorie. Sovieticii au jucat mai bine ca la București și ar fi putut cîștiga partida, dacă după al treilea set n-am fi avut în față spectrul înfrîngerii, care ne-a ambiționat. La 2—1 pentru T.S.K.A. am simțit poate mai mult ca niciodată că, alături de noi se află mii și mii de entuziaști susținători din țară, care, la meciurile noastre, strigă, fac observații, încurajează, dar care vibrează intens și care și de data aceasta așteaptă cu mare nerăbdare să afle că echipa lor favorită este cea mai bună din Europa".**

După părerea noastră, meritul echipei Rapid este cu atît mai mare cu cît ea a obținut această performanță de răsunet în țara campionilor mondiali.

Pentru modul în care s-au pregătit, pentru calitatea jocului prestat, pentru dragostea cu care au apărat culorile clubului, ca și pentru victoria finală, componenții lotului de volei ai clubului Rapid, în frunte cu antrenorul lor, merită felicitări.

Sîntem convinși că prețiosul trofeu a intrat pe mîini bune și că avem temeiuri să așteptăm ca el să rămînă mai mulți ani în vitrina cu cupe a clubului Rapid.

Marcel RUSESCU

În cîteva rînduri

Iolanda Balaș a bătut din nou recordul mondial cu o săritură la 1,91.

— Deci Iolanda poți să treci
Peste un metru nouăzeci...
...A adăugat ștacheta
Cu glas suplu și viol:
Nu vreau să fac pe profeta
Te aștept acum la... doi.

Începe la fotbal campionatul de tineret (rezerve) al R.P.R.

Noi le urăm, ca o premiză,
Să ne rezerve o surpriză.
S-ajungă (au rezerve mari)
Deci din rezerve... titulari !

Deși au mai fost criticați de ziare, organizatorii fazei regionale a campionatului republican de natație desconsideră această competiție.

Și la sărituri la trambulină
Organizatorii sînt de vină
Deci la sărituri (vezi, pasă-mi-te)
Cred, o să ne scoată din... sărite.

În campionatul orășenesc de volei, echipa „Orizontul" a suferit mai multe înfrîngeri.

De un fapt să ținem cont
(Jocul lor confirmă totul)
Cum se vede, „Orizontul"
Joacă fără... orizont !

D. TABACU

Brazilia va fi din nou campioană a lumii la fotbal?

• Dificultăți în alcătuirea echipei
• Deocamdată un singur titular: Pele

Să nu credeți cumva că în alcătuirea echipei Braziliei, care a cîștigat categoric ultima ediție a campionatului mondial, nu sînt probleme și dificultăți. Prima problemă a fost aceea a alegerii unui antrenor. Vincente Feola care a pregătit echipa în 1958, a părăsit Brazilia, plecînd în Argentina, unde este antrenorul formației Boca Juniors. Noul antrenor al Braziliei este Aimoré Moreira (a nu se confunda cu fostul antrenor al echipei Braziliei în 1954 — Zeze Moreira), care a activat pînă nu de mult ca antrenor într-o echipă de categoria a doua. Despre Moreira se spune că este un bun antrenor și un excelent psiholog. A. Moreira a declarat că „echipa standard" a Braziliei va fi radical modificată. Nu este totul să alcătuiești o formație dintre cei mai buni jucători, ci în primul rînd va trebui ca unsprezecele să formeze O ECHIPĂ omogenă, bine pregătită din punct de vedere tehnic și tactic. Lucrul acesta este destul de greu de făcut mai cu seamă că timpul care a rămas pînă la viitoarea ediție a campionatului mondial este foarte scurt. Știu — a declarat în continuare Moreira — că opinia publică sportivă, atît cea braziliană cît și cea mondială, mizează pe noua victorie a echipei braziliene. Prin urmare răspunderea este mare. Dar lucrurile nu sînt atît de simple".

La campionatele mondiale din 1962, echipa Braziliei are un singur titular cert : PELE. În schimb, DINO, MAZZOLA, ORLANDO ORECO etc. sînt recalați de alte echipe din Europa și America de sud. Fostul portar GILMAR (în vîrstă de 31 de ani) este complet ieșit din formă și nici portarul de rezervă, CASTILHO, nu are o formă strălucită. Fundașul Nilton Santos este cam bătrîn (36 ani) și este problematic faptul să-și poată menține pînă la anul viitor forma excelentă pe care o are. Fostul căpitan al echipei, mijlocașul centru BELLINI va trebui să-și îmbunătățească viteza. GARRINCHA are acum un nou rival, pe „bătrînul" JULINHO care s-a reîntors recent din Italia și continuă să fie în forma sa de zile mari pe care a avut-o în 1954 la campionatele mondiale din Elveția. Nici ZAGALLO (în vîrstă de 31 ani) nu mai corespunde în întregime. El a suferit un accident la genunchi și de atunci și-a pierdut mult din mobilitate. După aventura sa la Madrid, Didi (34 de ani) nu se mai bucură de aceeași apreciere pe care a avut-o. Revenirea sa la forma veche stă de asemenea sub semnul întrebării.

Moreira dorește să alcătuiască reprezentativa pe scheletul a două echipe : Santos și Botafogo. Totuși, el a alcătuit un lot format din 40 de jucători, care stau în permanență sub observația antrenorilor.

Prin urmare, situația de moment în ceea ce privește alcătuirea echipei reprezentative a Braziliei este destul de critică.

Dacă stările de fapt vor rămîne neschimbate se pune întrebarea dacă Brazilia își va putea păstra titlul și după desfășurarea campionatului mondial din 1962.

I. O.

De pe tușe

Mărunțișuri despre fotbal

DORINȚA UNUI FOTBALIST : Aș dori ca mingea să fie confecționată dintr-un electromagnet, ca să atragă poarta după ea.

PANSEUL UNUIA CARE JOACĂ „BĂRBĂTEȘTE" : Cu un singur picior poți scoate din uz zece picioare.

REFLECȚIE CU PRIVIRE LA UNII ARBITRI : Stadion e un teren de sport unde toți oamenii se uită după minge, în afară de arbitru.

REFLECȚIE DESPRE UN ANUME JUCĂTOR : Il vezi? Dacă ar juca cît aleargă și ar alerga cît joacă, ar ieși din el un jucător excepțional.

MULȚI dintre jucătorii noștri de fotbal se împart în trei categorii : unii care trag în dreapta porții, alții care trag în stînga porții și ultimii care trag deasupra porții.

— Asta e răutate. Înseamnă să-i nedreptățești. Fiindcă sînt unii care trag și în bară.

CARE e deosebirea dintre fotbalistul X și un arbitru ?
RĂSPUNS : Arbitrul are fluierul întreg, iar cel ce joacă cu... X, are fluierul fracturat.

REFLECȚIA UNUIA CARUIA ÎI PLACE BAUTURA : Eu semăn foarte mult cu un anume jucător : nici eu, nici el nu nimerim poarta.

— TU ȘTII ce-ar trebui făcut ca și echipa noastră de fotbal să bage goluri în poartă ?
— Da ! Să se desființeze barele !

DEOSEBIREA dintre o minge de fotbal și o echipă învinsă ?
RĂSPUNS : Că după meci, mingea rămîne la fel de umflată

I. AVIAN

— Grozav meci ! Cît aș fi regretat dacă nu veneam !...

Desen de D. PETRICĂ

O mare bătălie ciclistă

De ieri se desfășoară pe velodromul Dinamo un important rs internațional, dotat cu „Cupa orașului București", la care participă valoroși pistarzi din R. S. S. Letonă, Italia, R. D. Germană, și R. P. Bulgaria.

Programul celor trei zile de întreceri (21, 22 și 23 iulie) cuprinde probe de viteză, urmărire individuală și pe echipe, 1000 metri contra timp, cu start de pe loc, cursa italiană și în încheiere (mîine) o spectaculoasă alergare de semifond, pe 100 ture, cu adițiune de puncte.

Despre desfășurarea întrecerilor se ocupă, în amănunt, rubricile de specialitate ale ziarelor. În rîndurile de față considerăm potrivit să stăruim asupra însemnătății acestui mare concurs.

Din 1953, velodromul nostru nu a mai găzduit o reuniune internațională de amploare. Și asta a fost, firește, o lipsă serioasă. De altfel, în ultimii ani, activitatea pe velodrom a decurs sporadic, atenția fiind centrată aproape în exclusivitate asupra disputelor pe șosea. A fost, desigur, o greșeală de orientare.

Anul acesta însă, s-a făcut simțită o susținută acțiune pentru redresarea ciclismului de velodrom. O serie de reuniuni, în genere reușite și întîlnirile cu valoroși cicliști din R. D. Germană au constituit prilejuri de stimulare atît pentru cicliști cît și spectatori. Urmarea a fost obținerea unor rezultate de valoare și afirmarea cîtorva elemente tinere.

Pe linia redresării ciclismului de pistă, a popularizării frumoaselor întreceri pe velodrom și totodată a pregătirii unui lot de tineri de perspectivă, are loc și această reuniune de amploare, „Cupa orașului București". Astfel, lotul nostru reprezentativ angrenat în întreceri cuprinde, pe lîngă „pistarzi" cunoscuți ca Tache Petre, C. Voicu, M. Voinescu, V. Iordache, I. Vasile și o serie de elemente în plină ascensiune : Dan Popovici, D. Stan, E. Bărbulescu, D. Rotaru, D. Penescu, M. Bardan, C. Stanciu, A. Hîrju și alții ; tineri care se află la prima lor „mare bătălie".

Firește, iluzii mari nu ne putem face din motive bine determinate : activitate sporadică și lipsa unor concursuri cu elemente de valoare de peste hotare. Totuși, de un lucru sîntem siguri : „Cupa orașului București" va constitui un important pas în ciclismul nostru pe pistă. Cicliști consacrați și tineri de perspectivă sînt antrenați într-un examen sever din care vor avea multe de învățat, pentru activitatea lor viitoare.

Și mai e cert un lucru : dispute dîrze, de un nivel ridicat, de-a lungul cărora cicliștii noștri vor izbuti unele comportări meritorii în vederea cărora s-au pregătit cu sîrg și vor lupta cu elanul care le este caracteristic.

Dar, independent de punctajul final ce-l va totaliza lotul nostru, merită subliniată inițiativa organizării acestui important concurs internațional. Concurs care trebuie să se înscrie anual în calendarul nostru, completat și cu alte întîlniri întertări atît de necesare pentru ca și ciclismul de velodrom să se afirme temeinic, în scurtă vreme, pe plan internațional, așa cum a reușit s-o facă ciclismul nostru pe șosea.

Le urăm organizatorilor și cicliștilor succes deplin pe drumul pe care au pornit și dorim ca la ediția viitoare a concursurilor internaționale pentru „Cupa orașului București" să avem prilejul să consemnăm frumoasele succese obținute de reprezentanții noștri.

Em. IENCEC

Din culisele Turului Franței

Pronosticurile au fost confirmate întocmai : Jacques Anquetil, „omul cronometru" a cîștigat, fără multe emoții, cel de-al 48-lea tur ciclist al Franței, sosind la „Parc des Princes" cu tricoul galben, pe care-l îmbrăcase la Versailles în seara primei etape.

Performanța normandului, realizată în trecutele ediții doar de italianul Botecchia și de belgianul Romain Maes, pare la prima vedere impresionantă. Dacă vom rememora filmul celor 21 de etape și vom arunca o privire cît de fugară în culisele cursei, vom constata însă lesne că meritele sale nu sînt numai de ordin sportiv. Indiscutabil, Anquetil este un merituos atlet al pedalei. El a fost primul ciclist care a bătut recordul orei (46,159 km. 1956) — vechi de 14 ani, al lui Coppi ; a mai cîștigat Turul Franței în 1957 ; este un consacrat specialist al curselor contracronometru. Totuși, ultima sa victorie, obținută aproape fără împotrivire în lipsa unor adversari valoroși, are un gust oarecum amar, ca și acest Tur al Franței, uneori exasperant de anost, conjugat cu intrigi de culise și sufocat de amestecul businessului sportiv. Anquetil cîștigă fără „panaș", recunoaște Goddet, directorul ziarului l'Equipe.

Considerînd cele scrise în ziarele franceze, Anquetil însuși nu e prea satisfăcut de succesul său. Pentru că una e să învingi în luptă sportivă loială, prin propriile tale forțe, să fii tu animatorul cursei și primul măcar într-o etapă de munte, să cîștigi sprinturi, ceea ce făceau la vremea lor un Coppi, un Koblet sau un Bobet și altceva e să nu duci un metru la trenă, purtat de o echipă de „gregari", să ai doar grija de a fi frecționat cu parfum Coty la sosirile în etape. Ziarul „Corriere dello Sport" a dezvăluit faptul că Anquetil împreună cu directorul tehnic Bidot, i-a forțat pe toți membrii echipei franceze să semneze o scrisoare prin care se obligau să asculte orbește orice ordin (pentru aceasta Anquetil a fost poreclit „colonelul"), renunțînd să-și apere șansa proprie. Așa se face că în etapa a 4-a, Charleroi—Metz, Forestir, plecat într-o evadare cu regionalul Viot, luase la un moment dat tricoul galben și încă 3 minute avans asupra lui Anquetil. El nu avea însă dreptul să fie lider și s-a oprit pînă ce s-a apropiat plutonul. Aplicînd tactica de blocare a cursei, în ciuda eforturilor făcute de italianul Carlesi, Anquetil s-a bazat pe cele două etape contra-ceasului, pe care un versat regizor de curse cicliste le-a așezat cum nu se poate mai bine (oare Anquetil ar fi participat dacă nu erau două etape, contracronometru ? — întreba un cititor al ziarului l'Equipe) avînd grijă să mai ocolească niște piscuri grele din Alpi (Izoard, Galibier) știind că pe Jaques nu-l prea țin curelele la urcuș. Nu-i vorbă că nici Charly Gaul, singurul mare cățărător al cursei, nu prea s-a omorît cu firea, manifestînd o suspectă pasivitate, mai ales în etapele din Pirinei, unde altădată îl bătea pe francez cu 10—15 minute. Se vede că el a respectat acordul secret de a ceda Turul Franței (despre care vorbește Gazzette dello Sport) acord încheiat încă la Bari, în timpul Turului Italiei. Fabricile de băuturi Fynsec și Martini au pus totul la „bătaie" pentru ca echipa „superalcoolicilor", condusă de Anquetil, să cîștige cursa. Victorios cu Nencini, anul trecut, lichiorul italian Carpano suferă o catastrofală înfrîngere. „Anquetil este un fel de campion-bancher — scria ziaristul francez René Lachat—latura sa mercantilă displace tuturor". Bineînțeles că aceste mașinații au influențat mult nivelul sportiv al cursei. „Turul pare greoi, scufundat într-o apatie generală", scrie Robert Chapatte în „Miroir Sprint". Media orară a fost foarte scăzută, de multe ori sub 34 km. Ceea ce nu e deloc măgulitor pentru „giganții șoselei". Abandonurile au fost cu duiumul — 64 la număr, trădînd o acută recrudescență a folosirii stimulentelor farmaceutice. „Dacă am luat „pilule"? Bine dar „pilule" ia toată lumea, spunea cu inocență Ernzer — valetul lui Gaul. Iată că „moartea în doze" a cicliștilor, dopingul, devine o racilă oficializată a sportului profesionist.

În caravana publicitară un aspect nou : firmele autohtone și chiar vestita acordeonistă Yvette Horner au trebuit să suporte concurența marilor trusturi. Shell, concernul petrolifer american, a subvenționat pentru prima oară „tricoul galben" oferit pînă acum de firma franceză Rhovyl, iar automobilele „Dauphine" afectate antrenorilor au fost înlocuite cu mașinile Volkswagen, ceea ce este probabil un efect al „pieții comune" și al concurenței dintre firmele franceze și cele vest germane. Turul Franței rămîne totuși o mare afacere.

★

Anul acesta, începînd de la St. Etienne, paralel cu Turul Franței s-a disputat „Le Tour de l'avenir" deschis cicliștilor amatori, toate premiile fiind atribuite federațiilor din țările participante la cursă. Cu unele rezerve privind traseul mult prea dificil (au fost escaladate aceleași vîrfuri de munte ca și la profesionism) și prezența unor cicliști cu totul nepregătiți (echipa Canadei a abandonat în întregime), se poate spune că Turul viitorului, cîștigat de italianul Nino de Rosso, a debutat promițător. Cursa a fost interesantă, lupta mai dîrză, ritmul mai alert decît la profesioniști. În cîteva etape amatorii pe aceeași distanță, i-au întrecut pe „oamenii serviș" realizînd și o medie orară generală (40.500), mult mai bună decît profesioniștii (35.200). Ceea ce denotă că nu numai pentru „contracte și reclame" se poate face performanță de valoare, că Tour de l'avenir, disputat în spiritul amatorismului, poate fi continuat spre binele sportului ciclist.

I. GOGA

Darrigade, din echipa Franței, își exercită funcțiile de „servitor" al liderului, Jacques Anquetil, ferindu-l cu o umbrelă, de razele fierbinți ale soarelui

Constatări la încheierea campionatului categoriei A de fotbal (III)

În statisticile ediției din acest an a campionatului se află înscris și faptul că au fost folosiți cu succes o serie de tineri jucători. Dintre aceștia s-au impus în această ultimă ediție Nunweiller IV, Frățilă, Ivan, Sasu (Dinamo București), I. Ionescu (Rapid), Csako (U.T.A.), Unguroiu, Matei (C.S.M.S. Iași), Pali (Petrolul) etc. Aportul tinerilor jucători s-a făcut simțit în nota generală de joc, care a crescut în dinamică.

Promovările de tineri jucători, deși încurajate și stimulate de forul de specialitate, n-au atins însă nivelul scontat. La echipele mai vechi ale categoriei, ca și la proaspetele promovate, s-a observat o exagerată „prudență" în folosirea mai masivă a jucătorilor tineri. Chiar dacă aceștia au fost luați în loturi, ei au fost introduși aici..., ca să se găsească.

Masiv a promovat jucători tineri în formație Dinamo București și se poate spune că această acțiune, dacă va fi bine dirijată pînă la sfîrșit, e capabilă să asigure perspective temeinice dinamoviștilor. Echipa reprezintă și astăzi o valoare în nota generală de joc, care a crescut în dinamică.

Dinamoviștii, porniți pe drumul bun, au și un lot excelent de juniori care, cu pregătirea ce le-a fost asigurată, au cîștigat anul acesta titlul de campioni naționali.

C.C.A. și-a manifestat în continuare „prudența" ce o caracterizează de ani de zile în problema promovării tinerilor jucători. „Echipa de aur" a campionilor naționali n-a primit nici anul acesta infuzia de jucători tineri ce-i este necesară, doar Crișan reușind parcă să se apropie de ziua cînd va putea ajunge printre titularii formației. Crișan are însă astăzi aproximativ 25 de ani. E probabil ca atunci cînd modificările de efectiv nu vor mai putea fi aminate, să trebuiască schimbați mai mulți jucători dintr-o dată. Aceasta va duce la complicații serioase, pe care le evită totdeauna promovările parțiale și succesive. Chiar dacă în rezerva echipei s-ar găsi jucători care să preia schimbul, pregătirea lor numai în rezervă (ceea ce înseamnă numai antrenamente) nu este de natură să ajute pe măsura nevoilor, pentru că jucătorul se formează și crește... jucînd. Cu vechea echipă, cu vechii titulari, C.C.A. a cîștigat și anul acesta campionatul. Dar scăderea de valoare marcată (comparativ cu cea atinsă în alți ani de aceeași formație) trebuie să hotărască măsuri ce nu mai pot întîrzia.

Ceva despre munca cu cadrele se poate vorbi la mai toate echipele care au „puncte comune" în greșelile ce le săvîrșesc. Steagul Roșu Brașov și-a întărit continuu echipa prin transferarea unor jucători din afară ; Zbîrcea, Meszaroș II, Seredai, Nagy, Năftănăilă etc. Juniori proprii nu poate crește și promova ? Indiscutabil că da. Dar se pare că e mai simplă calea transferurilor. Mai simplă dar nu mai recomandabilă pentru că într-o zi ea poate să nu mai producă. Farul Constanța, ca să luăm alt caz, a strîns, odată cu promovarea în categoria A, jucători din toate colțurile țării. La fel a procedat și Corvinul Hunedoara. Urmarea ? Au ajuns din nou, amîndouă, în categoria B. Curent, de altfel, se observă că echipele ce promovează în prima categorie își îndreaptă primul gînd spre achiziții din dreapta și din stînga. În general nu reușesc să-și apropie mari „așî". În schimb, strică echipa cu care au promovat. Aceasta se întîmplă și pentru faptul că atunci cînd au ajuns în categoria A nu dispun de un lot de tineri jucători, dublat și de o bună formație de juniori, care să constituie rezervorul de alimentare.

Recent, în R. S. Cehoslovacă, Federația de fotbal a hotărît că nici un jucător al unei echipe retrogradate în B nu are dreptul, cel puțin un an, să părăsească echipa. Aceasta ca o măsură pentru păstrarea potențialului formației. La noi, credem, ar folosi o hotărîre care să oblige echipele proaspăt promovate să-și păstreze efectivele măcar în cea mai mare parte, iar achizițiii să poată fi făcute numai dintre jucătorii tineri (pînă la 23 de ani) din regiunea respectivă. Aceasta ar duce și la grija pentru creșterea de cadre proprii, singura în măsură să aducă soluții complete.

I. BOCIOACĂ

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacția și administrația, piața Scînteii tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10 int. 1400.

Primul cosmonaut

VIAȚA LUI IURI GAGARIN POVESTITĂ DE EL ÎNSUȘI (10)

Ni s-a făcut cunoscut planul de pregătire a zborurilor cosmice. Era un program vast, care cuprindea cunoștințe din cele mai importante probleme teoretice necesare cosmonautului și asigura formarea unor deprinderi, a priceperii de a folosi utilajul și aparatura navei cosmice. Trebuia să studiem bazele tehnicii rachetelor cosmice, construcția navei, astronomia, geofizica, medicina cosmică. Ne așteptau zboruri cu avionul în condiții de imponderabilitate, numeroase antrenamente în macheta unei cabine de navă cosmică, în camere special utilate, cu izolare fonică și termică.

Ziua de lucru începea cu exerciții de înviorare, care durau o oră. Exercițiile le efectuam în aer liber, pe orice timp, sub supraveghere medicală. Erau și lecții speciale de cultură fizică, gimnastică, jocuri cu mingea, sărituri în apă de pe trambulină, exerciții la bară fixă. Înotam mult, ne scufundam. Oamenii care nu știu să înoate, care se tem de apă, nu sînt buni pentru meseria de cosmonaut. Toate exercițiile au făcut să ne însușim deprinderea de a dispune liber de corpul nostru în spațiu, ne-au sporit capacitatea de a suporta încordări fizice îndelungate. Într-un termen scurt am efectuat aproape 40 de sărituri cu parașuta. Și toate diferite. Fiecare săritură am trăit-o altfel. De fiecare dată săritura îmi producea un sentiment complex de frămîntare și bucurie. Îmi plăcea și încordarea ce cuprinde corpul înainte de săritură, precum și fiorul, elanul și avîntul săriturii. Săriturile cu parașuta slefuiesc caracterul, ascut voința. Este foarte bine că în țara noastră sute de mii de tinere și tineri practică acest sport curajos.

M-am întors de pe aerodromul unde efectuam lansări cu parașuta chiar în ziua cînd în țara noastră a fost realizată plasarea primei nave cosmice pe o orbită de satelit al Pămîntului... Era limpede că nava cosmică fusese deja construită, că are loc punerea la punct și verificarea sistemelor care să asigure întoarcerea pe Pămînt și condițiile vitale pentru omul în zbor. Trebuia să ne grăbim cu învățătura.

Noi, candidații cosmonauți, ne ocupam numai de teorie și, de antrenamente. Trăiam totodată o viață obștească. Ca și pretutindeni la noi apăreau foi volante. Numele lor denotau starea de spirit de care eram cuprinși. „Luna", „Marte", „Venus". Într-un rînd s-a scris despre mine o notă ca despre un element emerit în studiul teoriei și ca fruntaș în antrenament. Deși era o foaie volantă scrisă de mînă, într-un singur exemplar, destinată unui număr mic de cititori, îmi făcea plăcere această stimulare tovărășească.

Voiam să zbor în Cosmos ca membru de partid. Pentru oamenii sovietici a devenit o tradiție ca în ajunul unor evenimente de seamă în viața lor să vină în rîndurile partidului leninist. Așa au procedat constructorii din anii primelor cincinale. La fel au procedat eroii Marelui Război pentru Apărarea Patriei. Așa se procedează și acum.

Stagiul meu de candidat de partid expirase. Tovarășii de regiment din Nord mi-au trimis recomandările. Am răsfoit recomandările lor și ele nu au putut să nu mă emoționeze. Tovarășii mei mai în vîrstă, comuniștii, aveau încredere în mine, spuneau cuvinte bune despre munca mea modestă și despre viața mea, cu nimic deosebită. Nu știu de ce aș fi în stare, dacă vreodată, printr-o faptă urîtă, i-aș face să regrete cele scrise despre mine.

M-am gîndit mult la ce trebuie să scriu în cererea mea de primire în partid. Însă sentimentele mă copleșeau și dacă era să astern totul pe hîrtie, ar fi ieșit multe pagini. Apoi mi-am amintit relatările combatanților că în asemenea cazuri, în ajunul bătăliilor soldații scriau expresiv, concis. Și pe o foaie ruptă dintr-un caiet am scris : „Rog organizația de partid să fiu primit în rîndurile P.C.U.S.... Vreau să fiu membru activ al P.C.U.S., să iau parte la viața țării..." În aceste cuvinte am spus tot ce-am crezut și ce-am dorit.

Într-o însorită zi, la 16 iunie 1960, am fost invitat la adunarea de partid. Așa precum se obișnuiește în asemenea cazuri, mi-am povestit biografia. O biografie scurtă, cîteva fraze. Nimic deosebit, o biografie asemănătoare cu aceea a milioane de oameni tineri sovietici. Unul dintre cei prezenți m-a întrebat :

— Ce atitudine ai față de serviciu ?

— Serviciul este lucrul principal în viața mea — am răspuns eu.

— Gagarin este devotat partidului și guvernului sovietic, este demn să facă parte din rîndurile partidului lui Lenin, au spus despre mine comuniștii care au luat cuvîntul.

Apoi s-a trecut la vot. Toți au votat pentru. Și deși în adunările de partid nu se obișnuiește să mulțumești, n-am putut să mă abțin și să nu spun :

— Mulțumesc. Vă mulțumesc mult. Am să îndreptățesc încrederea voastră. Sînt gata să duc la îndeplinire orice sarcină a partidului și guvernului.

Primirea în partid a fost un eveniment de seamă în viața mea. În aceeași seară am scris tatălui la Gjatsk. De mult voia el să devin comunist. Visul lui s-a-mplinit.

În aceste zile pline de fericire pentru mine noi am făcut în sfîrșit cunoștință cu constructorul principal al navei cosmice. El a început cunoștința noastră adresîndu-ne o serie de întrebări. Îl interesa cum ne simțim în fiecare etapă a antrenamentului.

— E greu ! Dar trebuie să treceți prin toate acestea, altfel nu veți putea rezista acolo, a spus dînsul și a arătat cu mîna spre înaltul cerului.

Constructorul principal ne-a condus fără grabă spre creația sa — nava cosmică — cea mai perfecționată construcție a tehnicii moderne, întruchipare a numeroase realizări ale științei.

— Priviți — a spus el. Exteriorul navei și cabina pilotului sînt acoperite cu o pavăză termică și-

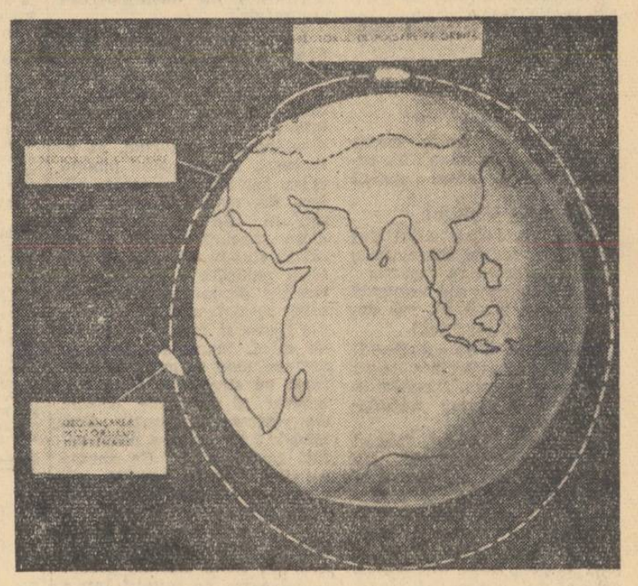

Schema zborului navei-satelit „Vostok"

gură. Ea le ocrotește împotriva arderii în cursul coborîrii.

Cîte unul intram în cabina pentru pilot a navei. Era mult mai spațioasă decît cabina de pilotaj de pe un avion. De pe locul său cosmonautul poate efectua toate operațiile privitoare la observații și legătura cu pămîntul, să controleze zborul și la nevoie să piloteze singur nava. Ce nu se găsea în această cabină neobișnuită ! Și totul era altfel decît în avion.

Antrenamentele și lecțiile mergeau înainte. A venit perioada exercițiilor cu vibrostandul, un aparat care imită trepidațiile navei în condițiile funcționării motoarelor rachetă. Instalat în acest aparat ești zguduit timp de o oră și poate și mai mult cuprins parcă de friguri. Tot corpul vibrează ca o coardă întinsă. Însă ne-am obișnuit. Ne-am obișnuit și cu camera termică unde ne-am aflat timp îndelungat la temperatură ridicată.

Acasă veneam, firește, foarte obosit. Mă jucam puțin cu fetița și parcă îmi venea să mă culc imediat.

Valia era neliniștită. Mă tot întreba : „Ce-i cu tine ?".

Pînă la urmă, i-am spus.

— Intenționez să zbor în Cosmos. Pregătește-mi o valijoară cu un schimb de rufe.

Valia a înțeles-o ca o glumă, însă nu mi-a pus alte întrebări. Ca toate soțiile de ofițeri, se străduia să nu se amestece în treburile mele de serviciu. Știa prea bine : ceea ce se poate spune n-am să-i ascund. Despre ce nu se poate vorbi, mai bine să nu-ntrebe. Eu însă eram mulțumit. Îi spusesem totul și nimic.

Eram ocupați pînă peste cap. Ziarele le citeam seara acasă. În fiecare zi ele ne aduceau noi vești despre faptele de eroism în muncă ale oamenilor sovietici. Toată vara poporul sovietic a trăit în frămîntarea problemelor ridicate în Plenara din iulie a C.C. al P.C.U.S. cu privire la căile de perfecționare a tehnicii în țara noastră.

În cadrul plenarei, Nikita Sergheevici Hrușciov a subliniat că știința trebuie să netezească calea inginerilor și constructorilor pentru ca ei să poată construi cu succes mașini și mai perfecționate, pentru ca tehnica să se perfecționeze neîncetat.

Aceste cuvinte se refereau direct la ceea ce ne preocupa pe noi, la pregătirile noastre. Constructorul principal ne-a vorbit despre faptul că pentru Nikita Sergheevici cosmonautica sovietică este un domeniu preferat. Ne-a povestit despre întîlnirile sale cu N. S. Hrușciov la Comitetul Central al Partidului, în laboratoarele științifice la cosmodrom. N. S. Hrușciov — ne-a spus dînsul — acordă acestei ramuri foarte multă atenție, foarte multă energie și timp.

O expresie a grijii de zi cu zi a partidului și guvernului nostru pentru dezvoltarea cosmonauticii sovietice a fost cea de-a doua navă cosmică sovietică plasată pe o orbită de satelit al Pămîntului la 19 august 1960. În cabina navei, utilată cu tot ce e necesar pentru zborul omului, adică a cuiva din grupul nostru de viitori cosmonauți, se aflau cîinii Strelka și Belka.

(Va urma)

SFATURI
MODĂ
COSMETICĂ
GOSPODĂRIE

PĂRINȚI ȘI COPII

Fata mamei cea frumoasă!

Venise de la piață, încărcată cu două sacoșe care cîntăreau greu. Găsise o minune de caise galbene aurii și cumpărase repede cîteva kilograme, ca să-i facă Ioanei dulceața ei preferată. Lăsase plasele la bucătărie și obosită se așezase pentru cîteva minute într-un fotoliu comod din sufragerie. Ioana, ghemuită pe celălalt fotoliu răsfoia o revistă de modă.

— Ioana.. te rog, adu-mi un pahar cu apă. Sînt atît de obosită.

— ..

— Ioana, — spune mama din nou — n-ai auzit? Te rugasem să-mi aduci puțină apă...

— Este în frigider!

— Da, știu! Dar astăzi sînt obosită — adăugă mama ca o scuză. De aceea te rugam...

— Tu nu vezi că-s ocupată? Acum ți-ai găsit să mă deranjezi? Ia-ți singură!

Mama tresări de parcă ar fi izbit-o pe neașteptate ceva murdar și mizgos. Deschise ochii mari și îngină nedeslușit: Ioana...

— Ioana! Ioana! Ioana! Așa mă cheamă Ioana! Nu puteai să-mi dai alt nume mai ca lumea? Știu că așa o chema pe bunica. Dar ea trăia la țară, da.. Și eu, eu trebuie să rabd toate glumele prietenilor mei. Ioana! Dacă era Maria, puteam cel puțin să-l transform în Merry.

Mama asculta năucă. Ce rost aveau toate astea? Ce tot îndrugă Ioana? Ce legătură are paharul de apă cu numele ei? O rugase doar să-i aducă apă! Și ea? Ea răspunsese scurt „du-te de-ți ia!" De ce să-și ia? Doar o rugase. De cîte ori ea, mama, nu se sculase de la masă ca să-i aducă un pahar cu apă. Nu izbutea să-nțeleagă... De ce sărise Ioana de la apă la numele ei? Și de unde se-ivise la Ioana vocea asta străină, glasul ăsta rău? Ce s-a întîmplat, ce oare?...

Mama se ridică greoi și se-ndreptă spre dormitor, cu gîndul să-și ia halatul. Dar lîngă pat se prăbuși, de-a latul lui și rămase așa cu gîndurile-i care alergau de-a valma.

Da, era singurul copil al mamei, Ioana. Avea aproape 15 ani, era înăltuță, subțirică, mlădioasă, parcă s-ar tot frînge. Genele-i de catifea aruncau umbre peste ochii negri ca tăciunele, fruntea-i era largă și luminoasă. Cînd o zăreai, nu știai la ce să privești mai întîi. Totul la ea era îmbinat armonios. Fiecare părticică din Ioana era croită parcă dinadins ca să încînte și să bucure ochiul. Era frumoasă Ioana și ea știa bine acest lucru. O știa din oglindă, de la prietene, de la colegi, dar mai ales de la ea, de la mama sa. Pentru mama, Ioana fusese din totdeauna un bibelou delicat, un porțelan fragil, care trebuia ferit, păzit și cultivat ca nu cumva să piardă o frîntură din încîntătoarea-i frumusețe.

Ioanei ea nu i-a cerut niciodată nici un ajutor. A făcut singură toate treburile grele sau ușoare ale gospodăriei, n-a lăsat-o să-și murdărească mîinile la vase, să-și deranjeze pieptănătura scuturînd, să obosească făcînd patul, punînd masa sau tăindu-și măcar pîinea. Ea, mama, îi spăla bluzele să fie „ca laptele", îi călca juponul scrobit și ud „ca să stea în picioare", îi lustruia pantofii, și-i potrivea buclele dimineața. Niciodată, oricît ar fi fost ea de obosită, n-o lăsase să facă o treabă cît de mică. Ioana era „păpușa vie" cu care se mîndrea cînd ieșea pe stradă, a cărei frumusețe și delicatețe trebuia s-o păstreze nealterată. Frumusețe? De ce i s-a părut astăzi Ioana urîtă? Ce anume o urîțea? Vocea ascuțită, privirea rea, obrăznicia, lipsa de bună cuviință sau totul la un loc? De ce i s-a părut că se lovește de ceva cleios și negru, un noroi lipicios care i se tot așeza pe suflet? Într-o secundă locul Ioanei cu privirile îngerești fusese luat de o altă Ioană necunoscută, străină și oribilă. Și asta era tot fata ei! Crescută și educată de ea! Răsfățată și cocoloșită de ea! De cîte ori nu i s-a atras atenția la școală că nu face bine. De cîte ori n-a venit acasă diriginta s-o învețe. Cuvintele au trecut prin ea ca printr-o fereastră deschisă și pe Ioana a continuat s-o crească tot așa. Și-acum? Dacă acum „o deranjează" cerîndu-i un pahar de apă, ce va fi cînd, poate cîndva, o să-i ceară s-o ducă la doctor? Cîtă dreptate avea profesoara și cît greșise ani de-a rîndul...

Maria deschise ochii. În fața ei stătea Ioana, care vorbea pe-același ton strident.

— Îmi place că stai! Bluza mea este necălcată. Nu știai că vreau să plec?

Mama o privi îndelung, apoi vorbi hotărît, cu o voce ce nu permitea replică.

— Ba da, știam! Dar nu poți pleca! Întîi vei curăța caisele, apoi îți vei călca bluza și după aceea îți dau voie să te plimbi..

Alice MIHALCEA

In vizită la fabrica „COSMETICA"

V-ați uitat vreodată cu atenție la marca fabricii produselor cosmetice pe care le folosiți? Ați văzut, desigur că uleiurile și vopselele de păr, rujurile de buze, cremele de față și de ras, loțiunile de față și de cap, parfumurile, pudrele de față, săpunurile de toaletă, toate poartă inscripția fabricilor românești.

O astfel de fabrică am avut ocazia să vizităm de curînd. Întreprinderea respectivă ocupă o clădire situată pe o străduță din apropierea Cheiului Dîmboviței, care nu atrage atenția trecătorilor decît printr-o mică firmă: „Cosmetica" București. Dincolo de pragul acestei clădiri obișnuite ți se dezvăluie însă o adevărată fabrică, în care lucrează numeroase muncitoare îmbrăcate în halate de un alb imaculat. Fabrica este înzestrată cu utilaje moderne.

Mai toate operațiile din procesul tehnologic se execută la bandă rulantă. La prima vedere, munca pare aici simplă și ușoară. Dar nu este deloc așa. Fabricarea fiecărui produs impune muncitorilor o atenție deosebită. O cît de mică abatere de la prescripțiile rețetelor de fabricație ar dăuna calității produselor.

În gama de produse deja destul de bogată a „Cosmeticei" s-au înscris nu de mult noi sortimente: crema polivitaminizată „Velur", șamponul-cremă „Favorit", loțiunea „Capilon", briantina „Lavanda ambrată" și altele.

— Ce alte produse noi se pregătesc la fabrica „Cosmetica"?

— Lista lor este lungă, ne-au spus chimistele Iancovici și Bălțaru, de la laboratorul fabricii, dîndu-ne toate explicațiile.

Laboratorul constituie pentru fabrică o așa zisă „stație pilot". Aici se definitivează rețetele și procesele tehnologice pentru fiecare nou produs înainte de a intra în fabricație de serie. În momentul vizitei noastre se aflau pe „șantierul" laboratorului noi nuanțe la rimelul colorant de gene „Mariana", o pastă — lac de unghii în patru nuanțe, șamponul lichid în flacon de polietilenă „Novo", fondul de ten „Carmen", pudra compactă „Opera" care se va ambala într-o pudrieră din material plastic cu oglindă rabatabilă. Dintre produsele în pregătire am mai reținut următoarele articole: talcul cosmetic parfumat „Opera", praful împotriva transpirației „Anti" și praful pentru dinți „Dentofil", toate în ambalaje de mase plastice cu sistem de pulverizare.

I. POPOVICI

CURIERUL NOSTRU

SANDU HEGHEȘ — Timișoara: Este întocmai cum ați bănuit dv. în ce privește numele actorului din filmul care v-a plăcut atît de mult.

STIG. — Cluj: Tot greul provine din faptul că dv. acordați o importanță cu totul exagerată acestei probleme. Sînt desigur neplăcute svonurile lansate în jurul persoanei dv., dar acestea pot fi oricînd combătute. Puteți dovedi cu ușurință contrariul și noi sîntem de părere să o faceți cît mai curînd. Aceasta pentru liniștea dv. personală. Pentru a vă răspunde mai pe larg trimiteți-ne adresa dv.

MARIANA MOISE — București, str. Lanului 12, raionul 1 Mai: Nu sînteți singura cărei îi place orașul Iași. Pentru a-l cunoaște mai bine doriți să stabiliți cu cineva din această localitate un schimb de vederi. Dacă se vor găsi amatori veți primi răspunsul dorit. Nu temem însă că în fața unei avalanșe de răspunsuri nu veți putea dovedi să scrieți fiecăruia. În privința vederilor din oraș, am vrea să vă spunem că ieșenii sînt în mare încurcătură. Orașul lor schimbîndu-și înfățișarea într-un ritm rapid, ilustratele nu mai pot prezenta aspectul lui actual. Despre poezie vă spunem încurajatorul: mai încercați!

LĂCRĂMIOARA CARMEN — P. Neamț: În situația dv. — credem noi — cel mai bine este să nu acționați în nici un fel. Indiferent din partea cui vine propunerea, trebuie să o aminați. N-ar fi de loc bine ca în astfel de momente să comiteți un fapt de care ați regreta apoi toată viața. În ceea ce privește vechea dv. prietenie, noi sîntem de părere că lucrurile se vor îndrepta dacă îi veți explica cu amănunțime despre ce este vorba. Dacă făceați acest lucru mai de mult, era mai bine. Nici acum însă nu este prea tîrziu.

GRIGORE GHEORGHE — București: Ni se par interesante propunerile dv. tehnice. Pentru discutarea lor, vă recomandăm a vă adresa cooperativei „Radio-Progres" și întreprinderii „Electronica".

INTER. — București: La marile saloane de coafură din București se găsește ceea ce doriți dv. Bineînțeles, nu pentru luat acasă ci pentru folosit în salonul respectiv.

IONESCU VOICHIȚA — Timișoara: Poeziei i se cere, pe lîngă atîtea altele, și originalitate, calitate ce nu o are poezia dv. Căutați forme noi și interesante de exprimare a ideilor.

TIPARUL PRACTIC

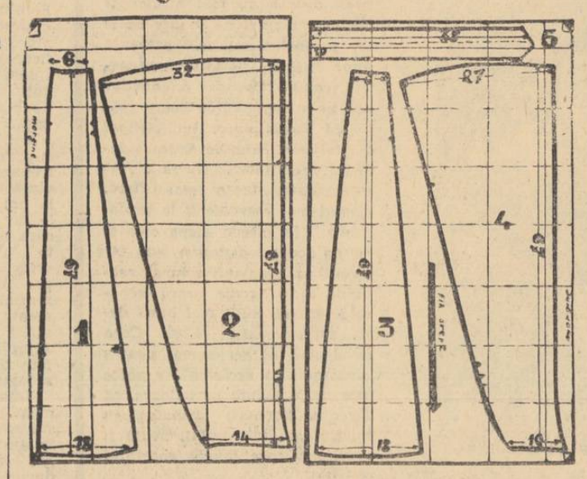

Pentru realizarea acestui jupon, vă trebuie 1,50 m. material, lat de 0,90 cm. și 1 m. broderie anglaise (sau dantelă).

După ce ați mărit schema indicată, al cărei fiecare patrat reprezintă 10 cm., decupați tiparul respectiv, așezați-l pe material și tăiați de jur împrejur, lăsînd cîte 1 cm. pe margine pentru cusături.

Asamblarea: Prindeți toate părțile juponului (fig. 1) în cusătură anglaise (fig. 2), lăsați o deschizătură la una din părți de 20 cm., puneți pe fiecare parte a acestei deschizături un tiv fals, parte peste parte (fig. 3), întoarceți invers (fig. 4) ca să iasă în afară partea de dedesubt, peste care va veni partea superioară pentru încheiat. Faceți o bridă în partea de jos a deschizăturii. Coaseți centura (fig. 5). Montați broderia anglaise (sau dantela).

La munte sau la mare...

Două complet-uri combinate între ele realizează cîteva toalete ce pot fi purtate la toate orele din zi pe litoral și în orice altă stațiune.

Desene de Ludmila OGRINJEANU

Pentru tinerele fete recomandăm acest gen de îmbrăcăminte:
1. Bluză largă cu guler mic marinar pe sub care este înodată o eșarfă imprimată. Șortul uni este asortat și în același timp în contrast cu restul.
2. Costum de plajă confecționat dintr-un imprime de bumbac cu o croială ce avantajează siluetele slabe sau neformate.
3. Șort cu corsaj croit dintr-o bucată și închis în față cu fermoir. Are două buzunare pe piept prinse în cusăturile laterale și pensele de bust.
4. Fustă și bolero cu garnituri asortate la una din culorile imprimeului.
5. Costum format din două piese care pot fi purtate și separat.

GHIDUL GOSPODINEI

MENIUL SĂPTĂMÎNII

— Salată de fasolică cu usturoi; ghiveci cu carne; tartă de caise.

— Suflé de gulii; tocană sîrbească; fructe.

— Salată de vinete; pilaf de dovlecei; compot.

— Supă de zarzavat; musaca de vinete, gelatină de caise.

— Varză nemțească în formă; mîncare cu carne cu sos de roșii, cremșnit.

— Borș rusesc; antricoate la grătar — salată; fructe.

— Roșii umplute cu salată de boeuf, pasăre cu fasolică; gălușți de caise.

CAISELE

Acum cînd caisele se găsesc în cantități mari, este bine să știm ce putem face din ele. Pentru aceasta vă recomandăm cîteva rețete.

GĂLUȘTI DE CAISE

Facem un aluat dintr-o lingură de unt sau oricare altă grăsime, 2—3 ouă, 5—6 felii de franzelă înmuiată în lapte și bine stoarsă, 5 linguri de pesmet și 4 linguri de făină. Toate le amestecăm bine de tot. Lăsăm această cocă să se odihnească o jumătate de ceas. Între timp luăm caisele, de preferință mai mici, le scoatem sîmburii. Întindem apoi aluatul cît grosimea unei muchii de cuțit cu care învelim caisele și le punem să fiarbă în apă clocotită cu sare timp de 15—20 minute. Cînd le scoatem le dăm prin pesmet pisat și prăjit în grăsime în care am pus zahăr, atît cît dorim. Se servesc și calde.

BUDINCA DE CAISE

Curățim de coajă și sîmburi 250 g. caise pe care le dăm prin sită. Le amestecăm cu 150 g. zahăr timp de 10 minute. Separat frecăm 150 g. unt cu 3—4 gălbenușuri pînă se face spumă, punem apoi caisele, 7 linguri de pesmet și amestecăm mai departe. La sfîrșit adăugăm albușurile bătute spumă. Ungem o formă cu unt, turnăm compoziția în ea și o fierbem 3 sferturi de oră la bain-marie. Se răstoarnă pe o farfurie și dacă dorim o servim cu sirop de caise.

TARTA DE CAISE

Punem într-un castron o ceașcă de zahăr, una de smîntînă, 2 ouă, un praf de copt, două cești de făină. Amestecăm totul foarte bine. La început zahărul cu ouăle, după care adăugăm, alternînd, smîntîna și făina. Ungem o tavă cu grăsime, o tapetăm cu făină și turnăm compoziția în ea. O băgăm la cuptor. După 10 minute scoatem tarta, punem deasupra jumătăți de caise și o băgăm din nou în cuptor pînă se rumenește. La sfîrșit, se pudrează cu zahăr vanilat.

DE LA STÎNGA LA DREAPTA:
1. Rochie cu linia dreaptă, cu decolteu patrat, închisă într-o parte cu nasturi.
2. Pantalon lung, purtat cu un cordon care, în afară de partea din față este ascuns. Buzunare oblice. Bluză chimono închisă la gît cu trei nasturi. Buzunare, butonieră la platcă.
3. Bluză de purtat la plajă peste costumul de baie. Mîneci largi, nu prea lungi; linia largă; încrețită puțin la platcă.
4. Costum de baie, din două culori. Faptul că este încrețit în părți, avantajează siluetele slabe.
5. Bluză ușoară, cu mînecă chimono. O garnitură cu doi nasturi în față. Se poate purta și cu cordon lat.

Desene de Beatrice BOBOCEA

JACHETE DE PLAJE

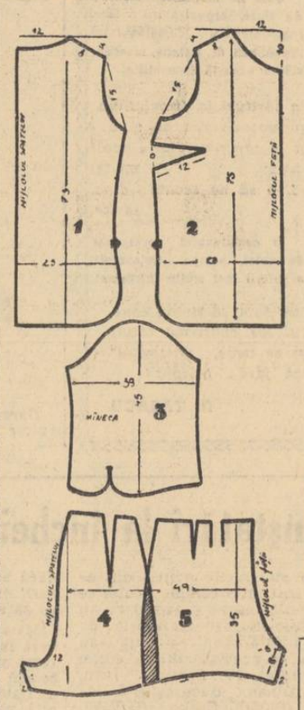

Desene de TANȚI PFENNINGS

Marea ne așteaptă... Iată cîteva idei practice ce pot fi de folos:

Croiți o jachetă din creton după tiparul de mai sus (bineînțeles după ce v-ați controlat măsurile).

Tiparul 1 reprezintă jumătate spate, 2 — jumătate față, 3 — mîneca, 4 — jumătate pantalon scurt, 5 — jumătate pantalon scurt față.

Cu acest gen de jachetă puteți face diferite combinații de îmbrăcăminte, fie pusă pe un pantalon, fie legată în talie cu un cordon. Cu sau fără mînecă, este comodă și ușor de făcut.

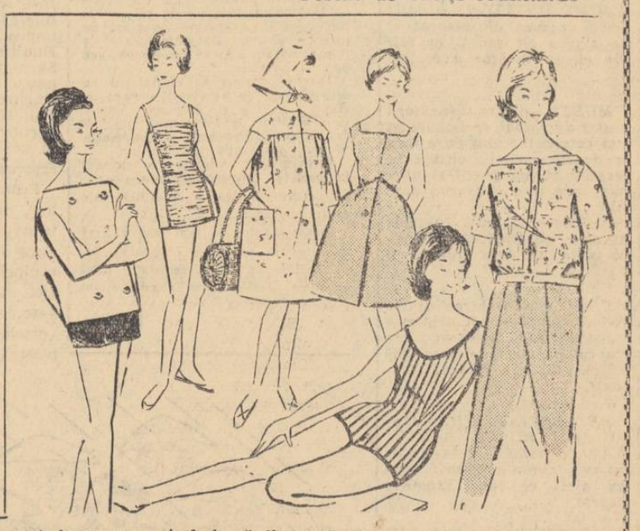

Dacă plecăm și ne petrecem vacanța la mare, nu trebuie să lipsească din garderoba noastră:
Costumul de baie
1. Costum de baie din țesătură de bumbac. Partea din față este toată încrețită.
2. Un alt costum din material în dungi. În culo area dungii, marginea de sus a costumului care fe mează și breteaua.
Rochia de plajă
3. Peste costum, o rochiță ușoară de plaje cu pl atcă mică și buzunare mari.
4. Această rochie are cordonul pornit din pense, se încrucișează în față și se leagă în spate.
Șort, pantalon și bluze
5. Peste șort o bluză cu spatele bogat, prinsă în elastic. Se închide la două rînduri de nasturi.
6. Bluză imprimată prinsă pe cordon. Cordonul și bordajul din țesături uni.

Desene de Raia SOLOMONICA

E foarte cald...

Cred că nimeni nu ar cuteza să spună, într-o toridă zi de iulie: „Ah! ce plăcut e cînd vii acasă, încălzit, să intri într-o cameră încinsă ca un cuptor, să te învăluie o temperatură de 37 grade etc. etc."...

Practic, iată ce avem de făcut dacă vrem o locuință cu aer proaspăt și răcoros în timpul verii. În primul rînd, este greșit să lăsați geamurile deschise, sub motivul că intră aer proaspăt în cameră; odată cu el intră și căldura...

Deci, după ce aerisiți, închideți geamurile sau lăsați-le doar puțin crăpate, cît să intre o undă de aer; dacă aveți storuri, jaluzele, transperante, le trageți complet, făcînd întuneric, dacă nu, acoperiți geamurile cu hîrtie albastră sau neagră. Și ca să fie mai răcoare, lăsați un sfert de oră ușa și geamurile deschise, stabilind un curent de aer rece.

În timpul acesta, dacă aveți jardiniere în fața ferestrelor, un balcon sau terasă lîngă cameră, stropiți-le din belșug cu apă! După aceea veți închide geamurile și astfel se va păstra în cameră un aer bun, rece. Este bine de asemenea, să țineți în cameră plante verzi, (contribuie — pe deasupra — și la estetica locuinței).

Pentru crearea unei atmosfere plăcute, răcoroase, este de dorit ca și aranjamentul interior al camerei să fie cît mai puțin încărcat; debarasați-vă — temporar — de tot ce este inutil, chiar și mobilier. Îmbrăcați divanul și fotoliile cu huse de pînză de în care sînt răcoroase.

Dacă prin poziția ei camera este excesiv de călduroasă și măsurile de mai sus sînt insuficiente, folosiți un ventilator plasat pe o mobilă înaltă, pentru a nu vă afla în axa curentului produs.

Și acum, ceva despre programul dvs. casnic. Planificați-vă în așa fel preocupările gospodărești — gătit, curățat în casă, spălat — încît să le faceți la primele ore de dimineață, cît e încă răcoare (bineînțeles cine are diminețile libere). Pe căldură, economisiți-vă eforturile fizice... și tot în legătură cu „economia", cît mai puține surse de lumină aprinse deodată. Contribuie mai mult decît credeți la încălzirea aerului din cameră.

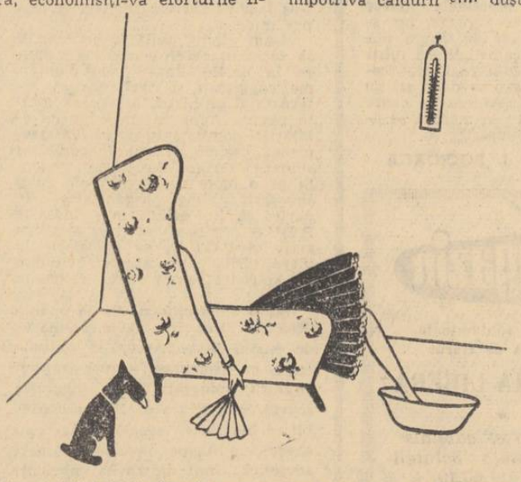

Cît privește alimentația în timpul verii, este bine să consumați cît mai puține grăsimi animale; vara nu aveți nevoie de calorii, care produc căldură. În schimb, cît mai multe fructe și legume; mai puțină carne și reci sau călduțe. Important este ca să nu vă ștergeți complet cu prosopul; în felul acesta continuă senzația plăcută de răcoare, de care vorbeam mai sus.

Și în fine, un ultim procedeu, lăsați să curgă apă rece pe încheieturile de la mînă, în dreptul venelor (circa 10 minute). Tamponați-vă cu alcool sau colonie în dosul urechilor și tîmplele.

băuturi alcoolice, mai multe lactate, în special iaurt și lapte bătut.

Beți ceaiuri calde! Prin transpirația pe care o provoacă dau senzația agreabilă de „răcoreală". Băuturile de la gheață să nu fie consumate în mod excesiv.

— Un alt mijloc de a lupta împotriva căldurii sînt dușurile

NOROCOSUL

Geaba zic și geaba țip,
Să-nțeleagă nu e chip!
Toate stau în casă vraiște
Azvîrlite ca din praștie,
Cum s-a nimerit să cadă,
Spînzurate sau grămadă,

Pantaloni scurți, boțiți,
În tot felul zugrăviți,
Atîrnau într-o bretea
Chiar de călimara mea,
Aducînd grozav c-un zmeu
(Nu știu cît de paraleu...)

Ghetele, rămîn și-acum
Un mister... un fel de fum.
Un semn mare de-ntrebare
Că pe-așa senin și soare
Să le-aducă împroșcate
Cu noroi, — pe jumătate!

Cînd mă uit și la cămașă,
Aici gluma se îngroașă,
Mai acum o oră, două
Arăta a rufă nouă,
Poate ca un nenufar
Și-a ajuns ca de hornar..

Și sărind să-l pedepsesc,
De altfel, cum e și firesc,
Îl zării — norocul lui
În pulpana somnului...
Și cu bățul zob făcut
M-aplecai să îl sărut...

Vasile DIMA

Jocuri distractive

DOUĂ PĂTRATE EGALE

Din 24 de chibrituri a fost construit un pătrat mare cu 9 pătrate interioare (vezi desenul alăturat). Mutați 12 chibrituri astfel ca să obțineți 2 pătrate egale.

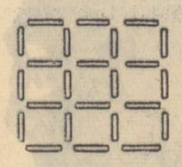

CELE DOUĂ NUMERE

Înmulțiți două numere întregi astfel ca rezultatul lor să fie 7. Care sînt cele două numere?

OCTOGONUL

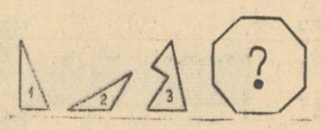

Mai sus vă prezentăm trei forme neregulate. Dacă aveți cîte 4 bucăți din fiecare, puteți compune cu ajutorul lor (din 12 bucăți) un octogon regulat. Încercați și vă veți convinge.

Soluțiile ocurilor apărute în numărul 197

ÎN ÎNTRECERE

Strungarul A a făcut 2/3 din comandă și mai avea de executat încă 1/3. Strungarul B a executat 1/6 din comandă, rămînîndu-i încă 5/6. Prin urmare B trebuia să sporească norma zilnică de producție cu 5/6: 1/3 = 2 1/2 ori, pentru a-l ajunge din urmă pe A și a termina o dată cu el comanda.

CERCUL

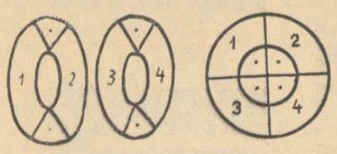

100

Cine reușește să-și asigure numărul 45 acela va cîștiga. Poate apoi să spună 56, 67, 78, 89, căci celălalt jucător nu poate spune mai mult de 9. Chiar dacă spune mereu 1, tot va cîștiga.

CÎTE CHIBRITURI?

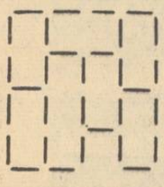

NUMĂR PERECHE

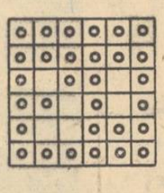

PROBLEMA

$$1+3+5+7+\frac{75}{75}+\frac{33}{11}=20$$

3 × 6 = 7

6x6/6=7

S. NOVAC

Birocrați și birocrație

— Gata, poți pleca. — Gata și mai poftiți pe la noi...

— S-a făcut ora 3... D-ta vino mîine!

Cînd nu există o preocupare pentru o justă repartizare a personalului.

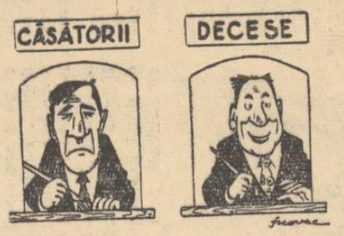

Fără cuvinte

REGISTRATURA

— ...pui 4 ouă, o litră de făină, mai pui puțin zahăr și un praf de copt, după care pui totul într-o tavă și bagi la cuptor.
— Iară pînă se coace, îmi... puneți și mie o ștampilă?

FRED GHENADESCU

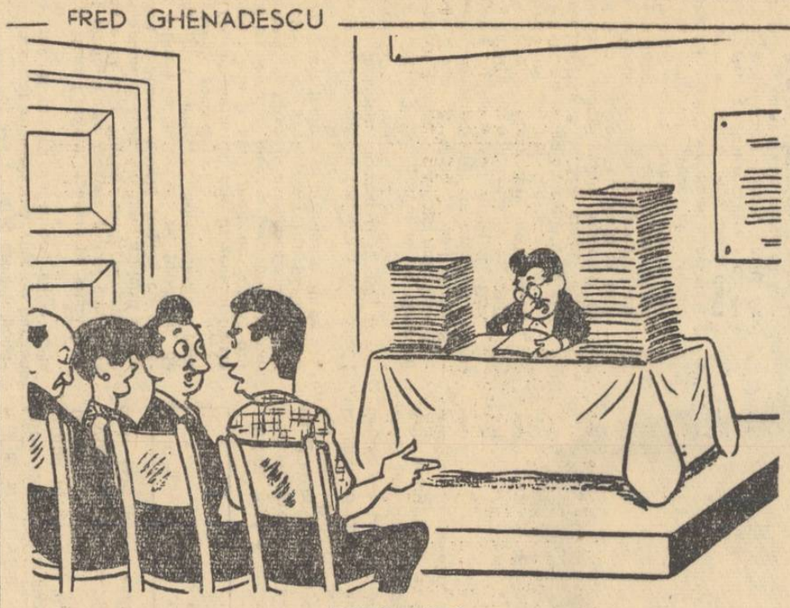

VORBĂ LUNGĂ

— Stai pînă ce sfîrșește?
— Nu cred! Peste două săptămîni îmi termin concediul...

RIK AUERBACH

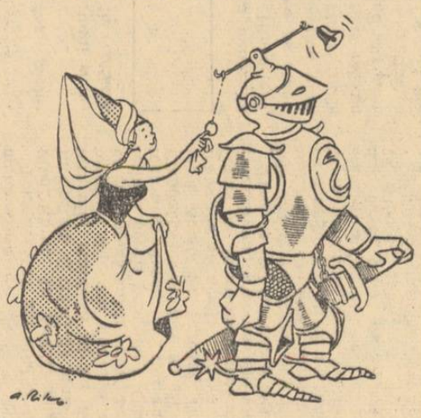

— Godefroy, ești înăuntru?

— Asta-i reparație? Abea ați terminat și s-a și stricat.
— Pe semne că ați umblat cu el!...

— Este ultimul nostru model de pălărie: „Aversa"

D. PETRICĂ

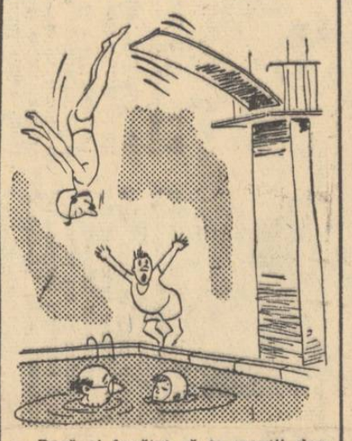

— Dacă ai învățat să te menții deasupra apei, nu mai există nici un pericol...

GH. LEAHU

Autorul comediei, la premiera piesei sale.

SONET ESTIVAL

E vară iar. (Plus 33 de grade!)
Ne îmbrăcăm într-una mai sumar
Și lunecînd alene pe trotuar
Zvîrlim spre fete nostime ochiade.

Bătrînul soare — glob imens de jar —
Înfige-n noi toridele lui spade...
(Noroc că-n locul vechii limonade
E sucul și siropul la pahar!)

Se pleacă în concediu. Fiecare
Avem un loc la munte sau la mare
Departe de oraș și de birou.

Și-n vreme ce ne întremăm ființa,
Toți vrem să treacă repede căldura
... Deși, la iarnă, o dorim din nou!

Stelian FILIP

SAH

Un maestru al sportului comentează partide din „Cupa Magazin"

Trecînd în revistă cîteva partide jucate prin corespondență în cadrul concursului de șah organizat de revista „MAGAZIN" în anii 1960—1961, am găsit o serie de partide jucate destul de bine, partide care prezintă interes și prin valoarea lor teoretică și prin conținutul instructiv și artistic pe care vom căuta să-l scoatem în evidență.

Demnă de relevat este realizarea lui POPOVICI DUMITRU din comuna Strehaia, (cu albele) care a cîștigat partida la BRATU ION din Pucioasa, regiunea Pitești.

Apărarea siciliană — varianta dragonului

1. e4, c5, 2. Cf3, d6 3. d4, c:d4 4. C:d4, Cf6 5. c3, g6 6. Ne2, Ng7 7. Ne3, 00 8. 00, Cc6 9. Dd2, Cg4.

Aici se poate juca și 9-d5, după care albul continuă cu 10. e:d5, C:d5 11. Tfd1 !, C:e3 ! 12. C:c6, D:a2 13. C:e7 +, Rh8 14. T:d2, N:c3 ! 15. b:c3, cf5 și se obține un final cu șanse aproximativ egale. Continuarea din partidă (9... Cg4) dă naștere la o luptă interesantă în centru și pe flancul regelui, luptă în care, dacă negrul izbutește să o contracareze prin simplificări și contrainițiativă pe o coloană „c", obține în cele din urmă un final superior.

10. N:g4, N:g4 11. f4 ! Cea mai bună continuare ! Se amenință 12. f5 urmat de h3 și g4 cu prinderea sau îndepărtarea nebunului de cîmpul de luptă. 11. Nd7 ! Aceasta este cel mai bun răspuns. 12. Cce2 — Teoria modernă și practica au arătat că aici cea mai bună continuare este 12. Tad1. Continuarea aleasă de D. Popovici este de asemenea bună însă mai liniștită și nu are perspectivele unei lupte mai tăioase, decît în măsura în care este ajutat și de adversar.

12. Tc8 13. b3 Ng4. Cu această mutare negrul împiedică 14. c4, ceea ce ar consolida definitiv centrul în favoarea albului. 14. Tae1 — Mutarea turnului era necesară, deoarece după f4. C:c6, T:c6 15. Nd4, Ne2 16. N:g7, N:f1 17. N:f8, N:g2 18. N:e7, D:e7 19. D:g2. — albul nu realizează nimic important.

14... d5 15. e5, f6 Negrul joacă la spargerea centrului.

16. f5 ! ? N:f5. Este greu de găsit o continuare bună pentru negru: la 16. N:e2 17. T:e2, C:d4 (obligat, astfel 18. Ce6) 18. N:d4 și albul are perspective mai bune. 17. C:f5, g:f5. 18. e6 ! O mutare de atac foarte bună. Cu prețul unui pion albul își asigură cîmpurile de acces f4, d4, și f5 blochează pentru multă vreme nebunul din g7.

18. Dd6 19. Cg3, D:e6 20. C:f5 Acum se amenință 21. C:g7 urmat de 22. Nh6 + și 23. T:e6. Poziția negrului este compromisă. 20. Df7 (La 20 — Dd7 21. C:g7 22. Nh6 +) 21. Nh6 Nh8 22. Tf3 ! Albul nu se grăbește să la calitatea ci continuă cu forțe noi atacul la rege. 22.. De8 23. Tg3 +, Dg6. Negrul este pierdut: la 23. Rf7 24. Dd5 +, e6 25. Cd6 +, Re7 26. T:e6 + cu distrugere. A mai urmat: 24. D:d5 +, Tf7 25. T:e7, Ce5 26. T:f7 și mat la mutarea următoare.

Alăturăm la aceasta încă o partidă de atac cîștigată de IONIȚĂ P. ION din com. Coșești (Pitești), cu albele, la tov. VASU EMILIAN din Cluj.

Partida spaniolă

1. e4 e5 2. Cf3 Cc6 3. Nb5 Cge7. O continuare puțin recomandabilă, deoarece negrul este nevoit să cedeze prea din vreme centrul și se află multă vreme stînjenit în dezvoltare.

4. d4, e:d4 5. C:d4, C:d4. Aiției de a vedea lucrurile era 5 — g6 6. Cc3, Ng7 7. Ne3, 00 8. 00, d6 ! și albul are un avantaj minimal de spațiu și control al centrului. 6. D:d4, c6 O mutare puțin cunoscută de teorie. Alci s-a jucat 6.. Cc6 7. Nd5 Ne7 8. Cc3, Nf6 9. Nd2, 00 10. 0-0-0 cu avantaj pentru alb: Blackburn — Steinitz 1873.

7. Na4, d5 8 e: d5 Mai justificat era continuarea dezvoltării figurilor cu 8. Cc3 După mutarea din partidă negrul, jucînd precaut, poate trece peste dificultățile de deschidere. 8... D:d5 9. Ne3. Era indicat schimbul damelor. Acum negrul poate răspunde cu 9. — D: g2 și albul nu are compensație 9. Ne6 ! 10. Cc3. D g2 11. 000. Negrul a luat în condiții dezavantajoase pionul din g2 și acum albul are avans în dezvoltare, coloana „g" pentru atac și căi de acces spre poziția negrului, care nu poate face decît rocada mică.

11. Cf5 12. Df4. Ne7 13. Ce4, 00. 14. h4. Dg6 15 Tdg1. Albul nu poate profita de pe urma mutării 15. h5 căci urmează 15. Dh6.

15. Dh5 16. De5 ! Vizează cîmpul g7 și leagă calul din f5. Este interesant de constatat că negrul nu poate izgoni dama albă, deși se află înconjurată de piese minore

16... Rb8 17 c3. Punct de sprijin la d4 și pasaj pentru nebunul din a4 la c2. 17. De2 — cu amenințarea C:e3 urmat de D:e3 +, după ce mai întîi va apăra cu turnul la g7.

18. h5 Tg8 ! Mai bine era 18. h6 pentru că nu merge 19. N:h6 din cauza 19. Nf6 ! 19. h5, Tad8 20. Nd4 !

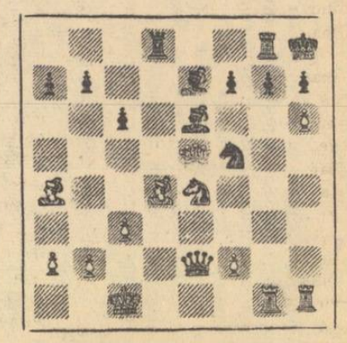

Negrul nu mai are apărări împotriva amenințărilor pe cîmpul g7. A mai urmat: 20... T:d4 21. h:g7 +, T:g7 22. c:d4. Dc4 + 23. Nc2 Dd5 24. T:g7 și albul cîștigă, deoarece după f4. C:g7 25 T:h7 + R:h7 26. Cf6 + + urmat de 27. C:d5 și negrul trebuie să cedeze. Atacul a fost condus consecvent.

Și acum un final. În partida dintre tov. POPESCU DORU (Galați) și tov. ILIE ION (Brașov) a survenit la mutarea 49 a albului poziția din diagramă.

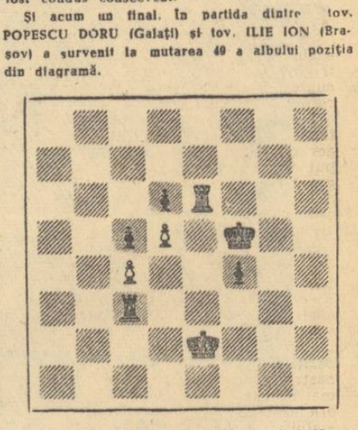

Alb. Popescu Doru, Rec, Te6 pp. c4 și d5
Negru Ilie Ion Rf5, Te3 pp c5, d6, f4. Negrul cîștigă.

Negrul a continuat cu 49 — Te3 + și a cîștigat. Este interesant de constatat că tov. Ilie putea să intre în aceași variantă și cu o mutare mai înainte, cînd turnul negru se afla la h3 și turnul alb la e8.

Finalul de pioni rezultat este fără speranță pentru alb: 50. T:e3, f:e3 51. R:e3, Re5 și albul este în „zugzwang", el trebuie să cedeze în cîteva mutări pionul c4" și cu el partida. Spre ex. 52. Rd3 Rf4 53. Rd2, Re4 54. Rc3, Re3 55. Re2 Rd4 56 Rb3 Rd3 și albul trebuie să părăsească apărarea pionului c4. Dacă regele a pătruns pe orizontala pionului izolat în cazul de față orizontala 4-a) atunci pionul va fi capturat.

Ing. M. RĂDULESCU
maestru al sportului

REBUS-magazin

VITRINA LITERARA

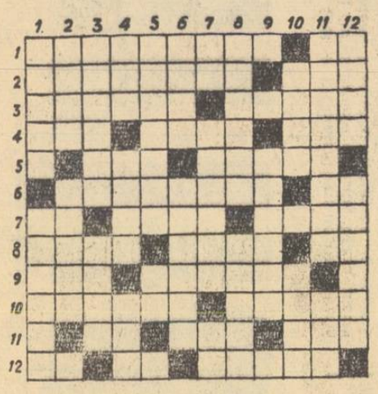

ORIZONTAL: 1) Clasicul în viață al literaturii noastre, ale cărui romane și povestiri istorice apar în curînd în două volume cu o prefață de G. Călinescu — „bastonul prin București", cel mai recent volum de proză al maestrului Tudor Arghezi 2) Luceafărul poeziei românești ale cărui versuri — împreună cu cele ale lui Alecsandri, Coșbuc și Arghezi au apărut într-o ediție liliput, o casetă cu patru volume — ...Ovalov, autorul romanului „Aventurile maiorului Pronin 3) „...lui Acs", un nou roman de Nagy Istvan, dedicat problemelor de etică ale tinerei generații — „O.. de om", roman de Marin Mihalache în care este evocată viața eroului comunist Vasile Tudose 4) „... cosmică" volum de St. Heym, apărut în Ed. Științifică — „Dintre... de catarge" roman de Haralamb Zincă — Sport în care deținem performanțe de valoare mondială 5) Ciudat numai pe jumătate — Inmuiat în „Alba" ! 6) A lua înapoi — „Un pe promontoriu" volum de versuri de Nicolae Tatomir 7) În orice tom — Vechi locuitor din Japonia — Diminutiv comun pentru Floarea și Loreta 8) Degajez — Graminee — Ion Teodoru 9) Șterg cu guma — Distrat 10) Cea a Otiliei (roman de G. Călinescu) a reapărut în „Biblioteca pentru toți" (pl.) — Acre 11) Diftong — „E lung pămîntul... ba e..." (Coșbuc — „Nunta Zamfirei" apărută de curînd într-o nouă ediție) — Diminutiv feminin 12) ... Balaci, a tradus și a prefațat „Logodnicii" de Alessandro Manzoni — „Materia... „Visele" volum de versuri de Mihail Beniuc, — ...Preda, autorul volumului de nuvele „Întîlnire din pămînturi".

VERTICAL: 1) Cunoscut roman al lui Titus Popovici, reeditat în colecția „Biblioteca pentru toți" — Titlul volumului de nuvele Eugen Barbu, apărut în aceeași colecție 2) Gustul migdalelor lui G. Topîrceanu — „Dunărea revărsată" de Radu Tudoran 3) Măiastră — „... arme", romanul regretatului Ernst Hemingway, va apare în traducerea lui Radu Lupan 4) În roman, în altă ordine — Locuitor de la munte — Gospodărie agricolă de stat 5) Cele ale lui Petőfi au apărut de curînd în tălmăcirea lui Eugen Jebeleanu, în colecția „Cele mai frumoase poezii" — Posed 6) Într-un cuvînt: e ori! — Un anumit țînțar 7) Se găsesc în paginile volumului lui T. Măinescu de satire, fabule și epigrame, intitulat „Muzică ușoară" (sing.) — Clasic al literaturii universale ale cărui poeme despre dragoste și viață au apărut în volumul „Grădinarul" — Al. Mirodan 8) Alcătuiesc volumul „Mărul în floare" de J. Galsworthy apărut în „Biblioteca pentru toți" — Supliment nedorit al unei cărți 9) Clasic al literaturii universale din ale cărui „Opere" a apărut de curînd volumul VII 10) Intinși — Personaje 11) Lor le sînt destinate toate cărțile apărute — „Întîlnire... pămînturi" 12) Roman de Mihail Sadoveanu — ...Cocor, popularul erou al maestrului Sadoveanu pe care l-am reîntîlnit în „Biblioteca pentru toți" într-un volum în care este tipărită și „Aventură în luna Dunării".

N. CORNEA

Cuvinte mai puțin cunoscute: Aino — Itan

Unde mergem?

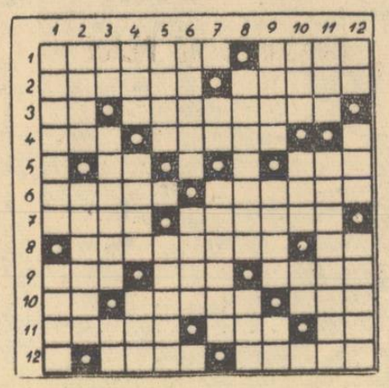

ORIZONTAL: 1) Riu pe care sînt situate pitoresculte stațiuni climaterice: Sinaia, Poiana Țapului, Bușteni etc. — „Sibiului, stațiune balneară cu lacuri de apă sărată 2) Localitate pe litoralul însorit, care cunoaște o mare afluență în sezonul de vară — „Neagră, pe țărmul căreia sînt înșirate stațiunile: Mamaia Eforie, V. Roaită, Mangalia 3) În centrul la Onești — Una din cele mai frumoase stațiuni climaterice din țară, așezată la o altitudine de 1442 m 4) La băile de la domiciliu — În valea acestui riu se află renumita stațiune balneo - climatică Băile Herculane 5) Lia Barbu — Pachet de hîrtie 5) Localitate balneară unde se fac tratamente cu nămol, eficace în formele de reumatism cronic — Oraș lîngă care este situată stațiunea balneară Lacul Sărat 7) Stînghia de jos a jugului — La 8 km. de acest oraș se găsește stațiunea Băile „1 Mai", bogată în izvoare termale 8) Ape conținînd diverse săruri cu efecte terapeutice și care fac mîndria stațiunilor noastre: Slănic, Govora, Covasna etc. — Două consoane 9) Techirghiolul, pe malul căruia se află stațiunea cu același nume — Corp neînsufleții — Astru 10) Posezi — De vară și de iarnă — Răsărit 11) Stațiune cu ape minerale în apropiere de orașul Gherla — A fremăta — Jumătate din trei 12) Localitate balneară în munții Apuseni — Localitate climaterică la poalele muntelui Ciucaș.

VERTICAL: 1) Una dintre cele mai frecventate stațiuni din Bucegi — Picior de animal 2) Lacul..., stațiune situată în decorul natural al Cheilor Bicazului — Minunată stațiune pe litoral, a cărei plaje este una din cele mai frumoase din Europa 3) Abis! — Apele minerale de mare eficacitate terapeutică au creat acestei stațiuni o reputație binemeritată — Patru roman 4) Interjecție sportivă — Localitate climaterică lîngă Brașov, cu un castel vechi — A se odihni 5) Colibă de ciobani — Din Elada antică, orașul filozofilor sceptici 6)... Oltului, regiune pitorească în care este situată stațiunea balneară Călimănești — Plantă graminee 7) Perete! — Are o poiană dotată cu o bază turistică de prim ordin 8) Corp solid, cu o anumită compoziție chimică — Pom fructifer 9) Nume de fată — De multe ori — Interjecție 10) Cîntecul greierului — Pronume — În Bușteni 11) Pictor olandez — Renumită localitate cu ape minerale la 18 km de Rîmnicu Vîlcea 12) Fluviu francez — La Slănic sau la Borsec se bea numai după prescripție medicală — „Dornei, importantă stațiune balneo-climatică cu băi carbogazoase.

Dan LAURENȚIU

Poșta rebus

V. MURĂNESCU — București: Ne-a sosit prea tîrziu. Vă rugăm să reveniți.

ILIE MITRAN — București: Am dori să revedeți a doua definiție de la 6 orizontal.

DRIMON — Cluj: Procentajul maxim de puncte negre este de 15% din numărul total al pătratelor careului. În ceea ce privește jocul pe care ni l-ați trimis, cîteva definiții sînt prea „rebusistice". Vă așteptăm cu noi colaborări.

NICU RĂDAN — București: Am dori să revedeți definițiile de la 2 orizontal.

IOAN DĂUȘ — Tg. Mureș: Ne-a sosit prea tîrziu. Așteptăm noi vești de la d-ta.

Filatelie • Filatelie • Filatelie

Africa în lupta pentru libertate

Tema luptei pentru eliberarea Africei de sub jugul colonialismului se îmbogățește incontinuu cu noi emisiuni poștale. Printre ultimele noutăți sînt și cele din:

— GHANA: Poșta ghaneză a pus în circulație o serie de 3 valori, imprimate în policromie cu nominalele 3p., 6p. și 2s. Desenele lor reproduc harta Africei pe care sînt indicate statele independente în 1958 și 1961.

R.A.U.: administrația poștală a provinciei egiptene a emis o marcă cu nominalul de 10 m. (culoare neagră). Desenul ei înfățișează pe un fundal alcătuit din harta Africei chipul eroului luptei pentru eliberarea popoarelor africane, Patrice Lumumba.

— SIERRA LEONE: poșta tînărului stat african, care și-a dobîndit independența în acest an, a pus în circulație primele sale mărci. Seria cuprinde 18 valori. Legenda comună tuturor este „Independența 1961". Desenele lor înfățișează diferite subiecte între care unele simbolizînd bogățiile noii republici independente.

NOUTĂȚI FILATELICE

● La Champmeslé, Talma, Rachel, Raimu și Philipe Gerard, cinci mari reprezentanți ai artei dramatice franceze au fost comemorați recent de poșta franceză. Portretele lor, în roluri care i-au imortalizat, constituie subiectul desenelor unei serii de cinci valori de mare succes: 20 c. (policrom) reprezintă portretul actriței La Champmeslé (1642—1698) care și-a cucerit celebritatea în rolul Hermionei din tragedia Andromaca. Se spune că Racine a fost atît de impresionat de puterea și talentul ei de redare a personajului, încît, după premieră, i-a căzut în genunchi. La Champmeslé a devenit apoi marea lui pasiune și pentru ea Racine a creat roluri nemuritoare în piesele sale.

30 c (policrom) este consacrat memoriei genialului comediant Talma (1763—1826), care a dat o nouă orientare teatrului. Rolurile sale în Oreste și Neron au rămas nemuritoare.

30 c (policrom) reproduce portretul Elisei Felix cunoscută în lumea teatrului sub numele de domnișoara Rachel (1820—1858). Ea s-a consacrat în teatrul francez ca o incomparabilă tragediană.

50 c (policrom) readuce în desenul său portretul binecunoscut

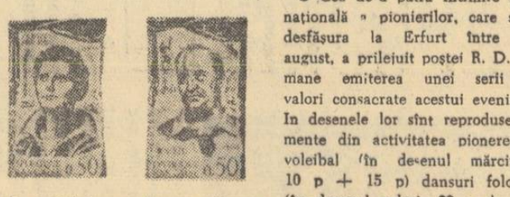

sub pseudonimul Raimu. Marele actor francez de teatru și cinematograf a fost apreciat în întreaga lume și rolurile interpretate de el au fost tot atîtea creații, ca domnul Jourdain din „Burghezul gentilom", sau Cezar din Marius al lui Marcel Pagnol.

Un al doilea 50 c (policrom) încheie seria marilor interpreți ai scenei cu portretul lui Gerard Philipe (1922—1960). Mult timp se va vorbi încă de inimitabilul Fanfan la Tulipe — ca și de alte personaje cărora Gerard Philipe le-a dat toată măestria artei sale.

● Cea de-a patra întîlnire internațională a pionierilor, care se va desfășura la Erfurt între 9-20 august, a prilejuit poștei R. D. Germane emiterea unei serii de 3 valori consacrate acestui eveniment. În desenele lor sînt reproduse momente din activitatea pionerească: voleibal (în desenul mărcii de 10 p + 15 p) dansuri folclorice (în desenul valoric 20 p + 10 p)

● Mica republică Andora, aflată în Pirinei, la granița dintre Franța și Spania, a înlocuit vechea serie de mărci uzuale. Noua serie numără 14 valori cu un nominal total de 12,50 fr noi. În desenele lor sînt redate și pitorești priveliști din valea Andorei.

Aţi ştiut că...

...în Uniunea Sovietică s-a pus la punct un procedeu de obținere a unei paste de fosfor de calitate superioară, rezistentă la apă? Ca material liant pentru această pastă se utilizează o rășină fenolformaldehidică termoreactivă, solubilă în apă, obținută după o rețetă special elaborată în acest scop. Experiențele au dovedit că această pastă dă rezultate foarte bune: chibriturile se aprind bine chiar după ce sînt ținute 10 zile în apă.

...în Rusia țaristă se numărau, în anul 1913, numai 290.000 persoane cu studii superioare, studii superioare incomplete și medii de specialitate? În prezent numărul persoanelor care intră în această categorie este de 13 400 000, adică de 46 de ori mai mare. În instituțiile de învățămînt superior din U.R.S.S. învață în prezent de 4 ori mai mulți studenți decît în Anglia, Franța, R. F. Germană și Italia luate la un loc. În aceste țări există circa 600 000 studenți.

...Experiențele efectuate în U.R.S.S. au dovedit marile avantaje ale ierbicidelor folosite în producția agricolă? Dacă pentru a plivi manual o semănătură de in sînt necesare 20 de zile muncă/ha, plivitul chimic cu ierbicidul „Dicotex-30" necesită doar 0,1—0.15 zile muncă. Cu tot costul relativ mare pentru moment al ierbicidului, această lucrare costă de 10—12 ori mai puțin. Aplicarea ierbicidelor la culturile de porumb reduce cheltuielile de muncă de 20—30 ori și chiar mai mult. În acest domeniu este foarte apreciat excelentul preparat denumit „Simazin".

...plantele leguminoase îmbogățesc solul cu cîte 100 kg azot/ha pe an? O cantitate și mai mare de azot (circa 200 kg/ha) se găsește în recolta strînsă.

...în urma cercetărilor efectuate în U.R.S.S. s-a constatat că uleiul de porumb are o valoare nutritivă deosebit de ridicată (lipidele din acest ulei se asimilează într-un procent de 95%, depășind sub acest aspect o serie de lipide de natură animală)? Uleiul de porumb reduce nivelul colesterinemiei în măsură mai mare decît alte uleiuri vegetale și untura de oaie. Uleiul de porumb are un gust plăcut, conține o cantitate mare de acizi grași esențiali, fosfatide și tocoferoli și exercită o influență favorabilă asupra asimilării proteinelor, glucidelor, celulozei și substanțelor minerale. Datorită acestor calități, uleiul de porumb este recomandat pentru consum și ca medicament într-o serie de boli de nutriție.

...în Stepa Flămîndă din U.R.S.S. s-a realizat un sistem subteran de irigație dirijat automat de la un sinaur pupitru de comandă? Prin tevile de azbociment instalate sub pămînt se debitează cu pompe puternice apa din fluviul Sîr Daria spre cele 4000 ha cultivate cu bumbac

Redacția: Piața Scînteii. Tel. 17.60.10. Administrația: 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii „I. V. Stalin"

Tatăl meu, Charlie Chaplin

de Sidney Chaplin

Copilăria

Tatăl meu s-a născut la 16 aprilie 1889, la Londra, pe Parnel Terrace nr. 3, într-o casă din cărămidă, cu trei etaje, întunecoasă și rece, din acelea care se construiau în veacul al nouăsprezecelea. Casa a fost distrusă de bombe în timpul celui de-al doilea război mondial. Bunicii, părinții tatei, erau supuși englezi. Bunicul era jumătate francez, jumătate irlandez (familia Chaplin e de origine franceză). Bunicii mele îi curgea în vine sînge țigănesc, sînge de țigani francezi sau, poate, spanioli, moștenit de la mama ei.

Părinții tatei erau cunoscuți actori de estradă la Londra. Bunicul era cîntăreț de arii populare. Era înzestrat cu o plăcută voce de bariton și a fost invitat pentru un turneu chiar și la New York.

Bunica, Hana Chaplin, apăruse pe scenă încă de la o vîrstă foarte fragedă și era cunoscută sub numele de Lily Harley. Cînta diverse arii și se acompania la pian. Un timp a lucrat într-o trupă care străbătea orașele Angliei cu operetele lui Gilbert și Sullivan. Se producea, de asemenea, în cabarete, cu mici scheciuri care se bucurau de succes.

Viața copiilor de actori este în general foarte capricioasă. Tata a avut mult de suferit din cauză că bunicului îi plăceau prea mult băuturile spirtoase. Natural, în asemenea situație, nu putea fi vorba de grijă și ocrotire părintească. Bunicul a murit înainte de a împlini 40 de ani, din cauza abuzului de alcool.

Copilăria tatălui meu a fost plină de lipsuri; aproape din leagăn a încercat și foamea și frigul și mizeria.

Cînd a împlinit 5 ani, a avut loc în viața lui un eveniment despre care își amintește totdeauna cu groază. El și fratele său vitreg, Sidney, au fost internați într-un orfelinat: mama lor nu avea mijloace să-i întrețină. Dar copilul a înțeles această hotărîre în felul său: înainte nu-l iubea tata, acum nu-l mai iubește nici mama...

La orfelinat nu mîncau niciodată pe săturate, nu căpătau niciodată haine călduroase. Copiii erau veșnic înghețați și flămînzi. Se purtau acolo cu dînșii ca față de niște derbedei. Sărăcia era socotită un viciu. Ordinea era cazonă; se poate ușor închipui cum arătau toate acestea la sfîrșitul veacului trecut, cînd disciplina în asemenea „instituții de binefacere" era mult mai aspră decît în timpul nostru. Pentru o greșeală cît de mică, copiii erau crunt bătuți, lipsiți de hrană, băgați la carceră. Se părea că toate sforțările întregului personal din orfelinat se concentrau doar în direcția sfărîmării voinței copiilor.

Charlie resimțea în mod deosebit singurătatea, pentru că în cei doi ani cît a fost internat, rar a fost vizitat de mama lui.

Cînd a împlinit vîrsta de șapte ani, a fost luat acasă. În registrele orfelinatului s-au păstrat următoarele însemnări: „Sidney Chaplin a **fost înapoiat mamei sale la 10 martie 1896. De asemenea, Charlie**".

După spusele lui Cyrill Holden, fiul lui Fred Holden directorul teatrului Canterbury, tata a ieșit din orfelinat un copil taciturn. Cyrill și tata erau de aceeași vîrstă. Cînd au împlinit opt ani, se întîlneau des, întrucît în acel timp bunicul lucra la teatrul Canterbury. Tata și-a însușit repede comportările celor lipsiți de mijloace: numai ochii lui albaștri, de gheață — își amintește, după atîția ani mister Holden — vorbeau despre hotărîrea lui neînfrîntă, despre ceva mult mai puternic decît chipul slab și pricăjit al copilului...

— Trebuie să crezi în tine, iată secretul! mi-a spus odată tata. Chiar și atunci cînd eram la orfelinat și apoi, mai tîrziu, cînd hoinăream pe străzi în căutarea hranei și era gata, gata să dau ortul popii, gîndeam despre mine ca despre cel mai mare actor din lume. Îmi era necesar acest simțămînt, care îmi dădea încredere. Fără el m-aș fi pierdut.

Visele de viitor l-au ajutat pe tata. Familia Chaplinilor n-a dus-o nici atunci prea bine și, după un timp, copilul a rămas din nou fără îngrijire, flămînd și dezbrăcat. Dar la orfelinat nu s-a mai întors. Acum era un adevărat vagabond: cerșea, dormea pe unde se nimerea, făcea orice ca să nu moară de foame. Trupșorul lui, subțire de la natură, se uscase într-atît încît capul lui mare, împodobit de o claie de păr negru și creț, părea o caricatură vivantă. În cocioabe, unde domnesc apucături aspre, oamenii sînt obișnuiți să se distreze cu orice pare neobișnuit. Nu e surprinzător deci că micul Charlie a devenit repede obiectul unor glume deloc plăcute pentru el. Dar, oricît de neîndurătoare îi era soarta, el trăia în libertate, și cînd reușea să găsească, întîmplător, de lucru, putea măcar un timp să nu se gîndească cu teamă la ziua de mîine. A lucrat la un frizer, apoi a fost măturător într-un music-hall; uneori, ținîndu-se după părinți, se producea într-un rol comic sau de dansator într-o scenă oarecare prezentată la estradă.

Odată a reușit să intre, pentru un timp ceva mai îndelungat, într-un ansamblu alcătuit din tineri — „Cei opt din Lancashire" — și și-a asigurat astfel, mai mult sau mai puțin, cele necesare. Din alte puncte de vedere, munca în acest ansamblu era chinuitoare. Ansamblul colinda orășelele miniere din nordul Angliei. Niște orășele prăpădite, întunecate, veșnic cufundate într-o ceață rece. Bătăile și scandalurile la beție erau considerate acolo ca un fenomen obișnuit și aceste scene îi produceau tatei o durere aproape fizică.

Era chinuit, de asemenea, de nopțile triste, fără de sfîrșit, cînd cei opt tineri se întindeau într-o cămăruță friguroasă și singuratecul copil, nefiind în stare să doarmă, visa casa părintească.

Viață de orfan — aceasta spune totul și acesta este marele examen al tatei în copilărie.

Pe scenă

Prima dată a atras tata atenția publicului cînd s-a produs în sala londoneză „Hipodrom", cu „Cei opt din Lancashire". Avea pe atunci opt ani. Publicul a rîs pînă la lacrimi cînd, imitînd un cîine, a arătat în mod realist unele detalii ale purtării cîinilor, la început sub un copac fals de pe scenă, apoi mirosind alți cîini. Administrația, în panică, speriată că poliția va interzice spectacolul, s-a grăbit să-l scoată din scenă.

Charlie Chaplin la vîrsta de 11 ani — după ce făcuse trista experiență de viață în orfelinat

Mai tîrziu tata a jucat în altă trupă, care punea în scenă, în orașele din sudul Angliei, spectacolul „Sherlock Holmes", în care Charlie interpreta rolul lustragiului Billy. După mulți ani, cînd am vorbit cu dînsul despre această scenă, mi-a spus: „Dar știi, tatăl tău a jucat și pe o scenă adevărată. Are și experiență de scenă". La început am crezut că va urma o povestire despre felul cum s-a produs în rolul lui Hamlet sau al lui Cyrano. Dar el începu să se laude: „Da, la 14 ani, am jucat în „Sherlock Holmes" rolul lustragiului Billy". Simțind cît de dragi îi sînt aceste amintiri, mă gîndeam: nu cumva îi pare rău, în adîncul sufletului, că a schimbat scena pentru jocul mimic din cinematografie?

Tata avea 17 ani cînd a intrat în trupa lui Fred Karno. În Anglia, nu i se dădeau roluri prime, ci roluri de mîna a doua. În timpul turneului european al lui Karno, tata a interpretat din nou numărul său cu cîinele și, ca și cu nouă ani în urmă, la Londra, parizienii leșinau de rîs privindu-l. Odată, după un asemenea spectacol, a fost rugat să meargă la Claude Debussy, care se afla în sala de spectacol. Acesta l-a felicitat. Tata considera întotdeauna că aceste cîteva minute petrecute atunci în societatea cunoscutului compozitor, sînt cele mai frumoase din viața lui teatrală.

Timp de trei ani tata a fost în turneu în Statele Unite, cu trupa lui Karno. În 1912 a fost invitat de către cunoscutul comic Ed. Winn, cu care pînă la urmă s-a împrietenit pe vecie. Winn, care avea trupa lui, îl văzuse pe tata pe scenă și a fost atît de încîntat, încît i-a făgăduit 65 de dolari pe săptămînă. Tata a cerut 75. Winn i-a spus:

— Nu, aici niciodată n-o să poți cîștiga atîta!

În 1913, tata a semnat primul său contract cinematografic. Aflîndu-se în Filadelfia, a primit o telegramă de la Adam Kessel, cu rugămintea de a lua legătura cu biroul Kessel și Bauman, proprietarii lui „Keistone Film". Această telegramă a fost trimisă din inițiativa lui Mack Sennett, care îl văzuse întîmplător pe tata pe scena unui varieteu din New York, în rolul unui beție din pantomima „O seară într-un music-hall englez". Iată ce povestește Sennett.

— „Charlie era minunat și, totuși, consider că dacă nu aș fi fost eu atunci la teatrul din New York, probabil că ar fi trebuit să se întoarcă în Anglia. Ar fi devenit un mare actor de estradă, iar în cinematografie nu ar fi intrat niciodată, întrucît în acel timp în Anglia nu se turnau filme, Hollywood-ul fiind singurul studio cinematografic.

Tata este cu totul de altă părere în legătură cu cariera pe care ar fi făcut-o dacă nu l-ar fi remarcat Sennett. După spusele lui, în acel timp el și unul din tovarășii săi strîngeau bani ca să cumpere o fermă în Arkansas, în care să crească porci...

Apariția tatălui meu la studio a fost întîmpinată cu nedumerire. Ford Sterling, care ar fi trebuit să știe cine este tata, a început să rîdă privindu-l:

— Unde l-ați găsit și pe ăsta, Mack? l-a întrebat el pe Sennett. V-a îmbrobodit acest tinerel, care nu are nimic comun cu cinematografia!

Majoritatea lucrătorilor din studio împărtășeau părerea lui Sterling. Englez din cap pînă în picioare, și după maniere și după felul de a vorbi, tata nu putea să placă americanilor. Așa cel puțin gîndeau toți. Timid și delicat, el trăia foarte economic, în camere ieftine, și nu se împrietenea cu nimeni. Ca un adevărat „cockney", [1]), el considera prudența una din principalele trăsături pozitive.

Simțul fin al umorului pe care îl avea, nu era necesar studioului „Keistone", unde întregul personal alcătuia o singură familie gălăgioasă, care se ținea doar de bufonerii...

Tata era considerat, probabil, un încrezut, în orice caz o fire de neînțeles. Cu toate că era delicat, el era încăpățînat și întotdeauna gata la dispute cu regizorul, în legătură cu rolul pe care-l interpreta. În acele timpuri comediile se jucau într-un tempo rapid și se bazau numai pe acțiune. Din această cauză, erau vulgare și neciopîite. Dar pantomima tatei cerea o eleganță aproape de plasticitatea baletului. Cînd a încercat să joace astfel în fața aparatului de filmat, regizorul a protestat: de ce asemenea încetineală? Aceasta necesită consum în plus de film și nici nu va avea succes la public. Dacă ar fi să judecăm după primul film al tatei, regizorul avusese atunci dreptate. Filmul a căzut. Toți erau încredințați că „micul vagabond englez" găsit de Sennett nu merită nici doi bani.

O fotografie din anul 1910 — Chaplin împlinise vîrsta de 21 de ani

Există legenda că actorii trupei au discutat împreună despre costumul lui Charlie Chaplin: cum să-l facă mai fotogenic, altfel decît cu cilindrul și fracul în care apăruse în primul său film. Din multele propuneri ar fi apărut ideea costumului „micului vagabond". Tata neagă această versiune. După spusele lui, costumul s-a născut cu mulți ani înainte. Cîndva, pe cînd mătura dușumeaua într-un music-hall englezesc, s-a apropiat de el directorul, care primise o veste proastă: se îmbolnăvise comicul principal și trebuia înlocuit. Nu vroia oare Chaplin să încerce? Comicul era un om rotofei și costumul lui, îmbrăcat de tata, îi era foarte larg: pantalonii îi atîrnau ca un sac. În schimb fesul se dovedise strîmt. Tata avea capul mai mare decît al comicului.

„A ieșit costumul unui vagabond — povestea tata. Cînd am apărut pe scenă, au început cu toții să rîdă. Am improvizat un număr și după aceea l-am executat în fiecare seară. La sfîrșitul numărului am căzut într-o cadă cu apă. Pantalonii s-au umflat ca o bășică și m-au ținut la suprafață".

Împreună cu costumul vagabondului a apărut și vagabondul. Acesta nu era un chip gîndit. Se născuse în mod spontan, dar ieșea din adîncimea sufletului tatei. Era un adevărat „alter ego" al unui copilandru mereu flămînd și înghețat, în zdrențele sale și totuși veșnic optimist...

Timpul i-a adus tatei popularitate. El a început, tot mai hotărît, să-și impună individualitatea în interpretarea diferitelor roluri. Dispute cu regizorul nu le avea din dorința de a fi original. Era un om care nu se mulțumea, pur și simplu, că joacă un rol, ci un om care căuta o realizare artistică cît mai bună. Imediat ce a pășit pragul studioului, tata a început să studieze tehnica cinematografiei, cu acea pasiune de care numai el e capabil.

— Seara ieșea întotdeauna ultimul din studio, își amintește Mack Sennett. Rămînea mult timp să privească munca altor grupe de filmare.

Producător

Către sfîrșitul primului an, tata își scria singur scenariile pentru filmele sale și tot singur conducea filmarea. În 1914, a turnat, la studioul „Essanay" 35 de filme, iar în 1915, plecînd la „Keistone", a realizat alte 14 filme. În 1916 a semnat un contract cu „Mitchell Company", stîrnind senzație și deschizînd și altor actori perspectiva de a primi salarii mai mari. În acel timp tata împlinise 26 de ani. Cu doi ani înainte fusese un simplu actor de music-hall.

Punînd în scenă la „Mitchell" 12 comedii, el a trecut apoi la o nouă firmă. „First National Exhibitors Circuit", unde avea posibilitatea să-și pună singur în scenă filmele.

Devenind producător cu dreptul la libertatea deplină de creație, tata a trecut la construirea unui studio cinematografic propriu, la Hollywood. Pe una din tăblițe se poate vedea și astăzi un om, care reprezintă pe „micul vagabond", și data terminării construcției: 1918.

În 1927, tata era ocupat pînă peste cap cu terminarea filmului „Circul". Către sfîrșitul anului filmul era gata, iar în ianuarie 1928 i-au fost făcute afișe. A avut un succes colosal. Academia l-a premiat pe Charlie Chaplin cu premiul „Oscar" pe anul 1927—28, formulînd astfel hotărîrea ei: „Pentru multilateralitatea genială, atît a autorului scenariului, cît și a actorului, regizorului și producătorului filmului „Circul".

Cînd am mai crescut, tata ne-a povestit cum a primit premiul „Oscar". El nu a participat nici la banchetul dat în cinstea premiatului, care a avut loc la 16 mai 1929, în hotelul „Roosevelt" din Hollywood. Comitetul a trebuit să-i aducă premiul „Oscar" acasă. Tata spunea că consideră drept o prostie decernarea acestui premiu academic.

— Pentru mine nu este o cinste deosebită dacă o mică grupă de oameni hotărăște că filmul meu e cel mai bun — a subliniat el. Eu vreau să fiu prețuit de popor. Dacă poporului îi place munca mea, consider că aceasta este cea mai bună prețuire și distincție.

Tata a prețuit atît de puțin premiul „Oscar" încît folosea statueta primită la premiu pentru a sprijini ușa casei. Cu timpul însă a pus această statuetă pe o etajeră. Și în Elveția, unde s-a mutat mai apoi, am văzut că „Oscar" ocupă un loc de cinste. Se prea poate ca, trecînd anii, tata să fi devenit mai înțelegător față de premiile Academiei.

Mack Sennett și unul din faimoasele sale balete; Mack Sennett este cel care a descoperit pe actorul de cinema Charlie Chaplin

„Luminile orașului"

Terminînd „Circul", Chaplin a început imediat să lucreze la scenariul filmului „Luminile orașului". Dar în ajunul filmărilor, industria cinematografică a fost zguduită de criză. Anul 1928 a devenit pentru Hollywood un an istoric. Filmele sonore ieșiseră din stadiul experimentărilor și deveniseră o realitate. Proprietarii studiourilor cinematografice trebuiră să transforme construcțiile și să le înzestreze cu aparatură nouă, aruncînd la gunoi toată tehnica veche. Acum, grija lor nu se limita numai la subiect și la peisaje frumoase; trebuia gîndit în mod serios asupra dialogului și a actorilor cu o dicțiune bună. Aceasta a fost o perioadă în care au apus multe stele de cinema care se bucuraseră de succes în fața spectatorilor și, în același timp, o perioadă în care au apărut alte necunoscute, dar cu voci frumoase.

Tata avea voce frumoasă. Lucrînd pe scenă, el interpreta, firește, roluri vorbite, iar uneori cînta. Nu era încredințat că vocea lui e bună pentru ecranizare și, în general, era sceptic față de meritele artistice ale filmului sonor. Era mai ales îngrijorat de faptul că „micul vagabond", pe care spectatorul îl îndrăgise și la creerea căruia tata cheltuise multă energie și talent, își va pierde frumusețea pe ecranul sonor. Toată primăvara și toată vara a trăit cu această grijă, ca și cum l-ar fi pîndit moartea pe omul creat de fantezia lui...

Pînă la urmă s-a hotărît să turneze „Luminile orașului" tot ca film mut. Făcea acest lucru pornind și de la considerente comerciale: „Micul vagabond" vorbea în limba universală a pantomimei, astfel îl știa întreaga lume. Să se limiteze doar la țările unde se vorbește limba engleză, l-ar fi lipsit de milioane de spectatori potențiali. Dar, cunoscîndu-l bine pe tata, sînt convins că hotărîrea lui era condiționată de cauze mult mai adînci. Pur și simplu nu avea puterea să facă pasul care ar fi putut să distrugă pe „Micul vagabond". Cu filmul „Luminile orașului" tata i-a amînat sentința.

El a obligat întregul colectiv să muncească zi și noapte, consumînd mii de metri de film, lucrînd personal alături de ceilalți. Acest fapt i-a subminat sănătatea și, la începutul verii s-a îmbolnăvit de gastrită infecțioasă și apoi de plămîni. Filmările au trebuit să fie oprite și studioul închis pînă cînd și-a revenit întrucîtva.

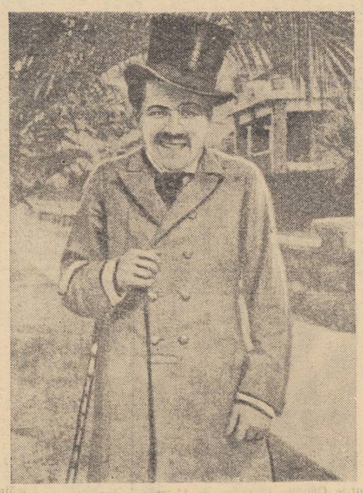

„Charlot" într-una din ațitudinile sale caracteristice

„Timpuri noi"

Paulette Goddard se pare că e a cincea dintre eroinele lui Chaplin pe care tata, în decursul multor ani, le-a făcut vestite. Paulette e singura dintre ele care a rămas vestită și după ce s-a despărțit de tata.

Tata posedă o intuiție extraordinară în alegerea oamenilor. Reușește să ghicească acele trăsături care-i definesc individualitatea. La Paulette el a văzut nu numai o simplă coristă, ci o fată care posedă un caracter extrem de îndrăznet și independent, care întîmpină fără frică, orice insucces.

Paulette era înzestrată cu toate calitățile necesare eroinei principale a filmului „Timpuri noi", la scenariul căruia lucra în acel timp. Acest film a fost conceput ca o satiră împotriva taylorismului, iar ideea i-a venit din urmărirea crizei economice, din constatarea că, în țara unor colosale bogății pot exista totuși milioane de șomeri. Imaginase pe eroina filmului doar în trăsăturile ei generale. Dar pentru ca acest film să devină concret, el trebuia, înainte de toate, să găsească o actriță corespunzătoare.

Făcînd cunoștință cu Paulette, tata a simțit imediat că aceasta este o întruchipare vie a fetei din filmul „Timpuri noi". Paulette s-a dovedit o ucenică bună. Ea a citit cărțile recomandate de tata și, în afară de ele, multe altele, întrucît, ca și el, năzuia spre îmbogățirea cunoștințelor. De data aceasta tata și-a găsit o soție care, cu toată tinerețea ei, avea un intelect matur. Ea putea să vorbească cu dînsul de la egal la egal și aceasta îi apropia foarte mult...

(Va urma)

Tradus și prelucrat de **I. SAFIR**

[1]) Cockney = poreclă dată londonezilor din cartierele sărace.

75 1961

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

LITORALUL ȘI PERLELE SALE...

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul V - Nr. 199 ★ Sîmbătă 29 iulie 1961 ★ 8 pagini — 1,50 lei

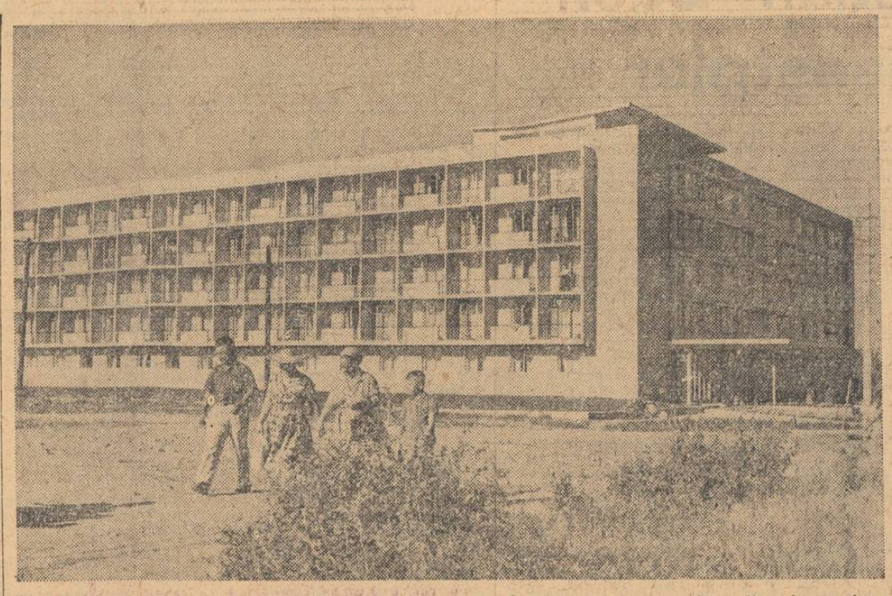

Din mulțimea de imagini culese în aceste zile pentru fotoreportajul nostru de pe litoral, am ales mai întîi una din stațiunea Vasile Roaită. Chiar aproape de mal, cu vederea deschisă spre marea veșnic înspumată, s-a dat în acest sezon în folosința oamenilor muncii casa de odihnă „I. A. Gagarin", cu aproape 500 de locuri.

De data aceasta pe ecranul MAGAZINULUI cititorii pot urmări litoralul și perlele sale.

De la Mamaia la Mangalia, cu popasuri în fiecare stațiune, cu scurte ragazuri pe plajă, în largul apei și în preajma noilor construcții, fie ele vile, hoteluri, restaurante sau teatre în aer liber, în orele de dimineață, sau de seară, obiectivul aparatului nostru fotografic a surprins momente din frumoasele zile de odihnă pe care oamenii muncii le petrec pe malul de azur al Mării Negre.

Imagini grăitoare ale frumuseților de astăzi ale litoralului nostru, instantanee fotografice întîlnite la tot pasul de-a lungul litoralului românesc al Mării Negre.

Bucurie și încredere

Măsurile luate de partid și guvern pentru ridicarea nivelului de trai, imbold spre noi realizări

Aproape toți știau de cu seară. Ascultaseră la radio textul Hotărîrii partidului și guvernului privind creșterea salariilor precum și reducerea prețurilor de vînzare la unele bunuri de consum și a unor tarife. Cu toate acestea, ieri, la primele ceasuri ale dimineții oamenii citeau cu nesaț ziarele și, ca de obicei, se simțeau îndemnați să dea glas simțămintelor de care erau pătrunși. Fie că te-ai fi aflat în mijlocul oțelarilor din Cetatea de foc a Reșiței ori la gura abatajului din Vulcan, înainte ca ortacii să coboare în adîncul pămîntului, fie că ai fi simțit aroma caldă, îmbietoare a pîinii rumene din cuptoarele fabricii „Bălcescu" din București sau ai fi păsit stingher și izolat pragul școlii intrate în vacanță, pretutindeni în țară ai fi auzit aceleași cuvinte de caldă recunoștință pentru partid, făuritorul unei vieți fericite și îmbelșugate. Ai fi fost martorul bucuriei cu care omul muncitor din țara noastră a primit această nouă hotărîre menită să ducă la continua îmbunătățire a nivelului de trai. Dar, mai ales, ai fi simțit puternicul imbold în muncă, pe care l-a dat Hotărîrea, imbold de-a obține noi și noi victorii pe calea luminoasă pe care ne călăuzește partidul.

In Raportul prezentat la cel de al III-lea Congres al Partidului, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej spunea: „Pe măsura dezvoltării forțelor de producție, a creșterii productivității muncii și a venitului național, partidul și guvernul au luat măsuri de sporire a veniturilor oamenilor muncii".

Pe această temelie puternică și sigură a înfloririi neîncetate a economiei naționale, au fost luate de-alungul anilor un șir întreg de măsuri legate fie de sporirea salariilor, fie de reducerea prețurilor de vînzare a unor produse.

Cu justificată mîndrie au văzut oamenii muncii, citind Hotărîrea partidului și guvernului că valoarea producției industriale obținute prin depășirea planului pe 1960 și pe primul semestru al anului 1961 se ridică la circa 4,5 miliarde lei. Însuflețitoare perspective! Cu aceeași egală mîndrie au văzut ca într-o limpede oglindă în textul Hotărîrii, că prin aplicarea măsurilor recent preconizate, veniturile bănești ale salariaților și ale altor categorii ale populației vor crește în ultimele luni ale anului 1961 cu circa 400 milioane lei, iar în 1962 cu peste 2,5 miliarde lei.

— Noi toți, — **spunea ajutorul GHEORGHE MATEESCU de la uzinele de tractoare din Brașov** — sîntem hotărîți să răspundem grijii partidului prin noi succese în muncă. Echipa noastră a economisit pînă acum 40.000 lei. Ne propunem ca pînă la sfîrșitul anului să realizăm încă 60.000 lei economii. In plus, să dăm numai lucru de calitate.

Au trecut doar cîteva zile de la apariția în presă a Scrisorii Comitetului Central al partidului adresată participanților la concursul pe țară „pentru pîine de cea mai bună calitate", și iată, că una dintre principalele măsuri preconizate în Scrisoare a și fost trăsută în viață. Este vorba de majorarea salariilor muncitorilor din sectorul panificație și morărit, sub formă de primă de calitate, cu începere de la 1 august.

Pe unul dintre cîștigătorii concursului, NICOLAE GEORGESCU de la întreprinderea „Pionierul", l-am întîlnit în plină muncă. La drept vorbind, noua „șarjă" de pîine nu era trecută în contul echipei sale ci a alteia, pe care Nicolae Georgescu o ajută să dea produse de bună calitate. Dar atît de mîndru și de bucuros era maistrul brutar de faptul că pîinea avea aromă îmbietoare și coajă rumenă, încît i se părea că e în mijlocul propriilor săi tovarăși.

— Sîntem fericiți că partidul, guvernul și întregul popor, acordă profesiunii noastre o atît de mare cinstire. Hotărîrea e un nou și puternic imbold pentru noi, de a aduce pe masa fiecărui om al muncii pîinea cea mai bună.

Am putea continua șirul celor spuse de către oamenii muncii de felurite profesiuni. Fie că a vorbit șeful de brigadă TOADER SLAVU de la uzinele „23 August" sau doctorul NICOLAE TRIFAN de la maternitatea din Iași, tînăra profesoară SILVIA GHIA, sau filatoarea ALEXANDRINA BĂLAN de la F.R.B., fiecare dintre ei a ținut să-și exprime din adîncul inimii mulțumirea profundă pentru grija de părinte a partidului pentru oamenii muncii, să se angajeze în numele propriu sau al echipei pe care o conduc că vor obține noi și noi succese în îndeplinirea și depășirea planului.

Perspective luminoase se deschid în fața țării noastre, în îndeplinirea măreților sarcini trasate de Congresul al III-lea al partidului nostru. Poporul nostru harnic și talentat a dobîndit o mare experiență în opera de construire a socialismului. În anii care au trecut, oamenii muncii au îndeplinit sarcini mari, au dat viață planurilor inițiate de partid. Masele de oameni ai muncii sînt mai unite ca oricînd în jurul Partidului Muncitoresc Român, călăuză sigură a poporului pe drumul fericirii și bunăstării.

Căci tot ce inițiază partidul, toată politica sa, are un singur și suprem țel: bunăstarea fiecăruia dintre noi.

Ion MĂGURĂ

Medici și surori de spitalul „Vasile Roaită" din Capitală, citesc cu atenție Hotărîrea partidului și guvernului.

DIN SUMAR:

● *GIGANȚII DE PE ANGARA*
Însemnări dintr-o călătorie în U.R.S.S.
de Ion MĂRGINEANU

● *CÎNTEC DIN OAȘ*
de Virgil DĂNCIULESCU

● *O ZI DE TABĂRĂ LA GOSPODĂRIA DE STAT*

● *ERNST HEMINGWAY — un pasionat al boxului*
Din amintirile fostului campion Gh. Axioti

...PE ECRANUL MAGAZINULUI

La Mamaia, o vedere panoramică cuprinde atît plaja întinsă, cît și o parte din noile hoteluri cu cîte zece etaje

Imaginea panoramică următoare, de data aceasta de la Mangalia, vă înfățișează o altă perlă a litoralului românesc.

Despre litoral păstram două amintiri. Una din 1947 și alta din 1958. Prima din perioada în care apa de băut sau de spălat o cumpărai cu sticla sau cu sacaua, a doua din anul în care la Eforie și Mamaia se ridicaseră întîiele construcții, care aveau să vestească înfățișarea de azi, ca de basm, a litoralului Mării Negre.

În aceste zile de sfîrșit de iulie am vizitat din nou stațiunile de la malul mării. Amintirile despre aceste locuri nu mai folosesc la nimic. Cele cunoscute de atunci nu mai pot sluji nici măcar ca puncte de reper. Totul este nou, totul este schimbat din temelii. Limba pare săracă să înfățișeze perlele litoralului de azi, adjectivele, fie și la superlativ, sînt prea palide ca să redea ceea ce ochiul și inima simte în fața frumuseților ce le avem în față. Începi cu Mamaia și îți e greu să te desparți de priveliștea uimitoare a hotelurilor cu cîte zece etaje, care au răsărit ca peste noapte pe limba de nisip dintre mare și lacul Siutghiol.

Îți continui drumul, trecînd prin Constanța și ea îmbrăcată în schelele noilor construcții. La Eforie trebuie să te împarți între hotelurile și vilele în culori pastel, așezate chiar pe faleză și restaurantele viu luminate sau complexul de magazine.

Techirghiolul te întîmpină cu noul și modernul solariu, stațiunea Vasile Roaită cu peluzele de flori, care te conduc pînă la malul abrupt al mării, de data aceasta amenajat în cele mai bune condiții. Te îndrepți spre Mangalia, nu fără să poposești în dreptul noii case de odihnă „I. A. Gagarin" sau în preajmă, la restaurantul „Briza mării"

La Mangalia admiri pe lîngă sanatoriile de pe malul mării, noile construcții din centrul orașului, teatrul încă în curs de finisare.

Și tot ceea ce vezi, de la un capăt la altul al litoralului, îți dă un puternic sentiment de mîndrie.

Este nestăvilita mîndrie a omului liber, care vede cum și acest colț al patriei sale se transformă, sub conducerea înțeleaptă a partidului, într-o înfloritoare grădină.

Texte: Tudor GHEORGHIU
Fotografii: Nicu VASILE

Premiile Festivalului

Momente și aspecte de la al doilea Festival internațional al filmului de la Moscova

Străzile centrale ale Moscovei și-au recăpătat înfățișarea obișnuită. În Piața Pușkin și în fața hotelului „Moscova" vînătorii de autografe s-au liniștit. Sutele de participanți străini la Festival au părăsit capitala sovietică, ducînd cu ei amintirea unor zile în care arta cinematografică mondială a găsit aci un climat deosebit de favorabil. **„Vizita la Moscova a fost pentru mine o mare bucurie. Sînt cucerită de simplitatea și cordialitatea uimitoare a oamenilor sovietici"** — ne spunea artista mexicană Susann Alexander Iar cineastul englez Bill Travers declara: **„nu ne-am simțit străini în orașul acesta. La Moscova am fost ca acasă. Ne-a plăcut foarte mult modul sincer în care am fost primiți de oamenii sovietici".**

Asemenea declarații reflectă ambianța generală a festivalului care nu a fost numai un simplu concurs ci mai mult un loc de întîlnire a zeci de cineaști cunoscuți, de dezbateri creatoare. Una dintre aceste discuții a avut ca temă „Artistul și opera sa". In sala Casei Scriitorilor din Moscova, Gherasimov și Shindo, Sadoul și Joris Ivens au susținut ideea funcției educative a artei cinematografice, au cerut ca omul cu bucuriile și necazurile lui să fie figura centrală a filmului contemporan. Intr-o altă sală s-au reunit specialiști ai filmului de artă. Peste 20 de filme au fost proiectate remarcîndu-se realizarea regizorului francez Henri Alican „Infernul lui Rodin". Iar la Casa ziariștilor din Moscova criticii de film din numeroase țări au cerut în cadrul unei discuții animate înființarea unei noi asociații internaționale a ziariștilor specialiști în probleme cinematografice.

Cu tot acest program încărcat nimeni nu s-a plîns de oboseală, căci atmosfera de lucru a festivalului a încîntat pe toată lumea.

...duminică ora 18

La această oră sala cinematografului „Rossia" era plină la refuz. Nu lipsea nici unul din invi-

Serghei VIKTOROV

● *(Continuare în pag. 3-a)*

Scurt popas printre minerii veniți la odihnă la Vasile Roaită. Vila „23 August" găzduiește pe Ion Tripon, A. Filipaș, Gh. Socaci, Traian Boldea, D. Savu, Nicolae Nicșa, Toader Strugariu și alți mineri harnici din Valea Jiului, din regiunile Banat, Ploiești sau Argeș (sus). Trio Grigoriu nu lipsește nici de pe litoral. La Teatrul de vară din Vasile Roaită, orchestra de estradă a Radioteleviziunii îi acompaniază sub bagheta dirijorului Silie Dinicu (jos).

Urmăriți continuarea foto-reportajului nostru în pagina 8-a

ENCICLOPEDIE

Muzica de-a lungul veacurilor

Johann Sebastian Bach — maestrul maeştrilor

Prietenul meu, iubitorul de muzică, îmi reamintește de făgăduiala ce i-am făcut, de a discuta împreună despre unul dintre cei mai mari compozitori ai clasicismului universal, pe care i-am denumit, relevînd doar unul din aspectele creației sale, „maestrul neîntrecut al polifoniei".

— Să vorbim despre Bach, — mă îndeamnă el. Ascult cu plăcere muzica lui la posturile noastre de radio. Îmi place din ce în ce mai mult. Istorisește-mi, dacă vrei, viața lui și spune-mi în ce măsură ea se oglindește în opera lui.

— Viața lui Johann Sebastian Bach, supranumit „cel mare" pentrucă au fost, după cum vă vedea, mai mulți compozitori cu acest nume, nu prezintă amatorului de biografii nimic spectaculos. Nu găsești în ea nici călătorii glorioase, nici iubiri romantice și furtunoase și nici onoruri sfîșietoare acordate de contemporani. De altfel, în timpul vieții sale Bach s-a bucurat de faimă unui genial interpret, organist, clavecinist și capelmaestru și abia tîrziu, după moartea sa, lumea a descoperit, cu uimire-mărețiia uluitoare a creației sale.

O familie unică

Geniaiul compozitor s-a născut la 21 martie 1685, la Eisenach și a murit la 28 iulie 1750, la Leipzig. A venit pe lume în același an cu un alt mare compozitor german, Georg Friederich Haendel. Bach se trăgea dintr-o familie de muzicieni, compozitori și interpreți, vechi de 200 de ani, familie din care vreo 50 de membri s-au remarcat ca virtuozi, iar 9 în domeniul compoziției. Din cei 9 compozitori cu numele Bach, patru au fost chiar fiii marelui Johann Sebastian și fiecare din ei a adus un aport remarcabil la dezvoltarea artei muzicale, în perioada următoare morții marelui lor părinte. Iată numele fiilor lui Bach: Wilhelm Friedemann, Carl Philipp Emanuel, Johann Friederich și Johann Christian denumit „Bachul englez" pentrucă a trăit la Londra și a fost urmașul lui Haendel, în viața muzicală a Angliei.

— După cîte văd, mă întrerupe convorbitorul meu, familia Bach era o adevărată pepinieră de talente.

— Observația este justă. În această familie muzica era o disciplină intelectuală și morală aflată în mare cinste. De la primul strămoș al marelui compozitor, un anume Veit Bach, morar în localitatea Wechmar, vestit prin arta sa de ghitarist, cu care își delecta clientela țărănească ce-și aștepta rîndul la măcinat, toți membrii acestei familii au îmbrățișat profesia de muzicant, răspîndindu-se în orașele și localitățile din centrul și nordul Germaniei. Erau atît de numeroși muzicanții cu numele Bach încît la un moment dat, în Turingia, provincia în care se concentrase cîteva generații ale acestei familii, cuvîntul „bach" era folosit în limbajul popular pentru a denumi profesiunea de muzicant aflat în slujba comunității orășenești sau sătești.

Copilăria lui J. S. Bach

Două fapte importante sînt de semnalat în biografia lui Johann Sebastian Bach și anume că la 9 ani și-a pierdut tatăl, iar un an mai tîrziu, a rămas orfan și de mamă. Tatăl „eroului" nostru se numea Johann Ambrosius Bach și era muzicant de curte, stabilit la Eisenach. Acest Johann Ambrosius avea un frate geaman, pe nume Johann Christoph, vestit compozitor și organist, stabilit în localitatea Ohrdruf, unde micul Sebastian își va face ucenicia artistică. Cronica familiei Bach relevă ca un fapt vrednic de notat, asemănarea fizică perfectă dintre tatăl marelui compozitor și unchiul acestuia. Se spune în cronica lui Carl Philipp Emanuel Bach că „nici soțiile celor doi frați nu și-ar fi putut deosebi soții dacă s-ar fi îmbrăcat în vestminte asemănătoare". Așa dar, Johann Sebastian Bach a fost educat de unchiul său, Christoph Bach, artist cu o desăvîrșită măestrie în stăpînirea orgei și pe de-asupra compozitor vestit prin lucrările sale vocale și instrumentale.

— De aceea Bach a devenit la rîndul său un mare organist, — mă întrerupe convorbitorul meu.

— Observația este mai potrivită decît s-ar părea. Numai că trebuie s-o extindem de la particular la general. Căci, dacă în Italia baza educației muzicale era cîntul vocal, iar în Franța clavecinul, (un instrument care a precedat apariția pianului modern), în Germania, orga era instrumentul la care se formau pe vremea lui Bach, muzicienii de profesie. Cel mai modest sat german poseda o orgă. De aceia construcția acestor instrumente începuse să ia în secolul al XVII-lea o mare dezvoltare. Unchiul lui J. S. Bach, compozitorul Christoph Bach, căruia istoria muzicii îi dedică un capitol special, fusese elevul compozitorului și organistului Pachhelbel și ca atare poseda toate mijloacele pentru a așeza pe temelii solide, educația nepotului său. Din copilărie, marele J. S. Bach a învățat să cînte la orgă, clavecin și vioară. La vîrsta potrivită, orfanul a fost trimis la colegiul din Lüneburg, unde și-a însușit o solidă cultură clasică, căci mai tîrziu vestitul compozitor va preda și limba latină. În vremea studiilor liceale, Bach s-a întreținut singur, din veniturile mo-

Un portret din tinerețe al lui Johann Sebastian Bach

deste dar sigure, pe care și le procura cîntînd într-un cor de copii.

Anii uceniciei artistice

— Ce muncă uriașă începută din primii ani ai copilăriei, — mă întrerupe prietenul meu.

— Într-adevăr, munca este principiul etic care se desprinde din fiecare clipă a vieții modeste ca și din fiecare pagină a genialei opere a marelui compozitor. Toate învățămintele primite de la unchiul său și de la profesorii de la Lüneburg nu ar fi dat roade, fără munca intensă de autodidact, pe care J. S. Bach a desfășurat-o din copilărie pînă în anii maturi. Ca marii pictori ai Renașterii și epocii moderne care și-au început ucenicia în muzee, copiind pînzele maeștrilor celebri, Bach a copiat mereu partiturile maeștrilor din trecut și contemporani. El era în stare de orice efort pentru a asculta pe marii organiști și clavecioniști ai vremii sale. Copierea partiturilor era pe vremea aceia singurul mijloc de circulație a lucrărilor muzicale, din care doar puține se gravau pentru a fi tipărite. Munca migăloasă de copist de note ca și aceia de gravor, căci Bach și-a gravat singur unele compoziții, au determinat slăbirea progresivă a vederii compozitorului, care în ultimii ani ai vieții sale, era aproape orb. Bach și-a făurit singur o considerabilă bibliotecă de manuscrise, iar călătoriile de inițiere artistică le-a făcut pe jos, cu piciorul, ca un modest drumeț, cu sacul cu merinde la spinare. El iubea atît de mult muzica și avea o asemenea sete de a se instrui, încît a întreprins lungi călătorii de-a-lungul Germaniei, pentru a asculta pe cei mai străluciți compozitori și organiști ai vremii sale.

Cu un asemenea efort plus geniul său, care ne apare ca un salt calitativ al unei acumulări cantitative a cîtorva generații de muzicieni, era firesc ca la 18 ani Bach să fie un muzician desăvîrșit, pentru care muzica nu mai prezenta nicio taină. La această vîrstă îl găsim violonist în orchestra prințului din Weimar, viitorul oraș al lui Goethe, iar 5 luni mai tîrziu, organist la Arnstädt. Orizontul cunoașterii sale artistice se lărgea continuu și în toate direcțiile. Bach știa să trezească prietenia oamenilor de știință și de cultură al vremii sale. El și-a însușit arta clavecinîștilor francezi și englezi, știința organiștilor nord-germani, iar stilul italian de operă îi era bine cunoscut, datorită deselor expediții la Dresda, unde trăia compozitorul italian Antonio Lotti. El s-a entuziasmat de forma concertului instrumental, creiată de maeștrii italieni Antonio Vivaldi și Arcangelo Corelli și după cum știi, a lăsat capodopere în acest stil.

— Fără să fii ieșit vreodată din Germania ei comunica cu

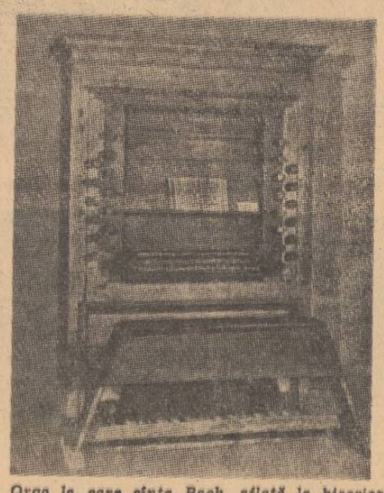

Orga la care cînta Bach, aflată la biserica Bonifazius din Arnstadt

tului „bach" care înseamnă „rîu". „Bach n-a fost un „rîu", el a fost un ocean". Iar George Enescu, unul din marii interpreți ai muzicii lui Bach spunea în ultimii ani ai vieții sale: „încetul cu încetul am învățat să recunosc în ei pe maestrul maeștrilor. De o jumătate de veac ei este plinea mea zilnică, iar muzica lui aparține sufletului meu..."

De aceia și organizatorii Concursului internațional „George Enescu", care a devenit o tradiție a țării noastre, au înscris atît la pian cît și la vioară, ca piese obligatorii în etapa I-a, eliminatorie, lucrări ale marelui compozitor clasic.

— Dar n-am ajuns încă să vorbim despre opera lui J. S. Bach, — observă prietenul meu.

— Într-adevăr. Așa este. Dar opera lui este atît de imensă încît pentru o discuție sumară îți propun o altă convorbire.

A. HARALAMB

MORAVURI SI NARAVURI

Cum am murit a doua oară

(Umor foarte puțin macabru)

Prima dată știți cum am murit: înecat. Înecat la mare. A doua oară? Păi a doua oară, dacă ai experiență, e foarte ușor. Poți să-ți alegi orice moarte. Pentru cei care n-au mai murit niciodată, pentru începători, e mai complicat. Careva-zăzică, trebuie să explic cum am murit a doua oară. Să încerc.

Am un prieten grozav de deștept. A făcut șapte clase elementare într-o singură comună. Asta mi-a virit în cap că mie mi-ar sta grozav de bine pe o Iavă de 250.

— Da pe un Simson cum aș arăta?

— Simson? Hm. Nu domnule, dumneata ești șaten, ai un metru șaptezeci și nouă înălțime, capacitatea toracică... Cît ai?

— Nu știu, n-am mai recrutat de mult. Și haine îmi cumpăr de gata.

— La capacitatea dumitale toracică, numai o Iavă merge. Am simțit încotro bate.

— Fac rămășag că ai o Iavă de vînzare.

— De ce să n-am?

— Și de ce vrei s-o vinzi?

— Vreau să-mi cumpăr un Simson.

— Simson?! Dar și dumneata ești șaten.

— Sînt, dar noua mea nevastă e blondă.

— Nouă? Dar cea veche?

— Cea veche am terminat-o. Nu știi? Am pierdut-o de la spate pe șoseaua București—Pitești. Aproape de Tărtășești.

— Săraca...

— Ce săraca. Săracu' de mine. Știi cît m-a costat înmormîntarea ei? Exact costul unui ataș. Dar nu-mi pare rău, era fată bună.

— Și chiar vrei să vinzi motocicleta?

— Păi ce, glumesc?

— Eu ți-o cumpăr, dar în rate. Îți dau în fiecare lună...

Am aranjat cu el. Am aranjat nu pentru că aveam neapărată nevoie de o Iavă, ci numai așa, să-i fac pagubă...

M-am dus la serviciul de circulație să dau examen de conducere. Aici m-au întrebat: ce semn e ăla, ce semn e ălălalt. (Eu le-am spus că sînt semne rele, dar au crezut că glumesc și au continuat examinarea mea). Ce faci cînd îți iese înainte o căruță, cînd e o barieră lăsată etc., etc. La examenul ăsta a mai mers cum a mai mers, dar la examenul practic... La opturi m-am încurcat, am pus piciorul jos. Le-am explicat eu că am vrut să pun o virgulă și că după virgulă am vrut să-l fac pe nouă, dar m-au trimis acasă.

Acestui prieten (vînzătorului) am vrut să-i fac o pagubă cu permis în regulă. Dar dacă n-a mers, m-am gîndit să-i fac și fără permis.

Am ieșit cu motocicleta. A întîia, a doua, a treia, a patra (are viteze mai multe o motocicletă? Nu cred...). Cu toată viteza am pornit-o și-am ajuns, cu toată viteza, iar la Sfîntul Petru. Cînd m-a văzut:

— Iar?

— Iar.

— Acum cum ai murit?

— Cu toată viteza.

— Mașină?

— Nu, motocicletă.

— Banal. Avem pe-aici d-ăștia... Nu puteai să mori și tu mai original?

— E la modă, nene Petrică.

— Ei, la modă... Ia spune se dau și Meze-uri în rate?

— Nu. Dar ai nevoie de motocicletă?

— Nu pentru mine. Am un prieten, pentru el.

— Și vrei să-l aduci aici?

— Cam așa ceva.

Ce sfînt și Petre ăsta!

Așa am răposat a doua oară.

Nicuță TĂNASE

PISALOGUL

— La ghișeul acesta se vînd bilete pentru litoral? — întreabă el, după ce s-a adresat cu aceeași întrebare, la cei puțin douăzeci de persoane, de cînd a intrat pe ușa biroului de voiaj.

— Da, aici! — răspunde cineva.

Se așează în coada șirului indian.

— Or mai fi bilete pentru sîmbătă seara? — întreabă el tare — fără să vizeze pe cineva anume.

— Da, cred că mai sînt.

— De unde știți? Unde v-ați interesat? Știți sigur? — devine el deodată bănuitor. Pentru că pisălogul întreabă de douăzeci de ori același lucru. Este neîncrezător. E neîncrezător pînă și în propria lui întrebare: poate n-a fost destul de bine auzit... Poate nu s-a exprimat destul de clar...

Insfîrșit, a ajuns la ghișeu.

— Aici se vînd bilete pentru litoral? întreabă el, pentru plăcerea, pentru voluptatea de a întreba.

— Da. Ce bilet doriți?

— Păi... să vedeți, să vă spun sincer, mărturisește el, instalîndu-și comod, ca pentru o conversație lungă, ambele coate pe marmura din fața ghișeului. Să vedeți, nu sînt prea hotărît dacă să plec la Techirghiol sau la... N-a zis nici „2 Mai", nici „Vasile Roaită", nici „Mangalia", nici... A zis „Călimănești".

— Călimăneștii nu se află pe litoral — îl informează, cu bunăvoință, fata care vinde bilete.

— O, știu! Vai de mine! Cum să nu știu atîta lucru? Am fost la Călimănești și anul trecut. Foarte bine m-am simțit. Minunat! Mergeam și la pescuit. Zi de zi, prindeam pește. Îl prepara nevastă-mea: ba prăjit, ba saramură. Ea mînca însă numai fiert, că e la regim...

Eu, de fapt, tot la Călimănești m-aș duce..., continuă — dar nevastă-mea, are nevoie de băi de nămol

În spatele lui, douăzeci de oameni așteaptă. Douăzeci de oameni cu timpul

Insemnări

măsurat. Unul s-a învoit de la slujbă ca să-și cumpere bilet. Îl așteaptă la birou un vraf de lucrări; altul se tot uită la ceas, are oră la policlinică; o femeie tînără dă semne de mare nerăbdare, îi pleacă copilul azi în colonie.

Din șirul indian, se ridică proteste.

— Spune-ți odată, tovarășe — dacă să vă dau sau nu, bilet! se enervează fata de la ghișeu. Nu mă mai țineți de vorbă.

— Nu te supăra așa de repede, tovarășă — păcat de dumneata, că ești tinerică — glumește el galant. Protestele continuă, dar pe ceafa lui cu două cute groase, scrie: „Nu-mi pasă". Într-adevăr, nu-i pasă. Pisălogii sînt imperturbabili.

— Nu știi, tovarășe? O fi vreme bună la mare? Că eu, să fiu sincer — se confesează el din nou, (pisălogul este un tip foarte sincer — oricînd dispus să facă confidențe) mă gîndesc, că mai bine să aștept pînă primesc scrisoare de la cumnată-mea — că așa ne-am înțeles, să ne scrie ea de acolo, cum e vremea.

În spatele lui, șirul crește. Cineva pomenește ceva despre bunul simț... Pisălogul este însă într-o continuă carență de bun simț — e a doua lui natură, așa că nu se simte vizat. Îl apără și un foarte robust egoism. Gîndindu-se numai la el, n-are timp să se mai gîndească și la alții.

Fata de la ghișeu îi expediază scurt, păstrîndu-și calmul.

— Voi reveni săptămîna viitoare — promite el. Salută respectuos, sui-dide cu un colț al gurii, cu toată gura, își ridică un cot, apoi pe celălalt — mai salută odată. Pisălogul are politețea lui foarte specifică. Dacă te întîlnește pe stradă, de pildă, se simte obligat să te întrebe de sănătatea tuturor membrilor de familie, a prietenilor, a cunoștințelor — și are grijă să le transmită tuturor în bloc — și încă odată fiecăruia în parte: „mii de complimente și de salutări".

E un tip eminamente sociabil!

În sfîrșit, iată, s-a urnit, a eliberat locul. Făcu cîțiva pași. Se oprește. Întreabă: Cît e ceasul, vă rog? Și-i potrivește apoi pe al său. Clătină — din cap. Ptii! Trebuie să-l dau la reparat! Rămîne în urmă cu o secundă, în douăzeci și patru de ore.

Nu vi se pare senzațional că tocmai pe el îl deranjează o diferență de o secundă în douăzeci și patru de ore?!

Sînt paradoxele pisălogilor...

Sidonia DRĂGUȘANU

La ce lucrează scriitorii noștri

De vorbă cu poetul Ion Bănuță

Discuția se înfiripă în jurul viitoarelor lucrări ale poetului...

— La ce lucrați, în momentul de față?

— Am pe masă o lungă „Scrisoare către anul 2000", căreia trebuie să-i mai adaug unele virgule..

— E vorba cumva de un roman epistolar de anticipație?

— Nicidecum. Un vast poem, subintitulat „Cetatea tăcerii", mai precis o „scrisoare" lirică de circa o sută de poezii, pe al căror spațiu autorul lor retrăiește cele mai însemnate frămîntări din istoria patriei, începînd cu perioada primului război mondial și culminînd cu 23 August 1944..

— Bănuiesc că există o succesiune epică în desfășurarea acestei lungi scrisori poetice?

— Da, există. Mai mult lirică, aș spune. Nu pot concepe epicul de grandoare fără a face în același timp poezie lirică. „Scrisoare către anul 2000" se divide în trei mari cicluri eroice. „Și copiii sînt bătrîni", evocare a copilăriei triste a unui fecior de țărani săraci înainte de eliberare, va aduce implicit în fața cititorului imaginea de altădată a satului românesc exploatat la sînge de lipitorile de atunci.

Poezia „Drugi de fier", de exemplu, simbolizează nu numai prigoana burghezo-moșierească, instrumentele de tortură ale simbriașilor vechiului regim, ci în același timp și tagma dușmanilor poporului. „Hîrca" e o amară viziune asupra lui 1907. „După flori", cîntă în vers popular timpurile haiduciei, iar dacă „Cîntec de nuntă" e mai mult un tablou liric al vieții de la țară, alte poezii, ca „Descîntec" și „La cules de porumb", sînt jalnice cîntece de tristețe. Ultima poezie a acestui prim ciclu, anunță vigurosul poem „Slavă Griviței"...

— Cel de al doilea ciclu pare să fie dedicat adolescenței eroului Vladimir?

— Exact. Numai că această adolescență a lui Vladimir se petrece acum în atelierele de foc ale Griviței Roșii. Titlul acestui ciclu explică de altfel și drumul eroului meu.

— Un ciclu autobiografic?

— Poemul conține într-adevăr elemente din biografia mea. Al treilea ciclu și ultimul se va intitula „Cetatea tăcerii" și va evoca lupta dîrză a celor mai buni fii ai poporului pentru justiție și adevăr în timpul Romîniei burghezo-moșierești.

— O reluare a tematicii din volumele anterioare?

— Deloc. Aș putea spune că ultimul volum „La hotarul dintre lumi", prefigurează într-un fel compoziția acestui vast poem. Dar numai atît. Am uitat să vă spun că „Scrisoarea" comportă trei personaje principale: Barbu, militant comunist în ilegalitate. Vladimir, feciorul de țărani, sărac, care, ajuns la Grivița pășește pe drumul deschis de partid și Rada, mama acestuia. Poemul se va încheia cu ziua eliberării, apoteoză poetică a luptei comuniștilor pentru zdrobirea fascismului...

— Poemul se va opri la momentul eliberării țării?

— Măreția epocii pe care o trăim impune poeților o prezență vie în actualitate. „Cetatea tăcerii" va fi urmată de „Cetatea Soarelui", imagine asupra zilelor vieții noastre noi...

— Alte proiecte?

— Am pe șantier un alt volum în curs de finisare: „O mie de milioane", imaginea realităților pe care le trăim. Acest volum va cuprinde și un ciclu despre Republica Populară Ungară. Un alt proiect este și poemul „Pădurea furată". Închinat pădurarilor noștri care duceau altădată o viață de troglodiți. „Pădurea furată" îmi va permite în același timp să cînt frumusețea eternă a omului și a naturii patriei noastre...

Spectacolul - Magazin

Scurt dialog cu compozitorul Radu Șerban

Iubitorilor de muzică ușoară, numele lui Radu Șerban le este bine cunoscut. Era încă student al conservatorului „Ciprian Porumbescu" din București și abia împlinise 20 de ani cînd, pe baza unei intense activități muzicale, a fost confirmat ca membru al Uniunii Compozitorilor din R.P.R.

Solicitat de mulțime de treburi profesionale, tînărul compozitor are timpul foarte limitat. Cu toate acestea însă, zilele trecute am izbutit să-i răpim cîteva minute, rugîndu-l să ne răspundă la cîteva întrebări.

— *Primele încercări...?*

— Elev la liceu fiind — ne spune Radu Șerban — am așternut pe hîrtie cele dintîi compoziții. Inspirate din viața de elev și purtînd încă pe alocuri influența unor melodii arhicunoscute din muzica de jazz, aceste cîntece de început n-au rezistat și le-am și uitat.

— *Care sînt compozițiile dv. de succes?*

— În privința aceasta este mai greu de răspuns. În orice caz — după părerea colegilor de breaslă și a marei mase de ascultători, datorită melodiei originale și a intonației de folclor este apreciat cîntecul „Lină, Cătălină" prezentat în anul 1950 pe versuri de Em. Gonciu. Plac de asemenea, cîntecele „Sus steagul păcii", distins cu ocazia celui de la IV-lea Festival al Tineretului de la București, „Te iubim tinerețe", precum și compozițiile din ultimul timp ca „Un trecător", „Pomul cu vrăbii", „Un minut" și altele.

— *În momentul de față aveți ceva pe „șantier"?*

— Am terminat de curînd prima mea operetă, intitulată provizoriu „Băieții lui Făt-Frumos". Libretul este scris de H. Nicolaide și Victor Popa și povestește viața nouă a unui colectiv de tineri dintr-o fabrică de autobuze. În colaborare cu Constantin Cîrjan, lucrez de asemenea la comedia muzicală „Tonul face muzica", unde este vorba de contribuția oamenilor de artă la activitatea brigăzilor de artiști amatori.

Al. GHERGHE

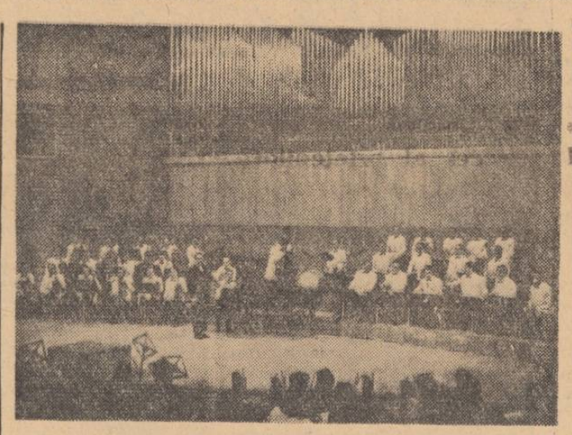

Turneul orchestrei de estradă a Radioteleviziunii în Uniunea Sovietică

Turneul în U.R.S.S. al orchestrei de estradă a Radioteleviziunii, dirijată de Sile Dinicu, al soliștilor vocali Aida Moga, Sorina Dan, Luigi Ionescu și Florin Dorian și al prezentatorului concertului, actorul Ion Lucian, — a început de cîteva zile, dar pregătirile, dintre cele mai însuflețite, au avut loc încă de acum două luni. S-au făcut o serie de aranjamente orchestrale noi ale unor bucăți — de pildă „Mandolinata" de Ion Vasilescu, „Te iubesc" de Nicolae Kirculescu, „Zori de zi" de Gherase Dendrino — s-au scris anume unele cîntece — de exemplu „Bine, haraşo" al compozitorului Elly Roman — iar soliștii au învățat multe din textele melodiilor românești sau sovietice, în limba rusă. De la dirijorul Sile Dinicu am aflat cîteva dintre piesele ce vor fi interpretate în cadrul concertului de estradă al orchestrei Radioteleviziunii, în U.R.S.S. Acestea sînt: „Serile Leningradului" de Soloviov Sedoi (cîntată de Aida Moga), „Bine, haraşo" (cîntată de Florin Dorian), „Cantonierul" de Radu Zaharescu (cîntată de Sorina Dan), „Eliko" de Aivazian (cîntată de Luigi Ionescu).

Prezentarea concertului, aparținînd lui Ion Lucian, va fi făcută în întregime în limba rusă. Actorul Teatrului de Comedie după ce a scris textul l-a învățat cu strășnicie de două ori. Odată în românește și odată în rusește. El s-a arătat foarte mîndru că-l știe acum la perfecție.

— Am pregătit și cîteva surprize spectatorilor sovietici — ne-a mărturisit Ion Lucian. Una dintre acestea este prezentarea, pe bază de caricaturi, a unui număr intitulat „Cinci minute", care va ilustra ce se poate întîmpla în acest interval de timp, deopotrivă în lumea socialistă și în lumea capitalistă. De asemenea, prezentarea unui număr satiric: „Dimineața unei femei fără preocupări" sau parodia intitulată „Istoria dansurilor"...

— Cu toții — a intervenit dirijorul Sile Dinicu — cei peste 30 de instrumentiști ai orchestrei și soliștii, ne-am străduit să realizăm un concert cît mai valoros cu care să cucerim inimile auditorilor sovietici.

— Care este itinerariul turneului în U.R.S.S.?

— Vom da patru concerte la Chișinău, șapte la Moscova — mai întîi trei și în încheierea turneului nostru, patru — cinci la Leningrad, trei la Riga și trei la Minsk.

— Mult succes!

N. SANDU

Spectacole în Capitală și în țară ale Teatrului Național

Teatrul Național „I. L. Caragiale" organizează, concomitent, o serie de reprezentații din repertoriul său, cu distribuțiile de la premieră, atît în Capitală cît și în țară. Între 1 și 7 august un colectiv al Teatrului Național din București va juca pe scena Teatrului Național „Vasile Alecsandri" din Iași, prezentînd spectacolul cu piesa *„Cînd scapătă luna"* de Horia Stancu, în regia lui Vlad Mugur.

Un alt colectiv al Teatrului Național „I. L. Caragiale" va prezenta, pentru oamenii muncii aflați în stațiunile de pe litoral, spectacolul cu piesa *„Bădăranii"* de Carlo Goldoni, în regia artistului poporului Sică Alexandrescu. Spectacolele au fost programate astfel: 10 august, Constanța; 11 august, Eforie; 12 august, Vasile Roaită; 13 august, Techirghiol și 14 august Mangalia.

Începînd de la 12 august și pînă la 20 august, Teatrul Național „I. L. Caragiale" va da un ciclu de spectacole la Teatrul de vară din parcul „Nicolae Bălcescu", cu piesele: *„Judecătorul din Zalamea"* de Calderon de la Barca, *„Milionarii"* de Ion Istrati, *„Hangița"* de Carlo Goldoni, *„Siciliana"* de Aurel Baranga și *„Omul cu mîrțoaga"* de Gh. Ciprian.

Între 21 și 31 august aceste spectacole vor fi prezentate pe scena Teatrului din parcul „I. V. Stalin".

Ilustrată...

Am primit la redacție o frumoasă vedere colorată trimisă din U.R.S.S. Expeditorul ei este tînărul actor al Naționalului, Florin Piersic, care ne descrie cîteva impresii dintr-o călătorie pe care o face în marea țară a socialismului. Actorul ne scrie printre altele:

„Îmi petrec zilele vacanței, pline de bucurie, într-o croazieră pe Marea Neagră și am vizitat locuri de o rară frumusețe. Am asistat totodată, la Moscova, la un excepțional spectacol prezentat de artiștii Circului Mare. Voi continua călătoria la Ialta, Soci, Suhumi, Batumi".

INTERVIU NEOBIȘNUIT

Ne aflăm la secretariatul literar al Teatrului pentru copii și tineret. Se pregătește o stagiune nouă, deci nenumărate texte au fost puse în studiu. Personajele pieselor s-au desprins parcă din textul dactilografiat și au foarte dese întrevederi cu membrii secretariatului. Dezbaterile sînt axate în jurul problemei principale: ce puteți spune voi copiilor și tinerilor din țara noastră? Cu aceeași întrebare ne-am adresat întîi eroilor ce-și doresc scena sălii pentru copii.

— Noi sîntem personajele viitorului spectacol de estradă pentru pionieri și școlari, la care se lucrează cu Eduard Jurist și Ion Mustață. Ne cunoașteți din emisiunile posturilor de radio. Sîntem cu toții aici: și Tic-Pitic și Niculăiță reporterul, ce mai — toți!

— *Ce intenționați să le spuneți micilor spectatori?*

— Vrem să le înfățișăm noi aspecte ale vieții lor luminoase, însă să le și atragem atenția asupra lipsurilor pe care unii dintre ei le mai au. Mai sînt, din păcate, chiulangii, leneși, mîncinoși...

— *Știți, eu am fost unul dintre aceștia.*

— Serios? Pe dumneata nu te-am cunoscut pînă acum.

— *Nu. Eu sînt Șurca din comedia „Caietul cu coperțile albastre" a scriitoarei sovietice Natalia Klikova. M-au ajutat prietenii să mă îndrept.*

— Bravo, asta-i adevărata prietenie! Despre același lucru vrem să le vorbim noi, tinerilor. Bine înțeles, de pe scena pentru tineret, din strada Constantin Mille, sări un marinar înalt. Eu sînt unul dintre eroii piesei „Oceanul" de Alexandr Stein.

Deși abia i-am cunoscut, i-am părăsit, totuși, pe eroii lui „Emil și detectivii" dramatizat de Tudorel Popa, și „Micuței Doriți" după Dickens, ai piesei pentru preșcolari de Alecu Popovici, fiindcă personajele pieselor pentru tineret au încins o deosebit de interesantă discuție asupra prieteniei. O textilistă tînără demonstra că-ți poți arăta prietenia luptînd să-i ridici pe toți muncitorii la nivelul fruntașilor. „Asta în cadrul bătăliei pentru calitate", sublinie ea. Se desprinsese din textul variantei în trei acte a comediei „Povestea cu șorțurile schimbate" de Constanța Bratu. Prietenia trebuie să se afle și la baza iubirii, arăta un petrolist, erou al unei noi piese scrisă de Dorel Dorian.

Cînd am părăsit secretariatul literar intraseră tocmai în discuție pe tema „Ce veți spune voi spectatorilor noștri?" și eroii pieselor „Fostii copii" de Nina Ivanter și „De Pretore Vicenzo" de Eduardo de Filippo.

Radu RUPEA

5 MINUTE CU Mihu Dragomir

Poetul îmi rezervase o surpriză. La obișnuita întrebare: La ce lucrați în prezent? Mihu Dragomir îmi răspunde:

— Poezia, zici? Să începem de astădată cu proza. Am predat Editurii pentru literatură un volum de povestiri de război: „La început a fost sfîrșitul!", schițe, în fine genul scurt, căruia i-am consacrat o bună parte de timp în ultima perioadă...

— Acest volum de povestiri, de proză, are antecedente în creația dv?

— Nu. El va fi în schimb un precedent pentru alte lucrări în proză. Am în pregătire și un volum de povestiri științifico-fantastice dintre care unele apărute. Apoi, pentru că proza e de actualitate în discuția noastră trebuie să-ți spun că lucrez la un roman a cărui acțiune se petrece în anii imediat de după eliberare într-un oraș de provincie. N-am încă un titlu fixat. Romanul va aduce în scenă muncitori înaintați, intelectuali cinstiți, devotați partidului, care luptă umăr la umăr pentru cucerirea puterii politice de către proletariat.

— După cum se pare, ați abandonat poezia pentru proză?

— Nu, deloc. Lucrez la mai multe traduceri poetice. Pregătesc un volum în colecția „cele mai frumoase poezii" din opera lui Constantin Șimonov, o preocupare mai veche. Am apoi pe șantier o traducere cel puțin la fel de pretențioasă: Poemele lui Edgar Allan Poe.

— Și creația originală?

— Poezii am să mai scriu în mod cert. Un poet se gîndește constant la poezie... dar deocamdată, atît. Cum s-ar spune, proiecte în curs de elaborare... De altfel, în povestirile mele științifico-fantastice, eroul este un cosmonaut, care scrie poezii, și care vor apare în aceste povestiri. E o încercare de a nu rupe omul viitorului de preocupările sale terestre, și o aluzie la permanența poeziei.

G. CUIBUȘ

Din întîmplările lui Năică

P. cons. E. ARNO

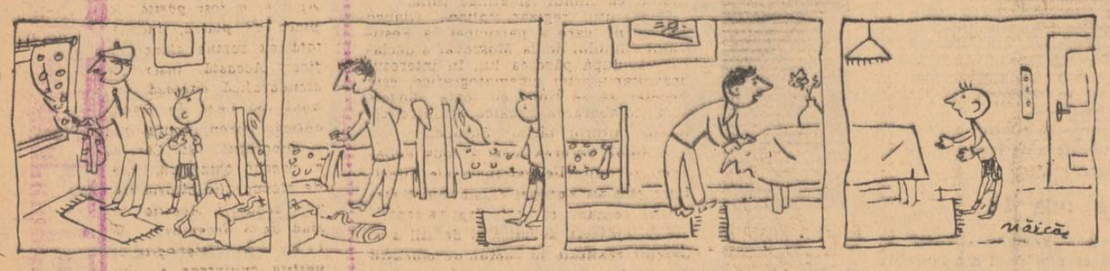

— *Sîntem în concediu. Am primit o cameră frumoasă și tata a spus: „E grozavă perdeaua asta pentru șters pantofi".*

... *Și ce bun este cearceaful ăsta pentru făcut lustru la pantofi...*

... *Dar parcă fața de masă are vreun cusur? Parcă e și mai bună pentru lustru...*

— *Tăticule, am spus eu, nu-i frumos ce faci, deoarece cu fața de masă își șterge mama mîinile...*

GIGANȚII DE PE ANGARA

Însemnări dintr-o călătorie în Uniunea Sovietică

Cît vezi cu ochii doar valurile de spumă ale oceanului aerian. Am intrat în cel de-al șaptelea ceas al călătoriei. Pe fotoliile din față joacă șah o eroină a muncii socialiste, muncitoare fruntașă din Ucraina care se duce la Ulan Bator și un tînăr cu părul ușor răvășit, despre care am aflat mai tîrziu că-i fizician și călătorește la Novosibirsk, în inima taigalei siberiene. Deodată, sîntem martorii unui spectacol de neuitat. Pînă și însoțitoarele de pe bordul navei, care orice s-ar spune, la cei aproape 1 milion de kilometri de zbor cît au la activ, au văzut multe, se apropie de ferestruicile modernului avion IL 18, căutînd în zare. În dreapta noastră se bolțește cerul spuzit de stele. Iar în stînga, izbucnind parcă din adîncuri, discul strălucitor al soarelui. Putem spune că acum călătorim între noapte și zi.

La Irkutsk aterizăm în plină dimineață. Este ora 10. Cu toate acestea, ceasornicul din holul aerogării, arată 4 : Ora Moscovei. Pe străzile scăldate în verdeață ale orașului, ne întîmpină la tot pasul placarde uriașe pe care sînt înscrise datele 1661—1961. Irkutskul își sărbătorește cei 300 de ani de viață, mai tînăr și mai frumos decît a fost vreodată. Casele mici, de lemn, amintind de vechea urbe, s-au tras timide într-o parte, lăsînd loc blocurilor moderne, cu multe etaje, care au pornit într-o adevărată ofensivă să cucerească bulevardele și magistralele orașului. Privim cu vie curiozitate și interes locurile, oamenii, amintindu-ne de personajele piesei lui Arbuzov „Poveste din Irkutsk". La tot pasul și-a pus amprenta noul. Se construiește mult. Mărturie stau zecile și zecile de macarale turn, adevărați cocostîrci uriași, opriți pe malurile unei mări tinere, făurită de mîna omului. Căci aici, la marginea orașului, năvalnica Angara a fost strunită în hățurile barajului hidrocentralei și silită să-și pună forțele în slujba oamenilor. Avînd o putere egală cu cea a hidrocentralei de pe Nipru — adică 660.000 kW, hidrocentrala de la Irkutsk poate să producă de două ori mai multă energie electrică, datorită regimului constant al Angarei.

De la Irkutsk pornim apoi pe Angara spre Baical. Ne poartă pe spinarea valurilor repezi, un vas elegant, cu scaunele tapisate în mase plastice. Parcă zburăm. „Racheta" navighează cu aproape 80 de km. pe oră. Deoparte și de alta, se ridică malurile îmbrăcate în verdele crud al pădurilor. Și iată-ne acostînd la micul debarcader al Baicalului, această mare cuprinsă între munți.

Pe mal, instalat într-o clădire spațioasă, se află institutul de cercetare a Baicalului. Studiind diagramele și sutele de exponate, de la focile mătăsoase pînă la peștișorii mici cît un ac, aflăm date interesante despre acest gigantic lac cu apă dulce. El are o suprafață de 31.500 km. pătrați și colectează apa a 336 rîuri și rîulețe, dînd frîu liber, spre alte meleaguri doar Angarei. Lungimea lacului este de 636 km. iar adîncimea sa maximă 1.620 m.

Am ajuns la Bratsk, spre ceasurile amiezii. Era zăpușeală. O adevărată armată de musculițe ne asaltează chiar la coborîrea din avion, dezvăluindu-ne astfel taina ciudatei măști purtate de unul dintre funcționarii aerogării. Asemenea măști am reîntîlnit mai apoi de-a lungul drumului spre șantierul barajului, la marginea pădurii ca și pe malul Angarei, la piciorul barajului.

Este de-a dreptul uimitoare senzația pe care o ai, știind că mașina te poartă în goana ei, pe fundul viitoarei mări a Bratskului, care se va întinde pe o suprafață de 560 km. pătrați.

Ca să vizitezi tot șantierul hidrocentralei — una din cele mai mari din lume — ți-ar trebui zile, ba chiar săptămîni în șir. Dar și din sumarul contact cu giganticele lucrări, cu oamenii, îți poți face o imagine a ceea ce înseamnă forța creatoare a oamenilor sovietici, constructori ai comunismului. La baraj, lucrările sînt în toi. Se montează acum primul din cele 20 de agregate cîte va avea hidrocentrala. Constructorii s-au angajat ca în cinstea celui de-al XXII-lea Congres al P.C.U.S., acest agregat să și producă. În adîncuri, acum mai lucrează încă sudorii. Par adevărați pitici, adunați în jurul guliverului de zeci de tone, pe care îl stăpînesc însă. Sus, la 127 m. pe creastă, circulația este atît de intensă, încît s-a simțit nevoia unui om care să facă ordine. Ai impresia că te afli pe bulevardul unui mare oraș, într-o oră de aglomerație, cînd stopurile automate reglementează circulația. Este și acesta un semn al proporțiilor construcției. Barajul propriu-zis va avea o lungime de peste 5 km și pentru a prinde contur vor fi necesari aproape patru milioane șapte sute de mii de metri cubi de beton. Dacă mai adăugăm la aceasta faptul că numai hidrocentrala de la Bratsk va da 21,7 miliarde kW ore anual și că în 1935 toate hidrocentralele și termocentralele din Uniunea Sovietică dădeau 26 miliarde kW ore, vom avea o imagine și mai clară a gigantului de pe Angara.

Ceea ce te impresionează în mod deosebit aici, pe șantierul hidrocentralei, este tinerețea constructorilor. Chiar și inginerul șef adjunct, Saburov, e un bărbat tînăr, cu privirea vioaie, cu un surîs veșnic agățat în colțul buzelor. Și nu e de mirare acest asalt al tinereții. Comsomolul și-a trimis aici cadrele sale de aur, pentru a da viață planului de ridicare a Siberiei, de valorificare a uriașelor sale bogății. Sute de mii de tineri au venit aici, în fabuloasa Siberie, pentru a participa cu tot avîntul și pasiunea lor comunistă, la construirea puternicelor stațiuni electrice, a uzinelor metalurgice, a întreprinderilor industriei chimice, a noilor căi ferate, a conductelor de petrol, a liniilor de înaltă tensiune ridicate peste văi și ape spumegînde, pentru crearea minunatelor orașe muncitorești. Într-un cuvînt, pentru triumful vieții și al noului și în fosta împărăție a ursilor.

Cînd seara a coborît peste Angara, pe umerii de gigant ai barajului au prins să strălucească luceferii miilor de vați ai reflectoarelor. În bătaia vîntului, se zbat ca aripile unui hulub pînzele roșii pe care sînt scrise lozinci în cinstea gloriosului P.C.U.S. Și cît de firesc e să întîlnești aici și o asemenea lozincă „Trăiască pacea și prietenia între popoare".

Căci în numele păcii și al prieteniei, al fericirii popoarelor, oamenii sovietici înfruntă asprimea gerurilor siberiene, supun apele și înalță coloșii de beton și de oțel.

La Bratsk, chiar cînd termometrele arată minus 50 de grade, e totuși primăvară. În plină taiga, a înflorit comunismul.

Ion MĂRGINEANU

CUBA — un șantier al construcției vieții noi

„Revoluția înseamnă să construiești !" — aceste cuvinte rostite de Ernesto Guevara, unul din conducătorii revoluției cubane, au devenit o lozincă a întregului popor al Cubei, care poate fi văzută astăzi peste tot în această țară. Pretutindeni sînt pregnante amprentele efortului dîrz și neobosit al poporului cuban de a cinsti revoluția, viața nouă pe care o trăiește prin muncă și luptă înflăcărată.

Șantierele noilor construcții, ce se înalță astăzi în toate regiunile Cubei, dau acestei țări aspectul unui imens șantier. Se construiesc într-un ritm rapid fabrici și uzine, școli, spitale, cluburi muncitorești, case de locuit, șosele etc.

Se poate spune pe drept cuvînt că insula Cuba este un imens șantier al construcției culturale. În decurs de numai 2 ani s-au construit în țară 11.000 săli de clasă de școală elementară. Anul acesta, care este denumit „El ano de la educacion" (anul educației) — deoarece se tinde să se lichideze analfabetismul — vor fi construite încă 1.500 săli de clasă. În același timp, vechile cazărmi militare sînt transformate în școli și universități. Impresionant este orașul-școlar Camilo Cenfuegos, care se construiește astăzi în regiunea munților Sierra Maestra, acolo de unde au pornit curajoșii luptători revoluționari conduși de Fidel Castro în marșul lor triumfal spre Havana. Acest oraș, ce se construiește într-una din cele mai înapoiate regiuni ale țării, se va întinde pe circa 10.000 de hectare, pe pămîntul unei foste latifundii. Prima parte din cele opt părți ale proiectului acestei mari construcții, la care lucrează 8.000 de muncitori, a și fost terminată. Azi învață aici 500 de copii. Cînd construcția va fi complet terminată în noul oraș-școlar vor învăța 20.000 de copii. Această cifră are o semnificație. Ea reprezintă numărul celor 20.000 de eroi care și-au sacrificat viața în cursul războiului revoluționar.

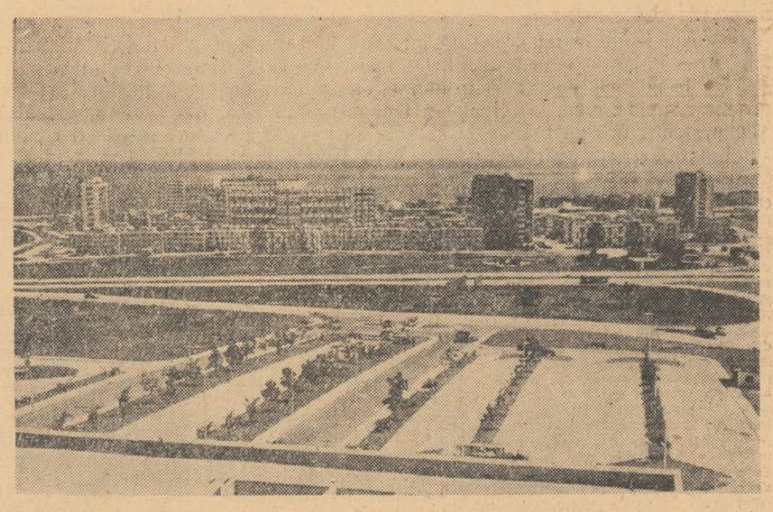

Noi blocuri de locuințe pentru oamenii muncii, ridicate în partea de est a orașului Havana (Cuba).

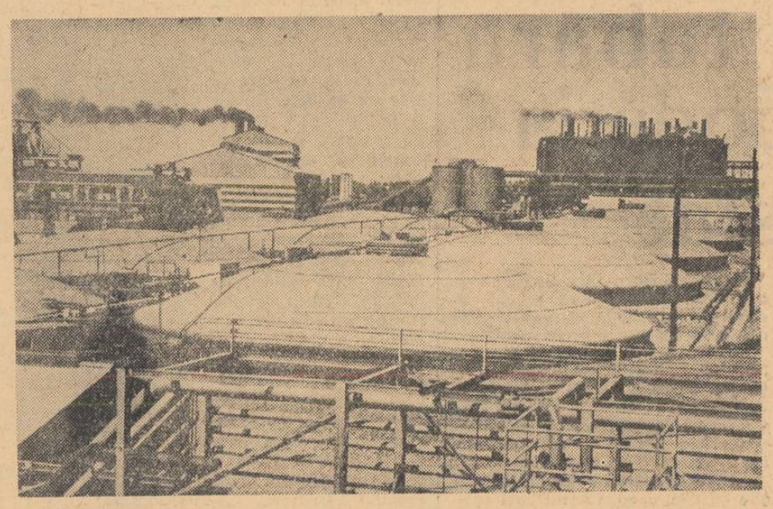

Întreprinderea de nichel Antres Ramos Latol — fostă proprietate a trustului nord-american Nicaro, — care lucrează acum pentru poporul cuban.

PREMIILE FESTIVALULUI

(Urmare din pag. I-a)

tații la Festival. Și cît de greu treceau minutele cînd așteptai ca Serghei Iutkevici, președintele juriului, să proclame rezultatele Festivalului.

...Juriul a urcat pe scenă. În sală s-a făcut liniște. Marele premiu al Festivalului este acordat filmelor „Insula stearpă" regizat de japonezul Kaneto Shindo și „Cer senin" realizat de Grigori Ciuhrai. Sala aplaudă minute în șir. Cei doi cineaști primesc premiile. Ei sînt doi oameni deosebiți, unul vine din îndepărtata Japonie, celălalt a turnat filmul său aci în Uniunea Sovietică. Mijloacele de realizare sînt deosebite, dar ambele filme își propun țelul comun de a prezenta o frîntură din viața unor oameni simpli.

În „Insula pustie" se povestește lupta unei familii de țărani care este nevoită să care apă de la mari distanțe pentru a-și întreține micul ogor. Ceea ce pare, povestit în două rînduri, un fapt oarecare, capătă prin intermediul artei cinematografice o forță generalizatoare deosebită. Nu mai este vorba de viața unor țărani, a unei familii de țărani ci de tabloul existenței mizere a milioane de ființe umane din Japonia acestor ani.

Dacă discuți numai cîteva minute cu Kaneto Shindo, înțelegi mai bine resorturile intime ale artei sale. Căci viața acestui creator este legată de evenimente care marchează istoria Japoniei de după război.

— M-am născut la Hiroșima, *spune Shindo.* Întreaga mea familie a pierit în august 1945, în timpul bombardamentului atomic. De acest eveniment este legat filmul meu „Copiii Hiroșimei" închinat memoriei familiei mele.

Celelalte filme ale lui Shindo au prezentat momente de viață, despre oamenii simpli japonezi. Chiar și istoria turnării „Insulei sterpe" este caracteristică. Timp de doi ani Shindo nu a găsit un producător pentru filmul său. În cele din urmă, împreună cu un mic grup de artiști și tehnicieni, a turnat filmul cu mijloace strînse prin subscripție. Artiștii nu au primit nici un fel de onorarii. Turnarea filmului a durat 3 ani. Nici pînă în prezent filmul nu a găsit distribuitor în Japonia. Iată cum arată în fapt mult trîmbițata „libertate" de exprimare a artistului în țările capitaliste. Festivalul de la Moscova a consacrat pe deplin talentul acestui mare creator. Prezentat în prima zi de concurs „Insula stearpă" a dat tonul întregului festival și a devenit un fel de criteriu pentru aprecierea celorlalte filme.

Momentul Ciuhrai

Festivalul de la Moscova a impus în mod indiscutabil pe scena cinematografiei mondiale creația regizorului Ciuhrai : „Cer senin", care a obținut alături de „Insula stearpă" marele premiu, fiind considerat ca una din cele mai mari realizări ale cinematografiei sovietice din ultimul timp. Cine ar putea uita secvențele turnate de Ciuhrai despre prima întîlnire a eroilor, scena cînd eșalonul militar trece fulgerător prin gară fără să oprească spre disperarea sutelor de femei care își așteptau soții sau fiii, sau în sfîrșit, zguduitorul moment cînd pilotul de încercare redobîndește încrederea. Citiți alături părerea despre acest film a unuia din cei mai renumiți maeștri ai cinematografiei italiene : Luchino Visconti. Acestei declarații vrem să-i adăugăm cea a cunoscutului critic american Bachman care spunea : „Metoda sa este apropiată de cea a unor remarcabili cineaști ca italianul Antonioni, polonezul Vajda și americanul Clarck „Cer senin" mi-a plăcut foarte mult.. Ciuhrai este un artist care caută fără încetare. **Iar Boudakar Batili, reprezentantul tinerei cinematografii din Meli, declara :** „Este un film sincer plin de convingere. Actorii principali joacă excelent. Vom fi fericiți să prezentăm „Cer senin" în țara noastră" **Această dorință a fost exprimată de mulți dintre oaspeții Festivalului, unii dintre ei achiziționînd filmul. Ca și „al 41-lea" și „Balada soldatului" primele două filme realizate de Ciuhrai, sîntem siguri că și „Cer senin" va face înconjurul lumii.**

„Dramatismul nu exclude umorul"

Aceste cuvinte aparțin regizorului italian Luigi Comencini care a obținut medalia de aur și premiul special al juriului pentru filmul său intitulat „Toți acasă". Într-adevăr regizorul a confirmat în mod strălucit în filmul său această afirmație. Pe ecran se îmbină organic dramatismul și umorul, scenele de comedie cu episoadele tragice. Alegerea actorilor a fost făcută în același sens. Alberto Sordi, Eduardo de Filippo și Serge Reggiani, interpreții principali ai filmului, sînt capabili să exprime o gamă variată de sentimente.

Filmul povestește un episod petrecut în toamna anului 1943 cînd s-a destrămat alianța militară a Italiei fasciste cu Germania hitleristă. Mulți soldați au crezut că războiul s-a terminat. Regizorul urmărește destinele unui mic grup de ostași italieni care își părăsesc unitatea voind să ajungă acasă. Dar războiul nu s-a terminat. Lupta împotriva naziștilor continuă. Nici unul dintre soldați nu reușește să ajungă acasă căci un om care dorește pacea nu poate să rămînă indiferent față de această luptă. La acest adevăr simplu ajunge, după încercări grele eroul filmului, fost ofițer în armata italiană. Așa cum spunea Serghei Gherasimov acest film *„reflectă cele mai apreciate trăsături ale cinematografiei realiste italiene".*

Cu medalia de aur a fost distinsă creația lui Konrad Wolf „Profesorul Mamlock" care arată cu multă convingere tragedia omului care încearcă să se situeze pe o poziție de neamestec în momentul cînd fascismul ridică capul în Germania. Răspunderea regizorului a fost cu atît mai mare cu cît el a ecranizat o operă a tatălui său, celebrul scriitor german Friederich Wolf. Aceeași distincție a primit-o filmul bulgar „Cînd am fost tineri" consacrat eroismului tinerilor patrioți comuniști care și-au jertfit viața în lupta împotriva fascismului. Deși filmul povestește despre moartea tinerilor eroi întemnițați în celulele gestapoului, el răsună ca un imn al vieții, închinat frumuseții și nobleței omului luptător, curajului, fermității și forței lui spirituale.

Un succes al prietenilor romîni

Ne-am bucurat cu toții cînd Iutkevici a anunțat decernarea medaliilor de argint ale Festivalului filmului ungar „Alba Regia" și filmului romînesc „Setea". Povestea lui Mitru Moț și a tovarășilor săi a impresionat pe spectatori. Filmul redă cu pregnanță imagini ale epocii furtunoase care a urmat eliberării Romîniei. Scenariul lui Titus Popovici a găsit în regizorul Mircea Drăgan un artist talentat. El a folosit cu măiestrie pelicula lată, întrebuințată pentru prima dată de cineaștii romîni într-un film artistic. Am remarcat în mod deosebit creația actorului Colea Răutu care a reușit să realizeze figura unui comunist cu o veridicitate și cu o naturalețe rar întîlnite. Cred că nu exagerez dacă spun că tipul creat de Colea Răutu este printre cele mai valoroase din cinematografia țărilor socialiste. Majoritatea presei sovietice a elogiat filmul romînesc, considerîndu-l ca un important jalon pe drumul ascendent al cinematografiei romînești. Aceste opinii au fost exprimate în cîteva declarații de Ciuhrai, Visconti, Shindo, Sadoul ca și de alți cineaști care au fost prezenți aici.

Noua cinematografie a Africii

În cadrul concursului filmelor de scurt metraj turnate pe peliculă îngustă, care au fost prezentate la cel de-al doilea Festival internațional al filmului de la Moscova, un deosebit interes au stîrnit operele tinerei cinematografii din Africa.

Filmele „Dansurile din Dahomey", „Primul Festival de la Bamako al tineretului din Africa", „Înfățișarea Guineei" reflectă cultura bogată și originală a popoarelor africane, lupta țărilor eliberate de sub dependența colonială, pentru construirea unei vieți noi.

Cu deosebită căldură a fost primit filmul „Poporul Guineei în luptă împotriva agresiunii din Congo", turnat de cineaștii guineeni, în care apare eminentul fiu al poporului african Patrice Lumumba, în cursul vizitei pe care a făcut-o lui Seku Ture.

În legătură cu filmele prezentate, Mamadu Sali, solul cineaștilor guineeni, a declarat : „Nu ne așteptăm la premii. Cinematografia noastră se află deabia la începutul dezvoltării sale. Cu doi ani în urmă, patria mea era stăpînită de colonialiști. Nu exista nici un cineast. Am adus filmele noastre la Moscova, pentru a arăta prietenilor noștri sovietici și colegilor din alte țări, felul în care trăiește și muncește poporul Guineei, entuziasmul cu care trudește el pentru republică, pentru victoria marei cauze a eliberării Africii negre.

La revedere, peste doi ani din nou la Moscova !

Această sumară trecere în revistă a principalelor filme încununate cu laurii festivalului, nu epuizează varietatea manifestărilor care au avut loc în aceste zile la Moscova. De exemplu, simbătă seara în Parcul Gorki a avut loc tradiționala sărbătoare „Ziua cinematografiei". Zeci de mii de moscoviți s-au întîlnit cu vedetele filmului. Pînă noaptea tîrziu au rulat filme, au cîntat orchestre, au avut loc discuții improvizate. Această seară ne amintea de Festivalul Mondial al Tineretului fiind parcă o copie în mic a acestuia. Nici unul dintre noi nu va uita această seară. Iar o artistă din Indonezia îmi spunea că nici cel mai iscusit regizor nu ar fi reușit „să monteze" o asemenea sărbătoare în care prietenia, colaborarea au fost prezente pretutindeni.

Duminică, cînd s-a terminat festivitatea înmînării premiilor, moscoviții au urat participanților străini la Festival : „La revedere, peste doi ani din nou la Moscova !"

Serghei VIKTOROV

Păreri... Păreri...

Ciuhrai despre „Cer senin"

„Am vrut să facem un film despre măreția și tenacitatea omului rus simplu, omul marilor sentimente și al credinței în convingerile sale, omul care știe să înfrîngă cele mai grele încercări".

Ciuhrai a vorbit despre munca de creare a acestui film, arătînd că prima versiune cinematografică despre Alexei, aviatorul de încercare care a învins viteza sunetului, nu l-a satisfăcut, ceea ce a dus la serioase schimbări în cursul elaborării sale.

„În timpul filmărilor, în legătură cu schimbarea scenariului, deseori a fost necesar să apelăm la improvizații. Aceasta ne-a îngreunat în mod considerabil munca. Eu cred, **a spus Ciuhrai,** că în pofida unei nedesăvîrșiri a formei, filmul comunică spectatorilor marile idei și sentimente pe care ne-am străduit să le exprimăm".

În legătură cu planurile de viitor, Grigori Ciuhrai a arătat că se gîndește la realizarea a trei filme, dar nu știe deocamdată căruia dintre ele trebuie să-i dea întîietatea.

Vorbind despre preferințele sale, Ciuhrai a spus că dintre filmele străine l-au impresionat în mod deosebit „Hoții de biciclete", „Roma orele 11",

Artistul Colea Răutu este felicitat de artista americană Elisabeth Taylor și de soțul acesteia, cîntărețul Eddy Fisher, pentru creația sa din filmul „Setea"

„De doi bani speranță", „Adresă necunoscută", **precum și filmele lui William Wayler. În ultimul timp, a adăugat Ciuhrai,** am urmărit cu atenție creația colegilor mei polonezi — Jerzi Kawalerowicz, A. Vajda și A. Munk.

Și cineaștii italieni...

Regizorul italian Luchino Visconti, unul dintre cei mai mari regizori ai cinematografiei italiene contemporane, a declarat imediat după vizionarea filmului :

— Fac parte din juriu. Nu am dreptul să-mi spun, în mod public, părerea. Dar, după cum vedeți, plîng și aceasta înseamnă mai mult decît cuvintele. Sînt entuziasmat de filmul lui Ciuhrai. Azi sînt foarte necesare astfel de opere. Ele trebuie să fie văzute de oamenii din lumea întreagă.

Între timp, Gina Lollobrigida strîngea cu entuziasm mîna lui Grigori Ciuhrai.

— Minunat film ! Îți mulțumesc, scumpe Ciuhrai...

— Scena cu trenul, pur și simplu m-a zguduit, spune actrița Maria Merlini.

— Astăzi mi s-a părut cam lungă, răspunde Ciuhrai.

— O, nu, nu-i de loc lungă, obiectează Luchino Visconti. Întregul film este făcut cu talent și e profund emoționant. Dacă plîng, puteți să nu vă îndoiți că filmul își atinge țința.

Cunoscutul regizor italian Glauco Pellegrini, care a participat la Festivalul filmului de la Moscova, a declarat că, după părerea lui, în interesul dezvoltării artei cinematografice, este necesar să se tindă cu toate forțele spre colaborarea creatoare dintre cineaștii tuturor țărilor Europei.

— După părerea mea, a spus Pellegrini, **în culturile naționale ale diferitelor țări ale Europei există multe elemente comune și acest fapt va contribui la unitatea artistică și de stil a operelor realizate în comun de cineaștii din două sau mai multe țări. Iar contactele creatoare strînse între artiștii din diferite țări, care se stabilesc în cursul colaborării, pot și trebuie să ducă la înțelegerea dintre popoare.**

Trei populare artiste ale ecranului : Elina Bistrițkaia, Gina Lollobrigida și Tatiana Samoilova

DE PRETUTINDENI

DUPĂ PĂREREA specialiștilor de la Institutul pedagogic „A. I. Herțen", din Leningrad, copiii de 5-6 ani pot să învețe fără prea multă dificultate o limbă străină. Însușirea cunoștințelor se face mai repede și rămîne mai bine întipărită în minte la această vîrstă decît la copiii de 11-12 ani.

●

AȚI AUZIT de o sală de cinematograf, cu 100 de locuri, situată uneori chiar la 7.000 m altitudine ? Avionul „A. N.—10", construit în U.R.S.S., se transformă adesea în cinematograf. Pasagerii au astfel prilejul să vizioneze, în cursul călătoriei aeriene, cîte un film. De obicei, rulează comedii sau filme de desene animate. Așa că, pînă la urmă, toată lumea este bine dispusă.

●

UN POLIȚIST din orașul Benning (California) a fost învinuit recent de șase furturi și spargeri. După fiecare ispravă de a sa el își îmbrăca repede uniforma și venea să „facă cercetări" la locul infracțiunii.

●

PENTRU locuitorii orășelului irlandez Kork competiția de tir interorașe din localitatea lor a fost așteptată cu mult interes. Ea a devenit cu adevărat senzațională, cînd locuitorii au putut

aplauda în cîștigătorul competiției pe un concetățean al lor. Mare a fost însă mirarea lor cînd în fotografia cîștigătorului, publicată a doua zi, ei au recunoscut pe un cerșetor care, de cinci ani, cerșea la colțul unei străzi, purtînd pe piept o tăblie „Orb din naștere".

●

O FOCA de doi metri lungime și cu o greutate de 200 kg., necunoscută în Mediterana, a fost capturată recent de un pescar din micul port mediteranian de pe coasta marocană, Nador. Animalul a fost transportat pînă la Casablanca, unde va fi remis centrului oceanografic al orașului, pentru a se căuta explicația prezenței sale în Marea Mediterană.

●

DAN DARNELL din Alexandria, statul Louisiana (S.U.A.), pretinde a fi insensibil la mușcăturile șerpilor veninoși. El a ajuns la această „imunitate" petrecînd aproape șase ani în gropi cu șerpi. Cu prilejul onomasticii sale, el a coborît din nou în groapa cu șerpi din Alexandria, unde mișună 82 reptile veninoase, cu intenția de a-și întrece propriul său record de rezistență, de 72 zile.

●

TÎNĂRUL venezuelan Perez, în vîrstă de 25 ani, s-a sculat mai devreme ca deobicei, pentru că știa că are de rezolvat o problemă foarte importantă, la Caracas. Neizbutind însă să-și aducă aminte despre ce anume era vorba, a renunțat să mai plece și a adormit din nou. Cîteva ore mai tîrziu, somnul i-a fost turburat de părinții logodnicii sale care așteptau de dimineață... sosirea mirelui la cununie.

●

OCHELARII cu sticle fumurii datează, după cum s-a aflat, din cele mai vechi timpuri. În Egiptul antic, ochelarii de acest fel constituiau un obiect de lux exorbitant,

accesibil numai faraonilor. În mormîntul lui Tutankamon au fost găsiți ochelari cu sticle fumurii, într-o ramă de bronz, păstrați într-un toc.

●

STENOGRAFIA era cunoscută în cele mai vechi timpuri. În Grecia, printre ruinele templului Apolon, a fost găsită o placă de piatră, încrustată cu semne stenografice. Această inscripție stenografică datează din anul 350 î.e.n. În Roma antică, Tiron, secretarul și biograful lui Cicero, a predat chiar un curs de stenografie cîtorva tineri senatori. Aceștia, în ziua de 5 decembrie 63 î.e.n., au stenografiat vestita cuvîntare a lui Cato-junior împotriva lui Catilina.

BAROMETRI NATURALI

Oamenii care au făcut îndelungi observații au ajuns să cunoască felul cum se exteriorizează unele animale și plante la semnalele sistemului lor nervos și pot afla astfel schimbarea timpului fără să se servească de barometre.

Cînd vor să știe cum va fi vremea, indienii din insulele sud-americane Chilot, privesc un crustaceu din familia anomura, denumit Araucanul. Coaja lui se colorează în alb cînd se apropie seceta și se pigmentează cu puncte înainte de a începe ploaia, iar atunci cînd devine roșie înseamnă că se apropie uraganul.

Și o serie de plante pot înlocui barometrul.

Cînd se ridică floarea cermuștei, timpul se răcorește, iar dacă floarea ei se pleacă, se apropie un val de căldură.

Floarea de oxalis se închide înainte de furtună și se deschide vestind timp frumos.

Dacă se apropie ploaia, se pleacă floarea deplautusului, își deschide floarea lăptuca, se închide floarea de mohor și cea de rochița rîndunelii, își ridică rămurelele trifoiul.

La tropice crește o plantă înrudită cu mimosa, care prin schimbarea culorii și a poziției frunzelor, anunță nu numai orice furtună, dar chiar cutremurele de pămînt cu cîteva ore înainte de a se produce.

Cîntec din Oaș

Orașul ispitește reporterii. O întreagă literatură, un noian de istorisiri — unele adevărate, altele scornite — felurite manifestări artistice care au adus (semn al prețuirii de care se bucură la noi arta populară) în lumina cunoașterii de masă folclorul și-ndeosebi dansul și portul orășenesc, îmbie, cred, la cercetarea îndepărtatului ținut din miază-noaptea țării unde o mînă de oameni strînși într-un mănunchi de sate au păstrat trăsături sufletești comune de-o nemaipomenită pregnanță și-o comoară artistică de o rară puritate și strălucire.

Curiozitatea care îndeamnă spre Oaș folcloriști, etnografi, se clădește, în cazul reporterilor, pe legitima dorință și cotidiana îndatorire de-a afla și de-a aduce la cunoștința lumii vești noi dintr-un colț de țară de unde, cu trei-patru decenii în urmă, știrile care răzbeau înfățișau o înspăimîntătoare înapoiere.

Ce vești poate aduce azi reporterul din Oaș? Vești despre sate electrificate și care se electrifică; vești despre o asistență medicală mereu mai bună (la spitalul cel nou din Negrești unde lucrează peste 50 de medici și încă 100 cadre tehnice sanitare iar la fiecare circumscripție sanitară — 15 la număr — se găsesc cîte 1—3 medici), despre școlarizarea tuturor copiilor, despre lăcașurile noi de învățămînt (sînt școli în toate satele, în unele chiar cîte două) și cultură, despre munca mai spornică a oșenilor care cresc vite mai multe și mai bune, despre munca mai rodnică pe cîmp și în livezi, despre plata dreaptă și cîștigul bun la lucrul în pădure, despre bunăstarea lesne de văzut, la Negrești, în zi de tîrg și-n orice sat, în orice casă.

Despre acestea toate și despre altele încă vin și mereu vor mai veni știri vestind că și-n Oaș înapoierea lăsată moștenire de burghezie se stinge, viața nouă înălțîndu-și trainicile-i biruințe.

Schimbările acestea, adînci, din temelii, zdrobind o rînduire haină, smulgînd din conștiințe buruiana neștiinței și a eresurilor, se oglindesc în cîntul plămădit de oșeni. De aceea, între propriile însemnări din Oaș și cîntecele oșene de viață nouă, strînse în carte cu dragoste și discernămînt de Isidor Ripă, reportajul de față șovăie. Să meargă pe drumul cel mereu bătut, să spună, spre știința celor ce vor citi, ce-a văzut cu ochii lui reporterul ori să-i lase pe oșeni să vorbească, să spună ei înșiși ce văd, ce cred și ce simțesc pentru cele cîte s-au făcut și se fac încă la dînșii în Oaș? A doua cale e ispititoare iar, putința de greșeală, sub aspectul respectului pentru adevăr, exclusă căci versurile create și rostite de cei mulți sînt, după cuvîntul poetului, „oglinzi de aur ale realității în care se mișcă poporul". Privind în ele, chipul vieții se răsfrînge întreg păstrînd depline sensurile istorice.*

Pornind deci la drum de slove prin Oaș putem lua fără de greș drept călăuză poezia din popor, privind cum se oglindește-n ea viața cea de toate zilele a oșanului și cum se întruchipează gîndul său despre lume.

★

Despre Țara Oașului și despre trecutul ei, oșenii nici chiar cei mai bătrîni, nu știu mare lucru. Atîta doar că ei stau acolo, pe ponoare de cînd lumea: „Da oșenii de cînd îs / Tăt pe dealuri s-au întins. / Și amaru vieții au plîns". *Portul lor frumos și obiceiurile, cîntecele și jocurile „rîndu" cum îi zic, le-au îndrăgit și le-au păstrat mîndrindu-se cu ele:* „Oricine ar vre purta / Clopu, pana și straița / Da Oșenii nu le-a da".

„Nu dau clopu și pana — zice o altă strigătură — De s-ar îmburda lumea; Lumea o fost și o fi / Io puțin cît oi trăi / Portu nu l-oi părăsi".

În afara clopului *(pălăria micuță de postav sau de paie pusă pe frunte)* de pana — *adesea de struț — care o împodobește și de straită, o tașcă din pînză, frumos brodată pe care oșenii o poartă, după gît, de mici copii, portul mai înseamnă și cămașa scurtă pînă la brîu, și gacii, nădragi de cînepă foarte largi, ca niște fuste și tunsoarea rotundă, pe frunte și la ceafă.* „Tăți feciorii purtăm gaci — zic oșenii — moștenire de la Daci. / Păru nu ne trebă tuns / Numai rătunzat și uns. *Mărturisind aceeași dragoste pentru port, fata zice:* „Io pe mîndruț l-oi cunoaște / De l-oi vedea-n miez de noapte, / Că-i cu gaci de șase lați / Mai în sus cu bumbi tărcați. / Păru-i rătunzat pe frunte / Și la clop mărgele multe".

Asprimea firii oșanului pe care în trecut mulți au semnalat-o dar pușini au explicat-o, își are matca în condiția existenței lor. Nici cerul, cu dumnezeu și sfinți, nimeni, afară decît propria-i putere nu-i părea oșanului în stare să schimbe rînduirea nedreaptă împărțită în exploatatori și exploatați: „Pot mă ruga cît de tare / Că Domnu nu-mi dă crezare! / Ce mi-i mila sfinților. / Ce mi-i jugul grofilor".

De aici reacția violentă iscată din încredințarea, plăsmuită în desperare, că singura dreptate e cea căutată de unul singur: „Zbiară cuțitu-n curea / După pielea celuia / Ce a vrut a mă lega".

În noile condiții istorice, cîntul oșanului reflectă ridicarea omului întru omenie, prețuirea celui muncitor. Spre o mai limpede înțelegere, el opune nou rost, trecutului detestat: „Hai și joacă măi Gheorghică / Că de mult n-ai fost nimică, / Fosta-i numa cîne rău / La pipă și la birău... / Cînd spuneai că nu-i dreptate / Te făceai negru pe spate... / „...Azi de popor ești ales / Cum îi grîul de pe șes. / Să fii om de frunte-n sat / Asesor și deputat".

Sus: Flăcăi și fete din Moișeni se pregătesc pentru horă; jos: tînărul oșan practică sportul în costumul său propriu...

Noua atitudine față de om, libertățile cu adevărat democratice, zdrobirea exploatării, statornicirea unei alte vieți dau oșanului o nouă atitudine față de viață. Iată-l pe Tăt Petre din comuna Certeze rostind un cîntec nou de păcurar: „Azi din nou sînt păcurar / În Certeze la hotar / Și de baiuri n-am habar. / Azi am lapte, am și brînză / Și sînt cinstite la rînză / Acum și lină am și oi / Și pruncii nu-mi mai sînt goi".

Peisajul sumbru, din poezia de demult e înlocuit și el cu privelești contemporane înfățișînd ogorul oșanului, stăpîn pe munca și pe soarta lui: „Azi cînd prind cu ochii-n zare / Văd numa holde-n tarlale / Legănate-n cînt de vînt / Cu spice plină-n pămînt. / Legănate-n stropi de rouă / Cu cîntec de viață nouă".

Convins că vrednicia e singura măsură a omului, oșanul harnic cîntă azi izbînda muncii libere și spornice. Să-l ascultăm pe Ion Hotea din comuna Drăgușeni: „Cui îi mere plugu bine, / Poate bea și-i mai rămîne / Cum îi mere secera, / Poate-i zice cetera / Di-li-li și da-la-la!"

Schimbarea condițiilor de muncă și de viață a oșanului n-au putut schimba, în decursul unui deceniu și jumătate firea lui. Iuțeala cuțitului s-a domolit dar firea aspră tot răbufnește, măcar în glume, în tîlcuri ironice.

Femeii leneșe îi spune de-a dreptul: „Du-te mîndră de te culcă / Nu ținea umbră la furcă", *iar pe cea rea de gură o îmboldește cu gluma:* „Vecina mea cînd nu doarme / Împunge și fără coarne".

Nici fetele nu rămîn datoare: au replica pe buze, iute și nemiloasă: „Am un mîndruț cît un ied / Cînd mă duc prin iarbă-l pierd", *sau:* „Cît cosea mîndru-ntr-o zi / Io-l adun pîn-a prînzi; / Cît cosea mîndru-ntr-o vară / Io-l adun pîn-astă seară".

Buni observatori ai vieții oșenii conseamnă degradă în sfichiul ironiei, purtarea fetei nehotărîtă la pasul firesc al căsniciei: „Maria cu peștiorii / Și-a gătat toți cîrnăciorii / Pîna-a face și nunta / A găta și slănina", *precum și consecințele șovăielii, la fată și la băiat:* „Fata care alege mult / Se mărită după slut / Fecioru care se ține / Ia fata care rămîne.

Este inutil, cred, să mai adaug acestor prea elocvente mărturii folclorice atestarea subscrisului, călător în dese rînduri prin Oaș. Versuri oșenești, adunate de Isidor Ripă în culegerea intitulată „Cîntece din Țara Oașului" *rostește mult despre ce este Oașul; mărturisesc despre firea oșanului, om, iute și inteligent, cu vervă scînteietoare, prodigios creator de artă, iubitor al țării sale pe care o află în înflorire și-o cîntă în chiot de bucurie:* „Hora noastră-i ghiers din soare / N-are-n lume asemănare / Hora noastră-i foc nestins / Pe vecie s-a aprins".

Virgil DĂNCIULESCU

* Isidor Ripă: „Cîntece din Țara Oașului" — culegere de folclor editată de Casa regională a creației populare — Baia Mare 1960.

O zi de tabără la gospodăria de stat

Aproape de liziera pădurii, camionul poartă pe luciul asfaltului șlefuit de goana miilor de roți, un grup de tineri voioși. Sînt studenți de la Facultatea de filozofie din Capitală, făcînd parte din cele trei brigăzi de muncă patriotică, care și-au instalat tabăra la gospodăria agricolă de stat Mînăstirea; sînt 100 din cei 3.700 de studenți bucureșteni care, în primele zile însorite ale vacanței de vară, au plecat să ajute pe oamenii muncii din agricultură să stringă la timp aurul holdelor.

O zi de tabără în gospodărie... Obiectivul aparatului fotografic stă în cumpănă. Sînt atîtea imagini frumoase! Cînd am fixat pe peliculă imaginile printre muncitorii gospodăriei i-am recunoscut pe studenții Ilie Pîrvu, Ilie Ciucă, Gheorghe Popescu și alții, din anul II. Mîndre că au format o echipă de voluntare care să ajute la condiționatul grîului, tovarășa preparatoare

Conștiincioasă, Zina Petcu din anul III își îndeplinește misiunea încredințată: ea sacii doldora de grîu.

Paula Constantinescu, împreună cu cîteva studente, veniseră la selectoare o dată cu răsăritul soarelui. Laurențiu Dumitrescu, „socotitorul", nota în caietul de evidență realizările obținute.

Iată bilanțul primei săptămîni la muncile cîmpului: studenții au ajutat la rărit porumbul, au lopătat grîul și orzul, au strîns lucerna, au lucrat pe combine etc.

★

... E ora prînzului. Cît cuprinde ochiul zarea, mirîști de curînd despovărate de aurul grînelor. Se micșorează tot mai mult lanurile de grîu, care unduiesc în bătaia ușoară a vîntului. Cîmpul e încins. Cineva anunță:

— **Vine schimbul doi. Ehei... filozofii de pe combine...**

Studenții din schimbul de dimineață se îndreaptă spre sediul gospodăriei. Îi așteaptă o baie răcoritoare la riul din apropiere și, bineînțeles, o masă hrănitoare și gustoasă, somnul de după-amiază. Pe mulți dintre ei îi poți întîlni, după orele de muncă, la clubul gospodăriei, unde au la dispoziție jocuri de șah, cărți, radio, televizor. După-amiază vor juca fotbal, tenis de masă, vor dansa la reuniunea tovărășească cu tinerii din gospodărie.

Spre seară. Cerul e senin, cu o largă fîșie portocalie la orizont. Riul clipocește surd în apropiere. De undeva, de pe mal, o armonică modulează sunetele unui cîntec popular.

Un grup de fete, urmate de cîțiva băieți, au ieșit să se plimbe. În aceste clipe, deobicei au loc discuții aprinse, adevărate colocvii pe marginea raportului dintre gîndire și existență. Așa sînt filozofii. Pregătiți mereu să cugete. Iată bunăoară, acum, crîmpeie din discuția lor.

— **Prietenia, ca orice simțăminte are legile ei firești. Ea se naște între oameni cu gînduri și idealuri comune, se întărește în clocotul muncii colective, în învingerea greutăților și bucuria succeselor.** (Sînt reflecțiile tînărului Pantelimon Golu, asistent la catedră de psihologie, conducătorul brigadierilor).

— **Munca noastră aici, continuă el, constituie o minunată școală de educație comunistă și patriotică și de călire fizică a organismului.**

— **Ați văzut?** intervine studenta Jana Radu. **A fost cald de nu te puteai mișca și băieții noștri de pe combine n-au avut o clipă de răgaz. Cînd te gîndești că nici unul din ei nu știa cînd a venit, cum funcționează o combină...**

— **Țineți minte?** — spune Gheorghe Burcea, conducătorul unei echipe de studenți din anul II. **Cînd au auzit că sîntem de la filozofie, unii din conducerea gospodăriei nu s-au bucurat prea tare. De fapt, aveau dreptate. La început nici eu nu bănuiam că după cîteva săptămîni de examene o să îndeplinesc norma sub un soare fierbinte și un vînt care poartă pleava în toate părțile. Munca fizică nu-i deloc ușoară. Și iată că numai într-o zi echipa noastră de 10, a făcut să ajungă în hambar 5 vagoane de grîu.**

— **Ce să ne încurcăm cu vorbele? E un început de vacanță minunat,** spune romantic studentul Stoian Vasilache. **Pe aici sînt locuri interesante. Zilele acestea am făcut o vizită la casa natală a scriitorului Alexandru Sahia și o plimbare cu remorcherul pe Dunăre. Și apoi? Ne așteaptă zilele fără grija învățăturii, odihna în cele mai minunate colțuri pitorești ale patriei.**

Discuțiile de acest fel continuă pînă tîrziu în noapte.

Muncitorii din gospodărie i-au îndrăgit pe studenții de la filozofie, pentru hărnicia și modestia lor. Conducerea gospodăriei a avut întotdeauna cuvinte de laudă la adresa lor.

Cele două săptămîni de muncă patriotică pe ogoarele gospodăriei au trecut. Înainte de despărțire, după solemnitatea încheierii ultimei zile de tabără, la clubul gospodăriei a avut loc o reuniune comună a studenților, cu muncitorii, tehnicienii, inginerii gospodăriei.

Cele trei brigăzi de muncă patriotică ale filozofilor au muncit cu spor. Studenții au adus gospodăriei 12.000 lei economii. O cifră care reprezintă, dincolo de valoarea banilor, un examen al muncii productive și entuziaste, cu care studenții au adus o contribuție de preț la strîngerea aurului holdelor. Iar zilele petrecute alături de muncitori, brigadieri și tractoriști, vor rămîne încă multă vreme viu întipărite în minte. Studenții au căpătat cunoștințe noi, s-au deprins cu munca fizică, au învățat s-o iubească și mai mult, să prețuiască munca altora.

A. POENARU
Fotografii: C. BUNEA

După terminarea lucrului pe cîmp, o baie în riu e binevenită!

MAGAZIN MEDICAL

Dinții copilului și îngrijirea lor

Primii dinți, numiți de lapte sau dinți temporari, sînt în număr de 20 și apar după luna a 6-a pînă la 2—2½ ani. Începînd de la șase ani apar dinții definitivi, dinții de lapte fiind înlocuiți cu aceștia pînă la 13—14 ani.

Dinții au un rol deosebit în mestecarea hranei. Astfel dinții din față apucă și mușcă alimentele, iar cei laterali, măselele, le fărîmițează. În timpul masticației, hrana se îmbibă cu salivă, ceea ce ușurează înghițirea ei și prelucrarea ulterioară din stomac și intestin. Dinții ajută de asemenea la vorbirea corectă, iar aspectul lor curat și îngrijit dă o înfățișare plăcută omului.

Una din cele mai frecvente boli ale dinților este caria dentară. Caria începe prin stricarea smaltului, ceea ce permite pătrunderea microbilor în interiorul dintelui. Neîngrijită, caria dentară produse dureri mari, copilul nu mai poate mînca, nu mai doarme și nu mai învață. O carie dentară înaintată dă naștere la infecții. Microbii din dinte sînt duși prin vasele cu sînge și la alte organe putînd provoca diferite boli, printre care reumatismul și apoi să îmbolnăvească inima.

De cele mai multe ori caria dentară se datorește lipsei de îngrijire a dinților. Astfel, dacă dinții nu sînt spălați seara înainte de culcare, resturile alimentare rămase între dinți putrezesc în timpul nopții favorizînd înmulțirea bacteriilor. Acestea la rîndul lor ajută la fermentarea resturilor alimentare prin care iau naștere substanțe acide care atacă smaltul, îi rod și deschid microbilor o poartă de intrare în dinte.

Iată deci că prima și cea mai importantă regulă de îngrijire a dinților cu care trebuie obișnuiți copiii este aceea de a-și spăla dinții în fiecare seară înainte de culcare.

Pînă la vîrsta de 2-3 ani, copiii sănătoși nu au nevoie de o îngrijire specială a dinților, deoarece eliminarea abundentă a salivei, consumarea frecventă a hranei lichide și numărul redus al dinților ușurează curățirea cavității bucale.

De la vîrsta de 3 ani însă, este necesar ca părinții să învețe copilul să-și clătească gura cu apă după fiecare masă și să-și curețe dinții cu periuța. Odată cu apariția primilor dinți permanenți, copilul trebuie obișnuit să-și curețe dinții după regulile pe care este necesar să le respecte tot restul vieții.

O deosebită importanță pentru buna îngrijire a dinților o are felul în care aceștia sînt spălați. Părinții trebuie să învețe copiii a-și spăla dinții prin mișcări verticale ale periuței dinspre gingie spre marginea dinților. În felul acesta, firele periuței de dinți pătrund în spațiile dintre dinți și înlătură toate resturile alimentare depuse acolo.

Copilul trebuie să-și spele dinții cu periuța și pastă de dinți, în fiecarea seară înainte de culcare, precum și dimineața și să-și clătească gura cu apă după fiecare masă.

Pentru a preveni spargerea smaltului dinților trebuie evitat obiceiul de a consuma lichide prea reci sau fierbinți, precum și trecerea bruscă de la alimente sau băuturi reci la alimente sau băuturi calde. De asemenea copiii vor fi sfătuiți să nu spargă obiecte tari în dinți (simburi, nuci, alune etc.), să se scobească cu ace, să rupă cu dinții sfoară sau ață, sau să folosească dinții drept clește pentru a scoate cuie. Obiceiul de a ține creionul sau tocul în gură e de asemenea dăunător deoarece duce la deformarea dentiției.

Deoarece uneori caria dentară apare fără dureri, este necesar ca cel puțin de două ori pe an să ducem copiii la control la medicul stomatolog.

Dr. V. T.

Aerul viciat

După cum știm, impurificarea aerului este reprezentată de pătrunderea în atmosferă a unor substanțe străine, cum ar fi pulberi, gaze de vapori toxici, germeni microbieni, rezultate din procese naturale sau artificiale. Vicierea aerului este însă produsă de modificările care apar în aer în încăperi închise, datorită prezenței oamenilor. Deci, vicierea aerului se produce numai în încăperi și se datorește aglomerării oamenilor.

Faptul că aglomerarea mare de persoane în încăperi provoacă tulburări grave este cunoscut de mult. Se citează cazuri, cînd în cel de-al doilea război mondial, în condiții deosebit de precare, cum ar fi prizonieratul, deținerea în lagăre, datorită aglomerării extreme s-a produs moartea unui număr foarte mare de persoane.

Factorii care se schimbă în aerul viciat sînt de fapt proprietățile fizice ale aerului. În încăperile cu multe persoane, crește temperatura aerului datorită eliminării de căldură de la suprafața corpului și prin aerul expirat. De asemenea din cauza vaporilor de apă din aerul expirat și a celor rezultați din evaporarea secreției sudorale, umiditatea aerului crește foarte mult. Cum în încăperi curenții de aer sînt reduși, se creează condiții de temperatură extrem de nefavorabile și echilibrul termic al organismelor suferă mult. Deci procesele de termoreglare sînt tulburate.

Este probabil ca pe lîngă modificările proprietăților fizice ale aerului, care sînt cauzele principale ale vicierii aerului, să intervină și factori secundari cum ar fi mirosul neplăcut al încăperilor aglomerate.

Aerul viciat prezintă un adevărat pericol, el putînd duce la o serie de tulburări în funcție de durata de acțiune și de sensibilitatea persoanei expuse.

Tulburările acute apar numai în condiții extrem de nefavorabile adică aglomerări foarte mari și se caracterizează prin dureri de cap, stare de rău accentuată, diminuarea atenției, somnolență, greață, vărsături, uneori chiar pierderea cunoștinței. În cazuri excepțional de grele poate apare moartea.

Tulburările cronice se instalează în cazul expunerilor prelungite. În acest caz apar tulburări metabolice, oxidațiile celulare sînt încetinite și rezistența generală a organismului scade. Capacitatea de muncă scade foarte mult. De asemenea pot apare tulburări nervoase. Oamenii care trăiesc mult timp în aer viciat se plîng de dureri frecvente de cap, sînt palizi, nu au poftă de mîncare; majoritatea sînt anemici. S-au descris tulburări de circulație, congestia mucoasei nasale, precum și sensibilitatea deosebită pentru răceli.

Pentru aprecierea gradului de viciere a aerului se folosește printre altele concentrația de bioxid de carbon. Oamenii dintr-o încăpere elimină pe lîngă vapori de apă și căldură o cantitate de CO_2. S-a observat că paralel cu modificările fizice ale aerului viciat se produce și creșterea concentrației de CO_2. Se vorbește despre un aer viciat într-o încăpere atunci cînd pe lîngă modificările fizice ale aerului concentrația CO_2 crește de la 0,03—0,04% la 0,07% — 0,1%.

Îndepărtarea aerului viciat și aducerea proprietăților sale în limitele normale se realizează prin schimbul de aer, care constă în eliminarea din încăperi a aerului viciat și introducerea aerului curat din afară, adică ventilația încăperilor. Ea se face în două moduri: natural și artificial.

Ventilația naturală se face prin porii pereților și prin crăpăturile ferestrelor și ușilor. Desigur, forma cea mai potrivită pentru ventilația naturală este aerisirea intensă. Ventilația artificială folosește diferite mijloace mecanice de răcorire și eliminare a aerului din încăperi. Unul din mijloacele moderne de ventilație artificială este reprezentat prin condiționarea aerului care asigură totodată și încălzirea lui.

Pentru prevenirea tulburărilor produse de aerul viciat trebuie să asigurăm o ventilație a încăperilor și astfel să creăm condiții optime de muncă și viață.

Dr. A. T.

Interesant și util de știut

● UN NOU procedeu pentru realizarea vaccinurilor a fost recent pus la punct. Introducîndu-se într-o baie electrolitică o cultură de virusuri, aceștia datorită modificărilor electrochimice suferite își pierd virulența dar își păstrează toată puterea lor antigenică de a da naștere la anticorpi.

● LA BERUBURB, în R. D. Germană, într-un laborator de seruri, a fost fabricat un înlocuitor de plasmă, un adevărat sînge artificial. Noul produs — denumit Beruburg Extra — este realizat sub formă de pulbere, rezistă la temperaturi diferite și poate fi conservat cîțiva ani. El se substituie numeroaselor funcții ale sîngelui pînă la formarea în organism a sîngelui natural.

● DUPĂ 13 ani de cercetări o echipă de virusologi din Anglia a descoperit virusul guturaiului. Agentul patogen al acestei afecțiuni, care produce cel mai mare număr de îmbolnăviri în întreaga lume, a fost izolat dintr-un grup de 71 de virusuri capabile să provoace tulburări ale căilor respiratorii.

● OAMENII de știință sovietici au pus la punct un procedeu pentru prepararea vitaminelor PP și C marcate cu carbon radioactiv. Folosirea acestor produse radioactive permite urmărirea lor în organism și cunoașterea amănunțită a rolului vitaminelor în procesele vitale ale organismului.

● GUSTUL specific al cărnii de vită sau de porc îl dă în întregime grăsimea respectivă care împănează carnea. Degresată complet și fiartă carnea are absolut același gust indiferent dacă este de vită sau de porc.

● SURMENAJUL va putea fi tratat cu înfrasunete. La această concluzie a ajuns un grup de oameni de știință francezi care au observat că sunetele cu tonalitate joasă au un efect calmant. Utilizarea oscilațiilor de joasă fracvență ar putea constitui astfel o metodă terapeutică pentru tratarea surmenajului.

● COMBATEREA insomniei a preocupat întotdeauna pe medici iar remediile au fost variate. Recent într-un laborator de fiziologie cîțiva cercetători au reușit să provoace persoanelor suferinde de insomnie, rebelă la tratamentele obișnuite, un somn profund și prelungit punîndu-le să înhaleze aer cald.

● LUMINA are o acțiune degradantă asupra laptelui. S-a dovedit astfel că gustul laptelui este în strînsă legătură cu descompunerea acidului ascorbic din el sub acțiunea luminei. Folosirea pentru lapte a unor sticle cafenii micșorează acțiunea luminii și prevîntîmpină eventuala înrăutățire a gustului laptelui.

● RECENT s-a descoperit factorul care determină pigmentarea părului. Denumit Complexul F. B.-2, acest factor este o paravitamină care are proprietatea să redea culoarea naturală părului încărunțit.

Medicul vă sfătuiește

ION NIȚOI, pensionar, Cîmpulung Muscel: Cazul dv. presupune un studiu atent atît clinic cît și de laborator pentru a se putea preciza cauza suferinței pe care o aveți. Pe lîngă examenul clinic considerăm necesară o radioscopie gastro-intestinală, o analiză a sucului gastric, un tubaj duodenal, o bilicultură, un examen coprologic, o colecistografie etc. Numai după ce veți avea rezultatele la aceste analize, se va putea prescrie un tratament eficace. Adresați-vă în acest sens medicului specialist în boli interne din policlinica teritorială de care aparțineți.

MIHAILESCU SANDU — Craiova: Considerăm că nu este cazul să vă îngrijorați. Problema pe care ne-o supuneți, nu trebuie să constituie o preocupare pentru dv. Testosteron, Viplex, ser neurotonic, ca și gimnastica de dimineață, sportul, munca în aer liber vă vor folosi.

POPESCU P. PETRE — București: În cazul dvs. nu este vorba de o boală. Nu e cazul să vă descurajați, dacă la începutul tratamentului veți avea unele eșecuri. Perseverați și veți învinge orice neajuns. Vă sfătuim să urmați un tratament cu ser neurotonic, Viplex și Vitamina B_1. Ar fi necesar și un consult la un medic specialist urolog.

P. S. — Blaj: În cazul dvs. nu ar strica un consult la un medic specialist endocrinolog. Vă recomandăm să faceți Testosteron, Vitamina B_1 fortisimo.

Petreceți concediul de odihnă într-o localitate de munte. Procedînd astfel, veți beneficia cu siguranță.

AURELIA H. — București: Cu regret am luat cunoștință de întîmplarea relatată de dv. în scrisoarea adresată redacției noastre. Este greu să putem face vreo apreciere privind cauza morții. Numai medicii în supravegherea cărora a fost bolnavul, pot da relațiile în această privință.

N. D. — Cîmpina: Este mai mult ca probabil, că în cazul dv. este vorba de un prurit ano scrotal, care necesită un tratament de lungă durată, sub supravegherea unui medic dermatolog. Tratamentele pe care le-ați făcut sînt bune.

Vă sfătuim să luați în continuare Fenergan sau Alergan, 2 tabl. zilnic, iar local să folosiți o pomadă cu Hidrocortizon 10%.

Păstrați un regim alimentar din care să excludeți mîncărurile ardelate, piperate, sărate, acrîturile, alcoolurile etc. Evitați pe cît mai mult posibil emoțiile.

B. I. — Oradea: În general, organismul crește în înălțime pînă la vîrsta de 20—25 ani. Creșterea se face mai mult pînă la 17—18 ani. După această perioadă se crește foarte puțin sau de loc. Pentru a verifica dacă cartilagiile de creștere s-au osificat, faceți o radiografie a membrelor inferioare care să cuprindă ½ inf a coapsei, genunchiul și ½ sup a gambei și o radiografie de coloană: cu radiografia prezentați-vă la un medic endocrinolog. Dacă osificarea nu s-a produs, mai puteți beneficia de tratament.

Dintre sporturi, înotul e cel mai recomandabil.

Lumina artificială — mijloc de tratament

Lumina artificială este de mult timp apreciată ca un important factor de tratament. Poate fi aplicată în oricare anotimp, la orice oră și în orice condiții climaterice. Poate fi dozată riguros și are un cîmp larg de aplicațiuni.

Procedurile utilizate în acest sens sînt constituite din surse luminoase electrice care în ansamblul lor alcătuiesc ceea ce denumim fototerapie.

Acțiunea razelor luminoase asupra corpului determină în intimitatea țesuturilor diverse procese chimice care produc reacțiuni variate, datorită cărora unele inflamații se resorb și ca urmare multe din fenomenele dureroase dispar.

Aceleași raze luminoase stimulează creșterea calitativă a sîngelui, favorizează fixarea calciului în oase și în general produc o creștere a capacității de muncă.

Sursele de lumină artificială sînt variate și se aplică în funcție de afecțiunea prezentată de bolnavi.

Prin lămpile Solux, care emit raze de lumină și căldură ce au o apreciabilă putere de pătrundere prin piele, se obțin rezultate bune în diverse stări de boală ca sinuzite, otite, precum și în durerile produse de sciatică, lumbago, dureri ale articulațiilor și mușchilor, nevralgii etc.

Băile generale și parțiale de lumină realizate prin lumina becurilor electrice grupate în lăzi sau bolte speciale, sînt utilizate în diverse nevralgii rebele la alte tratamente, poliartrită cronică și altele. În interiorul acestor băi de lumină se realizează o temperatură de 70-80 grade Celsius, care este bine suportată de bolnavi și care determină o hiperemie puternică a tegumentelor urmată de transpirație abundentă, eliminare de toxine din organism și calmarea durerilor.

Razele infraroșii sînt raze invizibile produse de lămpi speciale și se aplică cu rezultate satisfăcătoare în unele inflamații, stări catarale, guturai, nevralgii, sinuzite etc.

Lampa Vitalux produce concomitent atît raze de lumină cît și raze ultra-violete. Razele acestei lămpi se utilizează în tratamentul anemiei, stări de debilitate, cloroză, carență în fixarea calciului, nevralgii etc.

Fototerapia este un prețios factor ajutător în tratamentul diverselor boli. Numai medicul este însă în măsură să aprecieze utilitatea unui astfel de tratament, indicînd varietatea sursei de lumină și modul de aplicare.

Majoritatea stațiunilor balneo-climaterice și de odihnă sînt înzestrate cu aparate pentru efectuarea fototerapiei, care este considerată drept un important factor al tratamentului complex balneo-climateric.

În policlinicile principale, serviciile de fizioterapie sînt dotate și cu aparatură fototerapică, care constituie un apreciat mijloc de tratament atît în cazurile de boală ce beneficiază de o astfel de terapie, cît și ca tratament de întreținere și consolidare după efectuarea diverselor cure balneare în stațiuni.

Dr. I. LEGIC

SPORT

Varietăți

Un proiect interesant al savanților sovietici

La Institutul de mase plastice al U.R.S.S se lucrează în prezent la un proiect, care se intitulează în ciuda timpului nefavorabil jocul continuă în condiții excelente". Ca o dovadă practică, în grădina Institutului se află un prototip care seamănă cu un cort uriaș. Este vorba de o prelată din material plastic, umflată ca aer comprimat. In numai 30 de minute această prelată, transportată pe o camionetă, este prinsă de-asupra ovalului stadioanelor și apoi umplută cu aer comprimat. In felul acesta, chiar dacă plouă torențial, terenul de joc rămîne uscat, spectatorii... la fel, iar lumina zilei pătrunde în voie.

Lucrările teoretice au luat sfîrșit. Acum urmează să aibă loc experiențele practice care, fără îndoială, vor fi salutate deopotrivă de jucători, cît și de spectatorii diferitelor competiții sportive.

De la 4 la 42

Știți cîte stadioane existau în Cuba, înainte victoriei revoluției populare? Numărul lor total era de... patru și, bineînțeles, ele erau rezervate în exclusivitate familiilor magnaților nord americani și celor aproximativ 10.000 de membri ai familiilor bancherilor marilor latifundiari și fabricanți din țară.

La numai trei săptămîni după victorie, guvernul revoluționar cuban a stabilit un mare program de dezvoltare a sporturilor. Ca primă sarcină s-a prevăzut popularizarea și dezvoltarea în mase a fotbalului, handbalului, voleiului, atletismului, ciclismului, gimnasticei și șahului. In doi ani, în Cuba au fost construite 42 stadioane mari și sute de alte terenuri sportive mai mici. Anul acesta, la 12 februarie, primul ministru al Cubei, Fidel Castro, a participat personal la inaugurarea orașului sportiv din Havana, care este înzestrat, pe lîngă un mare stadion, cu o sală de sporturi avînd 10.000 de locuri, o piscină acoperită, piste de atletism și numeroase terenuri de volei, baschet și tenis. In prezent, pe domeniul unui american bogat, Varandero, care a fugit din Cuba, au început lucrările de construcție ale unui patinoar artificial.

Botafogo — o echipă cu mari curiozități

Echipa braziliană de fotbal Botafogo care a întreprins nu de mult un turneu în mai multe țări europene, poate fi numită, pe bună dreptate, „echipa curiozităților" într-adevăr, peste jumătate din numărul jucătorilor ei sînt cunoscuți mai mult sub poreclele decît sub adevăratele lor nume. Portarului echipei Fonseca, i se spune deobicei Amaury, numele adevărat al lui Didi este Waldir Pereira, iar cel al lui Garrincha — Manuel Francisco dos Santos. Centrul atacant Amarildo este trecut în actele de identitate sub numele de Tavares Silveira, extremul Carlos Borges a fost poreclit Coca, iar Quarentinha, marea descoperire a fotbalului brazilian, este numit în realitate Waldir Cardoso Labrego.

Nu mai puțin interesant este și faptul că portarul echipei Fonseca-Amaury face parte din echipa reprezentativă de polo pe apă a Braziliei și, în același timp, este considerat drept unul dintre cei mai buni jucători de baschet pe care l-a avut vreodată Brazilia. Cît privește pe extremul Zagalo, deși joacă fotbal de aproape 15 ani (în prezent a împlinit 29 de ani), nu a fost întrebuințat nici odată mai mult de 45 de minute, deoarece... își pierde sufletul.

Mozaic sportiv

● *ESTE CUNOSCUT faptul că Iuri Gagarin a îndrăgit mult sportul și în mod deosebit baschetul. La Saratov — localitate unde a învățat eroul cosmonaut — s-a instituit recent „Cupa Gagarin", pentru echipele masculine din această ramură sportivă. Interesant este că, în afară de echipele din Saratov, vor participa cele din regiunea Smolensk și din Orenburg, locul unde s-a născut și a studiat Iuri Gagarin.*

● *EXASPERAT de ineficacitatea unor atacanți, specialistul francez Jules Bigot a venit cu o propunere (după părerea lui) salvatoare. „În fotbalul profesionist — a declarat el — ar trebui să se perceapă de la înaintașul care la antrenament a pătruns în careul de 16 m. și n-a marcat gol, o amendă de 20 franci" Comentînd această propunere, un antrenor francez a adăugat: „Cu banii strînși într-un an vom putea cumpăra un jucător capabil să marcheze din orice poziție".*

● *ACTUALUL recordman mondial la 110 m. garduri, Martin Lauer (R.F.G.), a jucat pînă în anul 1952 într-o echipă de fotbal, cînd a fost accidentat. Consultat de un mare specialist în domeniul medicinei, acesta a afirmat că după vindecare nu va putea practica nici un fel de sport. Auzind că fostul său pacient a stabilit totuși un record mondial, în ciuda diagnosticului său, medicul l-a rugat insistent pe Lauer să nu-i pomenească numele, căci își va pierde clientela...*

● *CUNOSCUTA înotătoare Greta Andersen (care a cucerit la Olimpiada de la Roma medalia de aur la 100 m. stil liber) s-a antrenat în ultimul timp și pe distanțe mari. Încercînd să străbată distanța între două insule din arhipelagul Hawai, era pe punctul să-și încheie cariera sportivă. Aproape de finiș — după 16 ore de luptă cu valuri — i-au apărut în față patru rechini.*

● *PROPRIETARII stadioanelor din unele orașe din occident folosesc adesea o vopsea specială, pentru a imprima gazonului o culoare verde. Aceasta, deoarece din cauza razelor solare, gazonul capătă o culoare galbenă care... nu atrage pe spectatori.*

● *S-A CONSTATAT că inima unui sportiv lucrează cu... economie. In timp ce la un om care nu practică sportul, pulsul este de 70 bătăi pe minut, la cei care frecventează stadioanele el este mult mai scăzut. Maria Isacova, campioană mondială la patinaj viteză, are pulsul — în mod obișnuit — de 42 bătăi, iar Zoia Bolotova, schioară — de 45 bătăi pe minut.*

● *AUSTRALIA dispune de numeroase lacuri naturale și artificiale, mult apreciate de înotători. In anumite perioade, din cauza căldurilor, apa începe să se evapore. Pentru a preîntîmpina secarea lacurilor nu prea întinse, s-a început folosirea „cearșafurilor uriașe" din material plastic. Primele experiențe au arătat că în asemenea cazuri, apa nu se evaporă decît în proporție de 30 la sută.*

● *ÎN UNELE ȚĂRI, păsările constituie un adevărat pericol pentru aviatori. S-au înregistrat cazuri cînd mașinile au fost avariate din această pricină. sau decolarea avioanelor a întîrziat din cauza prezenței pe aeroport a... păsărilor. De aceea nu-i de mirare că unele aeroporturi au și crescătorii de vulturi. Aeroportul din Londra este în pas cu tehnica: aici se transmit ori de cîte ori este nevoie prin difuzoare niște țipete de spaimă ale diferitelor păsări, țipete înregistrate pe bandă de magnetofon.*

Numai parteneri de valoare pentru fotbaliștii noștri

Paralel cu partidele disputate în cadrul campionatului, echipele categoriei A de fotbal au susținut un șir de jocuri cu caracter internațional, în țară și peste hotare. Această activitate, dusă pe două planuri, și-a dovedit utilitatea, contribuind la creșterea calitativă marcată de jucătorii noștri în stagiunea 1960/61.

În jocurile cu formațiile din străinătate, s-a făcut o măsurare a valorii internaționale atinsă de echipele noastre fruntașe și, în același timp, li s-a dat posibilitatea îmbunătățirii cunoștințelor lor tehnice și tactice.

Ne gîndim, de pildă, la foloasele trase de pe urma jocurilor disputate în țara noastră cu echipele Gremio Porto Alegrese (Brazilia), selecționata Algeriei, T.D.N.A. Sofia, Vojevodina Novisad, Honved Budapesta etc., ca și la cele din partidele jucate în străinătate. Dintre acestea din urmă, sînt etc., întîlnirea de la Budapesta, în care C.C.A. a jucat cu echipa națională a Ungariei, aceasta din urmă folosind titulatura orașului Budapesta, partida Rapid București — Lokomotiv Moscova (în cadrul campionatului internațional feroviar).

Asemenea contacte aduc, fără îndoială, mari foloase jucătorilor, echipelor și antrenorilor. Ele au permis și permit totodată verificarea și însușirea concepțiilor tactice cele mai moderne, ca și a tehnicii celei mai avansată. Aceasta se realizează însă în deosebi dacă se respectă și se păstrează exigență în alegerea partenerilor.

În țară, asemenea întîlniri trebuie să aibă, în stadiul actual al nevoilor fotbalului nostru, un caracter de școală, ele interesînd nu numai echipa lor — în așezarea 4 + 2 + 4 — unul dintre cei doi stoperi (căci sînt doi) poate merge în atac cînd situația o permite și o cere, ne mai fiind strict legat de o limitată rază de acțiune, după cum și fundașul are dreptul (am spune: obligația) unor astfel de acțiuni, care mai sperie astăzi pe destui dintre spectatorii și specialiștii noștri, pentru că — spun ei — fundașul „a părăsit" dispozitivul de apărare.

Fotbaliștii noștri mai au multe de învățat ca să ajungă la nivelul ce li se pretinde, pe plan intern și internațional. Reușita lor va fi fără îndoială mult ușurată dacă partenerii în compania cărora vor juca vor reprezenta adevărate valori. Putem spune, ca bilanț general, că prea puține echipe bune ne-au vizitat în stagiunea fotbalistică 1960/61, adică prea puțin s-a făcut în această direcție, deși există un anumit progres în materie. Remarca o folosim mai ales pentru a pretinde plusul de eforturi necesar în această direcție. Credem că s-ar putea și ar trebui realizate chiar competiții internaționale intercluburi și cu durate foarte scurte. De pildă, întîlniri în aceeași zi, în diferite orașe, între primele 6 echipe din campionatul categoriei A de fotbal al țării noastre cu corespondentele lor din campionatele Cehoslovaciei, Ungariei sau Bulgariei etc. cu adițiuni de puncte pentru desemnarea echipei cîștigătoare. Ar putea evolua astfel formații ca Dukla Praga, Ruda Hvezda, Slovan Bratislava etc. (R.S. Cehoslovacă), Vasas, Ujpesti Dozsa, M.T.K., Ferencvaros etc. (R. P. Ungară), T.D.N.A., Levski Sofia, Botev etc. (R. P. Bulgaria) și altele, adversarii fiind C.C.A., Dinamo București, Rapid București, Știința Cluj etc.

S-ar mai putea organiza turnee de cîte două zile cu participarea a cîte două echipe din țară și din străinătate, în care „perechile" din ziua a doua a turneului ar fi învingătorii între ei și învinșii între ei. Ar mai fi de organizat competiții-cupă ale diferitelor orașe, cum se fac la noi la handbal, hochei pe gheață etc. Ar mai fi încă multe altele, în care cluburile noastre fruntașe ar putea folosi relațiile de prietenie și colaborare ce le au stabilite cu diferite echipe din străinătate.

În campionatul categoriei A de fotbal au fost promovați în ultimii ani o serie de tineri jucători valoroși, la care se va adăuga, în viitoarea stagiune, un nou contingent. E necesar ca în pregătirea acestor jucători, pe al cărui viitor fotbalistic se mizează mult, să intervină și contactul direct cu echipele și jucătorii reputați din alte țări.

I. BOCIOACA

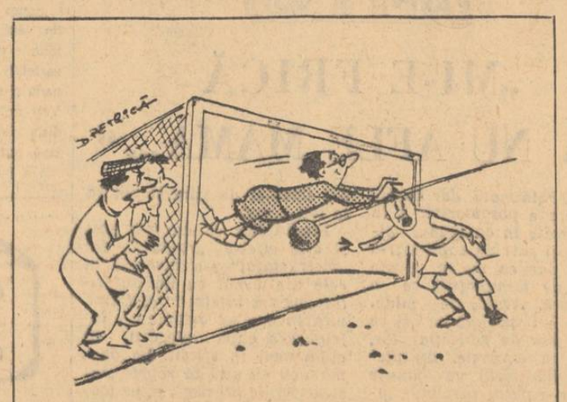

— Nu mai băga în echipă fundașul ăsta ras în cap, nu vezi ce pățim?

Dezen de D. PETRICĂ

În deosebi de reținut întîlnirile din turneele întreprinse în Brazilia și New York (unde jucători ai cluburilor bucureștene Dinamo și C.C.A. au avut de înfruntat echipe ca Palmeiras și Cruzeiros — Brazilia, Everton — Anglia, Bangu — Brazilia, Kilmarnock — Scoția pele angrenate direct în aceste partide, ci toți jucătorii și antrenorii care asistă la partidele din orașele respective. Ne amintim, de pildă, că de la selecționata Algeriei, care a evoluat cu succes de două ori în țara noastră, jucătorii noștri au deprins folosirea și execuția „ecranului" — combinația tactică dintre doi parteneri menită să dezechilibreze apărătorii adverși. „Ecranul" nu este astăzi folosit numai de jucătorii ai categoriei A, ci din toate categoriile, inclusiv juniorii, pentru că spiritul de însușire a unei valoroase mișcări, preocupă deopotrivă pe jucătorii tuturor categoriilor.

Ne mai gîndim, de pildă, la ceea ce au avut de învățat jucătorii și antrenorii noștri de la jocurile cu echipa braziliană Gremio Porto Alegrese, care — deși învinsă de Petrolul și Rapid, cu care a jucat în Capitală — a făcut o frumoasă demonstrație de tehnică. Iar stoperul Airton și fundașul stînga Ortiunho ai acestei formații, au arătat, pe viu, că în concepția jocului modern ce-l practică

Instantanee de la tînăra grădină zoologică din Oradea

Între cei doi bărbați se înfiripase o discuție aprinsă.

— N-am făcut niciodată o asemenea operație și nu-s medic veterinar de ieri — se scuza unul dintre interlocutori.

— Trebuie s-o facem chiar azi — căuta să-l convingă celălalt.

Pînă la urmă tînărul inginer Cornel Balog învinse.

— Îmi rezerv miercuri toată dimineața pentru treaba asta — a făgăduit la plecare medicul veterinar.

★

Inițiativa amenajării unei grădini zoologice la Oradea aparține sfatului popular orășenesc. Realizarea ei e însă rezultatul unei însuflețite munci colective la care, se poate spune că a participat aproape întreg orașul. Pentru ca bătrînul parc, umbrit de arbori seculari, din apropierea stadionului sportiv, să devină sălașul diferitelor animale și păsări pe care le găzduiește acum, alături de specialiști în materie au pus umărul numeroși cetățeni. Un mare sprijin s-a primit și din partea întreprinderilor orădene care au confecționat toate cuștile necesare adăpostirii animalelor și păsărilor.

Inițial parcul zoologic orădean a fost proiectat ca să reprezinte doar fauna regiunii. Condiții pentru aceasta existau cu prisosință. Excepțînd capra neagră și speciile de deltă (pelicanul și cormoranul) fauna regiunii Oradea cuprinde toate speciile de animale și de păsări de pădure și acvatice din țară. Dar cum „poftа vine mîncînd", pe parcurs s-a hotărît să se „achiziționeze", în măsura posibilităților firește, și specii exotice. Așa se face că pe lîngă animale ca urși, cerbi, căprioare, pisici sălbatice, mistreți, rîși, jderi, vidre, bursuci, dihori, lupi și o bogată și frumoasă colecție de păsări (acvile, ulii, șoimi, bufnițe, păuni, fazani argintii și aurii, porumbei sălbatici de diferite specii, stîrci, lișițe etc.) tînăra grădină zoologică, inaugurată de curînd, posedă și specii exotice. Atrag în mod deosebit atenția familia de nutrii, scoasă cu mari „insistențe" din cușcă pentru a fi fotografiată, cîinele Enott, pe cît de mic pe atît de belicos, capra de Camerun cu părul negru și mătăsos. Deocamdată sînt cam puține la număr, dar perspectiva de îmbogățire a colecției cu specii străine e promițătoare. Ca „frate" mai mare și mai înstărit grădina zoologică din București a făgăduit că-i va dărui mezinului lei, maimuțe și alți pui ai speciilor exotice.

Intrarea în grădina zoologică din Oradea

Vînător pasionat, inginerul silvic Cornel Balog, se interesează îndeaproape de zestrea grădinii zoologice, de condițiile asigurate animalelor și păsărilor. Să mulțumești atîtea gusturi diferite și curioase nu-i lucru ușor. Animalele și păsările sînt foarte capricioase la mîncare. Dacă nu le dai ce le place fac nazuri asemenea copiilor răsfățați. De aceea, lista de „meniuri", făcută special pentru „pensionarii" parcului este consultată cu multă atenție.

Pelicanii, cum bine se știe, preferă la masă peștele. Pentru asigurarea hranei lor s-a încheiat un contract cu pescăriile de la Cefa, de unde se primește săptămînal pește care e păstrat... la frigider. Specii ihtiofage sînt de asemenea cormoranul, țigănușii, stîrcii. Și aceștia își primesc de două ori pe zi (dimineața și seara pentru că nu „suportă" căldura) porția de pește. Puii de fazan au pretenții la ouă de furnici, iar bursucul și ursul sînt mari amatori de fructe. Mănîncă cu mare poftă smeura dar nu refuză nici cireșele, caisele și alte asemenea bunătăți.

Iată și o familie de castori

La executarea lucrărilor de amenajare a parcului s-a avut în vedere și crearea unei ambianțe corespunzătoare fiecărei specii. Plantațiile din jurul cuștilor, de pildă, reproduc, în măsura posibilităților, mediul natural în care trăiește liber specia respectivă. Pentru păsările acvatice s-a creat un lac artificial în mijlocul parcului, care din motive estetice urmează să fie amenajat cu nuferi, papură, irișI de baltă și alte plante acvatice.

Păsările acvatice vor fi lăsate libere deci. Dar în dorința de a scăpa din captivitate la care au fost condamnate ele nu-și vor lua oare zborul? Dacă vor încerca n-au sorți de izbîndă pentru că în această direcție s-au luat măsuri preventive. Ca să nu poată evada li se amputează nervul radiar al aripii. Pasărea supusă unei asemenea intervenții chirurgicale se mișcă, se ridică dar nu poate lua drumul văzduhului. La această operație se referea și discuția reprodusă la început, surprinsă în parcul zoologic din Oradea, cu o zi înainte de inaugurarea sa.

★

Operația trebuia să aibă loc miercuri. Spre regretul nostru n-am putut să asistăm. Dar cu toate șovăielile medicului veterinar în fața noului, sîntem încredințați că ea a reușit.

V. PETRESCU

Grațioase lebede plutesc pe apa lacului

Caprele de Camerun provoacă bucuria, mai ales a copiilor

Ernst Hemingway — un pasionat al boxului

Din carnetul de amintiri al lui Gheorghe Axioti

Zilele trecute am primit la redacție vizita lui Gh. Axioti, fost campion al țării la box, la categoriile semigrea și grea. Axioti nu a părăsit pînă azi ringul. El a funcționat în ultimul timp ca antrenor al secției de box a clubului Dinamo-Craiova.

Vizita lui Axioti a fost determinată de apariția în această pagină a revistei noastre, a unei informații referitoare la prietenia dintre marele scriitor Ernst Hemingway, de curînd decedat în urma unui accident stupid și boxerul cuban Kid Tunero. Axioti ne-a relatat că a cunoscut și el pe regretatul scriitor, tot în cadrul și în ambianța ringului de box

Rubrica „Mozaic Sportiv", apărută în „Magazinul" din 15 iulie 1961, m-a făcut să răscolesc desaga cu amintiri, în care au rămas ascunse întîmplări și momente de neuitat, legate de lunga mea activitate sportivă.

Era pe la începutul anului 1933 cînd am hotărît să iau taurul de coarne: să-mi măsor forțele cu cei mai buni boxeuri din Europa și să încerc să asaltez cumva titlul de campion european. În țară nu existau pe atunci posibilități pentru perfecționarea tehnicii sau pentru un contact permanent cu școlile de box străine. Cu economiile realizate din bursele cîtorva meciuri susținute în Capitală, dar, bineînțeles, fără nici un sprijin din partea forurilor noastre sportive am plecat la Paris.

Cu multă stăruință pe lîngă proprietarul sălii „Palais des Sports", dar mai ales datorită unei „taxe" destul de sărate pe care a trebuit s-o depun în mîinile unor oameni de afaceri de acolo, am reușit să fiu primit în rîndurile boxerilor care se antrenau în sălile Palatului Sporturilor, în mijlocul unui mare număr de boxeri străini cu multă reputație.

Încă din primele clipe am remarcat printre acestia silueta zveltă, de culoare brună ciocolatie, a unui atlet cu o splendidă conformație. Am aflat că este un tînăr boxer cuban, cu numele de Kid Tunero, proaspăt venit din Havana. Curînd am făcut cunoștință. El cu „habla", eu cu „da" și „nu", dar mai mult prin gesturi, prin mimică și din afinitate, ne-am cunoscut mai bine și am legat o strînsă prietenie. Am început să ne pregătim în comun, în vederea viitoarelor noastre meciuri.

Gh. Axioti în anul 1933.

Curînd l-am cunoscut și anturajul, pe profesorul lui și alți cîțiva tineri boxeri cubani. Tot atunci am aflat în preajma lui Kid Tunero figura foarte interesantă și expresivă a unui sportiv amator, a unui „suporter", care participa la antrenamentele cubanului și care îmbrăca și el, adesea, costumul de sport și mănușile de box. Părea fermecat de box, de rigorile antrenamentului, de ireșul acestei risipiri de forță și agilitate. Am făcut cunoștință și am aflat că am în fața mea pe scriitorul progresist — încă de pe atunci aproape de celebritate mondială — Ernst Hemingway.

Ne urmărea cu mult interes și atenție, ne vorbea, despre box desigur, dar mai ales despre viața și condițiile sportivului profesionist, ne încuraja în activitatea noastră, își afirma admirația pentru tenacitatea și curajul nostru. Nu înțelegeam tot ceea ce ne spunea, dar mă ținea încătușat vorba lui domoală, privirea lui plină de expresie și de lumină.

Am avut un puternic sentiment de regret cînd am aflat trista veste a morții sale și am scris aceste rînduri ca un omagiu modest adus memoriei sale.

De toate

● **La vîrsta de 66 ani Iosef Fabian, șleifuitor de lentile din Viena, face înconjurul Europei pe bicicletă. El parcurge zilnic între 70—90 km. Pînă acum a străbătut în 57 zile peste 3000 km. pe șoselele din Austria, R. D. Germană, Danemarca, Norvegia, Suedia, Finlanda. Zilele trecute I. Fabian a ajuns la Leningrad și de aici a plecat mai departe spre Moscova pentru a transmite un salut de prietenie al muncitorilor austrieci către locuitorii capitalei sovietice.**

● **Ciclistul luxemburghez Charly Gaul a declarat într-un cerc de ziariști sportivi că numai după ce va înceta să mai alerge va putea spune totul asupra celor petrecute în cel de al 48-lea Tur ciclist al Franței, cîștigat de Anquetil. Pe de altă parte, Henry Anglade, campionul francez care n-a reușit să cîștige nici măcar o etapă, a spus că el niciodată nu va mai accepta să fie „subreta" lui Anquetil.**

● **Campion mondial în 1933 în urma victoriei, obținută asupra lui Jack Sharley, colosul italian Primo Carnera a fost pe rînd „actor" de film, clovn la circ, luptător de catch, iar acum managerul său i-a găsit un nou talent: acela de desenator! Primo Carnera va ilustra textele revistei „Ring Magazin New York".**

● **Mont Blanc-ul a făcut din nou victime. O expediție de alpiniști italieni și francezi condusă de Walter Bonatti a fost surprinsă la 7 iulie de o puternică furtună de zăpadă la o altitudine de 3948 metri. În timp ce căutau un refugiu, patru membri ai expediției printre care și cunoscutul ghid italian Oggioni, au murit degerați. Bonatti și alți trei alpiniști au fost salvați de un elicopter.**

● **Campioana olimpică și mondială la floretă Hedi Schmidt este totodată și o virtuoasă a arcușului. Se spune că ea stăpînește cu aceeași abilitate lama floretei și strunele viorii. Studentă la Conservatorul Augsburg, Hedi este în vîrstă de 22 ani.**

● **Joe Louis, Gene Fullmer și Tommy Laughran, au semnat împreună o declarație prin care cer autorităților să întreprindă măsuri energice pentru salvgardarea boxului american scoțîndu-l de sub influența gangsterismului.**

„Căprioara albă" primită cu ostilitate în Anglia

În Africa de sud, între alte sporturi jocul de rugbi este cel mai popular. Acest lucru e bine cunoscut amatorilor de sport.

In Africa de sud guvernul de nuanță fascistă duce o politică de cruntă discriminare rasială și asuprire a populației băștinașe. Și acest lucru e bine cunoscut lumii întregi.

In ce privește sportul trebuie spus de la bun început că această activitate plăcută tineretului este apanajul exclusiv al albilor. Chiar și în denumirile date diferitelor echipe, rasiștii țin să amintească faptul că negrii au fost excluși complet de la practica sportului. Bineînțeles că acest lucru a stîrnit o puternică indignare. Sportivii din India, Brazilia, Pakistan, Indonezia, au refuzat să se întîlnească cu echipe din Uniunea Sudafricană. Ba chiar și în Anglia reprezentanții rasiștilor au fost primiți cu o ostilitate la care nu se așteptau. Sosind nu de mult echipa All-Whitte-Springboks, („Căprioara albă"), studenți din mai multe orașe engleze și din Dublin, capitala Irlandei, au ieșit pe străzi cu pancarte pe care era scris: „Boicotați „Căprioara albă", „Sportul nu este numai pentru albi", „Să se desființeze apartheidul din sport". Mulți jucători englezi, membri ai partidului laburist, au refuzat să participe la meciurile cu „Springboks". Rugbiștii sudafricani n-au mai avut timp să-și arate măiestria. „Căprioara albă" a părăsit Anglia însoțită de fluierături și strigăte.

Două penaltiuri au fost executate de 6 ori...

La un meci din R. P. Ungară între echipele regionale Debrecen V.M. și Kabar, arbitrul a dictat repetarea a două penaltiuri nu mai puțin de 6 ori! Portarul echipei din Debrecen a apărat în prima repriză penaltiul acordat de arbitru. Dar lovitura a fost repetată, pentru că portarul se mișcase în momentul executării penaltiului. In minutul 90, la scorul de 0—0, arbitrul a acordat din nou un 11 m. Portarul din Debrecen s-a mișcat în poartă și lovitura a fost repetată pentru aceeași infracțiune de 3 ori. (Și de fiecare dată mingea a fost reținută). Abia la încercarea a 4-a nu s-a comis nici o infracțiune, astfel încît penaltiul a fost executat în condiții reglementare. In schimb, de data aceasta portarul n-a mai reținut balonul, victoria revenind echipei din Kabar.

Un bilanț tragic

Organizate aproape în fiecare săptămînă, cursele de automobile au devenit un lucru banal în Statele Unite. Lucrul acesta a început să se facă resimțit și în încasările pe care le fac diferiții organizatori. Tocmai de aceea, afaceriștii de peste ocean s-au gîndit să lanseze un gen nou de „curse" care, cel puțin deocamdată au făcut senzație. Este vorba de curse la care participă automobile în miniatură, numite kart, conduse în mare majoritate de copii. „Roadele" acestui nou gen de afaceri nu s-au lăsat mult timp așteptate. După cum scrie ziarul „Combat", într-un singur an — 1960 — cursele de karting au făcut în Statele Unite 33 de morți și peste 200 de răniți. 10 copii morți erau în vîrstă pînă la 10 ani, iar restul pînă la 16 ani.

Și cu tot acest bilanț tragic, cursele de karting nu au fost interzise. Cei puțin pînă ce afaceriștii americani vor descoperi alte „numere senzaționale", încheiate cu și mai multe victime și, bine înțeles,... încasări mai mari.

Jocul cu moartea

Jose Meiffert, un fost florar din Nisa, cunoscut mai bine sub numele de „ciclistul sinucigaș" continuă să se joace cu moartea la vîrsta de peste 50 ani. Într-una din tentativele sale el a atins media orară de 175,721 km. (octombrie 1951), la kilometrul lansat, pedalînd pe o bicicletă specială în spatele unui automobil condus de Girard. El a eșuat însă în tentativa de a bate recordul orei obținut de belgianul Vanderstuytt (122,771 km) care a alergat în spatele unei motociclete. Meiffert care face reclamă firmelor Dunlop și Alcyon a declarat ziariștilor că trebuie neapărat să bată acest record pentru a-și putea nota ultimele impresii în cartea sa intitulată „Întîlnirile mele cu moartea".

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMINIA LIBERA"

★

Redacția și administrația, Piața Scînteii, tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10, interior 14.00.

Boxerii Kid Tunero și Gh. Axioti, la antrenament de mare în parcul Bois de Boulogne din Paris, în 1933.

Bagaje bine pregătite — călătorii perfecte

Gîndindu-ne la felul cum vom prepara valizele noastre, vom evita micile neajunsuri cauzate de bagajele făcute în pripă: haine șifonate, sticle răsturnate sau uitarea unui obiect indispensabil. Pentru aceasta, în primul rînd va trebui să facem o listă cu lucrurile de care avem neapărată nevoie. Valizele vor trebui să fie aranjate cu multă grijă. Obiectele cele mai grele se vor pune la fund, păstrînd deasupra hainele, care sînt mai greu de împăturit, lucrurile de toaletă ca și cele de care veți avea nevoie noaptea, mai ales în cazul cînd trebuie să o petreceți pe drum.

● O mică farmacie improvizată este foarte necesar să aveți în vacanță. Nu va trebui să uitați în nici un caz termometrul, mai ales dacă plecați cu copii mici.

● Obiectele de toaletă vor trebui să fie puse într-un sac special, care va fi mereu la îndemînă. Se găsesc truse de toaletă din material plastic foarte frumoase și practice.

Iată cîteva mici accesorii ce vă vor ajuta foarte mult în vacanță:

O perie de haine, perie și cremă de pantofi; cîteva ace cu gămălie, nasturi, ace de cusut, ață, pungi din material plastic de diferite mărimi pentru lenjerie murdară sau umedă și pentru încălțăminte; un fier de călcat, ce se poate adapta la diferite intensități de curent și de asemenea un sac pentru alimente ce va fi bine să conțină pungi de material plastic, cutie pentru unt etc.

Pentru a fi siguri că hainele nu s-au mototolit prea mult, iată cîteva sfaturi: pantalonii se vor îndoi în două, partea de jos fiind pusă pe deasupra; hainele se vor întoarce pe dos avînd grijă să așezăm bine mînecile; umerii se vor umple cu batiste sau ciorapi, apoi vor fi îndoiți cu mînecile spre guler și reverele desfăcute; rochiile și bluzele vor fi închise la nasturi și aranjate în așa fel încît cutele să se așeze singure. Astfel strînse se păstrează mult mai bine; de asemenea, în cazul cînd veți lua în valiză mai multe perechi de pantofi, este bine să le aranjați în pungi de material plastic, pentru a evita murdărirea celorlalte lucruri.

Țesături noi

În vitrinele magazinelor apar mereu țesături noi, într-o gamă variată de culori, imprimeuri din bumbac, mătase sau fire sintetice, atrăgătoare, cu tușeu plăcut, țesături decorative și multe altele.

Am vizitat recent atelierul de creație al țesătoriei de mătase „Ilie Pintilie" din Capitală. Creatorii erau în plină activitate. „Sînt în concurs creatorii noștri", îmi spune tov. Gh. Miheș directorul întreprinderii. Ministerul Industriei Ușoare a organizat acest concurs în colaborare cu Uniunea Sindicatelor de ramură. Pînă în prezent creatorii noștri au și executat 10 contexturi noi de țesături precum și 42 desene noi de imprimeuri, țesături din fire de mătase naturală, vegetală și relon.

Să prezentăm cîteva din ele. La țesăturile din mătase naturală predomină culorile sobre în combinații foarte reușite.

La țesăturile din mătase vegetală și din relon se întrebuințează mult culorile deschise, vesele și culorile pastel. Aici mai apar flori pictate după natură sau stilizate. Este adevărat că tot mai rar. Creatorii au reușit să realizeze șantung din mătase artificială. Cred că acest articol va cîștiga repede aprecierile cumpărătoarelor, prin culorile reușite în care s-a realizat și tușeul plăcut pe care îl are.

Să prezentăm și ceva pentru bărbați. Creatorii se gîndesc și la ei și se străduiesc să satisfacă și cerințele lor pentru cravate moderne, frumoase. Au și fost create 22 modele noi de cravate în 121 poziții coloristice. Sînt folosite atît liniile clasice (în dungi, orizontale sau verticale) cît și pătrățele, efecte de fir și de țesătură.

A. MIHAELA

Tricotaje din bumbac

1. Bluză simplă cu o bantă lată din patent în dungi colorate. În spate banta este dreaptă nu cu colț ca în față.

2. La acest model, garnitura o constituie cele două bentițe înguste ce pornesc de sub gulerul (din patent) foarte degajat și se termină cu două funde. Aceste bentițe se cos pe deasupra.

3. Bluză dreaptă în dungi înguste ce pornesc de sub platcă cu buzunare.

4. Jachetă cu cîte două dungi la guler, mîneci și corsaj.

5. La această jachetă patentul este lucrat în formă de pliseuri înguste ce se strîng într-o bentiță îngustă, de altă culoare.

Desene de Melania POPESCU

Un taior ușor de vară, din material lavabil, de in sau cînepă, într-o culoare deschisă, capătă o notă originală și elegantă fiind garnisit cu bentițe de culoare închisă.

E BINE SĂ ȘTIȚI...

Fețele de încălțăminte din pînză albă se spală cu săpun; după ce se usucă se dă cu o cîrpuliță muiată într-un produs de albire, întinzînd pasta în mod egal. După ce s-a uscat se perie bine cu o periuță moale. În felul acesta se acoperă orice pată, chiar și acelea negre de păcură. (N. Bădescu — Timișoara).

Pentru reascuțirea foarfecuțelor de unghii, o metodă bună este să trecăm părțile tăioase cu hîrtie de șlefuit cît se poate de fină. (Ilie Florea — Pașcani).

La folosirea detergenților nu este nevoie să adăugați sodă; dacă e vorba de un grad mare de murdărie, la rufele albe, puteți adăuga însă și o cantitate mică de sodă, pentru ca spălatul să decurgă mai ușor. (L. M. — București).

Petele de mucegai de pe albituri se pot trata cu o soluție caldă — compusă din 4 părți apă oxigenată, o parte spirt denaturat și 20 părți apă. Cu această soluție se freacă pînă ce dispare pata, apoi se spală bine. Se poate folosi și un amestec compus din 4 părți alcool și o parte acid salicilic, în care se introduce numai locul pătat de mucegai și se freacă ușor. (M. C.).

CURIERUL NOSTRU

I. I. — Slatina: Credem că totuși există o cauză pe care însă nu ne-ați spus-o și nouă. Indiferent însă de cauză, este clar că trebuie să luați hotărîrea la care v-ați și gîndit. Se pare, din cele scrise de dv., că este inutilă orice încercare de a aduce lucrurile pe un făgaș normal. Era bine dacă vă spunea în urmă cu cîteva luni. Nu v-ați mai fi complicat în mod inutil.

VICTOR MUSTAȚĂ — București: Pentru a urma cursurile despre care ne vorbiți este necesar în primul rînd să terminați școala medie la care sînteți înscris. După examenul de maturitate puteți să vă puneți și asemenea probleme, dar pînă atunci mai aveți.

M.P. Noi nu sîntem de părere să întrerupeți o prietenie atît de frumoasă și care are mari perspective. Cel puțin așa reiese din scrisoarea dv. Atîta timp cît este vorba de prietenie nu are rost să creați în jurul acesteia o atmosferă neplăcută. Trebuie de aceea să procedați cu mai multă atenție. Nu mai vorbiți prea mult despre aceasta. Aveți destule prilejuri pentru a vă crea timp liber. Cînd vă veți cunoaște foarte bine veți putea lua singură o hotărîre. Veți găsi argumente să-i convingeți și pe cei din jurul dv.

LALITTA și MARIUS — Deva: În problema care vă interesează este bine să vă adresați Ministerului Învățămîntului și Culturii care vă va da toate lămuririle. Este singurul organ competent în această problemă.

GRAZIELLA M. — Bacău: Ne pare foarte rău pentru încurcătura ce s-a produs. Noi o să cercetăm cele sezisate de dv. În ceea ce privește propunerea ce ne-o faceți de a colabora la pagina noastră cu diferite sfaturi practice, în principiu noi sîntem de acord. Rămîne de văzut dacă și materialele ce ni le veți trimite vor întruni condițiile de a fi publicate. Noi le așteptăm și vă promitem că vă vom răspunde imediat.

ANATOLIE P. — București: Schița, cum îi spuneți dv., nu poate fi publicată în revista noastră. Ar fi bine s-o trimiteți la o revistă de specialitate. Pentru a-l ajuta și mai direct pe prietenul despre care vorbiți e mai bine să i-o trimiteți direct. De altfel aceasta este și dorința dv., așa că noi v-am și expediat-o.

GAROFIȚA — Birlad: Este adevărat ce spuneți în scrisoare și considerăm ca binevenită sugestia dv. Aceasta înseamnă că noi vom publica în curînd ceea ce vă interesează pe dv. și desigur și pe alți cititori.

MIHAI — Rm. Vîlcea: Este o problemă foarte dificilă pe care numai dv. singur o puteți rezolva. Cînd veți hotărî ce anume trebuie să faceți să nu vă sfătuiți cu nimeni ci numai cu dv. singur. Depinde foarte mult de gîndirea dv. toată viața ce o veți duce de aici înainte. Părerea noastră este să nu luați însă o hotărîre acum. Stați mai mult împreună pentru a vă da seama de tăria sentimentelor dv. și ale ei. Atunci veți putea hotărî ce anume să faceți. Mai scrieți-ne.

NANA NICOLICI — București: Este normal să cunoașteți „greul moment de despărțire dintre mame și copii" atunci cînd aceștia pleacă în colonii. Cît privește versurile apreciem mai ales buna intenție. Continuați.

SFATURI MODĂ COSMETICĂ GOSPODĂRIE

PARINȚI ȘI COPII

„MI-E FRICĂ SĂ NU AFLE MAMA..."

E o zi minunată, dar Luminița e posomorită. E la munte în compania altor zeci și sute de copii într-o colonie, dar ea nu se poate bucura de minunățiile ce o înconjoară. Acum, de pildă, toți copiii împreună cu cei ce se îngrijesc de educația lor, se află în excursie. Au plecat de dimineață pe munte dar ea n-a putut răspunde insistențelor.

— Hai Luminița! Nu-ți fie frică! Vino pe munte că doar ești cu noi. Nu ți se va întîmpla nimic.

— Nu pot! Nu mi-e frică, dar nu pot. Îmi pare rău și mie, dar... nu pot!

— Bine, dar de ce?!

Luminița n-a mai răspuns. Și-a stăpînit cu greu hohotele de plîns privind în urma copiilor și resemnată a rămas „acasă".

Cei ce-o aveau în seamă erau îngrijorați: de cînd a sosit în colonie Luminița nu e împreună cu ceilalți decît la masă și la culcare. De ce nu ia parte la viața coloniei? Întrebare fără răspuns. Luminița nu dă explicații. Atît au reușit să „scoată" de la ea cei din jur: „mi-e frică să nu afle mama!"

Ciudat! Într-adevăr ciudat. Dar să vedem cum au decurs lucrurile înainte de plecarea Luminiței în colonie.

Mămica nu-și găsea loc. A trecut „peste orice principii" și a încuviințat „trimiterea" copilului.

— Cum am putut să fac una ca asta? își reproșa mereu. Cum am să mă pot despărți de ea? Și la urma urmei, ce se va face acolo fără mine?

Regreta că s-a lăsat influențată cu atîta ușurință de mamele care „pot trăi departe de copiii lor" și și-au trimis de atîtea ori odraslele în colonie.

— Ei, dar acum dacă tot m-am pronunțat „pentru"; trebuie să dau copilului instrucțiuni precise.

Și într-adevăr, cu cîteva zile înainte de plecare avu loc un strașnic consiliu de familie. În jurul mesei au luat loc tata, plictisit și inactiv, probabil sătul pînă-n gît de vederile consoartei, pe care nu reușește să le combată, bunicuța în a cărei alură se vedea limpede încrederea fără rezerve în cele ce urma să „pledeze" fiica, Luminița vădit emoționată și în sfîrșit, mama. Luînd aerul unei solemnități grave, începu:

— Fetița mea, peste două trei zile, vei pleca în colonie. Trebuie să știi însă că nu mi-a fost deloc ușor să-mi dau consimțămîntul. Te cunosc și știu că n-ai să poți sta acolo fără mine.

— Ba am să pot, mămico! N-am să fiu singură.

— Nu, n-ai să poți. Eu știu mai bine ca tine. Dar să lăsăm asta. Fii atentă la ce-ți spun și nu care cumva să-mi calci cuvîntul. În primul rînd: nu ai voie să te îndepărtezi de locul unde veți fi găzduiți. Nici o excursie, nici o aventurare în necunoscut. În al doilea rînd: nu ai voie să faci plajă și în nici un caz nu te bagi în lac, dacă există acolo așa ceva. În al treilea rînd: dacă mîncarea nu e bună îmi dai imediat de știre și vin să te iau acasă.

Bineînțeles că au mai fost și alte cîteva „rînduri", dar „instructajul" s-a încheiat în cele din urmă cu un autoritar „ne-am înțeles?" și Luminița începu să aștepte cu înfrigurare clipa plecării. Și clipa veni în sfîrșit. La gară mămica nu uită să repete „instrucțiunile precise", și, pe toate căile posibile, inocula frica în sufletul fetiței.

Luminița avea capul calendar. Era totuși fericită că pleacă.

— Ei și ce dacă n-am să fac excursii sau n-am să mă scald, parcă aici mama îmi dă vreodată voie să fac așa ceva? Principalul este că plec la munte și că am să mă simt acolo grozav.

Și s-a simțit într-adevăr... „grozav"! În limitele instrucțiunilor mămichii, e limpede ce putea să folosească Luminița în colonia unde atîția copii, ca și în atîtea alte colonii și tabere de vară, trăiau din plin zilele fericite ale vacanței. Cu toată grija de care era înconjurată, cu toată atenția de care se bucura, copilul n-a putut scăpa cu totul de gîndul obsedant că „ar putea să afle mama".

Luminița a plecat fericită în colonie, dar s-a întors posomorită așa cum de altfel fusese acolo mai tot timpul. Totuși, cineva era fericit la întoarcerea fetiței. Ați ghicit: mama! Bineînțeles și bunicuța. Amîndouă s-au convins că Luminița nu le-a ieșit din cuvînt.

L. MINDIRIGIU

GHIDUL GOSPODINEI

MENIUL SĂPTĂMÎNII

— Cartofi cu smîntînă la cuptor; roșii umplute cu carne; fructe.

— Zacuscă de vinete; friptură la grătar — salată de roșii; gălușți cu prune.

— Legume asortate cu unt; Varză cu carne; compot.

— Gulii cu smîntînă; șnițel cu cartofi; budincă de griș cu sirop.

— Salată de fasole grasă cu usturoi; bame cu carne; fructe.

— Brînză cu smîntînă; budincă de morcovi cu carne; mere în aluat.

— Ciorbă de potroace, boboc de rață cu varză călită; fructe cu cremă la gheață.

Băuturi reci pentru zile calde

Acum în timpul zilelor călduroase de vară, băuturile reci sînt mereu bine venite. Există numeroase varietăți, începînd cu clasica citronadă și terminînd cu cea de pepene. Veți putea bea cît de rece cu condiția de a întrebuința un pai și a ține puțin băutura în gură înainte de a o înghiți.

Băutură de ananas

Pentru 4-5 pahare mari, frecăm bine 2 gălbenușuri de ou cu 2 linguri de zahăr. Adăugăm apoi zeama de la o lămîie și 2 linguri de rom. Se pune apoi, bătînd în continuare conținutul unei cutii de 1 kg. de zeamă de ananas. O punem la gheață 2-3 ore înainte de a se servi.

Amestec din cacao

Pentru 6 pahare: 3 linguri de cacao, 3 pahare de lapte, 3 pahare de ceai foarte concentrat, 6 bucăți de zahăr. Dacă doriți să fie mai dulce puteți pune mai mult. Dizolvăm cacao în puțin lapte rece, pe urmă adăugăm deasupra, amestecînd în continuare, laptele cald. Separat preparăm 3 pahare de ceai, pentru fiecare pahar o linguriță de ceai. După ce l-am strecurat, îl îndulcim atît cît dorim și-l lăsăm la rece. Amestecăm apoi totul împreună. Se servește în pahare mari umplute cu gheață.

Sirop de pepene

Se dă prin mașină 500 g. de miez de pepene galben, la care se adăuga zeama unei lămîi. Pe deasupra se va adăuga un sirop fierbinte făcut din 250 g. de zahăr la o jumătate litru de apă. Se va lăsa astfel să stea 20 de minute, turnînd apoi peste acest amestec o jumătate litru de sifon sau de apă rece. Această băutură se va trece printr-o sită deasă, adăugîndu-i-se două linguri de sirop de portocale. Se pune la rece cel puțin cu 2 ore înainte de a fi servită.

Sirop de caise

Pentru a obține 4 pahare de sirop, avem nevoie de un pahar plin cu pulpă de caise fin tocată, un pahar de zeamă sau sirop de portocale (nu este neapărat nevoie de această fructă) 4 linguri de zahăr și un sifon. Toate acestea se amestecă bine și se pun la rece.

Sirop de cafea

Pentru fiecare pahar este nevoie de un sfert linguriță de cafea și un sfert de pahar de lapte la care adăugăm o lingură de zahăr. Dizolvăm cafeaua în lapte împreună cu zahărul la rece, la care adăugăm apoi 1—2 cuburi de gheață. Umplem restul paharului cu sifon.

Sirop din mentă

Pentru 2 persoane. La 1 litru ceai de mentă adăugăm 100 g. zahăr și o lămîie tăiată în felii subțiri. Se lasă să se răcească. Înainte de a servi adăugăm o jumătate pahar de rom. Se amestecă totul bine și se lasă la rece. În fiecare pahar se pune o foaie de mentă.

TIPARUL PRACTIC

Husa geamantanului

Foarte elegantă prin simplitatea ei, această rochie o veți putea purta în după amiezele de primăvară, vară și toamnă. Bineînțeles că pentru a putea purta în toate aceste anotimpuri va trebui s-o confecționați din materiale diferite. Pentru timpul călduros vă recomandăm Nylon-ul plisat, iar pentru timpul mai răcoros din jerse plisat sau tergal plisat. În cazul cînd veți găsi un material mai deosebit (acesta e de preferință să fie uni) atunci va trebui ca metrajul pe care-l veți cumpăra să fie dublu celui pe care-l găsiți plisat gata. Pentru materialul plisat gata, metrajul este următorul: 1,30 m. lat de 1,40 sau 2,50 m. lat de 90 cm. În plus veți avea nevoie, de asemenea, de 50 cm. din același material care nu este plisat, aceiași culoare pentru platca de sus și mînecі ca și pentru cordon.

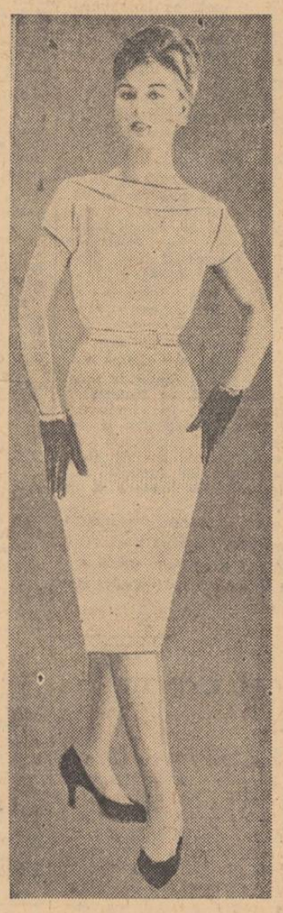

Tăiați decolteul și mînecile, susțineți pliurile printr-un șnur de jur împrejur (fig. 1). Asamblați platca prin cusăturile de la umăr (fig. 4). Dublați platca punînd parte peste parte, astfel ca să coincidă în mod egal (fig. 5). Întoarceți-o pe față, prindeți platca de pliseu, iar apoi coaseți-o fin (fig. 6). Coaseți mînecile printr-o mică cusătură (fig. 7), după aceea le veți întoarce și prinde la răscroială avînd grijă ca mijlocul mînecii să corespundă cu cusătura de la umăr. Mijlocul mînecii va fi fixat printr-un semn dat cu ață. După aceea veți sustine puțin răscroiala mînecii printr-un ușor cret, pe care îl veți potrivi atît cît cere răscroiala mînecii. După aceea fixați mîneca de corsaj (fig. 8) și apoi îi faceți un mic tiv. Executați cordonul prin materialul pus dublu, avînd totodată grijă să-i puneți la mijloc și o rejansă (fig. 2). Executați o deschizătură prin care veți trasa acul de la cataramă, pe care o veți executa așa cum indică fig. 3.

Sfaturi cosmetice

Măștile cosmetice moderne sînt folosite ca mijloace eficace pentru îngrijirea tenului, cu condiția ca să fie aplicate în mod rațional. Ele au avantajul că acționează mai profund decît atunci cînd stau în contact mai îndelungat cu pielea. O condiție esențială pentru atingerea scopului urmărit este ca masca să fie aplicată în poziție culcată.

În cele ce urmează ne vom ocupa în mod deosebit de măștile preparate din fructe și legume care sînt la îndemîna tuturor în acest sezon. Sucurile de legume și fructe sînt recomandate la prepararea măștilor, cele mai multe avînd proprietatea de a albi, de a închide porii, de a catifela și tonifica pielea. Ele pot fi aplicate ca atare sau amestecate cu caolin pînă la formarea unei paste. În general măștile cu fructe și legume pot fi aplicate pe orice tip de piele cu condiția ca în cazul tenului uscat, după îndepărtarea măștii să aplicăm pe obraz un strat ușor de cremă grasă. Masca de roșii se poate aplica sub formă de felii sau zeamă amestecată cu caolin sau talc și este recomandată în mod deosebit pentru persoanele cu acnee și puncte negre. Masca de castraveți, hidratează celulele și frăgezește pielea uscată, pentru aceste calități fiind recomandată în cazul tenului uscat deshidratat, veștejit. Masca de pepene galben sau de pepene verde, bogată în vitamine, tonifică pielea dîndu-i o strălucire deosebită. Se prepară strivind miezul de pepene și aplicîndu-l într-un strat gros. Masca de prune se recomandă în deosebi persoanelor cu tenul gras fiind astringentă. Masca de piersici, caise, de asemenea poate fi folosită pentru orice fel de piele. Morcovul sub formă de zeamă sau dat pe răzătoare și amestecat cu talc, constituie o mască foarte apreciată pentru tenurile sensibile, uscate, ușor iritabile, morcovul conținînd o cantitate mare de provitamină A — caroten.

Toate aceste măști se păstrează pe față 20-30 minute după care se scot cu apă călduță, se clătește apoi cu apă rece. Măștile vor fi aplicate întotdeauna pe un obraz curățat în prealabil.

Anca Bogdan

TATĂL MEU. CHARLIE CHAPLIN

de Sidney CHAPLIN

Dacă în zilele cînd veneam acasă tata nu era prea ocupat, el se străduia să ne distreze, organizînd bunăoară, vizionarea unui film. Adeseori, organiza vizionări acasă la noi, dîndu-ne voie să ne invităm și prietenii. Citeodată ne adunam 20 de copii.

Ca să poată găsi loc toți oaspeții, alcătuiam un fel de sală de spectacole, improvizată din scaune și divane. Tata își așeza scaunul undeva într-o parte și, încrucișînd mîinile pe piept, lăsa să se înțeleagă că e hotărît să se poarte ca un spectator de rînd. Dar, imediat ce începea filmul, el trecea în altă parte a sălii, aproape de noi, ca să observe reacția copiilor.

Dar și atunci nu tăcea: dădea explicații la acțiunile filmului.

— Priviți, omul ăsta mic merge în partea asta, exclama tata, frecîndu-și mulțumit mîinile. Iată-l acum dincoace. Acum iată-l aici, vedeți? Și ce va fi acuuum! Nu căscați, copii!

Aceste tirade emoționante, noi copiii, le consideram ca ceva absolut normal. Nici nu ne trecea prin cap că în întreaga lume numai noi aveam fericirea de a asculta glasul viu al lui Chaplin, în filmele lui mute.

În scenele comice noi rîdeam, rîdea și tata împreună cu noi. Parcă aud și acum rîsul lui molipsitor. Dar acest rîs nu era stîrnit de trucurile „micului vagabond", ci de reacția auditoriului. Și dacă noi rîdeam pînă la lacrimi, tata era în al șaptelea cer.

— După voi, aceasta e comic, nu? întreba el mulțumit pe copii și adăuga: Copiii sînt un neam de oameni cărora cu greu le poți face pe plac...

Ca și mulți părinți, ne povestea întotdeauna înainte de culcare, povești, care erau întotdeauna interesante. Stînd în pat, eu și Sidney tremuram de frică. Citeodată tata își amintea ceva din Dickens și, împotriva așteptărilor, nu ceva sentimental sau umoristic, deși în scrierile lui Dickens sînt din belșug asemenea pasaje. Tatei îi plăcea să povestească lucruri care îngrozesc.

Se pare că cel mai mult îi plăcea „Oliver Twist", pentru că viața acestuia în orfelinat îi amintea de propria lui copilărie. Ne citea foarte des scena în care Oliver Twist face cunoștință cu Fedjin... Întotdeauna ne povestea cu totul altfel același episod din carte și nu știam niciodată ce ne așteaptă. În schimb, știam că va fi interesant.

Anii copilăriei îmi amintesc de o barcă șubredă, în largul mării. La fiecare cinci ani un nou val, o nouă perioadă chinuitoare de creație și, ca o încoronare, un nou film: „Luminile orașului", „Timpuri noi", „Marele dictator", „Domnul Verdoux" și „Luminile rampei". Deși nu cunosc amănuntele muncii la crearea filmului „Un rege la New York" întrucît tata a terminat acest film în Europa, presupun că la crearea lui a fost cheltuită nu mai puțină energie și muncă decît la celelalte.

Charlie Chaplin printre „Cei opt din Lancashire"

Cînd este ocupat, toate celelalte, familia, prietenii etc., nu mai există pentru dînsul. Jertfește totul pe altarul creației, care continuă într-un crescendo nebunesc și se termină în viforul finalului, lăsînd creatorul fără vlagă. El singur spune că, terminînd un film, trebuie să stea o zi, două, în pat, să-și odihnească sistemul nervos. Și nu numai el rămîne fără vlagă. Toți acei care lucrează cu dînsul la studio sau acasă, sînt la fel de vlăguiți și gata să fugă unde văd cu ochii. Aceasta este viața unui creator care caută întotdeauna perfecționarea; se înțelege de la sine că cu un asemenea om în casă nu poate fi vorba de liniște.

Crearea scenariului pentru filmul „Timpuri Noi" l-a ținut încordat mai bine de doi ani. Munca literară a scenariului s-a desfășurat repede. Mai ales la început, se părea că tata nici nu lucrează, ci mai mult se distrează. Cu toate acestea, îi plăcea să scrie așa cum scriitorului Dickens îi plăcea să joace pe scenă. Odată mi-a povestit că se obligă să scrie în fiecare zi 500 de cuvinte pe orice temă; dacă nu pentru a realiza ceva, măcar pentru practică. Dacă tata era mulțumit — cînta. Și cît de frumos cînta! Arii din opere, cîntece populare, cuplete pe care le cunoștea încă de pe vremea cînd lucra la music-hall și cîntece proprii, mai ales cîntecul „Cumpărați flori" din filmul „Luminile orașului".

Cînta cînd făcea baie, cînta cînd se pregătea să plece undeva seara, cînta cu un glas de bas ce se auzea în întreaga casă, chiar și în cele mai îndepărtate colțuri ale primului etaj și chiar pe culmea dealului.

În românește de I. SAFIR

(Va urma)

Pentru copii

1. Rochiță fără mîneci cu o garnitură în culoarea bulinelor care formează și buzunare.

2. Rochiță în dungi care se încheie cu două funde pe umeri, cu o tăblie în față, restul fustei încrețit.

3. Complet format din bluză imprimată, cu două buzunare mari; pantaloni pînă aproape de genunchi.

4. Pantalonași de joc, croiți drept, strînși cu cordon în talie, cu buzunare mari aplicate, pe care lucrăm o broderie simplă.

5. Pantaloni și bluză în față cu garnitură albă, ca și pantalonii.

Desene de Beatrice BOBOCEA

Primul cosmonaut

Viața lui Iuri Gagarin povestită de el însuși (11)

Gagarin povestește în continuare cum a trecut printr-o serioasă pregătire fizică, printr-o serie de exerciții care aveau ca scop să-i permită să se deprindă cu starea de imponderabilitate. O seamă de aparate ca centrifuga, bancul vibrator, camera de presiune special amenajată — unde rămînea timp îndelungat absolut singur, ingerînd o hrană specială, precum și bancul de antrenament înzestrat cu instalații electronice speciale, macheta cabinei spațiale, unde candidații cosmonauți trăiau condițiile zborului cosmic realizate artificial, — toate acestea au însemnat nenumărate repetiții în vederea zborului și în sfîrșit a venit ziua de...

MIERCURI, 12 APRILIE

Se apropia ziua decolării. Urma să fim trimiși azi-mîine spre cosmodromul Bai Kanur. Ardeam totuși de nerăbdare. Rareori o așteptare a fost atît de apăsătoare. Știam că nava pe care urma să zburăm a primit denumirea de „Vostok" („Răsăritul").

Înaintea plecării noastre a avut loc o adunare de partid de rămas bun. Toți presupuneau că în primul zbor am să fiu trimis eu. Au luat cuvîntul toți, și cei ce plecau spre cosmodrom și cei care rămîneau.

— Vă invidiem cu o invidie fără răutate, prietenească... Vă urăm un zbor fericit... Întorși din Cosmos, să nu vă înfumurați, să nu țineți nasul sus, să fiți totdeauna modești, ca și acuma, — ne-au spus tovarășii

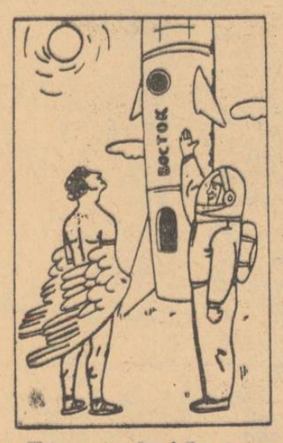

— Hai cu mine, Ivar! E mai sigur și mai rapid...

Desen de I. ERMIȘIN și A. SUHOV

care au luat cuvîntul. Mi s-a dat și mie cuvîntul. Am spus:

— Sînt mîndru și fericit că am fost inclus în rîndul primilor cosmonauți. Nu mi-am precupețit forțele și m-am străduit să fiu printre cei mai buni. Încredințez pe tovarășii mei comuniști că nu-mi voi precupeți forțele și munca pentru a îndeplini cu succes sarcina dată de partid și guvern. La realizarea apropiatului zbor în Cosmos voi merge cu sufletul deschis și cu o mare dorință de a duce la îndeplinire această sarcină, așa cum îi stă bine unui comunist... Mă alătur colectivului numeros de savanți și de muncitori care au creat nava cosmică și au închinat-o celui de al XXII-lea Congres al P.C.U.S."

Nu s-a vorbit mult la această adunare care amintea puțin un miting. Toți erau emoționați. Probabil că în timpul războiului comuniștii îi conduceau astfel pe tovarășii lor pe front.

Spre cosmodrom au plecat pe calea aerului ființa cosmonauți. Se putea întîmpla orice. Era deajuns ca primului candidat în vederea zborului să-i intre un fir de praf în ochi, sau să i se ridice temperatura cu o jumătate de grad, pulsul să-i crească cu cinci bătăi și candidatul urma să fie înlocuit cu alt om pregătit în toate privințele. Tovarășii care plecau erau la fel de pregătiți de zbor ca și mine. Startul urma să fie dat, în ziua și la ora fixată, cu cea mai mare exactitate. Împreună cu noi plecau spre cosmodrom ființa specialiști, precum și medicul.

Cu puțin înainte de ziua fixată pentru zbor am fost la Moscova. Tot drumul spre cosmodrom mi-am amintit de frămîntarea care mă cuprinsese cînd am stat în fața Mausoleului. A devenit o necesitate pentru oamenii sovietici ca, în ajunul unui pas important în viața lor, să vină în Piața Roșie, la Kremlin, la Lenin. În nopțile senine de iunie, pe aici trec, ținîndu-se de mîini, tinere și tineri care au dat examenul de maturitate. Cu 20 de ani în urmă, în zbuciumatul an 1941, în drum spre front, au trecut pe lîngă Mausoleu detașamentele de voluntari. De oriunde ar veni la Moscova oamenii sovietici, ei vizitează neapărat Piața Roșie. La fel fac și prietenii noștri de peste hotare.

Pășeam alene de-a lungul zidurilor Kremlinului, pe cheiul fluviului. În sunetele orologiului din turnul Spaski, am traversat Piața Roșie. Cu mîna pe cozoroc, m-am oprit în fața Mausoleului, am privit schimbarea gărzii și, cuprins de calm văzînd zborul porumbeilor și drapelul de stat ce flutura în adierea vîntului, deasupra palatului Kremlinului, am hoinărit agale prin orașul fără seamăn în lume. În jur, un torent de oameni. Toți simțeam venirea primăverii, mii de oameni veneau în întîmpinarea mea, mă ajungeau din urmă. Nimănui nu-i păsa de mine și nimeni nu știa că se pregătește un eveniment grandios, pe care nu l-a cunoscut istoria „Cît se va bucura poporul nostru cînd cele plănuite se vor înfăptui" — gîndeam eu.

În aceeași noapte am plecat, pe calea aerului, spre cosmodrom. Cu noi zbura Evghenii Anatolievici, comandantul, medicul și dascălul nostru, un om cu un farmec și un tact neobișnuit, care de 20 de ani poartă grijă de sănătatea pilotilor. A lucrat cu noi din prima zi și pentru el, după cum spunea, nu rămăseseră lucruri necunoscute. Știa despre fiecare dintre noi mai mult decît știam noi înșine. Era plăcut că împreună cu noi se îndrepta spre cosmodrom și Nikolai Petrovici Kamanin, unul din primii Eroi ai Uniunii Sovietice, care a educat numeroși piloți cunoscuți.

Pe cer se învolburau nori spumoși, printre dîrele de lumină se vedea pămîntul neacoperit încă de culturi, din loc în loc se vedea zăpada ce se topea. Am privit în jos și m-am gîndit la părinți, la Valea, la copii. Mă gîndeam ce voi face după zbor. Și de îndată am și hotărît: voi învăța. Alături de mine se afla cel mai apropiat prieten al meu — Cosmonautul Doi — un minunat comunist, primit în partid de organizația noastră, un om pe fața căruia era întipărită bucuria vieții, aproape copilărească. Și el privea la pămîntul care trecea sub noi, se gîndea și el, probabil, la același lucru la care mă gîndeam și eu. Uneori privirile noastre se întîlneau și zîmbindu-ne ne înțelegeam fără cuvinte. Temerile acelora care credeau că nu trebuie să fim avertizați cu privire la zbor, ca să nu fim nervoși, nu s-au justificat. Atît eu, cît și tovarășul meu, care în orice caz era gata să ocupe un loc în cabina de pe „Vostok", ne simțeam excelent.

Cosmonautul Doi stătea în fața mea. Îi priveam profilul și fără să vreau admiram trăsăturile regulate ale obrazului său fin, îngîndurat, fruntea sa înaltă, pe care se încîrlionța ușor părul său moale, castaniu. Era antrenat la fel ca și mine și era, desigur, capabil de lucruri mari. Poate că n-a fost trimis în primul zbor, fiind destinat pentru alt zbor, mai complex.

La cosmodrom eram așteptați. Am întîlnit acolo mai mulți specialiști cunoscuți și pe constructorul principal. Sosise la cosmodrom și teoreticianul cosmonauticii — așa îl ziceam între noi unul savant sovietic de vază, sub conducerea căruia au fost întocmite calculele zborului cosmic. Tot timpul era împreună cu constructorul principal. Știam că oamenii aceștia nu vor avea niciodată liniște. Ei vor căuta mereu ceva nou, vor năzui mereu. Numai colaborarea creatoare dintre acești doi corifei ai științei sovietice, a marilor colective de savanți și ingineri uniți prin același gînd cutezător, a putut să ducă la făurirea navei cosmice, să-i determine un drum sigur în jurul planetei, cu întoarcerea pe Pămînt.

Pe cosmodromul pe care am aterizat cu puțin înainte de startul navei „Vostok", totul stîrnea admirație și entuziasm. Simțeai aici dorința de a umbla cu capul descoperit, cu chipiul în mînă. Instalațiile terestre, rațional dispuse, destinate nevoilor lansării rachetelor cosmice și observațiilor asupra rachetelor în zbor, sînt poate mai complexe decît însuși nava cosmică.

A venit și ziua din ajunul zborului. Ni s-a acordat odihnă completă. Magnetofonul era în funcțiune, răspîndind în jur o muzică dulce, calmă. Seara am jucat o partidă de biliard. Cina n-a durat mult. Am fost trei la masă. Doctorul și noi doi. De cîteva zile ne hrăneam în chip „cosmic", ingerînd din tuburi hrană gustoasă, nutritivă. Nu s-a vorbit despre zbor. Vorbeam despre copilărie, despre cărțile citite, despre viitor. Discuția s-a purtat pe un ton glumeț, ne ironizam reciproc.

A intrat constructorul principal. Ca întotdeauna plin de

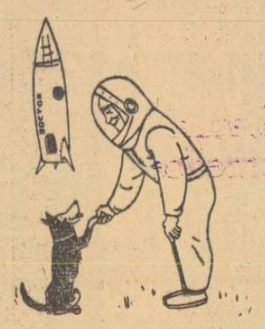

O pionieră pensionară îl salută pe cosmonaut

Desen de I. ERMIȘIN și A. SUHOV

atenție, amabil. Fără a întreba ceva, a spus: *„Peste cinci ani se va putea zbura în Cosmos cu bilet repartizat de sindicat".*

Am izbucnit în rîs. I-a plăcut dispoziția noastră și s-a uitat pe furiș la ceas. N-am văzut la el nici o umbră de neliniște. Avea încredere în noi așa, precum avea încredere în el însuși.

Medicul a fixat de trupul meu șapte dispozitive de înregistrare a funcțiilor fiziologice. O procedură foarte lungă, nu prea plăcută, însă m-am obișnuit cu ea: în timpul antrenamentelor am trecut nu o dată prin această procedură.

La orele 21,50, Evghenii Anatolievici mi-a verificat tensiunea arterială, temperatura, pulsul. Totul era normal: tensiunea 11,5—75; temperatura 36,7; pulsul 64. *Și acum la culcare,* — a spus dînsul.

— *La culcare? mă rog!* — am răspuns eu și m-am culcat.

În aceeași cameră cu mine, pe celălalt pat, se afla Cosmonautul Doi. De cîteva zile trăiam în aceleași condițiuni și în toate privințele semănam cu doi frați gemeni. De fapt am fost chiar frați: ne lega puternic același țel măreț, cărula de acum înainte îi consacrasem viața.

Am vorbit puțin, am schimbat o glumă-două. A intrat Evghenii Anatolievici.

— *Băieți, poate să vă ajut să adormiți?* — a întrebat el, băgînd mîna în buzunarul halatului său alb ca neaua.

Într-un singur glas am refuzat amîndoi somniferul.

(Va urma)

REBUS-magazin

FRUNZE

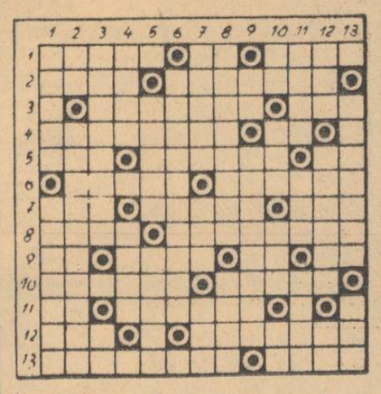

ORIZONTAL: 1) Autorul cîntecului „Frunză verde iarbă neagră" — Notă muzicală — Partea plană a unei frunze. 2) Frunze... în U.R.S.S. — Frunză cu marginea crestată. 3) Autorul pînzei „Foaie de studiu" — Frunze de brad. 4) Autorul versurilor „Că de-i vreme rea sau bună,/ Vîntu-mi bate, frunza-mi sună" — 365 de zile! 5) Rest de cafea — Autorul suitei corale „Frunză verde de pe baltă" — Acut! 6) „Frunze în furtună" — Plante cu frunze... satirice. 7) Oraș în Franța — A se vesteji (fig.) — Susținător de frunze 8) Plin de apă — A spune verzi și uscate. 9) În balon — Preot mahomedan — Vorba gîștei — Dumneata. 10) Plantă cu frunze foarte mici numită și ineață — Cîtă frunză și iarbă. 11) Mese! — Probat, 12) Localitate în Ungaria — Floarea lui Luchian. 13) Alcaloid toxic conținut în frunzele de tutun — Nume generic al plantelor cu frunze ghimpate.

VERTICAL: 1) Autorul cîntecului „Foaie verde de mohor" — Frunzișoară. 2) Aer! — Poet romîn, autorul poeziei „Între frunze". 3) „Frunze" pentru Kirghistan — Înțeapă. 4) Notă prelungită — Conifer cu frunzele lineare și prelungite. 5) După Buda — Brad cu frunzele ca acele. 6) Poezie a poetului Eugen Frunză. 7) A foi — 8/4 din urmă — Riu în Manciuria. 8) A pune pe cap o coroană de frunze sau flori — Pătează frunzele de viță. 9) Început de tulpină — Vara plină de frunze, iarna plină de nea (pl.). 10) Notă — Simț — Mare amator de orz — Mese. 11) Locuitor de la munte — Cureluță — Troacă. 12) Plantă cu frunze narcotice — Plante ale căror frunze sînt imitate într-un ornament arhitectural — Din frunză! 13) Autorul poeziei „A și căzut o frunză" — Arbore ale cărui frunze sînt acoperite cu peri scurți și ale cărei flori sînt frumos mirositoare.

Mareș S. CLUCERU

PRINTRE FLORI

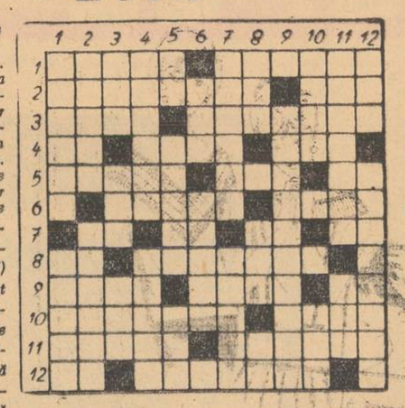

ORIZONTAL: 1) Zeița florilor — Autorul volumului intitulat „Florile pămîntului". 2) Absoarbe hrana florilor — Aurora cu degetele-i trandafirii. 3) Lucrat cu flori sau cu modele — Buchet de flori artificiale pentru Anul Nou. 4) Pronume — Flori de nu mă... — Oraș în Siria 5) Tablou cu flori — Pentru pătrat flori — Antemeridian. 6) „... mare, plantă cu flori galbene — Are gustul oțetului. 7) Plantă textilă cu flori albastre — Ei bine! — Cal de paradă — La table. 8) Florea Negrescu — Celebru oraș antic cu grădini suspendate. 9) Mai, ... florilor — Manifestare de respect — În șagă. 10) Uleiuri volatile care se extrag din flori — Aici. 11) Ghiocel — Flori albe înrudite cu nuferii. 12) Clor — Florile preferate de Marguerite Gautier, eroină din teatrul lui A. Dumas.

VERTICAL: 1) Scriitor francez, autorul romanului „În floarea vieții" — Floare la ureche. 2) Floare din familia liliaceelor — De florile mărului. 3) Poezii lirice — „Mă plec la trandafiri și le miros bobocii... tulpinile de jos" (T. Arghezi — Mă uit la flori) — Portretist olandez. 4) Trandafir sălbatic — Stil artistic caracterizat prin excesul de înfloriturî. 5) Coase flori pe ițe — Anotimpul florilor de gheață la ferestre — Curelușă de mașină. 6) Acest — Floare minoră! 7) Înflorește un zîmbet pe buze — Sînt împodobite cu flori de pietre scumpe. 8) Unitate de măsură pentru greutăți — Convenție telefonică — Oală. 9) Bărbați care nu mai dăruiesc flori decît de ziua femeii!... 10) Gaz nobil — Are o floare în care se bate cu ciocanul. 11) Țesături împodobite cu flori și desene — Cîmpie. 12) Permite intrarea în casă — Acoperit cu flori de ciuperci.

Ion FLORESCU

PAȘI

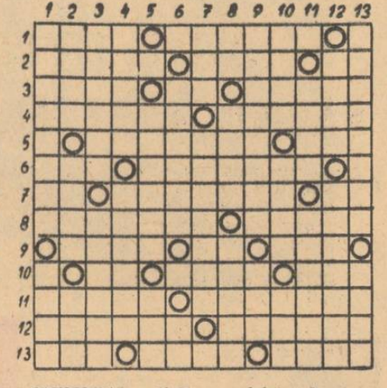

ORIZONTAL: 1) Fuga calului între pas și galop. — Pas în inginerie. 2) Zgomotul produs de copitele cailor în pas alergător. — Rar — Post meridian. 3) Cuprinde mai mulți pași decît drumul drept. — De ce? — A produce un sunet șuierător. 4) Prilej de a bate pasul. (pl.) — Călător cu... pasul. 5) Pas cu pas. — Te îmbie să pășești spre lumea viselor. 6) Diminutiv feminin. — Pași și iar pași. 7) Idem. — Astă seară. — Cornel Constantinescu. 8) Care se referă la pămînt. — Unul care nu te pășuiește. 9) Pas — Emil Marinescu. — Tria! 10) Particulă de negație. — Altul care nu te pășuiește. — Rînd. 11) Bogății. — A merge în pas cu vremea. 12) Care aparține șașilor. — Celebru pictor italian. 13) Diminutiv feminin — Cu pași repezi. — Necoaptă.

VERTICAL: 1) Pas în alergare tehnică modernă. — Măsuri de lungime. 2) Masă de piatră! — La fel — Locul unde o apă poate fi trecută cu pasul. 3) A aduce vînatul — Pășește tot în urma altora (fem.). 4) De la pol. — Păs. 5) Pas — Pronume. 6) A întrece. — Cupru. 7) Cîntecul broscuței. — Pasuri. 8) Mere! — A se îngrijora. — Deoparte și de alta a... pasului! 9) Pas. — Oraș în R. P. Chineză. 10) „Tovarășe, grăbește pasul" de Elly Roman. — Rimează cu „pasă". — Fir. 11) Ajungi în vîrful lui numai cu pasul. — Nerăzboinic. 12) La început, pășește peste două... pătrățele. — Veche monedă de aramă. 13) Autorul versurilor „Un pai ce poartă pas cu pas / A-mpărătesei rochii, / Băiat din flori și de pripas, / Dar îndrăznet cu ochii". — Leziune.

Sofia BUCUREȘCU

SAH

Semifinala „Cupei Magazin" (ed. a II-a) începe la 15 august

După cum s-a mai anunțat, semifinalele celei de-a doua ediții a „Cupei Magazin" încep în cursul lunii august, și anume în ziua de 15. Pînă la această dată concurenții vor primi instrucțiunile necesare, inclusiv adresele partenerilor de joc. Iată componența grupelor semifinale:

GRUPA A. **Noica Nicolae**, (Buc.), **A. Schächter** (Podul Iloaiei), **Șt. Bololoi** (Vișeul de Sus), **Paul Popescu** (Buc.), **Fotopolis Costas** (Hunedoara), **Dan Nestor** (Buc.), **Popa Nic.** (Orăștie), **Gh. Petriuc** (Vatra Dornei) și **Ad. Porcescu** (Craiova).

GRUPA B. **Ion Stoian** (Năsăud), **Const. Bețtea** (Blidari), **Mircea Drîmbă** (Ploiești), **M. Dabija** (Cîmpina), **Romeo Neștianu** (Medgidia), **Ilie Ion** (Brașov), **Adriana Ivan** (Buc.) **Creangă Antoniu** (Tîrnăveni) și **Candin Mihai** (Buc.)

GRUPA C. **Kugel Sigismund** (Brad), **Dan Nițescu** (Tulcea), **Buzilă Gh.** (Dumbrăveni), **Pop Dumitru** (Arad), **Nae Popescu** (Buc.), **Th. Munteanu** (Birlad), **Corneliu Marinescu** (Buc.), **Goga Ioan** (Mediaș) și **Suzana Makai** (Oradea).

GRUPA D. **Ad. Ionescu** (Sașca Montană), **Sorin Zădărniceanu** (Cernavodă), **Turcaș Ioan** (Arad), **M. Someșan** (Timișoara), **Pîrvu Matei** (Făgăraș), **Dan Pavel** (Dumbrăveni), **Hang Eug.** (Cluj), **Sandu Eugenie** (Buc.) și **Ponița P. Ion** (Coșești).

GRUPA E. **Em. Popescu** (Buc.), **Ioana Ștefănescu** (Buc.), **Pașca Traian** (Dr. Petru Groza), **I. Grigoraș** (Galați), **M. Ciobanu** (Tulghes), **Gh. Elian** (Cîmpulung Muscel), **V. Zaharescu** (Buc.), **P. Zabloțchi** (Buc.) și **Cornel Murgu** (Tr. Severin).

Mat cu ajutorul... adversarului!

Nu e vorba de o partidă în care, așa cum se întîmplă adeseori, un jucător cîștigă pentru că adversarul a făcut o mutare greșită. Ne referim la unul din tipurile de probleme feerice — la problemele cu mat ajutor, în care negrul mută primul și îl ajută pe alb să-l facă mat în numărul de mutări indicat. Iată bunăoară problema de mai jos,

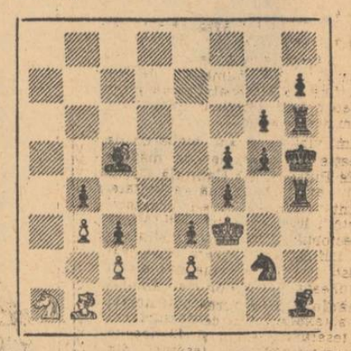

Mat ajutor în 19 mutări

În această situație, pentru a-l ajuta pe alb să dea mat, negrul trebuie să efectueze o lungă și interesantă manevră: 1. Th2, Na2. 2. Rh4, Nb1. 3. Rh5, Na2 4. Th4, Nb1. 5. Tg4, Na2. 6. Rh4, Nb1. 7. Rh5, Na2. 8. Rh6, Nb1. 9. Rg7, Na2. 10. h5, Nb1. 11. h4, Na2. 12. h3, Nb1. 13. Th4, Na2. 14 Th8, Nb1. 15. Ta8, Na2. 16 Ta4, b:a4. 17. Rf6, Cb3. 18. Re5, Ca5. 19. Rd4, Cc6 mat.

Partidă

ALB Korcinoi (U.R.S.S)
NEGRU Marșalek (R. S. Cehoslovacă)

Jucată în cadrul campionatului european pe echipe 1961.

1. c4, g6.	12. Cg:e4, Tc8.
2. Cc3, Ng7.	13. C:f6, e:f
3. d4, f5.	14. Ne3, Cc5.
4. Cf3, Cf6.	15. b4, Ca6
5. g3, c6.	16. Cb5!, f5.
6 Ng2, 0-0	17. Tb1, d6.
7. d5, c:d	18. C:a7, Tc4.
8. c:d, b6.	19. Ce6, Df6.
9. 0-0, Nb7.	20. De2 b5.
10. e4!, f:e	21. Ca5, negrul cedează. La Tc7, urmează D:b5.
11. Cg5, Ca6.	

Poșta șahului

Ivanov A. Ion *regiunea Dobrogea*: I. Regulamentul jocului de șah prevede că: *„o pion care a reușit să ajungă pe un cîmp situat pe ultima linie adversă trebuie să fie transformat într-o figură de aceeași valoare, exceptînd pe rege, indiferent de numărul celorlalte figuri ce se găsesc încă pe tabla de șah".* Așa dar, pionii se pot transforma în regină chiar dacă pe tablă se mai află una sau mai multe regine. 2. Întrebarea dvs. se referă la *„luarea în trecere"* sau *„en passant"*. Este vorba de acea situație în care un pion care înaintează două cîmpuri din poziția sa inițială și se plasează pe aceeași linie alături de un pion advers poate fi capturat de către acesta din urmă. Mai jos sînt prezentate cele trei poziții succesive înainte de mutarea pionului, după mutarea lui și după luarea *„en passant"*.

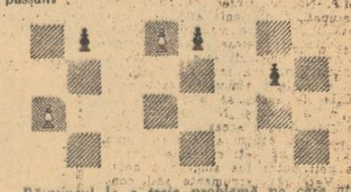

Răspunsul la a treia problemă pe care ați ridicat-o cînd are loc remiza? Împrejurările cînd partida se termină remiză, adică egal, sînt, între altele, următoarele: a) situația de *„pat"* cînd unul din jucători nu are ce muta iar regele său nu se află în șah; b) șah perpetuu cînd unul din jucători poate da continuu șah fără ca regele advers să se poată eschiva; c) în urma înțelegerii între adversari; d) cînd unul din jucători a rămas doar cu regele iar celălalt cu rege și nebun sau rege și cal. Precizăm că regulamentul prevede și alte situații în care partida se declară remiză.

Vasile Mucileanu — *comuna Găurenî, regiunea Iași.* Pentru a obține o clasificare sportivă este necesar să participați la concursuri — fie etape ale unor competiții de masă, fie organizate cu alte prilejuri, inclusiv pentru acordarea de clasificări. Fireste că în cadrul asociației sportive din care faceți parte puteți organiza astfel de turnee.

Tib. Popescu — *Lugoj.* — În legătură cu procurarea cărților de șah apărute în U.R.S.S. adresați-vă la *„Librăria noastră"*. Pînă în prezent nu există încă un magazin *„șahist special"*.

Jocuri distractive

TABLA DE ȘAH

O tablă de șah a fost împărțită în 14 părți așa cum vă arată desenul. Încercați să reconstituiți tabla în cele 14 bucăți. Vă veți convinge că nu-i chiar așa de ușor.

(Pentru ușurința dezlegării copiați cele 14 părți pe hîrtie aritmetică).

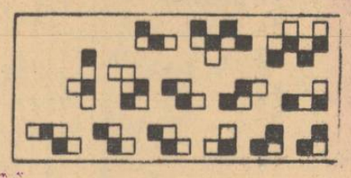

DOMINO

Vi se prezintă un pătrat format din 18 piese de domino. Vi se cere să mutați 4 perechi (adică 2 piese alăturate) astfel ca să realizăm totalul 26 în toate adunările verticale și totalul 18 la toate adunările orizontale.

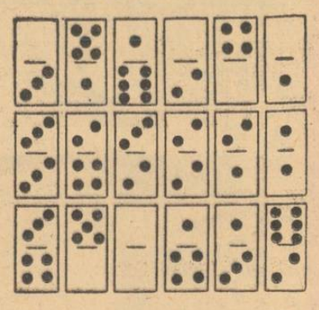

CARTOFUL

Aveți un cartof. Cercetați care ar fi mijlocul ca prin patru tăieturi — fiecare să treacă prin mijlocul (centrul) cartofului — să împărțiți cartoful în două părți egale astfel ca ele să prezinte împreună, *după tăiere opt suprafețe plane.*

Soluțiile jocurilor apărute în numărul 198

CELE DOUĂ NUMERE

Cele două cifre sînt 7 și 1, căci 7 x 1 = 7.

DOUĂ PĂTRATE EGALE

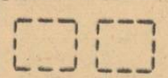

OCTAGONUL

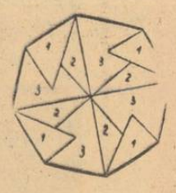

S. NOVAC

— Bravo, Mitică, ți s-a repartizat un apartament. Te muți!...
— Așa, dragă. Pleacă nevastă-mea în concediu!...

C. BRÎNDAȘU

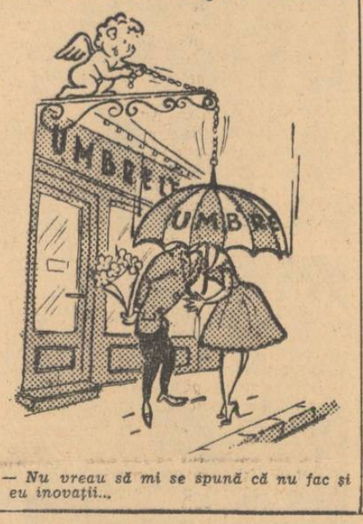

— Nu vreau să mi se spună că nu fac și eu inovații...

D. PETRICA

— Sper că te-ai convins că drumul spre cabană nu trece pe aici...
— Ei, da, dar parcă de aici nu poți ajunge la cabană?

FRED GHENADESCU

— De ce stai cu picioarele pe bancă? Acolo are să se așeze cineva.
— Unde? Peste picioarele mele?...

V. VASILIU

Casă de odihnă (uneori)...

MATTY ASLAN

PE PATRU ROȚI

— Ți-am spus chestia cu ăla care se ținea de bancuri pe serpentine și dădea buzna într-un camion cît toate zilele?

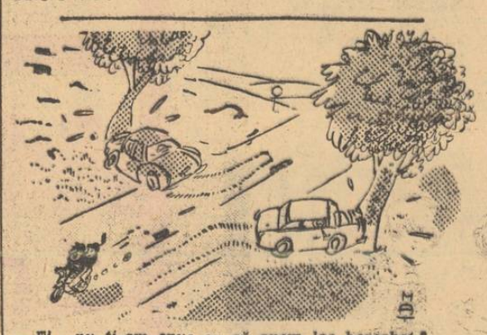

— Ei... nu ți-am spus eu că avem loc berechet?

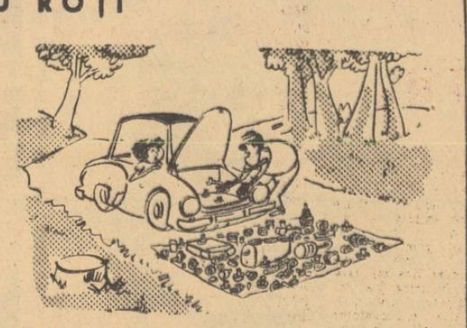

— E ceva grav?
— Mmm!... În orice caz mult mai puțin decît mă așteptam...

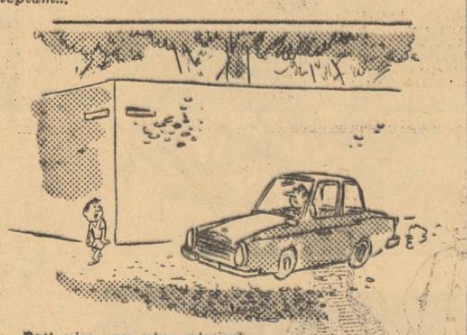

— Poți vira, nu vine nimeni...

N. GHENADIE

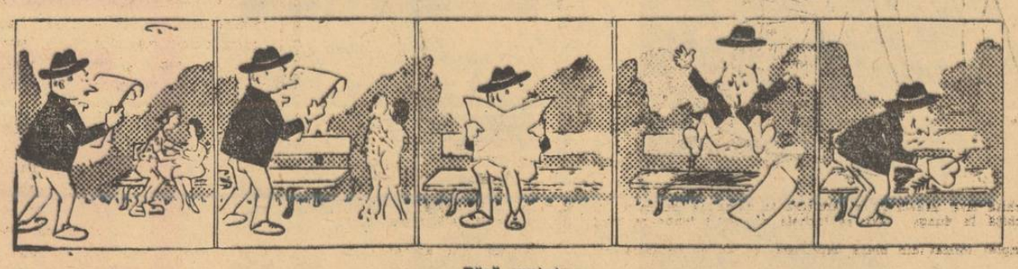

Fără cuvinte

Redacția: Piața Scînteii, Tel. 17.60.10. Administrația: 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".

PE ECRANUL MAGAZINULUI

LITORALUL ȘI PERLELE SALE...

Imagine panoramică a plajei din stațiunea Vasile Roaită. Căutați să întîlniți cumva pe cineva? Renunțați, în folosul unei băi bune în mare.

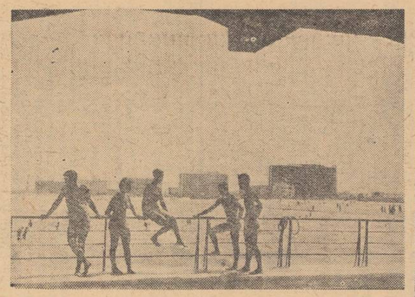

Soare și apă, apă și soare. Dar nici o clipă de odihnă la umbră nu este de lepădat.

Într-o seară la Mamaia. În drum spre faleză, grupul acesta de tineri este numai zîmbet și voie bună.

Complexul de magazine de la Eforie pune la îndemîna cumpărătorilor frumoase articole de plajă.

Din mulțimea de distracții pentru copii nici zmeul nu este absent.

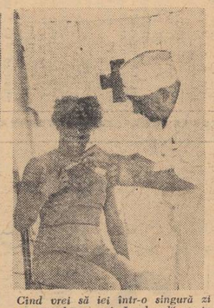

Cînd vrei să iei într-o singură zi tot soarele, numai „Lecolanul" poate alina arsurile.

— Ce părere ai tăticule, reziști la atîta greutate?

De la hotel la plajă sînt doar cîțiva pași. Așa că orice altă îmbrăcăminte, în afară de costumul de plajă, devine inutilă.

Nu lipsește nici bufetul cu autoservire, bine aprovizionat cu gustări și bere rece.

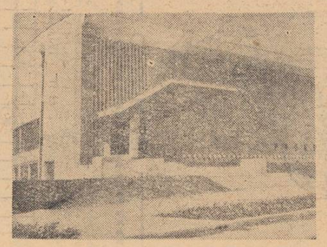

Noua casă de cultură din Mangalia va primi în curînd inițiii spectatori.

La Clubul central din Vasile Roaită se poate juca și o partidă de biliard.

Negru la culoare, nu prea plăcut la miros, dar cît de sănătos este nămolul!

Cînd ești mic, soră are grijă să nu faci abuz de soare.

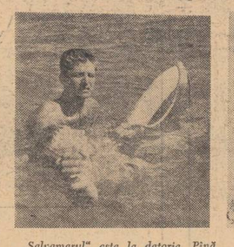

„Salvamarul" este la datorie. Pînă la urmă temerarul înotător se alege numai cu spaima.

După atîta apă sărată de mare, un duș cu apă dulce este întotdeauna bine venit.

La restaurantul „Briza mării" din Vasile Roaită, nimeni nu se plînge de lipsă de antren.

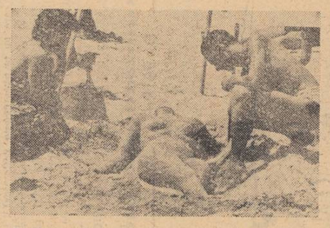

Pe plaje întîlnești și sculptori amatori, dar nu diletanți, după cum se vede.

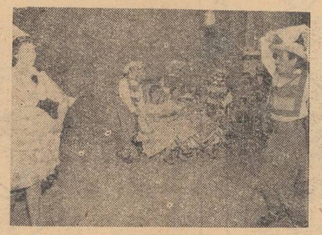

Ansamblul chilian „Cuncumen", în turneu pe litoral.

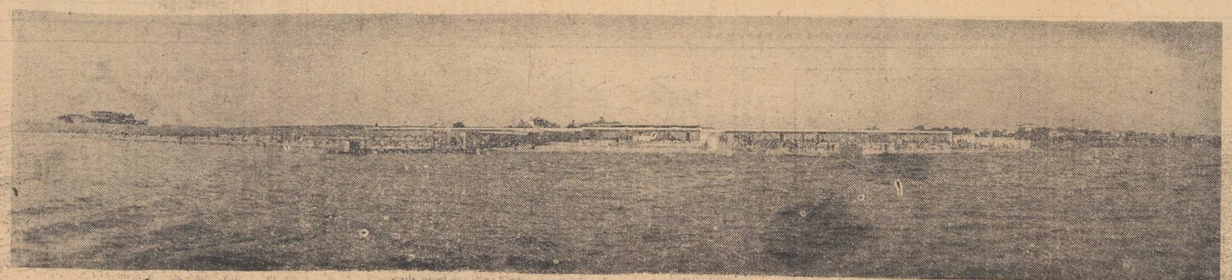

Înnoirile pe care le cunoaște litoralul Mării Negre sînt specifice și stațiunii Techirghiol. O fotografie făcută din largul lacului, înfățișează noul solariu construit la Techirghiol.

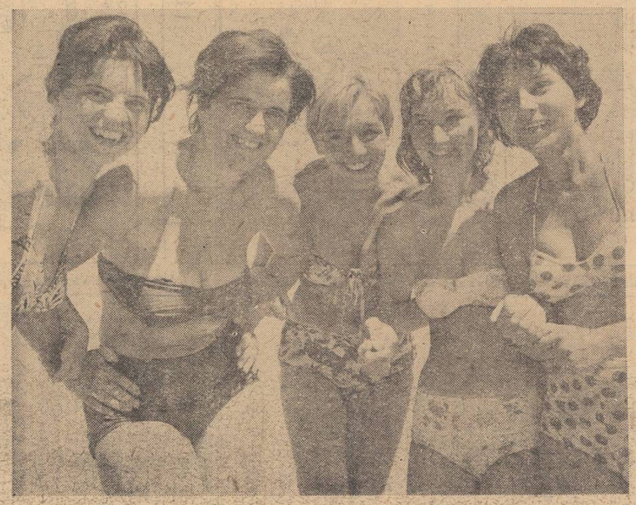

Tabăra internațională de la Costinești găzduiește, în aceste zile, aproape 1.000 de studenți din R.F.R., U.R.S.S., R.D.G. și R.S.C. Cît de bine se petrece în tabără ne-o spune, dacă vreți, și buna dispoziție ce se citește pe fețele acestui grup de studente.

„Dragă... Peste cîteva zile sînt acasă. Am multe lucruri de povestit din acest frumos concediu, despre litoralul care este de nerecunoscut..." Dar să nu fim prea indiscreți!

75

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul V — Nr. 200 ★ Sîmbătă 5 august 1961 ★ 8 pagini — 1,50 lei

Un document istoric

La începutul acestei săptămîni a fost dat publicității un document de o importanță istorică mondială : proiectul de Program al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.

Cu o atenție și un interes deosebit, cu bucurie și entuziasm au citit și recitit oamenii simpli din întreaga lume acest impresionant document politic și teoretic marxist-leninist al epocii noastre. Știri și comentarii cu privire la proiectul de Program au apărut în ziarele din întreaga lume. Posturile de radio din toate țările l-au comentat pe larg. Despre proiectul de Program al P.C.U.S. se vorbește pretutindeni ; se discută cu însuflețire despre perspectivele pe care traducerea lui în viață le deschide pentru întreaga omenire.

Proiectul noului Program al P.C.U.S. face o analiză profundă a proceselor caracteristice ale dezvoltării omenirii în actuala perioadă istorică și indică luminoasele perspective de viitor ale orînduirii socialiste.

Uriașa experiență a P.C.U.S. și a statului sovietic constituie un steag în lupta de eliberare a maselor muncitoare din întreaga lume, ea însuflețește și îi învață pe oameni cum să învingă, cum să construiască o viață nouă. Această experiență acumulată de-a lungul ultimelor decenii netezește și luminează drumul omenirii spre victorie, spre realizarea idealurilor și năzuințelor ei. Iată de ce proiectul de Program a fost întîmpinat cu atîta bucurie de popoarele statelor socialiste, de oamenii muncii din toate țările lumii.

Acest program prezintă pentru prima dată în istorie un plan concret, științific, al construirii societății comuniste. Prin realizările lui, în decurs de două decenii, în Uniunea Sovietică va fi construită în linii mari societatea comunistă.

Comentînd acest proiect de Program, într-un articol de fond intitulat „U.R.S.S. în drum spre societatea comunistă", ziarul uruguayan „El Popular" scrie : **„Omenirea știe că programul comuniștilor sovietici nu este o himeră. El se bazează pe legi obiective și pe activitatea creatoare a maselor populare. După ce a devenit stăpîn pe soarta sa, poporul sovietic a pus stăpînire pe legile de dezvoltare ale societății și naturii. De aceea nu este întîmplător că tocmai poporul sovietic a repurtat victorii atît de uriașe în cucerirea Cosmosului... Partidul Comunist al Uniunii Sovietice poate să proclame : Actuala generație a cetățenilor sovietici va trăi în comunism. În decurs de două decenii societatea comunistă va fi în linii mari construită".**

Ziare de cele mai diverse orientări scot în evidență faptul că proiectul de Program este un grandios program de pace, de transformări sociale și economice fără precedent în istorie. **„Uniunea Sovietică a anunțat o nouă revoluție socială și economică. Saltul gigantic înainte al Uniunii Sovietice. Pe stindardul Partidului Comunist al U.R.S.S. scrie: „Pace, muncă, libertate**

ПРАВДА

ПРОГРАММА
КОММУНИСТИЧЕСКОЙ ПАРТИИ СОВЕТСКОГО СОЮЗА

ПЕРЕХОД ОТ КАПИТАЛИЗМА К КОММУНИЗМУ—ПУТЬ РАЗВИТИЯ ЧЕЛОВЕЧЕСТВА

Prima pagină a ziarului „Pravda" care a publicat istoricul document

egalitate și prosperitate". Țelul ei final îl constituie crearea societății comuniste și principiul : „De la fiecare după capacitatea sa, fiecăruia după nevoile sale", scrie ziarul grec „Anexartitos Typos".

Chiar și comentatorii burghezi care nu nutresc simpatie față de Uniunea Sovietică recunosc uriașa importanță istorică a proiectului de Program al P.C.U.S. Ziarul francez „Combat" denumește publicarea acestui document „evenimentul de bază a cărui influență își va spune cuvîntul în toate celelalte domenii". Proiectul de Program al P.C.U.S., scrie ziarul, „deschide noi perspective nu numai cetățenilor sovietici, ci întregii lumi...". Numeroase ziare franceze atrag atenția asupra faptului că proiectul de Program al P.C.U.S. constituie o dezvoltare logică a ideilor marxist-leniniste. Chiar și ziarul de dreapta „Figaro" îl denumește „monumentul gîndirii marxiste".

Expunînd proiectul de Program, o serie de agenții telegrafice și ziare americane relevă mai cu seamă pasajul în care se spune că în decurs de 10 ani Uniunea Sovietică va depăși actualul nivel al producției industriale al S.U.A., iar

● *(Continuare în pag. 3-a)*

Aspect din timpul convorbirilor

Prietenie frățească

Corespondență telefonică din Moscova

O întîlnire emoționantă la Depoul de locomotive Moscova-Triaj între oaspeții români și veterani ai mișcării revoluționare ruse. Bătrînul muncitor Ivan Kondratiev, fost mecanic de locomotivă, participant la primul subotnic comunist, astăzi pensionar, povestește amintiri, crîmpeie din viața sa care se confundă pe deplin cu istoria de luptă a generației vîrstnice a colectivului depoului.

În cuvîntarea rostită luni la amiază, cu prilejul sosirii la Moscova a delegației de partid și guvernamentale a R.P.R., tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej spunea : „Ca și alte ori cînd am avut prilejul de a ne afla în Uniunea Sovietică, venim și acum în mijlocul oamenilor sovietici ca la prietenii cei mai buni și cei mai apropiați ai poporului romîn".

În clipa cînd fuseseră spuse aceste cuvinte, vizita era de abia la început. Primirea extrem de călduroasă în gara Kiev, în care moscoviții minute în șir, printre ropote de aplauze, scandau cuvîntul scump „Prietenie—Drujba", a fost prologul unei noi și strălucite confirmări a acestei realități, care avea să se dezvăluie în întreaga sa plenitudine în zilele următoare.

Revăzînd în memorie filmul primelor zile ale vizitei, este foarte greu să stabilești momentul cel mai impresionant, întîlnirea cea mai cordială, primirea cea mai călduroasă. Îți vin în minte nenumărate imagini, deopotrivă de grăitoare, noi și noi mărturii că în fiecare om sovietic avem un prieten, iar sufletul ți se umple de o mare și îndreptățită mîndrie, mîndria de a trăi în edificiul măreț al lumii noi, în lagărul invincibil al țărilor socialiste, caracterizat de proiectul de Program al P.C.U.S. prototip al societății noi, viitorul întregii omeniri.

Această vizită, care, așa cum spunea tovarășul Hrușciov la sosirea delegației, apare ca „o nouă manifestare a năzuinței reciproce a popoarelor noastre, a partidelor noastre, de a întări și mai mult și dezvolta unitatea și colaborarea dintre Uniunea Sovietică, Republica Populară Romînă, între toate țările lagărului socialist", a inclus în programul său în primele zile un punct de o simbolică semnificație : întîlnirea cu oamenii muncii de la una din cele mai mari întreprinderi moscovite, Uzina de rulmenți nr. 1, întreprindere care întreține cu țara noastră legături intrate în tradiție. „G.P.Z.-1", acesta este numele prescurtat al giganticei întreprinderi, se mîndrește cu calitatea de „membru colectiv al Asociației de prietenie sovieto-romînă". Este o calitate, care, în ipoteza că nu ar fi fost cunoscută în prealabil, era cu neputință să n-o bănuiești încă de la cei dintîi pași prin întreprindere. În unul din primele holuri delegația s-a oprit în fața expozițiilor de fotografii din țara

B. BUZILĂ

(● *Continuare în pag. a 3-a*)

NOILE CONSTRUCȚII DIN CAPITALĂ

Periferica și puțin aspectuoasa „Piață Chibrit" de pe Calea Griviței se transformă sub ochii noștri

Acest nou bloc turn de pe splaiul Dîmboviței este clădirea cea mai înaltă din București. Deocamdată...

PE ECRANUL „MAGAZINULUI"

Iarăși a îmbrăcat Capitala noastră dragă haine de schele. E anotimpul cînd, întocmai ca fructele pîrguite, gata să cadă din pom, case mîndre încep să se desprindă din învelișul lor protector de lemn și metal, arătîndu-și, cu ușoară cochetărie, trecătorilor încîntați de frumos, culorile cinguașe, pastelate, ale pereților strălucitori de curățenie. Pînă la marea sărbătoare de la 23 August vom vedea alte zeci de blocuri de locuințe cu ferestrele împodobite cu perdele, cu acoperișurile pline de antene de televiziune, semn că alte sute și mii de bucureșteni s-au mutat în casă nouă.

A devenit atît de obișnuit în viața noastră cotidiană ca în fiecare săptămînă să vedem, într-un colț sau altul al Bucureștiului, autocamioane transportînd mobilă nouă spre casă nouă, încît acest lucru nu mai reprezintă pentru oameni decît un fapt divers al construcției noastre socialiste, care bucură, desigur, dar nu mai miră pe nimeni. Această observație este însă valabilă numai în ceea ce privește cartierul în care fiecare din noi locuiește. Căci chiar

Paul MARIAN
Fotografii : Nicu VASILE

● *(Continuare în pag. 8-a)*

TINEREȚEA BUCUREȘTIULUI

Iată doar cîteva clădiri din marele ansamblu arhitectonic în construcție la întretăierea dintre șoseaua Pieptănari și Calea Șerban Vodă. În curînd primii locatari vor lua în primire elegantele apartamente.

MAGAZIN MEDICAL

Mijloacele de apărare ale organismului împotriva infecțiilor

Pe pielea noastră, pe mucoasele gurii și nasului, în intestine există în permanență o cantitate însemnată de microbi, capabili să producă o îmbolnăvire. Dintre acești microbi, cei mai obișnuiți și cei mai periculoși sînt stafilococii, streptococii și colibacilii.

Este cunoscut din viața de toate zilele că de obicei omul rămîne sănătos și nederanjat de acești microbi.

Pielea și secrețiile ei, mucoasele și secrețiile lor în stare normală, sînt capabile să dea organismului o protecție eficientă împotriva acestor microbi încetinindu-le sau oprindu-le înmulțirea, îndepărtîndu-i sau chiar distrugîndu-i. Aceasta este prima barieră pusă de organism în fața tendinței de pătrundere a microbilor: bariera piele-mucoase secreții.

Și totuși, pe piele apar uneori „cosuri" furunculе, erizipelul, mucoasele ochiului se îmbolnăvesc dînd conjunctivite, blefarite, oftalmii, în canalele auditive externe se produc abcese, otite, în gură se produc stomatite, în intestine se produc colite... Dacă vom căuta „vinovații" acestor infecții, cele mai deseori vom găsi că sînt tocmai acei microbi obișnuiți, stafilococi, streptococi, colibacili.

Ce s-a întîmplat? Unde este „bariera" de care vorbeam?

În primul rînd, orice distrugere de epitelii, lovitură, sgîrietură, arsură, răcire exagerată, poate rupe această primă barieră de apărare a organismului, poate anula puterea antimicrobiană a secrețiilor și, lăsînd microbii în contact direct cu țesuturile strivite sau brutalizate, să permită infecția, inflamația, boala.

Infecția presupune deci ruperea primei bariere și declanșarea luptei dintre organism și microb, la cea de a doua barieră: bariera humorală, (bariera apărată de celule și sînge).

La locul de agresiune, organismul concentrează alte forțe, forțe vii de data aceasta: celulele și sîngele. Celulele limfatice, leucocitele polinucleare și monocite (globule albe ale sîngelui) părăsesc vasele sanguine și limfatice străbătînd pereții acestora și dau lupta cu microbii, înglobîndu-i în corpul lor celular (fagocitare). Prizonierii astfel încarcerați pot muri la locul luptei, împreună cu elementele care le-au înglobat în corpul lor ori vor muri pe drum, înspre ganglionii limfatici, spre ficat, rinichi, splină sau plămîni, pe unde sîngele caută să-i scoată din organism. Puroiul este rezultatul acestei lupte iar resorbția lui este acțiunea de curățire pe care sîngele o face la locul luptei.

Dar această a doua barieră apărată de celule și elementele sîngelui nu este totdeauna suficientă și eficientă în fața unor microbi de mare putere agresivă, cum sînt agenții patogeni ai bolilor infecțioase generale: febra tifoidă, scarlatină, difterie, tétanos, rugeolă, poliomielită etc. Acești microbi sau virusuri pătrund cu ușurință în organism înviindu-l sau cantonîndu-se la o „poartă de intrare" și atacînd organismul cu toxinele ce le produc (difteria, tétanosul etc). În acest caz intră în acțiune cea de a treia forță a organismului, care nu mai este o barieră ci o mobilizare generală și elaborarea unor substanțe specifice capabile să neutralizeze microbii, virusurile și toxinele lor. Aceste substanțe se numesc anticorpi iar procesul de elaborare a lor se numește imunizare. Imunitatea crește treptat pînă ajunge să depășească forțele patogene (dătătoare de boală) și asigură vindecarea.

Cele două bariere antiinfecțioase precum și procesul de imunizare pot fi influențate de o serie de factori. Astfel, subalimentarea sau supraalimentarea, lipsa vitaminelor, lipsa unei alimentații raționale (în care să fie cuprinse toate elementele necesare organismului: grăsimi, zaharuri, proteine), deshidratarea (pierderea masivă a apei din organism), frigul sau căldura excesivă, insuficiența sau lipsa de oxigen din aerul inspirat extenuarea fizică sau nervoasă, unele boli ca diabetul, afecțiuni ale ficatului, intoxicațiile cu substanțe chimice sau medicamente, slăbesc apărarea organismului. În sfîrșit, copiii foarte mici și bătrînii au o rezistență mai slabă împotriva bolilor infecțioase.

Dr. GERO

Interesant și util de știut

● *CREDINȚA unora că după terminarea tratamentului balnear nu trebuie să facă băi de curățenie timp îndelungat pentru a nu înlătura depozitul de săruri acumulate în piele este total lipsită de suport științific. Băile de curățenie, căldute, pot fi efectuate chiar din prima zi după înapoierea de la cură fără a periclita cu nimic rezultatele tratamentului balnear.*

● *NICI părerea celor care cred că obținerea rezultatelor bune de pe urma tratamentului balnear este condiționată de o reacție balneară cît mai puternică manifestată prin accentuarea simptomelor de boală nu este întemeiată. Se pot obține rezultate bune și fără apariția unor astfel de manifestări.*

● *IN GENERAL, cura balneo-climatérică este indicată odată pe an. Numai în cazuri excepționale aceasta poate fi repetată după un interval de aproximativ 6 luni.*

● *CHIAR dacă se cunoaște exact compoziția unei ape minerale, numai prin simpla amestecare a sărurilor în procentele știute nu se poate realiza o apă minerală artificială asemănătoare celei naturale. Amestecul sărurilor minerale cu apa în interiorul pămîntului se face în condiții speciale de presiune, temperatură și emanații radioactive, care pînă în prezent nu au putut fi realizate pe cale artificială.*

● *IN AFARĂ de emanațiile de acid carbonic, utilizate sub denumirea de mofete, se mai folosesc în scop terapeutic și emanațiile de hidrogen sulfurat. Băile cu gaze de hidrogen sulfurat, cum sînt cele de la Toria și alte stațiuni de interes local se numesc sulfatare și dau rezultate bune în diverse boli ca endarterita obliterantă, ulcere varicoase, hipertensiune arterială moderată, nevrite etc. La fel ca și în mofete, băile în sulfatare se efectuează de bolnavi fără a se dezbrăca, gazele avînd proprietatea de a acționa asupra organismului trecînd prin îmbrăcăminte și încălțăminte.*

Dr. I. L.

Urgența și primul ajutor

O căldare de apă fiartă se răstoarnă și opărește un copil, un drug de fier ascuțit lovește un om și sîngele țîșnește din rană, un tînăr se împiedică pe terenul de sport și-și rupe fluierul piciorului... Iată un număr de „urgențe". Și în toate aceste cazuri, pînă la intervenția personalului medico-sanitar, cei din jurul accidentatului sînt chemați să dea ceea ce numim în limbaj medical „primul ajutor" iar „primul ajutor" dat de cei din jurul accidentatului depinde de felul în care aceștia și-au însușit o serie de învățături, deprinderi sanitare simple, care aplicate la timp și cu price pere pot înlătura nenorociri, uneori, ireparabile.

Poate fi dat ajutorul imediat de oricine? Da, în cazul urgențelor accidentale orice cetățean care și-a însușit elementarele deprinderi sanitare poate fi de un folos nemăsurat: oprirea unei hemoragii externe imobilizarea (fixarea) unei fracturi, pansamentul de urgență, respirația artificială etc. sînt deprinderi sanitare pe care oricine le poate învăța și le poate aplica pînă la ajutorul dat de personalul medico sanitar; în cazul urgențelor neaccidentale ajutorul imediat este unul singur: transportarea imediată la cel mai apropiat spital.

Pentru aplicarea primului ajutor nu avem la îndemînă obiectele speciale (fesi, tifoane sterile, suporți speciali) pe care să le folosim, așa că de cele mai multe ori trebuie să întrebuințăm obiecte comune pe care să le adaptăm nevoilor. Nu interesează felul uneltei, ci modul în care este folosită.

Pentru imobilizarea (fixarea) unei fracturi, în lipsa unor suporți speciali (atele) de simă implletită, se poate folosi bastonul, rigla, scînduri, umbrela, un carton gros care se așează de-a lungul osului rupt și se fixează de membrul accidentat cu o basma, curea, cravată, fular, șervet, etc., în lipsa feșilor.

O rană se poate pansa, în lipsa tifoanelor sterile, cu batiste curate sau cu fîșii de pînză curate care se fierb mai întîi și apoi se folosesc cu băgare de seamă, aplicîndu-le pe rană; pansamentul făcut din batistă sau pînză fiartă se fixează pe locul rănii cu un șervet, basma etc.

Cele mai impresionante accidente sînt hemoragiile. Aceluia căruia un drug de fier ascuțit i-a străpuns coapsa pierde abundent sînge din rană, dacă oamenii nu ar fi pricepuți, dacă s-a rupt o arteră sau o venă importantă, pînă la venirea medicului sau a ambulanței, viața tovarășului lor s-ar stinge; salvarea lui depinde de o simplă apăsare puternică și hotărîtă într-un anumit loc pe arteră, mai sus de locul unde este ruptura, sau de legarea strînsă a unui tub de cauciuc, a unei camere de bicicletă, jartieră, curea, sau chiar o sfoară mai groasă, în jurul coapsei (în exemplul nostru), deasupra locului de unde se scurge sînge.

Depinde de noi, cei din jurul accidentatului, ca stări extrem de grave să fie mult ameliorate dacă ajutorul nostru este dat imediat, cu pricepere și cu calm, pînă la transportarea accidentatului în sfera de acțiune a personalului medico-sanitar. De aceea ne vom ocupa în această rubrică de cîteva din cele mai frecvente urgențe.

Dr. Gh. LINCA

Pentru amatorii de înot

E foarte bine că prețuiți înotul, cel mai complet dintre toate exercițiile fizice. Într adevăr, înotul dezvoltă sistemul muschiular îndemînarea, suplețea, rezistența, capacitatea respiratorie. Înotul vă oferă prilejul de a îmbina, spre cel mai mare profit pentru sănătatea dumneavoastră, acțiunea factorilor naturali de călire a organismului — aerul curat, aerul și soarele — cu mișcarea. Dar înotul comportă și anumite riscuri. Deci, începtori: prudență! Avansați: de două ori prudență!

● Nu faceți baie oriunde, la întîmplare. La mare, la lac sau la rîu, căutați să aflați mai întîi cît e de adîncă apa, dacă sînt curenți sau vîrtejuri. Feriți-vă de ierburi și alge. Evitați apropierea de instalații industriale, stăvilare, precum și toate locurile din dreptul tăbliței pe care scrie „scăldatul oprit".

● Nu vă avîntați în larg de unul singur. Oricît ați fi de voinic și de experimentat, gîndiți-vă că poate totuși surveni un cîrcel sau un lești — ca efect al stomacului prea plin sau al insolației. Ce vă faceți dacă n-aveți pe cineva în apropiere ca să vă dea ajutor?

● Multe din accidente se datoresc șocului provocat de contactul brusc cu apa prea rece. Dacă temperatura apei este sub 18°, nu stați mai mult de zece minute.

● Frigul este inamicul nr. 1 al mușchiului, îl contractă, îl slăbește și favorizează instalarea cîrcelului. Să nu vă fi fost frig înainte de a intra în apă. Dacă v-ați înfrigurat, vi s-a făcut pielea de găină și ați început să tremurați, ieșiți imediat.

● Intrați în apă numai în bună condiție fizică. Nu după eforturi violente, nu după băi de soare prelungită.

● Nu intrați în apă cu stomacul încărcat. Dacă ați stat la masă, lăsați să treacă cel puțin două ore.

● Nu consumați înainte de baie băuturi alcoolice, băuturi reci sau înghețată.

● Nu plonjați cu capul înainte dacă nu cunoașteți adîncimea apei și nu știți cum e fundul.

● A da brinci în apă vecinului, prin surprindere, este în cel mai bun caz o glumă proastă.

● Evitați orice eforturi de prisos. În apă, organismul are de cheltuit un foarte mare număr de calorii, deci nu faceți risipă.

● În caz de cîrcel, nu vă lăsați cuprins de panică. Înotați mai departe, usurel, cu membrele valide. Cereți ajutorul celor din apropierea dumneavoastră.

● Nu vă mulțumiți cu tehnica pe care o posedați, oricînd mai aveți de învățat. Coordonați-vă bine respirația cu mișcările. Însușiți-vă un stil cît mai pur. E mai avantajos, deoarece realizați o importantă economie de efort. E și mult mai elegant.

Dr. Al. GHEORGHIU

Tratamentul cu nămol

În țara noastră, atît de bogată în diverși factori balneari, folosirea nămolurilor în scop terapeutic ocupă un loc important.

Datorită originii de formare și compoziției nămolurile se împart în trei mari categorii, fiecare din ele avînd proprietăți caracteristice în tratamentul anumitor forme de boală.

Nămolurile sapropelice, care se formează în lacurile din vecinătatea țitoralului nostru, cum ar fi Techirghiolul și Agigea, precum și în lacurile din alte regiuni ca Amara, Lacul Sărat, Balta Albă, Jebenița, Sovata, Cojocna, Turda etc., sînt nămoluri produse prin descompunerea unor plante acvatice și a unor viețuitoare de tipul infuzorilor, crustaceelor și insectelor, care prin distrugere pun în libertate diferite substanțe cu proprietăți terapeutice. Astfel de nămoluri sînt bogate în săruri minerale ca sulfați, cloruri, săruri de fier și alte substanțe utile organismului.

Nămolurile de turbă iau naștere în turbăriile mlăștinoase, în special prin descompunerea vegetației locale. Astfel de nămoluri se găsesc la Vatra Dornei, Victoria, 1 Mai, Someșeni, Malnaș, Borsec, Jigodin, Tușnad etc.

Nămolurile minerale se formează în băltți și unele rîuri care sînt legate de zăcăminte de petrol, cum sînt nămolurile de la Govora, Bazna, Rupea și alte localități.

În general, nămolurile încălzite la soare sau prin alte mijloace termice acționează prin proprietatea lor de acumulare a unei mari cantități de căldură pe care o transmit țesuturilor bolnave ale organismului, cît și prin sărurile minerale și substanțele speciale pe care le conțin cum sînt biostimulinele, cestrogenul și altele.

Biostimulinele din nămol sînt absorbite de organism și măresc acestuia rezistența față de boli. Substanțele cestrogene, care sînt asemănătoare folicului ovarian, sînt folosite în tratamentul unor afecțiuni ginecologice.

Nămolurile au o acțiune antiinflamatoare, antialgică, antiexudativă, antiedematoasă, antiinfecțioasă, antiparazitară, antiseptică, antitoxică, antiviroasă, antiseptică, antitoxică, antiviroasă, antiseptică, antitoxică, antiviroasă